

OCAKBAŞI ALMANAĞI

**TÜM FRPWORLD OZAN VE YAZARLARININ
KATKILARIYLA**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

SONBAHAR OCAKBAŞI TEMASI (VAMPİR ÖYKÜLERİ)

- Ziyaretçi (Firble'nin öyküsü)
- Isırgan Aşk (Dwaxer'ın Öyküsü)
- Sevda'nın Bedeli (Bogus'un Öyküsü)
- Av (Dwaxer'ın Öyküsü)

HİKAYE YARIŞMALARI ÖYKÜLERİ

2. Hikaye Yarışması Öyküleri

- Son 24 (Possesed'in Öyküsü/Birinci Hikaye)
- Kutsal Lider (Gorath'ın Hikayesi)
- Frontasideair'ın Hikayeleri
- Zihnimin Son Oyunu (Khufu'nun Hikayesi)
- Sacokhan'ın Hikayesi
- Ruhun Aynası (Nocturna'nın Hikayesi)
- Zaman- 'ın Hikayesi
- Sevgililer Günü (asiork'un Hikayesi)

3. Hikaye Yarışması Öyküleri

- Ete Kemiğe Bürünmüş (Le Sorcier'in Hikayesi/Birinci Hikaye)
- Beş Dakika (Firble'nin Hikayesi)
- Ateş Mührü (Eldaril'in Hikayesi)
- Kapıcı (Burak Mollamehmetoğlu'nun Hikayesi)
- Kalehor'un Kılıcı (Paradoxian'ın Hikayesi)
- Atina'nın At Sineği (Rüyacı'nın Hikayesi)
- Sadece Küçük Bir Not (Khufu'nun Hikayesi)

4. Hikaye Yarışması Öyküleri

- Söz Kapısı (Le Sorcier'in Hikayesi/Birinci Hikaye)
- Sir Nigel'in İntikamı (Dwaxer'ın Hikayesi)
- Rhalack'ın Çılgınlıkları (Sathaces'in Hikayesi)
- Ejderhaların Sonu (Catboy7402'nin Hikayesi)
- Folkoar, gnom (Lydronek'un Hikayesi)

5. Hikaye Yarışması Öyküleri

- Ölesiye Adalet (Dwaxer'ın Hikayesi/Birinci Hikaye)
- Kuantum Çarpması (Dwaxer'ın Hikayesi)
- Seyfettin Efendi'nin Olağüstü Maceraları (Devrimk'nın Hikayesi)
- Ümit (Dragon_Knight'ın Hikayesi)
- Felaket Tellalı (Lord_Arande'nin Hikayesi)
- İntikamın Ayağı (Mustiman'ın Hikayesi)
- İstanbul Yanıyor (Mguzel'in Hikayesi)
- Çanlar (Bogus'un Hikayesi)
- Gecikmiş Bir Öykü (Arunt_Khan'ın Hikayesi)

BAĞIMSIZ ŞİİRLER

Batı'dan Dökülenler (Artemis Entreri'nin Şiir Defteri)

Elimden Kaçan Şiirler(Bogus'un Şiir Defteri)

Tanrıların Dansı (Dreamscape'in Şiiri)

Efla'dan Şiirler (Efla'nın Şiir Defteri)

Toprağın Şarkısı Yeniden (Firble'nin Şiir Defteri)

BAĞIMSIZ ÖYKÜLER

Çocuklar Artık Kabus Görmesin (*Arkenon'un Hikayesi*)

Gönül Çelen (*Artemis Entreri'nin Hikayesi*)

Tavşan Avı (*Asiork'un Hikayesi*)

Yeniden Doğum/ Bir Venrue Öyküsü (*Barzini'nin Hikayesi*)

Bogusun Hikayeleri

- Ruhlular Monologları
- Ruhlular Savaşı

Catboy7402'nin Hikayeleri

- Büyücü Hırsız ve Prens
- Büyü Kulesi
- Brinkor'un Laneti
- Geleceğin Karanlık Dünyası
- Yeniden Doğuş
- Efsaneler
- Orta Vadi Versiyon İki

Sıradan Bir Gün (*Damnedlord'un Hikayesi*)

Av (*Darkgnome'un Hikayesi*)

Dwaxer'in Hikayeleri

- Kuru Döşek Hanında Cinayet
- Sen Öldün

Ölüm Yolunda Yaşam (*Edmond'un Hikayesi*)

Asıl Bilge Hangisi (*Eldaril'in Hikayesi*)

Aredhel İle Maglor'un Karşılaşması (*Ferilien'in Hikayesi*)

Occlo'nun Karanlık Sokakları (*Feanin'in Hikayesi*)

Konstantinopolis Geceleri (*Findor'un Hikayesi*)

Buşangel Orduları ve 300 Ispartalı (*Firble'nin Hikayesi*)

Ucubeler Arasında (*Gaara of the Sand'in Hikayesi*)

Bilinmeyen Kötülük (*Hellscream666'nın Hikayesi*)

Aynı Kan Farklı Kader (*Illyra'nın Hikayesi*)

Lupus Nigra'nın Hikayeleri

- Ufak Bir Yazım
- Engizisyon
- Kötülük

Karga (*Luvenes'in Hikayesi*)

Katil(*mgüzel'in Hikayesi*)

İstanbul ve Ben (*Opium_dream'in Hikayesi*)

Kontrolsüz Güç (*Raistlin'in Hikayesi*)

Rankhas Khasaran/Özgeçmiş (*Sathaces'in Hikayesi*)

Shalafi'nin Hikayeleri

-Hiç Grifo Gördün mü?

-Merilliel

-Hırsızın Sırrı

ÖNSÖZ

Biz frpworld ün şiir ve öykü yazar üyeleri kendimize ozan ve yazar diyoruz. Zaman zaman sitemizdeki bazı arkadaşlarımız bunun kendimizi Orhan Veli, Nazım Hikmet, Mehmet Akif Ersoy, Yakup Kadri Karaosmanoğlu gibi üstad şairlerle ve yazarlarla bir tutmak anlamına gelebileceğini söyleyerek bizi uyardılar. Bunu biz de düşündük. Ne kadar bazen hepimizin çok hoşuna giden şiirler ve öyküler yaratabilsek de büyük üstadların çok gerisinde olduğumuzu kabul ediyoruz. Ama bir süre tartıştıktan sonra ozanlığın aslında belli bir noktada başlayan ünvandan çok girdikten hemen sonra artık içinde yer aldığınız bir yola benzediğini düşündük. Bu açıdan bize göre şiir ve öykü yazar bundan zevk alan herkes ozandır ve yazardır. Elbette bu yolda daha ilerde olanlar vardır. Ama bu büyük üstadlarımızın bizle aynı ünvanı taşıması onların büyüklüğünü bizce azaltmaz aksine artırır. Çoğumuz sadece ozan ve yazar değiliz. Başka işlerimiz, hedeflerimiz, bu dünyada başka alanlarda yapmak istediklerimiz var. Ama tüm bunların yanında hepimiz şiir ve hikaye yazmaya ve bu konuda kendimizi geliştirmeye kararlıyız. Bu işi bu şekilde yaparak nereye kadar gidebiliriz? Bir fikrimiz yok. Yine de durmayacağız.

Yukarıdaki yazıyı frpworld dergisinin Diyarın Ozanları köşesinden almıştım. O sırada ayda bir çıkan dergide o ay frpworld ozanlarının şiirlerinden bir bölümünü derliyordum. Diyarın ozanları ve yazarları olarak yukarıda yazdığım fikirlerimize inanmaya devam ederek dergi ekibi dağıldıktan sonra da yazmaya devam ettik. Zaman zaman öykü yarışmaları düzenleyerek birbirimizle de yarıştık. Bir yılın sonunda yarattığımız tüm öykü ve şiirleri bir kitaba toplamaya karar verdik. Öncelikle bu fikri ilk olarak ortaya atan Bogus'a teşekkür etmek istiyorum.

Hikayeleri ve şiirleri dört grup halinde topladık. Öncelikle 2007'nin sonbaharında dört yazarımın vampirler hakkında yazdıkları öyküleri Sonbahar Ocakbaşı Teması altında, Hikaye yarışmalarına katılan öyküleri Hikaye Yarışması Öyküleri adı altında. Birbirinden bağımsız yazılmış şiir ve öyküleri Bağımsız Şiirler ve Bağımsız Öyküler adı altında topladık.

Öyküleri ve şiirleri aktarırken harf büyüklüklerini yazı stilini ve satır aralıklarını orijinal öykü veya şiirdeki gibi bırakmaya dikkat ettim. Öykülerin içinde yarım kalmış olanlar da vardı. Ancak yarım bir öykünün de okunmaya değer bir eser olduğunu düşündüğümüzden bu öyküleri de almanağa dahil ettim.

Ancak aralık ayında yazılmış öykülerin devamlarının gelebileceğini dikkate alarak onları gelecek senenin almanağına bıraktık.

Sonuç olarak 350 sayfanın üzerinde birbirinden çok farklı öykü ve şiirleri içeren bir kitap ortaya çıkardık. Ben hazırlarken çok keyif aldım. Sizin de okurken keyifle okuyacağınızı umuyorum.

FRPWORLD OZAN VE YAZARLARI ADINA
OZAN FİRBLE

SONBAHAR OCAKBAŞI TEMASI

SONBAHAR TEMASI (KIZIL GÜZ VAMPİRLERİ)

Sonbahar geldi, havalar soğuyor ve Ocakbaşı'nın dumanı tekrar tütmeğe başladı. Geceler uzadıkça anlatılacak hikayelerin sayısı da artıyor, yeni ozanların katılımı ile ateşin etrafındaki çemberimiz büyümeye devam ediyor.

Bu Sonbahar kulübemizi kalın bordo perdeler ve geçmişin kasveti ile süsledik. Uzayan geceler bize ölümsüz hayatın sonsuz işkencesini hatırlatıyor. Her ozanın onlar hakkında anlatacak en az bir hikayesi, yaşadığı bir tecrübesi var, sabırsızlıkla sıralarını bekliyorlar.

Kızıl Güz Vampirleri kan kokusunu aldı ve eminiz ki çemberin dışında, ateşten uzakta, karanlığın içinde onlar da bizi ve hikayelerimizi dinliyorlar.

FRPWORLD'ün ozanları, Ocakbaşı'na hoş geldiniz. Bu karanlık ve soğuk gecede, ateş halen hayatın sıcaklığını sunarken, onlar hakkında bir hikayenizi anlatır mısınız?

Ziyaretçi (Firble nin öyküsü)

Hiçbir ateşin yok edemeyeceği bir soğuktur onlardaki
Bizi ısıtan ateşe uzaktan bakarlar
Hiçbir zaman hissemedeyecekleri sıcaklığın
Nasıl canlandırdığını görürler bedenimizi
Ve nefret ederler bizden

Güneş değildir onları gündüzleri
Uzak tutan bizden aslında
Yaşamın kendisidir
Yaşamın uyuduğu geceleri
Ancak dayanabilir hale gelir
Öldükleri halde var olmanın acısı

Kan emmek
Yaşayan birini görmenin acısını dindirir
Onların atmayan yüreklerinde

Ancak bir vampirin duyduğu sevgi hala fazlaysa
Zihninde beliren karşı konulmaz nefretten
O zaman karşı konulmaz hale gelir acıları...
Yaşayan birini sevmek
İtiraf etmektir ne kadar nefret ettiğini kendinden
Ve bu var olan tüm canlılar için dayanılmazdır.

Böyle bir vampir tanımıştım eskiden
Gözlerinde ölümü bile aşan bir parıltı belirirdi bazen
Sivri dişli ağızla güldüğünü bile gördüm.
Öyle acı çeken birisinin gülüşü değildi bu ve de

Yine de acı çekiyordu.
Tek yolu azaltmanın bu acısı...
Paylaşmaktı yaşadığı duyguları...
Ve bana geldi bir gece
Tek başıma kapkaranlık gecede
Bir defa daha
Yaşamın nasıl bir yalnızlığa mahkum ettiğini
Beni düşürken...

Nasıl bir varlık bu kadar benzer aynı anda
Hem meleğe hem şeytana
Korkuyordum ondan
Ancak öylesine bir gizem barındırıyordu ki
Ve öylesine güzeldi ki korkunçluğu bile...
Soğuktu
Ve bu soğukluk bırakmamı istiyordu
Ruhumu kollarına

Kıpırdamadım.
Onu seyrettim bana gelirken
Konuştuğunda
Anlattığında kendisini
Hikayesi ve duygularını dinlerken de
Hareket etmedi hiçbir parçası bedenimin
Bana baktı
Hissettim o anda
Nasıl ulaşılmazsa bir vampirin soğukluğu
O kadar ulaşılmaz olduğumu onun için

Hissettim sustuğunda
Konuşmamı bekledi
Bir şeyler söylememi
Onu anlamamı
İki ulaşılmaz varlığın

Aslında birbirinden bir zehrin
Kana karışması kadar yakın olan
Paylaşmasını istedi bir anlarını hiç olmazsa

Yapamadım...
O aşmışken nefretini
Ben aşamadım korkumu
Bir an benden nasıl nefret ettiğini hissettim
Daha fazla
Bir vampirin bir canlıdan ettiği nefretin...
Ki kolay bulunmaz bu kadar büyük bir nefret...
Beni de kendi karanlığına çekmek istedi bir an...

Ancak anlattım ya size güçlüydü sevgisi o an bile
O kadar güçlü bir nefretten
Ve bana değil yaşama duyduğu sevgi yüzünden
Bıraktı beni...

Soğuk bir rüzgarın yaladığı pencere kalmıştı geriye
Yine de uzun sürdü zaman ben hareket edene kadar...
Pencereden baktım ve o an anlayabildim ne yaptığımı
Geçti yaşattığım çaresizliği gidermek için
Pencereye çıkıp baktım bütün gece...
Geri gelmedi
Ne o ne de başka bir vampir....
Zira yok etmek için bile bir insanı
Yaşama o kadar yaklaşmak acı verir vampire

Sabahın ilk ışıkları görünene kadar bekledim.
Arasıra yaprakların hışırtısı dağıtıyordu zihnimi
Sonra O aklıma geliyor
Alev alev yakıyordu zihnimi.
Güneşin ilk ışıkları ısıttığında beni
Çıktım sokaklara
Etrafımdaki yaşama baktım
Nasıl da sarmıştı etrafımı
Ve benimleydi.
Zaman bir arada tutuyordu onlarla bizi
Karanlıkta birinin izlediğini hissettim bir an
Gülümsedim karanlığa
Bu defa beni de çekmek için Dünyasına
Gelebileceğini bilsem de
Bekleyeceğim seni dedim fısıldayarak
Gelince konuşacak çok zamanımız olacak...

Isırgan Aşk (DWAXER IN ÖYKÜSÜ)

Aram Dambıl ve Olaf Eisenmeister, ormanın içindeki ıssız, isimsiz bir patikada güle oynaya yürüyorlardı. İki delikanlı bir yandan yürürken bir yandan da, kış müjdeleyen Sonbahar rüzgarlarının ayazına aldırmadan, ellerindeki sopalarla birbirlerine saldırarak kılıç oyunu oynuyorlardı. Her genç gibi onlarda, bir gün kahraman bir savaşçı olmak hakkında hayaller kurmaktan her zaman hoşlanmışlardı. İşin gerçeği, tarih boyunca Mavitaş Kasabası'ndan efsanelere konu olacak kadar ünlü bir kahraman çıkmamıştır. Ancak Aram ve Olaf, o gün okla ikişer çulluk vurmuşlardı. Ve bu av, iki gencin kendileriyle ufak çapta bir savaş kazanmışçasına gurur duymalarını sağlıyordu.

İriyarı olan Olaf, çevik Aram'ın usta manevrasından kaçınmak isterken sendeleyip yere düştü. Kuşları o tutuyordu ve neredeyse üstü başı çamur olacaktı. "Tamam, tamam! Artık yeter, sonra devam ederiz" dedi arkadaşına ve çamurlanan pelerinini silkeledi.

Fakat Aram'ın gözü başka bir şeye takılmıştı. Sararmış yapraklarının çoğunu dökmüş ağaçların çıplak dalları arasından, ötede, epeyce ötede bir şey görmüştü. "Şşşt" dedi Olaf'a, eliyle susması gerektiğine dair bir işaret yaparak. Gözleri, arkadaşının bakması gerektiği yönü işaret ediyordu. İkisi de gözlerini kısarak baktılar.

"Bir at mı?" dedi Olaf.

"Sanırım. Baksana simsiyah, başka ne olabilir ki?"

"Hadi gidip yakından bakalım!"

"Havanın kararmasına bir şey kalmadı. Bir an önce Kasaba'ya dönsek iyi olur" dedi Aram, ancak Olaf ağaçların arasına dalmıştı bile. İki genç kendi imalatları olan yaylara birer ok takarak hafifçe gerdiler. Yaklaştıkça atı daha iyi görmeye başladılar. Kayalık ufak bir tepenin yamacına yakın duruyordu. Aram onun otlamadığını farketti; geviş bile getirmiyor, sadece heykel gibi duruyordu. Eğerliydi.

"Bak!" dedi Aram; siyah atın biraz ötesinde, küçük bir tepenin yamacındaki bir mağara girişi, görüş alanlarına girmişti. Fısıldayarak devam etti: "Sahibi kesin içeridedir. Hadi geri dönelim." Mağaranın ağzında karanlıktan başka bir şey seçilmiyordu.

Olaf ata iyice yaklaştı. Aram ise gözlerini mağara girişine dikmiş, içeriden her an fırlayacak birine ya da bir şeye karşı ok ve yayını hazır tutuyordu.

"Şşşş, korkma yavrum" dedi Olaf, atın boynunu sevmek için elini uzatırken. Ama hayvanın korktuğu filan yoktu. Olaf atın parlak siyah boynuna dokunduğunda, irkilerek geri sıçradı. "Soğuk!"

Aram da şaşırmıştı. Arkadaşının bu tepkisi onu da ürkütmüştü. At ise hala sakindi.

Birden, "hey!" diye bir ses duyular. Mağaranın ağzında biri duruyordu. "Atın sahibini arıyorsanız, o benim" dedi adam. Dışarı çıkmamış, gölgede duruyordu. Gençler korkuyla yaylarını yabancıya çevirdiler. Bir an adamın koyu renk kadife kumaşlardan oluşan kıyafetini görebildiler. Aram giysi kalitesinden anladı ve bu adamın kaliteli giyindiği şüphe götürmüyordu. Böyle birinin pis bir mağarada konaklaması garipti.

"Gençler, umarım beni vurmazsınız" dedi adam. Ses tonundan, çocuklardan birkaç yaş büyük olduğu tahmin edilebilirdi. Koyu lacivert pelerinine sarınarak mağaranın ağzında biraz daha öne çıktı ama yüzü hala gölgedeydi. Aram, adamın o pelerinin altında silah sakladığından emindi.

"Kimseyi vurmayız!" diye bağırdı Olaf. "Tabii bize saldırılmazsa!"

"O halde içim rahatladı." dedi yabancı. "Ben de bir şeyler yemek üzereydim. İsterseniz bana katılın."

Aram farketirmeden Olaf'ı tuttu. Pervasız arkadaşının yemek teklifine balıklama atlamasını engelledi. "Bayım neden Mavitaş Kasabası'ndaki hana gitmediniz? Buraya oldukça yakın, at sırtında onbeş dakikada varırsınız." dedi yabancıya.

"Ah! Öyle mi? Buraların yabancısı olduğumdan... Ama kampımı kurdum artık. Mağaranın içinde ateş yaktım. Tavşan çeviriyorum, üstelik çay da var! Haydi gelsenize..." dedi esrarengiz yabancı. Sesi iştahlı çıkmıştı.

Aram adamın yalan söylediğini hissediyordu. Olaf da şüphelenmişti; arkadaşına fısıldayarak: "Tavşan çevirse kokusunu alırdım" dedi.

"Bayım, ışığa çıkın da yüzünüzü görelim!" diye seslendi Aram.

Birden ortama bir ölüm sezsizliği hakim oldu. Serin akşamüstü rüzgarları bile bir dakikalığına durdu. Aram, deminden beri hiçbir yaratığın -kuşların bile- ses çıkarmadığının yeni farkına vardı. Çıt çıkmıyordu.

İki arkadaş, yabancıнын yüzünü göremedikleri halde, ondan kendilerine doğru gelen, tüylerini ürperten, kötücül bir duygunun varlığını hissediyorlardı. Farkında olmadan yavaş yavaş geri geri yürümeye başladılar.

Neden sonra adam konuştu: "Gözlerim biraz rahatsız, o yüzden ışığa çıkmak istemiyorum." Sesi buz gibiydi. "Neden siz yanıma gelmiyorsunuz?"

Hava bulutlu, üstelik akşamüstüydü. *Gözleri rahatsızmış!* Aram adamla tartışmaya girmede. Zaten yavaş yavaş geri çekiliyorlardı. Hatta koşturmak için kendilerini zor tuttular. "Üzgünüm bayım ama evden merak ederler" dedi Olaf. Halbuki biraz önce yemek teklifine olumlu bakıyordu. Hızlı hızlı uzaklaştılar. Geri dönüp bakıyorlardı ama adam mağaradan çıkmadı. Yine de tuhaf yabancıнын karanlığın içinden onları izlediğini hissedebiliyorlardı.

"Sence neyin nesiydi?" dedi Olaf. "Tüccar olmadığı kesin."

"Bence bir kaçaktı ve bizi de onu gördüğümüz için öldürecekti."

"Ama adamı doğru dürüst göremedik ki! Gölgeden çıkıp da yüzünü mü gösterdi bize?"

"Tanınmamak için gölgede kaldı işte! Anlamadın mı?"

Güneş batmaktayken Kasaba'ya vardılar. Mavitaş Kasabası iki adam boyunda duvarlarla çevriliydi ve bu da içeridekiler için oldukça güven vericiydi. Aram ve Olaf da kapılardan girerken rahatladılar ve tanıdıkları muhafızları selamlarken içtenlikle gülümsediler.

"Birkaç gün Kasaba'nın dışına çıkmayalım bence..." dedi Aram. İtiraf etmese de korkmuştu.

"Zaten yarın festival başlıyor, yoksa unuttun mu?" dedi Olaf.

Gerçekten de ertesi gün, bir hafta sürecek olan Sonbahar Festivali başlıyordu. Kasaba daha bu gecedan hareketlenmişti.

"Lisa ile dans edecek misin bu sene?" diye sordu Olaf. Konuyu değiştirdiği için memnun gibiydi.

"Bilmiyorum." dedi Aram. Canı sıkılmış gibiydi. "Onu anlamıyorum. Bir bakıyorsun güzel güzel konuşurken, bir bakıyorsun söylediğim bir şeye darılmış..."

"Şşşt geliyor" diye uyardı Olaf. Lisa ve arkadaşı Anna, şifacı Esmeralda'nın evinden çıkıyorlardı. İki genç kız Aram ve Olaf'ı görünce fısıldaşıp kıkırdediler. Yanakları kızarak yollarını değiştirdiler ve delikanlıların önlerini kesmelerine fırsat tanıyan bir güzergahta ilerlediler.

"Merhaba Lisa." dedi Aram. Genç kızı arkadaşından biraz öteye çekerek, Anna'yı Olaf'ın ilgisine terketti. "Yarın benimle dans edecek misin?"

"Olabilir" dedi genç kız. Nazlı bir tavırla yüzünü çevirmişti. Ancak gövdesi Aram'a dönüktü. Göğüslerine kadar dökülen, lüle lüle kumral saçlarıyla oynuyordu. Derken öfke kıvılcımları çakan kocaman siyah gözlerini delikanlıya çevirerek, "Sen geçen sene dans ettiğin -Tumbal Köyü'nden miydi?- o kızla dans etmek istersin belki!" dedi.

Aram'ın ağzı açık kaldı bir an. "Ama... O... O, kibarlık olsun diye... Misafirimiz sayılırdı. Yani ben de kasabalıyım sonuçta. Yani ev sahibi olarak... Hem o istemişti dans etmeyi."

"Yalancı!" Lisa hızlı hızlı uzaklaşırken Anna'ya da bir bakış attı. Arkadaşının yüzünün halini gören Anna, Olaf'ı tersleyerek diğerinin peşinden gitti.

Aram kıpkırmızı bir şekilde, etrafta olanları fark eden birileri var mı diye bakarken Olaf yanına geldi ve "Nooldu yaa?" diye sordu.

"Geçen seneki bir olayı... Geçen sene Olaf... Civar köyden bir kızla dans etmiştim de onu söylüyor şimdi.

Üstelik daha önce lafını bile etmemişti. Ne olmuş yani bir kızla dans etmişsem, öyle değil mi? Üstelik neden şimdi?"

Olaf hıhladı. "Kendisi başka erkekle dans edince sorun yok ama..."

"Başka erkekle mi? Ne diyorsun sen Olaf?"

"Ha? Yok, mesela diyorum yani. Kızları anlamak zor dostum. Ama sen de hata yapıyorsun, çok fazla yüz veriyorsun Lisa'ya."

"Öyle mi dersin?" Aram yüreğinin sıkıldığını hissediyordu.

"Amaan boşver!" dedi Olaf. "Hadi hana gidelim. Festival mevsimi yüzünden birçok tüccar gelmiştir, hatta belki bir ozan bile vardır."

Gerçekten de Kuru Döşek Hanı'nın yan tarafındaki geniş ahırın avlusuna sığmamış bazı tüccar arabaları yolda duruyordu.

"Önce eve uğrayalım." dedi Aram. Avladıkları kuşları pişirip yemek için sabırsızlandığını hatırlamıştı. İki arkadaş daha sonra görüşmek üzere evlerine yollandılar.

Olaf'ın babası, Mavitaş'ın demirci ustasıydı. Zırh ve silah yapımında yetenekliydi. Oğlunu da yetiştiriyordu, ancak haylaz Olaf'ı demirci atölyesine bağlaması gerekiyordu. Delikanlı her fırsatta arkadaşlarıyla -özellikle de Aram'la- takılmak için ortadan kayboluyordu. Yine de demirhanede çalışmaktan vücudu yaşitlarına göre iki misli fazla kaslanmıştı.

Aram'ın ise anne ve babası kasabanın terzileriydi. O yüzden kıyafetleri daima şık ve düzgün olurdu. Yakışıklı sayılırdı. Kasabanın hatta civar çiftlik ve köylerin kızları, gözlerini delikanlıdan alamazdı. Ah bir de anlayabilseydi şu kızları!

O gece yemekten sonra iki delikanlı -adet olduğu üzere- babalarıyla beraber Kuru Döşek Hanı'na gittiler. Mavitaş Kasabası'nın gözde sosyal faaliyeti, hana gitmek; lezzetli içkilerden içerek, arkadaşlarla muhabbet etmek, gece konaklamak için uğramış tüccarlardan havadisler dinlemek ve eğer şansları varsa o gece denk gelmiş, konuşmaya hevesli birkaç maceracının başından geçen inanılmaz hikayeleri dinlemektir.

Mavitaş Kasabası, Mavitaş Ormanı'nın ortasından geçen ticaret yollarının kesişme noktasında olduğundan, hanın her zaman -yerli ve yabancı- çok müşterisi olurdu. Sonbahar Festivalinin başlamak üzere olması da müşteri sayısını ikiye katlamıştı.

Aram ve Olaf, Han'ın çok geniş meyhane bölümünde, babaları ile köşe kapmaca oynayacak şekilde duruyorlardı. Sadece üzüm suyu içmelerine izin vardı ve yaşlıların oturdukları masalara oturmaları - nedense- yakışık almıyordu. Tuhaf adetler. O yüzden ellerinde kupalarıyla masaların aralarında dolaşıyorlar, ilginç buldukları muhabbetler olursa yandan yandan kulak misafiri oluyorlardı.

Mantar toplayıcısı yaşlı Pokemon, yine bir masaya saf köylüleri toplamış, yarı efsaneleştirilmiş tarih dersi veriyordu: "Sonbahar Festivali'nin ismi, aslında çok eskiden 'Yaşayan Ölüler Festivali'ydi. Ama çağınstırdığı uğursuzluktan kaçınmak için halkın dilinde zamanla değişmiş, asıl ismi ve bu festivalin neden yapıldığı bile unutulmuştur." dedi Pokemon ve göle olta sallamış gibi sessizleşti.

"Hadi yaa, nasıl ki?" dedi köylülerden biri.

Yaşlı mantar toplayıcısı, sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Anlatayım o halde..." dedi ve yarım birasını çabucak fondip yapıp kupayı masaya -boş olduğunu vurgulayacak şekilde- hızlıca bıraktı. Her zamanki gibi, o öyküyü anlatırken hevesli dinleyicilerden biri ona bir bira ısmarlayacaktı. "Kral Dementor'un dedesinin babası Muhteşem Baltar-Tulu Dementor zamanında; Mavitaş Ormanı'nın derinliklerinde, tam olarak Dolunay Gölü'nün batısındaki Temperli Dağlar'ın karanlık dehlizlerinde, bir yaşayan ölüler ordusu peydah oldu. Kadim zamanlardan kalma 'Arkeneon' isminde bir yeraltı şehri, cücelerin masumane madencilik çalışmaları yüzünden ortaya çıkmıştı. Uyandırılan gece yaratıkları, cücelerin açtıkları galerilerden yeryüzüne taştilar. Sayısız iskelet, zombi, hayalet, vampir ve başka binlerce uğursuz yaratık. Hepsisi de, cansız parçalardan oluşmuş soğuk uzuvları, uğursuz büyülerce bir arada tutulan lanetli canavarlardı. Korkunun efendileriydiler. Tek içgüdüleri, kanı sıcak akan canlıların etlerini kemiklerinden, zihinlerini beyinlerinden ayırarak öldürmek ve böylece her öldürdüklerini kendi saflarına katmaktı. Katliama başladılar. Ölüm, ölüm, ölüm. Başlarında 'Furk' denilen bir hayalet ejderha vardı. Öldürdükleri insanlar, cüceler ve elfler de yaşayan ölülerin arasına katılıyor, uğursuz ordu her geçen gün kalabalıklaşıyordu. Derken Kral Baltar-Tulu ordusunu topladı ve yanına Ruhsal Işık Tarikatı'nın kutsal rahiplerini de alarak, korku hükümdarının ordusuyla yüzleşti. Furk'un ordusunun en büyük gücü korkudan kaynaklanıyordu. Ancak ışığın rahipleri, Kral'ın ordusunun ön saflarında çarpışarak, -kimbilir hangi

kutsanmış yöntemlerle- askerlerin maneviyatını yüksek tuttular. Savaşın en şiddetli anlarında Kral Baltar-Tulu -bizzat kendisi- ışığın kutsanmış kılıcı 'Ligata' ile Furk'u, -bir nefesiyle en iradeli canlıların aklını kaçırtan, korkudan kalbini patlatan uğursuz ejderhayı- ikiye biçti. Hayalet Ejder başka bir boyuta göçerken, savaş da sıcak kanlıların lehine döndü. Zorlu bir savaş oldu ancak sonunda bütün yaşayan ölümler öldürüldü. Ah! Biliyorum onlar zaten ölüydü; yok edildiler demeliydim. Ya yakılarak veya çeşitli büyülerle toza dönüştürüldüler ya da cehennem gibi boyutlara sürüldüler. Dağların altındaki lanetli şehir Arkeneon'a giden bütün dehlizler mühürlendi. Ve bu beladan da kurtulmuş olundu. Kral Baltar, bu büyük zaferi kutlamak için bir hafta boyunca festival yapılmasını buyurdu. İşte o zamandan beri yapılan, her sene bir hafta boyunca eğlencelerle geçirdiğimiz Sonbahar Festivali'nin gerçek hikayesi aslında budur."

Yaşlı Pokemon, amatör ozanlık performansından gurur duyarak arkasına yaslandı. Masadakiler öyküden etkilenmişti. Gülümseyerek, hak ettiği -ısmarlanmış- birasını yudumladı.

Köylülerden biri, "vay bee" dedi. "Peki yaşayan ölümler, o zamandan beri bir daha görünmedi mi?"

Pokemon'un cevap vermesine fırsat bırakmadan, "yaşayan ölümler her zaman aramızda!" dedi yabancı bir ses. Kendinden emin, abartıdan uzak, görmüş geçirmiş bir sestir bu.

Masadaki -ve yanlardaki- herkes, bakışlarını ne zaman gelip de tepelerine dikildiği belli olmayan iriyarı yabancıya çevirdi. Adam kısacık kırsakları, kalın beyaz bıyıkları, yaşını belli etmeyen keskin yüz hatları ile asalet abidesi gibiydi. Hele o gri gözleri... Aram, onun kılık değiştirmiş bir kral olduğunu düşündü. Taktığı mücevher ve yüzüklerin süslenmekten çok koruyucu tılsımları taşımaya yaradığı tahmin edilebilirdi, çünkü adamın alımlı görünmek gibi bir derdi yoktu. Kılık kıyafeti sık olma kaygısından uzak, basitti. Güç timsali boyun kasları, pelerininin altında sakladığı çelik adalelerin ip ucunu veriyordu sanki. Bir kılıcın kını, küçük bir arbalet, koyu renk elbisesi üzerindeki hançerler, çeşitli keseler, cam ve parlak nesneler kahverengi pelerinin müsaade ettiği kadarıyla görünen eşyalardı. Azametliydi.

Mantarçı Pokemon, üzerindeki ilginin birden tuhaf yabancıya dönmesinden hoşlanmamıştı. "Mavitaş Ormanı'nda birkaç hayalet dışında yaşayan ölümlerim." dedi.

Yabancı'nın gri gözleri buz gibiydi. "Zaten onları görecektir kadar yaklaşınlar, 'genelde' köyüne dönüp anlatacak kadar hayatta kalamazlar." dedi.

Meraklı köylülerden biri atıldı: "Bayım, siz bu konularda oldukça bilginisiniz galiba?" dedi.

"Olmak zorundayım, çünkü onları avlıyorum." dedi kırsaklı esrarengiz yabancı. Sesinde en ufak bir böbürlenme tınısı yoktu.

Masadan hayret ifadeleri dolu uğultular yükseldi. Köylüler heyecanla adamı masalarına davet ettiler ama adının 'Zoltan' olduğunu söyleyen yaşayan ölümler avcısı dinleneceğini bahane ederek odasına çıktı.

Aram ve Olaf da duyduklarından etkilenmişti.

Ertesi gün şenlikler başladı. Kasaba meydanına devasa bir çadır-çardak kurulmuştu. Burada kasaba dışından gelme çalgıcılar nöbetleşe olarak çalıyor, müzik hiç durmuyor, insanlar yorulana kadar dans edip eğleniyordu. Çevre köylerden ve dışarıdan gelenler sayesinde kasabanın nüfusu ikiye katlanmıştı. Tüccarlar, küçük renkli çadır-tezgahlar kurup meydanı çepeçevre renge boğmuşlardı. Hem kasaba valisi, hem de Kuru Döşek Hanı'nın sahibi olan Bergun Pastacı, meydana da küçük bir şube açmış, adamlarına taşıttığı fıçı fıçı bira ve şarapla dans etmekten susayanlara hizmet verdiriyordu. Festival süresince bütün içkiler yüzde otuz indirimliydi.

Aram'ın gözleri bütün gün Lisa'yı aradıysa da, genç kız ortalarda gözükmemişti. Hava kararmaya başladığında, sayısız rengarenk fenerin aydınlatığı meydan daha da göz alıcı oldu. Sonunda Aram Lisa'yı gördü. Genç kız sık bir elbiseyle, dans pistinde eteklerini savura savura dans ediyordu. Hem de yabancı bir erkekle!

Aram'ın kan beynine sıçradı. Lisa'yı biriyle görmek... Böyle acı olacağı hiç aklına gelmezdi. Kıza baktı. Lisa oldukça eğleniyor, şen kahaahalar atıyordu. Bu genç Aram'ın içini daha da acıttı. Hemen oradan uzaklaşmak istedi ama merakı buna engel oldu. Adamı inceledi. Lisa'dan en az on yaş büyük olmalıydı. Gayet şık. Koyu renk giyinmişti ve koyu lacivert pelerini... Sanki bir yerden hatırlıyordu. Yakışıklıydı. Boylu poslu, geniş omuzluydu. Siyah dalgalı saçları, ince bıyıkları vardı. Cildinin rengi neredeyse dolunay renginde açıktı. Dans edişi, kendini beğenmiş hareket ve tavırları Aram'a zengin bir züppe olduğunu düşündürdü.

Hareketli müziğin temposuna ayak uydurarak, dans edip birbirlerinin etrafında dönerken; züppe yabancı,

bir yandan da Lisa'yla konuşuyor ve her ne söylüyorsa, genç kızın kikir kikir gülmesine sebep oluyordu. Dans bitti ve Lisa reverans yaparak ayrılmak istedi. Züppe, kızın elini tuttu ve gözlerini gözlerinden ayırmadan, Lisa'nın elini -ama üstünü değil, çevirerek avuç içinden- öptü. Aram, renkli ışıklar altında bile, kızın kulaklarına kadar kızardığını farkedebiliyordu. Lisa, etrafını görmeden, adeta uçarak yanından geçiyordu ki, Aram kızı durdurdu: "Lisa!"

"Aram!" Genç kız irkilmşti. Yüzündeki sırıtış kayboldu.

"Kimdi o?" diye sordu Aram duygusuzca, ama içinde fırtınalar kopuyordu.

Genç kız biraz çekinerek ama biraz da zevk alırcasına meydan okuyan bir tavırla konuştu: "Zaphir'li bir tüccar. Benimle dans etmek istedi, ben de 'ev sahibi olarak' kıramadım kendisini." dedi.

Aram dişlerini ve yumruklarını sıkımtı. Lisa genç adamın konuşmasına fırsat vermeden, "yemeğe geç kaldım, gitmeliyim" diyerek koşarcasına uzaklaştı. Aram kızın arkasından bakakalmıştı. Neden sonra, gözleri şehirli züppeyi aradı ama yoktu. Handa olmalıydı.

Aram hana gittiğinde yakın arkadaşı Olaf ile karşılaştı. Olaf onun bozuk olduğunu hemen anlamıştı. Kuytu bir masaya geçip garsondan bira istediler. Aslında onlara bira yasaktı ama ne de olsa Festival haftasıydı. Aram ikinci biradan sonra iyice duygusallaştı, üçüncüden sonra ağıladı ve dördüncüden sonra kustu. İki arkadaş temiz havaya çıktılar ve Kasaba'nın kalabalık meydanından uzak durmaya dikkat ederek arka sokaklarda dolaştılar. Aram yavaş yavaş kendine gelmişti.

Ancak tam bu sırada korkunç bir şey oldu. Kasaba'nın etrafını çevreleyen sınır duvarının güney kısmındaydılar. Ötede, duvarın dibine yakın bir ağacın yanındaki kuytuda, Lisa ve şehirli züppe... Aram bir an için kabus gördüğünü sandı. Adam sevdiği kıza sarılmış, onu öpüyordu. Lisa, kafasını hafif geriye doğru atmış inliyor, adamın onu öpücüklerle boğmasına izin veriyordu. Züppe, kaytan bıyıklı ağzını kızın kuğu kadar zarif boynuna şehvetle yapıştırmış öpüyor, elleri de boş durmuyor, kah saçlarında, kah kalçalarında gezinerek sanki kızın en bakir kuytularını araştırıyordu.

"O... O, Lisa değil mi?" dedi Olaf. Kelimeler boğazından zorlukla sökülebilmşti.

Karşılarında gördükleri ayaküstü sevişme seansı yüzünden iki genç kıpkırmızı kesilmşti. Lisa değil de bir başkası olsa gençler saklandıkları yerden muzipçe olayı seyreder, dalgalarını geçer, keyfini çıkarırlardı. Ama Lisa... Aram'ın Lisa'sı...

"İkisini de geberteceğim!" diye tısladı Aram ve hançerine davrandı.

Ancak Olaf sanki böyle bir hareketi bekliyormuş gibi, onu tutarak engelledi. Fısıltıyla ama çabuk çabuk konuştu: "Saçmalama Aram! Dostum bir kız için katil olmaya değer mi? Demek ki sana layık değilmiş! Sana kız mı yok? Boşver dostum, bir kız için değmez! Değmez!"

Olaf haklıydı. *Ama acıyor!* Birden ikisinin de omuzlarını kavrayan güçlü eller ödlerini kopardı. Yaşayan ölü avcısı Zoltan, yakalamıştı ikisini. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu sertçe ama bağırmadan.

Aram irkilmenin refleksiyle yine hançerine davranacak oldu ama Zoltan'ın gri gözleriyle karşılaşınca vazgeçti. "Şehirli bir züppenin, kız arkadaşımı götürmesini seyrediyoruz" dedi acı acı ve alaycı bir şekilde. Sinirden ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Boğazında bir yumru takılmıştı sanki.

Kır saçlı Zoltan, bir an için babacan bir tavır takındı. Hala omuzlarından tutuyordu. "Oradaki senin kız arkadaşın mı?" dedi neredeyse üzgün bir ses tonuyla.

"Bir zamanlar öyleydi" dedi Aram, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak.

Zoltan tekrar sertleşti. Bağırılmakta ısrar ederek iki genci sertçe azarlıyordu. "Sizi salaklar! O adam bir vampir ve kızın kanını emiyor" dedi.

Şaşkınlıkla, "Ha?" dedi Aram, Olaf ise "hass..."

İki genç tekrar ötedeki samimiyet tablosuna göz attıklarında; Lisa'nın dolunay altında parlayan zarif boynunun, vampir tarafından hoyratça emilirken sızan kanların ürkünç kızılığı ile lekелendiğini gördüler. Kızın inlemeleri artmış ama kolları güçten kesilmişçesine, bir kukla misali iki yanından sallanıyordu. Adam vahşi bir kendini kaybedişle emiyordu Lisa'yı. Kasaba'yı kaplayan müzik sesi olmasa ağzının şapırtıları bile duyulabilirdi.

Aram'ın yüreği ferahladı. Demekki sevişmiyorlarmış! *Yiyiştiriyorlarmış. Yani adam yiyiyormuş. İçiyormuş daha doğrusu...* Kendinden utanmalıydı böyle düşündüğü için ama elinde değildi işte!

Zoltan'ın uyarısıyla kendilerine geldiler. Avcı, elindeki birer şişeyi gençlere uzattı. "Bana yardım edeceksiniz! Ben savaşırken bu kutsal suyu vampire atmanızı istiyorum. Bir damlasını bile ziyan etmeyin sakın!"

İki genç şişeleri alırken başka bir heyecanın içine düştüler. Yıllarca dinledikleri kahramanlık hikayeleri, iblisle bizzat savaşma fırsatı olarak, gelip onları kendi kasabalarında bulmuştu. Gençler hançerlerini de çektiler bu arada ama Zoltan alaycı bir bakışla "onlar bir işinize yaramaz bunları alın" dedi. İki küçük ayna uzatıyordu. "Vampir aynadan korkar, en azından size yaklaşamaz."

Zoltan sol elinde minik bir arbalet tutuyordu ve kurulmuş olan ok, tahta değil demirdi. Sağ elinde ise ısıltılı bir kılıç vardı. Aram'ın görebildiği kadarıyla kılıcın kabzası, kollarını göğsünde çaprazlamış bir melek figürü şeklindeydi. Melek kanatlarını yanlara doğru dik olarak açmış, böylece kabzanın koruyucu kısmını oluşturmuştu. Kılıcın keskin bölümünün üzeri de, anlaşılmasız kadim rünlerle kaplıydı. Gençlerin ikisi de kılıca hayran kaldı. Demircinin oğlu Olaf, silah kalitesinden anlardı ve bu onun hayatında gördüğü en güzel kılıçtı.

Vampir, kızcağızın boynunu vakumlamakla öyle meşguldu ki, yanına gelen grubu farketmedi bile. Körpe kızın lezzetli kanını emerken aldığı şehvetimsi zevk onu bu dünyadan koparmıştı sanki. Hırıltılı inleme sesleri çıkarıyordu. Elleri kızın her yerindeydi.

Bir karış boyundaki arbalet oku, vınlarak vampirin hafif öne eğilmiş başının tam üstünden, kafatasını delerek yarısına kadar girdi. Her hangi bir canlı derhal öldü ama bu adam hırlayarak ve kanlı ağzındaki kocaman sivri köpek dişlerini göstererek zaten ölü olduğunu ispatladı. Yaşayan bir ölüydü o! Acılı bir öfke, şaşkınlık ve nefret... Lisa'nın hareketsiz bedeni yere düştü.

Anlaşıldı ki yaratığın kafasına giren arbalet oku, sıradan bir ok değildi. Okun arkasında küçük bir halka ve bu halkaya bağlı ince ama sağlam bir çelik tel vardı. Telin diğer ucu Zoltan'ın kemerine bağlıydı. Zıpkın!

Vampir avcısı arbaleti attı ve iki eliyle tuttuğu, kutsal rünlerle bezeli tılsımlı kılıcını savurarak saldırıya geçti. Vampir de bir yandan kılıcını çekerken, sağına soluna hızlı hızlı bakındı. Gençler ona aynaları gösterdiler ve vampir ürkütücü bir çığlık atarak geriledi. Kafasından Zoltan'a uzanan tel gerilerek dengesini bozdu. Kılıcını tele savuracak oldu ancak Zoltan saldırmıştı. Kılıçlar çarpıştı. Kıvılcımlar çaktı, öldürücü sesler kulaklarda çınladı. Sanki iki değil dört kılıç varmışçasına gözü aldatan çok seri hamleler yapıyordu.

Yaratık Kasaba duvarına sıkışmıştı. Önünde sıradışı bir savaşçı, iki yanında ise bakamadığı aynaları kendine tutan iki genç vardı. Kapana kısılmıştı. Kafasına girmiş demirden ok ve ona bağlı tel, duvarın üzerine sıçramasına engeldi. Karşısındakinin ona salladığı kılıcın tılsımlı olduğunu anlamak için de münecim olmasına gerek yoktu. Tek çaresi, Savaşçı'yı kesip ablukadan çıkmaktı. Son bir gayretle Zoltan'a doğru atıldı.

Vampirin refleksleri inanılmazdı ancak Zoltan'ın da müthiş bir kılıç ustası olduğu belliydi. Kılıçlar tekrar şakırdadı. Öldürücü hamleler, gözün algılama kapasitesine meydan okurcasına vızıldıyordu. Tam savaşın bu ateşli anında, iki yandan vampirin üzerine yok oluşu müjdeleyen bir asit yağmuru gibi yakıcı su damlaları yağmaya başladı. Aram ve Olaf, bir ellerinde vampiri uzaklaştıran aynaları tutarken, diğer ellerindeki şişelerden yaratığın üzerine kutsal su atıyorlardı. Her türlü kutsiyete yok oluş derecesinde alerjisi olan vampirin üzerinden dumanlar çıkıyor, değiştiği yerlerde küçük kraterler oluşturan damlaların cızırtıları duyuluyordu. Yaratık öyle bir çığlık attı ki, kasaba meydanındaki müzik sustu.

Zoltan'ın kılıcı vampirin kolunu biçti. Yaratığın kılıcı tutan eli yere düşerken toza dönüştü. Vampir geriledi ve sonunda duvara yaslandığında sonunun geldiğini anlamıştı. Korkunç dişlerini gösterip tısladı. Zoltan önce yaratığın göğsüne soktuğu kılıcı ile henüz yakıcı bir reaksiyon başlatmışken aceleyle çekip son darbeyi indirerek vampirin kafasını uçurdu. Gece yaratığının bedeni sanki görülmeyen alevlerle çarçabuk yanmış gibi küllere dönüştü.

İki gün sonra kasaba mezarlığında Lisa'yı toprağa verdiler. Kızcağız çok kan kaybetmiş, kurtulamamıştı. Festival iptal edildi. Kasaba'da güvenlik önlemleri artırıldı.

Aram, Olaf ve Zoltan kalabalıktan ayrı duruyorlardı. Yaşayan ölü avcısı veda edecekti. "İsterseniz benimle gelebilirsiniz" dedi, "ben de gençleşmiyorum sonuçta ve mesleği birilerine öğretmemin zamanı geldi sanırım."

Gençler şimdilik bunu düşüneceklerini söylediler. Henüz müsait değillerdi. Özellikle Aram, kendini toparlayamamıştı. Yalnız kaldıklarında arkasına içini döktü. "Biliyor musun Olaf, Lisa'nın ölümü..."

Yani... Onun adamla sevişmesindense ölmesini istedim. Evet bunu istedim. Ben nasıl bir canavarım ki?.. Şimdi bile... Eğer Lisa kurtulsaydı... Yani hala düşünebildiğim, acaba Lisa onunla gitti mi? Yani anlarsın, kendisi mi istedi diye düşünüyorum. Off, aklımdan çıkmıyor. Kendimden nefret ediyorum Olaf!"

"Dostum, Zoltan'ın anlattıklarını unuttun mu?" dedi Olaf. "Vampirlerin insanı etkileyebildiklerini, eğer gözlerine bakarsa seni kukla gibi oynatabildiğini anlattı ya!"

"Evet ama... Etkilemesi gerekmiş miydi acaba?"

"Dostum o... Öldü artık. Bırak."

"Haklısın. Ben..."

"Sen aşıktın... Aşk, pis bir şey."

Sevda'nın Bedeli (Bogus un Öyküsü)

Yağmurun ilk damlaları pencereye düşmeye başladığında Sevdâ dalıp gittiği düşüncelerden sıyrıldı ve ne kadar zamandır bu şekilde pencerenin önünde durduğunu anlamak için saatine baktı. Saati kolunda değildi.

Aslında bu çok sık başına geliyordu, cildinin bir şekilde saatin kayışına alerjisi vardı ve bu yüzden çoğu kez onu farkına bile varmadan çıkartıp bir yere bırakırdı. Deriye batmış bir diken gibi vücudu onu doğal yollarla dışarı atmaya çalışıyordu ama Sevdâ her seferinde yine saati sol bileğine takmaya devam ederdi. Onun yüzünden çektiği bunca acıya rağmen genç kadın yine de zamanı merak ettiğinde koluna bakar ve onu yerinde göremediğinde şaşırırdı. Saatin acısına o kadar alışmıştı ki artık varlığını ve yokluğunu ayırt edemiyordu.

Güneş uzun süre önce, ortasında kuru bir çeşme bulunan avluyu saran binaların arkasında kaybolup gitmişti. Bu yüzden tam olarak ne zaman battığını anlamanın bir yolu yoktu, ama yine de Sevdâ, paletin üzerindeki gök mavisine karıştırılan siyahın maviyi boğduğu gibi, karanlığın gök yüzünde güneşten geriye kalan huzuru boğmasını izlemişti. Yağmur yağmaya devam ederken karanlık mavinin en koyu tonu bile kalmayana kadar gök yüzünü kapladı ve mavi yok oldukça pencerede boş bir yatağın aksi biraz daha belirginleşti.

Sevdâ göz yaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi, tıpkı pencerede akıp giden yağmur damlaları gibi göz yaşı damlaları da Sevdâ'nın yanaklarında kendilerine önceden kimsenin bilemeyeceği bir yol çizdiler ve elmacık kemiklerinden aşağıya, çenenin bittiği yere kadar bu yolda süzöldüler.

Genç kadın arkasını dönmeden pencerede artık iyice belirginleşmiş yansımaya baktı, bu açıdan yeterince yakından baktığında arkasındaki boş yatakta şimdi sanki kendisi yatıyordu. Akmaya devam eden göz yaşlarına rağmen odada pencereye çarpan yağmurun ve odayı donuk, ölü bir beyaza boğan floresan lambasının cızırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Sevdâ sessiz ağlamaya alışmıştı, hem zaten sesi çıksa da onu kendisinden başka hiç kimse duymayacaktı.

Genç kadın henüz arkasına dönmek için gereken cesareti toplayamamışken tek kelimelik bir cümle duyuldu ve ardından bütün oda sessizliğe boğuldu, artık Sevdâ ne yağmur damlalarının gürültüsünü ne de ucuz lambanın uğultusunu duyulabiliyordu.

"Anne"

"Efendim oğlum."

"Doğum günün kutlu olsun! Seni çok çok çok ama çokook seviyorum!"

"Canım oğlum! Annenin doğum gününü unutmamış. Ben de seni çok seviyorum. Gel buraya!"

"Bak sana bunu ben aldım. Yani aslında ben seçtim ama paranın çoğunu babam verdi... yani aslında hepsini o verdi ama hediye ben seçtim ama biliyor musun kartı ben kendi paramla aldım. Ah... söylemeyecektim.. bak şimdi sürprizi bozuldu!"

Küçük, ama onu tutan eller için yeterince büyük kırmızı kadife bir kutu bir anda kendisini Sevdâ'nın ellerinde buldu. Bunca zaman küçük çocuğun arkasında, annenin göremeyeceği bir yerde saklanmıştı.

Sevdâ oğlunun yanında diz çöktü ve farkında olmadan yanağını küçük çocuğun yanağına dayadı, bir anne olduğu için ona bir şekilde dokunmadan edemiyordu. Tek eliyle tuttuğu kadife kutuyu açtı, içinde metal kayışlı bir saat vardı...ve katlanıp ikına sıkıla kutunun kapağının içindeki boşluğa sıkıştırılmış bir kart. Genç kadın gözlerindeki ışıltının sönmesine izin vermeden oğlunu boynundan öptü ve ona teşekkür etti. Sonra kutuyu yere bırakıp saate hiç dokunmadan kapağın içine sıkıştırılmış kağıdı çıkardı, oğluna belli etmeden içinden gülümsedi çünkü kart ancak bir çocuğun akıl edebileceği şekilde hiç bir nizam gözetilmeden katlanmış ve kapağın içine tıkıştırılmıştı. Sevdâ ne yazdığına bakmadan ilk kelimesinden başlayarak sesli okudu. Her bir harf farklı renkteki bir pastel kaleminden çıkmıştı ve harfler o kadar büyüktü ki, bir satıra bir kaç kelime zor sığıyordu. Oğlu yuvada sadece bu şekilde yazmayı öğrenmişti.

"Canım Anneciğim,

Seni çokooooook seviyorum.

Bu sene okula başlıcam.

Senden ayrı kalıcam. Ben

yokken meraklanma diye

sana bu saati aldım.

*Ne zaman geri gelcemi
bilmek için buna bakman yeterli.
Berk "*

Küçük kırmızı kutuda metal kayışlı bir saat duruyordu, yarın Berk ilk kez okula gidecekti ve sonra büyüklerin de dediği gibi zaman uçup gidecekti. Ama o Pazar sabahı, Sevda oğlunun konuşmasını son kez duyduğunda zaman durmuştu ve saatin tarihi 16 Eylül'ü gösteriyordu, yapraklar sararmış, son bahar gelmişti.

"Size karşı dürüst olmak zorundayım Sevda Hanım. Oğlunuz öldü, ve ne yaparsak yapalım bu sonuç değişmeyecek, eğer bunu kabul etmezseniz sürekli olarak acı çekmeye devam edeceksiniz. Diğer doktorlar bilincinin açılmasının mümkün olmadığını söylüyor. Ona daha fazla işkence etmeden bırakın huzur içinde son nefesini versin."

"Hayır... bunu yapamam. Hayır... asla."

"Bakın, hem kocanızı hem de oğlunuzu kaybetmenin çok zor olduğunu biliyorum. Oğlunuz kafatasından çok sert bir darbe aldı, kalbi defalarca durdu, tekrar çalıştırıldı, ve atmaya devam ediyor ama o öldü Sevda Hanım. Şu anda yatakta yatan çocuk size sarılan, sizinle konuşan, size öğrendiklerini anlatan Berk değil artık ve o Berk asla geri gelmeyecek. O sadece acı çeken, ölümün huzuruna kavuşmak isteyen bir beden. Onu bırakmayarak hem kendinize hem de Berk'e işkence ediyorsunuz. Bu şekilde devam ederseniz bir gün Berk'in sizi seven mutlu bir çocuk olduğunu unutacaksınız ve onu sürekli acı çeken bir beden olarak hatırlayacaksınız. Bilinci yerine gelse bile gözleri size eskiden baktıkları gibi bakmayacaklar. Bunun olmasını istemiyorum."

"O arabada ben de olmalıydım. Eğer onun yanında olsaydım, ona sarılıyor olsaydım arabadan fırlamayacaktı, kafasını cama çarpmayacaktı, ölme... ölme... Hayır. O ölmeyecek, ölemez. Bakın anlamıyorsunuz, bana yardım etmek zorundasınız. Gidecek başka hiç bir yer kalmadı. Berk asla terk etmeyeceğim. Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırım. O yaşayacak!"

Doktor sonunda yenilgiyi kabullendi. Ona bütün olacakları, ödenmesi gereken bütün bedelleri anlatmıştı ama dünyadaki en umursamaz kötülüğün zor şartların boyunduruğuna girmiş anne sevgisinden geleceğini asla tahmin edemezdi.

"Pekala Sevda Hanım. İstedığınızı yapacağım. Yarın tekrar güneş battığında oğlunuzu görebilirsiniz. Ama lütfen bir şeyi aklınızdan sakın çıkartmayın. Berk öldü ve ne yaparsak yapalım bu sonuç değişmeyecek!"

"Anne!"

Sevda en sonunda cesaretini topladı ve dönüp arkasına, yatakta yatan oğluna baktı. Küçük çocuk yatakta doğrulmuştu ve bir elini annesine doğru uzatıyordu.

"Sonunda uyandın demek... bekle geliyorum."

Genç kadın yatağın kenarına, oğlunun yanına oturdu ve yavaşça çocuğun kafasını çevreleyen bandajları çıkartmaya başladı, bir yandan da küçük çocuğun yanağını okşuyordu. Berk hiç sesini çıkarmadan annesinin bandajları çıkartmasını bekledi, uzunca bir aradan sonra tekrar ışıkla dolan gözler annesinin mutlu suratına kilitlenmişlerdi ama kadının doğum günündeki parlaklıklarından eser yoktu.

Nihayet son bandaj da çıktığında Sevda oğlunun tamamen iyileşmiş olduğunu gördü. Kafa tasındaki göçük yok olmuştu ve Berk oldukça mutlu gözüküyordu. Genç kadın ellerini çocuğun uzun siyah saçlarının arasında gezdirdi, onların yumuşaklığını ve parmaklarının arasından kıvrılıp gitmelerini çok özlemişti. Annesi saçını okşarken Berk boynunu büktü ve kadının saçların arasında dolaşan sol elini yanağının üzerine getirdi, sonra da kafasını çevirip solgun ve soğuk dudaklarını annesinin parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Sevda gözlerini kaçırdı ve avluya açılan pencereye baktı. Dışarısı karanlıktı, doktorun malikanesinde bu odadan başka henüz hiç bir odada ışık yanmıyordu, pencere kadını ve odanın geri kalanını gösteren bir ayna vazifesi görüyordu ama Berk bu görüntünün içinde yoktu.

Berk'in dişleri annesinin sol bileğine saplandı, kadının vücudu deriye batmış bir diken gibi onları dışarı atmaya çalışıyordu ama küçük çocuk çenesini şimdi ona kan veren bileğe kenetledi. Bir zamanlar bu

bilekte onun aldığı saat vardı ve annesi saatin acısına o kadar alışmıştı ki artık varlığını ve yokluğunu ayırt edemiyordu.

Yağmurun son damlaları penceredeki süzölmelerini tamamladığında Sevda'nın aklına doktorun sözleri geldi, kan bedeninden çekildikçe anıları solgunlaştı ve yavaş yavaş kayboldular, kadın kendi adına ödemesi gereken bedeli ödemişti ve şimdi yatağın üzerinde oğlunun yanında yatıyordu.

Karnı doyan Berk annesinin bileğini bıraktı ve yataktan indi. Uzun bir uykudan uyanmıştı ve etrafında tanımak istediği yepyeni bir dünya vardı. İçinde daha önce hiç bilmediği bir his gidip babasını bulmasını söylüyordu ve o burada bu malikanenin içinde bir yerdeydi. Berk daha önce hiç görmemiş olduğu halde onu bekleyen doktorun artık babası olduğunu biliyordu. Sessiz adımlarla yürüdü ve kapıdan çıkıp gitti.

Genç kadının cansız bedeni sanki yavrusu hala kucağındaymış gibi boşluğu kavrıyordu, Sevda'nın donuk, yaşam enerjisinden yoksun gözleri komidinin üzerinde terk edilip bırakılmış metal kayışlı saate dikilmişti...

Av (DWAXER IN ÖYKÜSÜ)

Soğuk şatonun taş koridorlarında yaşlı bir adamın aceleci ayak tıptırtılarından başka ses duyulmuyordu. Otis; saçları hem ortadan açılmış hem de beyazlamış, tombul bir yüzü, fıldır fıldır gözleri, sivri burnu olan, hafif kambur, romatizmalı bir adamdı. Bu şatonun kahyasıydı. Devasa ana kapının kanatlarından birini açarak dışarıya bir adım attı. Güneş batıyordu.

Dört siyah atın çektiği siyah yolcu arabası, dakik bir şekilde mermer merdivenlerin önüne gelerek durdu. Arabanın lüks yolcu bölümünün kapılarında altın yaldızlı boya ile işlenmiş, sonsuz hayatı simgeleyen, içinde kum olmayan kum saati arması vardı. Arabacı zayıf ve uzun boyluydu. Siyah giysisi ve silindir şapkasıyla daha çok bir cenaze levazımatçısını andırıyordu. Otis, onun aslında insan suretine bürünmüş bir kuzgun olduğunu düşündü.

- Bir yere ayrılma, ben efendiyi uyandırmaya gidiyorum diye bağırды Otis.

Arabacının bir yere gideceği yoktu. Uzaklarda çakan bir şimşek, kızıldan karanlığa çalan ufku aydınlattı. Yağmur geliyordu. Otis tekrar içeri girip kapıyı kapattı. Üzerinde kalın kıyafetler olmasına rağmen üşüdüğünü hissetti ve gülümsedi. Yaşıyordu. Antre salonundaki büyük merdivenlerin yanından, dar bir koridora girdi ve arka taraftaki mahzen kapısına ulaştı. Beş mumlu bir şamdan ile yolunu aydınlatarak mahzene indi. Etrafı şarap şişeleri ve fiçileriyle doluydu. Gizli bir kapıyı açan mekanizmayı harekete geçirdi ve duvarda açılan geçitten geçerek, daha da aşağılara indi. Sonunda gizli odaya geldiğinde, efendisinin içinde yattığı taş lahitin önünde saygıyla durdu. Kabartmalarla süslü lahitin üstündeki kapak, bir insanın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Otis tekrar gizli bir taşı yerinden oynattı ve lahitin kapağı, yandaki destek kolonlarının üzerine kaydı.

Taştan tabutun içinde, Otisin ölmüş büyük büyük babasından bile yaşlı olduğu halde ancak otuzunda gösteren, soluk benizli, güzel yüzlü bir adam yatıyordu. Kont Brad von Pitburg.

Ve Vampir gözlerini açtı! Otis biraz ötede duruyordu; uyku mahmuru bir vampirin, açlığın güdüsüyle kendisini uyandırma ısırvermesi görülmemiş bir şey değildi.

- Günaydın efendim, dedi Otis sırtarak.

Vampir sanki ağırlığı yokmuşçasına aniden ayağa dikildi. Ne bir yere tutunmuş, ne dizini bükmişti. Dikiliverdi. Uçmaktı sanki, büyü gibi...

- Günaydın mı? Bu komikliği daha kaç kere yapman gerekiyor Otis?

- Benim görevlerimden biri de sizi eğlendirmek efendim.

- O zaman başka komiklikler bul. Sıkıcı olma!

- Emredersiniz.

İki adam merdivenden çıkmaya başladılar.

- Efendim araba hazır. Bildiğiniz gibi valinin şatosundaki baloya davetlisiniz.

- Adıma davetiye geldi mi?

- Geldi efendim, buyurun, diyerek balmumuyla mühürlenmiş süslü bir zarfı Konta uzattı Otis.

- Ben davet edilmediğim eve giremem, biliyorsun değil mi Otis?

- Biliyorum efendim.

- Yine de bunu sır olarak sakla. Ödle avlarım, evlerinde titreyerek, benim bir gece ansızın içeri dalıvereceğim kabusuyla yaşasınlar. Kalpleri korkuyla atsın.

- Bütün sırlarınızı saklıyorum efendim.

- Aferin Otis.

Kont Brad von Pitburg, kütüphanenin büyük pencerelerinden birisinin önünde durarak, yeni başlamış geceyi izledi. Siyah elbisesi çok şıktı. Kahyası da iki adım gerisinde duruyordu.

- Bu gece dolunay var Otis.

- Evet efendim.

- Ve yağmur yağıyor.

- Biraz önce başladı efendim.

- Senin yerinde olsaydım, kapıları kilitleyip içeride otururdum. Asla dışarı çıkmazdım.

- Benim aklımdan da bu geçiyordu efendim.

- Açlık... Yapışkan bir lanet gibi yakamdan düşmüyor.

- Çıkmadan önce bir kan kokteyli içer misiniz efendim?

- Hayır. Acelesi yok. Bu gece... Valinin kızı ile yakınlaşabilirim.
- Efendim, cüretimi başlıyorsanız... Çok riskli değil mi? Yani kendinizi açık etmek açısından.
- Evet Otis. Fakir bir köylüyü kurban etmek, daima daha kolaydır değil mi? Her neyse akışına bırakalım. Ben çıkıyorum.

Otis, Vampir efendisine kapıyı açtı. Yağmur başlamış, henüz sadece çiseliyordu ama yer yer dolunayın ışığını örtmek için çabalayan kara bulutlar, gecenin oldukça ıslak geçeceği habercisiydi. Dışarı çıktıklarında, Kont Brad bir an durarak havayı kokladı. Ve sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi keşfetmiş gibi muzipçe gülümsedi.

- Bu gece dışarıdaki tek canavar ben değilim Otis, dedi yaşlı adamı ürperterek.

Tam o sırada, mesafesi belli olmayan bir kurt uluması duyuldu. Otisin yaşlı kemikleri titredi. Vampir, pis bir kahkaha atarak merdivenlerden indi ve arabacının saygılı bir duruşla kapısını açtığı at arabasına bindi. Onlar uzaklaşırken Otis aceleyle içeri girdi ve kapıyı sürgüledi. Demir parmaklıklı pencereler, sağlam kapılar, kendisini emniyette hissettiriyordu. Efendisine gelince, onun kendi şatosuna girmek için anahtara ihtiyacı yoktu.

Otis, önce ufak tefek işlerini halletti. Sonra biraz kitap okudu. Bu arada kendine güzel bir şarap seçmişti. Mutfakta oturuyordu. Oldukça geniş olan mutfağın ocağı gürül gürül yanıyor, içerisini sıcakık yapıyordu. Ekmek tazeydi ve pastırma pişiriyordu. Şarabın etkisiyle hafiften yüzü kızarmıştı. Arada sırada çakan şimşegın gök gürültüsü olmasa, dışarıda yağın yağmurun sesi ninni gibi gelecekti.

Ateşin karşısında şarabını yudumlayarak, uyuşuk bir şekilde ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Birden mutfağın arka bahçeye açılan kapısı yumruklanmaya başladı. Otis hafiften çakırkeyif olmasa korkudan ödü patlardı. Kapıya ısrarla vuruluyor ve açılmaya çalışılıyordu ama kapı kilitliydi. Üstelik de şatodaki bütün kapılar gibi çok sağlamdı. Otis mutfağın küçük pencerelerinden birine koşup dışarıdaki görmeye çalıştı. Bu sırada bir kadın çığlığı duyuldu. Otis karanlıkta zar zor, dışarıda kapıyı vuranın bir kadın olduğunu görebildi. Kız pencereye döndüğünde yüzünü tanıdı.

- Klara! Kızım, benim kızım!

Otis aceleyle kapıyı açtı ve panik içinde ağlayan kız içeriye aldı. Sırılsıklam olmuş kız, zorlukla kelimeleri bir araya getirdi, dişleri takırdıyordu.

- Lütfen kapatın. Lütfen, dışarıda, peşimde.

Kapıyı kapatıp sürgülediler.

- Sakin ol kızım, sakin ol. Tamam geçti. Geçti artık.

Otis kız ateşin karşısına oturttu. Bir battaniye getirdi. Islak şalını atıp, kız güzelce sardılar. Hala dişleri takırdıyan kız sus pus olmuş, sanki şoka girmişti. Kızın sadece kumral saçları ve belki biraz da alın yapısı Otisin kızını andırıyordu. Başka da bir benzerliği yoktu. Zaten Otisin kızı Klara, uzun yıllar önce ölmemiş olsaydı bile, şimdi orta yaşlı bir kadın olurdu.

Otis de kızın yanına çöktü. Kendi kızı Klaranın hayaletini görmüş gibi allak bullak olmuştu. Ancak kendini topladı. Kızının dönmeyeceğini hatırladı. Ölmüştü o.

- Evladım senin adın nedir? diye sordu. Kızı kendine getirmek için sarsması gerekmişti.
 - Adım Helga dedi kız. Tekrar ağlamaya başladı.
 - Sakin ol Helga. Söyle bana, ne oldu? Seni kovalayan kim?
 - O bir yaratık!
 - Ailen yok mu kızım?
 - Annem ve babam... Öldüler! O herkesi parçaladı! Kocaman bir kurt. Ama iki ayağı üzerinde yürüyordu.
 - Kurt adam mıydı?
 - Çok korkunçtu!

Birden bir uluma sesi duydular. Yakından geliyordu. İkisi de yerlerinden fırladı.

- Burada! dedi kız. Bizi öldürecek!
- Hayır, korkma! Buraya giremez.

Demir şeritlerle güçlendirilmiş kapıya dışarıdan şiddetli bir darbe geldi. Genç kız bir çığlık attı. Korkmuş birine, kapının menteşeleri oynamış gibi gelebilirdi ama işin doğrusu kapı, daha bunun gibi yüzlerce darbeye dayanabilirdi. Dışarıdan vahşi bir hayvanın hırlamaları duyuluyordu. Pençeleriyle kapıyı,

duvarları tırmalıyordu.

- Korkma! diye tekrarladı Otis. Kızın omuzundan tutarak onu yatıştırdı. Korkma burada emniyettesin! dedi.

Ancak tam bu sırada, Otisin bakışları Helganın kuğu gibi beyaz boynuna kaydı. Genç kızın heyecandan küt küt atan kalbi, sanki atardamarlarını belirginleştirmiş gibiydi.

- Hayır, hayır! Burada emniyette değilsin! Çıkmalısın, gitmelisin! dedi Otis.

Helganın kafası karıştı. Yaşlı adamı anlamadı.

- Ama giremez demiştin?

Birden, ikisi de odada başka birinin varlığını hissettiler. Mutfağın iç kapısında Kont Brad von Pitburg duruyordu. Gülümsüyordu. Bakışlarını kıza dikmişti. Konuştu:

- Sanırım Otis seni uyarmaya çalışıyordu. Benim hakkımda! Öyle değil mi Otis?

- Hayır efendim, hayır! Yani... O daha gencecik. Üstelik daha bu gece ailesini kaybetmiş...

Vampir sözünü kesti.

- Otis! Benim acıma duygum olmadığını bilmiyor musun?

- Biliyorum efendim.

- O halde nefesini tüketme! Duygu yoksunuyum ben. Ne pişmanlık duyarım, ne korku. Vicdan sızlamasını, sadece hayal edebilirim. Ruhsuz varlığımı kemiren tek bir duygu tanıyorum, o da açlık!

Vampirin gözleri, kızın heyecanla inip kalkan göğüsleri ile zarif boynu arasında gidip geliyordu. Helga ise ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Normalde yakışıklı bulacağı bu sık giyimli adamın bakışları ve sözleri onu korkutmuştu. Bahçe kapısına doğru geriledi. Ancak kapıyı tırmalayan pençelerin iç gıcıklayıcı sesi ardındaki tehlikeyi hatırlattı. Genç kız yardım istercesine Otise baktı. Ama yaşlı kahya, elinden bir şey gelmeyeceğini bilecek kadar efendisini tanıyordu. Gözlerini kaçırdı.

- Neler oluyor? Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz? diye bağırdı kız.

- Ben Vampirim, dedi Kont.

Helganın sırtı kapıya dayandı. Eli sürgüye gitti ama açmak istediğinden emin değildi. Ağlıyordu.

- Lütfen acıyın bana diye yalvardı.

Sürgüyü hafifçe çekti. Artık kurt adamın sesi duyulmuyordu. Belki de gitmişti. Vampir alaycı bir şekilde gülümsedi. Kızın aklını okuyordu.

- Ah küçüğüm, inan ki hala orada. Kurt-adam o! Senin kokunu alıyor. Korkunun kokusunu! Çıkarsan seni parça parça edecek. Keskin tırnaklarıyla etlerini kemiklerinden sıyrarak, sivri dişleriyle narin vücudunu hoyratça ısırarak, iri lokmalar halinde canlı canlı yiyecek seni. Ama istediği sadece yemek değil. Vahşet istiyor. Nedenini bilmeden, saldırmak, kırmak, kesmek, lime lime etmek istiyor. Dolunayın deli çocuğudur kurt-adam. Ben ise, açım! Ve susuzum! Doymak bilmiyorum bir türlü. Senin yavru bir kuş gibi pır pır eden yüreğinin atışını buradan duyabiliyorum ve bu benim iştahımı daha da kabartıyor. Zarif boynundan ısırıp tükenene kadar kanını içmek istiyorum. Seni kurutana kadar emmek, ölüm öpücüğü vermek istiyorum. Zor bir seçimin var güzel kız. Tavsiyemi istersen beni seç. Sadece hafif bir ısırık, kolay olacak. Kurt-adamın sana vereceği acı, çok daha fazla olur.

Helga hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Çıldırarak üzereydi.

- Bunu neden yapıyorsunuz, diye bağırdı.

- Ah yavrucuğum, o kadar toysun ki. Bak Otise! O uzun bir ömür yaşadı, çünkü bana hizmet ediyor. Senin gibi masum ruhlar için iki seçenek vardır: Ya kurt-adam tarafından parçalanmak, ya da vampir tarafından ısırılmak.

- Yalvarırım acıyın!

- Yapamam, ben kötüyüm.

Vampir, kıza iyice yaklaştı. Süzülür gibi ilerliyordu. Gözlerini kızın gözlerine dikmiş, hipnotik gücünü kullanıyordu. Helga ağlamayı keserek sakinleşti. Kukla gibiydi. Kont, kıza kucakladı.

- Anlamadığını biliyorum dedi.

Kapının ardındaki kurt-adam dolunaya karşı uzun uzun uludu. Vampir, avının boynuna sivri dişlerini geçirdiğinde; Otis, mutfaktan çıkarak efendisini, kızı Klaraya benzeyen Helga ile yalnız bıraktı. Şarabın etkisi geçmişti. Midesinin bulandığını hissetti. Gülümsedi. Yaşıyordu.

HİKAYE YARIŞMASI ÖYKÜLERİ

HİKAYE YARIŞMALARI HİKAYELERİ

FRPWORLD 2. KISA HİKAYE YARIŞMASI HİKAYELERİ

Birinci Olan Hikaye

Son 24 (Yazarı Possesed)

Uyandım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul.

Hatırlamaya başladım. Ben 48 saatte kurulmuş bir çetenin son üyesiydim. İki günde bir insanın hayatı bu kadar değişebilir. İki gün önce bir kafede arkadaşım ile oturmuş, kasiyer kızın güzelliğini izliyordum; bugün ise vücudumda morluklar, çürükler, kurşun sıyrıkları ile bomboş bir odada kusuyorum. Ha, bomboş değil, bir ayna var, iğrenç halimi gözümüne sokmak istemişler sanki. Bir de şu 'Elfide'yi bul' yazısı. Elfide ne be? Ya da kim? Benim kanımla mı yazılmış? Olabilir... Bu sadistlerden her şey beklenir.

“Öhö!” Ah, çok kötü öksürdüm, kan çıktı ağızımdan. Yok ya yok bir şeyim, biraz dayak yedim o kadar. Kalk ayağa, kalk. İki günde çektiklerine değmez yerde sürünmen, ölen arkadaşların için kalk. Onlar adına devam etmeliyim yoluma, bir amaç için öldü onlar, benim yüzümden bulaştılar bu işe. Her şey iki gün önce o şirin kafede otururken başladı...

Normal bir gündü başta, sabah ucu ucuna kalktım, apar topar fırladım evden, arabanın tamponu kaldırıma sürttüm, bir bahaneyle iş yerine girdim. Gene ayakta gezindim, milletin işine karıştım ve öğle yemeği saati geldi. Her boş vaktimizde iş yerinden ayrılıp gittiğimiz o kafeye gittik bir arkadaşla. Arkadaşım normal bir iş arkadaşı değil, gerçek dost diyebileceğim biriydi. Kendine CK diyordu, uzun ismini ben bile bilmezdim. Kısa boylu, kalıncana, güçlü bir yapısı vardı. Hep bir palto ve atkıyla gezerdi, bir iş adamı edasıyla dururdu. Kafede oturmuş, havadan sudan konuşuyorduk kahvelerimizi yudumlarken. Ben gene onu dinlerken arkasındaki kasiyer kızı izliyordum. Çok güzel bir kızdı; çok tatlı bir yüzü, ipek gibi dümdüz ve parlayan, kaşmir yumuşaklığında, gece karası upuzun saçları vardı. Ama genelde o toplamayı seçerdi, bir kere sokakta yürürken açık halini gördüm, omuzlarından bir şelale gibi dökülüyor, rüzgârda parıldayarak dalgalanıyordu. Bir tanrıça gibi parıldadı yanımdan yürüyüp geçerken, saçtığı ışık gözümü kör etti. O günden sonra başka kızı düşünemez oldum. Çalıştığı kafeye daha sık gitmeye başladım. CK de benle beraberdi, o da anlamıştı bu kızı fark ettiğimi. Kafede otururken bazen göz göze gelirdik, bir gülüşü vardı bana bakarken, dilimizde bu gülüşü anlatacak bir kelime yok. O baktığı zaman etraftaki her şey kayboluyor, bir tek o kalıyordu. CK “Git konuş,” diyordu, “bak işte kız da senden hoşlanıyor.” “Yok ya!” dedim her zaman, bir tanrıça bir ölümlüden hoşlanabilir mi?

Ancak o gün hayatımız değişecekmiş bir kere, kader melekleri ağlarını örmüş. Kafeye birkaç takım elbiseli adam otomatik tüfeklerle saldırdılar, o güzel kasiyer kıza kurşunların isabet ettiğini gördüm ve aklım uçtu gitti başımdan. Düşünmeden fırladım, kasiyer kızı yakaladığım gibi atlardım yere. En son bir patlama oldu ve kesildi bütün gürültü. Polis sirenleri duyuldu, yakındalarmış şansımıza, silah seslerine gelmişler.

Zar zor kalktım ayağa, sendeleyerek kapıya yürüdüm. Öksürüyordum hâlâ. Elfide... Ne olabilir? Acaba gizli bir anlam mı çıkarmalıyım, El-fide olabilir mesela. El, arapçada ‘the’ gibi bir anlama sahip, fide de biliyorsunuz, körpe çiçek. Yani belli bir fideyi mi bulmam lazım? Aman! Saçmalıyorum gene, başım çok ağrıyor. Kapıyı sertçe yokladım ve açıldı, kilitli değilmiş. Yalnız hızlıca kapıyı açınca kapının ardında duran birine sertçe vurmuş oldum. Adamın tam yüzünde patladı kapının kenarı, adam yere yığıldı kaldı. Bir de baktım, savaştığımız mafyanın adamlarından biri. Tabii ya, beni tutsak almışlar. En son beni konuşturmaya çalışıyorlardı. Sinirlerini benden çıkarırcasına tekme tokat vuruyorlardı bana. “Kimsiniz siz?” diye bağırıyolar, benden ses çıkmayınca vurmaya devam ediyorlardı. Neden konuşayım bu katillerle. Bilgi almak için CK’ye silahı doğrulttular, “Konuş!” diye bağıldılar. Benden ses çıkmayınca CK’ye bir el ateş ettiler. Bu olay yedi kere tekrarlandı. CK de ne sağlam adamdı, gözleriyle konuşma diyordu bana. Oradaki sekiz silahlı adamın başı olduğunu düşündüğüm adam konuşmaya başladı. “Kimsiniz? Bir günde ortaya çıktınız, mayfamızın içindeki üç çeteyi yok ettiniz, birçok adamımı hakladınız. En iyi elemanlarım sizin namlunuzdan çıkan kurşunlarla can verdi. Anlamıyorum, nerden çıktınız, bize bulaşmanızın sebebi ne?” Ağır adımlarla geldi üzerime. “Aslında yedi kişiydiniz, bir kadın altı adam. İlk adamınız Kafe Karrera’da öldü. Nasıl bir baskın yaptınız öyle?!” Slimfy’den bahsediyordu. İlkokuldan beri arkadaşım. Çok severdim kendisini, her işten paçasını kurtarmayı bilirdi. Ancak ilk düşenimiz o oldu. Kafeye girdiğimizde silahları çekti ve gördüğümüze sıktık. Biliyorduk herkesin mafya adamı olduğunu. Onlarca adama karşı dört kişiydik. Slimfy’nin elinde otomatik tüfek vardı, mantıklı olan da ilk onu vurmaktı onlara göre. Lider olduğunu düşündüğüm adam konuşmaya devam ediyordu. “Baskını yaptıktan sonra kaçarken de çetenizdeki tek kadın öldü.” O kadın Jurlune’du. Çok sevimli bir kızdı, hepimiz çok severdik. Ölümü nefretimizi arttırdı, sinirimizi kontrol edemeyip hedefimizden taşarak başka bir mekânı daha bastık. Biz o mekânı basarken kiraladığımız ve istihbarat olarak kullandığımız minibüsü ele geçirdiler. İçinde Basione ile EmekliBaşÇavuş’u öldürdüler. Nasıl öldüklerini bilmiyorum, biz geldiğimizde iki arkadaşım da yerde kanlar içinde yanan minibüsümüzün yanında yatıyordu. Basione süper bir hackerdı, onun sayesinde bütün bilgileri öğrenmiştik. Hangi mekânlar mafyanın, önemli kişiler kimler ve neredeler gibi bilgiler artık elimizde yoktu. Bir günde dört arkadaşımı kaybettim ve hepsi de benim yüzümden öldüler. Artık sadece ben, CK ve Bedo kalmıştık. Bedo mafyayı çökertmemize yardımcı olması için tuttuğumuz bir tetikçiydi. İşinin en iyisiydi, elinde Nazi Almanyası’nın bir numaralı tüfeği Kar98k’nin bir uyarlaması vardı. Nasıl da ustaca kullanıyordu! Hayrandım kendisine, sadece tüfekle bizden çok adam vurdu. Ama biz yakalanırken o öldü. Bizden bilgi almaya çalışıyorlardı döve döve. O bastıkları kafede çalışan kızı korumak için onları çökertmeye çalıştığımızı kırk yıl düşünseler bilemezlerdi. Ne sabıkamız vardı ne de başka bir olaya karışmışlığımız. Hayatımızda sadece bilgisayar oyunlarda elimize silah alıp adam öldürmüş insanlardık.

En son CK’nin başına dayadılar silahı, son kez soru sordular bana, gene yanıt alamayınca tetiği çektiler. Alnından kanlar boşalarak yere yığılırken her zamanki gibi göz kırptı bana. Şimdi de CK’nin başına sıkın adam burnu kırık bir halde önümde yatıyordu. Ceplerini karıştırıp silahını aradım. Bir desert eagle çıktı, CK’nin kanları namlunun ucunda. Yedi kurşunlu sağlam bir silahtır. Şarjör de bir eksik sadece, altı kurşun. Burdan çıkmama yetsin de...

Tam önümdeki kapıyı açacaktım ki, içimde acı veren bir duygu baş gösterdi. Bu iğrenç duygu tüm bedenimi sardığında dayanamadım ve arkamı dönerek yerde yatan katilin kafasına bir el ateş ettim. Kafatasının kırılarak beyninin etrafa fıskırması bana zevk vermedi; ama

arkadaşımla intikamını almış oldum. Ne yaptığım hoşuma gitti ne de mutlu oldum, intikam işte. Yıllardır dostu olan insanların sırayla ölümlerini izlemek insanı böyle donuklaştırıyor belki de. Silah sesine birilerinin geleceğini düşünerek olduğum yerde bekledim. Çok beklemeden karşımdaki kapının kolu oynadı. Kapı aralanırken kapının ortasına ateşledim elimdekini. Kurşun tahta kapıyı delerek bir ete saplandı. Acı bir çığlık ve yere yığılma sesi. Kapıyı açtığımda karnını tutarak yerde debelenen takım elbiseli bir başka mafya elemanı gördüm. Elindeki silah düşmüş, biraz ileride yatıyordu. Adam bağırırken yerden silahını aldım, bir berettaydı. Bu berettayı kanlar içindeki çaresiz adamın kafasına dayadım, konuşmasını söyledim. Bana aşağıda bir sürü adam olduğunu, arkayı kullanmamı söyledi ve canını bağışlamam için bir sürü dil döktü. Tetiği çekip susturdum adamı, bu kadar da yalan konuşulmaz. Başından fışkıran kanlarla sulanan tabancayı artık ölmüş olan adamın ceketine sildim. Aşağıda birileri olsaydı çoktan gelmişlerdi ve tahminimce arka çıkış onun tarif ettiği yer değil burasıydı. İlk vurduğum adamın gömleğiyle ceketini giydim, benim üst kısmım yoktu, sadece kanlı pantolonum ile tozlanmış botlarım duruyordu üzerimde. Giyindikten sonra koşarak devam ettim ve yangın merdivenlerine vardım. Atlaya atlaya indim basamakları, arka ve تنها bir sokağa çıktım. Etrafa çöplerin saçıldığı dar bir sokaktı burası. Trafiğin sesi duyuluyordu, sesi takip ettim. Bu arada elimde neler olduğunu düşünüyordum. Açıkçası hiçbir şey... Tüm çete elemanlarım ölmüş, elimdeki tüm bilgiler uçup gitmişti. Başladığım yere dönmüştüm, ‘Elfide’yi bul’ yazısını bilmem dışında. Neydi veya kimdi? Hafızamı zorluyorum; ancak en ufak bir şey gelmiyor aklıma. Yalnız mantıklı düşünürsem eğer, o Elfide yazısını kim yazdı? O odada tutsaktım ben, neden bana ipucu vermek istesinler? Kapıyı da açık bırakmışlar, kaçayım ve Elfide’yi bulayım diye mi? Kesin tuzak kesin; ama bu kadar da bariz bir tuzak olur mu? Tabii, biliyorlar elimde hiçbir şey kalmadı, en ufak ayrıntıyı bile değerlendirmek zorundayım. Tek çarem bu tuzağa bilerek düşmek. Bu düşünceler kafamı esir almışken yola vardım. İlk gördüğüm taksiyi durdurdum, Karanlık Yüz’e gideceğimi söyledim. Yaşadığım şehir iki kısımdan oluşuyordu : Normal hayatın sürdüğü Gümüş Alan ve kanunsuzların hüküm sürdüğü Karanlık Yüz. Biyolojik savaşın ardından şehrin tahrip olan varoş mahalleleri kanundan kaçanlar ve genetiği oynanmış insanlarla doldu. Biyolojik bombalar nedeniyle bu mahalleler siyah bir bulut tabakasıyla kaplıdır, her zaman gece hakimdir buralara. Savaşın ardından ayakta kalan ülkeler ‘Birleşik Devletler’ örgütünü kurdular ve korunma paktı imzaladılar; ancak biyolojik savaşın etkilerine mağruz kalan topraklar ölü alanlar sayıldı ve genetik bozukluklara sahip insanlar (ki kendilerine mutant diyorlar, yeni bir insan soyu ilan ettiler kendilerini) buralara yerleştiler. Kimse onlara yerleşmelerini de söylememiştir, kendileri oralara koloni kurdular. Bu koloniler vahşi batı gibiydi, kanun yoktu. Bu nedenle çoğu mafya ve kanunsuz buralara birikti. Böyle gelişmeler yüzünden kişisel hayat zedelendi. Bilgisayar üzerinden işlenen suçlardan dolayı çoğu insan kendi ismini kullanamaz oldu, artık herkesin bir takma adı var. Kimse kimsenin gerçek ismini bilmez. Gerçek isim, aile ve yakın çevre içinde kullanılırsa kullanılır, normal hayatta güvenlik için kullanılmaz. Şimdi ben de bu mahallelere gidiyorum, Elfide’yi orada arayacağım. Taksi trafikte ağır ağır ilerlerken şoföre döndüm ve Elfide’yi sordum.

“Elfide?” dedi dikiz aynasından yara bantlarıyla dolu yüzüme bakarken. “Karanlık Yüz’deki en büyük barlardan biridir ora. Bir mafya veya mutant kolonisinin işletmesi sanırsam. Oraya mı gidecez?” Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Büyük ihtimal neden yüzümde bu kadar yara bantı olduğunu düşünüyordu. Mafyanın adamları kafeyi bastıkları sırada kasiyer kızın üstüne yatmışım ya, bütün fırlayan cam parçaları bana geldi. En çok yara yüzümdeydi; çünkü hemen önümde cam vitrin patladı. Hastanede ayakta tedavi oldum, hepsi geçici yaraydı, yara bantlarıyla idare edecektim. Taksici gözlerini yola çevirdi. “Ben gitmem oraya.” Belimdeki silahlardan birini çekip dikiz aynasına gösterdim. Öfleyerek “Peki abi...” dedi kısık bir sesle. Yaklaşık yarım saat sonra vardık bara. Taksiden tek bir kelime etmeden indim. Taksici de hiç

parasını istemeden bastı gitti, o derece korkulan bir mekân mı ha burası? Hiç de duymamıştım burayı. Berettanın şarjöre baktım, on dört kurşun vardı. Desert eagle'da da dört kurşun. Toplam on sekiz kurşun. Mekânın büyüklüğüne bakılırsa ve bunun bir tuzak olduğu varsayılırsa içeride en az elli adam vardı. Ben ise maksimum on sekizini haklayabilirdim. Battı balık yan gider arkadaş; polis her yerde beni arıyor, mafya zaten en başından beri peşimde. Bir tetikçi benim korumaya çalıştığım kasiyer kızı vuracak ve vurma emrini verecek kişi büyük ihtimal şu an bu barda. En azından onla konuşma fırsatı yakalarım belki.

İçeri normal bir müşteri gibi girdim, salonun en ucundaki bar sandalyelerinin oraya kadar yürüdüm. Hiçbir hareket yoktu, gerçi pek öyle mafya kılıklı adam da yoktu. Barmene mekânın sahibini sordum, ne işim olduğunu sordu. O sırada iki takım elbiseli adam kollarımdan tuttu. İşte hareket başlıyor. Barmene bir meselemin olduğunu söyledim. Üzerimi aramaya kalktıklarında kollarımı bırakmalarını fırsat bilerek sağımda duranın burnuna sertçe bir yumruk attım, önümdeki göğsüne avuç içimle vurdum. Burnuna vurduğum acıyla yere düştü, göğsüne vurduğumun nefesi kesildi. Belimdekileri çekerek birer el sıktım üzerlerine. Berettadan çıkan kurşun burnu kanayanın göğsünü deldi. Desert eagle ise diğer adamın boğazını delip geçti. İkisi de kan kusarak ayaklarının önüne yığıldılar. Silah sesini duyan diğer mafya adamları silahlarını çekerek loş ışıktaki bana ateş açmaya başladılar. Hemen barmenin durduğu bölüme atladım. Kurşunlar raflardaki şişeleri vuruyor, üzerime cam kırıklarıyla içkiler yağıyordu. O sırada barmenin tabanca çektiğini gördüm, hemen berettayı ona çevirip iki kere tetiği çektim. İlk kurşun omzuna isabet etti, köprücük kemiğini kırdı, biraz rotasından saparak omzunun arkasından çıktı. Acıyla omzunu tuttu barmen, elindeki silahı düşürdü. İkinci kurşun gözüne girdi Gözü parçalandı ve kanlarla göz çukurundan aktı gitti. Barmenin düşürdüğü silahı aldım, barın ardında saklanarak ilerlemeye devam ettim. O sırada barın tepesine çıkan bir mafya elemanına da desert eagle ile cevap verdim. Kurşun boynundaki şah damarını dağıttı, su fiskeyi gibi kan püskürterek yere yuvarlandı adam. Ben o adamı vurduğum sırada barın ucunda başka bir adam belirdi. Tetiği çekmeye başladı, kurşunlardan biri omzumu sıyırdı, diğeri sağ kolumu vurdu. Ben de sol elimdeki berettayı ateşledim. İlk kurşunum sağ kulağından vınlayarak geçti arka duvarı vurdu, ikincisi çenesine girdi. Çeneyi kırıp geçen kurşun beyinciğine saplanıp kaldı. Bilinçsizce debelerek öldü adam. Cesedin hemen dibine atıldım, patronun ofisine gittiğini düşündüğüm kapıya artık çok yakındım. Bir anda o kapı açıldı ve silahlı bir adam çıktı. Düşünmeden iki silahla da ateş açtım adamın üstüne. Toplamda dört el ateş ettim, desert eagle'ın son kurşunu ölümünü getirdi adamın. Desert eagle'ı fırlatıp attım, barmenden aldığım ve ne olduğunu bilmediğim tabancayı çektim. Loş ışıktan dolayı nerden geldiğini bilmediğim kurşunlara karşılık olarak iki silahımı da ateşleyek koştum kapıya. İçeri girerken bir kurşun baldırıma girdi ve yuvarlanarak düştüm içeri koridora. Tüm acılarımı unutmaya çalışarak ayağa kalktım, ölen arkadaşlarım ve o kasiyer kız adına devam etmeliydim. Bir anda salondan patlama sesleri geldi, iki el bombası patladı sanki. Hiç geri dönmeye niyetim yoktu, bir daha ölümün taze beden aradığı o salona dönmem. Sendeleyerek gittikçe karanlıklaşan koridorda ilerlemeye başladım. Bir patlama daha oldu salondan, ayrıca ağır çatışma sesleri geliyordu. Ne olduğunu da merak ettim. Sağ kolum da gittikçe kötüleşiyor, bacağımın durumu da hiç iç açıcı değil.

“Dur!” diye bir ses duyuldu karanlık koridorun ucundan. Ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duyulmaya başlandı. Karanlığın içinde bir metal parlaması görüldü, ardından da ayak seslerinin sahibi loş ışıktaki belirdi. Yüzünün yarısı metal kaplı, siyah pardösülü bir adam, belki de mutant. Bu garip adam konuşmaya başladı.

“En sonunda vardın buraya. Bunu başarabilen tek kişisin. Bunu nasıl başardığını anlayamadım ve anlatsan da anlayamayacağım. Seni takdir ediyorum. Ancak bunu yaptığın

için seni öldürmek zorundayım. Bunca zorluğa bir amaç için katlanılır anca. Bu amacını yerine getireceğim, söyle. Bunca adamımı neden katlettin, bunca mekânımı niye harabeye çevirdin? Ve öleceğini bile bile ne diye beni görmeye çalıştın?” Gözleri şapkasının gölgesinde olduğu için adam konuşurken gözlerim onun ağzına bakıyordu. Ne büyük bir ağzı vardı, içindeki dişleri vampir dişi gibi uzun ve metaldendi. Dudakları da yoktu, sesi tok ve derinden geliyordu.

Berettamla barmenden aldığım silahı adama doğrultarak tetikleri ardı ardına çekmeye başladım. Kurşunların hepsi hedeflerini buldu; ama bir gariplik vardı. Ben ateşi kesince adamın kanının aktığı vücutundaki kurşun deliklerinden kurşunlar teker teker dışarı çıktı ve yere döküldü. Bir anda koridor adamın korkunç kahkahalarıyla titredi. Parlayan dişlerini göstererek baktı bana. “Ben ölümsüzüm!” dedi yüksek sesle. “Biyolojik savaş sırasında vücutumda büyük ve onarılamayan yaralar açıldı; ama bir yerden eksilirse bir yerden artar. Bu dengeyi unutma. O yaraları hayatımın sonuna kadar örtmek zorundayım, buna karşılık ecel dışında korkmam gereken bir düşmanım kalmadı.” Pardösüsünün ardından yüzündeki metal gibi parlayan bir silah çıkardı. Namlusu bana bakıyordu. Tarifi mümkün olmayan bir korku ele geçirdi bedenimi ve son kurşunlarımı da boşalttım mutantın üstüne. Kurşun bitmişti ama ben hâlâ tetiklere basıyordum. ‘Çıt çıt çıt’ diye ses çıkarıyordu silahlar. “Bir mucize!” diyordum içimden. “Tanrım! Bir mucize istiyorum!” Bir anda dizlerimin bağı çözüldü ve dizlerimin üstüne düştüm. Gözlerim yaşlarla doldu. Titrek bir sesle “Di-dileğim, öldürülecek o-lan kasiyer kız-ın canını ba-bağışlamandır...” diyebildim sadece, tekleyerek. “Tamam, o ölmeyecek. Senin canına, onun canı.” dedi. “İşte sana bahsettiğim denge.” O anda BarBar’ın sesini duydum. BarBar, Cuma akşamları CK ile gittiğimiz barda çalışan bir barmendi. Her cuma bar kısmına oturur onla dertleşirdik, iyi bir dinleyiciydi. Bizi bu işe teşvik eden ve bize silah bulan kişiydi aynı zamanda. Arkama döndüğümde tabancasını metal yüzlü adama doğrultmuş, hızlı adımlarla yaklaşıyordu.

“Tetiği çekme dedim sana!” dedi sertçe. “Bana çektirdiklerinin hesabını soracağım.” “Ne hesabı?” diye sordu mutant alaycı bir sesle. “Seni ben buldum, sana Gümüş Alan’da sorunsuz bir barda iş verdim. Besledim, korudum. Teşekkür etmeye geldin herhalde.” “Benim umutlarımı söndürüp bu şehire sabitleyebilmek için kız arkadaşımı öldürdün!” diye bağırdı BarBar, onu hiç böyle sinirli görmemiştim. Açıkçası onu hiç sinirli görmemiştim. Metal yüzlünün surat ifadesi değişti. Düşünceli bir sesle “Demek köstebek sendin.” dedi. “Bu adam bu sayede gelebildi önüme kadar. Başından beri sen ona yol gösterdin.” Şimdi her şeyi anladım! Başından beri bana yardım ediyordu BarBar. Aynaya Elfide yazan, kapıyı açık bırakan, korumaları azaltan oydu hep. Metal yüzlü bana döndü.

“Bak, seni kullanmış. Zayıf halka!” dedi bana ve silahının namlusunu başıma çevirdi.

“Gümüş!” diye bağırdı BarBar, metal yüzlü bir adım geriledi. “Gümüş kurşun var içinde!” dedi ve tetiği çekti. Fırlayan mermi göğsünün tam ortasına girdi. O anda geri düştü mutant. Demek ki mutantın zayıf noktası gümüşmüş! BarBar koşarak yanıma geldi, yere çömeldi. Elini omzuma atarak “Sevdiğin için yapabileceğin ne varsa yapmanı istedim ben sadece. Ben sevdiğimi kurtaramadım, sen kurtar.” dedi gülümseyerek. Ben de gülümsedim, “Sana bir şey itiraf etmeliyim, o kasiyer kızı...” derken bir silah patladı, BarBar’ın göğsü kanla doldu. Korkuyla kafamı mutanta çevirdiğimde onu ayakta gördüm.

“Zayıf bir noktam olduğunu bilmeniz başka zayıf noktamın olup olmadığını araştırmanızı engelledi. İyi ki gümüş olayını uydurmuşum, çok mu zekiym ne!” dedi koridoru titreten şeytani kahkahalar atarken. Bir kez daha silahı patladı ve namludan bir kurşun fırladı. Ossaat

geri fırladım ben de kurşunun etkisiyle. Ama zorlanarak BarBar'ın yanına süründüm, o da bana döndü. “O kasiyer kızı seviyordun değil mi?” dedi gene sırtarak. “Çok mu belli oluyor?” dedim ben de. “Hıh” diye bir gülümseme attı karşılık olarak. Son sözleri “Bu arada alnın kanıyor.” oldu ve başı geri düştü. Alnım mı kanıyor? Evet?! Akan kan gözlerime dolmaya başladı, noluyor? Vücudum titremeye başladı, ölümün soğuk nefesi ensemdeydi. “Hayır!” diye bağırmak istedim, böyle bitemez. Kazanıyordum, çok az kalmıştı. Ama sesim gitmişti, çenem kilitlenmiş, dilim düğümlenmişti. Tüm arkadaşlarım bir hiç için mi ölecekti? Olamaz, olamaz. O kasiyer kıza onu sevdiğimi söyleyemeden ölemem, kalk ayağa kalk, o kız içi... o kız? Kim o? Bu acı da ne? Ben nerdeyim, noluyor? Başım çok ağrıyor. Gözlerim kararıyor, etraf dönüyor. Kulaklarım uğulduyor, bu gürültü de ne? Kör oldum! Uğultu var sadece, o da azalıyor ve bitti?! Körüm ve sağırım, ben kimim? Neden böyle bir acı çeki... Ah! Uyandım! Görüyorum, duyuyorum. Demin noldu bana? Ne korkunç acıydı, üstüne bir de hafızamı kaybettim. Neyse her şey normale döndü, bu mutant beni öldürmeden kaçmalıyım. Bir saniye, yerde yatan ben miyim?! Evet?!

Kutsal Lider (Gorath'ın Hikayesi)

Uyandım. Hiç bir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul. Hatırlamaya başladım.

Bu isim sadece bir hayal miydi? Yoksa varlığımın her zerresinden dökülen o yansıma mı? Bilmiyorum. Ama tekrar baktığımda, belki kaçıncı kez içimdekileri boşaltarak tekrar bakışlarımı aynaya kaldırdığımda, artık o yazı orada değildi. Yine de... Yine de yazıda yazanları o kadar net hatırlıyorum ki! Elfide... Elfide yazıyordu orada...

Çıkmaz bir sokakta gibiydim. Ne yapacağımı bilemez bir durumda, peşimdeki adamlardan kaçıyormuş gibi sabırsızca etrafıma bakınıyor ve bir çıkar yol arıyordum ama ne yapacağımı bilemiyordum doğrusu. Derken o ismi yine işittim. Elfide. Gözlerimin önünde büyüleyici bir surat ve asla unutamadığım o isim. İsmi sahibi olan bu büyüleyici surat kime aitti ki?

Daha etrafıma bakmadan çok önce biliyordum içinde bulunduğum çıkmazı. Hissediyordum kendi karanlığımı ve yalnızlığımı. Yolsuzdum ve yoksuldum ama cahil değildim. Etrafımda ki o gösterişsiz hiçliği umutsuzca itmeye çalıştım ve sonunda gördüm. İçinde bulunduğum kapalı odayı gördüm ve kapı açılıp içeriye beyazlar içerisinde ki o iki adam girinceye kadar da karanlık, dar odada oraya buraya bakıp durdum.

Odanın kapısı açılıp beyazlar içinde ki iki adam içeriye girdiğinde önce bir anlığına bana baktılar, ardından “Demek sonunda uyandın.” dediler. Tebessüm etmedim. Sadece izledim. Çünkü biliyordum ki hiçbir şey söyleyemez, konuşamazdım. O anda konuşmaya izinli değildim.

Nedense adamlardan sadece birisi gözümün önündeydi. Diğerine bakamıyordum bile. Sanki gözlerim adamlardan birisinin, önde olanın üzerine kilitlenmiş gibiydi. Bir güç, bir etki beni ona kilitliyor, ondan başka birisine, bir yere odaklanmamı engelliyordu. Kapkara saçları, yine kapkara saçları kadar kara gözleri olan adam beni inceliyordu. “Söyle bakalım.” dedi o kısacık sessizliğin ardından. “Ne hatırlıyorsun?”

Dudaklarım istem dışı oynadı ve zihnimin önünde bir sıyrılma oldu. O isim dudaklarımdan döküldüğünde buna engel olmak istedim, bunu söylememem gerektiğini hissettim ama yine de kendime engel olamadım. “Elfide.”

Adam dehşet içerisinde yanında ki adama baktı ve “Olmuyor.” dedi. “Bu devrim ismi öylesine kazınmış ki zihinlerine hiçbiri bu isimden kurtulamıyor.”

“Ah Elfide götür bizi de...” Zihninin ön tarafını süsleyen o savaş sahneleri, o girdaplar ve tüm inananları süren o güzeller güzeli kadın... Onu bulmalı ve onunla gitmeliydim. Onun izinde, onun yolunda...

“O artık dinsel bir sembol oldu.” dedi diğerinin tanımlanamayan sesi. “Artık sadece bir isim

değil, herkesin gözünde bir şehit. Herkes onun yolunu izliyor ve bu sahte dinin yoldaşları ondan asla vazgeçmiyor.”

Gözlerimi ayıramadığım adam onaylayarak başını salladı. “Kurtuluş için ne gerekiyor?” diye sorduğunda ikisi de birbirlerine baktılar. Ne gerekiyordu? İkisi de bilemiyorlardı. O zaman anılarımdan bir parça hatırlamamı sağladı. Ele geçirildiğim anı ve yok edilen güzel liderimizi. Onun izinde giden fethimizi ve düşmanların kendi yıkımlarını... Düşmanlar, unutturmalarıydılar ama unutturamazdılar.

Ne gerekiyordu? Cevap bende idi ve onların bundan haberleri yoktu. “Ölüm.” Dedim bir fısıltı halinde konuşarak. Ama onların içine fısıltım öyle bir işledi ki ikisi de bana baktılar. “Elfide yolunda ölüm...”

“Hepinizin istediği bu mu?” dedi adam dehşet içerisinde. “Sizlere nasıl karşı gelebiliriz?”

“Bizlere nasıl karşı gelebilirsiniz?” dedim kahkahalar atarak. “Elfidemiz, aramızdan çıkan Tanrıçamız bize yol açarken bizleri nasıl yok edersiniz? Bizlerin beynini yıkayamazken, o ismi, o güzelliği zihinlerimizden silip, bedenlerimizin şeklini değiştirerek sayınızı arttıramazken nasıl sizden sayıca üstün olanların cihadını engelleyebilirsiniz?”

Bir mutluluk anıydı. Elfide artık gökyüzünde olan yerinden bana gülümsüyor, yanına gelmemi istiyordu ve bende biraz sonra yanına geleceğimi biliyordum. Ardından yolculuğuma çıkmam uzun sürmedi çünkü düşman kendi yenilgisi içerisindeki gizli köşelerden birisine kaçmak için beni susturmayı tercih etti. Artık sessizdim ve Elfidem oradaydı. Artık onu bulmuştum. Sessizliğin diğer tarafında ki Elfidemi bulup ona savaş alanında yeniden katılmıştım.

Frontsideair'ın hikayeleri

Uyandım. Hiç bir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul. Hatırlamaya başladım.

* * *

Her günkü gibi yine huzurla aralamıştım gözlerimi. Huzurlu olmamam için hiçbir sebep yoktu; sevdiğim bir işim, güzel bir sevgilim, iyi arkadaşlarım vardı. Ve yaklaşık yarım saat sonra hepsini görecektim.

Uykumu almış bir şekilde kalktım yataktan, duşumu alıp hafif bir kahvaltı yaptım neşeyle. Üzerime bir kot ve bir tişört geçirip birkaç sokak ötedeki iş yerime doğru yola çıktım. Sokaklar تنها, gökyüzü açıktı; güneş içimi ısıtıyordu. Ferah deniz kokusunu içime çekiyordum, burası bir cennetti adeta.

Bir turizm acentasında çalışıyor, turları düzenliyordum. Küçüklükten beri istediğim işti bu: insanların mutlu bir tatil geçirmelerini sağlamak. Kendime yetecek kadar kazanıyor ve yorulmayacak kadar çalışıyordum.

İş yerime vardığımda yolda birkaç kişiyle selamlaşmıştım bile. Arkadaşlarıma neşeyle selam verdim, Joanne'e sevgilim geldiğinde bana haber vermesi için hep yaptığım işareti yaptım. Ofisime girdiğimde bildik bir yere girmenin kucaklayıcı hissi sardı etrafımı. Dün bıraktığım gibi duruyordu; denize bakan camdan duvar, sade ve tertipli bir masa, rahat bir koltuk. Koltuğuma kurulup masamın üstünde duran tek yabancı şeye baktım, sararmış bir zarf.

* * *

Birkaç dakika sonra hep aydınlık olan odamın jaluzileri kapalıydı ve ben masamın üstüne çökmüş, başımı ellerimin arasında tutuyordum. Nasıl olabilir diye düşünüyordum gözlerimde delilik emaresi bakışlarla masamdaki yansımama bakarken. Sağ elimde hâlâ buruşturduğum mektup duruyordu. Kafam ellerimin arasında tutamayacağım kadar ağırlaştığı için masanın üstüne bıraktım.

Midemde feci bir bunaltı vardı, harekete geçmem gerektiğini bilmeme rağmen hareket edecek gücü bulamıyordum bir türlü. Yıllarca, özenle kurduğum hayatım bu kadar kolay yıkılabilir miydi? Telefona bir bakış attım ürkekçe, her işini telefonla halledebilen ben, bu kez ondan medet umamıyordum. Telefonu parçalamamak için zor tutuyordum kendimi. Avcumu yüzümün önüne getirdim, yırtmadan önce bir kez daha okudum son cümleyi. Sonra ayağa kalkıp saçımı düzelttim ve yüzümde maske gibi bir gülümsemeyle odamdan çıktım.

* * *

- Korkuyor musun?
- Tabii ki hayır, Elfide.
- Öyleyse neden girmiyorsun?
- Bence bu çok saçma, ya anlarlarsa?
- Asıl bence sen korkuyorsun.
- Pekâlâ, girelim o zaman.
- Elimi bırakma...

Onları unutmak için çok çabalamıştım, yaktığım bir sürü eşya, gittiğim terapiler, hipnoz seansları... Şimdiyse nereden çıktığı belli olmayan bir mektup ve en korkunç kabusum geri dönmüştü. Güneş artık içimi ısıtmıyor, rahatsız ediyordu beni. Fazla uzak değildi, en fazla birkaç sokak daha...

Köşeyi döndüğümde onu eski yerinde gördüm, geçen yıllar sanki onun için geçmemiş gibiydi. Heybetli, ürkütücü ahşap ev. İçinde yaşlı cadının yaşadığı söylenen ev. Oysa o evde yaşayan zavallı yaşlı kadının birkaç sene önce öldüğünü duymuştum, şimdiyse onu almak istemeyen torunları yüzünden boştu. Ev tarihi olduğu için yıkılıp yerine apartman yapılmasına izin verilmemişti.

İçeri girmeden önce her şeye rağmen kapıyı iki kez tıklattım. Bu, kötü hatıraları kafama toplamıştı, midem bulandı. Eski kapının kilit yerine menteşeli tarafından açılmaması için kolunu sıkıca tutarak açtım. Derinden gelen küf kokusu midemin bulantısını artırdı, kusmamak için öksürerek kolumla ağzımı ve burnumu kapadım.

Eve adım attığımda ahşap zeminin beni yutacağını sandım; ya döşeme çok gevşekti, ya da yeri birkaç santim toz kaplamıştı. Toz her şeyin üzerini hayalet gibi örtmüştü, havayı bile doldurmuştu. Kirli camlardan sızabilen ışık huzmeleri havada asılı toz zerreciklerini ışılatıyordu. İçerisi ağır çekim bir film gibiydi, sanki tozlu havada geçtiğim yerlerde izim kalıyordu.

Antrede ilerledikçe evin havası beni kuşatıyordu, ilk girdiğim anda ne yapacağımı bilemezken şimdi çok iyi biliyor gibiydim. Evde bir ağır bir kuşatma hissi var gibiydi, ama bu korkutucu değil sevgi içeren bir kuşatmaydı.

...Yavaş yavaş kendimi kaptırıyordum, Buraya neden geldiğimin önemi yoktu. Beni bekliyordu, ona gitmeliydim. Yatak odasından beni çağırıyordu. Ona gitmeliydim. Koridorlardan geçerken beni izleyen gözleri hissediyordum. "İzlemeyin beni, ona gidiyorum." Yatak odasının kapısına vardığımda çok tanıdık bir sahne parladı zihnimde, gözlerimi kapayıp içimden bir çığlık attım! Kapı aralanıyordu, görmesem de hissediyordum. Kaçmalıyım! Korkuyordum. Teslim oluyordum... Ve her şey kayıp gitti...

Uyandım. Hiç bir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul. Hatırlamaya başladım.

Üzerimde bir gecelik vardı, kollarımda mücadelenin verdiği yorgunluk. Dişlerim birbirine kenetlenmişti, sanki üşüyormuşum gibi. Üzerimdeyse beni sahiplenen, Gollum'su bir saplantı. Ellerime indirdim bakışlarımı, sol elimde bir zarf bıçağı vardı, sağ ise bütünüyle kana bulanmıştı. Kan görmeye dayanamazdım, midem bir kez daha kasıldı ama ağzımdan sadece birkaç damla safra döküldü.

Üstümdeki baskı çok büyüktü, benimle oynuyor gibiydi, beni asla bırakmayacağı belliydi. Bu beni çileden çıkarmaya yetecek bir sebepti: hayatımın başkalarının tarafından kontrol edilmesi. Evimi, ailemi, çocukluk arkadaşlarımı; hepsini bu yüzden terk etmiştim. Öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştım, başım döndü, yine oturdum. Ayağa kalkarken hafif bir şıkırtı duymuştum, boynumdan geliyordu. Elimi boynuma attım ve kriz geçirir gibi titremeye başladım.

* * *

Anılar beynimden çekilirken yere uzanmış olduğumu fark ettim. Sırtımda bir ıslaklık vardı, kusmuğumun veya kanımın içinde yatıyordum. Sağ elim hâlâ boynumdaydı, kalp şeklinde kanlı bir madalyon tutuyordu.

Madalyon... Annemin gümüş madalyonu. Hep annemin mücevher kutusunda dururdu. Gittiğinde bu kadar üzüleceğini tahmin etmezdim. Sanırım babamdan aldığı ilk hediye idi. Benim de ona verdiğim ilk hediye olmuştu... Eldife'ye.

Annem evde yokken odasına girip aldığım günü açıkça hatırlıyordum. İçindeki eski fotoğrafları atıp ikimizin fotoğraflarını koymuştum ve ona hediye etmiştim. Madalyonu tuttuğumda içinden akan hastalıklı aşkı hissettim. Ve her nasılsa onu yok etmem gerektiğini. Kurtulmak istediğim için değil belki, belki ondan ölesiye nefret ettiğim için. Yerimden hafifçe doğrularak etrafıma baktım, bunu yok etmemi sağlayacak bir şey çarpmıyordu gözüme. Sanki niyetimi anlamış gibi etraftaki varlığı artmıştı birden. Çığlıklarını kulaklarımla değil, ama ruhumla duyabiliyordum. İçimi tırmalıyordu, beni bırakmamak için tırnaklarını batırıyordu sanki. Ruhum onun avuçlarında parçalanacak gibiydi, kendimi kırılacak bir oyuncak gibi hissediyordum.

Gözüm sol elime takıldı, zarf bıçağı hâlâ duruyordu elimde, düşmek üzereydi. Büyük bir hırsıyla madalyonu çekit kopardım boynumdan, zinciri boynumu kesti. Umrumda değildi. Üzerimdeki baskı daha da arttı, oda üzerime yıkılacak sandım, benliğim parçalanıyordu. Madalyonu yere koydum, bıçağı saplamaya çalıştım, üzerindeki kan yüzünden kaydı. Yakalayıp sağ elime aldım. Sol elimdeki bıçağı kaldırdım, kulaklarımda son bir çığlık yankılanırken avcuma hapsettiğim madalyona indirdim...

* * *

Son kez uyandığımda gözlerimi açmaya çalıştım, ama birden saplanan acıyla tekrar kapattım. Ağzım tuzlu ve metalik bir tadla kamaşmıştı, dudaklarım yapıştı. Vücudumun üzerinde tarif edilemez bir ağırlık vardı, bir tır altında kalmış gibiydim. Dayanılamaz bir merakla, zorla da olsa gözlerimi açtım. Yine kusacak oldum ama midem sadece acınası bir kasılmayla kaldı... Hâlâ oradaydım.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum ama beni hayatta tutan tek şeyin o olduğunu

biliyordum. Bilincimi bir kez daha belki bir daha geri gelmemek üzere kaybederken birilerinin beni bulacağını umut ettim. O zamana dek onun ebedi oyuncağı olmuştum ve beni sonsuza dek koruyacaktı.

Dünyamın göbeğinde dönüyorum ve o bile benim hızıma yetişemiyor. Zaman kavramım yok

oluyor. Ben yok oluyorum. Duvarlarındaki çatlaklardan sızan seslerin zihnime hücum ettiği bu odadaydım. Hezeyanlarımın doruğundaydım.

Ben, saldırıya uğrayanım. Saldıranım. Maktulüm. Katilim.

Dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Yön kavramım yok oluyor. Zihnim bana oynadığı oyunlardan dört köşe olmuş kıkırdıyor. Zihnim dört köşe olmuş, bu bomboş oda kılığında gezinirmiş. Duvarlarımdakiler de dünyadan kaydettiği parçalarmış.

Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Elimden düşürmediğim aynam benden önce düşmüş bile. Gerçeğin tek kanıtı, benden önce bu dünyanın dibini boylamış bile. Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Ve kendimle çarpışıyorum. Salak salak sırttan bir suratla çarpışıyorum.

Midem bulanıyor. Yüzümden akan sıcaklık elime bulaşıyor, içime doluşuyor, genzime akıyor. Midem daha da bulanıyor. Aynamdan kalan büyük bir parçaya kıpkızıl güneşin kıpkızıl ışığı çarpıyor, oradan da gözüme yansıyor. Ya bu dünyaya merhaba demek için bu gösteri ya da elveda demek için.

Aynamdan kalan bir diğer büyük parça hala yanağımın altında. Üstündeki kızılılık, ışık huzmesinin başka bir yansıması mı ; yoksa şu içimi ısıtan hayat kaynağımın kısmi boşalması mı ayırt edemiyorum.

"Gösteri bitti. Film koptu. Ben koptum." diye bağırarak ve ardından da bir kahkaha atmak istiyorum ; ama sesim çıkmıyor. Sadece elimi kaldırıp, parmağıma bulaşmış kırmızılıkla yansıyan ışıkları yarıp, hayatımdaki en büyük dileğimi yazabiliyorum. Ve gözlerim kapanıyor.

Hatırladığım son gün doğumunu ya da batımını böyle karşılamıştım. Düdü ya da ondan önceki gün. Ya da bilmiyorum. Kim bilir kaç gece gündüzle arındığını sanmıştı, ben gözlerimi yumduktan sonra.

Uyandım. Her şeyi hatırlıyordum artık. Zihnimdeki oyunları, umutlarımı, hayal kırıklıklarımı... Vücudumda bazı morluklar vardı, düşerken olmuş olmalı. Midem bulanıyordu, kendime layık gördüğüm bu berbat hikayemden olmuş olmalı. Bir ayna vardı karşımda, en büyük gerçeğim olmuştu hep. Ve içinde gene bu surat, hayat kaynağım bu utanç. Ve şimdi tüm utancını örtmek istercesine kızılılığın ardına saklanmış, küçük kanlı parçalarını sarkıtmış. Görülebilecek en güzel utanç verici maske bu.

Boşalt içindikileri, yeni bir hikaye başlayacak.

Elfide... Elfide'yi bul. Bu boşalttığım odada, boşaltmaya çalıştığım zihnimdeki her bir kıvrımda...

Zihnimin son oyunuydu bu. Hayatımdaki en büyük dileğimdi bu:

Elfide... Elfide'yi bul. Kaybettiğin bu dünyada kendini bul.

Sacokhan'ın hikayesi

ç1ÖÖçş"Uyandım. Hiç bir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul.

Hatırlamaya başladım."

Hemen aynanın arkasına bakmam gerekliydi. Neden olduğunu bilmiyorum ama o yazıyı görünce bir anda beynime gelen emir aynanın arkasına uzanmam gerektiğini söylüyordu bana. Ellerim titremesine rağmen yapmak zorunda olduğumu bildiğim için ihtiyatla elim uzandı aynaya. Tersini çevirdim ve bir an şaşkınlığa uğradım. Aynanın arkasındaki duvara monte edilmiş bir zarf şu anda karşımda duruyordu. Bu bir mektuptu ve üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Elime aldığımda soğuk terler boşalıyordu alnımdan, damarlarımdaki kan sadece beynime doğru akıyordu sanki ve vücudum büzüşüyordu, küçülüyordu adeta. Yavaşça ve odanın soğğundan ötürü titreyerek açtım mektubu. İçinde koparılmış bir defter sayfası vardı. Yazıların içeriğinden korktum bir anda, fakat istem dışı olarak hızla kelimeleri beynime işlemeye başladım:

“Merhaba Sacit, bu mektubu yazan sensin yani benim. Bu mektubu yazma sebebin yıllarca yapamadığın bir şeyi ilk ve büyük ihtimalle son defa yapabilme fırsatını kazanmak; karar verip yapmak. Evet, sen de çok iyi biliyorsun ki bütün o anarşi içinde geçmiş ömrün boyunca ya verdiğin hiç bir kararı yapamadın, ya da düşündüğün hiç bir konuda tam olarak karara varamadın. Bu yüzden kaybettiğin çok şey oldu, hep üzüntüsünü yaşadın bu kayıpların ama asla karşı koymak için bir şey yapmadın. Hayatın bir umutsuzluk öyküsüydü adeta, kanatsız bir martı, gözleri olmayan bir şahin gibi yaşadın hayatını. Ama hiçbir zaman karşı koymadın. Hafızanı kaybettiğin için hayatınla ilgili bilgileri ben vereceğim, ne kadar da utanç verici bir durum değil mi, sana seni anlatan sadece küçük bir kâğıt parçası.

Bilmediğin, görmediğin, isimlerini çok araştırmış olmana rağmen bulamadığın bir aşkın tohumusun. Yetiştirme yurdunda öğrendin yazı yazmayı, okumayı, oynamayı. Ve sonra kaçtın ansızın, istemediğin halde, niye kaçtığını bile bilmiyordun. Dışarıda tanıdığın serseri çocukların peşine gittiğin bir akşam yurda geri dönmek istemedin ve bir daha da dönme cesaretini bulamadın kendinde. Gençliğini sokaklarda hırsızlık yaparak harcadın. Öğrendiklerini çok iyi uyguluyordun ve bu sayede zengin olmanın kapılarını araladın genç yaşta; daha 20 yaşında. Bir malikânen var, hizmetçilerin, emrinde sayısı çok olmasa da korumaların. Ve şu an o malikânenin içinde, özel ayarladığın bir odadasın. Niye mi? Çünkü bunu sen istedin. Buraya kendini tıkma nedenin ise bir kız, ismi hemen aklına geldi değil mi? Elfide...

Bir yıl önce esrarkeşlerin arasında gördün onu. Masum gözleri, onun oraya ait olmadığını haber veriyordu adeta sana. Tanışmak için ne parayı kullandın, ne de kendi çapında ününü. Sadece sen etkiledin, kendi benliğini kullandın onu etkilemek için. Çünkü senin için benliğinin hayatta olduğunu hatırlatan bir gizemi vardı üzerinde. Hayatının belki de en güzel bir haftasını geçirdin onunla. Geçmişindeki tüm kadınları unutturdu sana. Gözün sadece onu görüyordu. Ama tabi ki seni huzursuz eden şeyler vardı. Ortamını bırakamıyordun, çünkü o da onun geçmişi idi. Sen bırakabilir misin geçmişini? Göreceğiz...

Sen bu odada uyanmadan yaklaşık on iki saat önce öldü. Nedenini tahmin etmişsindir; uyuşturucu. Ah, belki sen ucuz kurtuldun ama o kopamadı, çünkü kopmak istemedi. Ve bütün bu tartışmalar, onun iyiliği için verdiğin savaş onu senden uzaklaştırmaya yetti. Senden kaçtı ve ortalıkta görünmedi. Kaybolan bir şeyi bulmakta yeteneksiz olduğunu bir daha kanıtladın ve bulamadın. Ta ki dün sana haberi ulaşana kadar. Komaya girdiğini öğrendin. Öğrendiğin an her şey boşluğa düştü bir anda, aklında geçen bir şey yoktu. Sadece siyah, beyninin içi siyahtı ve bu siyahlığın içinde O sana elini uzatmıyordu.

Daha yanına varamadan hayata vereceği son şeyi, son nefesini emanet etmişti bile ölüm meleğine. Son kez gördüğünde yüzü gülümsemiyordu, buruk bir ifade vardı, karamsarlık, keder, birçok şey diyebiliriz o bakışa...

Öfken bir anda kafesini kırmış bir canavar gibi yakmaya hazırdı her tarafı. Artık bir şeyler yapmanın gerektiğine, bu vurdumduymazlığa bir son vermen gerektiğini anladın. Daha bir saat bile geçmeden kararını verdin. Yaklaşık beş saatlik bir hipnotizma sonucu hafızanı tamamen sildirdin; her şeyi. Kararından dönmemen için yapman gereken son şey buydu çünkü; geçmişin. Her zaman geçmişinin peşinde koştun, ailenin izlerini aradın, ilgisiz kişilerden yetersiz açıklamalar duydun ama bunlar bile çok önemliydi senin için, hayata tutunma isteğin. Çok acımasız bir karar vermişsin değil mi?

Uyutuldu ve bu odaya bırakıldın. Belki de son sınavın için buradasın. Kağıdın aşağısında yazan O'nun ismini üçüncü defa okursan eğer, O'nunla yaşadığın tüm anıları hatırlayacaksın. Sadece o anıları. Zarfın asılı durduğu yerde gördüğün gizli kasada bir hançer var. Böylece hayata sadece O'nunla yaşadığın anılarla veda edeceksin. Ama tabi bunları yapmayabilirsin, hayatına sadece yukarıda anlatılan şeyleri bilerek devam edebilirsin, ailenle ve O'yla ilgili hiçbir şey hatırlamadan. Hizmetkârların seni kapının ardında bekliyor, bir emirle seni gelip alabilirler. Ama eğer aşağıda yazılı olan ismi okursan hayatına devam etmek istemeyeceksin, belki bu dediğimi şu an anlamıyorsun ama okuduktan sonra anlayacaksın. O yüzden seçim senin Sacit..."

ELFİDE

İsme bakmadan önce beynimdeki düşünceler hızla ve biçimsiz bir şekilde uğuldamaya başladılar. Kapana kısılmış lanetli ruhlar gibi gözümün önünde dolaşıyorlardı şu anda, ve ben, görmenin bir yolunu bulmalıydım. Bu yazılanlara ne kadar güvenebilirdim? Okuduklarım çok saçma olmasına rağmen bir güç beynimin içine inanmam gerektiğini söyleyen zalim sinyalleri yolluyordu. Hemen beni birisinin çıkarması için bağırmaya başladım. Ve gerçekten de kilitli kapıdan içeri iki hizmetkâr girdi.

İşte o an... O an mektubun doğru olabileceğine inandım, o an beynim bir anda keskin bir kılıç oldu. Hemen ismi okudum; Elfide...

Evet, bütün o tatlı anlar beynimde bir anda yer edindi, her şey pembe, her şey sıcaktı hatıralarımın içinde. Sadece bir hafta, tüm hayatımda aklımda kalan Elfide'yle olan bir haftamdı. Ama yüzüm üzerindeki tüm yorgunluğa rağmen gülümsüyordum. Hızla kilitli olmadığını farkettiğim kasayı açtım ve hançeri aldım. Muzafferane bir tavırla havaya

kaldırdım. Şu an sadece ölmek istiyordum, Elfide'siz bir hayat, yaşamaya değmezdi. Ben de onun yanında bulutların üzerinde Rüyalar Nehri'ni izlemek istiyordum. Ben de onunla birlikte sonsuz zamanı sonsuz mutlulukla, özlemini çektiğim mutlulukla kanatlarımı çırpmağ istiyordum. Belki ailemi de görürdüm, belki onları da bulabilirdim. Sevginin bana kendini ancak cennette göstereceğini düşünüyordum şu anda...

...

Şu anda vücudumdan ayrılmak üzereyim ve acı çekmekte olan bedenime bakarken dikkatimi çeken tek şey vardı; ölmeden önceki son sözüm... Elfide...

Ruhun Aynası (Nocturna'nın hikayesi)

ç11ÖÖçşUyandım... Hiçbir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı. Midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul.

Hatırlamaya başladım.

Bulutsuz, hilalli bir gecenin ardından gelen şafakta karşıdaki mutlu bir köyün uyanması işten bile değildi. Dağın eteklerindeki bu köy kendine yeten, ufak bir yerleşim birimiydi. Mutluluk o kadar olağan bir şeydi ki, insanlar korkunun ve üzüntünün içe işleyen tadını çoktan unutmuşlardı. Kışlar soğuk değildi onlar için, geceler karanlık geçmez, yazlar bunaltmazdı, insanlar asla ve asla yalnız değildi.

Ben de mutluluk dolu bir köyün yakınlarında, yalnız yaşayan genç bir korucuydum. Ne zamandır başka bir ses duyduğumdan haberim yoktu, ya da ne kadar zamandır yaşamakta olduğumdan, ya da yaşamamakta. Doğada her şey denge içersindeydi, ve ben de köyün dengesiydim. Tek başıma.

Soğuk, karanlık bir gecenin ardından uzaktaki köyün ışıklarına baktım, istesem oraya gidebilirdim de, kimse benim yabani görünüşümü dert etmezdi. “Çünkü ben buna değmem.” diye mırıldandım. Postuma sıkı sıkı sarınarak ev dediğim kulübemsi yapıya yöneldim. Kovanın içindeki sudan çıkardığı pis bir bezle kanlı kılıcını sildim.

Kanlı kılıcım, belki de uzun süre önce ölmüş olan babamdan bana kalan tek şey. Babamın yüzünü hiç hatırlamıyordum, ama bana dediği tek bir şey aklıma kazınmıştı: “Kılıcın üstünde yazan şey senin kaderin, evlat.” Rastas olması lazım bu kelimenin, ya da öyle bir şeyler işte. Babamın isimle kaderi bir tuttuğu gibi bir de ayrıntı kalmıştı aklımda. “Ne fark eder ki.” diye mırıldandım kendi kendime . “Sanki ismimi bir söyleyen mi var?”

Ne kadar karanlık, ne kadar soğuk, adeta lanet yağdıran bir geceydi o öyle?

Aşağıdaki köyde yaşayanlar nasıl bu kadar erken vakitte, gülümseyerek kalkmışlardı? Neden? Onların gecedен, kıştan etkilenmemesinin sebebi neydi? Ölüm niçin onlar için bir yolculuktu da, benim için affedilemeyecek bir kayıptı? Bu soruların cevabını düşünmüştüm soğuk geçen gece boyu, dikenli bir bitkiye bakarak. Ölümün hatırlatıcısı, ruhumun aynası, belki de daha fazlası. Bu üç şey üstünde dönüp durmuştum soğuk karanlık kış gecesi. Yaşamaya devam etmemdeki amaç neydi? Daha fazla kış, daha fazla gece? Bunlar sanki ölüme giden yolun kenarındaki hanlardı. Bunlar yaşamak için yapılmış çiçekli yollar değildi.

Neye katlanıyordum çok uzun süredir? Ne içindi? Kendi halimde dolanıp duruyordum, geceleri düşünüp, sabahları yatıp, geri kalan vaktimi ormanda gezerek harcıyordum, birbirini takip eden her bir gün aynıydı. Sakalları yeni çıkan bir gençtim ve bu hayat bana yetmiyordu. Bir şeyler olmalıydı, uğruna öleceğim. Bunu düşündüğüm an yeni bir şey fark ettim. Şu an sadece boşluk vardı, ve eğer bir şey bulamasaydım ben bu boşluğun uğruna ölecektim. Bu çatışkı için bir kahkaha az geldi.

Bir kahkaha.

Bunu en son yaptığımda babam hala canlıydı ve benim boyum onun dizine geliyordu. Kolsuz babam kafasıyla bir tahtayı parçaladığında, ben ona duyduğum hayranlıkla bir kahkaha atmıştım. Ve o gece babam bana bir sepete girmemi emretmişti. Bazı hırıltılar arasında derinin yarılma ve kemiğin kırılma sesini duydum. Ama babam, sırtlanlar onu parçalarken tek bir çığlık bile atmamıştı.

O gece hiç aklıma gelmemeliydi, bu yine bana bir sürü geceye mal olacaktı. Asla ve asla gece vakti uyuyamayacaktım.

Belki de ben de babam gibi bir gece vakti uykuya dalacaktım.

Suya doğru hareket ettim. Yüzümdeki kılları incelemek istiyordum. Belki biraz da oyalanırım suda, hayatımda kendimi rahat hissettiğim bir ormanın derinlikleri vardı bir de su. Deniz beni içine hep kabul ederdi, ve yine etti. Ben de bu soğuk daveti reddetmedim. Sudaki yansımamda yüzümde bir miktar kıl birikintisi fark ettim. Nedenini bilmiyorum, ama bu davetsiz misafirler hoşuma gitmişti. Misafir kelimesi birden kulağa çok komik geldi. En son konuştuğum insan babamdı. Gülümsedim.

Bir miktar zamanımı suda geçirdim. Çırpındım, lekelerimi temizledim. Karnım acıkmıştı ve canım cidden farklı bir şeyler yapmak istiyordu. Çıplak bir halde bir müddet oturduktan sonra üstümü giyindim ve ormanın derinliklerine doğru hareketlendim. Babamdan arda kalan tek kemiği gömdüğüm kayanın altına geldim. Burası kurtlanmış sırtlan cesetleriyle dolu, çoğu insan için oldukça iğrenç bir yerdi. Benim içinse sadece rahatlatıcıydı. Babama karşı bir vazifemi yerine getiriyordum ve burada ölü yatan ispatlar hoşuma gidiyordu. İşte burası benim için ormanın kalbiydi.

Ok ve yayımı kuşanıp hareket etmeye devam ettim. En sonunda bir geyik gördüm, yayıma eğri büğrü bir ok gerip saldı. Geyiği vurdu, ama beceriksiz oklarım sadece canını yaktı hayvanın, ama bu hayvana benim ona yetişmem için gereken dezavantajı sağlamıştı. Kılıcım hayvanın işime yara kısmını ayırdı ve ben onu hemen orada yedim.

Uzun, güçlü vücudumu savurarak ve saçlarımı dalgalandırarak ayağa fırladım, yandan gürültülü bir şey geçmişti. Sessizce hareket ederek gürültülü şeyi takip ettim, bu bir arabaydı. Çok önceden bunlardan bir tane daha görmüştüm. Takip etmeyle etmemek arasında kalarak, etmeyi seçtim. Farklı bir şeyler gelmişti işte. Sessizce hareket etmeye devam ederek, arabaya paralel bir şekilde ilerledim, elimden geldiğince gözükmemeye çalışıyordum, mutlu köy halkından hep utanmıştım.

Atların ne işe yaradığını biliyordum ve hep onlardan bir tane istemiştim. Şu an arabaya yetişip, içindekileri öldürüp atlardan birini alabilirdim, buna fiziksel imkanım vardı ve köy halkından hiç kimsenin buna karşı koyamayacağının farkındaydım. Doğanın kendisi acımasız değil miydi? Annemi kendisi doğarken almış olması, babamın gezgin bir savaşçı olup da kollarının olmaması, bunlar doğanın merhameti miydi? “Ben niye merhamet göstereyim?” diye mırıldandım ve koşmaya başladım. Ormanda yetişmiş birisi için koşmak, belki de köy halkından iki insanın koşma hızına eşitti. Arabaya yetiştim ve arkasından tırmandım. Sürücü tarafında iki kişi oturmaktaydı, biri kel, öteki uzun sarı saçlı iki tane köylü. Arabaya tırmandığımı duymamışlardı, kahkaha atarak bir şey konuşuyorlardı. Bir an duraksadım. Kahkaha atmamaları gerekirdi. Bu onlar için çok özel bir an olmalıydı, kahkaha atmak kolay değildi. Biraz daha bekledim. Biraz daha. Geberesice köylüler niye sürekli hızlı hızlı konuşup

kahkaha atıyorlardı? Sinirlendim ve kılıcımı çektim. Bir an dikkatsizce yaptığım bu hareket köylünün dikkatini bana yöneltti ve at arabası durdu. Köylü sarı saçlı olan diğerini arkasına aldı. Bana ne istiyorsun tarzı bir şeyler sordu, tam anlayamadım.

Sarı saçlı olan diğeri...

Odaklanmıştım, düşünemiyordum. Tedirginlikle açılmış olan gözleri, içinde kaybolmak için özenle dikilmiş bir orman büyüklüğünde bir bahçeydi. Sarı saçları ışığın etkisiyle iki yandan gün ışığı gibi süzülüyor; zarif, ufak vücudunun omuzlarına dökülüyordu. Kekeledim, zaten doğru düzgün konuşamıyordum. Kesik kesik Rastas diyebildim, sonra da at-ta. At demek istemiştım, niye böyle saçma sapan şeyler çıkmıştı ağzımdan. Yanaklarım yanıyor ve kalbim sıkıştıyordu. Adam kılıcına bakarak bir şeyler söyledi, ben de kılıcımı yeni farketmiş gibi baktım. Adam hızlı hızlı bir şeyler söyledi, aradan konuşmayı bilmiyor bu dercesine bir şey kaptım. Gerizekalı adam konuşmayı bilmediğimi düşünüyordu. Babamın yıllar önce bana öğrettiği bir şarkıdan bir parça söyledim. “Saygı duy gökyüzüne, orada uçtuk biz.” Sesim yine kesik kesik çıkmıştı ve sözleri niye söylediğimi bilmiyordum, sadece kelimeleri ard arda koyabileceğimi belirtmek için herhalde. Bunun üzerine köylüler kahkaha attı ve ben irkildim.

Gülüğü bana cehennem mi olmuştu acaba cennet mi? Uzun süredir ilk defa bir şey dengemi bozdu ve ben arabanın üstünden yana devrildim. Bunun üzerine adam kahkaha atmaya devam ederek arabayı sürdü ve uzaklaştılar.

Garip bir şekilde bundan sonraki dakikalar daha uzun ve daha sıcak geçti. Kızın gülümseyen yüzü aklımdan çıkmıyordu. Hayatımda hiç görmediğim hayaller, kızla benim aramda geçiyordu. Bir müddet kendi kendime konuştum. “Bir gün benim olacaksın.” ve buna benzer şeyler. Sonra daha da fazla çalıştım, merhaba, merhaba, merhaba. Yüzlerce kez. Sesim düzgün çıkana kadar.

Kendime inandığım saniye içerisinde köye doğru ilerlemeye başladım. Daha hızlı ve daha hızlı, ayaklarım ve kalbim ritmi gittikçe artırıyordu.

Köye vardığımda günün kararmasına daha vardı. Gördüğüm herkese merhaba dedim, onlarda aynı şekilde karşılık verdiler ya da başlarını eğdiler. Dakikalarca anlamsızca dolaştım. Sonra biraz da olsa dikkatimi başka bir şey çekti. Bir sürü kılıcın olduğu açık alanda kaslı bir adamın ses çıkardığı bir yer. Adamın yanına gittim. “Merhaba” dedim ve adam sadece yüzüme baktı. Kılıcımı çektim. “Bu... bir... bak.” Adam yüzüme bakmaya devam etti, ve kılıcımı aldı. Kılıcımı ilk defa benden başka birisi tutuyordu, kendimi garip hissettim. Adam kılıcı incelerken ben de onu inceledim, benden çok daha yakışıklıydı, geniş omuzları ve insanın içine işleyen gözleri vardı. Adamı , neden bilmiyorum, bir an kendime benzettim. Adam en sonunda kafasını kaldırdı. “Güzel, sağlam bir iş bu kardeş, ben böyle bir şey yapamam, üstünde de yazılar var, bir kısmını anladım, ama yeterli derecede temiz değil. Ben bu temizliyim, hem de karım yazıları benden daha iyi okur.” Kelimeleri, yavaş yavaş, üstüne basa basa söylemişti ve ben hepsini anladım. Adam yine aynı tarzla “Geç, otur.” Dedi ve bana bir yeri gösterdi. Ben gösterdiği şeyin yanına gittim, ama nasıl oturacağımı anlamadım, önüne bağdaş koydum ve sırtımı dediği alete verdim. Adam yüzüme garip garip baktı, kafasını yana eğdi ve değişik fiçileri kullanarak kılıcımın üstüne bir şeyler döktü. İçeriye seslendi: “Elfide”. Üst üste bir kaç kez daha bağırdı. Cevap gelmedi.

İsim şaşırtıcı bir şekilde tanıdık geldi. Adam kılıcı dönen bir şeyin yanına götürdü ve kıvılcımlar çıkarmaya başladı. Eğer kılıcın başına bir şey gelirse adamın kafasını ateşli şeye

sokacaktım, tüm kaslarım bunun için kıpırdıyordu.

Adam içeri gitti, ve bir kaç dakika sonra bembeyaz bir yüzle geri geldi. Hala anlamam için bastıra bastıra konuşuyordu. “Kılıcın üzerinde Rastas Elfide yazıyor.” dedi. Hayır, isim bana buradan tanıdık gelmemiştir. Yani adam söyleyince şaşırdım, ama isim farklı bir yerden tanıdık gelmiş olmalıydı. Adam devam etti. “Rastas intikam demek, Elfide ise ahiret manasına geliyor.” Adam derin derin iç çekti. “Elfide benim karımın adı, çok uzun süredir kullanılmayan bir dil bu, şaşırdım biraz. Böyle bir şeyi nereden bulmuş olabilirsin acaba?”

Nasıl derler, bir anda kafamda şimşekler patladı. Arabadaki köylüler. Kel adam kıza Elfide diye hitap ediyordu. Sanki fark ettiğim bu acı verici iğneyi doğrularcasına, içeri bu dünyaya ait olmayan güzellik girdi.

Kılıcı adamın elinden kaptım ve koşmaya başladım. Daha fazla görmeye dayanamazdım.

Arkamdan kızın adama sarıldığını hayal edebiliyordum. İntikam kayama, hayır, Rastas’ın kayasına gittim. Kılıcımı yere sapladım.

Kaç saat öylece yattığımı hayal dahi edemiyorum. Üzüntüm yerini yavaş yavaş öfkeye bıraktı. Gökyüzüne baktım. Merhametsiz doğaya seslendim. “Beni duyuyorsan eğer, senden sadece bir isteğim var. Yıllarca bana acı verirken, onlara mutluluk vermenin sebebi ne? Cevap istiyorum!” Sesim belki de köye kadar bile ulaşmıştı. Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken, hayret içinde fark ettim, hiç bu kadar net konuşamamıştım. Ama asıl hayret verici olay, önüme gelen bir attan dökülen sözlerdi. “Bunun adı dengedir.” Şaşkınlık dolu saniyelerin sonunda başımı önüme eğdim. “Bir köyün mutluluğun dengesi ben miyim?” Elim ne kadar hızlı hareket etti bilmiyorum, at saniyeler içerisinde paramparça olmuştu. “Şimdi...

Onun çektiği acının dengesini istiyorum!” Ve karşıma bir kaplan geldi. Delirmiş olmalıyım, çünkü kaplan da konuşuyordu. “Ona ben karar veririm.”

Sözler soğuk su gibi çarptı. Ve soğuk su öfkemi artırdı. Şeytani bir gülümsemeyle “Seninle bir anlaşma yapalım o zaman.” dedim. Kaplan ilgilenmiş gibi yanıma geldi. “Bekliyorum, ne sunabilirsin bana acaba?” Cevabım kesin ve netti. “Ondan geceleri al. Benden gündüzleri.”

Bir kahkaha attığına hala yemin edebilirim. “Peki, sana verdiğim onca acıya karşılık, sana bu iyiliği yapıyorum. Bu gece vakti senindir, gündüzleri de yaşayacaksın, ama hayatında hiç bir şey değişmeyecek, ve hiç bir şeyi hatırlamayacaksın. Sen artık sadece geceleri yaşayan bir insansın.” Döndüm ve yavaş yavaş doğmaya başlayan güneşe baktım. “Yani, şimdi o yok, ve birazdan da ben olmayacağım, değil mi?” Kaplan onayladı.

Korku dolu gecelerime hapis olmuşum, onu bir daha canlı haliyle göremeyecektim. Ama ona kimse sahip olamayacaktı. Çünkü, gündüz vakti bunu yapmak affedilmez bir günahı.

Yapmış olduğum anlaşmadan memnundum. Artık köy eskisi gibi değildi. İnsanlar huzursuzdu, gecelerden korkuyorlardı, üşüyorlardı, hepsi benim gibiydi. Herkes kız için endişeleniyor ve çaresizce çareyi arıyorlardı.

Bir eksik vardı, madem her şey bir denge içerisinde, neden ben mutlu olamıyordum?

Neden, ben onca acı çekerken mutlu olan insanların acı çekmesi üzüyordu beni? Gözyaşları

içinde koşmaya başladım. Yanıma bir kuzgun geldi. “Bu anlaşmayı bozmaz.” diye viyakladı hayvan. “Bozmasa bile ben görmeyeceğim.” Kılıcımı çektim, ve hayvanı ikiye böldüm. Koşmaya devam ettim. Ve kendimi sonsuz gibi gözüken karanlığa doğru bıraktım, gözlerimi kapatarak. Rüzgar yüzüme sertçe çarparken son bir şey fısıldayabildim. ”Elfide”

Birden hatırladım.

Ve seni buldum.

zaman-'ın hikayesi

çuÖÖçşUyandım.Hiçbir şey hatırlamıyordum.Vücudumda bazı morluklar vardı,midem bulanıyordu.Bomboş bir odadaydım.Bir ayna vardı karşımda.Aynadaki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu.Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım.Kırmızı renkte bir isim yazıyordu.”Elfide...Elfide’yi bul.”

Hatırlamaya başladım.Kardeşim Yese’nin yazısıydı bu.Kan kadar kırmızı...Bir anda ayna cama dönüştü ve arkasında bir cüce cesedi gördüm,en az benim aynadaki halim kadar iğrenç görünen Yese’nin cansız bedenini.”Hayır!” diyerek fırladım.Ama arkasına vardığımda cam yine aynaya dönüşmüştü ve ortalıkta kardeşimin cesedinden eser yoktu.

Bilinçsizce “lanet bir büyü” diye mırıldandım.O anda odanın hiçbir girişinin –ya da çıkışının- olmadığını fark ettim.Ne bir kapı,ne bir kapak...Bu durumda ya oda ben buraya geldikten sonra yapılmıştı,ya da gizli –belki de büyülü- bir çıkış vardı.Bir an gözüm aynaya takıldı.Bir ışınlanma kapısı olabilir miydi?Büyüklerimizin bir sözünü hatırladım:”Si ve Bü yoktur,ışınlanma kapıları mümkün değildir!”.Bu sözler gittikçe anlamını yitiriyordu...

Aynanın karşısına geçtim ve düşünmeye başladım.Buraya nasıl gelmişim?Yese’ye –ve bana- ne olmuştu?Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyordum...Ne yapacaktım?Ayna bir ışınlanma kapısı mıydı?Geçmeyi denemeli miydim?”Elfide”,bu isim hala kıpkırmızı harflerle oradaydı.Hatırlıyordum,bir an gözümde canlandı:altın saçlı,yeşil gözlü,uzun boylu,safkan bir dişi elf.Gezgin elf boyunun reisinin kızı.Bana göre tüm dünyalardaki en güzel varlık,başka kimse tarafından onaylanmasa da...Bilinçsizce bir şarkı söylemeye başladım:

“Elfişği derim ona
Yanarım dokunuşuyla
Bana hiç dokunmasa da
Ölürüm bir bakışıyla
Yüzüme hiç bakmasa da
Her şeye değer,tüm dünyalarda
Kavgalara,savaşlara”

Bir “barbar” nasıl bir şiir yazabilirse öyleydi işte...Ve benim Elfide ile ilişkim bir elfe hayran bir insanın hikayesinden başka bir şey değildi.Bazen elf boyu madenlerimize gelirdi. Ben her zaman prens ve prenseslerin hizmetkarlığını alır,onun gittiği her yere giderdim. Birbirimizi az çok tanırdık,ama onun için sadece bir hizmetkardım...

Peki ama neden onu bulmam gerekiyordu?Yoksa bu bir tuzak mıydı?Bir an soyum kanıma vurdu,heyecanlandım ve sinirlendim.Aynaya bir yumruk geçirdim.Ayna bin bir parçaya ayrıldı.Ama başka bir değişiklik yoktu,boşluğun arkasındaki duvarı görebiliyordum. Kapı falan yoktu...

Elim kanıyordu.Olağan durumlardan çok daha fazla kana aktığını fark ettim.Ve kanın birikerek biraz önce aynanın olduğu yerde bir tabaka oluşturmakta olduğunu...Elimi geri çeksem de akan kan bir yolunu bulup yine aynı yere gidiyordu.Kısa sürede karşımda kırmızı bir yüzey oluştu.Parlıyor ve beni içine çekiyordu.Bir kere daha büyülere küfrettim ve kendime hakim olamayıp kırmızılığın içine daldım...

İşte kapı buydu...Kendimi birkaç tepeyle bölünmüş uçsuz bucaksız bir düzlükte buldum.Etrafımda harabeler vardı.Küçük çalıklarla bölünmüş büyük bir çıplak arazideydim.

Birçok yer görmüştüm,ama daha önce burara geldiğimi hatırlamıyordum.Güneş doğuyordu. Tepelerde bazı karartılar görüyordum....

Harabelerdeki sütunlardan birinin dibindeki yığının zırhlarım olduğunu fark ettim ve bir kez daha çıplak olduğumu anladım.Onları giymek için zırhlarıma doğru yürümeye başladım.Onlara biraz daha yaklaştığımda arkamdan,boş olduğundan emin olduğum bir yerden, derin bir ses geldi.”Merhaba Cücepayı!”

İrkilip arkamı döndüm.Karşımda siyah bir cübbe içinde normal boyda bir adam vardı.Kukuletasını çekmemiş olduğu için üzerinde garip işaretler olan yüzü ortaya çıkmıştı.Saçı ve sakalı yoktu.Bir an donup kaldıktan sonra “Sen de kimsin?” diyebildim.”Birçok adım var,ama sanırım sen beni ‘Karmaşanın Büyücüsü’ olarak tanıyorsun.”şeklinde cevap verdiğinde ”Ka-karmaşanın bü-büyü-cü-cüsü mü?” diye kekeledim.Bu isim bize uzak durmamız gereken kişi olarak öğretilmişti,karanlığı sonsuz olan kişi olarak...”Uzak dur benden!” diye haykırdım ve geri geri gelerek ondan gözlerimi çekmeden zırhımı kuşanmaya başladım.

Önce zırhın kasıklarımı kapsayan bölümünü giydim.Büyücü “Ha ha!” diye güldü, “Yoksa benden korkuyor musun?”.Gövde zırhımı takarken “Cüceler ve benim insan soyum asla büyücülerden korkmaz!” dedim.O “Korkmanız gerekiyor.” dedi,”Karmaşa şu anda dünyanın efendisi ve ben de karmaşanın efendisiyim.”.Dizlerime kadar gelen ayaklıklarımı giyerken hiddetlendim ve sağ yumruğumu havaya kaldırarak doğrulup “Benim dünyamın efendisi ‘Ark’tır!Ve sen sadece üzerindeki cübbenin efendisi olabilirsiniz!” diye haykırdım.

Büyücü de sinirleniyordu.”Etrafına bak kahrolasıca!” dedi,”Bu harabeler kısa süre önce büyük cüce-elf-insan ittifakının sarayıydı!”.Evet,burası bir saray olabilirdi.Ama evden bu kadar uzakta mıydım?Dünya bu kadar çok değişmiş miydi?Büyücü sanki düşüncelerimi okuyordu:”Evet!” dedi,”Karmaşa ve kötülük tüm iyiliği lanetledi!Kehanet işliyor!”Ben kolluklarımın üst kısmını takarken bir anda önümde belirdi.Bir yerlerden çıkarmış olduğu pusulayı bana göstererek “Güneş doğudan doğmaz mıydı Cücepayı?Ama bak,güneş batıdan doğuyor!” dedi.

Ben tam harekete geçmişken geldiği hızla eski yerine döndü.Konuşmaya devam ediyordu.”Güneş son kez senin dünyanın üzerine doğuyor!Yarın güneşin doğması gereken zamanda dünya artık var olmayacak!Bugün eski kitabelerde yazan ‘Son Gün’!” dedi “Gözlerini kısı ve kuzeye bak!Dünyanın tüm ırkları,tüm orduları bilinçsizce ‘Arman’a,’son Savaş’a hazırlanıyor!”.Kuzeye baktım.Tepelerde gördüğüm karartılar ordular olabilirdi.Ama karşımda bir büyücü vardı,sözlerine inanmamak için elimden geleni yapıyordum.”Hayır,yalan söylüyorsun!” diye haykırdım.

Artık alt kolluklarımı da giymiştim,zırhımın sadece bir parçası kalmıştı.Büyücü hiddetle “Hala anlamıyor musun ahmak,artık dünyanın sonu geldi!” dedi ve sonra “Uyanmadan önce neredeydin genç adam,hatırlıyor musun?” diye ekledi.Miğferimi tutan ellerim titremeye başladı.”Ha-hayır ha-hatır-la-lamıyorum.” diye kekeledim.Büyücü yine dehşet verici bir kahkaha attı:”Ha ha!”.Ve “Kardeşinle bir ork çetesiyle dövüşürken yakaladınız.Sadık bir hizmetkarım size kendi zevki için işkence etti!Ve şu anda biriniz hayatta.Sen seçilmiş kişisin Cücepayı!Eğer bugün gün batana kadar kaderini bulamazsan ‘Diyarlar Arası Büyük Bozgun Elemi’ne mahkum olacaksın!” diye devam etti.

Miğferimi de giymiştim.Ağır metal zırhlarım üzerimdeydi artık;her türlü oka,bazı büyü ve

silahlara rahatça karşı koyabilirdim.Kendimi evde gibi hissediyor ve kendime güveniyordum.”Kehanetim nedir?” derken baltamın çorak toprağa saplanmış olarak öylece durduğunu fark ettim,sanki az önce gelmişti oraya.

Büyücü “Elfide” diye cevap verdi.Bir anda kafam bulandı.Bin bir görüntü,düşünce, korku ve hayal beynimde uçuşuyordu.Yine sinirlendim,kendime hakim olamadım:baltamın sapını tutup tek bir hamlede topraktan çıkardım.”Hıaa!” diye haykırarak tüm hızımla büyücüye doğru koştum ve bir hareketle kafasını vücudundan ayırdım.Fazla kolay olmamış mıydı?

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdım,”Bütün büyücüler yalancıdır!”.Tam sözümü bitirdiğim anda başımın içinde büyücünün karanlık ve derin sesi yankılandı.”Sözlerimin yalan olduğuna gerçekten inanıyor musun genç adam?Ya da sadece bir tek bedenim olduğuna...Bir başka dünyada görüşmek üzere Cücepayı,tabi sağ ve sağlam kalabilirsen...” diyordu...

Sözleri doğru olabilir miydi?Fazla gerçekçiydiler,ama bana hiçbir zaman bir büyücüye inanmamam öğretilmişti.Karışık kafamla kuzeye doğru yöneldim,belki ordular arasında soyuma ya da cüce boyumu bulabilirdim.Çorak topraklarda birkaç saat yürüyünce orduları görebilecek hale geldim.

Herkes hırslanmıştı.Hatta bazı dişiler bile zırhlar ve silahlar kuşanmıştı.Daha önce hiçbir gözde bu askerlerinki kadar büyük bir nefret görmemiştim. Orkların çoğunluğu bir tepede toplanmıştı,cücelerin çoğu da bir çanakta.İnsan ve elf orduları düzlüğe yayılmıştı.Bazı ordular aynı ırktan olsalar da düşman gibi gözüküyordu,büyük ihtimalle öyleydiler de.Bazı başka ırkların da küçük orduları da vardı.İnsanların arasına gitmeliydim.Ben kendimi bir cüce olarak bilsem de dünyadaki tüm cüceler beni tanıımıyordu...Diğer ordulardan olabildiğince uzak durmalıydım,bu meydanda kimin kiminle savaştığı belli değildi.

Bir elf ordusunun yakınından geçerken içeride iki yeşil nokta gördüm.Sonra sarı saçları ve Elfide’nin vücudunun geri kalan kısmını...Görmeyeli hiç değişmemişti...Bir anda uyanışımdan itibaren yaşadıklarım gözümün önünden geçti.Yine bilincimi yitiriyordum...

Elfide’ye doğru yürümeye başladım.Diğer elfler benimle ilgilenmiyordu,belki de fark etmiyorlardı bile...Bir anda büyücünün söylediği kaderimin onun tarafından değil,çok daha büyük güçler tarafından yazılmadığını anladım. Elfide’nin arkası bana dönmüştü.Ona doğru yaklaştım ve arkasından “Elfide?” diye seslendim.Titreteye başlamıştım galiba.Arkasını dönünce beni görünce şaşırdı.Bir saniye bile geçirmeden dilindeki adımı “Naugedan!” diye haykırıp üstüme atladı.Bana sarılırken zincir zırhı benim hasgümüş zırhıma çarptığında tenlerimiz birbirine değiyormuş gibi hissettim.

Taşa dönmüştüm,dilim tutulmuştu.Elfide bin bir sevgi sözcüğünün arasında “Beni nasıl buldun?”,”Neredeydin?” gibi şeyler mırıldanıyordu.Aynadaki yazıyı okumasaydım, büyücüyle konuşmasaydım bile Elfide’ye gidecek olduğunu fark ettim.

“İşte,kaderim buydu...
Elfide’nin kollarında
Ne Son Gün’ün,
Ne Son Savaş’ın,
Hiçbir şeyin
Önemi yoktu...”

Sevgililer Günü (asiork'un Hikayesi)

ç1ÖÖçş"Uyandım. Hiç bir şey hatırlamıyordum. Vücudumda bazı morluklar vardı, midem bulanıyordu. Bomboş bir odadaydım. Bir ayna vardı karşımda. Aynada ki görüntüm midemdekilerin tamamını boşaltmama neden oldu. Kendimi toparladığımda tekrar aynaya baktım. Kırmızı renkte bir isim yazıyordu. Elfide... Elfide'yi bul. Hatırlamaya başladım"

14 Şubat

"Sevgililer günüydü. İşyerinden izin alıp doğru Elfideyle buluşacağım yere gittim. Planımızı yapmıştık. Önce iki sevgili el ele İstanbul'un güzel yerlerini gezecektik. Akşam ise evde film izleyecektik. Biraz sonra Elfide geldi. Akşama kadar gezdik. Sonra eve gittik. Belki de en güzel günümüzü yaşıyorduk. Güzel bir günün son saatlerini aşk filmi izleyerek geçiriyorduk. İkimizde çok mutluyduk taa ki o telefon gelene kadar. Film izlerken telefon çalmıştı. Ahizeyi kaldırdığımda karşıdan ses gelmiyordu. Daha sonra telefon kapandı. Ne olduğunu anlayamadan telefon ikinci kez çalmıştı. Bu defa ahizeden önce birkaç tıkırtı sesi geldi daha sonra da bir kadının tüyler ürpertici çığlığı. Korkmuştum. Ama Elfideye birşey belli etmeden filmi izlemeye devam ettim. Bu arada aklım hala gelen telefondaydı. Birisi dalga mı geçmişti? Eğer olanlar gerçekse telefonun karşı tarafında bir cinayet işlenmişti. Bundan emindim. Keyfim kaçmıştı filmden tamamen kopmuştum. Bu sorularla boğuşurken kapı zili çaldı. Bir anda korkuyla zıpladım. Daha sonra Elfideye yerinde kalmasını kapıya kendimin bakacağımı söyledim. Zil ısrarla çalmaya devam ediyordu. Kapı gözünden baktığımda kimseyi göremedim. Zil yeniden çalmaya başlayınca kapıyı açtım. Son hatırladığım vücuduma giren uyuşturucu iğneydi.

Şimdi ise tanımadığım bu yerdeydim. Kaç gündür burada olduğumu bilmiyordum. Belki de hala aynı günü yaşıyordum. Kaçırılmış olmalıydım. Ama niçin? Kim yapmıştı bunu? Benden ne istiyorlardı? Bu sorular kafamı kurcalarken gözüm yine aynaya takıldı. "Elfide" Bu yazının kim tarafından ve ne zaman yazıldığının şu anda önemi yoktu. Çünkü daha önemlisi Elfide şu anda tehlike de olmalıydı. Ve bir an önce onu bulmalıydım. Beni kaçırانlar kim bilir ona ne yapmışlardı. Bir an önce buradan çıkıp onu bulmalıydım. Odanın kapısı kilitliydi. Pencere felan da yoktu. Çaresizlik içinde odanın bir köşesine yığılmıştım. Neden sonra odaya birinin yaklaşmakta olduğunu duydum. Ayak sesleri giderek artıyordu. Hemen odayı aydınlatan lambayı söndürdüm. Şimdi her yer karanlıktı. Sırtımı kapının solundaki duvara dayayıp kapının açılmasını bekledim. İçeri giren adam olan biteni anlayamadan ensesine vurduğum sert darbeye bayılmıştı. Hızlı olmalıydım. Kapı uzun bir hole çıkıyordu. Ama holde kimsecikler görünmüyordu. Holü koşar adımlarla geçip dışarı çıktım. Gördüklerim karşısında şaşkına dönmüştüm. Hol büyük bir bahçeye açılıyordu. İşin garibi bahçe de bir çok insan bulunuyordu. İlk anda kimse beni farketmedi. Etrafıma dikkatlice baktığımda bahçe duvarlarının yüksek olmadığını gördüm. Bir çırpıda duvarı tırmanıp aştım. Bahçeden gelen sesleri duyabiliyordum. Anlaşılan kaçtığımı farketmişlerdi. Kaçmaya başladım. Ve bir caddeye çıkıp izimi kaybettirdim. Şimdi hemen eve gitmeliydim. Evde Elfideye ait birşeyler bulabilirdim. En azından belki bir ipucu olabilirdi. Eve doğru ilerlemeye başladım.

Birkaç dakika sonra evin önündeydim. Şans eseri anahtarlar hala üstümdeydi. Hemen kapıyı açıp içeri girdim. Eve sessizlik hakimdi. Bir ipucu bulabilmek için bütün odalara baktım.

Herşey bir düzen içinde yerinde duruyordu. "Peki Elfideyi nereye götürmüşlerdi." Düşünmeye

başladım. Alel acele kaçtığım için oranın neresi olduğunu bile öğrenememiştim. Hafızamı yokluyordum. Sonunda birşeyler hatırlamaya başlamıştım. Elfideyle film izlediğimiz akşam o esrarengiz telefon aklıma geldi. Sadece bir kişiden şüphelendim. "Tayfun". Eski arkadaş! Uzun zamandır Elfide de gözü olduğunu düşünüyordum. O gece Elfideyle buluşacağımı da biliyor olmalıydı. Zaten son günlerde de doktor olmasının verdiği karizmayla Elfideye yaklaştırmaya çalışıyordu. Telefonu o etmiş olmalıydı. Beni kaçıran da oydu. Belki benimle oynamak için yazıyı da o yazmış olmalıydı. "Evet evet bu işte mutlaka onun parmağı vardı". Şimdi hemen onu bulmalıyım. Çekmecedan daha önce kendimi korumak için aldığım kuru sıkı tabancayı çıkardım. Kuru sıkı tabanca belki onu öldürmezdi. Ama konuşturmaya yeterdi. Elfidenin nerede olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı? . Bu sırada evin kapısı açıldı. İçeri giren kişi bulunduğum odaya doğru ilerliyordu. Sessizce beklemeye başladım. Gelen Tayfundu.

- Elfide nerede?

-Bak sakın ol. Sana yardım etmeye geldim.

-Benimle oyun oynama Elfide nerede dedim?

Bu arada arkadan biri Gökhan diye seslendi. Sesi hemen tanımıştım.

-"Elfide!".

-Ne yapıyorsun sen?

-Bu adam beni kaçırdı.

-Niye kaçırsın. O sana yardım etmek istiyor. Seni tedavi etmek için geldi buraya.

-Ne yardımından bahsediyorsun. Bu adam Sevgililer gününde telefon sapıklığı yaptı. Hatta sonra beni kaçırdılar.

-Sevgililer günü mü? Sevgililer gününe daha on gün var.

-Ne on günü? Hatta önce gezdik sonra da film izledik ya. Yemin ederim bunları yaptık.

-Biz onları geçen yıl yapmıştık Gökhan.

-Hem niye kaçtın hastaneden daha bir gün bile olmadan?

Elfidenin söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum.

-Hastaneden mi kaçmışım? Orası hastane değildi? Bomboş bir odaydı. Üstelik ayna da senin ismin yazıyordu.

-Doktorlar kriz geçirip oradaki diğer hastalara zarar verme ihtimalin olduğu için seni o odaya yatırmış. O yazıyı da senin yazdığını ama daha sonra geçirdiğin kriz yüzünden bunları hatırlamadığını söylüyorlar.

-Şimdi sakın ol. Tayfun seni tedavi edecek.

Doktor iki dakika sonra elinde enjektörle döndüğünde kendimi tamamen kaybetmişim. Uyandığımda odada yine yalnızdım. Ama ilaçlar etkisini göstermiş sakinleşmişim. Ama hala neler olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Bu sırada oda kapısının önünde Elfideyle Tayfunun benim hakkımda ki konuşmasına şahit oldum. Duyduklarıma inanamıyordum. Tayfun benim bir şizofreni hastası olduğumu, gerçeklerle hayalleri karıştırdığımı ve hemen hastaneye kaldırılmam gerektiğini söylüyordu. Bu arada gözüm takvime takılmıştı. 4 Şubat 2007. Hasta olduğuma inanmaya başlamıştım. Zaten bir şizofreni hastasının iyileşmesi önce hastalığını kabul etmesine bağlıydı. Bugün bir yıl önce yaşadıklarımı tekrar yaşamıştım.

FRPWORLD 3. KISA HİKAYE YARIŞMASI HİKAYELERİ

BİRİNCİ HİKAYE (LE SORCIER İN HİKAYESİ)

ETE KEMİĞE BÜRÜNMÜŞ

çuÖÖçş“Doğanın paramparça edilmiş başyapıtı o. Dindar bir dâhi. Bedenini sığınak olarak kullanan günahın şiddetini sözcüklerle, cümlelerle durdurmaya çalışan, ıstırap çeken, devirdiği 60 yılın ve önündeki muhtemel birkaç yılın acısıyla kıvranan usta bir laf cambazı. Vaaz verirken içindeki Tanrı sevgisi o kadar yoğunlaşıyor ki sözcükleri korkunç ve sarsıcı bir doğruluğa ulaşıyor, günahları yanına yaklaşılamaz oluyor, ıstırap dinliyor, siniyor. Fakat birçok duyguyu aynı yoğunlukta barındırabiliriz, öyle değil mi? Tanrı sevgisi çoğu zaman içindeki ağır günahlar yumağına ve yaydığı vicdan azabı ve şiddet kokularına merhem olamıyor. İşte o zamanlar da, ya yazıyor ya da dua ediyor. Dalga dalga gelen bu yazma ve dua etme dürtüsü onda bir saplantı halini alıyor zamanla. Yazmaktan ve dua etmekten o kadar bitkin düşüyor ki artık sadece temel ihtiyaçları için küçücük evinde dolanmaya ve dışarı çıkmaya başlıyor. Vaaz vermeyi bırakıyor. Yemek yemesi, su içmesi, uyuması, para kazanması vb. ihtiyaçlarını ona hatırlatacak ne bir eşi ne çocuğu ne anası ne babası var bu yüzden bu ayrıntıları aklında tutmak zorunda kalıyor. Zihnini meşgul ettiği için fizyolojisine ve artık var olmayan toplumsal kimliğine lanetler yağdırıyor. Tecrit edilmiş bir yaşama, ussal yıkıma bırakıyor kendini. Küçücük evinin küçücük odasına bayılıyor. Ufak camının önüne denk getirilmiş, üstü kurumuş mum kalıntıları ve eskizlerle dolu masasına, odanın diğer köşesinde kahverengi bir battaniye ile örtülü yatağına, duvarındaki İsa resmine, yatağının başucundaki İncile ve haçına, yerdeki ekmek kırıntılarına, yazdığı tüm yazıları içine koyduğu orta boy antika sandığına bayılıyor. Sadece yazmak için mumu yakıyor, onun dışında karanlıkta oturmayı gün ışığına yeğ tutuyor. Zaman mefhumu da yok artık. Onun için “gündüz/gece- Yazı zamanı/dua zamanı” şeklinde işliyor zaman.

Yazdıkları genellikle yaşadığı ikilemler, kaygı, gurur, kibir, nefret, intikam, meydan okuma, sefahat düşkünlüğü vb. şeylerle ilgili oluyor. Kimi zaman gördüğü rüyalar üzerine yazılar yazıyor, kimi zaman da vecizeler geliyor aklına. Duaları ise... Sadece yakarış ve merhamet dilenme üzerine. Son zamanlarda birileri konuşur oldu evin içinde, odasında. Ne vakit dua etmeye kalksa, birileri fısıldaşıyor. Duasını bölmemeye çalışıyor ama kulakları sürekli fısıldaşmaların yönünü, gözleri de fısıldaşanları bulmaya uğraşıyor. Anlıyor ki, sadece dua etmeye çalıştığında duyuyor bu sesleri. İçlerinden anlamlı bir iki kelime kapıyor ama tam anlamıyla çözemiyor. Misal, “Görr”, “ Çizz”. Korkuyor mu? Hayır, hayır, korkmuyor. Korkmak için karşısında nesnel bir şey olması gerektiğini biliyor. Korkunun dehaya da cesarete de ket vuracağını biliyor. Korku onu esir almadıkça, duyduğu sesler de artıyor. Artık sadece dua ederken değil, mütemadiyen seslerle yaşamaya başlıyor. Gayet anlaşılır, kendisine yöneltilen konuşmalar. İrinli ellerini kanatarak yazdığı yazıları bırakıp çizmesini söylüyorlar ona. Başta ne çizmesi gerektiğini bilmiyor, masasının başında elinde yazı aracı önünde boş kâğıdı öylece bekliyor ilk birkaç gün. Sonra çizmeye başlıyor. Manasız şekillerle başlayan çizim aşaması gördüğü rüyaları resmetme serüvenine dönüşüyor.”

Rahip Jumanique
Narbonne, Fransa

Böylece vaiz Vasko Grefarth hayata dair yazdığı yazıların yanında kendi zamanında olmasa bile kendisinden sonraki dönemlerin en ünlü ressamlarından biri oluyor. Yaşadığı sarsıntıların, ikilemlerin, çektiği acıların, nadir de olsa sebepsiz yere içinden taşan neşenin,

duyduğu seslerin, tecrit yaşamının, gördüğü rüyaların bir yansıması olan resim ve yazıların birçoğunun bendeniz koleksiyoncu Franca Liu tarafından arşivlendiğini duyan ve geç de olsa Vasko'nun çarpıcı resimlerini görmek veya satın almak isteyen herkes bir bir kapımda bitiveriyorlar. Sanata değer veren koleksiyoncular, tomar tomar paraları nereye saçacaklarını keşfedememiş sığ aristokratlar ve zengin aileler, bilim insanları rahat vermez oluyorlar. Kimileri resimleri görür görmez bu adamın bir dahi olduğunu kimileri de ete kemiğe bürünmüş bir şeytan olduğunu söylüyorlar. Bu iki uç tepki dışında ortalarda bir his uyandırdığını görmedim bu resimlerin. Ben çok dikkat etmemiştim doğrusu. Beni yazdıkları ilgilendiriyor. Vasko'nun yazılarını saklamak için özel bir kasa yaptırtım. Buna daha sonra değineceğim. Önce neden bu yazıyı yazdığımı, neyi amaçladığımı, ne yapmaya çalıştığımı açıklamak istiyorum, eminim sizde “Bu da neyin nesi?” diye dudak büzüyorsunuzdur. Ancak aralardan bir iki kelimeyi cımbızla seçip bu hikâyenin çok tehlikeli bir noktada var olmuş olduğunu anlayacak olanlar da vardır; Delilik ile dehanın görünmez ama var olduğu bilinen ince çizgisinde...

Aklım karışık. Cümlelerimi toparlayamıyorum. Bu koleksiyona başladım başlayalı-yaklaşık 2 sene oluyor- Vasko'dan başka bir şey düşünemiyorum. Sürekli onun yazılarını okuyorum, resimlerine bakıyorum. Daha fazlası için seyahatler yapıyor, dolandırıcılarla muhatap oluyor, bir ikide kazıklanıyorum elbette, para harcıyor, dolaşıyor, dolaşıyorum. Elimdekilerden daha fazlası olduğunu biliyorum. Baba mesleğini devraldığım 20'li yaşlarımdan bu yana eskiye ve nadir bulunana karşı olan tutkum okulumu, sevdiğim kadını her şeyi bırakmama neden olmuştu. Pişman değilim yoksa yıllar boyu düşünüyordum “Sadece benim keşfettiğim ve benim olan bir koleksiyon” a nasıl kavuşurdum? Vasko Grefarth'ı gittiğim Fransa seyahati sırasında keşfettim. Narbonne şehrinde antikacı bir dostumu ziyarete gitmiştim. Aynı zamanda bana göstermek istediği birkaç parça eserin alımı da yanıma kar kalacaktı. İşlerimizi bitirdikten sonra Narbonne Katedralini görmeye gideceğimi söyleyince bana eşlik etti. Muazzam iki kuleye sahip olmasına karşın maalesef tamamlanamamış bu yapıt heybetli gölgesinde envai çeşit insan barındırıyordu. Bu insanlardan bir grup az ilerde yaşlıca bir adamı ortalarına almış itip kakıyorlardı. Uzatmayayım, neler olduğunu öğrenme dürtüm sayesinde kavganın ortasında buluverdim kendimi. Birilerine bir şeyler anlatmaya çalışıyor, bağılıyor hatta kendimi korumak için vuruyordum da. Sonunda “Ayıptır, adil değildir” diye diye çekip çıkardım adamcağızı. Ben onu sürüklerken o direniyor, “resimlerim, resimlerim kaldı” diye dövünüyordu. En nihayetinde önce oturup sakinleşmesine ve resimleri gidip bizzat toplayacağıma ikna ederek onu oturttum. Tekrar, az önce sanki orda hiçbir şey olmamış gibi sakin olan, meydana geri dönüp adamın yere saçılan resimlerini toplamak için eğildim. Resimlerden birini ters çevirdiğimde önce kaşlarım çatıldı. Sonra ne olduğunu çözememiş gibi resmi yüzümün hizasına getirdim ve uzaktan tekrar baktım ve olduğum yere çöktüverdim. Bu resimler bana hem çok tanıdık hem de hiç bizim dünyamıza ait gelmiyorlardı. Paçavra mı yoksa şaheserler miydi? O yaşlı adam mı yapmıştı bunları? Kafama yüzlerce soru üşüşüyor, beri yandan hiçbir şey düşünmüyor sadece resme bakıyordum. Dostum gelip beni kaldırına kadar ne yapacağımı bilemedim. Küçülmüştüm, un ufak olmuşum, ayaklarım çıta, beni taşımaz olmuşlardı. Bir resmin insan üzerinde bu denli katatonik bir etki yapacağını hiç ummamıştım. Ama biliyordum... O resim ve diğerleri benim düşünüyordum koleksiyonum olacaklardı. Koluma giren dostumla birlikte yaşlı adamın oturduğu yere geldik. Vahşice resimleri elimden kaptı ve çuvala pardösü karışımı tuhaf giysisinin içine koydu.

“Adım Franca Liu, bayım. Resimler size mi ait?”

...

“Bakın, eğer size aitlerse onları satın almak isterim.” Bu teklifim dostumu olduğu kadar yaşlı adamı da şaşırtmıştı. Saçını başını düzeltirken yan gözle de beni süzüyordu.

“Resimler bana ait ama ben yapmadım.” dedi alıngan bir tonla.

“Kimin öyleyse?”

“Ölü birinin.”

“Az önce niye itip kakıyorlardı sizi?”

“Barbarlaaarrrr...” diye bağırdı meydana doğru. Sonra bana döndü.

“Niye olacak, resimler yüzünden. Ben hem yaşlı hem de fakir biriyim, anlıyor musun?

Çalışmıyorum, karıma bakamıyorum, oğlum desen... Hırsız. Var olması bir lanet onun.

Başıma gelen en kötü şey. Bu resimleri de bir yerlerden çalmış. Ne yapayım ha? Siz söyleyin efendiler. Bu suça ortak olmayayım da açlıktan öleyim mi? Satıyorum bende!”

“Adın nedir?”

“Adım Jean. Jean Chilière.”

“Bay Chilière, oğlunuzla konuşmalıyım efendim. Tüm bu yaşananlardan sonra size güzel bir de haber vereyim. Elinizdeki tüm resimleri satın alıyorum.” Chiliér’in gözleri ışıldadı. Başta oğluyla tanışma fikrim onu ürkütmüş olsa da bu anlık bir şeydi. Dostumla vedalaştıktan sonra Chiliérle birlikte evine gittik. Amacım oğlundan bu resimleri nereden çaldığı ve kim tarafından yapıldığı bilgisini almaktı. Aldım da. Oğul resimleri yakındaki bir kilisenin rahibinin evinden çalmıştı. Söylediğine göre de bunlardan daha çok vardı. Resimlerin altında imza yoktu ama oğulun fikri rahibin bu ismi bildiği yönündeydi. Çok oyalanmadan Chiliérin elindeki 14 resmi satın aldım ve kiliseye rahibi görmeye gittim ve o da bana size az önce alıntı şeklinde sunduğum sözleri ve daha fazlasını söyledi.

Evet, gelelim bu hikâyeyi yazma amacıma. Başta düşündüğüm tek şey anlaşılan bu hikâyenin rahibe yazması için yeterince çekici gelmemiş olmasıydı. Belki de hem resimlerin hem de hikâyenin sır olarak kalması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Ben düşünmüyorum. Yazıyorum çünkü rahibe katılıyorum. Bu bir sır olarak kalmalıydı. Mantıksız mı geldi? Yo, değil. Neler yaşadığımı bilmiyorsunuz. Vasko’nun yaşadığı ıstırabı o kadar derinden hissediyorum ki artık dayanamıyorum. Düşünü kurduğum şey tam bir kâbus halini aldı. Keşke ile başlayan cümleler kurmak istemem ama çok yaklaştım doğrusu. İnsanlar, farelerin peynire üşüştüğü gibi üşüşüyorlar başıma. Sorular soruyorlar, çılgın gibiler. Belki de bu yarayla hiç oynamamalıydım...

Resimler beni ürkütüyor artık. Rahipten öğrendiğime göre Vasko rüyalarını resmetmiş. Kim böyle rüyalar görür? Kim bende mevcut olan yaklaşık 90 resme bu denli, dilim varmıyor, iğrenç anormalliği işlemiş olabilir? Bu resimler bizim dünyamıza ait olamaz, hayır. Rüya bile olamaz. Resimlerde hep gökyüzünde salınan beyaz-gri-siyah karışımı ruhlar var. Gözlerinizi kırpmadan bakarsanız sanki hareket ediyor hissi uyandırıyorlar. Eriyen suratlar, kana bulanmış eller, cerahatli vücutlar, tuhaf, adlandıramadığım yaratıklar... Çokça altın eşyalar da resmedilmiş. Altın kalemler, altın giysiler, altın haçlar, altın dişler... Tüm resimlerin insanda uyandırdığı tek ortak his “ürperme” bence. Başta, yani resimleri bulduğumda böyle düşünmüyordum ama kim bilir; belki o zaman ki ben şimdiki ben değildir. Yazıları için yaptırdığım kasa duruyor. Heybetli bir şey. Vasko’nun yazdığı konular hepimizin bildiği şeyler. Tek fark üslubu. Okuduğunuzda utanıyorsunuz. Evet, utanıyorsunuz. Çünkü Vasko size hitap ediyor, ta derinlerde gizlediğiniz işlenmiş günahları, görülmüş edepsiz rüyaları, düşünülmüş ve işlenmiş suçları, kötülükleri, hepsini birer birer buluyor ve yüzünüze vuruyor. Kaçamıyorsunuz. Ya sinirlenip kâğıt tomarını fırlatıp atıyorsunuz ya da utanç içinde okumaya devam ediyorsunuz. Zavallı aptallar! Neler satın aldıklarından haberleri yok!

Bu hikâyeyi yazmam, resimlerin tümünü elden çıkarmaya karar vermem ve geceleri yattığım yerde acı çekmeme ve dua etmeme neden olan sesler duymaya başlamamla aynı döneme denk geliyor. Yalnız yaşamam da bu korkuyu körüklüyor. Bir yerlerde yalnızlıktan veya korkudan

ölü bulunma fikri git gide daha kabullenilebilir geliyor bana. Bir şeyler bırakmak istiyorum geride. Ne olursa... “Niye?” sorusuna cevap olsun diye bir şeyler...

Bilinmezliğe karşı duyduğum abartılı araştırma dürtüsü ve merak beni yatağa düşürdü. Hasta etti. Vasko’nun zihnini merak ediyordum, bu resimlerin nasıl yapıldığını, yaşayışını her şeyi. Ama artık kafamda sadece iki şey var. Birincisi size bahsettiğim resimlerin verdiği şu izlenimler. Ya bir dehanın ya da bir iblisin elinden çıktığı yorumları yapılan hani. İkincisi ise, rahibin burada size bahsetmediğim uyarıları. Vasko beni esir almışa benziyor, beni rahat bırakmayacak. Resimleri etrafımda olmasa bile zihnime kazındı, hayatımı zindan etmeye yeter derecede delilik tohumlarını beynime serpti.

“ Bay Liu, size anlatıyorum ama beni dinlemiyorsunuz. Hırsız oğlanın iştahını affettim ben. O resimleri de satın aldığınıza göre bana iade etmeniz en yerinde davranış olacaktır. Vasko burada kalmalı. Anlamıyorsunuz.”

“Tek bildiğim bu resimlerin daha önce hiçbir yerde görmediğim şekilde resmedilmiş olmaları. Vasko bir üstatmış. Bu resimler çığır açacak, asıl siz anlamıyorsunuz.”

“ 3 kuşaktır bu emanetleri saklıyoruz biz. Çünkü biliyoruz ki kötülük yayıldığı vakit buna izin verenlerde lanetleneceklerdir.”

Rahibin bu son sözü mütemadiyen aklımda. Sanıyorum bu kötülüğün yayılmasına izin veren benim. Düşlerimi gerçekleştirmemin bedeli lanetlenmem ve yakında deliler evine kapatılacak olmam. Ne yazık! Uzun zamandır yatıyorum. Öyle bitkinim ki... Bir resim var gözümün önünde. Vasko’nun bir resmi. Bir köy burası. Üzerinde kocaman, tombul siyah bulutların ve sisin hâkim olduğu bir köy. Çok ev yok. Ben 5 tane seçebildim. Küçücük pencereleri var, sarı bir ışık süzülüyor dışarıya doğru. Sağ köşede büyüklüğü küllerinden anlaşılan ve az da olsa hâlâ yanmakta olan bir yığın var. Gerçek olsa öyle sessiz olurdu ki burası insan kendi kalp atışlarını bile duyabilirdi. Öyle pis kokuyor izlenimi veriyor ki, bir ara algılarımdan olsa gerek pis bir şeylerin kokusunu alıyorum. Evlerde ışık var ama hiç sevimli ailelerin şömine başına toplanıp güzel vakit geçirdikleri gibi bir izlenim uyandırmıyor. Nereden bakarsanız bakın ters bir şeyler olduğu belli. İflâh olmaz bir karanlık mevcut. Tanrı hiç uğramamış bu köye sanki. Resme baktıkça aklıma üşüşen cümleleri ve duyduğum sesleri harman edip yazmaya başlıyorum...

“Zamanın bol, us’un kıt olduğu sonsuz ve acımasız Orta Çağ Dönemi. Yanlış insanların bol, doğru ruhların az olduğu, Tanrı’nın çok konuşulduğu, az saygı gördüğü Narbonne. Çok konuşanı cayır cayır yakan, susanı lanetleyen acımasız köy halkı. Sevgiyle can bulmuş, nefretle beslenen bir iblis; Hathe.

İnsanların hala yanmakta olan cesetlerle ısındıklarını, sokak aralarında birbirlerini boğazladıklarını, idama mahkûm edilenleri nasıl zevkle seyrettiklerini ve daha birçok şeyi gördük biz. Türlü işkenceler icat ettiler, bu bir meziyetmiş gibi birbirlerine anlattılar, uyguladılar, zevk aldılar. Biz ise...

—Hadi, söyleyin. Sizse bir şey yapmadınız.

Bu doğru değil... değildi.

Hathe geldi sonra. İçimize giren iblis, bizi günden güne karanlığa çeken, içimizdeki duygu kırıntılarını emen ve ne yazık ki nefretimizle beslenen Hathe. Kendimizden, toplumsal rollerimizden, ilkel çekingenliğimizden, ölümden, işkenceden, çok korktuğumuz halde hiç

korkmuyormuşuz gibi davranmaktan, hissizlik ve kabullenmişlikten, bu duygularla savaşmaktan, onları bastırarak yaşamaktan ve en zoru Hathe'yi içimizden çıkaramamaktan, onu susturamamaktan nefret ediyoruz. Tanrı ise...

—Işığın efendisi... Yıllar sizi ya yaşlandırıyor ya aptallaştırıyor. Belki her ikisi de. Etrafınıza bir bakın. Bakın hadi. Kaosun sıcaklığı her yanı sarmamış mı? Kuzgunlar gölgelerini serpiştirmemişler mi dört yana?, Kanın o muhteşem rengi gözlerinizi kamaştırmıyor mu? İrinli ellerinize bakın o zaman... Kanıyorlar... Siz kana alışkınsınız. Kırmızı sizin en sevdiğiniz renktir. Tanrı ise... beyazdır.

Suuussss... Bizi rahat bırak artık. Çek kötülük dolu pençelerini üzerimizden. Haykırıyoruz ama gücümüz tükeniyor. Tepemizdeki bulutlar şiştikçe şişiyor. Birbirimizin suretlerini seçemez olduk. Evlerde cılız ışıklar var. Rüzgârla sis o cılız ışığın yansımasında buluşup oynuyorlar. Ama sevimli gelmiyor. Başka diyarlarda da Hatheler olduğunu biliyoruz. İyi insanlara musallat olan. Onları canileştiren, günaha boğan..."

Benim sayemde ya da benim yüzümden... Hangi sebeple olursa olsun Vasko artık ünlü bir ressam. Hatta "Tarihteki en ünlü gotik ressamlardan biri" diyorlarmış onun için. Hastayım ama bihaber değilim. Vasko resimleri ve yazılarıyla ete kemiğe büründü. Kafamda, etrafta dolaşıyor. Bense sadece tek bir şeyi düşünüyorum artık; düş görmemeyi.

BEŞ DAKİKA (Firble nin Hikayesi)

ÇııÖÖçşMerdivenin olduğu yönde sesler duyuyorum. Birileri çok telaşla aşağıya iniyor. Sanki birileri çığlık atıyor.

Uyanıyorum. Radyoyu açtım. Bir haber anonsu yayınlanıyor. Beş dakika... Sadece beş dakika kaldı. Ve biz sadece bekliyoruz. A... şehri.... Radyoyu kapattım. Saate baktım. On ikiye beş var.

Kasetlerden birini kasetçalara yerleştiriyorum. On yıl kadar önce dinlemiştim şarkıyı. O zaman her şey daha farklıydı. Böyle bir yurt odasında değildim o zaman. Evdeydim. Ailem vardı. Sonra arkadaşlarım. Müziğin süresini bile hatırlıyorum. Bir buçuk dakika.

Dört dakika... Annem arıyor. Bir müziği bile dinletmiyor bana. Açsam mı acaba? Ancak açsam ne konuşacağım ki? Zaten yıllar yılı neler konuştuk aramızda? Bazen her şeyi anlamak için ne kadar zaman gerekir merak ediyorum. Her halde epey gerekir. Oysa günün sona ermesine sadece üç dakika kalmış.

Üç dakika... Şarkı da bitti. Telefon da sustu. Anneme mesaj yolluyorum. Belki o da bana yollayacak. Ancak bakmak istemiyorum. Ders kitaplarım var masada biraz onları karıştırıyorum. Ödevim vardı. Sorulara biraz baktım. Cevabı bulmak uzun sürecek gibi. İki dakikadan daha uzun sürecek.

İki dakika... Kalemi kâğıdı elime aldım. Bir şeyler yazmak istiyorum. Anlamlı bir şeyler... Olmuyor. Yapamıyorum. Masada duran duvarlara yapışmış bir çok resim ve bir çok yazı bir çok fotoğraf var. Onlar bana fikir verebilir mi?

Hayır olmuyor. Hem yazsam bile bu kendime ait olmayacak ki....

Bir dakika... Dışarı çıkıp hava almak istiyorum. Merdivenlerden aşağıya iniyorum. Odaların kapısı açık kimse yok. İlerliyorum. Çiçek saksısı devrilmiş. İlerliyorum. Bekçi de yerinde değil. Kapı açık. Dışarı çıkıyorum. Çok serin bir hava var. Üşüyorum ama içeri girmek istemiyorum. Gökyüzü açık. Yıldızlar çok güzel görünüyor.

On beş saniye... Gördüm. Şekli ne garip sanki ilkokulda kağıda onca özenle çizdiğim ama öğretmenin beğenmediği resmime benziyor. Yaklaşıyor. Yaklaştıkça zihnimdeki diğer düşünceler siliniyor. Sadece tek bir görüntü kalıyor aklımda... Bir görüntü...

Bir saniye... Birden çok parlak bir ışık görüyorum. Öyle anlatıldığı gibi önce gürültü çıkmıyor. Sadece ışık...

Saat on ikiye gösteriyor. Ve yeni bir gün başlıyor.

ATEŞ MÜHRÜ (Eldaril in Hikayesi)

çuıÖÖçşNefes almakta zorlanıyordu...

Sıcak, boğucu bir sıcak... Her nefeste ciğerlerini kavuruyor, gözlerini yakıyordu. İçini göremediği alev çukurlarından sızan ışık, mağaranın duvarlarında ve her an tepesine düşecekmiş gibi görünen sarkıtlarda ürkütücü gölgeler meydana getiriyordu. Yaşayan ve asla göz göze gelmemesi gereken gölgeler.

Meiglan onların farkında bile değildi. Gözlerini korkuyla ileri dikmiş öylece ayakta bekliyordu. Nerede olduğunu biliyordu ama burada olmamalıydı, bu imkansızdı! Kimse buraya...

İçlerinden biri başını kaldırıp ona bakınca, düşünceleri benliğini saran dehşetin içinde boğuldu. Fark edilmişti. Adamın yakışıklı yüzünde gülümsemeye benzer ölümcül bir ifade belirdi. Diğerleri gibi o da bir alev çukurunun başında kılıç dövüyordu ve yüzüne vuran kızıl ışık onu daha da korkunç gösteriyordu. Kullanılmaktan eskimiş deri bir önlükten fırlayan kaslı kollar terden parlıyor ve alev almış gibi görünüyordu. Uzun siyah saçların saklayamadığı bir çift küçük boynuz, alnının hemen üstünden fırlamış, adamın kim olduğunu açıklarcasına Meiglan'ın gözüne battı. Bu gerçek karşısında duyduğu dehşeti az önceki korkusuyla karşılaştırmak, bir ejderhayı bir sinekle karşılaştırmak gibiydi.

Artık tanındığını anlayan adam, 'nihayet' der gibi gülümsedi ve kor halindeki kılıcı tekrar alevlere daldırdı. Evet, Meiglan onun kim olduğunu biliyor ve güçlerinden korkuyordu. Düşüncelerinin okunduğunu hissedebiliyor ama karşı koyamıyordu. Tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi içindeki güce ulaşamıyordu.

İsmi Unutulan gözlerini tekrar kadına çevirdi. Meiglan hatasının farkına vardığında artık çok geçti. Göz göze gelmişlerdi ve zihni tuzağa düşmüştü. Vücudu, beyninin komutlarına artık cevap vermeyecekti. Ayaklarının yerden yükseldiğini hissetti. Vücudu, gözleri gittikçe daha kızıl bir ışıkla parlayan adama doğru süzölmeye başladı.

Ateşin sıcaklığını vücudunda daha yoğun hissetmeye başlamıştı. Nefes almak daha da zorlaşıyor ve kadın ölesiye korkuyordu. Zihnini araştırarak adamın, bunu ve istediği her şeyi biliyor olması, çıplak kalmaktan farksızdı. Ayakları tekrar yere değdiğinde, ona bir kol boyu uzaklıktaydı. Sonra serbest bırakıldı... Ama kaçmaya yeltenmenin, kaçınılmaz olan ölümünü çabuklaştıracığını bildiği için kıpırdamaya bile korktu. Tekrar yakalanmaktan kaçınarak, gözlerini hemen yere indirdi. Deri önlüğünün altındaki uzun bacaklarının toynaklarla sonlandığını görünce bir kez daha titredi.

Adam uzanıp kolunu tuttuğunda bayılmanın sınırlarında dolaşıyor ama bir şeyin onu uyanık tuttuğunu hissediyordu. "Uzun zamandır ziyaretçimiz olmamıştı," dedi derinden gelen sesiyle. Düşünüyormuş gibi duraksadı. Sonra beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtmayla Meiglan'a doğru eğilerek ekledi. "Yani gönüllü olarak demek istiyorum."

"Gönüllü mü? Tanrılar adına buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum!" diye düşündü.

"Gerçekten mi?" diye sordu İsmi Unutulan. Hissettirmeden kafasında nasıl dolaşabiliyordu!

Ardından gelen kahkahası duvarlarda yankılandı. Diğer demirciler de işlerinden başlarını kaldırıp birbirinin kopyası kahkahalar atmaya başladıklarında, kulakları sağır eden bir gürültü mağarayı sarmıştı. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu ki kolunu tutan el kasıldı ve kuyulardaki alevler sahibinin öfkesiyle beslenerek yükseldi. Kahkahalar sona ermiş, demirciler sessizce yan tünellere kaçışarak dağılmışlardı. Efendileri yalnız kalmak istiyordu.

“Önemli değil Meiglan, gücümü kullanmak için gözlerine ihtiyacım yok... Şimdi bana bak,” dedi sakın bir sesle.

Kımıldamadı. Evet, karşı koymayı isterdi ama kıpırtısız kalmasının sebebi korkuydu. Yanı başındaki kuyudan yükselen sıcak hava onu boğmak üzereydi.

“Korkma Meiglan, henüz düşmanın değilim. Ama itaatkar olmalısın.” Bu defa sesinde sabırsızlık tınıları seziliyordu.

Ona tepeden bakan adama bakabilmek için başını kaldırması gerekti. “Ah dehşetin ne kadar katıksız,” diye iç geçirdi adam gözlerine bakarken. “Cesaretinse şimdiye kadar gelenlerle karşılaştırılmaz.” Serbest olan eliyle, korların arasına bıraktığı kılıcı çekip çıkardı. Artık gülümsemiyordu ve gözlerindeki kızıl ışık sönmüştü.

“Bana şimdiye kadar verilmemiş bir cevap sunmalısın küçük kız. Yoksa bu güzel gözlerdeki ışığı çalmak yazık olacak.” Gözleri siyaha döndükçe sesi hırıltılı çıkmaya başlamıştı. “Söyle!” diye gürledi. “Senin kanını taşıyan bir isim ver! Söyle ki canın bağışlansın! Söyle ki sana, onların elinde sonsuz bir yaşam sunulmasın!” Parlayan kılıcı savurarak, kana susamış kurtlar gibi beklentiyle etraflarını saran gölgeleri gösterdi.

Meiglan korkuyla inledi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Ona nasıl bir isim verebilirdi? Kendi kanından veya değil, bir insanı nasıl kurban edebilirdi? Ona doğru uzanıp tam dokunacakken geri kaçan yaratıkların acı iniltileri, korkunç bir müzik gibi etrafı sardı. Efendilerinden korkuyor ama Meiglan’ı isteyen kollarını uzatmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı.

“Yardımcı oluyorlar değil mi?” diye sırttı. Sanki konuştukça boyu uzuyor, uzadıkça yüzü değişiyordu. “Bana bir isim ver Meiglan!” diye hırladı sivrilmiş dişlerinin arasından ve kor halindeki kılıcı koluna yaklaştırdı. Sıcak cildini yaktıkça gözleri yaşıyor ama bir isim vermekten hala kaçınıyordu. Daha da yaklaştı... Ve daha da...

“Ah demek acıdan korkmuyorsun,” diye sırttı ve aniden kılıcı Meiglan’ın bileğine sapladı. Kadının acı çığlığı, gölgelerin iniltilerine karışırken, alevler bir an için alçaldılar. Adam tekrar yükselen alevlere bakarken, kısa bir şaşkınlık yaşadı. Sonra hoşnut bir gülümsemeyle, “Cesur ve güçlü,” diye mırıldandı. “Bana bir isim ver!”

Artık direnişi kırılmak üzereydi. Korkuyla beslenen bu yaratığa, her kimin ismini söylese, kurbanın sonsuz işkencelere maruz kalacağını biliyordu. Yanan etin ve kanın kokusu, acısı kadar dayanılmazdı.

Gözyaşları sicim gibi yanaklarından süzülürken, ilk ve son olmasını ümit ettiği sözcük dudaklarından döküldü. Ona istediğini vermişti. Bir isim... Ve gözleri karardı...

Küçük çocuk, uyuduğundan emin olmak için birkaç kere annesinin koluna dokundu. Derin bir uykuda olduğundan emin olunca yavaşça yataktan dışarı süzüldü. Her çocuk gibi henüz anlayamayacak kadar küçük olduğu şeyler vardı. Ama şimdi, merak duyduğu o ışığa bakmanın tam zamanıydı. Annesini bu kadar endişelendiren ne olabilirdi ki?

Parmaklarının ucuna basarak yan odaya geçti. Heyecanla tahta kapaklara benzeyen pencerelere yöneldi. Büyükannesinin bile bilmediği ama bir zamanlar güzel olduğunu söylediği, şimdilerde ölüm saçan o şeyi görmek istiyordu. Adı neydi? “Ah, gün ışığı!” diye fısıldadı. Sadece bir bakacak ve kapağı hemen kapatacaktı. Ne olabilirdi ki? Heyecanla minik ellerini kapağa uzattı.

Acı çığlık, kadını yataktan fırlattı. Yaramaz oğlunun sonunda amacına ulaştığından korkarak yan odaya koştu. Neyse ki manzara korktuğu kadar dehşet verici değildi. Kadın koşarak, içeri dolan gün ışığına değmeden kapakları kapattı. Sonra hemen yerde kıvranan oğluna yöneldi. Çırpınmaması için onu tutmak zorunda kalıyor ve göreceği şeyden korkmasına rağmen sürekli, “Bana bak! Bana bak!” diye söyleniyordu. Çocuk sonunda sakinleştiğinde yüzünü kaldırdı. Kadın derin bir iç geçirdi. Neyse ki ışık yüzüne dokunmamıştı. Ellerine sarılmış olduğunu fark etti. “Bana ellerini göster,” dedi daha sakin bir sesle.

Çocuk korkarak geri çekildi. Acıdan değil annesinden korkuyordu şimdi. “Bundan kaçamazsın. Ellerin,” diye tekrar etti. Çocuk onları uzattığında gördüğü iğrenç yanıklar karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zorlaması gerekmişti. “Artık neden ışıktan uzak durman gerektiğini biliyorsun ufaklık. İyileştiğin zaman cezayı düşüneceğim,” diye söylendi.

Gece krallığı Noctemia’nın insanları, asırlardır ışıktan uzak yaşamak zorunda bırakılmışlardı. Işık, ölüm demekti. Lanetin nasıl başladığı konusunda pek çok hikaye vardı ancak, gerçeği çok az kişi bilirdi. Herkesin bildiği gerçek ise, canlı olan her şeyi önce yakan, sonra da öldüren bir güneşe sahip olduklarıydı. Alevden olmayan bir güneş... Sadece kin ile parlayan bir güneş... Kurbanlar almasına engel olamadıkları bir güneş... Apyros, ateş krallığı...

Gücünü, kindar Kral İra’Kous’tan alan krallık. Öfkesiyle ölümsüzleşen bir Kral ve toprakları... Birbirlerini ateş ve kin ile besler, öfkelerini ışıkla boşluğa kusarlardı. Noctemia’ya... Bu nedenle Gece Krallığı yok olmakla karşı karşıya kaldığında, yaşam tarzlarını değiştirdiler. Işıktan korunmak için kapalı yerler inşa ettiler. Hayvanlarını ve kendilerini buralarda saklamak zorunda kaldılar. Bütün bitki örtüsü yok olduğu için, büyüyle korunan ormanlar dışında her yer kurak topraklara dönüştü. Işık varken kullanmak için tüneller kazdılar. Geceler gündüz, gündüzler gece oldu. Gece çalıştılar, inşa ettiler, ektiler, biçtiler... Işık varken dinlendiler... Ve kurtuldular.

Asırlardır korunan bu hassas denge, bozulmak üzereydi.

Annesinin şefkatle yaralarını sardığı çocuğun çığlığı, bugün duyulan son çığlık olmayacaktı.

Sağa sola koşturan hizmetkarların ayak sesleri, telaşlı bağırışlar, hatta emirler yağdıran kralın gürleyen sesi bile, iki kadının feryadını bastırmaya yetmiyordu. Noctem Kalesinde yer

yerinden oynuyordu adeta. Biricik veliaht, o amansız hastalığa yakalanmıştı. Onun acı içindeki çığlıkları, annesinin çaresiz haykırılarıyla birleşip bütün kaleyi temellerinden sarsıyordu sanki. Herkes şimdiden prensesin yasını tutuyordu. Bu gizemli hastalık pek çok sıradan kadını aralarından alıp götürmüştü, ama ilk defa kutsanmış birinde görölüyordu. Ve annesi, kızının ölümünü seyretmek zorunda kalıyordu. Krallık, umudunun ölümünün çığlıklarıyla yıkanıyordu.

Noctemia’da herkesin uyuduğu öğlen saatleriydi. Kızın feryadıyla uyanmışlar ve korkunç haber kısa sürede tüm krallığa yayılmıştı. Şimdi yatakta çırpınıp duran narin bedeni zaptetmek için iki hizmetkar sürekli başında bekliyordu. Rahipler ve büyücüler, ölüm anını geciktirmekten başka bir şey yapamıyor, prensesin acılarını dindiremiyorlardı.

Bu gizemli hastalık, İra’Kous’un bir silahıydı. Ebedi hayatını sürdürmek için kurbanlara ihtiyaç duyuyordu. Genç, hayat dolu... Kimse hastalığın nasıl ortaya çıktığını, Ateş Kralının bunu nasıl yaptığını ya da neden hep genç kadınları hedef aldığını bilmiyordu. Ama Noctemialılar hayat tarzlarını değiştirdiklerinde, İra’Kous, artık ışıkla ulaşamadığı kurbanlarını, bu gizemli yolla avlamaya başlamıştı. Ve ilk defa kraliyet ailesinden birini hedef alıyordu. Şimdiye kadar kimse onun gazabına prenses kadar uzun süre dayanamamıştı.

Gece Krallığı, asırlar önceki görkemini kaybetmişti. Büyülü dünyaları, artık son savaşını veren ve sürekli kan kaybeden bir savaşçı gibiydi. Noctemialılar ışık olmadan güçlerini yitirmişlerdi. Büyüleri zayıflamış, zamanla neredeyse yok olmuştu. Yetenekli doğanların sayısı azalmış, artık rüzgarla konuşamaz, yağmuru çağıramaz, toprağa söz geçiremez olmuşlardı. Onlara bu kadar ihtiyaç duyulurken, İra’Kous şimdi en yetenekliye göz dikmişti. Uzun zamandır müjdelenmeyen, artık soyu tükendi sanılan bir Synr. Noctem dilinde düşüncelere sızabilen anlamına gelen, ve İra’Kous’un kara kalbini sökeceğine inanılan tür.

Her ne kadar bu efsane, eski ve kurnaz krallardan biri tarafından, halka umut aşılacak için söylenmiş olsa da, yıllar boyu insanlar öyle bir seçilmiş beklemekten yorulmamışlardı. Ve asırlar sonra Synr özellikleri, taptıkları kral ve kraliçelerinin kızında tekrar ortaya çıkmıştı. Umut, dalga dalga yayılmıştı. Elbette bu afacan kızın İra’Kous’u alt etmesini beklemiyorlardı. Bu kişinin ancak bir erkek olabileceğini düşünüyorlardı ve soyun devam ettiğini görmek herkese yetmişti. Şimdi ise tek Synr ölümle pençeleşiyordu.

Gece çökmüştü ve bekleyiş devam ediyordu. Kraliçe bitkin düşmüş, istemsiz bir uykunun kollarında huzursuzca kıvrılırken, kral odasında volta atıyordu. Büyücülerin ve büyülerin güçlü olduğu zamanlarda yaşıyor olmadığı için duvarlara küfür ediyordu. O zamanlar Apyros’la galibi olmayan pek çok savaş yapılmıştı. Ama şimdi... Eli kolu bağlıydı.

“İra! Bizden ne istiyorsun?” diye bağırdı. O sırada kahya telaşla içeri daldı.

“Lordum!” Yutkundu. O kelimeleri söyleyemiyordu.

Kralın omuzları çökmüş, bir anda sanki on sene yaşlanmıştı. “Başladı mı?” diye sordu umutsuzca.

“Evet,” dedi kahya gözlerini yere indirirken.

Kral telaşla kızının odasına koşarken önüne gelen herkese çarpıyordu. Odaya daldığında şaşkınlıktan devrilecekti. Bir an için kalbi, kızının iyileşmiş olabileceği umudu ile, bunun imkansız olduğu gerçeğinin ıstırapı arasında sıkıştı. O kadar sessiz ve kıpırtısız yatıyordu ki. O çılgın hali, şimdi ki masumiyetine ne kadar da uzaktı.

Yavaşça yatağa yaklaştı. Yaşların bulanıklaştırdığı gözleriyle onu seyretmeye başladı. Siyah

uzun saçları yastığa saçılmıştı. Belli belirsiz nefes alışları düzensizdi. Bazen o kadar uzun süre soluk almıyordu ki... Yaşamın onu terk ettiğini sanıyorlardı. Güzel yüzü şimdi bembeyazdı.

Ve son işaret, İra’Kous’un Mührü...

Kanamayan yara Meiglan’ın kolunda belirmişti. Sonun habercisi, derin kara bir kesik. Hızlı seyreden hastalığın ölümden önceki son evresi.

Kral, kederi elle tutulurcasına gözlerinden akarken yatağın kenarına ilişti. Küçük asi burna, yaramaz dudaklara baktı. Artık açılmayacak olan kara gözlere... Buz kesmiş küçük ellerden birini avucuna aldı ve eğilip son kez öptü. Terk edip giden kendisi olmalıydı, o değil. İsyan, içinde bir çığ gibi büyürken, onu ayakta tutan tek şey öfkesiydi. Bir Kral daima güçlü olmalıydı. Yüzünde donuk bir ifadeyle yataktan kalktı ve kederini orada bırakarak odayı terk etti.

Gözlerini, şömineden yayılan tatlı ışığın aydınlattığı ve tanımadığı bir odada açtı. Uzun zamandır uyuyor olmalıydı. Tatlı tatlı gerindi. İpek çarşafların arasından sıyrılıp geniş yataktan çıktı. Ayakları yumuşak halıya gömülürken kaşlarını çatı. Neredeydi?

Şömineye yaklaşp ellerini ateşe doğru uzattı. İçini ısıtan sıcaklığın tadını çıkarırken, gördüğünü sandığı bir şey titremesine sebep oldu. Alevler gözlerinin önünde dans ederken, odun parçalarından birini kızıl bir kılıca benzetmişti. İrkildi ama anlam veremedi. Eli istem dışı koluna gitmiş, farkında olmadan, şimdi pürüzsüz olan kolunda gezinirken tembel tembel odaya döndü. Geniş odayı dolaşırken eşyaları hayranlıkla seyrederek hatırlamaya çalıştı. Bir aynanın önüne geldiğinde olduğu yere çakılıp kaldı.

Kendi görüntüsüne iyice yaklaştı. Gerçekliğinden emin olmak için aynaya dokundu. Sonra elleri saçlarına gitti. Ve yüzüne... En korkunç soru zihninde belirdi.

“Kimim ben?” diye sordu kendinden çok aynaya.

“Kendini kim gibi hissediyorsan, sen O’sun,” dedi bir erkek sesi.

Hızla arkasını döndü. Küçük yumruklarını göğsünün üstünde birleştirmiş ürkek gözlerle yeni gelene bakıyordu. Uzun boyuyla, bu geniş oda da bile dev gibi görünüyordu. Siyah saçlarını ensesinde toplamıştı. Bir heykel kadar ifadesiz ama yakışıklı yüzünde, insanı delip geçecek gibi bakan siyah gözleri vardı. Beyaz gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Ellerinden birini kibarca kıza uzattı. İşte o zaman yüzünde beliren gülümseme, karşı koyulamayacak kadar çekici ve güven vericiydi. Farkında olmadan kız da gülümsemişti.

“Korkma küçüğüm,” dedi adam yumuşak bir sesle. “Benimle gel. Uzun zamandır uyuyordun ve acıkmış olmalısın.”

Küçük adımlarla yaklaşp kendisine uzatılan eli tuttu. “Ben...” diyecek oldu ama adam kibarca onu susturdu.

“Biliyorum. Sorularının hepsi cevaplanacak. Dinlemen gereken bir hikaye var. Ama onu arayıp bulmalısın,” dedi parmağıyla önce kendi kafasını sonrada kızınıkini işaret ederek. “Çok yeteneklisin ama önce gücünü toplamalısın. Sonra seni bir yolculuğa çıkaracağım.”

İtiraz etmeden bir şeyler yemeğe çalıştı. Adam yeterli olduğuna ikna olduktan sonra onu başka bir odaya götürdü. Ortasında karşılıklı iki koltuk olan ve tıpkı uyandığına benzeyen bir odaydı. Adam oturmasını bekledi ve sonra karşısına kuruldu.

“Şimdi... Kim olduğunu, kim olduğumu, nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun...” dedi kendi kendine konuşur gibi. Sonra şefkatli gözlerini kızınkilere dikti. “Bunları öğrenmek için, önce kendi içindeki gücü tekrar keşfetmelisin. Zihnime girmelisin küçüğüm. Kapıları senin için açtım. Daha önce defalarca yaptığını hatırlamadığın şeyi, şimdi benim için yapmalısın. Hazır mısın?”

“Ben anlamıyorum,” diye konuştu ilk kez çekinerek. “Ben...” Adam onu yine susturdu. “Merak etme sana yardım edeceğim.” Uzanıp ellerini tuttu. Şimdi öne doğru eğilmiş, daha yakından kızın gözlerine bakıyordu. “Sadece bakmalısın Meiglan. Bak ve öğren. O zaman anlayacaksın. Tek yapman gerek gözlerini kaçırmamak. Korkma küçüğüm.”

Anlam veremese de adamın dediğini yapmamak için bir sebebi yoktu. Kara gözlere daha dikkatli bakmaya çalıştı. Neyi beklediğini bilmiyordu ama bekledikçe ve hiçbir şey olmadıkça, onu hayal kırıklığına uğratmanın utancı yüzünü kızartmaya başlamıştı. Hayır. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ama...

Sonra onu korkutan bir şey olmaya başlamıştı. Sanki beyni karıncalanıyordu. Tuhaf his yoğunlaştıkça gözünün önündeki her şey birbirine karışmaya başladı. Ve karanlık yine gelmişti.

Gördü... Her şeyi gördü... Hatırladı. Kim olduğunu, şu an kimin zihninde, kimin anılarında dolaştığını, buraya nasıl geldiğini...

Transtan kopuşu çok ani olmuştu.

Meiglan öne doğru yıkılırken kuvvetli kollar onu sardı. Titreyen kızı sakinleştirmeye çalıştılar. “Sakin ol Prenses. Acımı paylaşmak kolay değildir. Şimdi karar senin. İster burada benimle kalır bu ölü topraklara can verirsin, istersen evine dönersin. Biri benim yeniden doğuşum, diğeri son kez ölüşüm olur.”

“Neden ben,” diye soludu güçsüzce.

Adam şefkatle gülümsedi. “Sen kendini kurban edensin. Kendi ismini verdiğini hatırlıyor olmalısın.”

Şimdi her şeyi anlıyordu. Fedakarlık laneti ortadan kaldırmış, bir Syrn, İra’Kous’un kara kalbini almıştı. Laneti başlatan bir aşk ve ihanetti. Görmüştü. Ona yapılan zulmün nasıl nefrete dönüştüğünü, kaybettiği aşkının bir dünyayı nasıl iki ayrı dünyaya böldüğünü... Eskiden tek parça olan Noctemia ve Apyros’un nasıl bir yer olduğunu...

Lanetin kalkması için ihanete karşılık fedakarlık, yitirilen aşka karşılık bir yenisi gerekiyordu. Bu son düşünce yüzünün kıpkırmızı olmasına sebep olmuştu. Artık bir yaratık olmasa da İra’Kous’un güçlerini hala muhafaza ettiği yüzündeki sırtıştan belliydi.

“Hey, çık zihnimden,” diye söylendi.

“Asla,” dedi adam ciddi bir tavırla. “Buna gerek yok, yüzünün rengi her şeyi ele veriyor

küçüğüm.”

“Yani şimdi...”

“Evet laneti sona erdirdin.”

“Peki sen...”

“Evet artık özgürüm.”

“Ama ben...”

Adam gülümsedi. “Seçim konusunda sana karışmayacağım.”

Bu sefer şaşırma sırası İra’daydı. Tekrar atmaya başlayan kalbinin ritmi, bu küçük öpücük karşısında teklemişti.

KAPICI (Burak Mollamehmetoğlu'nun Hikayesi)

ÇııÖÖçşgece Maruaba Şehri, yağmurun koynunda titreyen bir fani gibi ıslak ve mahzundu.

Sıradan bir geceydi. Çamura bulanmış sokaklarda kimseyi bulamazdınız. İnleyen rüzgârlar gecenin koyu gölgeleriyle kol kola girmiş tüm sokaklarda geziniyor; uğultusu kapılara yaslanıp pencereleri yokluyordu. Sağa sola –ama hep beraber savrulan yağmur damlaları, şimşek çakıp ta sokaklar bembeyaz bir aydınlıkla bir anlığına ısıldayınca şeffaf perdeler gibi görünüyor ve sert hareketlerle birbirleri içine karışıp dağılıyordu. Daracık ve çamur deryasına dönmüş sokaklar, eğer bir şimşek çakmamışsa kesinlikle kapkaranlıktı; bu sokakların uğursuz görünüşlerini naçizane bir tavırla silmeyi deneyen kandiller çoktan sönmüştü ve muhakkak rüzgâr bunu yaparken büyük bir keyif almıştı. Zira koyu gölgeler içinde Maruaba daha anlamlı ve kentin yokluğuna özlem duyan toprağın iç çekişlerini haklı çıkaracak denli çarpık bir yerleşimdi. Ne zaman güneş ışığı tozlu, bakımsız ve avare yollarına kavurucu gününü seripse ya da çarpık ve eğri büğrü evler o boğucu sokaklara garip gölgeler düşürse Maruaba, adeta bir şehir gibi görünmeye çalışan, eli ayağı aksak, pislik içindeki bir köyler topluluğunu andırırdı.

Ve işte bu içler acısı haldeki acuze kent –yani Maruaba, Laimzaran’ın başşehriydi.

Talihin üstüne yüklediği göreve aldırmandan günlerini kayıtsızlık ve düzensizlik içinde geçiren bu kentin şanı eskiden ciddiye alınır ve önemsenirdi. Ne var ki bu hikâyede öyle değil. Belki de –kim bilir?- geleceğin tahminden öteye geçilemeyecek günlerinde, toprağın bir kere daha üzerinde gururla taşımaktan şeref duyacağı mağrur ve şatafatlı bir yer olur.

Gelin görün ki bu geceyi de içine alan dönem, Kolonist Kral Kaledani’ nin, Laimzaran Ülkesi’nin başına ördüğü çorapları tarihe kaydeden yazmanların dönemini gelecek addeden bir zamandı. Yine de, Kapıyı müjdeleyen ve ölülerıyla başları belaya girmiş Tannahe halkına yardıma gelen rahiplerden sonra yaklaşık altı yüz yaz geçmişti ve hımbıl hükümdar Hurayfe’nin Laimzaran’ı sefaletle mahkûm ettiği hükümrancılığının günleri yaşanıyordu. Hurayfe’ nin sarayı, Maruaba’nın en tepesinde, çamurun üstünde pırıldayan bir inci gibi acayip ve akıl almaz bir yapıydı.

İşte böyle karanlık ve soğuk bir gecede, karmakarışık yolları adımlayarak tek katlı, metruk bir evin önüne uzun boylu bir adam geldi. Kapıyı yumruklarken, yağmur damlaları suratına hızla çarpıyor ve pelerinin etekleri uçuşup duruyordu. Bir yandan yere dayadığı kızıl asasından destek alırken, bu destek yorulmuş vücuduna yeteriz geliyormuşçasına hızlıca soluklar alıyordu. Geceyi esir almış yağmur ve soğuğun altında aceleyle ilerlediği belli olan bu yabancı, şimdi kapının öbür yanında ayak seslerini duydu. Ağlamaklı bir kadın ‘ geliyorum!’ diye bağırıyordu.

Kadın kapıyı açtığında rüzgar içeriye daldı. Kadının yıpranmış ve beyaz saçları gecenin haşın esintisiyle birbiri içine karışıp tel tel savruldu. Ne var ki o buna aldırımıyordu. Karşısında dikilmiş uzun boylu silüete azap çeken gözlerle baktı:

“ Şaman?”

Adamın uzun pelerininin başlığı yukarı aşağıya oynadı; bir suratın şekillenmesi gereken yer, yüzün kıvrımlarından sıyrılan koyu gölgelerle kararmıştı. Başlığın içindeki karanlıktan,

şamanın aldığı soğuk nefesin bembeyaz dumanları salınıyordu. şaman, gecenin müphem karaltısı altında bir tehdit unsuru, gecenin sadık bir neferi veya şüpheli imgelerin renksiz gardiyanı gibi dikiliyor ve hiç konuşmuyordu.

Kadın adamın karşısında asık ve acı içindeki yüz ifadesiyle durup ona bir müddet baktı. Gerçekten de yaptığı –yada yaptıklarını iddia ettikleri- işlerin tonuna uygun bir heybeti ve rperticiliği vardı. şamanın, karşısındakini doğrudan kavrayan meşhullğ karşısında çaresizce başını eğdi ve onu içeri, baygın bir ışığın aydınlattığı eve buyur etti. Her ne decerede korkutucu olursa olsun; gecenin solgun sıfatını andıran bu adam bir şamandı... bir kapıcı. O ve onunla aynı işi yapanlara herkesin ihtiyaçı olurdu.

Evin işinden bir yerden sızlanmalar ve ağıtlar duyuluyordu. Yağmur ve yolu beyaza boyayan şimşekler dışarıda kalmıştı... Kadın kapıyı kapattı.

Kapı daracık bir boşluğa açılıyordu. Yer de pespaye bir yolluk, boyası kuruyup rengi atmış duvarlarda bir takım uğur takıları ve nazarlıklar vardı. Genzin diplerinde acı bir yanma yaratan ve alışmanın bir hayli zor olduğu kupkuru bir koku koridorun her yanına sımsıkı yapışmıştı. Boşluğun diğer tarafında başka bir kapı daha vardı ve kandillerle aydınlatılmış, duvarlarında aşağıya yukarıya hareket eden kol ve kafa gölgelerinin oynadığı bir odaya açılıyordu; inlemeler ve ağıtlar o odadan geliyordu. Kadın ile uzun boylu adam beraberce oraya yöneldiler.

ylesine küçük bir odanın işine o kadar şok insan sığmıştı ki, neredeyse nefes almak bile imkansızdı. şaman başını kapının eşiği hizasından uzatıp içeriye gözledi. Kalabalığı oluşturanların bir kısmı yerde bağdaş kurmuş, bir kısmı da duvar kenarlarına şekilmış ayakta duruyordu. Bağdaş kurup oturanlar şoğunlukla kadınlardı ve ileri geri yada sağa sola sallanıp ellerini başlarına vurarak tiz ve şiddetli şekilde ağıt yakıyorlardı. Adam manzaranın vehametine şok az bir miktar üzüldü, gözlerini elinin tersiyle sildi ve oraya neden geldiğini hatırladı. Buna rağmen şaman kalabalıktan dolayı oraya geliş sebebini bir türlü göremiyordu. Tek görebildiği esmer ve yanık tenlerine kızıl kandil alevi vurmuş insanların sürekli kımıldanan kafalarıydı. Anladığı kadarıyla kimse onun gelişine aldırış etmemişti. Hafifçe başını eğererek yanındaki kadına bir şeyler söyledi ve yeniden seyretmeye koyuldu.

Kadın, kapının eşiğinde bekleyen adamın yanından geçip içeri girdi. İnsanların arasından sıyrılarak, en şok feryat eden kadının yanında diz şkt ve ona sessizce bir şeyler söyledi. Diğer kadın aniden haykırışlarını kesip ayaklandı. Yüzünü kapıya dönüp bekledi. Bu, diğerlerinin susmalarını beklediği anlamına geliyordu. Öyle de oldu. Bütün o haykırış ve inlemeler öbeğinden mürekkep ağıtlar yavaşça ama tereddütsüz sönmüştü. şaman odadakilerin artık onun varlığından haberdar olduklarını biliyordu. Bütün o diz şkmş insanların arasından inatçı ve kendinden emin bir hareketle yükselip ayağa dikilen kadınla göz göze geldi.

Bu kadın diğerinden daha da yaşlıydı. Zayıf kandil ışığında ancak seçilebilen yüz hatları, lme yaklaşmış bir faninin olgunlukla bişimlenmiş sıfatından şok, bir kalın çizgiler nehrini andırıyordu. Ayakta zorlukla duruşu ve başının sürekli yavaş hareketlerle sallanışı bir nebze sinirden ama büyük miktarda ona fazla uzun gelmiş yaşamındandı. Bakışlarında yorgun ve –

nedense- kızgın bir ifade vardı. Doğruca uzun boylu adama bakıyordu.

“ Sen Şaman mısın?” dedi titreyen ve yaşlı sesiyle.

Adam sadece omuz başlarını ve başını oynatarak cevap verdi:

“ Uzun süredir bana böyle seslenirler efendim, ama ben aslında kapıcıyım.”

Yaşlı kadın, içinde peydahlanan bir hezeyan dalgasını bastırır gibi sarsıldı, ama dirayetini yitirmedi. Kapının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir nevi sevdiği insandan bir kere değil, iki kere ayrılmasının habercisiydi. Kapı eşik demektir; kapıcı da, sonsuza dek yitirilecek bir şeylerin habercisi... Yeniden, yükselip alçalan sesiyle sordu; gözleri odanın içinde amaçsız bir gayeyle dolaştı:

“ O, hala burada mı?”

“Eğer buraya, benden önce başka bir şaman gelmediyse burada.”

Kadının yüzünde belirsizlik ifadesi oluştu. Bu elbette kadın için çok zordu. Kim için kolay olabilirdi ki? İnanmak istemiyor gibi bir hali vardı. Vücudu, sanki bu gerçeği kabul etmeyip direniyormuş gibi sarsılıyordu. Şaman telkin edici bir sedayla konuştu:

“ Emin olun efendim, eğer kapıdan geçmezse sonsuza dek burada kalabilir, biliyorsunuz.” Söylediklerinin ne kadar etki ettiğini anlamak için bir süre sustu. Kadının etrafındakiler onu boş bakışlarla seyrediyor, sanki şimdi söyleyeceklerine tepki gösterecekmiş gibi tetikte bekliyorlardı.

“Yalnız, kuru bir düşmanlıkla size öfke güder. Yine de bu, döngünün doğasıdır.”

Odanın üzgün ve kahır dolu kalabalığı hep beraber uğuldadı. Evet, işte bu itirazın en bilindik şekliydi. Bulanık ve kesin bir itiraz.

“ Biliyorum, biliyorum” dedi yaşlı kadın aceleyle, uğultuyu bastırarak. “Sadece buna alışmak sandığın kadar kolay değil.”

Şaman hiç kıpırdamadı ve sözcüksüz bir anlayış ricasında bulunarak bekledi.

“ Acınızı önemsiz göstermeye çalıştığımı sanmayın ama her fani bunu yaşamak zorundadır. Bunu bir an evvel yapmalıyız- hala sıcakken-, yoksa bir şamandan daha fazlası gerekebilir.”

Bunun üzerine kadın kafasını sallayarak onayladı. Gerçeklerin muhteviyatını, onları reddederek değiştiremezdi. Yeniden, kalabalığın etrafına üşüştüğü noktaya bakıp şamanı içeriye davet etti. Aniden, o süre boyunca, sessiz sessiz ağlayan onca insan, yaşlı kadının bir işaretiyle duvar diplerine doğru geriledi ve hepsinin başında beklediği yatak ortaya çıktı.

Aslında yalnızca bir sedirdi. Üstüne yalnızca beyaz bir çarşaf serilmişti. Üzerinde boylu boyunca uzanmış bir adam yatıyordu. Daha doğru bir şekilde ifade etmek gerekirse, bir adamdan geride kalanlar... Yüzü kireç gibiydi. Gözleri kapalıydı ve yanakları içe doğru çökmüştü. Hiç kıpırdamıyor, en ufak bir harekette bile bulunmuyordu; kaskatı bir mukavemetle, sonsuz çürümenin başlamasına hazırdı sanki.

Şaman, önünde açılan boşluktan odanın içlerine doğru ilerledi ve sedirin başucunda diz çöküp, başlığını geriye attı. Kara teni kızıl ışıklar içinde zar zor seçiliyordu. Çenesinden bir tutam sakal aşağıya sarkıyor, gri gözleri loş aydınlıkta pırıldıyordu. Etli dudakları, bir şeyler mırıldanmış gibi belli belirsiz oynadı. Doğrudan yatakta yatan adama bakıyor ve ondan daha hareketsiz duruyordu.

Odanın içinde çıt yoktu. Sanki az evvel canhıraş çığlıklar atıp kendilerini paralayan insanlar bunlar değildi. Dışarıda gümbürdeyen gök gürültüleri dahi daha cılız ve sahteydi adeta. Şaman bir süre çömeldiği yerde put gibi kıpırtısız durdu. Sonra yaşlı kadın bir iki adım ilerleyip şamanın omzuna dokundu; bir taş kadar sertti adam. Bir ricacı edasıyla konuştu kadim:

“ Onunla son bir kez konuşabilir miyim?” Belli ki artık gerçek, yüreğinin direniş gösteren surlarını yakıp yıkmış, azar azar benliğine hakim olmaya başlamıştı. Nihayetinde, yaşlı kadının yegane arzusu sadece buydu.

Buna rağmen Şaman hayır anlamında başını sallayınca içini öyle bir çekti ki, o anda dünyanın tüm elemleri onun bedbaht ruhuna üşüşmüş gibiydi; belki de öyleydi.

“ Şimdi” diyerek sessizliğini bozdu şaman. Çömeldiği yerin arkasında onu seyreden kalabalığa omzunun üstünden belli belirsiz baktı:

“Şimdi beni onunla yalnız bırakmanızı istiyorum. Onu son bir kez görmek istemeniz boş bir hayal çünkü olmayacak.”

“ Ama son bir kez görmek yasak değil ki. Komşularımızın çoğu ölüleriyle son kez konuşup, onları huzur içinde yolluyorlarmış. Üstelik bunu şaman sağlıyormuş” dedi kalabalığın içinden kalın sesli bir adam.

“... miş” şaman horgörünün en kalın maskesini takınarak mırıldanmıştı, “ sizi mahveden hep bu ‘miş’ ler değil mi zaten? Hurafeleriniz içinde boğuluyorsunuz. Gerçekleri değiştiremezseniz; kendiniz bir gerçek yaratıp ona inanamazsınız. Gerçek bir tanedir, daha fazla değil! Ve sizin gerçeğiniz tutmazsa, kendinizi değil de, başkasını suçlayamazsınız. Doğal olanı yalanla çarpıtmayın.”

Son sözlerini yılgınlık ve tiksinti içinde söyleyivermişti. Bu sahneye ziyarete gittiği her evde şahit olmaktan bıktığını fark etti. Fikirler önemliydi, insanları fikirleri yaşatır, fikirleri önemli kılardı. Fakat böylesi akılsızlıklar, eskinin bilgelerine akraba olması muhtemel bir halka hiç bir zaman yakışmamıştı. Kulaktan dolma saçmalıklara inanmak ancak ahmakların işi olabilirdi. Neden sonra kadim bilgiler geldi aklına. Çok eski zamanların ışıklı ve kıymetli anları... Kaç vakit geçmişti? Ve o, kaç vakittir bu yobaz fikirli insanların derdine derman olmaya gayret ediyordu?

Ev efradının hala talep eden gözlerle kendisine baktığını görünce sesi sertleşti ve tehditkar bir hal aldı:

“İsteğinizin olması imkansız; bundan önce hiç olmadı, bundan sonrada olmayacak! Ben size gerçeği söyledikçe neden bana inanmıyorsunuz?”

Hepsini teker teker süzdü ve suratlarındaki kaba ve anlamak istemeyen ifadeyi gördü. Derin bir nefes aldı, ve her ne söyleyecekse yutarak kendini sakinleştirdi:

“ Hepiniz dışarı çıkın, lütfen. Böylece işimi daha kolay yapabilirim.”

Homurdanarak hareket eden grubun, odayı boşaltması zaman aldı. En son, en yaşlı kadın kalmıştı. Kapının eşiğinde şamana bakıyordu.

“ Ben bunu kaldırıabilirim. Yalvarırım kalmama izin ver. Geriye kalan sayılı günlerimi biraz da olsa huzurlu geçirmem için.”

Şaman uzun süre düşünmedi. Ne önemi vardı ki? Asırlar boyunca kabuk bağlayıp sertleşmiş gelenek ve dedikoduları bir gecede mağlup edemezdi. Hiç bir zaman da edemeyecekti. En iyisi boşvermek ve işini bir an önce bitirmeye çalışmaktı. Gözleri hala yatakta yatan adama bakarken kafasını salladı. Yaşlı kadın, onun arkasındaki bir iskemleye oturdu ve bitap gözlerle seyre koyuldu...

Şaman odadan çıktığında her şey bitmişti.

Kapının önünde bekleyen kalabalık akraba topluluğu, keder ve bilinmezliğin boyası suratlarına çalınmış gibi somurtkan, kararsız ve sinirliydiler. Yabancı adamın önünde, acıklı melodilerden örülmüş bir duvar gibi dikiliyorlardı. Hepsi, kısa bir an için şamanın gri gözlerine baktılar. Uzun boylu ve soğuk bakışlı adam tek tek bütün bakışlarla yüzleşti ve herkesin yüreğini dipsiz bir zemheri kapladı. Şaman, karşısında duran kalabalığın, kendi gözlerinde gördüğü katı tutumu neye yordugunu biliyordu: Şaman başarılı olmuş, bedeni terk eden ruha sonsuzluğun kapısına kadar eşlik etmişti. –Ki bu refakatin tüm anları, ayrı ve inanılmaz bir hikâyeydi-

Kara suratlı ve somurtkan adam son bir derin nefes alıp başını önüne eğdi. Hızlı adımlarla dış kapıya yönelirken, azap dolu ev halkı yanından süzülüp odayı yeniden doldurdu. Artık sesleri daha acı ve çaresiz ezgilerle doluydu. Yegâne odak noktaları bu ıstıraplı ve ağlamaklı hallerinden gayri bir şeyi fark etmez haldeydiler.

Kimse şamanı dış kapıya kadar geçirmedi, kimse şamana yaptıklarından dolayı minnet göstermedi; O’da göstermelerini bekleyemezdi. Bir an evvel bu yas evinden ayrılmak istiyordu. Ağıtların kor kor yaktığı başka bir eve giderken, aradaki mesafeyi kendi benliğini sakinleştirmek için kullanacaktı.

Başlığını kafasına geçirip kapıyı açtı ve yağın yağmura endişeyle baktı. Gecenin yağmurla palazlanan soğuğu eşikte onu selamlarken yanaklarındaki etleri ısırdı. Başlığını siper gibi gözlerinin önüne çekip silkindi; ıslak gecenin sokaklarında yağmurun onu kırbaçlamasına müsaade etmeye hazırdı.

Gece bitmeden üç yere daha uğraması gerekiyordu; üç evde daha aynı elzem kahrı arttırması, ölüm karşısında benzeşen yanık feryatları çoğaltması gerekiyordu.

Gittiği her hanede ona saldırmaya hazır düşman gözlerle irade mücadelesine girişmeye alışmıştı; sanki sevdiklerinin canını alan kendisiymiş gibi... Biliyordu; ne anlaması ne de anlatması kolaydı üstlendiği işi. Ölünün şaşkın ruhuna kılavuzluk ettiğini, o berbat ve savruk anda, yalnız kalmış ruhu telkin edip meçhul bir kapıya değin sürüklediğini ya da hem ölü hem de arkada kalan canlılar için en iyisi olacak seçimin uygulayıcısı unvanını barındırdığını hiçbir kelimeyle ifade edemezdi. Yine de onun benliğini yakan en kötü his, bunu başkalarının iyiliği adına yapsa da, kimseden anlayış bulamamasıydı.

Yıpranmış kösele tabanları çamurların içine batıp çıkan çizmeleri ayağına vuruyordu. Bir müddet durup, hızlı yürüyüşüne ara verdi. Yanında durduğu kambur evin duvarından destek alıp çizmesini çıkardı ve ters çevirip içine girmiş olması muhtemel taş parçasını def etti.

Aklında hala, ayrıldığı evdeki insanların feveranları tepiniyordu. Esefle başını salladı. İnsanlara sonuçları asla bilinmemiş –ve muhtemelen de hiçbir zaman bilinmeyecek bir ilaç sunuyordu.

Nice zamandır hiçbir ırktan hiçbir birey normal bir ölümle hayatını noktalamıyordu. Eski bilgiler ve kutsal yazıtlar bu konuda net bir açıklama getirmemişti. Nesiller boyu anlatılan hikâyeler vardı. Mesela eskiden ruhlar bedeni terk ettiklerinde kendi başlarına yolculuk edip kapıyı bulabilirlermiş. Kimseye musallat olmaz, yakınlarını ve akrabalarını korkutup hırpalamazlarmış. Kadim çağlarda şamanlar-ya da kapıcılar yokmuş. Olsalar bile ölünün ardından sadece dua eder ve sonra çekip giderlirmiş. Şimdilerde ise bir şaman ruha yol göstermedikçe, o ruh bedeni terk ettiği yerden ayrılmaz ve ayrılmadığı her an öfkesi şiddetle artar. Hatta öfkesi öyle bir raddeye ulaşır ki, yaşarken en sevdikleri olanlara tarifsiz zulümler eder ve dehşete düşmelerine sebep olur. İşte tüm bu sıkıntılar yaşanmasın diye Şaman ruhun kapıyı görmesini sağlar ve ona kılavuzluk eder. Ne var ki hiçbir zaman takdir edilmez veya şükranla uğurlanmaz.

Köhne ve pespaye evlerin arasından yoluna devam ederken, sokağın başından birinin adını seslendiğini duydu.

İrkildi... Şaşkınlıkla dönüp arkasına baktı ve yağmurdan daha soğuk bir cefa iliklerine kadar işledi. Böyle bir şey beklemiyordu. Yağmurun altında ve yağmurdan korunmaya gerek duymayan bir yabancı, karanlığın karşı kıyısında bekleyen koyu bir siluet, bir kez daha şimdi daha yüksek bir sesle Şaman'ın ismini zikretti. Çağrısı, yağmurun rendesinde parçalanan rüzgârın kuvvetli kolları arasında zar zor duyuldu. Şaman ilk defa, yıllardır özlem duyduğu şeyden korktu; çünkü artık ölümün –yani hasretle beklediğinin- yakınlaştığını düşünüyordu. Benliğinin karanlık mahzenleri içinde toz tutmuş bir heyecan, artık yüzeye çıkmış, dur durak bilmeden şamanı sarmalıyordu. O ise her duygusunu elinin tersiyle itip, yabancıya doğru adımlar attı: yumuşak ve tedirgin adımlar... Kafasında planlar yaparken, ona zaman kazandıran adımlar.

Yabancı onun geldiğini görünce, yağmuru zar zor üzerinden aşırıtan bir saçağın altına sığındı. Sokak her şimşek çakışında sulu bir parıltıyla aydınlanıyordu; rüzgârın inleyişi gerçektir ve yağmurun sayısız damlaları, okyanustaki amansız girdaplar misali beraberce dönüp yerdeki çamur birikintilerinin içlerine düşüyordu. Minik ve mahzun pencereler, sokağın göğsü üzerine solgun kızıl ışıklar salıyor ama bu titrek ve ödlele kızıl ışıklar, gecenin kudretli siyahlığı

karşısında nefessiz kalıp, pencerenin pervazı önünde sönüveriyorlardı.

Şaman sokağın kasvetini kalbinde taşıyordu sanki. Saçağın altına gitmedi. Yabancıya yağmurun altından baktı. Yabancı kollarını göğsünde sıkı sıkı birleştirdi ve ısınmak için hafifçe yaylandı. Tehditkar havasını maskeleyemeye çalışan anlamsız bir haylazlıkla gülümsedi:

“ Defur? Bu senin ismin değil mi?”

“Eski ismim. Ama o kadar eski ki, bunu bilmen tuhaf.”

“ Defur” diye sayıkladı yabancı, “ kervan soyan bir haydut. Hapse düşmüş ve idam mahkûmu bir Keraglı.”

Şaman hayretler içinde dikiliyor, adeta daha fazlasını bekliyordu. Mahrem olduğuna yemin edebileceği sırları geldi aklına. Gözlerindeki afallamış ifade, sanki onları en derinlere –ama alıl acele- saklamaya çalıştığını ele veriyordu. Hayır hayır, bu uğursuz yabancı en karanlık sırlarını bilemezdi... Bilmemeliydi... Merakla beklerken, yabancı kişinin ağzından dökülen kelimeler, bilinmedik hiç bir şey kalmadığını anlatıyordu:

“ Sen her şeyin farkındaydın; en başından beri hem de.”

“Neymiş o herşey?”

“Herşey işte. Senin ve senin gibilerin, benim ve benim gibilerin dışında artık kimsenin bilmedikleri... Tüm ırkların ikinci uyanışından önce olanlar. Dilersen sana kısa bir özet geçebilirim.”

“Gerek yok.”

“Öyleyse kısa keselim. O kadim çağlarda, Karanlığın yeryüzündeki efendisi tamamen yok olmamak için tüm gücünü bedeninden azad edip toprağın üzerine saldı. Böylece güç irade kazandı ve kendini yaşatmak için karanlık mağaralar ve fani bedenlere sıkışmış ruhlar buldu. Karanlık mağaralarda birikenlerin nelere dönüştüğünü bildiğini sanıyorum...”

Kısa bir sessizlik. Ardından şamanın sesi:

“Mavi Göl Taşları”

“Bravo. Gücün ikinci seçeneği ise sen ve sana benzeyen faniler oldu.”

Şaman tüm dalavereleri açığa çıkmış bir düzenbaz gibi ahmaklaşmıştı. Bir iki heceyi ancak kekeledikten sonra, “Bütün bunları nasıl bilebilirsin?” dedi.

“Sandığının aksine tüm bilgiler yok olmadı. Ve ben onları buldum. İkinci uyanıştan öncesini bildiğim gibi birinci uyanıştan öncesini dahi bilebiliyorum. Manduso’yu biliyorum; onun şerrinden kurtulmak için bilgelerin neler çektiğini ve onu nasıl da yok edemediklerini biliyorum. Manduso’nun gücünü yeryüzüne yayarak nasıl sinsice varlığını sürdürdüğünü ibret alarak okudum. Ve sen de, onun gücünün bir parçasını taşıyorsun. İşte bu yüzden buradayız.”

“Benim hiç bir suçum yok. Bilinçli olarak mı seçtim bu kaderi ki bana suçlayan gözlerle

bakıyorsun?”

“Güzel konuşuyorsun ama yalan söylediğini anlayabilecek kadar çok karşılaştım senin gibilerle. Zira sen, Manduso’nun gücünden bir parça taşıdığını biliyordun. Hepiniz biliyordunuz. Dedim ya, onun bedeninden ayrılan güç irade kazandı ve telkinle kandırma kabiliyeti gelişti. Sana da pek çok şey vaad ettiğinden eminim... Yanılıyor muyum?”

Şamanın öfkeye yenilmiş bakışları yabancının pişkin ve kendinden emin gözlerine saldırdı. Bunun dışında, dilinden dökülebilecek herhangi bir cevabı yoktu. Yabancı anladığını belirterek kafasını salladı:

“Demek yanılmamışım. İlk başlarda –yani bir tuhaflık hissettiğinde- sana ölümsüzlüğü müjdeledi. Pek mutlu olduğuna şüphe yok. Zaten azılı ve doymak bilmez bir hayduta daha şeytani bir ganimet verilemez. Ölmeyeceğini bilmek güzeldi. Ama emin olmak için pek çok şey denedin. Bunu yüzünden okuyabiliyorum.”

Ani bir el hareketi ve yabancının işaret parmağı yağmur damlaları içinde zarifçe dans ederek şamanın yüzünü gösterdi.

Şaman burnundan soludu ve beyaz dumanlar loş sokağın ıslaklığı içinde kayboldu, “Kısa keseceğini söylemiştin.”

“Yaşlanıyorum” yabancı söylediğini anlatmak istercesine belini tutup hafifçe eğildi.

“Yaşlandıkça konuşmadan durmak zorlaşıyor.”

Hareketlerindeki lakaytlık şamanı çileden çıkartıyordu.

“Bana neden beni suçlamaya çalıştığından bahset. Benim eski yaşamımda kim olduğumun ne önemi var? Geçmiş, gelecekte kim olduğumuzu belirleyemez.”

Yabancının birden ciddileşen hali ve şamanın sözlerini kabul etmeyen keskin bir el hareketi:

“Yanılıyorsun. Ölümsüz olarak o kadar çok yaşayıp, öyle pis ve ahlaksız işlere karıştın ki, sırf bunlar yüzünden bile şimdi cezalandırılmayı hak ediyorsun.

“Sonra ne oldu Defur?” Yabancı, şamanın ismini üstüne basarak söylemişti. “Ölümsüz olmaktan bıkip, sana hiç vaad edilmemiş ölümün peşine düştün değil mi? Ama olmadı. Ölümü ararken ölülerle yakınlaştın ve şaman olmaya karar verdin. Ölümle içli dışlı olmanın tek yolu buydu. Eğer benliğindeki kötülük ateşini küllendiren bir şey olmuşsa, o da ölülerle olan münasebetindir herhalde.”

Şaman gözlerini yere dikip yabancının haklılığını onayladı. Eğer ölümsüzlük onda bir tiksintiye yol açmasaydı, ne ölüme hasret güder ne de günahları için pişmanlık dolu geceler geçirirdi.

Yabancı yerinde tepinerek soğuktan korunmaya çalışırken, içinde taşıdığı gücün büyüleyici özelliklerine yakışmayacak derecede laubali görünüyordu. Buna rağmen sesi, bu laubali bedenin çok ayrı bir uzvu, kendi başına bir büyü gibi ciddi ve davudiydi:

“Oysa ya önceleri; ikinci uyanıştan önce... O denli sapkın günahlar peydahladın ki, gücünü içinde taşıdığın efendine layık olmak için çırpınır gibiydin. Ne oldu peki? Sizi yurduna çağırmasını beklerken küçük ve kanlı oyunlar oynadınız.” Yabancı'nın sesi yavaşça sertleşip saldırganlaşmıştı. “Ve seni ve senin gibileri çağırdığında çılgına döndün ama gidemedin. Son işlediğin suçlar yüzünden izbe bir mahzendeydin değil mi? Seni, her yerinden zincirlerle soğuk taş zemine bağlayıp, infaz anına kadar öyle tuttular. Fakat talih benim anlamadığım bir mekanizma; kötülerini daha çok seviyor... Uyanış sırasında herkesin bilinci ve benliği uyutulduğunda sen de kurtulmuş oldun. O zincirlerden nasıl kurtulduğunu ise tahmin edemiyorum ama bunu merak ederek vakit harcayacak değilim.

“Sonuç olarak herkesten önce sen uyandın ve hiç iz bırakmadın. Ama ben seni buldum.”

“Ama ben değiştim,” Şaman şiddetle itiraz etti, itirazında haklıydı. Yabancı saçaktan dökülen suların arasından sıyrılıp onunla yüz yüze geldi:

“ Bu bir şeyi değiştirmez. Bilgelerin hikmetini hala bilenler var ve bunca yıldan sonra, açtığın kapıdan senin geçme vaktin geldi.” İki adamın iradeleri yağmur altında parladı.

“ Hakkın olmadan pek çok insan ömrü yaşadı ve şüphesiz süre giden hayatın, çarpık bir ilmin eseri oldu.”

Yabancı'nın sesi ikna etme çabasıyla samimiyet ve hiddet arasında gidip geliyordu. Birden kişilik değiştirmiş, az önce gazap kusmaya hazır adam olmaktan çıkmıştı “ ... O ilim ki, çok zorlu sınavlara tabii tuttuklarına mağlup oldu ve defedildi. Ama iki tarafında senden haberi yoktu, çünkü sen bir mahzende idam edilmeyi bekliyordun.”

“ Ama bu benim suçum değildi.” Defur açıkça isyan ediyor, içinde biriken korkunun dumanlarını soluyordu.

“ Muhakkak,” dedi yabancı. Bir süre siyah gökten düşen damlalara baktı. “Sen bir suçlu değil, ne olursa olsun, kurbansın. Senin gibiler ne uyutuldu, ne de yeniden uyandı. Çünkü senin yazgını paylaşanların büyük kısmı ona gitti, geriye kalanlar bulundu ve senin gibi olanlardan hiç kalmadı sanılıyordu.”

Şaman hiddetle adamın yakasına yapıştı ve tüm gücüyle haykırdı; “Ben bir insanım!”

Yabancı'nın işaret parmağı, Defur'un göğsüne dokundu ve Şaman kilitlendi. Yabancı kendini ondan kurtarıp, bir adım geri çekildi:

“ Sen ölemeyensin. İnkâr etsen de bunu biliyorsun. Ruhları eşikten geçirmen de sana yeni bir isim vermez. Sen, ölemeyensin. Şimdi senden, bir ölemeyen gibi davranmanı bekliyorum.”

Ölemeyenler, hallerinden dolayı ölümü arzulayanlardı. Yabancı, eski kayıtlarda buna rastlamıştı. Ölümsüzlüğün kuruttuğu ruhları, çürümeyen bedenlerin içinde durmadan yenik düşer ve faniliğin uzaklaştığı zamanlar boyunca hüznle kahrolurlardı. Vaat edilen özgürlüğü tadamadıkça körleşir, manasızlaşır, sönerlerdi. Eski çağlarda pek çok ölemeyen, Manduso tarafından çağırılmadan evvel, Art-Funar arifleri tarafından kurtarılmıştı. Bir kısmı da sonu, kendi yollarıyla elde etmişlerdi. Ama çağrıya başarıyla cevap verip Manduso'ya, karanlığın yeryüzündeki efendisine ulaşanlar da olmuştu.

Artık eski çağların üzerine pek çok asır binmişti. Defur, içine kondurulmuş olan gücün bencilliği sebebiyle ölümsüzlüğü benimsemişti. Ve seneler boyu kapıyı ve ardını hasretle merak etse de, şu anda o kadar emin olamıyordu. Yaşadığı uzun yıllar, birden yetmez olmuştu. Sadece kendini düşünüyordu o anda, kurtulmaya çabalaması nafileydi ve için için yanıyordu... Kurbanların en şanssızıydı...

Defur yerde, çamurun içinde yatıyordu. Yabancı az önce şamanın gözlerini kapamış, elinde tuttuğu mavi cisimle sokaktan ayrılıyordu.

Şaman her zaman kapıyı merak etmişti, daha doğrusu eşiğin ardını. Yabancı Defur'un suratına son kez baktığında, sadece hayret içinde donakalmış bir ifadeye şahit oldu. Şaman'ın ne için hayret ettiği muammaydı; ya son anında kendine kızmıştı, ya da haklıydı...

Kalehor'un Kılıcı (Paradoxian'ın Hikayesi)

çuÖÖçEşref... Bir padişahın oğlu. Devlet-i Âli Osman'ın şehzadelerinden...

Eşref, daha 12 yaşında olmasına rağmen çok cesurdu. Arkadaşlarıyla güreş yaptığı zaman, cüssesinden hiç beklenmeyecek şekilde hep o kazanırdı. Sözünü esirgmeden konuşur, karşısındakini zekasıyla kendine hayran bırakırdı. Tam bir Osmanlı şehzadesine yakışacak şekilde davranışları vardı. Herkes onu sultandan sonra tahta geçecek kişi olarak görüyordu.

Ancak Eşref'in kimsenin bilmediği bir yönü vardı: O tahta çıkmak istemiyordu. Oysa babası da dahil olmak üzere bütün saray halkı onun tahta geçeceğinden emindi. O daha çok Lala'nın kendisine anlattığı bazı hikayeleri düşünüp dururdu. Lala'nın anlattığı masalları gece yatağında düşünür, sonra da rüyasında görürdü.

Rüyalarında her zaman bir kahramandı. O masallardaki erkekler gibi olmak istiyordu. Okuyor, dinliyor ve onların her macerasını, zorluklar karşısındaki her tepkilerini aklına kazıyordu.

Saray'da heyecan pek yoktu. Gönü cenk ateşiyle yanar tutuşurdu lakin, hem yaşı küçük olduğundan hem de barış döneminde olduklarından bu isteğini sarayda birlikte eğitim aldığı diğer çocuklarla ve kardeşleriyle oyunlar oynayarak, kılıç alıştırma yapıp bastırmaya çalışıyordu. Ama çoğunlukla, çekildiği bir köşede sakince oturuyor, düşünüyordu Eşref. "Ya o diyarlar gerçekten varsa?" diye düşünmeden geçen bir günü yoktu. Oralarda olmayı o kadar isterdi ki... Devlerle güreşmeyi, güzel prenseslerin hayatını kurtarmayı, ejderhalara meydan okumayı, aslanlarla oyunlar oynamayı... Biliyordu. Her Osmanlı gibi, hele ki Hanedan soyundan bir Osmanlı gibi o da savaşçı bir Türk'tü. Ve bir gün o da savaşacaktı. Yalnız; Fransız ile, İngiliz ile savaşmak değildi istediği. İnsanların her birinin korkacağı yaratıklarla savaşmak istiyordu. Fakat onların masal kahramanları olduğunu bildiği için bu arzusuna asla ulaşamayacağını da biliyordu.

Arada sırada sarayda canı sıkıldığında Boğaziçi'ne giderdi Eşref. Arkada kendisini kollayan muhafızları olduğu halde uzaktan balıkçıları seyrederdi.

Bir gün tüm balıkçıların arasından birisi dikkatini çekti. Daha önce onu balıkçıların arasında görmemişti. Görse hatırlardı. Balıkçının uzun saçları, diğer Osmanlıların sardığı normal sarık şeklinden daha farklı duran sarığının altından sarkıyordu. Diğer balıkçılardan uzak, Eşref'e yakın bir yerde avlıyordu balıklarını. İstanbul'un serin sularında keyifle yüzen balıklar onun oltasına takılıyor, birkaç saniye sonra kendilerini Boğaz'la kıyaslanamayacak kadar küçük bir su birikintisinin içinde buluyorlar, bunun şaşkınlığını ise aynı birikinti içindeki diğer balıklarla çaresizce çırpınarak belli ediyorlardı.

Eşref balıkçıya hayran hayran bakarken, gizemli balıkçı dönüp, deniz kadar mavi gözleriyle ona baktı. Eşref aniden irkildi. Fakat nedenini anlamadı. Dönüp arkasındaki muhafızlara baktı. Ama onları göremedi. Tekrar balıkçının olduğu yere döndüğünde ise genç balıkçının malzemeleriyle beraber yok olduğunu gördü. Yerinde yeller esiyordu. Sanki orada hiç olmamış gibiydi. Önce muhafızlar, şimdi de az önce orada olduğuna yemin edebileceği balıkçı yok olmuştu.

Diğer balıkçılara baktı. Fakat inanılmaz bir şekilde baktığı her balıkçı yavaşça silinip

kayboldu. Eşref kendisini her zaman gördüğü rüyalardan birinde sanmaya başladı. Baktığı herkes, sonra da her şey yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Midesi bulanmaya başladı. Eşref cesurdu. Ama yine de korkmaya başlamıştı. Daha neleri kaybettiğini görmek istercesine yüzünde endişeli bir ifadeyle bakışlarını Boğaz'da gezdirmeye başladı. Her şey kayboldu. Sadece Kızkulesi, Boğaz'ın suları ve Eşref'in Kızkulesi ile arasındaki mesafe kalmıştı geriye. Başı döndü. Tutunacak bir duvar buldu. Gözlerini kapattı. Açtığına Kızkulesi'nin önündeydi. Tutunduğu duvar Kızkulesi'nin duvarı olmuştu. Kusmak istedi ama kusamadı. Arkasından bir ses duydu:

-Hoş geldin!

Dönüp baktığında gizemli balıkçıyı gördü. Korkmuştu. Balıkçı:

-Korkma, dedi. Gel benimle.

Dönüp Kızkulesi'nin kapısında kayboldu. Eşref, etrafını beyaz bir sisin kapladığını gördü. Acele etmezse balıkçının ardından ortalığa yayılan sisin içinde kaybolacağını düşündü. Kapıya koşup içeriye girdi. Ve girer girmez şaşımaya devam etti. Çünkü bir ormandaydılar. Kızkulesi'nin içinde bir orman?! Uzakta yürüyen balıkçıyı gördü. Peşinden koştu. Düşmesini diye sarığını tutarak balıkçının yanına geldi.

Orman sıradan bir orman değildi. Fark etmişti Eşref. Balıkçıya nerede olduklarını sormak istiyor ama onunla konuşmaya da çekiniyordu. Nerede olduklarını kendi çabalarıyla anlamaya çalıştı. Etrafına baktığında Dersaadet'te görmediği, Anadolu'da olduğunu duymadığı, cihanda var olduklarından kimsenin haberi dahi olmadığına emin olduğu ağaçlar, hayvanlar, kuşlar ve böcekler gördü. Hatta bir ara gözünü kazara gökyüzüne kaldırdığında ejderhalara benzeyen uçan bir yaratık bile gördü. Ama sadece karaltı şeklinde. Bu yüzden ne olduğunu tam olarak anlayamadı uçan yaratığın. Kendi kendine nerede olduklarını anlayamayacağını fark edince de balıkçıdan yardım istemek zorunda kaldı:

-Neredeyim ben, dedi. Balıkçı ona döndüğünde ilk kez gözlerini yakından gördü. Gözbebeklerinin mavisi öyle soluktu ki... Uzun ve karışık saçları gözlerinin önüne düşüyor ama onları kapatmıyordu. Yüzündeki kirli sakal onu daha da heybetli gösteriyordu. Heybetine yakışan kalınlıktaki esrarengiz sesiyle konuştu:

-Kendi topraklarındasın! Burada gördüğün her şeyin efendisi sensin. Her şey senin. Sen ne bir Osmanoğlu ne de bir ademoğlusun! Adın da Eşref değil, Esfer.

- Peki sen kimsin, ben neden buradayım, diye sordu adının Esfer olmasına imkan olmadığını düşünen Eşref.

-Benim adım Şirzan, sizin ülkenizin bekçisiyim. Göründüğümden yaşlıyım, dedi balıkçı yüzünde kurnaz bi gülüşle ve devam etti:

- Kızkulesi dedikleri kule buraya giriş için tek kapı. Tabi bu kapıdan girip bizim ülkemize yani Kalehor'a geçmek isteyen kişinin yanında benim olmam gerek. Yoksa sadece içi boş bir kuleye girersin. Seni buraya getirmek zorundaydım çünkü yakında çok büyük bir savaş çıkacak. Bu savaş burada olmayacak. Osmanlılar'ın savaşı bu. Ancak Osmanlılar üstlerine gelen tehlikeden habersizler. Bütün Yeryüzü krallıkları Osmanoğulları'na saldıracak. Bu hafife alınacak cinsten bir savaş değil. Osmanlılar tek başına yapamaz!

Biz ise Osmanlılar’a yardım etmekle mükellefiz, çünkü kapımızı onlar kolluyor. Bütün cihanda kapımızı kollayacak en güçlü devlet, senin baban sandığın kişinin devletidir. Zaten “Yer” yaratıldığından beri kim kapıyı kollamaya daha layıkta o gelir oturur bu topraklara. Daha güçlüsü gelene kadar da kimse çıkaramaz onları.

Ancak bu sefer kapıyı kollayanlarla cenk edecek olanlar ittifak halinde gelecekler.

Sana bir kılıç vereceğim. Bunu Osmanlı padişahına vereceksin. Onu kullananın sırtı yere gelmez. Ancak doğru şekilde kullanılmazsa işe yaramaz. Dikkatli olmalısın!

Eşref, dikkatle dinlemişti. Başını evet anlamında salladı. Yürümeye devam ettiler. Balıkçı pek konuşmuyordu. Sadece sorulduğu zaman cevap veren bir kişiliğe sahipti. Eşref, başlarda balıkçıdan çekinmişti ama şimdi onun efendisi olduğunu duyduğu için, içi biraz rahatlamıştı. Gerçi balıkçı, onunla efendisiyle konuşur gibi konuşmuyordu. “Yaradılışı öyledir” diye düşündü. Merak ettiği bazı şeyler vardı düşünmesi gereken. Balıkçının suskunluğundan faydalanıp bunları düşünmeye başladı.

Geldiği yer dinlediği masallardaki yerleri andırıyordu. Efsanelerde olabilecek yaratıklar vardı etrafında. Daha görmediği kim bilir neler vardı? Hayatı boyunca hep böyle bir yerin hayalini kurmamış mıydı? Heyecanlandı birden.

-Peki beni neden şimdi çağırdınız? Daha önce neden haberim olmadı?

-Aslında biraz daha zaman geçmesi gerekiyordu. Fakat zamanımız yok. Ve sana vereceğim kılıç sadece bugün verilirse işe yarar. Senden başkasını da bu topraklara sokamayacağımıza göre...

Tekrar sessiz yürüyüşlerine döndüler. Eşref burayı sevebileceğini düşünmüştü. Biraz daha gittikten sonra ormanın ortasında bir kulübe çıktı karşılarına. Çatısı saman gibi olan ahşaptan bir kulübeydi bu. Yeşil boyalı kulübenin önünde durdular. Balıkçı kapıyı iterek açtı. Kulübenin içinde fazla eşya yoktu. Balıkçı hiç oyalanmadan kulübenin bir köşesinde duran sandığa yöneldi. Eşref ise etrafa göz gezdiriyordu. Ortada tahta bir masa yanında sadece bir sandalye vardı. Yerde üzerinde hangi hayvana ait olduğunu bilmediği bir post olan bir döşek vardı. Eşref gördüğü en ufak ayrıntıya bile dikkatle bakarken balıkçı, sandıktan, çok açık sarı, altın bir kılıç çıkardı. Kılıcın sapında Eşref’in bilmediği bir alfabe ile yazılmış yazılar vardı. Daha önce görmemişti bu yazıyı ancak orada “Esfer” yazdığını her nasılsa biliyordu. Esfer! Kendi adı buymuş, bunca zaman kendisine Eşref demişlerdi oysa.

Yine derin düşüncelere dalıp geçmişin hesabını yapacaktı ki, balıkçının soğuk sesiyle irkildi:

-Bu gece ay dolacak. Bunu şimdiki padişaha ay görünmeden önce vermemelisin. El değiştirdiğinde ay gözüküyor olmalı. Yoksa sıradan bir kılıçtan da adi olur. Yani kimsenin bir işine yaramaz. Onu iyi sakla. Biri görür de alırsa hiçbir anlamı kalmaz. Anladın mı?

Eşref yine az önceki gibi başını evet anlamında salladı. Elindeki sarı kılıca baktı. Gözlerini kaldırıp tekrar balıkçıya bakmak istedi. Ama balıkçı yine yok olmuştu. Eşref de artık esrarengiz ormanın içinde bir kulübede değil, arkasında muhafızları kaybettiği noktadaydı yine. Ama muhafızlar gerçekten kaybolmuştu. Tabi Eşref onların büyük biraderinin emri ile en uygun zamanda ortadan kaybolmaları için anlaşma yaptıklarını bilemezdi. Emrin içinde

birkaç kese altın ve kılıç tehdidi de vardı tabi ki.

Eşref, eğer elindeki kılıç olmasa uyanıkken rüya gördüğünü düşünebilirdi. Az önce başına gelen garip olayları yorumlamaya çalışırken gözlerini iki eliyle nazıkçe tuttuğu kılıçtan ayırmıyordu. Sonra karar verdi. Yaşadığı şeyler rüya değildi. Kılıç bunun kanıtıydı. O Kalehor ülkesinin sultanıydı. Ve balıkçının söylediklerini harfiyen yerine getirdiğinde kaybedecek neyi olabilirdi ki? Ama getirmezse Osmanlı Devleti'nin sonunu kendi elleriyle getirebilirdi. Belki tahtta gözü yoktu, belki kendi krallığı Kızkulesi'nin içinde bir yerlerdeydi ama Osmanlılar'ı seviyordu. Ne de olsa bunca yıl orayı ocak bilmmişti. Ve hiçbir neden olmasa bile kendi krallığını kollayanlar Osmanlılar'dı.

Güneş batmaya yakındı. Eşref arkasında getirdiği muhafızları ararken karşısında büyük biraderini gördü. Sonra altı iri muhafız daha göründü Eşref'e. Eşref anlamıştı. Kardeşi düşmanı olmuştu. Bir gün böyle bir şeyin olacağı konuşuluyor ama o ağabeyinin kendisini boğdurtacağına inanamıyordu. Elbette kendisinden on yaş büyük ağabeyinin gözüne baktığında onun bunu yapabileceğine inanmıştı. Dersaadet'ten günlerce uzaklıktaki bir eyaletin sancakbeyi olarak gittiği görevinden, pederinin tahtını almak için gelmiş olan ağabeyine ise, inanamıyordu.

Sarı kılıcı kullanmak için davrandı ama geç kalmıştı. Muhafızlar onu, ne olduğunu anlayamadan etkisiz hale getirmiş, sarı sarı parlayan kılıcı kendisinden iki ya da üç adım uzağa düşmüştü bile.

“-Durun yapmayın! Osmanlı'yı kurtaracağım ben! Kılıcı Sultan'a vereceğim! Esfer'im ben! Ben Esfer'im!” Diye bağırان Eşref'i hiçbir muhafız dinlememişti. Çünkü emirleri büyük şehzadeden alıyorlardı. Ve ansızın Eşref'in başına siyah bir kılıf geçirdiler.

Sancakbeyinin ise saray kadınları tarafından şımartılmış bir çocuğu dinlemeye vakti yoktu. Bu geceden itibaren Osmanlı tahtında o oturacaktı. Babasının ülkeyi yeterince iyi yönetemediğini düşünüyordu.

Eşref kılıfa rağmen bütün gücüyle bağırıyor ama kılıf sesinin boğuk çıkmasına neden oluyordu. O “Ben Esfer'im” dedikçe, oradaki herkes başına geçirilen kılıftan ötürü “Osmanlı'yı kurtaracağım ben! Ben Eşref'im!” dediğini zannediyorlardı.

Ağabeyi onu dinlemiyordu elbette çünkü tahtın kendisinden sonra tek varisi Eşref de öldükten sonra kendisi kalacaktı. Geriye babasını tahttan indirmek kalıyordu. Diğer kardeşlerini de o gece teker teker boğdurtmuştu ama asıl korkulması gereken cesur ve herkesin gözbebeği Eşref'ti. O da ortadan kaldırıldıktan sonra korkulacak bir şey kalmıyordu. Yanına babasını tahttan indirmek için yeterince yandaş toplamıştı.

Eşref'in başına geçirdikleri kılıfın boğaz kısmındaki kalın urganı sıkmaya başlamak için sancakbeyinin gözlerinin için bakan muhafız emri bir türlü alamamıştı. Sancakbeyi ise sonunda ona beklediği emrin tam tersini verdi:

-Kılıfı kaldırın!

Muhafızlar denileni yaptı. Kardeşinin kendisi kadar zeki ve cesur olduğunu biliyor olmasına rağmen, ona yaşama şansı vermeyecekti. Diğer biraderlerini boğdurttuğu gibi onu da

boğdurtacaktı. Çünkü onu kıskanıyor ve ondan korkuyordu. Bugün o yapmazsa yarın kardeşi yapabiliirdi. Hem her şeyi planlamıştı. Eşref gözlerinin ta içine bakarak konuştu:

-Ağabey! Sen ne yapıyorsun? Yere düşen kılıcımı ver bana. Onu bu gece Sultan’a vereceğim. Osmanlılar’ı büyük tehlike bekler. Kılıcım tehlikeyi önlemenin tek yoludur! Ne olur kıyma bana!

-Eşref! Sen ki sarayın en zeki şehzadesisin! En cesurusun! Niçin ölmek için çocukça yalanlar ve oyunlar uydurursun bana?

-Yalan söylemiyorum, cihan devletleri bir olacak, Osmanoglu’na hücum edecek, asıl sen niçin anlamazsın ey biraderim! Tek kurtuluş bende! Kurtuluşumuz benim ellerimden gelecek!... Ben zaten başka yerin sultanıyım! Ancak Osmanlı’yı kurtarmanın anahtarı da bendedir!

Sancakbeyi zaten hiçbir zaman sabırlı olamamıştı. Kardeşinin “Tek kurtuluş bende” demesi ise zaten gergin olan ve sinirliiyken iyi düşünemeyen sancakbeyini çileden çıkarmaya yetmişti. Kardeşini son bir kez süzdü ve deminden beri alacağı emri bekleyen muhafıza beklediğini verdi.

-Boğun!

Ve muhafızlar tekrar kılıfı Eşref’in boynuna geçirip boğazındaki urganı sıkmaya başladılar. Eşref çığlık atıyor, az önce söylediklerinden başka bir şey söylemiyordu.

Eşref’in çığlıkları bir süre sonra kesilmiş, sesinin kesilmesiyle aynı anda da o küçük bedeni yere yıkılmıştı. Altı muhafız cesedi saraya taşıyacaklardı elbette. Ama kimsenin umrunda olmayacaktı artık Eşref. Zaten ağabeyi taht için savaşa başlamıştı bile.

Yere düşen sarı kılıcın ise kimse farkına varmadı. Muhafızlardan biri anlaşma karşılığında aldığı altınlara bakayım derken yere düşürmeseydi varmayacaklardı da. Altın düşüp kılıcın yanına yuvarlandı. Muhafız altını yerden aldı. Kılıcı ne yapması gerektiğini şehzadesine soracaktı ki, uzaklaştıklarını gördü. Kılıç, çok beyaz görünüyordu. Gerçekten de az önceki sarı rengini kaybetmiş kurşuni bir renge dönmüştü. Zaten kısa bir kılıçtı. Ve çok da iyi bir kılıç gibi görünmüyordu. İşine yaramazdı. Muhafız, kendi inisiyatifini kullanarak kılıcı Boğaz’ın sularına attı. Ve hayatının sonuna kadar onu hiç görmemiş gibi yaptı.

O kılıç ise Osmanlı Devleti’ne vermek üzere taşıdığı büyük gücü kendisiyle birlikte İstanbul’un karanlık sularına gömdü. Ancak İstanbul’un sularına gömülen bu güç Osmanlı soyunun sonsuza dek o suların ve o toprakların sahibi olmasını sağladı. Kızkulesi’nden Kalehor’a giden kapıyı koruyan Osmanlı torunları ise hiçbir şeyi bilmeden o topraklarda yaşamaya devam etti.

Derler ki, sis olan gecelerde, Kalehor’un bekçisi Şirzan, Kızkulesi’nin dibinde oltasını denize fırlatır ve kılıcı getirecek olan balığı yakalamaya çalışmış. Onu görebilenler ise yalnızca soyunda çok az da olsa Osmanlı kanı taşıyanlarmış.

ATİNA'NIN AT SİNEĞİ (Rüyacı'nın Hikayesi)

ç11ÖÖçş-Burada yargılanmakta olan Atina vatandaşına, hakkındaki suçlamalar okundu. Kanun gereği savunması dinlendi ve Halk Meclisi'nin saygıdeğer üyelerinden oluşan jüri tarafından durumu görüşüldü. İki yüz seksen kişiden oluşan jüri, yüz yirmi beş oya karşın yüz elli beş oyla sanığı suçlu buldu. Sokrates, karar hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?"

-Hakkımda söylenenlere dayanarak benim bu mahkeme karşısına çıkartılacağım söylendiğinde itiraz etmedim ve kendimi savunmak için buraya geldim. Eğer buraya gelmişsem, bu mahkemenin meşruiyetini kabul ettim demektir. Bu mahkemenin jürisinin vereceği her karar da, mahkemenin kendisi gibi meşrudur. Karara itaat etmekten başka seçeneğim yok.

-Sana ne ceza verileceğine henüz karar verilmedi. Sence bu yaptıklarından dolayı sana nasıl bir karşılık verilmeli?

-Bana yöneltilen tüm suçlamaları reddettiğimi belirtmiştim. Savunmamda bana yöneltilen tüm iddiaları çürüttüğüme inanıyorum. Ortada bir suç yoksa, eyleme geçirilen düşünceler yargılanmalı. Ben, uyuşmuş, asil bir at gibi olan Atina için bir at sineğinden fazla bir şey olmadım hiçbir zaman. O uykuya dalacakken onu ben canlandırdım. Ben olmasaydım Atina uyuşmuş durumundan uykuya tatlı bir geçiş yapacaktı. Onu diri tutan ben oldum. Söylediklerimle, yaptıklarımla, kışkırttığım insanların hararetiyle... Eğer tüm suçum buysa – ki öyle görünüyor- ben yaptıklarım karşılığında Helios'un meyhanesinde-ruhu şad olsun, şimdilerde torunları işletiyor meyhaneyi- güzel bir yemek, en iyi kaliteden şarap, bir de eskiyen üstlüğümlün yenisiyle değiştirilmesini istiyorum. Saygıdeğer Atina'nın saygıdeğer efendileri bunu çok görmeyecektir.

Salon, koyu şerbet dolu bir kazan gibi büyük hareketlerle kaynamaya başlamıştı. Gülenler, yuhalayanlar, şaşkınlık nidaları atanlar... İnsanları susturmak zor olmuştu ama nihayetinde Yargıçlar Konseyi Başkanı ellerini kaldırıp bağırdı ve sükunet sağlandı.

-Şimdi sen bize ceza yerine ödülü hak ettiğini mi söylüyorsun?

-Yaptıklarım düşünüldüğünde aksini söylemek mümkün değil. Ben Atina'ya iyilik yaptım. Elbette karşılığı mükafat olmalı.

Başkan cevap vermedi. Onun yerine perukasını düzeltti ve huzursuzca yerinde kıpırdandı. Salon yine sessizleşmişti. Mahkemeyi seyretmeye gelen kalabalığın gözü başkandaydı ve başkan hafifçe kafasını eğerek jüriye işaret verince kararın görüşülmesini istediğini tüm salon anladı. Çok yakında bilgelerin bilgesi, Atina'nın At Sineği'nin akıbeti belli olacaktı. Fakat yetmiş yaşındaki adamda herhangi bir heyecan belirtisi göze çarpmıyordu. Sakince oturuyor, etrafına bakınıp tanıdıklarına gülümsüyordu. Onu gören herhangi biri, -mahkeme salonunda oturduğu göz ardı edildiğinde- rahatlıkla agorada bir tabak ızgara kalkan balığını Samos Şarabıyla birlikte mideye indirmekte olduğunu söyleyebilirdi. Nasıl bir insan bu kadar rahat olabilirdi ki? Suçsuz olduğuna inanıyordu, evet... Ama jüri böyle düşünmemişti. Üstelik son hamlesiyle onları fazlasıyla kızdırmıştı. Çıkacak karar belliydi ama o yine de sakindi. Ölümü içmek ister gibi ona karşı arzu doluydu. Yine de bir insanın canından bu kadar çabuk vazgeçmemesi gerekiyordu. En azından af dileyip pişman görünmesi lazımdı. Belki de böylelikle canını kurtarabilirdi.

Jüri üyeleri kararlarını vermek için salondan çıktı. Mahkemeyi izlemeye gelen halk da bunu fırsat bilip dışarı çıktı ve boğazlarını ıslatmak için buldukları ilk meyhaneye doluştular. Salonda yargıçlar Heyeti, sanık ve birkaç kişi dışında kimse kalmamıştı. Sokrates salonda kalan arkadaşlarına baktı. Dostları büyük bir üzüntü içersindeydi. Duydukları üzüntünün nedeninin, kendisi için endişelenmelerinden kaynaklandığını neredeyse unutmuş gibi görünen Sokrates, tebessüm ederek onlara destek vermeye çalışıyordu. Çok yakında başına kötü şeyler gelecek olan sanki kendisi değildi...

Salonun köşesindeki büyük su saati öğleden sonraki dördüncü saati gösterdiğinde jüri üyeleri salona girdi. Halk çoktan yerlerini almıştı ve büyük bir sabırsızlıkla jüriyi beklemekteydi. Verilecek olan karar, ne olursa olsun herkesi mutlaka ilgilendiriyordu. Kimi işlerine burnunu sokan kişiden, kimi oğlunu ayartan ihtiyar bunaktan, kimi de kölesinin aklını çelen münafıktan kurtulacaktı. Duruma üzülenlerin sayısı da az değildi. Şakacı, sabırlı, iyi niyetli ve inanılmaz derecede zeki bir insanı, bir dostu kaybedecekti Atina. Sokrates'in kendisinin de söylediği gibi, kendi kendini baltalıyor muydu site?

Kısa süren bir karmaşanın ardından jüri üyeleri salondaki yerlerini aldı ve vakit kaybetmeden jüri sözcüsü ayağa kalktı. Sözcü, Sokrates'in çok yakından tanıdığı bir Atinalıydı. Kendisi de vaktiyle kısa bir süre de olsa Beş Yüzler Meclisi'nde görev yapmıştı ve Mecliste bulunduğu günlerde onunla yakın bir arkadaşlık kurmuşlardı. İşte bu yüzden Sokrates, arkadaşının yüzündeki ifadeyi okumuş, sonucu daha karar açıklanmadan tahmin etmişti. Dostu üzüntü içersindeydi. Yüzündeki acı ifade belirgindi. Dişerini sıktığı görölüyordu. Az sonra açıklayacağı karara katılmadığını haykırıyordu tüm salona. Sokrates tahmin etmişti. Yine de sükunetini korudu. Tek kelimededen oluşan ve kararı açıklayan kelimeyi duymasına gerek yoktu.

İdam... Sözcünün ağzından çıkan tek kelime, salonun mermer duvarlarında yankılandı. Sesin dağılması henüz bitmemişken, seyirciler arasından hıçkırıklar yükselmeye başladı. Sokrates hala sakindi. Onun halini görüp de olayların şaka olmadığına inanmak çok zordu. Çılgın Aristofanes'in tragediyalarından biri sahneleniyordu sanki. Hayır, bu da mümkün değildi. Öyle olsa sanığın ağlayıp yakarması gerekmez miydi?

Yargıçlar Heyeti Başkanı gözünü salonda gezdirdikten sonra nazikçe elini kaldırdı ve Sokrates'e ayağa kalkmasını işaret etti. Başkanın gösterdiği saygı fark edilir şekilde yoğundu. Özür diler gibi bir hali vardı. Sokrates'in bu cezayı hak etmediğini düşünüyor olabilirdi. Fakat ne Başkan'ın ne de Jüri Sözcüsü'nün fikirleri etkileyebilirdi kararı. Jürinin kararı tanrıların sözüydü ve değiştirmek mümkün değildi.

-Ayağa kalk saygıdeğer bilge Sokrates. Karar hakkında söylemek istediğin bir şey var mı?

Sokrates kendisine mahkeme başladığından beri ilk kez "bilge" dendiğini duyup gülümsedi. İçinden 'bilge olmak için idama mahkum edilmek gerekiyormuş meğer' diye geçirmeden edemedi. Üstelik bilge olmadığını kanıtlamaya çalışırken başına gelenlerden dolayı almıştı bu cezayı. Birilerinin ona 'bilge' demesi son zamanlarda başına dertler açar olmuştu.

-Benim bilge olduğumu düşünmenizden onur duydum. Demek ki Delfi Kahini benim Atina'nın en bilge kişisi olduğumu söylediğinde doğru söylüyormuş. Ne yazık ki bunu öğrenmek bana pahalıya mal oldu. Yine de belki bu da kehanetin bir parçasıdır diye düşünmeden edemiyorum. Belki de ölüm, bilgeliğimde bir dönüm noktasıdır. Hayatım

boyunca hiçbir zaman pişman olmadım. Bunu duyduğunuza belki şaşıracaksınız. Herkesin mutlaka ufak tefek hataları vardır ve bundan pişmanlık duyarlar diyeceksiniz. Ama ben öyle değilim. Sizlere göre çok şanslıyım. Çünkü benim yüreğimde yaşayan küçük bir cin var. Ne zaman kötü bir şey yapacak olsam o beni uyarır. Ben de böylece sonradan pişman olacağım şeyleri yapmam. Şimdi de pişman değilim. Ben kötü bir şey yapmadığımı biliyorum ve bu da bana yeter. Tek üzüntüm Atina adınadır. Ben gidince yerime kimi bulacaksınız da benim görevimi yaptıracaksınız? Yanılgıya düştüğünüzü kim haykıracak suratlarınıza? Miskinliğe düşerseniz kim yapışacak sırtınıza? Bir atın bir sineği sırtından atmak için kuyruğunu sallaması bile uykuya dalmasına engel olur. Belki kendine doğru gelmekte olan aç kurtları böylelikle fark edip zamanında kaçmaya başaracak olan şehrin kurtarıcısını öldürüyorsunuz.

Yanlış anlamayın. Canımın derdinde değilim. Neden olayım ki? Çıkacağım yolculuğun iyi mi, kötü mü olduğunu bile bilmiyorum. O vadiden dönen kimseyi görmedik şimdiye kadar. Belki iyi bir yerdir, belki giden o yüzden dönmüyordur. Bunu bilemeyiz. Ama benim bildiğim bir şey var. Ben gitmekle buradan kurtuluyorum. Kalsam davacılarım bana rahat vermeyecek. Dizlerimin ağrısı da cabası... Üç beş sene daha ya yaşarım ya yaşamam. Yaşımı görüyorsunuz. Hal böyleyken, yani gideceğim yerin iyi mi kötü mü olduğunu bilmezken ve buna karşılık kalacağım yeri istemezken neden kalayım. Belki de bana büyük bir iyilik yapıyorsunuz. Ben Atina'yı düşünüyorum. Benden faydalanacağınız, beni yedirip içireceğiniz yerde beni öldürüyorsunuz. İşte gördünüz mü? Gidecek olmamın etkileri bunlar. Atina şimdiden başladı yanılgıya. Benim gibi bir adamı idam ediyor.

Başta da söylediğim gibi, bu güne kadar kendimle çelişkiye düşmedim hiç. Meşruiyetini kabul ettiğim bir mahkemenin kararı da kutsaldır benim için. Kararın herkes için iyi olmasını diliyorum.

-Cezanın paraya çevrilmesini istemeyecek misin?

-Bunu nasıl isteyebilirim ki? Cebimde yirmi drahmi var. Zaten üstümün başımın halinden de bunu anlayabilirsiniz. Geçim sıkıntısı çektiğimi pek çok kişi biliyor. Dostlarım kefalet için iki yüz elli drahmiye kadar çıkabileceğimi, bu miktarı seve seve ödeyeceklerini söylediler ama sanırım benim gibi bir suçlu için bu miktar çok az. O yüzden kefalet talep edemiyorum. Fakat sizden tek bir isteğim olacak. Bunu yerine getirirseniz çok sevineceğim. Ben sizin karşınızda yalvarıp yakarmadım. Ağlayarak ortalığı birbirine katmadım. Üç oğlumu ve karımı karşınıza getirip, onları size gösterip bana acımanızı söylemedim. Sizden isteğim, oğullarıma benim yokluğumu hissettirmemeniz. Yaşasam benim yapacağım gibi onları uyarmanız, yanılgıya düşmelerini engellemeniz. Gerekirse onlara ceza veriniz fakat hata yapmalarını engelleyiniz. İşte sizden tek isteğim budur.

Sokrates sözlerini bitirince en yakın dostuna baktı: Platon eğdiği başına rağmen üzüntüsünü saklayamıyordu. Derince bir nefes alıp yazmaya devam etti. Mahkeme başladığından beri her konuşmayı not ediyordu. Yargıçlar Heyeti başkanı devam etti:

-İtirazınız ve kefalet talebiniz olmadığına göre idam kararını sabit görüyoruz. İnfaz için olması gerekenin aksine beklememiz gerekecek. Delos'a giden elçilerin gemisi geri dönmeden idam gerçekleştirilemez. Bu yüzden otuz gün hücrenizde bekleyeceksiniz. İnfaz günü geldiğinde ne yapmanız gerektiğini muhafızlardan öğreneceksiniz. Mahkeme bitmiştir.

Sokrates üstündeki yükü atmış gibi rahatlayıp derince bir nefes aldı. Salondakiler kendisini unutmuş gibi görünüyordu. İzleyiciler kendilerine ayrılan arka kapıdan hızla salonu

boşaltmaktayken, Yargıçlar Heyeti ve Jüri Üyeleri de ön taraftaki geniş, sütunlu kapıdan çıkmaktaydı. Sokrates bir ara salonda yapayalnız kalacağını, kendisini unuttuklarını düşünmeden edemedi.

Çok geçmeden salon boşaldı ve içeride yalnızca Yargıçlar Heyeti Başkanı, Beş Yüzler Meclisi Başkanı ve Otuzlar Tiranlığını yenerek, yeniden demokrasiyi canlandırmaya çalışan Onlar Meclisi'nin Başkanı ile muhafızlar kalmıştı. Dostlarından Platon ve Kriton, istemeye istemeye çıkmışlardı salondan. Hocalarını yalnız bırakmak istemiyorlardı

Heyet, kendi aralarında kısaca görüştüktan sonra dağıldı ve geriye kalan Yargıçlar Heyeti Başkanı muhafızlara mahkumu hücrelerine götürmeleri için emir verdi. Sokrates geri kalan ömrünü harcayacağı hücrelerine götürülürken sıkıntılı, ama kendine hakim bir tavır sergiliyordu.

Muhafızlar, mahkumun yaşına hürmet ediyorlardı. Onu adi bir suçlu gibi kısıktırak yakalamamışlardı. Kolları serbestti ve iki yanında birer muhafız olduğu halde ağır ağır yürüyordu. Arkadan gelen muhafız acele etmesi için sırtından itmiyordu. Bu dörtlü dışarıda görülse, rahatlıkla arkadaş oldukları söylenebilirdi.

Sokrates'in hücresi oldukça genişti. Hücre dendiğinde en fazla üç-dört kulaç genişliğinde olabileceğini hayal etmişti ama burası bir hücre değil, salondur. Ortada on kişinin oturabileceği dikdörtgen şeklinde tahta bir masayla on tahta iskemle vardı. Masanın üzerindeki bakır ibrik, belki de salondaki tek lüks eşyaydı. Duvarlar kirli, ıslak ve karanlıktı. İçerideki nem ciğerleri yakıyordu. Sokrates buradan bir an önce kurtulmayı diledi. Nem şimdiden kemiklerini sıızlatmaya başlamıştı bile.

Salonun umulacağı üzere hiç penceresi yoktu. Duvarlardaki dört yağ kandili, salonu acınacak kadar az aydınlatıyordu. Belki de böylesinin daha iyi olacağını düşündü Sokrates. Fazla aydınlık insanları hep huzursuz ederdi.

Muhafızlar bilgeyi soğuk ve loş salona bıraktıktan sonra eline aba bir battaniye tutuşturdular ve gittiler. Sokrates battaniyenin bir lütf olduğunu fark etmişti. Mahkumların böyle bir eşyaya sahip olamayacaklarını iyi biliyordu. Platon nüfuzunu kullanmış olmalıydı. Her ne kadar politikasını tasvip etmese de, dayısı Kritias'tan yardım istemiş olmalıydı. Zorba tiran, acımasız katil, diktatör Kritias'tan... Zamanında Sokrates ona da ders vermişti. Adam, hocasına son bir iyilik yapmak istemiş olmalıydı.

Mahkum, kendine getirilen yiyeceklerden yemek istemiyordu. Hapishanenin acı kokusu genzini yakıyor, midesini kaldırıyor. Muhafızların getirdiği çavdar ekmeği ve sudan oluşan akşam yemeğini nazıkçe geri çevirdi ve kokuya alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kötü koku ve nem olmasa, daha rahat edeceğini düşünen Sokrates, elinden geldiğince kötü şartları unutmaya çalışıyordu. Yalnızlık, en kötüsüydü. Konuşacağı kimse olmadan oturmak gerçekten çekilmezdi. Gençliğini anımsadı: O zamanlar yalnızlığı severdi. Saatlerce kendi kendine düşünür, aklının sınır tanımayan engin ovalarında dolaşmaya bayılırdı. Bazen Daimon ile, yani içindeki küçük cin ile konuşurdu. Onunla yaptığı sohbetlerin tadına doyamazdı. Fakat şimdi kendi iç dünyasına dalmak yerine gerçek dostlarıyla birlikte olmayı yeğliyordu. Yaşlılığın belirtilerinden biri olmalıydı bu. Zaten Daimon da eskisi gibi sık gelmez olmuştu içine.

Birkaç gün sonra Sokrates yeni yuvasına alışmaya başlamıştı. Artık kokuyu az duyuyordu ve yemek yiyebiliyordu. Önceki gece güzelce uyumuştı. Üstelik az önce muhafızların verdiği bir haber onu sevinçten uçacak hale getirmişti. Ziyaretçileri geliyordu. Kim oldukları söylenmemişti ama kalabalık olduklarını öğrenmişti. Gelmesini istediği kişilerin isimlerini saydı içinden. Hepsini birden görmek istiyordu. Mahpus olalı henüz birkaç gün olmasına rağmen ailesi ve dostları gözünde tütüyordu.

Gelenler gerçekten de sayıca fazlaydı. Sokrates'in zindanı bir anda sevdiği insanlarla doluvermişti. Gelenler arasında üç oğlu da vardı. Onlara teker teker sarılıp öptü ve karısı Ksantippi'yi sordu. Çocuklar çekinerek annelerinin gelmek istemediğini söyleyince Sokrates kahkaha attı. Bu kez neye kızmıştı acaba?

Dostları Sokrates'in bütün kederini alıp götürmüştü. Her gün geleceklerini söylüyorlardı. Muhafızlarla anlaşma yaptıklarını gülerek anlatıyorlardı. Bu kendilerine biraz pahalıya patlamıştı ama verdikleri her şey, Atina'nın en bilge adamıyla birlikte olabilmeye değermişti. Konuşuyorlar, tartışıyorlar, yeni fikirler üretiyorlardı. Platon yine yazıyordu. Bazen yorulan kolunu öne uzatıp geriyor, yorgunluğunu atmaya çalışıyordu, bazen de stoadaki çoğaltıcıların zengin olacağını söyleyip herkesi güldürüyordu. Her şeyi not etmek gibi bir hastalığı olduğundan şimdiye kadar yüzlerce parşömen yaprağını doldurmuştu ve en az on kopya almadan içi rahat etmiyordu.

Günler büyük bir hızla geçiyordu. Sokrates her gün konuklarını ağırlıyordu. Muhafızlar da gelenlere alışmıştı. Çoğu zaman kapıyı dahi kilitlemiyorlardı. Çünkü mahkumun tutsak edilmesinin on ikinci günü dostlarının onu kaçırmak için geldiklerini ve onun kaçmayı reddettiğini biliyorlardı. Bu yüzden artık kapıların kilitlenmesine gerek olmadığı anlaşılmıştı. Herkes çok iyi biliyordu ki, Sokrates istese soluğu çoktan Sparta'da veya daha da iyisi Trakya'da alabilirdi. Kaçmak için her şey hazırlanmıştı. Pire Limanı'na yanaşmış bekleyen bir gemi bile ayarlanmıştı ama Sokrates söylediği şeyleri yalanlayıp kendini aşağılatmaktansa kaçmayı reddetmişti.

Tutsaklığının ancak yirmi ikinci gününde karısı hücrelerini şereflendirdi. Ksantippi her zamanki gibi saçlarını tepesinde toplamış, bir eli belinde hücreye girdi. Kaşları çatıktı. Sokrates'e başına açtığı belalardan dolayı kızgın olduğu her halinden belliydi.

-Neden kaçmadın? Seninle biz de gelirdik. Babamın evine gidebilirdik.

-Aristides'in bizi isteyeceğini nereden çıkardın?

-Artık bunun bir önemi yok. Sonunda beni kocasız, çocuklarını da babasız bırakmayı başardın. Bize çektirdiğin sefaletten sonra bunu yapmasan şaşardım. Bu son gelişim. Tanrılardan ruhumu bağışlamalarını dileyeceğim.

Sokrates güldü ve karısıyla vedalaştı. Oğullarına kendisinden selam götürmesini istediğinde Ksantippi dönüp Sokrates'in gözlerine baktı ve çabucak çıkıp gitti.

Delos'a giden geminin döndüğü haberi Sokrates'e verilince, bilge yaşadığı son günün geldiğini anladı. Muhafızların bir şey söylemesine gerek yoktu; En kısa zamanda idam edilecekti. Nasıl öldürüleceğine dair pek çok fikir üretmişti daha önce ve zehirde karar kılmıştı. Son dönemlerde idam mahkumları hep bu şekilde öldürülüyordu. Fazla acı çekmeyeceğini ümit ederek beklemeye koyuldu. Son bir ayını geçirdiği kötü kokulu hücrelerini sevmeye başlamıştı. Dostlarından ayrılacak olması ise büsbütün acıya boğuyordu bilgeyi.

Ölüm gününü tahmin ettiğinden biraz daha fazla heyecanla kucaklamıştı.

Dostları yine doldurmuştu hücrelerini. Çok yakında yaşanacak olan olayı unutmak isterlermiş gibi gülüşüp şakalaşıyorlardı. Hepsinin yüreğinde bir burukluk vardı. Geri dönüşü olmayan ayrılık çok yakındı. Sokrates dostlarının hüznünü dağıtmak ister gibi ellerini çırpı ve gülümsedi.

-Sizlere anlattıklarımı unutmamanızı istiyorum dostlarım. Ben gittikten sonra size kim ne derse desin inandıklarınızdan vazgeçmeyin. Tanrımızın beni yanına alacağı yerde sizi bekliyor olacağım. Ne Olimpos Dağı'nda, ne de Zeus'un Sarayı'nda... Var olan tek tanrımızın yanında geleceğiniz günü bekleyeceğim. Benden önce benim görevimi yapmış insanlarla birlikte olacağım. Benim için ağlamayınız. Ben gitmeye hazırım. İlk kez evimden bu kadar uzağa gideceğim. Sizleri özleyeceğim ama yeniden buluşacak olmamızın ümidiyle özlemimi gidereceğim. Söylediklerimi unutmayın, çocuklarınıza anlatın ki onlar da gerçeği bilsin. Şimdi veda vaktidir. Tanrımızın gözü üzerinizde olsun. Sizi korusun, kutsasın...

Sokrates konuşmasını bitirir bitirmez muhafızlar içeriye girdi. En öndeki muhafızın elinde büyükçe bir kupa vardı. Sokrates kupayı görünce zehir tahmininin doğru olduğunu anladı. Muhafızlar vakit kaybetmeden Sokrates'e kadehi verdiler ve eğilip kulağına neler yapması gerektiğini söylediler. Bilge başını sallayarak onayladıktan sonra geri çekildiler. Dostları artık gözyaşlarını tutamıyordu. Sokrates sevdiği insanların hıçkırıkları arasında bir kadeh dolusu baldıran zehrini son damlasına kadar iğrenmeden içti. Kupayı masanın üzerine koydu ve hücrelerinde dolaşp bacaklarının hissizleşmesini bekledi. Sendelemeye başladığını hissedince muhafızın talimatlarına uyarak buz gibi soğuk ve nemli taş zemine boylu boyunca uzandı. Gözleri dostlarındaydı ve gülümsüyordu. Az sonra muhafız gelip kollarını ve bacaklarını yoklardı. Yaşlı bilgenin karın bölgesi dışında kalan tüm uzuvları soğumuş ve kaskatı olmuştu. Ölüm yolunun yarısı tamamlanmıştı. Dostları metanetlerini korumaya çalışırken Sokrates masmavi gözlerini Kriton'a yöneltti ve yaklaşmasını işaret etti. Kriton eğildi ve kulağını yaşlı hocasının ağzına yaklaştırdı.

-Dostum Kriton, bir horoz borcum var demiştim sana, onu ödemeyi unutmazsın değil mi?

Kriton konuşursa ağlayacağını biliyordu. Yalnızca başını sallamakla yetindi. Bilgenin son anlarında bile doğruluktan ayrılmaması, ne denli büyük bir insanın yanında olduğunu söylüyordu ona... Ve bilge güçlükle son nefesini verdi. Kriton ve Platon artık kendilerini tutamıyorlardı. Bilgenin göğsüne başlarını koyarak hıçkırıklarla ağlamaya başladılar. Kriton başını kaldırıp bilgenin yüzüne baktı. Huzurlu bir gülümseme tüm yüzüne yayılmıştı. Çenesini ve gözlerini kapatıp göğsüne kadar uzanan beyaz sakallarını düzeltti. İsmi nesiller boyunca hatırlanacak olan en büyük insanlardan biri, bu dünyadan göçüp gitmişti.

SADECE KÜÇÜK BİR NOT (Khufu'nun Hikayesi)

ç11ÖÖçŞadece küçük bir not bu. Merak etme, fazla zamanını almayacak. Zaten o kadar vaktim de kalmadı. Artık terk etmem gerek burayı, tutkuyla bağlandığım tüm kitaplarımı. Ve bunu sadece bu felaketin sonsuzmuş gibi gelen diliminden, kendi sonuma gitmek için yapıyorum. Ama gitmeden önce, sana bu notu bırakıyorum. Çünkü bilemeyeceksiniz belki de, sizden önce ne denli bir çıkmaza girdi bu dünya. Zamanını kaplayan ve hatta zamana bile hükmeden çıkmazlarımız...

Şuan ölü noktadayız. İlk bilinmezin doğurgan karanlığı ve hiç bilinmeyecek olanın tükenmez karanlığının ortasında duruyoruz. Ben ve benim gibiler... Sanma ki bu böyle sürüp gidecek ve yokluğa erişecek -- ben sanmıyorum. Sizler, bu iki karanlığın arasında ışıldayacaksınız, her şeyin yeniden var olduğu, bütüne ulaştığı zamanda, dengeli, düzgün bir alev parçası gibi. Sen ve senin gibiler...

Size, karanlık çağların yıkıcı umutsuzluğunun arasından bir serüven sunuyoruz. Kabul ediyorum ki, “Ölü noktaya varmış olan uygarlık içinde insan, ancak yeni bir serüvenle, yalnız kafayla ruhun değil, kanın da önemli bir yer tuttuğu bir bilinç serüveniyle çıkar yolu bulabilecektir.” Karanlık çağın serüvenciliği, aydınlanma çağının bilgeliği ve savaşımaların kanlı zaferleri...

Korkma, sizlerin zaferleri değil bu serüvene can verecek olan. Bizler ona, karanlığımızda, yıkımlarımızla, kıyımlarımızla ve kayıplarımızla can verdik bile.

Önceleri ressam olmaya özendik. Gri ve siyah attık varlığın getirdiği tüm renklerin üzerine. Sonra anladık ki, biz boyamaya devam ederken arkamızdan soluk yüzlü kırmızılar eşlik ediyor bu resme. ‘Kızıl ile kara’ beraber olsun istemiştik halbuki ;ama kurşuni boyalarımızdan arta kalan tek kırmızı, solmuş bedenlerimizden bu tuvale akanlardı. Öyle ki, bu küreden resmi , gelişmişliğimizin mahkumiyet ve yitikliğinde bir sanat eseri haline getirdik. Sürrealist bir çalışma, serüvenci bir yaklaşımla...

Evet, biliyorum, yarattığımız bu sanat kuramlarını ve onun bütün demir zırhlılarını, kurşundan çivilerini sindirebilmesi için insanın devekuşununkini aratmayan bir taşlığı olması gerekir.

Aslında bizler bir düş kurduk. Özgürlük, kardeşlik, iyilik, eşitlik gibi zamanımızın gerçek birey yaşamına taban tabana zıt soyutlamalara tapındık. Hatta, daha da ileri gidip sevgiyi bile bu soyutlamalarla tekdüzeliğe indirgedik. Nitekim gerçek yaşamdan kopmuş, bireyliklerini, doğal canlılıklarını yitirmiş kör kişiler olduk. Yarattığımız kızıl-kara eserlerimizin bile ‘düşlerimiz uğruna’ adı altında sergilendiğini görmez olduk. Ve şimdi anlıyoruz ki, insanın bakabileceği , gözünü ayırmayacağı , içinde bir düş görebileceği tek şey, düşün kendisidir.

Ah, evet biliyorum, benden yaşamlarımızı, bu dünyayı böylesine bir etkiyle vuran olayı anlatmamı bekliyorsun. Sadece gülümsüyorum. Çünkü, asıl damgasını vuracak olan yıkımlarımız değil, yapımlarımız olacak.

Düşünüyorum ki, sizlerin düşleri çok daha farklı olacak. Bir kafa etkinliği olmaktan çıkacaktır hayat. Bireyin, bir birim ya da bir sayı durumuna indirgenişi de yok olacaktır, yıkılmaz varlığınız doğarken.

Duvarları güzel bir çıkmaz da eksiksiz bir cennet olabilir. Ancak sizin cennetinizde çıkmazlar olmayacak. Sizin sonsuzluğunuz...
Ve bizim sonumuz...

Kitap aniden ellerimden kayıp düşüyor. Ciğerlerime içinde biriktirdiği, yılların tozu doluyor ve nefesimi kesiyor.Şaşkınlığımı gizleyemem. Eğilip kitabı alıyorum. Düşmenin etkisiyle sayfalarından birkaçı kopmuş ve yıpranmış cildi yere kendinden parçalar bırakmış. Bu kitap tarihi eser gibi. Basımının üzerinden 173 sene geçmiş. Ama bu kütüphaneden daha yaşlı değil.

Buraya ilk geldiğim günü hatırlıyorum. Küçücükken babam getirmişti beni bu kütüphaneye. Daha kapısından girmeden, bu zavallı yapının başından neler geçti biliyordum. “Yine insan, yine de insan.” demişti babam, bana kütüphanenin tarihini küçük bir özet geçtikten sonra. Kafam karışmıştı, anlamamıştım eskiyi, eski insanları.

Çok az insan bilirdi bu kütüphaneyi. Bilenlerden de çok azı geçmişten kalan bu tek yapıyı görmeye yeltenirdi. Kimileri geçmişe dair bir şeyler duymuşlarsa bile onu çoktan silmişlerdi . Zaten çoğu da bilmezdi kitapların yazıldığı bu geçmiş dili. Hal böyle olunca, gözümü hırs bürümüştü. Geçmişten kalan tüm kitapları okuyacaktım. Babam gibi...

İlk gençlik yıllarımda okuduklarım alev olmuştu içimde, düşüncelerimi yakıp kavuruyordu. Hala bir anlam veremiyordum. Babam, o dönemlerimde bana unutulmuş geçmiş -- çağımızın tanımıyla, “Kaos”u – , bugünü ve değişimleri anlattığında, düşüncelerimin tüm ateşi ve toyluğuyla ona şunu demiştim: “ İki durumda da elde edilecek sonsuzluk, değeri hiçbir yerde değişmeyen aynı katıksız sonsuz olduktan sonra , hiçlik olmuş her şeylik olmuş, ne önemi var?”.

Şuan öyle iyi anlıyorum ki ne önemi varmış. Bu not o zamanıma en iyi cevap olurmuş belki de. Ve bu asla ‘sadece küçük bir not’ olamaz. Böylesine bir kaynak, o dönemden kalan böylesine canlı bir tanık nasıl olur da burada bir toz yığını gibi bir köşede durur. Ya da nasıl olur da ben yıllar yılı ulaşamam bu kitaba, arka sayfasına kargacık burgacık yazılanlara.

Merakımı gizleyemem , acaba benden önce sana ulaşan oldu mu diye. Ya da sen kimdin diye...

Kehanet gibi sözlerinin gerçekliğini nasıl yadsıyabilirim. Ya da geçmişi –Kaos’u— anlatışına hayranlığımı ve okurken içimde doğan ürpertiği nasıl gizleyebilirim.

Şimdi aklıma, babamla bu rafların arasından son yürüyüşümüz geliyor. Ve bana eline aldığı bir kitaptan okudukları... “ Bir yerde küçük insanların büyük gölgeleri varsa, o yerde güneş batıyor demektir.”

Fırsatım olsa şunu demek isterdim sana:

Artık, güneş tüm ihtişamıyla tam tepede parlıyor . Ve bizler, yüzümüzü güneşe çevirip içimize süzülen akışın tatlılığını seziyoruz. Güneşi emip bütünlenen bir tohum gibi , yaratıcı gücün görünmez sıcaklığına açılıyor, bütünlenmeye başlıyoruz .

FRPWORLD 4. KISA HİKAYE YARIŞMASI HİKAYELERİ

Birinci Olan Hikaye (Yazarı LeSorcier)

SÖZ KAPISI

ç11ÖÖçş(VERBAE PORTA)

I

Geçiş

Güneş kendini yavaş yavaş geri çekerken sıcaklığı da yanında götürüyor geriye kuru, mat, soğuk bir gece bırakıyordu. Gidişi ormanı telaşlandırıyor, toprak, ağaçlar, hayvanlar son bir kez sıcak dalgasını ruhlarında hissetmek için çırpınıyorlardı. Ağaçlar can hırsı kendilerini sağa sola savuruyor, köklerini tutan toprağa eziyet ediyorlardı. Topraksa fokurduyor, çaresizlikten içinde ne var ne yok kusmak istiyordu. Bir sinsilik vardı güneşte bu sefer. Varlığının ne denli mühim, vazgeçilmez olduğunu nimetlerini acımasızca ormanın üzerinden çekerek ispatlamaya can atıyor, onları kendisine muhtaç ve savunmasız bırakmaktan haz alıyor gibiydi. Orman aciz idi, güneş ne isterse, ne dilerse yapmaya hazırdılar. Lakin her gün yaptığı gibi vakti gelince bahşettiği tüm güzellikleri de beraberinde götürüyordu.

Güneş çekildi...

Orman sustu...

II

Mavşeka&Büyücü

Büyücünün 11 yaşındaki genç yavaşması Mavşeka'nın çatallı sesi geliyordu uzaklardan. Suskunluğun içinde rahatsız edici derecede yüksek ve telaşlı bir ses. Büyücü ormanı iyi tanıyordu, yolunu güneşsiz de bulurdu. Mavşekayı geriyordu bu durum, alışamamıştı. Karşı çıkamıyordu ne yazık ki, sadece çocuksu bir kapris belki. O da kafasına sopayı yiyinceye dek. Bu sefer de öyle oldu. Büyücü bu saçmalıkları daha fazla dinleyememiş olacak ki sopasıyla yavaşmanın kafasına vurdu. Mavşeka bir an durdu, büyücünün sopasını nispet yapar gibi sallayışını ve kambur yürüyüşünü izledi. Eliyle acıyan yeri sıvazladı.

“Sadece olacak olanlardan bahsediyorum, bu çok mu rahatsız ediyor sizi?”

“Sana bunun için yatak ve yemek vermiyorum çocuk, olacak olanı sen değil ben bilirim. Şimdi gaganı kapat işimize bakalım.”

Mavşeka büyücü olabilecek istidada sahip bir çocuktur. Bunu göz ardı etmiyordu büyücü. Güce hâkim ve sahip olabilirdi, çok çalışırsa elbette. 2 kış önce onu ormanın güneş almayan yüzünde hırpalanmış bulduğunda ihtiyacı olan son şeyin bir boğaz daha olduğunu düşünmüştü, yine de onu eve götürmüş, sağlığına kavuşturmuş ve işlere koşması için yanında kalmasına izin vermişti. Lakin çocuk fevkalade meraklıydı. Susmak bilmiyordu. Büyücüye musallat oluyor, hep “neden”, “nasıl” diye soruyordu. Büyücü daha çok iş vermeye, onu olabildiğince yormaya çabalamış fakat bu çabası sadece kendisini yormaktan başka bir işe yaramamıştı. Söve söve alıp karşısına oturttuğu bir gün ona şöyle demişti;

“Şimdi beni iyi dinle çocuk. Sana yaptığım iyiliğin karşılığını beni delirtmekle ödeyeceksen hemen şimdi defol git geldiğin bok çukuruna. Yok, eğer koyacağım kurallara uyarsan, çok çalışırsan ve az konuşursan, bu tez canlılığını da dizginlersen delirme işini unuttur, seni de dipsiz bir kuyuya atıp üstüne keyifle tükürmekten vazgeçebilirim. Anlıyor musun?”

Anlamıyordu ama bunu söyleyemeyecek kadar korkmuştu.

“Anlıyorum.” diyebildi kafası öne eğik.

“Erken kalkacaksın. Ateşi yakacaksın, bilirsin çok üşürüm. Kileri düzenleyecek sonra kümesi

temizleyeceksin. Çok uzaklaşmadan odun toplayacak, yığacak, parçalayacak sonra da istif edeceksin. Her gece senin için masanın üzerine bir pusula bırakacağım, o malzemeleri eksiksiz bulacaksın. Sakın büyü malzemelerime dokunayım deme. Onlara asla dokunmayacaksın. En önemlisi ise... sakın çocuk, sakın odama girme. Kapıyı açayım deme. Bu hepsinden önemli. Kalan zamanda ise sana ufak büyüler öğreteceğim.”

Bu son cümle diğerlerinin omuzlarına yıktığı tüm külfeti alıp götürmüştü. Buydu isteği. Öğrenmek istiyordu. Hevesle başını salladı. Ne gerekiyorsa yapacaktı.

Aradan geçen 2 kış tam da denilenleri yaptı. Bir gün bile aksatmadı işini. Çünkü “kalan zamanı” iple çekiyordu. Hala çok konuşuyordu ama bu bir süre sonra mırıldanma, kendi kendine söylenme halini aldı. Büyücü ona ufak büyüler öğretti, hangi malzemeyi en iyi nerde bulacağını anlattı. Zira iyi bir büyü konsantre ve tecrübenin yanında iyi ve eksiksiz malzeme kullanmanın sonucunda oluyordu. Ve şimdi büyücü eli belinde ağır ağır yürürken bunları düşünüyordu. 11 yaşındaki bu çocuk çocuk olmaktan çıkmış, fark edemediği bir süreçte gelişme göstermişti. Sopasından destek alarak omzunun üzerinden geride kalan çocuğu şöyle bir süzdü. Keçe gibi saçları omuzlarına kapı girişine astığı ölü fareler gibi sallana sallana dökülüyor, olan biten hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuşçasına göz yuvalarında sağa sola kıpırdayan, neredeyse ürperten, cam yeşili gözlerini nadiren kırıyor ve elinde tuttuğu sopa kadar ince ama kuvvetli bacakları ile kendisini takip etmekten bir türlü vazgeçmiyordu.

“Ah, bir sineğin leşe yapıştığı gibi yapıştın üzerime.” dedi büyücü tükürür gibi. Mavşeka ağzını büzüp sopasını yere vurdu. Bu bunca zaman sonra büyücüye karşı gösterebildiği tek sert tepkiydi. Büyücü ancak kendisi isterse anlaşılabilirdi. Gözlerini kulübesinde ilk açtığında tepesinde büyücünün letafet yoksunu suratını görünce mavşeka neredeyse bayılıyordu. O kadar iyi hatırlıyordu ki o dakikayı. Ama öncesini... İşte ondan hiç emin değildi. Nereden geldiğini, kimin oğlu olduğunu, büyücünün onu nerede nasıl bulduğunu... Sıkıca yumduğu gözlerini açtığında resim hala aynıydı; büyücü ona bakıyordu. Düz ve yağlı kül rengi saçları kulaklarının hizasındaydı. Gece peyda olan yıldızlar gibi çakmak çakmak gözleri vardı ve sonradan öğrenecekti ki bu gözler kızdığında küçük birer alev topuna dönüşüyordu. Kaşları hemen hemen yok gibiydi, ufacık sağa kaymış bir ağzı, ambardaki büyükbaşların memeleri gibi sarkmış pembe bir gıdısı ve birbiriyle orantısız kulakları vardı. Birkaç gün dinlenip ayaklandıktan sonra onu daha iyi tahlil etti. Bir defa kısa boylu ve kamburdu. Göğüsleri de gıdısı gibi sarkıktı, sağa sola ya da arkaya döneceği vakit salt kafasını çevirmiyor, tüm bedeniyle dönüp savunma pozisyonuna geçiyordu. Elinde sürekli maun ağacından yapılmış burgulu bir sopa taşıyordu. Dışarı çıkacağı vakit olgun karadut rengine bir şalla başını örtüyor, döndüğünde onu camın kenarındaki çengele asıyordu. Bilgili, kurnaz, sinirli biriydi, ilahi nitelikte bir algılama ve sezgi yeteneği vardı. Oysa büyücü sadece büyüye ve tecrübeye güveniyordu. Muntazaman günün belirli saatlerinde odasına kapanır ve notlar alırdı. Ondan sonraki yıllar hiç değişmedi. Ne yaşlandı ne alışkanlıklarından vazgeçti.

Büyücü birkaç adım atmıştı ki aniden durdu. Çevresindeki hava ağırlaşmıştı, nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu tehlike demektir. Tekrar mavşekaya baktı. Mavşeka da doğrular gibi başını salladı. Bir şey onları izliyordu. O kadar derinden hissediyordu ki bakışları, bir an bir ağaca yaslanıp destek alma ihtiyacı bile duydu.

“Aughh” diyebilirdi ve olduğu yere çöktü.

Mavşeka koşarak büyücünün yanına geldi. Bir yandan etrafı gözlüyor diğer yandan büyücüyü kontrol ediyordu.

“Çek şu iğrenç kokulu saçlarını yüzümden, ölmek istersem kendimi Verthrut’dan aşağı atarım, sağ ol” dedi ellerini mavşekaya doğru savururken. Mavşeka büyücüyle beraber Verthrut tepelerine gitmişti bir defasında. Doğan Ay büyüü için adını doğru düzgün söyleyemediği parlak ve kokulu siyah bir taş sadece Verthrut tepelerinde vardı. Ölmek için iyi bir seçim değildi orası. Yılankavi dar gediklerinden geçmek ve tepelerden gelen ne idüğü belirsiz yankılara kulak tıkamak oldukça güçlü.

“Şu halinize bakın, hala benimle uğraşıyorsunuz. Yanılmıyorsam 100 adım ileride belki 150, değil mi?”

“Gitmeliyiz, korkum tepemde dolanıyor, kalpgâhıma indi inecek. Sanıyorum İliaslar geri döndü. Başa çıkılmaz.”

“Size söylemiştim büyücü, biliyordum ters bir şeyler olduğunu. Sakladığınız “söz yazmalarını” buldum, okudum. Kızmadınız ya?”

“Gidelim çocuk, hemen!”

Mavşeka büyücüyü kucakladı ve çevik adımlarla uzaklaştı. Eve vardıklarında büyücü sopasını ormanda unuttuğunu anlayınca mavşekanın ensesine bir şaplak attıysa da fazla uzatmadı.

“Seni yaşlı iht..”

“Ne mırıldanıyorsun yine, yapacak işlerimiz var.”

“Elbette, elbette...”

III

Kapı

Gök, kanatların hükmüne girdi

Rüzgârla uludu, sisle yuttu

İliaslar şer serpti

Mavşeka ateşin başına oturmuş ellerinin üzerindeki damarları seyrede dursun, büyücü çocuğun bulduğu diğer yazmalar haricinde kendi odasında sakladığı tomarları kucaklamakla meşguldü. Az sonra odadan çıktı, yazmaları masanın üzerine bıraktı, beklenmeyecek süratle odanın kapısına vardı ve kapıyı kapatıp kilidi vurdu. Mavşeka o sürede bir an bile odanın kapısından içeri bakmayı tahayyül etmemişti. Büyücü yazmaları alıp çocuğun yanına çöktü. Elleri ateşe uzattı,

“Omnium rerum principia parva sunt.” diye mırıldandı. Mavşeka başını kaldırdı, büyücü hala ateşe bakıyordu.

“Ne dediniz?”

“Her şeyin küçük bir başlangıcı vardır dedim.”

“Büyücü, çok sakinsiniz, anlamıyorum.”

“Bulduğun diğer yazmalar da burada mı?”

Mavşeka evet anlamında başını salladı ve giysisinin içinden yazmaları çıkarıp diğerlerinin yanına koydu.

“Eski deyince ne anlıyorsun çocuk?”

“Şey, eski... Bitmiş, geçmişe ait olan her şey demektir.”

“Eskiden de eski desem?”

“Büyücü, oyun oynayacak kadar bol zamanımız olduğunu sanmıyorum zira iliaslar burad..”

“Söz yazmaları eskiden de eski bir zamandan geliyor. Tarihini ben bile hayal edemiyorum, tek bildiğim amacının kutsal ve kendisinin tehlikeli olduğu. İşte o eskidende eski zamanda ilias denen kanatlılar göğün de yerin de hâkimi imiş. Gökte kanatları, yerde zulümleri yüzünden Efivis denilen ırkın çekmediği azap kalmamış. İliaslar hem vahşi hem tembel yaratıklarımış. Efivisleri köle gibi çalıştırır, korkutur, baskı yapar, istedikleri zaman parçalar ama asla soylarının tükenmesine izin vermezlermiş. Savaşlar olmuş ama yoksul ve güç yoksunu köylü bu iblis pençeli yaratıklarla baş edememiş. İşte, bu zulümler, işkenceler bir büyücünün söz yazmalarını yazmasına sebep olmuş. Büyük nefretle, öfkeyle ve inançsızlıkla yazmış bu yazmaları.

Mavşeka nadiren kıptığı gözlerini büyücüyü büyük dikkatle dinlerken hiç kırpmamış bu yüzden gözleri sulanmıştı. Başını öne eğip gözlerini ovuşturdu. Kafasında onlarca soru vardı, çünkü parçalar eksikti ama dinlemeye karar verdi. Yerinde kıpırdandı;

“Bu yazmalar ne işe yarar? dedi.

“Bu yazmalar Efivis ırkının yaşadığı zulmü ve zulüm eden iliasları anlatır. Lakin bir büyücünün elinde ise ve doğru kullanılırsa söz kapısını açar.”

“Söz kapısı mı? O da ne?”

Büyücü derin bir iç çekti. Sakin görünüyordu ama huzursuzdu.

“Her şeyin küçük bir başlangıcı vardır. Sonuçları kendinden büyük olabilir elbette. Büyücü söz yazmalarını iliasları yok etmek için yazdı. Buna göre yazdığı yazmalardaki birtakım sözler birleşince kapıyı açan dizeleri meydana getiriyordu. Büyücü kapının ardındakileri de, orada daha başka neler olduğunu da biliyordu. İşe yaraması için iliaslarla karşı karşıya olması gerekliydi yalnızca. Böylece söz kapısını açacak ve iliasları oraya hapsedecekti. Sonra da yazmaları aynı büyü ile mühürleyecekti. Ama olmadı. Söz kapısını açtı, iliasların devrini kapadı ama yazmaları yok etmedi. Haz, çocuk; kısrak gibidir. Bindin mi inmek istemezsin, dörtlüde savursun seni istersin. Büyücü yazmaları sakladı. Devirler boyu bu yazmalar diğer diyarlardaki, diğer ırklardan birçok büyücünün hayallerini süsledi. Bilirsin, salt iyi niyet için büyü yapmayanlarda var. Şer’i seçen büyücüler bu yazmalar için neler yapmadılar ki... O günden bugüne çocuk, yüzlerce ırk var ve yok oldu, yüzlerce büyücü yazmalar için kan döktü.

“Size nasıl ulaştı?”

“Mühim değil. Daha önemli bir sorun var.”

Mavşeka düşündü.

“Şey, yanılmıyorsam siz söz kapısını ancak bu yazmaların açtığını söylemişsiniz. Yazmalar sizde. Öyleyse..”

“Evet.”

“Siz açtınız.”

“Aptal... Yazmalar kopyalanmış. Lakin doğru kullanılmamış çünkü sezgilerim bana kapının şu an ne açık ne kapalı olduğunu söylüyor. Buda benim ormanda hissettiğim şeyi doğruluyor, iliaslardan sadece bir tane var, onu hemen geri göndermeli ve kapıyı kapamalıyız.”

Mavşeka gözlerini devirdi, gülümsüyordu.

“Aptallığına güleni de ilk kez görüyorum” dedi büyücü ayağa kalkarken.

“Peki, açmayı biliyor musunuz?”

Büyücü cevap vermeden büyü malzemelerinin olduğu dolaba uzandı. Dolabın içinden şeker su ve bayat ekmeği mayalayıp 2 ay bekleterek yaptığı içkiyi çıkardı. Bu içkiyi deri bir tulumun içinde saklıyordu. Tulumu kafasına dikti ve sandalyeye oturdu. Az sonra bir karara varmış gibi kafasını salladı ve

“Benimle gel.” dedi ve odasına yöneldi. Mavşeka heyecanlanmıştı. Yıllar sonra ilk defa büyücünün odasını görecek. Durumun bu denli ciddi olduğunu düşünmese kahkaha bile atabilirdi. Büyücü de bunu anlamış olacak, dönüp sinirli sinirli mavşekaya baktı. İfadesiz suratını görünce de kilidi açıp odaya girdi. Mavşeka bir an için ne yapacağını bilemedi. Orada öylece dikiliyor, kapıya bakıyordu.

“Girsene be.” ses sabırsızdı.

İçeri girdi...

IV

Oda&Resim

Evin diğer bölümlerinden hiçbir farkı yoktu bu odanın, oysa mavşeka yıllardır ne hayaller kurmuştu bu oda ile ilgili. Abartıp başka bir dünyaya açıldığını, büyücünün orada sefahat içinde yaşadığını bile düşünmüştü. Şimdi içinde olduğu ve gördüğü bu oda ise hayallerinden fersah fersah uzaktı. Ne yazık ki, normaldi. Penceresi yoktu odanın. Duvarlar kirli sarı idi ama tertemizdi eşyalar. Yerden yüksekliği çok az olan bir yatak yanında da bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde mürekkep kapları, şişeler, kurutulmuş envai çeşit hayvan ve kâğıttan başka bir şey yoktu. Odanın sağ yanında küçük, kapısı kırılmış bir dolap duruyor, içinden büyücünün not kâğıtları görünüyordu. Tavan yosun tutmuş, yerler çatlamıştı. Onun dışında göze çarpan hiç bir şey yoktu.

“Güzelmış..” dedi mavşeka.

“Kes.”

“Tamam sustum. Neden bunca yıl sonra odanıza kabul ettiniz beni?”

“Göstereceğim şeyin bu odadan çıkmayacağına yemin ettim, ondan.”

“Nedir o?”

Büyücü oturmasını işaret etti. Dolaptaki kâğıt tomarlarının arasından siyah deriden bir çanta çıkardı ve mavşekanın yanına oturdu.

“Bu, bir resim.”

“Neyin resmi?”

“İliasların elle çizilmiş bir resmi. Doğada zamanla yok olacak bir malzeme üzerine çizilmiş olmasına karşın çok iyi korunmuş. Bende çok iyi koruyorum.”

Kanatlıların resmi ha? Bu mavşekayı heyecanlandırmıştı. Yaşı onu haylazlaştırıyor, meraklandırıyor.

Büyücü resmi çıkarıp mavşekaya verdiğinde önce bir süre bakmadı çocuk.

“Niye bakmıyorsun?” dedi büyüçü şaşkınlıkla.

Derin bir uykudan uyanmışçasına yerinde sıçradı çocuk büyüçünün sesiyle. Resmi çevirdi.

Gördüğü ilk şey haşmetli üç ağaç oldu.

“Üç kollu ağaçlar fısıldar demiştiniz hatırladınız mı?”

Büyücü başını salladı.

Gözü resme alışınca mavşeka dikkatini kanatlılara verdi. Daha büyük ve daha... canavarımsı bir şey bekliyordu. O kadar korkunç değildi bunlar.”

“Ah, çocuk... Her şeyin hakkını vermelisin. Örümcekte küçük ama ısırды mı seni ben bile kurtaramam, hele tepeliktekilerden biriye. Üstelik bu bir resim.”

Biliyordu onları, tüylü çok ayaklı böcekler. Ürperdi.

Resimde her şey siyahın ve beyazın tonlarıydı. İstemsiz olarak hayal etti mavşeka. Ağaçların gövdeleri kahverengi ve tepeleri yeşildi bunu ormandaki ağaçlardan biliyordu. Resmin sağ alt köşesindeki ufak ot birikintisini tanıyordu, bu hala vardı ormanda. Büyücü onları yaralar için yaptığı bir merhemde kullanıyordu. Çiçekleri kırmızı olurdu onların. Kanatlılardan birini sarı diğerini mavi yeşil gri karışımı tuhaf bir renk olarak hayal etti. İkisinin de gözleri gök rengi idi.

Bu kadar oyun yeter diye düşündü ve kanatlılara yoğunlaştı. Gövdeleri ince, başları öne doğru uzundu. Kanatları ve vücut hatları sivri bakışları acımasız ve ilgisizdi. Mavşeka kanatlıların boyunlarına hayran kalmıştı ama az sonra bu düşüncesinden utandı. İkisi de birer kayaya oturmuş resimde gözükmeyen bir yere bakıyordu. Efivis köyü idi bu herhalde, patika sonundaki köprüden kullanılan bir uzantı olduğunu düşünmüştü. Her şeyden öte bunun nasıl resmedildiğini hayal etti mavşeka. Kim çizmişti bu resmi ve nasıl bu kadar yakından? Belki o da hayal etmişti. Hikâyeyi bilmece bu resmin oldukça güzel olduğunu düşünebilirdi. Üstteki kayaya oturmuş olanın ayağında bir tuhafılık vardı, resmi iyice yaklaştırdı ama çözemedi. Büyücü elinden almasaydı daha da bakacaktı resme.

“Bu kadar yeter,” dedi büyüçü resmi çantaya koyarken.

“Nasıl olsa bu aralar karşılaşma ihtimalin yüksek” dedi. Mavşeka ona doğru eğildi, büyüçü gülmüyordu.

Hiç gülmezdi zaten...

Odanan çıktılar...

V

Nihil creatur, omnia evolvunt

(Hiçbir şey yaratılmadı, her şey dönüştürüldü)

Kapanış

“Ormana dönmeliyiz.” dedi büyüçü toparlanırken.

“Ama neden? Buradan yapamaz mısınız büyüyü?”

“Hayır, kanatlıyı görmem gerek.”

Mavşeka korkunun ilk kez filizlendiğini hissetti içinde. Büyücü ise oldukça sakindi, yalnızca hareketleri hızlanmıştı hepsi bu.

“Size saygı duyuyorum büyü.”

Büyücü mavşekaya baktı ve

“İyi çocuk.” dedi.

Her şey tamamdı. Her gün odasına kapanıp yazmalar üzerinde çalışmamış olsa, bugünün bir gün gelebilme ihtimalini göz ardı etse kötü sonuçlar doğururdu bu durum. Ama şimdi ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Büyünün yapılacağı üç yazmayı belindeki yılan derisi kemere sıkıştırmış, şalını başına almış dışarıda mavşekayı bekliyordu.

“Hadi, zaman yok”

Mavşeka gerekli olacağını düşündüğü üç şeyi almakla meşguldü: Sopası, güç veren iksiri ve ilk öğrendiği büyüde kullanmaya kıyamadığı uğurlu tavşanayağı. Ormanda vahşi hayvanlar saldırdığında da, geçen kış hastalanıp az kalsın öleceğini sandığında da tavşanayağı hep yanındaydı. Yola koyuldular.

Daha sabah olmamıştı. Soğuk ikisinin de etlerini kesiyordu. Büyücü şalına iyice sarıldı, sopası olmaması çok kötüydü.

“Sopanı ver.” dedi cevabı beklemeden.

Büyücü nereye gideceğini bilmeden yürüyor, her an tetikte bekliyordu. Mavşekanın derdi ise soğuktu. Bu kadar keskin soğuğu ilk defa yaşıyordu. Keşke şalı olsaydı.

“Şalını vee..”

Vazgeçti. O ve büyü bir değildi, ensesine şaplak yemek istemiyordu, hele bu gece hiç.

Derken yakınlardan bir hırıltı geldi. İkisi de durdular. Bir süre hareketsiz etrafı dinlediler.

Büyücü hemen çöktü, yazmaları çıkarıp yan yana koydu. Mavşeka ne yapacağını bilmiyordu.

“Etrafı kontrol et. Sakın gözünü ormandan ayırma.” dedi büyü.

Büyücünün genizden gelen boğuk sesi duyuldu sonra. Başlamıştı.

“Görmem gerek demiştiniz.”

“Görüyorum zaten... sus.” Parmağıyla ilerisini işaret etti. Mavşeka gecenin karanlığında hiçbir şey görmüyordu, derken ağaç olmadığını deneyimlerinden gayet iyi anladığı koca bir kütle hareket edince anladı, kanatlı oradaydı.

Diz çöktü. Tavşanayağını avucunda sıkıca sıktı.

“İlias Hükümranlığı şer serpti

Aktı kanatlarından damla kan

Kan, karıştı toprağa

Toprak, oldu devran

Büyücü yazdı dedi;

Gölge-serper mefkuduz

Lafügüzaf etmeyiz.

Ey zulüm eden, gideceksin buralardan,

Kanın damarlarında kuruyuncaya dek.

Açılmayacak söz kapısı; zindan!

Sen ölene dek.

Kapıyı açan kelimamdır

Seni gören “ayn”ımdır

Ey kanatlı, vakit tamam

Seni bekleyen ölümdür.

Büyücü sonsuza dek konuşacak, iliası gönderemeyecek, kapıyı kapatamayacak gibi geldi mavşekaya. Dayanamadı, yere kapaklanıp kollarını kafasının üzerinde siper etti. Hıçkırıqlarla ağlıyordu. Yüzü toz toprak olmuş, gözyaşıyla karışmış çamurlaşmış tüm yüzüne bulaşmıştı. Büyücü sesini gittikçe yükseltiyor, arada bir derin bir nefes alıyor sonra yeniden başlıyordu. Kanatlı gitmek şöyle dursun, gittikçe yaklaşıyor, hırıltılı nefesi çocuğun kulaklarında patlıyordu. Mavşeka büyücüye baktı göz ucuyla, bitkindi zor dayanıyordu. Etrafında bir sis oluşmuştu ki zar zor seçiyordu onu. Yüzünü sildi elleriyle, aniden kalktı ve büyücünün önüne geçti. Büyücü onu görmüyordu, saydam gözleri bir noktada, dili otomatikleşmiş, dizeleri haykırıyordu. Öfkeyle burnunu koluna sildi mavşeka, iki bacağını yana açtı ve “Hadi gel bakalım kanatlı böcek, seni geldiğin yere gönderelim” diyerek iki eliyle sıkıca tuttuğu çubuktan bozma sopayı ileri uzattı...

Böyle olmadı elbette. 11 yaşında bir çocuk için bu fazlasıyla cengâverce olurdu. Hayır, mavşeka yerinden kıpırdamadı. Tüm bu olanların bitmesi için yalvardı yakardı. Büyücünün ona veremeyeceği tek şey cesaret idi. Bunu çetin yollar ile öğrenmiş olması gücendirdi mavşekayı. Sopası da, iksiri de, tavşanayağı da ne işe yarayabilirdi ki? İşe yarayacak olan cesaret ve bilgi idi. Göz göze gelmek için cesaret ve alt etmek için bilgi. Yaşlı bir büyücü ve 11 yaşında bir çocuk eskidende eski zamandan çıka gelen bir kanatlıyla, yardım olmadan ve herkes bundan bihaberken o ormanda savaş verdiler. Büyücü kanatlı ile Mavşeka kendi ile...

VI

Geçiş

Güneş suretini yavaş yavaş ormanın üzerinde gösterirken sıcaklığı da beraberinde getiriyor, geceden kalma kuru, mat ve soğuk havayı silip süpürüyordu. Gelişi ormanı titretiyor, toprak, ağaçlar, hayvanlar sıcaklığı yeniden hissettikleri için minnet duyuyorlardı. Ağaçlar keyiften dans ediyor, kökleriyle toprağı gıdıklıyorlardı. Topraksa sıcaklığı içine çekiyor, mis kokular yayıyordu. Güneşin lütfü sonsuzdu. Varlığını ve nimetlerini zevkle paylaşıyor, göğşe hâkim rengini ormana sunuyordu.

Güneş geri geldi...

Orman can buldu...

Odaya dolan ışık mavşekayı aydınlatıyor, sarı kirpikleri parlıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğruldu, etrafına baktı. Kimseyi göremedi. Sonra dün gece olanlar geldi aklına, ayağı fırladı, vücudunu kontrol etti. Yara izi, merhem kokusu yoktu. Sağlamdı.

“Ne oldu şimdi?” dedi kendi kendine. Büyücüyü aradı gözleri. Kimsecikleri bulamadı.

Odasında olduğunu düşündü. Nasıl olsa bir kere girdim, artık her vakit girebilirim herhalde deyip kapıyı vurmada çatallı sesiyle konuşarak odaya girdi. Az sonra,

“Hem çirkin hem görgüsüz” diye çıkıverdi büyücü elinde sopası. Çocuk geri geri adım atıyor, düşmemek için bir yandan arkasına bakıyor diğer yandan dert anlatmaya çalışıyordu. Büyücü sopasını çocuğun başına doğru salladığı her vakit mavşeka eğiliyormuş gibi yapıyor, kaçamayıp arada bir nasipleniyordu sopadan.

“Efendim, ben sadece merak ettt..”

“Sus, seni çirkin bücür.”

Uzun kovalamaca sonrası mavşeka ayağı takılıp kalçasını yatağın demirine vurarak yere kapaklanmış büyücü de yorulmuş sandalyeye oturmuştu. Çocuk yerinden kalkmadan doğruldu, bir süre konuşmadı sonra

“Dün gece neler oldu?”

“Sen tavuk gibi eşelendin durdun yerde, bense... kanatlıyı geldiği yere gönderdim.”dedi sopasıyla oynayarak.

“Nasıl? En son bize doğru geldiğini hatırlıyorum, dediğiniz gibi resimdekinden daha korkunçmuş.”

“Dedim ya, tavuk gibi eşelenmeseydin görürdün. Yaşlı bir ihtiyarım ama hala bileğim kuvvetli. Kapıyı gördüm çocuk. Muazzamdı. Önümde beliriverdi, tüm ormanı ışıklı gece sinekleri gibi aydınlattı. O kadar...”düşündü,

“O kadar haşmetliydi ki, arkasında gizlediklerini bilmesem içeri girerdim. Kelimeler yan yana geldikçe kapı belirginleşmeye ve açılmaya başladı. Bana doğru gelen kanatlıyı içine çekinceye dek susmadım. Susmadım anlıyor musun? Yere yığıldığım vakit dahi susmadım. Gözlerimi kamaştıran ışık nokta halini alıncaya kadar susmadım. Sonra... kapıyı mühürledim, yazmaları yaktım.”

Mavşeka ağzı açık bir süre daha büyücüyü dinledi. O anlattıkça hatırına geliyor, korkaklığı yüzünü kızartıyordu.

“Ben beceremedim.” dedi.

“Her şeyin küçük bir başlangıcı vardır çocuk, bunu asla unutma. Senin başlangıcın kapının mühründe gizli. Bundan böyle, ufak büyüler yok. Sana gerçek bir büyücü nasıl olunur onu öğreteceğim.”

“Sahi mi?”

“Lakin sana öğretemeyeceğim şeyler de var. İkilik gibi. Seçim yapmak gibi, korkmamak gibi. İyi-kötü, güzel-çirkin, cesaret-korku, sevgi-nefret gibi... Yolunu bulmalı ve asla yapamayacağını düşünmemelisin.”

“Biliyorum büyücü. Yine de, önce büyülerden başlayacağımız için sevinçliyim.”

“Kalın kafalı bücür. Sen benim dediklerimi dinliyor musun be, haa, seni yanıma aldığım güne lanet edeceğim neredeyse, beni delirteceksss...” büyücü konuşmaya devam etti, etti, etti....

Mavşekaya mor toz zerrecikleri fırlatıp durdu. Onu o uğurlu saydığı tavşan bacağına çevireceğini, külleri diriltip yazmalarla kapıyı açarak onu içeri atacağını ve hapsedeceğini ve daha birçok şey söyledi. Ölene kadar konuştu, mavşekayı da yanından hiç eksik etmedi.

Sir Nigel'in İntikamı (Dwaxer'in Hikayesi)

ç1ÖÖçşKuru Döşek Hanında sıradan bir gündü. Mavitaş kasabası ahalisinden, alkolizme meyilli birkaç tembel ile uzak diyarlardan gelen maceraperestlerin anılarını dinlemeye doyamayan, adeta bu hikayelerin bağımlısı olmuş delikanlı gençler, geçici müşterilerin masaları etrafında “acaba bir havadis yakalayabilir miyim?” diye kulak kabartısı şeklinde pusuya yatmışlardı.

Şanslıydılar; çünkü gelip geçici müşterilerin arasında, tüccarlar ve sıradan yolcuların yanı sıra, maceraperestler de vardı. Hele bir tanesi, tavırlarından bir barbar olduğunu iyice belli eden, hava atarcasına devasa kaslı vücudunu sergileyen savaşçı, konuşmaya pek meraklıydı. Yanında kocaman bir kılıç taşıyordu. Çoğu mavitaşlı, büyük ihtimal bu kadar büyüğünü görmemişti ve yine büyük ihtimalle, aralarından bu kılıcı kaldırabilen çıkmazdı, kaldırsalar bile kullanamayacakları kesindi. Ama Barbar'ın kolları, omuzları ve daha birçok yerindeki, patlayıp fişkıracakmış gibi duran kasları, bu muhteşem görünüşlü aleti, tırpan salları gibi savuracağına ve önüne çıkanı biçeceğine dair, göreni ikna edebiliyordu.

Evet, barbar savaşçı kasabalıları etrafına tolamış, çeşit çeşit maceralarını anlatıyordu. Devasa yaratıklarla, hayaletlerle, iblislerle ve korkunç, akla hayale gelmedik canavarlarla nasıl savaştığını, onları kesip biçtiğini, varsa öbür dünyalarına gönderdiğini ballandıra ballandıra tasvir ediyordu. Anlattıkça coşuyor, coştukça anlatıyordu ve seyirciler, “ooo! Vay bee! Bravo!” şeklinde tezahüratlar yaptıkça keyfinden deliye dönüyor, ağzı kulaklarına varıyordu. Üstelik bu cesur savaşçının çok üstün bir özelliği daha vardı: Kendisini dinleyenlere içki ısmarlıyordu!

“Herkes benden içki!” diye gürledi barbar savaşçı ve bir tezahürat daha patladı.

Hancı pos bıyıklı Bergun, ak sakallı yaşlı büyücü Tiq Otally'nin masasında oturuyordu. Barbar'ın ısmarladığı içkileri doldurmaya koşturan genç garsonu, bir el işaretleriyle yanına çağırdı. Garson geldiğinde “parasını peşin al!” dedi Bergun. Tamam dercesine kafasını sallayan garson, hızla bara doğru seyrirtti.

“Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” dedi yaşlı büyücü Otally. Tiq Otally, klasik insan büyücülerdendi. Bembeyaz saç sakalı göbeğine doğru uzanıyor, suratı ise kırış kırıştı. Görünüşte çok yaşlıydı ama kimbilir hangi kadim sanatlarla ömrünü uzatıyorsa, bir genç gibi dinç hareket ediyor, keskin zekası kristal berraklığında çalışıyordu. Yerleri süpüren buruşuk cübbesi, kukuletalı kocaman şapkası, değişmez kıyafetleriydi. Her sene bu zamanlarda Mavitaş kasabasına gelirdi Otally. Sadece Mavitaş Ormanında yetişen, mavi şapkalı, beyaz benekli mantarlardan toplamak için. Aslında bu mantarların kadim bir dilde, telaffuzu zor bir adı da vardır ama yerli halk mavi mantar der buna ve oldukça zehirli olduğundan yemezler. Yaşlı büyücü, her geldiğinde Kuru Döşek Hanı'nda kalır ve aynı zamanda kasabanın valisi olan, Hancı Bergun ile gel zaman git zaman oluşan bir samimiyet doğrultusunda, hal hatır sormaktan ileri sohbet eder.

“Usta Otally, ben bilirim bu barbarları, şimdi sudan bir sebeple kızar, olay çıkarır, ondan sonra da ödet hesabı, ödetebiliyorsan. Üstelik korumalara dövdürüp, masrafları zorla almaya kalksam, bu izbandutu dövmek için benim fedailerin tümünü ayaklandırmak gerek. O zaman bile kalıbımı basarım ki, bu insan azmanını zapt edene kadar, her taraf dağılır, yıkılır, savaş alanına döner. Astarı yüzünden pahalıya gelir anlayacağın. Yani, en iyisi bu tiplerden hesabı

peşin almak.”

Tiq Otally piposunu tüttürdü. “Sevgili Bergun, ben de tanırım barbarları ve daha birçok değişik adetleri olan, bir dolu ırktan da haberim vardır. Çok gezdim ve de çok okudum. Şimdi senin garsonun hesabı peşin istediği anda, o barbar bunu gurur meselesi yapacak ve ‘kaçıyor muyum, düzenbaz muamelesi mi yapıyorsunuz bana?’ diyerek öfkelenecek.”

Birden malum masadan, “başlatmayın lan hesabınızdan, kaçmıyoruz ya!” diye bir gümbürtü koptu. Dev cüsseli barbar ayağa kalktı ve karşısında cüce gibi kalan garson çocuğu yakasından tuttuğu gibi tek eliyle havaya kaldırdı. Bergun fırlamıştı bile, kapı tarafındaki iki fedai ise bir an atılacak gibi oldularsa da, durdular ve aralarında fısıldaştılar. Fedailerden biri kapıdan fırladı, belli ki başkalarını da getirecekti. Diğeri ise kımıldamadan uzaktan olayları izlemeye devam etti.

Bergun barbarın yanına vardığında, “aman beyim sakın olun lütfen, eminim bir yanlış anlama olmuştur” dedi.

Bu sırada garson çocuğun gömleği yırtılarak kış üstü yere düştü. Alkolün tesirindeki müşteriler buna neşeyle güldüler. Daha gece olmadan tiyatro gibi bir eğlence başlamıştı. Barbar da çocuğun düşmesi ve kaçmaya çalışırken bir iki defa daha tökezlemesini komik bulup keyiflendi. Tekrar masasına oturdu ve şakşakçılarıyla muhabbete devam etti. Bu arada hesap ödeme meselesi arada kaynamıştı ve Bergun de olayın üstüne gitmedi.

“Usta Otally, ermişliğinize söylücek söz bulamıyorum, yine haklı çıktınız” dedi Bergun, ak sakallı büyücünün masasına geri döndüğünde.

Büyücü bir yandan piposunu tüttürürken, bir yandan da gevrek gevrek gülüyordu. “Dur bakalım sevgili Bergun, daha dertlerin yeni başlıyor” dedi.

Bergun heyecanlanmıştı yine. “Aman diyeyim Usta Otally, şaka olduğunu söyleyin lütfen. Ne derdiymiş bu?”

“Barbarın cebinde sadece iki gümüş var, sence yetecek mi hesabı ödemesine?”

“Sadece iki gümüş mü? Ama siz nereden biliyorsunuz bunu?” diye sordu Bergun. Fakat Tiq Otally’nin kaşlarını kaldırarak, muzip bir ifadeyle bakışını görünce üstelemedi. Onun gibi usta bir büyücü için cepteki parayı bilmek, basit bir meslek sırrı olmalıydı. “Çok zarar ettik.” diyebildi yorgun bir sesle.

“Herkese benden içkiii!” diye gürledi malum kişi. Ve şakşakçılardan müthiş bir tezahürat daha koptu.

“Hass... Ulan!” diye fısıldayarak fırladı Bergun ama birden kendini toparladı, büyücüye dönerek saygıyla eğildi ve “çok pardon” dedi.

Tiq Otally’nin neşesi öyle artmıştı ki keyifli kahkahalarını salıverdi.

Tam o sırada kapıdan altı fedai girdi. Demin giden, beş arkadaşını daha getirmiş içerde kalanla birlikte şimdi sayıları yedi olmuştu. Aralarından biri de -komutanları olan- Bergun’un oğlu Hardel di. Aslında bu askerlere fedai demek yanlış olur, çünkü hepsi ciddi askeri

okullarda ve kamplarda eğitim almış doğma büyüme Mavitaş Kasabası'nın delikanlılarıydı. Bergun'un vali olduktan sonra kasaba için yaptığı bir sürü olumlu icraatlardan biri de, yerel ailelerden seçmece delikanlıların, şehirlere gönderilip, ciddi eğitimlerden geçirilerek -ki buna psikolojik eğitim bile dahildi- profesyonel asker olması ve kurulan muhafız birliğinde görev almalarıydı. Böylece hem Mavitaş Kasabası, hem de Kuru Döşek Hanı ciddi bir güvenlik örgütüne kavuşmuştu. Bütün muhafızların aynı tip üniformaları vardı ve tecrübelerine göre rütbe sahibiydiler. Kasaba zaten duvarla çevriliydi ve kapılar nöbetçilerin gözetimindeydi. Gece gündüz, sürekli devriye, asla ihmal edilmezdi.

Hardel, kapının ordan babası ile gözgöze geldi. Eğer sorun çıkarıyorsa Barbar'ı dışarı atmak için izin istiyordu adeta. Bergun oğluna onaylarcasına bir bakış attı ve kendisi barbarın masasına yanaşırken, muhafızlar da Hardel'i takip ederek masanın etrafını kuşattılar. Barbar'ın bir günlük samimi dostları, birden dillerini kedi yutmuş gibi sessizleştiler. Kenarlarda oturan bir iki tanesi yağlı yılan gibi sıvıştı. Birazdan kopacak gümbürtüde kafalarına bir masa, sandalye isabet etme şansının hiç de az olmadığını tahmin edecek kadar bar kavgası görmüşlerdi herhalde.

“Nooluyo lan?” dedi barbar etrafını kuşatan muhafızları görünce. Masada oturan birkaç mavitaşlının gözlerinden, bu insan azmanı izbandutla muhafızlar arasında kalmanın stresi okunuyordu. Bazılarının elleri ayakları titremeye başlamış ve hemen hepsi de, çıkacak çingarda ziyan olmasın diye içkilerini fondip yapmışlardı.

“Barbar kardeş...” diyecek oldu Bergun ama Barbar kesti sözünü.

“Sör Naycıl diiceksin, ulan it!” diye kükredi. Sandalyesinde yayılmış, hiç istifini bozmadan oturuyordu. Ancak sağ eli, neredeyse bir adam boyundaki, iki tarafı keskin, devasa kılıcının kabzası üzerindeydi.

Bergun kıpkırmızı oldu. İnsanın hem han sahibi, hem de kasaba valisi olması, rahatsız edici durumlar ortaya çıkarıyordu. Herhalde, adeta yüzüne tükürükler püskürerek, sarhoşlardan küfür yiyen, ülkedeki tek vali Posbiyık Bergun du.

Öteden olayları ilgiyle seyreden Tiq Otally, muhafızların ellerini kılıçlarına bile götürmediğini görünce, onların profesyonellik ve soğukkanlılıklarını takdir etti. Sıradan fedailer olsa şimdiye kadar saldırmışlardı küfür eden savaşçıya.

“Sör Naycıl, efendim hesap kapatıyoruz da, ısmarladığınız içkileri tahsil etmem gerekiyor. Hepsini oniki altın efendim.” dedi Bergun. Sinirine rağmen ses tonunda kibarlık sınırını aşmamıştı.

“On-iki altın mı? Ulan goblin kıcı suratlı itler, adam mı kazıklıyorsunuz?” diye bağırdı Sör Naycıl.

Bergun'un korktuğu başına gelmişti. Yorgun bakışlarla savaşçı barbarı süzdü ve adamın bir para kesesinin bile olmadığını, geç de olsa fark etti.

Barbar, kemerindeki minik bir cepten iki gümüş para çıkararak masaya fırlattı. “Al bakalım, bayat şarapların için iki gümüş fazla bile!” dedi.

Öteden kulak misafiri olan Tiq Otally, “bayat şaraplar...” lafından sonra dayanamayıp patlattı

kahkahayı. Barbar bir an sesin geldiği yöne döndüğünden, Bergun'un oğluna verdiği işareti fark edemedi.

Sör Naycıl'ın gözlerinin kararmasıyla, kafatasından gelen "tok!" sesini duyması aynı ana denk geldi. Muhafızların hepsi de ustalıklı sakladıkları sopalar ile Barbar'a giriştiler. Özellikle kafasına Bergun'un oğlu Hardel tarafından indirilen ilk darbe, gücünü kaybetmesine sebep olmuştu. Gözlerini açmaya, toparlanmaya çalışıyor ama yedi koldan sağanak gibi gelen darbeler buna fırsat vermiyordu. Körlemesine savurduğu kollarıyla bir iki kişiye vurabildi, ancak bunlar sabahtan beri kahramanlık hikayelerine alkış tutan, kendini masanın altına atmayı becerememiş, geçici dostlarıydı.

Neden sonra, Sör Naycıl dayak yemekten yoruldu. Yumuşadı, muşmula gibi oldu ve kendinden geçti. Dövenler, bir iki dakika daha devam ettiler vurmaya, ancak neden sonra onlar da yorulduklarından mıdır nedir, teker teker bıraktılar dövmeyi. Vücudunun her tarafı moraran, yüzü gözü şişmiş barbar, zorlukla taşındı ve kasabanın dışında, yolun karşı tarafında ki dere yatağının kıyısına atıldı.

Bu arada handa Bergun ve Hardel, Barbar'ın el koydukları iri kılıcını inceliyorlardı. "Fena değil" dedi Hardel, "tabii satabilsek. Bunu kullanacak adam bulmak da zor."

"Ne yapalım, şehirde satabiliriz belki. O herif de bir daha kasaba sınırlarından girmeyecek, ona göre!" dedi Bergun ve tekrar Tiq Otally'nin masasına döndü. "Üstat görüyor musunuz başımıza gelenleri, bir sürü hengame, hem de boş yere."

"Ben zaten görmüştüm ama üzme kendini, sayenizde epeyce eğlendik. Yine de acıdım barbara, epeyce hırpaladınız onu."

"Az bile oldu. Üstad bu nasıl bir zihniyettir ki, parası olmadığı halde insanlara içki ısmarlayıp, cömertlik yaptı? Deli midir, bu adam?"

"Biraz deli, biraz da yalnızlık, takdir edilme, sevilme ihtiyacı."

"Yok hocam, tam sopalık bir adam işte. Hoşuna gidiyor sopa yemek. Bir de başımıza düşman kesilmese bari, delidir ne yapsa yeridir."

"Evet... Ama asıl tehlike, bence şuradaki adamlar" dedi büyücü Tiq.

Bergun'un yine beti benzi soldu. "Ustam bugün hep kötü haber veriyorsunuz" dedi, büyücünün işaret ettiği yöne bakarken.

En köşe masada, gölgeler içinde oturan iki kişiyi gösteriyordu Otally. İkisi de kara giysiler içindeki adamlardan biri cübbeliydi ve içerisi sıcak olduğu halde kukuletasını takmakta ısrar ediyordu. Zayıf, uzun bir adamdı. Kocaman tırnaklı elini, boynuna asılı çantanın üstüne bastırıyor, belli ki çantasında değerli bir şey saklıyordu. Diğeri ise karanlık işlerle uğraşan birine benziyordu. Soğuk sinsi bakışları, fıldır fıldır gözleri, kemerine asılı hançer koleksiyonu -ve çizmelerindekiler- onun büyük ihtimalle bir kiralık katil olduğunu belli ediyordu. İkisi de sanki izlendiklerini anlamışçasına kalktılar ve handan çıkmaya davrandılar.

"Haa, onlar mı?" dedi Bergun. "Bence de insanın arkasını dönmek istemeyeceği tipler ama hesaplarını ödediler. Ve sizin de bildiğiniz gibi üstat, Kuru Döşek Hanı'nın bir prensibi

vardır: Müşteri hesabını ödediği ve olay çıkarmadığı müddetçe, kim olduğu önemli değildir.”

“Biliyorum,” dedi Tiq Otally. Kapıdan çıkmakta olan ikilinin peşinden bakarak, “o cübbeli olan, bir büyücü. Üstelik karanlık sanatlarla ilgilendiğinden, adım gibi eminim. Çantasında sakladığı her ne ise, görmem mümkün olmadı. Bunlar bir iş çevirecek gibi geliyor bana.”

İki karanlık tipli adam, handan çıkarak, atlarını almak için ahırlara yöneldiği sırada, katil tipli olanı, “bence boşuna büyütüyorsun” dedi, “vakit gece yarısına gelirken, dışarıda kamp yapmamız gereksizdi.” Bu adam gerçekten de profesyonel katildi. Auntrin şehri sokaklarında “Yılan” diye bilinirdi, belki yılan gibi hızlı saldırması, belki de zehirli hançer kullanması yüzünden.

“Hiç de değil!” diye itiraz etti kara büyücü Degrim. Hayatını karanlık sanatların inceliklerini öğrenmeye adanmıştı ve sayısız kurbanını kötülüğün bir sanat olabileceğine ikna etmişliği vardı. “İçerideki ahmak bizden şüphelendi ve benim de, bütün gece adamın tarayıcı büyülerine karşı diken üstünde durmaya niyetim yok.”

Ertesi gün güneş tepeye çıkarken, Barbar Sör Naycıl, Mavitaş Kasabası kapısına geldi. Üstü başı çamur içinde, morluklar ve kurumuş kan lekeleriyle berbat görünüyordu. Gözünün biri tamamen kapanmış, diğeri de hatırı sayılır derecede şişmişti. Kapı nöbetçileri derhal kılıçlarına davrandı ve üç adam boyu duvarların üstündeki iki okçu da, ellerindeki çiftler çiftler arbaletleri savaşçının iri gövdesine doğru çevirdi. “Uzak dur!” diye uyardı nöbetçi çavuşu. “Artık bu kasaba da istenmiyorsun. Canını seviyorsan bir daha buralara uğrama!”

“Kılıcımı verin lan!” diye bağırdı savaşçı, sesi biraz yorgun gibiydi.

“Kılıcına, borcun karşılığında el konuldu” dedi nöbetçi.

Barbar hiddetle nöbetçinin üzerine yürümek istedi bir an, ancak vınlayarak bir adım önüne saplanan bir ok, onu durdurdu. Duvarın üstündeki okçulardan biri uyarı atışı yapmıştı ve barbar nöbetçilerin gözlerine baktığında, ilerlerse onu öldüreceklerine ikna oldu. Birkaç adım geri çekildi ve parmağını -tehdit edencesine- nöbetçilere doğru sallayarak konuştu: “Sanmayın ki, bu olay burada kapandı. Döndüğüm de... Döndüğüm zaman, göreceksiniz! Hepinizin...” diye küfürlerle devam etti sözlerine. Tumturaklı küfürler etti, gün yüzü görmemiş ve kadim zamanlardan kalma küfürler. Bütün Mavitaş Kasabası ahalisinin, çevre ahaliler ve hatta yakın şehir ahalilerinin kulaklarını çınlattı. Çoluk çocuk, büyük küçük, ecdatlarını ve doğmamışları da ayırmadı. Oradan geçip de konaklayanı, hatta konaklamayıp da geçeni bile ve salaklık edip uğradığı için, üstelik bu nankör insanlara içki ısmarladı diye kendini de dahil etti listeye. Sövpü saydı, sayıp sövdü. Sonunda yoruldu, ağzı kurudu. Nöbetçiler ise hiç cevap vermediler bu sövmelere.

Akşam yediği dayaklardan dolayı her yeri ağrıyan barbar savaşçı, zonklayan başını tutarak, tekrar dere kenarına dönüp su içti. Derken yola koyuldu ama nereye gittiğini bilmeden, nereden geldiğini bile hatırlamadan, sadece yürüdü. İçinden bir ses batıya yönelmesini söyledi, Temperli Dağlar’a doğru. O da, dağların ardından kaybolup kendini Mavitaş Ormanı’nın koyu gölgeleri arasına terk eden güneşi takip etti.

Aç açına karanlıkta kalmıştı barbar savaşçı, üstelik silahsızdı. Birden uzakta bir kamp ateşi gördü. Kaybedecek bir şeyi kalmamış adam için umut ışığıydı bu ve tereddüt etmeden o tarafa yöneldi. Ateşin yanına geldiğinde, iki kara giysili adamın oturduğunu gördü. Ateşin üzerinde

cazırdayan av etinin kokusunu önceden almıştı zaten.

“Yemek?” dedi barbar, eliyle eti işaret ederek.

“Buyrun Sör Naycıl” dedi kara cübbeli büyücü, “acıkmış olmalısınız.”

Savaşçı bir an duraksadı. “Adımı nerden biliyorsun?” dedi ve ete saldırdı. Kalan konuşmaları tıka basa dolu bir ağızdan çıkan, yarı anlaşılır homurtular oldu.

“Aman efendim, sizi tanımayan mı kaldı bu yörede?” dedi büyücü Degrim. “Sizin kadar kaslı, sizin kadar kahraman görünüşlü kimse mi var civarda?”

Barbar keyiflendi. Konuşmayı pek sevmeyen kara katil Yılan, savaşçıya bir şişe uzattı. Barbar içinde ne olduğunu sormadan kafasına dikti şişeyi. İçki ateş gibi yakarak geçti boğazından.

Neden sonra Degrim tekrar konuştu. Sinsilikten zevk alan bir ifade vardı yüzünde. “Ama Mavitaşlılar, çok ayıp etmişler size karşı.”

Barbar tekrar öfkелendi. “Ben onların...”

“Çok şerefsizlik etmişler yahu. Kaç kişi birden saldırdı?”

“Şerefsizleer! Ama ben onların... Görücekler günlerini.”

“Arkadan vurmuşlar üstelik, öyle mi?”

“Delikanlı değiller ki! Ama bak göreceklerin, ben onları... yapmazsam, beni de...”

“Aslında onlardan herkes şikayetçi. İyi yere dükkan açmışlar, geleni gideni soyuyorlar.”

“Eceli geldi onların. Yakında...”

“Aslında var ya Sör Naycıl, olsaydı bir kaç adamın fena mı olurdu? Gidip Mavitaşlıların dersini verirdin.”

“Adam mı? Yok adamım filan, adamı nerden bulayım?”

“Hatta adam değil de, sana evcil bir canavar lazım, mesela bir ejderha!”

“Ejderhaa mı?”

“Sana da ejderhadan aşağısı yakışmaz doğrusu. Düşünsene: Sör Naycıl ve ejderhası!”

“Heh heh!” Barbar’ın hoşuna gitmişti bu fantezi. Kendini ejderhanın sırtında uçarlarken hayal etti.

“Hepsinden alırsın intikamını!” Degrim iyice sokulmuş, savaşçının sol omuzu üzerinden, uğursuz bir rüzgarın iniltisini andıran, garip bir fısıltıyla konuşuyordu. “Ejderhanın nefesi, yakıp kül eder kaleleri, kuleleri! İsmi yüreklere korku salar, bütün kadınlar köle olur kapıda!”

Barbar kendi krallığının hayalini kurdu: Bütün azametiyle devasa tahtında oturuyordu. Ayak ucunda ise, kıvrılıp yatmış ejderhası, burnundan dumanlar tüterek uyukluyordu. “Hahaha, güzel olurdu doğrusu ama ejderhalar evcilleşmiyor, benim bildiğim kadarıyla.” dedi, daldığı hayallerden istemeyerek dönerken.

“Hiç evcilleşmez olur mu? Tabii ki evcilleşir, ancak işin sırrı: Yumurtayken alacaksın ejderhayı, yumurtadan çıkar çıkmaz ilk seni görecek. O zaman bağlanır sana, ana babası yerine koyar seni.”

“Yapma be! Peki nereden buluruz ejderha yumurtasını?”

Degrim pis bir sırıtışla barbara biraz daha yanaştı ve paranoyak bir tavırla ötede uyuklayan Yılanı baktı. Bu bakış Barbar’ın gözünden de kaçmamıştı. “Sör Naycıl, sizinle karşılaşmamız bir tür kaderin cilvesi. Belki anlamışsındır, benim mesleğim büyücülük.”

Savaşçı hafifçe yüzünü buruşturdu, büyücülerden hoşlanmazdı ama bunu sesli olarak dile getirmedi. Ne de olsa adamın yemeğinden yemiş, içkisinden içmişti. Asıl önemlisi ise Degrim ona saygı duyuyordu! Evet en önemlisi de buydu.

“Benim gibi bir büyücü, senin gibi kudretli bir savaşçı tarafından korunmadıkça bir hiçtir!” dedi Degrim.

“Yok canım,” diye geveledi Sör Naycıl. Mütevazi olmaya çalışıyordu.

“Öyle, öyle!” diye üsteledi büyücü. Ne zamandır ekip olmak için senin gücünde... Yok senin yarı gücüne bile razıyım, bir savaşçı arıyordum.” Ötedeki kiralık katili işaret ederek fısıldadı, “Yılan’a hiç güvenmiyorum. Adı üstünde, Yılan! Dostlarını ne zaman sokacağı hiç belli olmaz. Ama sen öyle misin ya? Bi kere barbarlar dürüsttür, gururludur. Sana her zaman güvenebilirim. Sen adamı sırtından vurmazsın.”

“Ortak olmayı mı teklif ediyorsun?” dedi Naycıl. Sevmiştii bu büyücüyü.

“Evet, hem de ömür boyu! Bir sürü ejderhamız olacak. Sırt sırta verdik mi kimse duramaz karşımızda! Ve bir gün sen kral olduğunda... Ben de vezirin olacağım! Ne diyorsun?”

Barbar bir kaç saniye düşündü ve paçavra bir pantolon ile hurda çizmelerinden başka serveti olmadığını hatırladı. “Evet, olabilir. Neden olmasın?” dedi.

Yılanı uyandırmadan, sessizce kutladılar bunu, şişenin dibine vurdular. Derken büyücü yanından hiç ayırmadığı çantasından, kocaman bir karpuz kadar, yeşilimsi morumsu, acayip bir yumurta çıkardı.

“Ejderha yumurtası mı?” diye heyecanla atıldı Barbar.

“Hayır, bu sahtesi” dedi büyücü, “ama çok iyi bir taklittir, gerçeğinden ayırmak mümkün değil. Bunu, alacağımız asıl yumurtanın yerine koyacağız ki, anne ejderha peşimize düşmesin.”

Barbar yumurtayı büyücünün elinden kaptı. Gerçekten de muhteşem görünüyordu. Üstündeki

desenleri ışıkta incelemek için ateşe sokuldu biraz.

Degrim heyecanla atıldı: “Dur, dur! Ateşe yaklaştırma onu!” Ve tekrar Barbar’ın elinden aldı yumurtayı. Birden suratından ter boşanmıştı. “Boyası akabilir de o yüzden” dedi.

“Peki nasıl değiştireceğiz yumurtaları, ejderha yuvasını nerde bulacağız, daha da önemlisi?” dedi Barbar.

“Herşey ayarlandı” dedi Degrim. “Buraya yakın bir tepede yaşayan bir çift ejderhayı takip ediyorum bir süredir. Yılan ile buraya geliş amacımız buydu zaten. Yılan yumurtayı değiştirecek, ben de sihrimle onu görünmez yapıp, ejderhaların dikkatini başka yöne ekecektim.” Büyücü bir an duraksayıp, uyumakta olan kiralık katili tekrar göz ucuyla bir kontrol etti ve Barbar’a sokulup fisildadı. “Yalnız bunun yumurtayı alıp kaçma ihtimalinden korkuyorum. Bence yumurtayı sen değiştirmelisin” dedi.

Ertesi sabah  birlikte yola ıkıldılar. Birkaç saatlik yürüyüşten sonra ormanın bittiği yere vardılar. Burada geniş otlaklar vardı ve ufuk çizgilerindeki dağlara kadar uzanıyordu.

Degrim, Barbar’a en yakın tepeyi göstererek, “bak o gördüğün Zmrttepe’dir. Patika yolu takip edeceksin, kurumuş dere yatağının üzerinde asma bir köprü var, onu geçince tepeye dümdüz tırmanırsan büyük bir mağara ağzı görürsün. İşte ejderhaların yuvası, o mağara ve yumurta da muhakkak ierdedir. Ayrıca kimbilir başka ne hazineler var ama sakın altınları cebine tıkıştırıp da gürültü yapayım deme. Görünmezlik büyüsü yüzünden seni göremezler ama sesini işitebilirler.

“Hop, hop! Ben gitmeyecek miydim, ejderha yuvasına?” diye itiraz etti Yılan.

Sr Naycıl kabadayı bir hareketle, katil tipli adamın önüne geçti. “Planlar değişti, ben gidiyorum. İtirazın mı var?” dedi.

“Yok” dedi Yılan. Bozulmuştu ama Barbar ile tartışmadı.

“O zaman işimize bakalım,” dedi Degrim. Barbar’ın üzerine garip tozlar serpererek, anlaşılmaz kelimeler mırıldandı ve Sr Naycıl görünmez oldu.

Barbar diğerlerine eliyle ayıp işaretler yaptı ve onların bir şey farketmediklerini görünce de oldukça eğlendi. Büyücü Degrim içinde yumurta olan büyük çantayı el yordamıyla Barbar’ın boynuna astı. Bunun zerine çanta da görünmez oldu.

“Unutma!” dedi Degrim, “bedeninden uzaklaşan her eşya görünür hale geçer. O yüzden özellikle çantayı kendine yakın tut!”

“Tamam” dedi Barbar ve yola ıktı. Diğerleri, uzun otlar ve çalılarla çevrili kk bir tepeciğin ardına gizlendiler.

Bu sırada kurumuş dere yatağının ötesindeki Zmrttepe’de iki ejderha, kayaların üzerine tünemiş, aylak aylak sohbet ediyorlardı.

“ok güzelsin!” dedi erkek olanı, “her zaman ki gibi.”

Dişi olanı kırıtarak dişlerini gösterdi. Sıcak nefesindeki asit kokusu, erkeğin başını döndürdü.

“İştahımı kabartıyorsun” dedi erkek.

“Aç mısın yani?”

“Ben sana açım, ejderhaların en güzeli!”

“Şuraya bak!” dedi dişi, köprüye doğru yaklaşan Sör Naycıl’ı işaret ederek.

“Talihe bak, yemek ayağımıza geliyor.”

“Saldıralım mı?” dedi dişi olan.

“Bırak biraz daha yaklaşsın. Silahı bile yok, bu aptalın yolu buralara nasıl düştü acaba?”

“Aaa, bize baktı, bizi gördüğüne eminim ama arkasını dönüp kaçmak yerine sakince gelmeye devam ediyor.”

“Kendini görünmez mi sanıyor acaba?”

Bu sırada Degrim ve Yılan epeyce geriden ve saklanarak Sör Naycıl’ı takip ediyorlardı. Barbar farkında değildi ama her bastığı yere kiremit rengi bir ayak izi bırakıyordu.

“Sence ejderhaları atlatılabilir mi?” dedi Yılan.

“Hayır” dedi Degrim, “yaptığım görünmezlik büyüü ejderhaları kandıramaz.”

“Peki yumurtanın içine koyduğun patlayıcı toz yeterli olacak mı?”

“Yeterli olmak mı? O miktarda patlayıcı toz, Mavitaş Kasabası’nı yerle bir eder. Birazdan patlayınca iyi siper al. Kafana bir ejderha poposu düşebilir çünkü. Hah hah hah.”

“Dua edelim de ejderler nefes püskürtmesinler geri zekalıya.”

“Sanmıyorum, silahsız bir adam için nefes tüketceklerini ama sen yine de dua et, bunca çabamız boşa gitmesin. Bütün gece şu solucana yağ çekmek beni kendimden tiksindirdi.”

Sör Naycıl asma köprüyü henüz geçmişti ki, iki ejderha uçarak yanına geldi. Savaşçı ses çıkarmamak için kılını bile kıpırdatmıyordu ama iki ejderhanın da hemen yanına gelmesi ve direkt olarak kendisine bakmaları hayra alamet değildi. Acaba görünen bir yeri mi var diye kendisini kontrol etti ama yoktu. Kendi kendisini göremiyordu, o halde bu yaratıklar neden şıp diye önünü kesmişlerdi.

Ejderhalar yavaş adımlarla Sör Naycıl’a yanaştılar. Hem de burnunun dibine kadar, öyle ki, asit kokulu nefesleri Barbar’ın yüzünü yalıyordu. “Senin dua edecek bir tanrın var mı?” dedi erkek ejderha.

Sör Naycıl birden anladı ki: Onu görüyorlardı! “Hass...” dedi son olarak.

Kara büyücü Degrim, “tam zamanıdır” diyerek saklandığı yerden çıktı ve elindeki küçük asadan, önceden hazırlamış olduğu şimşek büyüünü fırlattı. Şimşek direkt olarak Barbar’ın taşıdığı çantanın üzerine çaktı. Sör Nacyıl daha şimşek tarafından kızartılmadan, içi patlayıcı toz dolu sahte yumurta infilak etti. Patlamanın boyutları o kadar büyüktü ki, ejderhalar bile derhal öldü. Sör Nacyıl’ın ise parçası kalmadı.

Kara büyücü Degrim ve yardımcısı kara katil Yılan, ejderhaların yuvasını yağmaladı. Hazinele aldılar ve gerçek yumurtayı da.

Rhalack'ın Çılgınlıkları (Sathaces'in Hikayesi)

Çılgın Koca ejderha Rhalack'ın göz kapakları aralandı ve ininin içini şöyle bir süzdü. Sabahın ilk ışıkları evinin girişinden içeri sızıyordu. Kanatlarını ve kuyruğunu biraz esnettikten sonra usulca ininden dışarı çıktı. Ba-araf'ın serin bahar havasını içine çekti. O tertemiz serin havayı alev alev yanan ciğerleriyle soludu.

Mutlu bir gündü onun için, doğrusu Ba-araf gibi cennet köşesi bir yerde mutlu olmamak çok zordu. İyice açıldıktan sonra ininin önünü kaplayan geniş ve uzun alanda biraz yürüdü, sonra bu alanın sonundaki uçuruma geldi. Aşağıyı şöyle bir süzdükten sonra kendisini boşluğa bırakıp kanatlarını çırpma başladı.

Sevgilisiyle buluşmaya gidiyordu, dün biricik aşkı Nlazlin ona telepatik yolla bir mesaj göndermişti. Akşam avına çıktığı sırada beyninde Nlazlini'in düşünceleri yankılanmıştı "Yarın sabah, Kunduzuyu Köprüsüne gel." Şimdi hızla oraya doğru uçuyordu, arkasına sabah güneşini almış halde kanatlarını ağır ağır çırpıyordu.

İnsanların bu cennet diyar Ba-arafa bıraktıkları izlerden biri de bu Kunduzsuyu Köprüsüydü. Yaklaşık ikiyüzyıl önce ejderha savaşları sona ermişti, ejderhalar bu güzel memlekette yeniden çoğalmışlardı. Savaş bitmeden önce burda yaşayan insanların yaptığı bir köprüydü ve bu ormanlık, kırlık alanda ilginç bir yapıydı kuşkusuz.

Nlazlin'i gördüğü an daireler çizerek alçaldı Rhalack, onun yanına geldiğinde kibar hareket etmeye çalışıyordu. Rhalack genç de olsa büyük bir ejderhaydı ve kibar davranınca komik oluyordu. Nlazlin'in yüzündeki somurtmayı görünce morali bozuldu ve endişelendi. Ne oldu sana diye sormadan Nlazlin konuşmaya başladı, sesi de oldukça soğuktu.

"Rhalack, biricik aşkı, ben gidiyorum ve bir daha geri dönmeyi düşünmüyorum." Yine telepati yoluyla iletişim kuruyordu Nlazlin, onun sevdiği ve başarılı olduğu yöntemdi. Rhalack'ın bu fena habere verdiği yüksek sesli tepki ise ejderha diliyleydi. İnsanların ve elflerin ağızlarında yücelen bu ejderha dili onun çatallı ağzından tiksindirici ve ürkütücü çıkıyordu.

"Nereye gidiyorsun, bir sorun mu var Nlazlin'im, yüce ejderham, kıymetlim, ben de gelirim" Rhalack resmen yalvarıyordu ona. Nlazlin de ejder diline geçti ve konuşmaya başladı, sanki her kelime yüreğini yakıp da ağzına geliyor, acıyla dökülüyordu.

"Bak Rhalack, beni iyi dinle. Sence biz ejderhalar bu cennet bahçesi (bunu tiksinierek söylemişti) yerde mutlu mesut yaşamak için mi yaratıldık? Cevap hayır, biz aşık olmak için de yaratılmadık Rhalack. Ancak yıkım için, savaş için yaratıldık. Üstün büyüümüzle insanları yöneteceğimiz yerde onlar bizi buraya tıkmış." Cevap gelmesini beklemeden devam etti dışı

ejderha Nlazlin.

"Bak şu köprücüğe, elfler, insanlar, cüceler ve onlar gibi olanlar yapım için yartılmışlar, güzel şeyler düşünmek ve yapmak onların işi...Ama bizim görevimiz bu değil.Öyle nefret doluyum ki, buraya tıkmış bizi insancıklar ve biz de itaat ediyoruz.Kalamam seninle.Aşkımızın(bunu da alaycı bir dille söylemişti) hatırına arkamdan gelme Rhalack, bu son isteğim.Ben kendim gibi düşünen birilerini bulmak için yola çıkacağım."

Rhalack'ın yüzüne tokat gibi çarptı bu laflar, husursuzca kıpırdandı ama konuşmadı.Afallamış bir halde gidişini izledi Nlazlin'in.Batı ufkunda küçük bir nokta haline gelip gözden kayboluncaya kadar yerinden kıpırdayamadı.Sonra kendisine geldi Rhalack, saniyeler geçtikçe acısının büyüklüğünü kavırıyor, "Neden arkasından gitmedim?" diyordu kendine.Şimdi de yetişebilirdi ona ama bunun bir faydası olmazdı.

Sakinleşmeye çalıştı ama başaramadı, genç beyni onun isteğiyle hareket etmiyor, olayları kabullenmiyordu.Nlazlin'i sorgulamayı bile reddetti beyni, sadece acısını düşünüyordu ve giderek çoğalıyordu hüznü.İflas edecekti beyni, delirecekti veya bayılacaktı.Ağlamıyacak, yıkılmıyacaktı ama, ölse bile...

Hemen arkasındaki Yıldızsağnağı doruğuna doğru havalandı, biraz sonra tepedeydi.Kunduzsuyu'na hakim küçük bir tepenin zirvesiydi burası.Kuzey yamacı dimdik bir uçurumdu.Rhalack tepeye geldiğinde kanatlarını iki yana açıp kafasını havaya kaldırdı.Sabah güneşini ve Ba-araf'ın bahar havasını yaran kuvvetli bir çığlık salıverdi.Derinlerden gelen nefretin, aşkın ve hüznün çığlıkları yeri göğü inletti.

Ba-araf'ın küçük hayvanları yuvalarına sindiler, yırtıcılar huzursuzlandı, öyle ki kadim ağaçlar bire durdukları yerde titrediler.Sıcak hava ağızından dışarı aktıkça dumanlar yükseliyordu.Çığlığını kesmedi Rhalack, gücünün yettiği kadar nefretini döktü haykırışına.Herkes duysun Nlazlin'in bana yaptıklarını dedi içinden.Böyle sürüp gitti çığlıkları saatlerce...

Kendine geldiğinde Nlazlin'i aramaya çıktı.Ona duyduğu özlemdeñ çok nefretti şu an için.İntikam almak istiyordu ve onu bulmak istiyordu.En kötüsü de onu hala deliler gibi seviyordu.Böylece yollara koyuldu genç ejderha Rhalack.

Diyarın her yerine gitmeye çalıştı, karlı doruklara ve balta girmemiş ormanlara, çöllere ve denizler ötesindeki adalara gitti.Şuursuzca, bilinçsizce onu ararken delirdiğini hissedemedi bile.Bazen insanlarla ve onlara benzeyen yaratıklarla karşılaştı, hepsinde Nlazlin'i gördü.Ondan ürküp kaçtılar.Nlazlin'in kaçtığı gibi.

Artık onu ne Ba-araf'ta hatırlayan vardı ne de başka bir yerde.Unutulup gitmişti, Nlazlin onu unutmuştu ve o da hayatını unutmuştu.Aklı uçup gitmişti başından.Aklı yönetmesi gereken iri bir ejderha vücudu olduğunu mu unutmuştu acaba?Artık düşünemiyordu herşeyi, bilinçsizce yaşadı yıllarca.Yıllar birbirini kovalarken kontrolsüz bir halde ölümünü bekledi diyar diyar uçarak.O bir ölüydü zaten, ölmüşü Nlazlin uçup gittiği an...

Ejderhaların Sonu (catboy7402'nin hikayesi)

çınÖÖçşİki Yaşlı göz ufka doğru bakmaktaydı. Kanatları artık daha da ağır gelmeye başlamıştı bu yaşlı ejderhaya. Ağacın gölgesine uzanmış beklemekteydi. O sözünü tutmuştu. Yıllar önce bu ağacın gölgesinde buluşacaklarına söz vermişlerdi birbirlerine.

Tam artık beklemekten vazgeçmişti ki onu gördü. Gözleri pek fazla ileriye seçemiyordu. Ama emindi. Bu beklediği idi. Hera'ydı. Son dişi ejderhaydı. Kendisi de son erkek ejderhaydı. İsmi Kernes'di. Eskiden sırtında bir kahramanı taşırdı. Birlikte birçok savaşa katılmışlardı. Ama kahraman bir gün yanlış bir seçim yapmıştı. Zengin ve bencil bir kraldan, ülkesini tehdit eden tüm ejderhaların derisini kendisine getirmesi emrini almıştı. Bu Kernes'in ailesini de içeren bir emirdi. Olsa ki onların insanlarla bir alıp veremedikleri yoktu.

Kralın arzusu ejderhaların mağaralarında sakladıkları sonsuz zenginliklerdi. Kernes'in o çok sevdiği ve güvendiği kahraman bu görevi hiç düşünmeden kabul etmişti. Zaten yaşlı ejderha gerisini hatırlayamayacak kadar acı çekmişti. Kanatları delik deşikti. Hera'nın kiler de öyleydi. Önce birbirlerine uzun uzun baktılar. Hera'nın derisi pembeye yakındı. Kernes'inki ise masmaviydi. İyice gökyüzüne yükseldiğinde insanlar onu algılamakta güçlük çekirdi.

Hera ilk sessizliği bozan olmuştu: “Bunca yıl acılarını dindirmeye yetmedi, sanıyorum.”

“Doğru tahmin etmişsin, Hera.”

“Peki. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Bu yaşlı kanatlar seni taşımakta güçlük çekiyorlardır, eminim.”

“Evet. Ben yaşlandım, Hera. Sen de öyle. Soyumuz tükendi. Sonunda insanlar huzura erdi. Ejderhalar tamamen defetildi ve ben söz verdiğim halde halkımın yanında olamadım.”

“Ama bir görevin vardı.”

“Evet. Bir görev. İnsanların iyiliği için yapılmış bir görevdi. Ödülüm de bu oldu. Bir yokoluş hikayesi.”

“Bunca yıl saklandım. Sana söz vermiştim bu yerde buluşmak için. Eskisi gibi değilim artık. Herkesin sevgilisi pembe ve şeker ejderha gitmişti. İnanabiliyor musun? Bunca yıl ağzımdan bir alev bile çıkartamadım. Belki de fark edilmekten korktum.”

Kernes, Hera'ya baktı. Hala eskisi gibi ona çekici geliyordu. Kanatlarını gerdi:

“Ben de senin gibiydim. Saklandım. Basit bir trol gibiydim. Avlandım. Çiğ çiğ yedim. Aynen senin gibi alev çıkartmaktan korktum.”

Birden Kernes'in beyninin içinde bir şeyler harekete geçti. Sanki hafızası unutulmuş anıları tekrar ortaya çıkartıyordu.

“İyi misin?”, diye sordu Hera.

“Galiba.”

Ama birden Kernes, Hera'ya kuşkuyla bakmaya başladı: “Sen... Ama sen... Ölmüştün.”

“İyi misin?”

“Evet. Hatırlıyorum. Ben... Ordaydım. Sen ölmüştün.”

(10 yıl önce)

Bernes, oduncu Berr'in çırağı, her zaman bir şövalye olmak istemişti. Hırsızları kovalamak, güzel leydilerin aklını çelmek, ejderhalarla savaşmak, trol inlerini arşınlamak ve cücelerin madenlerin madenlerini gezmek... Tam bir maceracı ruhuna sahipti. Ama basit bir oduncu çırağının bu hayalini gerçekleştirmesi imkansızdı.

Dalıp gittiği bir sırada ustası Berr onu bağırarak uyandırdı: "Bernes. Kaldır şu kışını. Eski bir dostum uzun yollardan bugün şehre gelecek. Ben onu karşılamaya gidiyorum. Geldiğimde şu duvarın dibindeki tüm kütükler kesilmiş olsun."

"Peki efendim."

Normalde Berr sakin biriydi. Bugün Bernes ustasını biraz heyecanlı görmüştü. Demek ki dostunu yıllardır görmedi diye düşündü. Yaklaşık yirmi dakika sonra ustası yanında yaşlı bir adamla geri döndü. Yaşlı adam kısa boyluydu. Belki de bu biraz kambur durmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Bernes'in mavi gözleri nedense bu yaşlı adamda açıklayamadığı bir sıcaklık hissetti. Berr, çırağına: "Bize iki tabure getir hemen.", diye seslendi. Yaşlı adam çantasını duvarın dibine dayadı. Sonra Bernes'in getirdiği tabureye oturdu.

"Berr, beni bu gençle tanıştırmayacak mısın?"

"Kendisi benim çırağım. İsmi Bernes. Bir ay önce ailesini trajik bir şekilde kaybetti. Bir haftadır da yanımda çalışıyor."

Bernes ses çıkarmadan ustasının yaşlı adama onun hakkında anlattıklarını dinliyordu. Yaşlı adam ilgiyle Bernes'i süzmekteydi.

"Bernes demek. Sen cesur birine benziyorsun. Aslında şehre geliş sebebim bunca yıl edindiğim değerli eşyaları elden çıkartmak için bir dükkan açmaktı. Bir yardımcıya ihtiyacım olacak. Belki benim yanımda çalışmak istersin. Ama dotum Berr de iyi bir insandır. Çıraklarıyla arası hep iyi olmuştur. İyi de para verir. Ben pek fazla bir şey veremiyebilirim. Ama sana engin bilgilerimi sunabilirim. Tüm yaşadığım maceraları sana anlatabilirim."

Macera lafı Bernes'i iyiden iyiye yaşlı adama çekmişti. Berr mutsuzca:

"Seni yaşlı budala. Tam da çocuğun arzu ettiği şeyleri sundun. Sanki çocuğu

önceden tanımış gibi konuştun."

"Ben insanları gözünden tanırım, Berr. Hala beni tanımadın mı?" Eee, evlat.

Kabul ediyor musun?"

Altmış yaşına varmış, şu zamana kadar evlenmemiş ustası Berr'e baktı. Ailesi o trajik gecede kaybettiği günün sabahında ilk yardım elini o uzatmıştı. Üç hafta onun evinde kalmıştı. Sonra ona kendi mesleğin inceliklerini öğretmeye başlamıştı. Belki pek fiyakalı bir meslek değildi odunculuk. Ama kasabada iyi para kazandırdığı oluyordu. Belki sadece kış aylarında. Ama daha ismini bile bilmediği bu yaşlı adam ona hep arzuladığı şeyleri öğrenme fırsatı sunuyordu. Belki de maceraperest adam bir ejderhayla karşılaşmış olabilirdin. Ona onlardan bahsedebilirdi. Bu fırsatı kaçıramazdı. Her ne kadar ustası Berr'e borcu olsa da böyle bir fırsat kırk yılda bir gelirdi.

(Bir hafta sonra)

Ailesini kaybeden biri için ailesinin yerine koyacak başka birini bulmak zordur. Belki ustası Berr ona gerçek babası gibi davranmıştı, ona evini açmıştı, iyi de para veriyordu; ama bu yaşlı adam Bernes'e daha fazla güven

ve sevgi veriyordu.

Daha ismini bile öğrenememişti. Ne zaman sorsa bir şekilde konuyu değiştiriyordu. O da fazla üstelemiyordu. Her gece ona yaşadığı maceralarını anlatıyordu. En çok Bernes ejderhalarla ilgili olanları merakla dinliyordu. Geçen gece Ejdeha Tanrısı Delg'in nasıl bir şekilde alt edildiğini anlatmıştı. Yay kullanmakta usta bir savaşçının özel olarak hazırladığı zehirli bir okla vurulmuştu. Hikaye bitince yaşlı adam ona bir elmas gösterdi. Elmas turkuaz rengindeydi. İçi pusluydu. “Bu elmasın adı Niaxxe. İçinde Delg'in ruhu saklıdır. En azından öyle inanılır. Bunu ele geçirmem bayağı zor olmuştu. Ama bu da başka bir hikaye. Hadi şimdi yatağa...”

Merakına yenik düşen Bernes ertesi gece bir kere daha elması görmek için yaşlı adamın onu gizli tuttuğu sandığı açtı. Anahtarı rafta duruyordu. Anlaşılan yaşlı adam Bernes'e aşırı güveniyordu.

Elmas çok parlaktı. İçini görmeye çalıştı. Bir ara yeşil bir çift göz görür gibi oldu. Ama sonra kayboldu.

Elması yerine koyamıyordu. İradesi buna izin vermiyordu. Sonunda elması alıp kaçtı.

Şehrin yakınındaki ormana varana kadar durmadı. Elmasa hayran kalmıştı. O gece yıldızlar da son derece parlaktı. Sanki dünyaya daha bir yaklaşmıştı.

Birden Bernes elmastaki yeşil gözleri bir daha gördü. Elmas birden konuşmaya başladı. Sanki Bernes'in beyninin içindeydi.

“Bana yardım et. Kurtar beni.” Ses çok keskin ve biraz kabaydı.

“Sen de kimsin?”

“Ben Ejderha Tanrısı Delg. Beni hapsoldüğüm yerden kurtarırsan sana sonsuz güç veririm.”

“Ben deliyorum.”

“Hayır. O yaşlı ihtiyarın adı Kergan'dır. Beni o zehirli okla vurmuştu. Ama ruhum bu elmasa hapsoldü. Kurtar beni. Hayallerini gerçekleştiririm.”

“Nasıl yapacağım?”

“Elması kır.”

“Ama çok sert.”

“Ancak bir şekilde elmas yok edilebilir.”

“Nasıl peki?”

“Işık Tanrısı Xona'nın tapınağındaki hiç bitmeyen mavi bir alev vardır. İnsanın elini yakmaz. Ama kötülüğün tapınağa girmesini engeller. Elması eritecek tek güç o. Bana inanmalısın.”

“Peki nerede bu tapınak?”

“Nehrin karşısında bir liman kenti var. İsmi Neira'dır. Ordaki bir gemi seni tapınağın bulunduğu adaya götürebilir.”

“Hangi gemi?”

“Gücü hak et. Öğren ve elması yok et.”

“HANGİ GEMİ?”

Sesi gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. Ama beynindeki ses kesilmişti.

(İki gün sonra – Neira)

Neira bilindik bir liman şehriydi. Hanlar, tersaneler ve bekar gemicilerin (arada evliler de olabiliyor tabi) tercih ettiği eğlence yerleri özenle sanki etrafa dağılmıştı.

Bernes şehre vardığında direk limana gitti. Herkes işinin başındaydı. Kimse birbirine selam vermiyordu.

Limanda koca bir gemi dikkatini çekti. Açık mavi bayrakları vardı. İsmi Liverna'ydı. Geminin yanına yanaştı. Birasıyla meşgul bir tayfaya:

“Afedersiniz. Bu gemi ne tarafa gider?”

“Ne yapacan ki küçük?”, diye soruya soruyla karşılık verdi tayfa sinir bozucu bir sesle.

“Bir tapınağa gitmem gerekiyor. İsmi Işık Tağınağı.”

“Ben bilmem. Bak kaptan geliyor. Ona sor.”

Kaptan Ceros kirli sakallı, topallayan, hafif şişman biriydi. Sakalları son içtiği biranın yüzünden ıslaktı.

“Kaptan, burada bir küçük var. Bir tapınaktan bahsediyor.”

“Geliyorum. Hık!”

“Kaptan, bu sefer bayağı doldurmuşsun mideyi.”

“Sorma. Kaçırdık bu sefer gereğinden fazla. Eee, evlat. Sen ne soracaktın?”

“Efendim. Bu gemi Işık Tapınağının olduğu adaya gider mi?”

“Evet. O Tapınak. Ne olmuş ki?”

“Benim oraya gitmem lazım. Ailemi geçen hafta kaybettim. Amcam orada rahip. Tek akrabam. Günlerdir açım. Lütfen yardım edin.”

Anlaşılan Bernes'in yalanı işe yaramıştı. Kaptan'ın sesi titremekteydi.

Bernes'in anlattıkları onu hüzünlendirmişti: “Tamam, evlat. Sana inandım. Atla gemiye. Zaten gece yola çıkıyoruz. Şanslısın.”

(Dört gün sonra – Işık Adası)

Işık Tapınağı fazla gösterişli değildi. Ne olduğunu bilmeyen birisi tapınağı sıradan bir kilise zannedebilirdi. Bahçesinde açık mavi renkte cübbeli rahipler dolaşıyordu. Tapınağın girişinde iki asker vardı. Bernes korka korka tapınağa girdi. Askerler hiç ilgilenmemişlerdi. Tam rahatlamıştı ki arkasından biri seslendi:

“Sen, evlat!”

Arkasını döndüğünde üstündeki cübbenin diğerlerine göre daha gösterişli olmasından ona seslenenin daha üstün bir rütbeye sahip bir rahip olduğunu anladı.

“Sen de çok fazla korku seziyorum.”

“Anlamadım.”

“Dahası sen büyük bir günah işlemişsin. Tapınağımızı kirletmene müsaade edemem.”

Ama o sırada başka bir rahip daha geldi:

“Terban, çocuğu görmüyor musun? Anlaşılan uzun yıllardan gelmiş.

Günahlarından arınmaya gelmiş.”

“Fazla iyimser olma, Serian.”

“Sen de insanlara güvenmeyi öğren.”

İki rahip kavga ederken Bernes çoktan mavi alevin olduğu salona gitmişti.

Kimsecikler yoktu. Ses yine beyninde yankılanıyordu:

“Kurtar bizi. Hemen. Elması aleve tut.”

Elması aleve yaklaştırdı. Elini alev yakmıyordu. Ama elmas eriyordu.

Elmastaki sis tüm odaya yayıldı.

“Sonunda özgürüm, evlat. Sen tam aradığım bedensin. Günahkar bir genç.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Hala hatırlamıyor musun? Aileni öldürdün. Onları yaktın. Çünkü onlar sefil

ve önemsiz insanlardı.”

“Hayır!”

“Öyle! Kafana düşen bir odun olayı unutmanı sağladı. Ama kalbin bu kötülüğü unutamaz. Bana yaklaş ki sana söz verdiğim gücü vereyim.”

Birden Bernesin mavi gözleri kıızıla döndü. O sırada içeri biri girdi.

Elinde bir yay vardı. Gümüş kapmalamalıydı. Başında parlak bir miğfer vardı.

Ama Bernes o yaşlı gözlerden onun kim olduğunu anlamıştı: Ustası Berr.

Sisin içindeki ses Berr’e haykırdı:

“İkinci defa planımı bozmana izin vermeyeceğim, Kergan.”

“Ben hiç öyle sanmıyorum. Bırak o çocuğu.”

“Çocuk gücüne güç katacak. O potansiyel kötü.”

“Önce sevgili dostum yaşlı ihtiyarı öldürdün. Yerine kendi soysuz

büyücülerinden birini ona dönüştürdü. Beni bile kandırdın.”

“Soradex çok iyi bir büyüçüdür.”

O sırada odaya pembe renkte elbise giymiş kemerinde iki parlak bıçağı olan bir sarışın bayan içeri girdi. Hareketleri çok çekiciydi.

“Soradex’in icabına bakıldı, Delg.”

“Verla!”

Kergan eski bir dostu görmenin heyecanındaydı. Ama yine de yaşlı dostundaki gibi tuzağa düşmek istemiyordu.

“Evet, Kergan. Yine başını belaya sokmuşsun.”

Tapınağından dışından kanat sesleri ve kükremeler geliyordu. Sisteki ses:

“Anlaşılan ejderha dostlarınız Kernes ve Hera da burada. Kernes’i çocukla tanıştırmak isterdim. Sonuçta isimleri benziyor.”

“O senin gibi değil, Delg. Tağmağa saygısızlık yapmayacak kadar kibar ve cesur bir ejderha.”

Bernes’in derisi kalınlaşmaya başlamıştı. Sisten yayılan ses:

“Çocuğu öldüremiyorsun, değil mi? Bu sefer yayın da sana yardım edemeyecek.

Ha ha ha!”

Ama Verla kemerinden bıçağını çıkardı ve fırlattı. Bıçak Bernes’in boynuna saplandı. Sis dağılırken hayır nidaları yükseldi.

Kernes, Mavi Ejderha, binicisi Kahraman Kergan’ın tapınaktan çıkışını beklemekteydi. Yanında Şeker diye de biinen pembe renkli ejderha Hera vardı.

Rahipler ejderhaları saygıyla selamlıyorlardı.

Az sonra Kergan ve Verla çıktılar. Kergan’ın elinde bir çocuğun ölü bedeni vardı. Kergan yüksek rütbeli rahibe:

“Çocuğu uygun bir törenle gömün.”, diye rica etti.

“Elbette.”

Sonra Kergan, Kernes’in yanına vardı. Kernes’in kanatları masmavi parlıyordu.

“Şimdi nereye?”, diye sordu ejderha.

“Kral’a bu haberi iletmeliyim. Oğlunun öldüğünü bilmeli.”

Kral Herdas, haberi duyunca beklenen tepkiyi göstermemişti. Kendisinden sonra tahta geçecek kişiyi, oğlunu böyle test etmesine başta Kergan kabul etmemişti. Ama kendisinin uzun bir inzivaya çekilmesi gerektiğini düşünmüştü. Uzun bir süre odunculukla uğraşmak ona iyi gelmişti. Kral Herdas:

“Yazık! Ruhunu karanlık tarafa teslim eden bir evladımın olmasını istemezdim. Geriye sadece yeğenim Gerfer kalıyor. O zaten savaşlarda

gösterdiği başarılarla tahtı haketmekte.”

Her ne kadar oğlunun ölümü hakkında yaptığı konuşmasına sinirlensede Kergan, krala bir şey dememişti. Ama kralın sözleri bitmemişti:

“Arazilerimin içinde yer alan şu ejderha topluluğu, Kergan! Aynı zamanda senin de binicisi olduğun ejderhanın kabilesi. Onları burada istemiyorum.”

“Nasıl yani?”

“Onların tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Zorluk çıkarmadan arazilerimden çıksalar iyi olur.”

“Ama efendim. Onlar biz bu topraklara yerleşmeden önce de vardılar.”

Ama kral kararlıydı. Kernes’in bunu duyması fazla uzun sürmemişti.

Kergan’a:

“Krala niye tepki göstermedin? Bilmiyor musun? Bizim o mağarada neyi koruduğumuzu?”

“Herhalde. Merak etme. Böyle bir görevi kabul etmem.”

(İki gün sonra – Çalı Tepesi)

Hera, Kernes’ten daha çok tepki göstermişti. Ama Kernes binicisine güveniyordu. Hera’yı sakinleştirerek:

“Ne senin binicin, ne de benim binicim böyle bir görevi kabul etmez. Krala gününü gösterirler.”

“Ya o hazinelere ulaşırlarsa. Ya yıllar önceki olaylar tekrar yaşanırsa?”

Pembe ejderhanın yüzü ilk defa hüzün doluydu. En azından halk hiç şeker lakaplı bu sevimli ejderhayı hüzünlü bir şekilde görmemişti. Ama Hera görüldüğünden daha bilge bir ejderhaydı. Verla’yı düşünüyordu. Onla tanıştığı günleri.

Birden Kernes de ciddileşti:

“Bana söz ver.”

“Ne sözü?”

“On yıl sonra burada tekrar buluşacağız.”

“Bu da nerden çıktı?”

“Kral bana bir görev verdi. Binicim olmadan gideceğim bir görev.”

“Bu nasıl olur?”

“Dinle beni. Önce sen bir söz ver.”

“Tamam. Söz.”

Kernes heybetli kanatlarını iki yana açtı: “Karşı kıyıda bir isyan çıkmış. Asilerin liderini krala teslim etmem lazım. Ama bu sandığımızdan daha uzun sürebilir.”

“Nasıl?”

“Görüşürüz, Hera.”

Kernes uzaklaşırken Hera bir an peşinden gitmek istedi. Ama binicisi Verla’yı bırakamazdı.

Böyle bir görevden binicisi Kergan’ın haberi yoktu. Büyük babası mimar Yüce Miamer’in mezarı başında ne kadar süre durduğunu hatırlamıyordu. Ama tek bildiği takip edildiği idi. Bir gölge tarafından...

Sonrası beyninin içinden gelen sesler: “Bıçak nefesimi kesse de düşüncelerim değişmedi, Kergan. Bu sefer karanlığa itilen sen olacaksın.”

“Hayır, çırağım. Sen kralın oğlusun. Bir prensisin. Kötülüğe teslim olma. Savaş. Delg’in sözlerine kulak asma.”

Ama diğer seslerden daha keskin bir ses daha vardı: “Ne kadar da boş laflar

ediyorsun, Kergan. Amacıma hizmet etmekten başka çaren yok. Artık bedenim benim yeni savaşçıma ait. Onu öldürerek amacıma hizmet etmiş oldun. Artık onun ruhu benim bir kölem. Aynı senin bedenim gibi...”

Hera, Verla’yı hiç bir yerde bulamadı. Mağaraya geri dönmeye karar verdiğinde yuvasından gelen dumanları fark etti. Tüm ejderhalar isyan çıkartmıştı. Kralın tüm ordusu, Kergan’ın önderliğinde birer birer tüm ejderhaları yere yıkılıyorlardı. Hera, Kernes’in bir tuzağa doğru gittiği anlamıştı.

O sırada Verla, kapatıldığı hapisshanede kralın bizzat kendisi tarafından sorguya çekiliyordu. Kral:

“Böyle olacağını önceden tahmin etmeliydin aslında değil mi, güzelim?”

“Öyle, Delg.”, dedi daha her şeyi yeni anlayan Verla.

“Sonunda anladın.”

“Tabi. Hangi kral oğlu yerine başka birinin oğluna tahta geçme hakkı tanır ki?”

“Aslında Kral Herdas iyi biriydi. Oğlu doğduğunda çok sevinmişti intihar edecek kadar.”

“Demek en baştan beri onun bedeninin içindeydin.”

“Artık her şey bitti, Verla. Sen de ejderhan da öldünüz.”

Kral Herdas’ın elleri kızıla dönüştü. Verla’nın yanaklarına değdi. Verla çılgık atmaya başladı. Yavaşça bedeni küle dönüşmeye başladı.

Savaş alanından kaçarken Hera, binicisinin çılgınlıklarını beyninde yankılandığını duydu. O da gücünü kaybetmeye başladı.

Denizi arşınlarken Kernes bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ama artık çok geç kalmıştı. Kanatları kıpırtayamaz olmuştu. Zar zor kıyıya ulaştı. Yere yığıldıktan bir süre sonra bir grup tayfa onu farkettiler. Tayfalardan biri: Kaptan buna hiç inanmayacak.”, dedi.

Kirli sakallarıyla ve topallayarak ilerlemesiyle tanına Kaptan Ceros, tayfasının sözlerine inanmamıştı. Ejderhayı görünce soluğunu tutmuştu önce. Sonra kendine gelerek ejderhaya korkarak değidi. Onun zor nefes aldığını farkettiler. Birden tayfalarına döndü:

“Gerizekalılar! Görmüyor musunuz? Ejderha hasta. Bir tas su getirin hemen.”

Suyu içerken Kernes yavaşça gözlerini araladı. Sakallı adamın iyi biri olduğunu sezdi. Konuşmaya çalıştı. Ama hiç dermanı kalmamıştı. Sadece Hera’yı düşünüyordu.

Kergan yayını başka bir ejderhanın kalbine doğrultmuştu. Her bir ejderhanın ölümüyle daha da keyifleniyordu. Sonra kalan askerleriyle mağaraya girdi. İçeride saklanan yavru ejderhaları ve ejderha yumurtalarını birer birer yok ettiler. En sonunda efendisinin istediği hazineye ulaştı: Ejderha Elması. Sonsuz yaşam ve zenginlik sağladığına inanılan efsanevi elmas. Delg’in tekrar eski bedenine kavuşmasını sağlayacak olan elmas.

Kergan arkasında elması sandığında taşıyan iki askerle birlikte taht odasına doğru gitmekteydi. Kral onu bekliyordu.

“En sonunda. Elmas ayağımın dibinde. Yıllardır benden sakladılar. Ama artık her şey bitti. Sana yeni bir görv veriyorum Ejderha Katleden Yüce Savaşçı Kergan. Git ve o soysuz hayvanını öldür.”

“Tabi efendim. Peki Verla nerede?”

“Senin için küllerini sakladım.”

Birden Kergan’ın kalbi sıkışmaya başladı: “Ama bu nasıl olur?”

“Sana demiştim hep. Ejderhalara güven olmaz. Anlaşılan şeker sonunda efendisine ihanet etti.”

“Peki pembe ejderha şimdi nerde?”

“Köşe bucak saklanıyor.”

“Yakında onun da icabına bakarım, efendim.”

Kralın yüzündeki tebessüm artmıştı Kergan’ın son sözlerinden sonra.

Kernes mavi kanatları gererken kendini biraz daha iyi hissediyordu. Her ne kadar temizliğine pek dikkat etmeyen biri olsa da Kaptan Ceros iyi biriydi. Gemisi hazır olduğu ve yarına kadar karşı adaya mal götürmesi gerektiği halde mavi ejderhayı bu halde bırakamayacak kadar yufka yürekliydi. Tayfalarından birini Işık Tapınağına yollamıştı. İki saat sonra bir rahiple döndü. Gelen rahibin gözleri açık mavi renkti. Aynen cübbesinin rengindeydi. Ejderhayı görünce tedirgin olmamıştı. Onun kim olduğunu anlamıştı:

“Ah! Bahtsız Kergan! Binicinin ihaneti seni çok yıpratmış olmalı!”

Bu sözler üzerine rahibe öfkeyle bakmaya başladı Kergan: “Ne ihaneti?”

Kaptan ve tayfalar şaşkıncı ejderhanın konuşmasıyla. Rahip:

“Önce kendimi bir takdim edeyim. Ben Yüce Işık Rahibi Serian.”

“Seni tanıyorum.”

“Evet. Geçen gün karşılaşmıştık.”

“Şimdi anlat bana bune ihanetiymiş?”

Rahibin her sözüyle biraz daha yıkılmıştı Kergan. Rahibin sözleri bittiğinde de tüm gücünü toplayarak yükselmeye başladı:

“Buna inanmıyorum. Bunun arkasında başka bir şey var?”

Serian’ın ejderha yeterince uzaklaştıktan sonra cübbesinin rengi kızıla dönmüştü. Yüzü de yaralı bir hal aldı. O sırada tayfalar ve Ceros’un etrafını kızıl cübbeli adamlar sardı. Büyücü Soradex kızıl gözlerini Ceros’a çevirdi önce. Sonra adamlarına:

“Hepsini yok edin. Kimse sağ kalmamalı. Ejderhaların sonunun iç yüzünü kimse bilmemeli.”

“HERA!”

Tüm mağarayı dolaştı. Tek bulduğu kendi ırkının ölüleriydi. Hepsi için tek tek ağladı. Özellikle genç ejderhalar için. Ama Hera’dan bir iz yoktu. Bir süre sonra birisinin arkasında olduğunu farkettiler. Bu Kergan’dı:

“Boşuna Hera’yı arama. Binicisinin sonunu paylaştı. Onun cesedi saklanamayacak kadar değersiz artık.”

“SEN! Bunu bana neden yaptın?”

“Hiç anlamadın değil mi?”

“Sen Kergan olamazsın!”. Sesindeki tonda hala eski binicisine özlem vardı.

Ama Kergan kralın emrine harfiyen uyma niyetindeydi. İçindeki Bernes’in ruhu gerçek Kergan’ın ruhunun bedenine dönmesine izin vermiyordu. Bunu Kernes asla bilemeyecekti. O hala Kergan’ın bir çeşit büyüyle bu hale geldiğini sanıyordu. Bu da en büyük hatası olacaktı.

“Şu yaptıklarına bak! Bunların hepsi benim kardeşimdi. Hep sizle iyi geçindiler. Size zarar vermediler. Sizden önce de burdaydık biz. Biliyordun. Onu koruyorduk. Tekrar Delg’in hakimiyeti gelmeyecekti. Söz vermiştik birbirimize onun bedenini yok ettiğinde. Hatırlamaya çalış.”

“Tabi ki hatırlıyorum. Ama artık yeni bir düzen var. Daha mutlu ve daha huzurluyuz.”

“Biz miydik huzuru bozan?”.

Artık Kernes’in sesi çok yükselmişti. Öfkesine hakim olmaya çalışıyordu.

“Artık bu diyarların hepsi yeni yüce efendimize ait. Yüce Ejderha Tanrımız DELG’E!”

Işık Tapınağının hiç sönmeyen mavi alevi ilk defa o kadar azalmıştı.

Tapınakta her vahşice katledilen rahibe karşılık biraz daha gücü azalmaktaydı. Soradex en sonunda ateşin bulunduğu odaya varmıştı. Ona iki eliyle uzaktan bir çeşit büyü yaptı. Sözlerini kimse duyamamıştı. Çünkü lanetli Huyt büyücülerinin sözlerindendi. Ejderha Tanrı’sı Delg’in baş büyücülerinin.

Tapınağın çatısına asılan kıızıl bayrak artık bu tapınağın bir Hulg Tapınağı olduğunu belirtiyordu. Soradex yaralı yüzünün acımasına rağmen gülümsüyordu:

“Keşke kardeşim de bu anı görseydi. Tekrar düzen geri geldi. Adalet tekrar sağlandı.”

Kızıl cübbeli yandaşlarına döndü. Son elini havaya kaldırdı: “Efendimiz Yüce Delg’e!”, diye bağırdı.

Kergan yayını ejderhasına tutarak: “Ya efendimize boyun eğ, yaşamana bir müddet daha izin versin ya da şimdi öl.”

“Efendinimiz mi? Kulağın ağzından çıkanları duyuyor mu?”

“Hem de çok net bir şekilde. Sen soruma cevap ver. Boyun eğ efendimiz Delg’e.”

“ASLA!”

“Onun kudretini hala tanımıyorsun. Çok yazık!”

“Asıl sana yazık, Kergan!”

Kergan yayına bir ok yerleştirdi. Tam fırlatmak üzerindeydi ki Kernes mağaranın tepesine doğru alev püskürttü. Mağara çökmeye başladı. Kernes son anda mağaradan çıktı. Binicisi kayaların altında kalmıştı. Son defa güzel ülkesine baktı Kernes. Artık sürgün zamanıydı.

(Şimdi...)

“Senin öldüğünü söylediler, Hera!”

“Demek ki içindeki ses öyle demiyordu. Buraya gelip beni beklediğine göre.”

İki ejderha, son kalan iki ejderha kanatlarını gerdiler. Ufka doğru baktılar ikisi de.

“Biliyorum. O aslında benim hala tanıdığım kahraman. Bir yerlerden mutlaka bizi izliyordur.”

Verla ve Kergan’ın ruhu iki ejderhayı izliyordu gerçekte de. Zamanı gelince eski barışçılç düzeni getireceklerine inanıyorlardı. Verla’nın yüzü hala eskisi gibi güzel ve narindi. Kergan hala güçlüydü. Ejderhalar onları göremiyordu. Ama onların bir yerlerde, özgür ve barış dolu bir yerde olduklarını biliyorlardı. Bu da onlara yeterdi. Çünkü bu dünyada ne barış ne de özgürlük kalmıştı...

Folkoar, gnom... (Lydronek'un hikayesi)

ç11ÖÖçşBölüm I
Mhornig Kenderi

Gnom kasabası Mhornig’de güneş yine tepeye çıkmıştı.Bu sıcakta evlerine tıkilip kalmak istemeyen bir sürü küçük el mucitliklerini dışarıda yapıyorlardı.Bir grup projeleri olan “Aşçı-döver” hakkında fikirlerini beyan ediyorlardı.”Bak,” dedi kısa -çok kısa yani- ve şişman olan iç çekerek, “Eğer şu elimde tuttuğum dişliyi şu küçük boşluğa çok daha önce yerleştirmiş olsaydın, aşçı-döver elinde oklavayı tutabilirdi!”. Oklavayı aşçı-döverin eline tutuşturan , sakalları yerleri süpüren gnom kaşlarını kaldırdı “Öyle mi Khotarenfortos?Emin misin?Ya da emin olduğuna emin misin?Açıkçası ben senin emin olduğundan emin olduğunu pek düşünemiyorum!Çünkü eğer emin olduğundan..” sözüne bir süre daha devam eden Muthoranthou emin olmakla ilgili birkaç laf daha edecekti ki Folkoar ayağa kalktı. Gnom pek de uzun olmayan sakalını kaşırken büyük gözlerini kıstı ve biraz durdu. İki arkadaşı da heyecanla konuşmasını bekliyorlardı. Genelde projelerdeki hatalara çok pratik çözümler bulan Folkoar konuşmak için ağzını açmıştı ki arkasından gelen tiz bir sesle irkilip arkasını döndü.

Hofert bütün hızıyla koşuyordu. Açıkçası kender biraz şaşkındı. Herkesten gnomların arkadaş canlısı olduklarını duymuştu. Oysaki sıkıcı şeylerin satıldığı bir dükkanda -tornavida, vida, pense falan filan kim ne yapardı bunları?- bulduğu birkaç ilgi çekici şeyi ödünç almıştı o kadar. “Eh, nasıl biz kenderler de kenderden kendere değişiyorsak gnomlar da öyle olmalı..Mutlaka biri yardım eder bana..” diye aklından geçiren kender en yüksek sesiyle bağırdı; “İmdat! Birileri beni haksız yere suçluyor! İmdat, imdat!Hey oradakiler elinizdeki oklavayla şunlara hadlerini bildirin! İmdat!”. Hız kesmeden gidip oklavaları olan ve kocaman , kollar ve ayaklara sahip bir kutu yapan üç gnomun arasına atladı.Üçünün de ona ters ters baktığını fark edince sıcak bir gülümsemeyle elini ortadaki gnoma uzattı ve “Ben Hofert Burghol, anlayacağınız üzere bir kenderim ve tanıştığımıza inanılmaz memnun olduğumu belirtmeliyim!”.Folkoar kender elini uzattığında ceplerini son kez kontrol etti ve aşçı-dövere bir baktı görünürde her şey yerli yerindeydi çarpık bir gülümsemeyle kendere elini uzattı “Ben Folkoaruholekyolernadihorauk,” kısa ve şişman olanın omzuna elini koydu “Khotarenfortosutokhulankohoretarus ve Muthoranthougokleranothperollandi.Biz de tanıştığımıza memnun olduk.”.Normalde ezberleyene kadar isimleri tekrarlayacak olan kender afallamıştı ve bu isimleri nasıl aklında tutacağını merak ediyordu ki tam o sırada Muthoran imdadına yetişti; “Kısaca ben Muthoran ya da Muthoranthou, Folkoar ve Khotaren sanırım bunlar (kendi kendine “o küçük kender beynine” kısmını ekledi) daha kolay gelir.” Kender hepsine teşekkür etti ve omuzlarının üstlerinden hala kovalanıyor mu diye baktı.Sonunda peşinde kimse kalmamıştı.

Folkoar ve arkadaşları projelerine geri döndü.Bu arada keselerine gnomların bazı eşyaları düşmüştü “Her neyse, şimdi rahatsız etmesem iyi olur.İşleri var” dedi ve en yakın banka oturdu.Hava kararınca eşyalarının kendilerinde olmadığını fark eden gnomlar kenderden şüphelenmeye başladılar ama almanın pek bir yolu yoktu.Sonuçta o bir kenderdi ve eşyalarının kendi keselerine düşmüş olduğunu “unutacaktı”.Üç arkadaş eve gidip uyumaya karar verince Hofert gizlice evlerine girdi ve eşyalarını sandığın üstüne bırakıp çıktı.Bu sırada Folkoar tam uyuyamamıştı ve kenderin minik ayaklarının çıkardığı çıtırtıyı duymuştu.Uyku sersemi olarak kalkıp hemen peşine takıldı.Gecenin geç saatlerinde bir kenderi aramak çok zordu gerçi ama..Aslında bu küçük kovalamacanın büyük bir dostluğun başlangıcı olacağını hiç tahmin edemezdi.Uzun bir aradan sonra kenderi yakalamıştı, eve götürüp bu gece

kalmasına izin vereceğini söyledi ve huzur içinde uykuya daldı.Tam bir huzur değil aslında..

Bölüm II

Han, Yolculuk ve..Yanarak Öldürülmek?İlginç Bir Fikir..

Yol dolambaçlıydı, ormanda yağmur yağmıştı.Kender güneşe ormanın son dönemecinde kavuşabileceğini düşünmüştü.Fakat bulutlar kapkaraydı ama gün bulutların imalarındaki kadar kötü geçmiyordu. Han görüldüğünde kender kafasını kopartacakmış bir kafa sallama hareketi yapıp avazı çıktığı kadar bağırdı; “Folkoar!Hey Folkoar uyan artık bir han görüyoruz!Hey hadi kalksana!”Folkoar biraz homurdandı, gözlerini kaşıdı, bir an midilliden düşer gibi oldu sonra kendine geldi.Kenderle birkaç haftadır süregelen dostlukları giderek daha eğlenceli oluyordu.Tabii bu kender için geçerliydi. Gnom bir kenderin yolculuklarında ona eşlik etmekten biraz rahatsızdı ama bu Hofert’in değil bel ağrılarının suçuydu.Gnom biraz durup kendine çekidüzen verdi.Sonunda kenderle konuşmaya başlayabilirdi.Bütün neşesini ses tonuna yansıttı“Sonunda!Bir han iyi olur,midilli pek rahat değildi.Aslında sadece biraz sert.Belki yastıklı bir eyer iyi oldurdu.Ha?Sen ne dersin aslına iyi ki yanıma eşyalarımı almışım!Şimdi eğer bunu yapacaksak pratik ve rahat olmalı...Hmmm...” Folkoar uzun bir süre onu dinlemeyen Hofert’e yastıklı eyerin nasıl yapılacağı hakkında fikirlerini anlattı.Aynı anda Hofert de bulutlara bakıp onlardan çıkan şekilleri gnoma anlatmaya başlamıştı.Yol arkadaşlarının kendi kendine konuşmaları bitince hana varmışlardı.

Hanın ismi –Vidalı Han?- Folkoar’ın hoşuna gitmişti,bu yüzden içeri ağız kulaklarında girdi.Han göze hoş geliyordu.Tozlu masalar simetrikti,koltuk ve taburelerin hepsi de sahneyi görebiliyordu.Handaki eski ama rahat koltuklardan birine, tam sahnenin ortasına denk gelen bir yere oturdular.Garson ne yemek istediklerini sorduğunda biraz düşündüler ve kuzu eti istediler. Perde açılmıştı, ilk dansçılar çıktı, bir kadın şarkı söyledi ve bir büyücü gösteriler yaptı. Folkoar için en etkileyicisi büyücü olmuştı.

Mhornig’de az sayıda büyücü vardı, gnomlar büyücü olmayı çok zaman kaybettireceği için tercih etmezlerdi. Yani bu Folkoar’ın gördüğü ilk düzgün büyücüydü. Gösterinin bir kısmında Folkoar sahneye davet edildi. Gnom tereddütsüz gittiğinde büyücünün sahte bir hiddetle onu yakacağını açıklaması gnomu korkutmuştu.Sonunda büyücü Folkoar’a rahatlaması için göz kırptı.Büyücü cüppesinin geniş kolları altına incecik duran ellerini kaldırdı, birkaç söz söyledi ve birden gnom alev aldı. “İmdat!Beni yakıyor manyak büyücü, imdat! Hofert yardım et ! Ya da Kotharen ve Muthoran’a selam söyle! Hayır selam değil yani onları seviyordum! Onları çok özlerim ben ama!Ayrıca küllerimi burada bırakma...” Ne şanssızlık ki kender onu duymuyordu, büyük ihtimalle yemeğini ağzının suları akarak yerken bir şey duyamamıştır diye düşünen gnom koşturmaya ve bütün Mhornig’e onları sevdiğini söylemeye devam ediyordu. Büyücü dahil herkes kahkaha atıyordu.Sonunda büyücü boğazını temizledi ve anlamsız birkaç söz daha söyledi.Sözler bittiğinde Folkoar kül olmaya başladı.Sonra kül olan kısımların hareket edebildiğini ama görünmez olduğunu fark etti.Bir sevinç çığlığı atacakken kendini kuliste buldu.Hemen sahneye çıktı “Hey Hofert ben yanmadım!Bak hala buradayım!Bak, bak!” gnom hemen kender arkadaşına sarıldı.Herkesin sempatisini topladıkları için gece handa bedava uyuyacaklardı.Gnomu çok seven hancı Hofert’e ters ters baktı ama onun da kalmasına izin verdi.Kaldıkları oda küçüktü ama içeride ilginç bir şey vardı ; büyücü adam gnoma basit bir büyü kitabı armağan etmişti.Folkoar içini açmak için sabırsızlanıyordu ama yapamazdı. Şimdi çok yorgundu.Sabah hemen kahvaltılarını yapıp çıktılar.Hofert Folkoar’a büyü öğretebilecek birini bildiğini söyledi ve o tanıdığın yaşadığı şehir olan Ghotlap’a doğru yola çıktılar.

Bölüm III

Ah şu büyücüler!(Ve onların büyü aletleri!)

Ghotlap’a giren Folkoar ve Hofert şehrin labirenti andıran ve pahalı şeylerin satıldığı pazarında dolaşıyorlardı.Burada bir kenderle dolaşmak çok tehlikeli olmasına rağmen henüz sorun yoktu.Ama bu hiç olmayacak değildi,yani bir kenderden beklenen buydu.. “Hatta belki bir şeyler çalmıştır bile.”diye aklından geçirdi Folkoar. Sanki düşüncelerini okumuş gibi kender hopleya zıplaya gelip “Bak!Ne buldum!Nasıl durmuş?” Folkoar her ne kadar suratını asmaya başlasa da kenderin parmağındaki yüzük gerçekten etkileyici göründü ona. “Bak Hofert, nereden aldın onu söyle!Eğer söylemezsen kuyumcuya satmaya karar veririm, ama söylersen belki parasını ödeyebilirim.” diyerek blöf yapan gnom kenderin heyecanlı gözlerle bakıp “Gerçekten yapar mısın?” Demesini bekliyordu ve dedi. “Evet, sence yapmaz mıyım? Hadi söyle nereden buldun?” Kender cevap verdi, “Eeee şey..Kuyumcudan!”. Folkoar akıllıydı fakat anlaşılan o ki Hofert de akıllıydı.İki arkadaş kuyumcuya girdiler.Bu sırada gnomun yaptığı basit bir büyüyle yüzük yere düştü ve gnom yüzüğü kendi parmağına taktı..Folkoar Hofert’e gezmesini önerdi.Kender gidince kuyumcuya girdi.

“Merhabalar ben bu yüzüğü satacaktım da fiyatını merak ettim yani satarsam ne alacağım falan...” fazla konuşmasını istemeyen kuyumcu Biraz yüzüğü inceledi ve hemen fiyatı söyledi “Bu değerli parçaya en az 700 altın!” gnom heyecanla cevap verdi “Tamam!” sonunda gnom koskocaman bir altın kesesiyle kuyumcudan çıktı ve kenderi aradı, garip bir şekilde pazar alanı kender doluydu ve “ilginç” şeyler satılan bir tezgah hemencecik boşalıyordu.Sonunda Hofert’i buldu ve yüzüğünü satmak zorunda kaldığını söyledi.Kender biraz surat astı ama altın kesesini görünce neşesi yerine geldi.

Bu sırada kuyumcunun olduğu taraftan bir patlama sesi duyuldu ve etrafa ışıklar saçıldı.Herkes gibi gnom ve kender de sesin duyulduğu yere koştu.Kuyumcu patlamıştı..Her şey kül olmuş, metaller erimiş ya da şehrin başka yerlerine uçmuştu.Bir tek pahası 700 altın biçilen kenderin bulunduğu yüzük kalmıştı.Kender hemen yüzüğü kaptı ve olay yerinden ayrıldılar.Gnom şok halindeydi, kender ise ilk defa bir patlamaya tanıklık etmiş olduğu için olduğu belli olan heyecanı gözlerinden okunuyordu.

Birkaç gün sonra gnom ve kender büyücünün evini ziyaret ettiler.Bomboştu.Yani insan yoktu.Ev iki katlıydı ve bir deposu vardı.Giriş katında upuzun kitaplıklarda kronolojik ve alfabetik sıraya göre dizilmiş kitaplar vardı.Öbür katlarda ise laboratuvar, yatak odası gibi odalar vardı.Evdeki eşyalar pek tozlu değildi.Yani ev yeni terk edilmişti.Kender , gnomun evdeki kitapları ödünç almasında bir sakınca görmediğini söyledi ve kitapları gnomun çantasına attı.

Gece olunca şehrin biraz dışarısında –peşlerinde siyah bir silüetle- yani ormanda uyumaya kara verdiler.Gece ilerleyince silüet gölgeler arasında iki arkadaşa yaklaştı, hedefi olan yüzüğü almak için planları tamamdı.Hızla koştu, yüzük Folkoar’ın parmağındaydı. Gnom ağır bir uykusu olduğu halde yüzük şişkin parmağından çıkarıldığında uyandı ve koştu.Hırsız takılıp düşmüştü.Gnom adamın siyah cüppesini yakaladı o sırada adam kaçmasın diye kender de gnomu tutuyordu.Önce dev bir sarsıntı ve gürültülü sesler geldi.Sarsıntının şiddeti artarak kenderi havaya fırlatırken göz alan bir ışık, enerji dalgaları yayarak kenderi ve gnomu şiddetle havaya fırlattı..Bir patlama, aynı kuyumcudaki gibi...

Bölüm IV

Bomboş ve bambaşka bir boyut..Büyücü işi..

“Aman tanrım!Öldük mü!Hayatımda hiç ölmemiştim Folkoar biliyor musun?Bir keresinde bir taş kafama isabet etmişti ve bayılmışım yani ama hiç ölmemiştim!Ne heyecanlı!”Bu Hofert’in sesiydi..Gnom gözlerini kenderin hikayeleriyle açtığı için şanslıydı bir bakıma ;belki işlerine yarayabilecek bir deneyimi vardır diye düşündü. Yok gibi gözükiyordu..Folkoar ayağa kalkıp etrafa baktı.Garip bir yerdi; bomboş bir mavilik ve bir ev vardı.Aynı Ghotlapta büyücünün evinin olduğu yerde (aslında etraf bomboştu ama Folkoar aynı yerde olduğunu tahmin ediyordu.)Sonra bir şey daha fark etti, kuyumcu da buradaydı ve şimdi de ormanın patlayan kısmı arkalarında belirliyordu. “Gel, büyücüye gidelim!” dedi Folkoar Hofert’e. Kender de peşinden geldi..

Büyücü çalınan kapısını açtı.Burada onu rahatsız eden pek birileri olmayacağını sanıyordu..Karşısında bir gnom ve bir kender vardı. “Selam, ben Folkoaruholekyolernadihorauk Mhornig’den geliyorum.Şey büyüye ilgiliiyim ve kender arkadaşım –yani Hofert- sizin beni eğitebileceğinizi düşündü, sizi Ghotlapta aradık ama eviniz boştu ve biz...”diye devam etti gnom. Kadın misafirlerini sempatik bulmuştu.Şanslı olduğunu düşünerek “Hoş geldiniz Folkoaruholekyolernadihorauk ve Hofert.Ben Lykoal, Ghotlap’ın büyücüsü.İçeri gelin.” İçeri girdiler.Evde bir değişiklik yoktu,aynıydı. Birer tabureye oturdular “Nasıl geldiniz buraya?” diye sordu hemen Lykoal. Hofert cevabına başladı.Bitirdiğinde kadın kaşlarından birini kaldırdı “Hmmm ben de buraya yüzüğü takarken geldim,yüzük normalde hedeflediğim kişileri patlatacaktı ama küçük bir hata yapmışım .Kendimi burada buldum ve durumu kavramaya çalıştım.Sonra evimi buraya çağırdım,yani buraya bir kopyasını çağırdım diyelim.” Kadın acelesi varmışçasına kısa kesti başından geçenleri ve devam etti “Şimdi yüzük siz takınca patlamıyor?” Kender ve gnom birbirlerine bakıp başlarını evet anlamında salladılar. “O zaman kurtulduk!Şimdi bulabildiğiniz en az birer yüzüğü takın.Eğer normal dünyada hiç patlatmıyorsa burada siz hedef alınca patlatacaktır, sırayla her yeri patlatın, sonra birbirinize tutunup biriniz öbürünüzü patlatsın.Dikkat edin ama, benim evimi patlatmamanız gerek!”kısa bir kahkaha attı ve sustu.Kender ve gnomun bakışları onu rahatsız etmişti “Her neyse..” deyip geçiştirdi..

Kender ve gnom ama hemen işe koyuldular. Sonunda ikisi de birer yüzük bulmuştu. “İlk ben takacağım, eğer patlarsam Lykoal’a gidip patladığımı söyle. Bir plan kuracaktır.” Gnomun son sözleri bunlardı “Dur!Ama ya ölürsen?” gnom kenderin saçmaladığını düşündü, “Ölmem, merak etmene gerek yok..” Folkoar yüzüğü yavaşça yüzük parmağına taktı,görüşürüz dedi ve iyi şanslar diledi.Yüzük parmağa oturtulduğu an bir patlama oldu,önce yer sarsıldı, ses yoktu sonra göz alıcı bir ışık patladı.Hofert biraz şaşırdı, beklediği etkiler bunlar değildi.Patlamanın izleri gittiğinde gnom orada duruyordu. “Ne oldu?Neden gitmedin?” kender hızla ve yığınla soru soruyordu. “Açıklayayım, sadece bir patlama illüzyonu.Kısa bir cevap ama yeterli sanırım.” dedi gnom sırtarak.Bir süre sonra iş bitmişti, gnom ve kender dışında herkes Ghotlap’a gitmişti ve bir patlama onları da götürecekti.Gnom, kenderi omzundan sıkıca kavradı ve yüzüğü ona doğrulttu.Kender yutkundu.Bir anda gürültü ve sarsıntı her tarafı sardı,gürültü sarsıntıyla giderek artıyordu.Sonunda büyük bir şiddetle bir enerji dalgası ikisini havaya fırlattı...

Gözlerini açtıklarında büyücünün evinin çatısındalardı.Hemen aşağı inip büyücüyle görüştüler.Lykoal’ın “Sağ olun size nasıl teşekkür edebilirim acaba?” sorusuna tek cevap verilecekti.Sonunda Folkoar 5 yıl boyunca büyücünden büyü öğrenecekti.Ama bu sürede bir şeyler kaybetme riski vardı, zaman dışında bir şeyler..

Bölüm V

Kender, Gnom, Büyücü, Köprü, Ağaçlar ve En Önemlisi Ejderhalar..

Kender ortada görünmeyeli iki yıl olmuştu.Ama bu gün farklı olacaktı Ghotlap’a Folkoar’ın gerçek bir büyücü oluşunu kutlamaya gidiyordu.Şimdi konuşma provası yapmalıydı, “Merhaba Folkoar!Beni hatırladın mı?Gerçekten mi?Kafan büyüyle o kadar meşgul ki arkadaşın Hofert’i unutuyorsun!” konuşma provasına dalan kender arkasında yükselen muazzam gölgeyi fark etmedi..

Folkoar yeni öğrendiği büyüü çalışırken –büyü uzak yerleri görmesini sağlıyordu ve uğraşırsa büyücü oradaki bir şeyin kılığına girebiliyordu- köprüye baktı.Köprüden ilk ve son geçişi Hofert’le olmuştu.Bilinçaltının oyunu sandığı bir kender silueti bir an köprüde belirdi.Gnom şüphelerini ve umutlarını bir yana bıraktı.Köprüye biraz daha yoğunlaştı.Bu Hofertti!Onu gördüğüne inanamıyordu!Heyecan konsantrasyonunun dağılmasına sebep olmuştu.O sırada eski dostunun arkasında yükselen gölge falan görmüştü.Ama her neyse!Dur ama, bir gölge hmm..Tekrar yoğunlaştı.Gölge büyüdü ve büyüdü, birden iki koca pençe kenderi ensesinden yakaladı.Havaya dik bir yükseliş yaptı ve spiraller çizerek hem kenderin midesini bulandırdı hem de gnomun başını döndürdü.Folkoar biraz bekledi.Olayları kavramaya çalıştı..Ejderhalar!Ejderha arkadaşını kaçıırıyordu!!Biraz bekledi ve ejderhaları köprüünün başına dönerken gördü!Kocaman yaratıklar arkadaşını öldürmüşlerdi!Aceleyle Lykoal’ın evinden çıktı.Lykoal’ın gözünden de kaçmamıştı bunlar.Hemen arkasından onu izledi.Uzun bir yürüyüşten sonra köprüye varan Folkoar henüz göremediği ejderhalara doğru haykırdı “Ey ejderhalar!Öldürdüğünüz kender benim arkadaşımdı ve onun için her şeyi yaparım.Onun için ejderhaları bile öldürürüm!”

Bu laf üzerine kudretli yaratıklar geniş kanatlarını açtı.Sarı olan yükseldi, kuyruğu arkasında dans ediyordu.Tam güneşin önünde durdu.Mavi olan ise sarı olanın tam karşısında yükseldi,birkaç ses duyuldu.Birden mavi olanın arkasında ay yükseldi, yıldızlar parladı.Gökyüzü karanlıktı.Ansızın köprüünün altından gümüş bir ejderha daha çıktı ve gündüz ile geceyi ayıran çizgide durdu.Şimdi anlamıştı Folkoar; bunlar Gece ve Gündüzün Ejderhalarıydı.Ortakdağı ise ikisinin tek ortak noktası olan Yıldızın Gümüş Ejderhasıydı.Bunlarla başa çıkmanın bir yolu vardı.Ama bunun için bir kurban gerekiyordu.Kurban bulamazdı,o zaman biraz efor sarf etmesi gerekecekti.

Bölüm VI

Gnom’un gecesi, çok cesurca..

Açılışı Folkoar’ın yapmasına izin verdiler ejderhalar.Bu bir jestten çok, küçümsemeydi..Folkoar bir elini kaldırdı, mavi ejdere konsantre oldu.Gözlerini kapayıp birkaç kelimeyi sertçe söyledi ve gözlerini açıp ejderhaya en keskin bakışını yolladı.Kara bir gölge tam ejderhanın üstüne geldi.Gecenin Ejderhası sert bir dönüşle bunu atlatabilirdi –ki öyle yaptı- fakat bu hızla üstüne gelen üçü için geçerli değildi.Baş döndürücü hızı ejderhayı gece göğünde görünmez yapıyor gibiydi.Şu an sadece geceyi, ve yıldızları görüyordu.Gümüş ejderha her an gelebilirdi, ama Güneşin Ejderhasının böyle bir şansı yoktu.Her nasıl olduysa, ejderha sadece kanadındaki küçük bir yarıkla kurtulmuştu.

Hamle sırası ejderhaya geçmişti.Gnomun rahatça anlayabileceği şekilde büyüünü söyledi;

“Geceyi ısıtan ateş ve gecenin gücü, alevi dindiren yağmur,
Geceyi aydınlatan mum ve gecenin gücü, mumu söndüren sert rüzgar,

Geceyi rahatlatıran hafif rüzgar ve gecenin gücü, rüzgarın huzurunu bozan yıldırım, Ey Gecenin Güçleri, ateş,ışık ve hafif rüzgar burada, gece zayıflıyor...”
Bir anda yıldırımlar, Folkoar’ın ayakların yerden kesecek sert rüzgarlar ve soğuk yağmur Gecenin Ejderhasından, Yahuarno’dan yayılan dalgalar sayesinde her yere ulaştı.Gnom durumu kabullendi, kurban lazımdı.Tek şansı kendisi gibi görünüyordu..O sırada üzerine doğru gelen bir kargayı zıplayarak yakaladı.Karga ejderhayı öldürecek kadar enerji barındırıyordu içinde, sadece gnoma avantaj sağlayacaktı. Sözlerine başladı.

“Geceyi mahveden ve donduran kahrolası yağmur,
Geceyi karanlığa boğan sert ve karanlık rüzgar,
Geceyi rahatsız eden yıldırım,
Bu gece size ait değil,
Eğer geceyi istiyorsanız,ki istiyorsunuz,
Size sadece geceyi vereceğim.
Bütün gece sizindir, ama güneş ve gündüz benimdir,
Kahrolası ayınızı alın, çekin gidin!”

Bazı kısımları sadece büyüü yapmanın verdiği hazzı arttırmak için ekleyen Folkoar arkasında doğan güneşi seviyordu fakat, Gündüzün Ejderhası bu fikrini Yahuarno ile işi bitince zorla değiştirecek gibi duruyordu.Arkasındaki güneş büyücüye huzur verdi.Bitirecek olan sözleri geceyi tamamen kovmak için söylemeye başladı,

“Ey kadim güneş, döngünü tamamla,
Hiçbir şey sınırsız değildir, ama aydınlığın bana güç verecektir,
Seni yeni bir günü başlatman için çağırıyorum ama,
Gece geldiğinde...”

Duraksadı.Burası böyle miydi? Gnom emin olamadı.Ama devam etti.

“...yine gitmen gerekecek,çağırılmadıkça..”

Tamamlanmış büyüün etkilerine baktı, karanlık köşelere çekiliyordu,ama hala Güneşin Ejderhası,Hoerthola ortalarda yoktu.Tek yaptığı şey, Ejderhanın dünyasını aydınlatmaktı.Ah tabii ki minik bir sürpriz daha.Gnom iki kolunu hızla açtığı anda büyük ışık topları hızla Yahuarno’ya ilerledi.Eğer hepsi isabet ederse ejderha,gecesiyle birlikte yok olacaktı.

Ejderha kaçmaya vakit bulamadı, sonuçta o karanlık bir yaratıktı, ışık onun için ölüm demek bile olabilirdi ve ışık giderek yaklaşıyordu, ilk ışık huzmesi ona sertçe çarptı, ağrı onu öldürebilirdi belki, sadece bir değil, üç ışık topu aynı anda isabet etmişti.Birkaç ışık topu daha çarpıp onu felç etti, ejderha sertçe sulara gömüldü, uzun süre çıkamazdı..

Yahuarno’yu yenmenin verdiği haz Folkoar’ın Hoerthola’yı arkasına yükselirken fark edememesine sebep oldu.ejderha kafasıyla gnoma bir hamle yaptı.Gnom yerde yuvarlanarak kurtuldu.Ejderhanı ikinci hamlesi daha sertti.Son hamle büyük bir hiddetle yapılmıştı gnom alevden kaçacakken Hoerthola onu zihin gücüyle köprünün kenarından itti.Gnom uzun süre havada kaldı.Havadaki birkaç sert takladan sonra suya düştüğünü belirten bir ses duyulu.Ejderha mimik yapabilseydi yüzünde çarpık bir sırıtış olurdu.

Bu sırada topraktan topuklu ayakkabıların sert sesi yankılanıyordu.Hoerthola hemen bir insana dönüştü.Mavi gözleri ve dalgalanan kestane rengi saçları, Lykoal’a bir zamanlar çok

çekici gelmişti.. “Ahh..Kimler varmış burada?Gnom arkadaşın adına üzüldüm, ama o benim kardeşim adına üzülmemiştir..Her neyse..Yeni şanssız öğrencin mi?Gerçek yüzünü ne zaman göreceksin acaba?Yoksa henüz sana aşık olmadı mı?Ah yapma lütfen..” Hoerthola’nın sesindeki alay açık açık kendini belli ediyordu.Kadının gözleri hiddetle adeta alev aldı. “Hayır, öğrenmedi, ayrıca ona borçluyum.Hayatımı kurtardı diyebiliriz...”.Sözü Hoerthola’nın keskin kahkahası tarafından bölündü “Hangi hayatından bahsediyorsun?Seni kimseye hayat kurtartmayacak kadar gururlu sanardım.Demek ben o kadar hoşuna gitmemişim.Her neyse insan halimin yarısı kadar bir gnom, ya da heybetli bir ejderha, seçim sana kalmış..” Lykoal’ın alev alacağına bahse girilebilirdi.Kadın bir hırıltıdan başka birşeye benzemeyen bir sesle konuştu “Neden buradayım biliyorsun, ve bu işi bitirmeye bu kez kararlıyım!”

Bölüm VII

Bu kez bitiş..Şimdilik en azından..

Kadın Gündüzün Ejderhasını alt etmek için, gecenin huzur veren güçlerini çağıracaktı ki insan formundaki Hoerthola onun konsantrasyonunu bozmaya çabaladı ve kadının sözlerini böldü, amacı kadının hiddetini dışarı çıkarmaktı.Ama Lykoal’ın demirden savunma duvarları var gibiydi, en fazla keskin bakışlar ejderhaya yöneliyordu.Kadın sonunda ejderhaya tokat atmak için elini kaldırmıştı ki ejderha kadının kemiklerini ezmek üzere bileğini tuttu.Bu tam kadının planladığı şeydi.Sadece ejderhanın gözlerine kilitlendi.Adam ilgilenmiyor, bileği kolayca eziyordu. Sonunda adamın yüzüne hızla bir sürü bıçak saplandı.Adamın yüzünün yarısı kanlar içinde kalmıştı.Bıçakları sertçe çıkaran adamın önce kanatları çıktı, sonra irileşti, suratı değişti ve ejderha formuna döndü. “Bu kez çok ileri gittin!” diye kükredi.O yavaş yavaş ejdere dönüşürken bıçaklar derisinden çıkıp yere düşüyorlardı.İşte şimdi çarpık bir biçimde sırtma sırası kadındaydı.

Hoerthola kadının gözlerine bakmakla yetindi.Bu savaşın çok uzun olacağını biliyordu,kadın ise ‘hiddetini’ açığa çıkarmaya pek istekli değildi. “Her neyse..Bunları söylemek zorunda değilim..Söylemesem de bir şey fark etmeyecek.Mutlaka anlar..” Horethola sözleri içinden söylemeye başladığında kadın kendininkileri bitirmişti bile..Bu sözler onlara bir şey ifade etmiyordu.Hiç işlerine yaramayacaktı.her ikisinin de bu sözleri söylemek için kişisel nedenleri vardı.İlk hamle ejderhadan geldi.Hazırlıksız yakalanıyormuş gibi görünse de Lykoal, bu refleks edası verdiği hareketlerin ejderhayı kandıramayacağını farkındaydı.

Ejderha alevini kadının ayaklarının dibine gönderdi fakat kadın alevlerin ilerlemesine izin vermiyordu.Ejderha da kadının yarattığı parıltılı enerji dalgasına geçit vermeyecekti.Bir an için alevlerini çekip hızla insan formuna döndü.Enerji dalgasından kurtulmasının birkaç yolu vardı.Hoerthola görüldüğü kadar,hatta görüldüğünden daha da çevikti.Enerji dalgasının üzerinden atladı ve kolunu savurdu.Savurduğu koldan büyük bir hızla yakıcı ışınlar çıktı.Lykoal bu sefer gerçekten hazırlıksız yakalanmıştı.Kendi kontrolü dışında savruldu. Ama ayağa kalkması kısa sürerdi.Ya da hiç düşmezdi.. Hoerthola, bu kadar değerli bir rakibi kaybetmeye göz yumamazdı.

Beklediği oldu.Hoerthola, inanılmaz bir hızla köprüden atladı, birkaç saniye içinde sarı bir ejderha vardı, adam değil.Kanadını genişçe açıp kadını oraya yerleştirdi. “Bunu yaptığım için benden nefret edeceksin..” dedi hırıltıyla.Ejder kadını yere indirdi.Göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.Görünmez mi olmuştu?Her neyse.Önemli olan bu değildi.Folkoar’a onu yendiğini söylerdi..Peki Folkoar’ın eline ne geçmişti? Kender hala yoktu..

Bölüm VIII

‘Yeterince’ Mutlu Son

Gnom yavaşça kalktı.Kendini inanılmaz yaşlı hissediyordu.Sadece 5 yılda her kenderin –şu sıralar kenderleri çok seviyordu- hayali olan şeyleri yaşamıştı ve henüz sadece 120’li yaşlarındaydı.Bugün veda günüydü.Lykoal’ın yanından ayrılacaktı.Yanında kitapları ve Lykoal’dan bir madalyon vardı.Madalyon bir üçgendi, iki yanan gözün önünde bir J harfi vardı.Lykoal’a göre bu, onu ‘bazılarından’ koruyacaktı.Geri dönüş yolunda bir han gördü.İçeride hoş bir müzik çalıyordu. “Kalmak için ideal” diye düşündü Folkoar.Handa oturup kendini şarkıya bıraktı.Güzel nağme ozanın deneyimli gibi görünen sesi tarafından destekleniyordu.Ozan hep Folkoar’ı, özellikle de madalyonunu izliyordu ama bunlar şarkısına devam etmesine bir engel oluşturmadı..

“Korkunç karanlıkta,
Kaybedilen ayın cılız ışığına,
Güçlü güneşin,
Kavurucu bakışına,
Farklı birinin hiddeti,
Ölümcül nefreti,
Bağlı yaşamlar da olsa,
Sonradan ayrılanların korkusu,
İntikamın pis kokusu,
Sadece farklı birinin hiddeti..”

Çoğu kez Folkoar’ı baştan aşağı süzmüş olan ozan son sözü söyledi,

“Bir yarım uğuruna
Heybeti söndüren
Farklı biri..”

Folkoar bir ima sezmişti.Ama omuz silkti.Hayatına baktı, sanki şu son 5 yıl sadece başlangıçtı..Devamı vardı elbet, ama görünen o ki sırlar çok ‘farklı’ olacaktı..

FRPWORLD 5. KISA HİKAYE YARIŞMASI HİKAYELERİ

BİRİNCİ HİKAYE (DWAXER IN HİKAYESİ)

Ölesiye Adalet

çınÖöçşİstanbul harika bir yer" dedi, mavi gözlü, sarışın, isveçli güzel. Manken ölçülerine sahip olduğunun farkında değilmiş gibi bir tavırla, Kız Kulesi'nin kuzey tarafında dikilmiş, rüzgardan hafifçe nemlenmiş gözleriyle Boğaz'ı seyrediyordu. Hava güneşli olmasına rağmen; poyraz, genç kızın cömert kıyafetlerinin içine işleyerek, onu hafifçe ürpertti. Üşüme değildi bu. İsveç gibi soğuk bir iklimden gelen İnge Gustava için İstanbul'un sonbaharı yazdan farksızdı. Ancak Karadeniz'den dolanarak gelen iyotlu esinti, cildinde hoş bir intiba bırakmış olmalıydı.

Komiser Ferit Coşar, hemen ceketini çıkararak, nazikçe kızın omuzlarına yerleştirdi. Genç adam bu fırsatları hiç kaçırmazdı. Detayları çabuk fark etmesi, onun başarılı bir cinayet masası dedektifi olmasının, sebeplerinden sadece biriydi. "Üşüdünse içeri geçebiliriz" dedi mükemmel ingilizcesiyle. Bu arada kolları, kızcağızı sevimli bir ahtapot gibi sarmıştı.

İnge hayır anlamında başını salladı. Manzaranın tadını çıkarmaya doyamıyordu. Ayrıca Ferit'in, belinden milim milim kalçasına doğru kayan elinin gideceği son noktayı da merak ediyordu doğrusu. Artık aralarında hiçbir mesafe kalmamıştı. Ceketini çıkararak, silahının açıkça görülmesinden rahatsızlık duymayan polis, turist kıza adeta yakın korumalık, hatta haddinden fazla cana yakın korumalık yapıyordu. İnge yanaklarının kızardığını hissetti. "Biliyor musun çok şanslısın. İstanbul'da yaşamak bir ayrıcalık. Şu anda Avrupa ile Asya'nın arasında olmamız bile bence müthiş bir duygu."

"Evet öyle" dedi Ferit, "özellikle de yanımda sen varken."

"Şu boğazın manzarasına baksana! Bunu her gün görebiliyorsun!"

"İnge, inanır mısın, senin gözlerinin maviliği karşısında, Boğaz ilk defa renksiz gözükte bana."

Zaten gülümseyen genç kız, otiziki dişinin beyazlığını ortaya koydu. Ağzı kulaklarına varmıştı. Manzara Ferit'in içinin yağlarını eritti. "Oo Ferit, eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur." dedi İnge. Tam bu esnada, yandan genç adamın kalçalarına yaslandığı noktada bir titreşim hissetti. İçinden midesini karıncalatan bir dalgalanma yükseldi. Heyecanlanmıştı.

"Afedersin canım" dedi Ferit. Cep telefonu titreşimdeydi. İsteksizce kızı bırakarak, cebindeki telefonu çıkardı. Cevap verdi: "Efendim amirim?.. Cinayet mi?.. Eeee, ama amirim ben bir hafta izinliydim. Yabancı misafirim vardı şu anda... Seri cinayet mi, diyorsunuz?.. Nasıl?.. Anladım... Anladım amirim tamam... Bir saate kadar oradayım... Kız Kulesi'ndeyim şu anda... Estağfurullah, dalga geçmiyorum amirim... Turist misafir var, onu gezdiriyorum... Tamam amirim, cesedi kaldırmasınlar, bir saate kadar oradayım... Tamam, hoşçakalın." Ferit, telefonu kapatırken "cinayetin de, senin de..." şeklinde mırıldanıyordu.

Genç komiser, kıza durumu izah etti. Çok üzgündü ama gitmesi gerekiyordu. Bir yandan da kıızı bu minik adada bırakmak istemiyordu. Ancak İnge Ferit'le gelmek istediğini belirtince, olay kısmen tatlıya bağlanmıştı. Kendilerini bekleyen sürat motoruna atladılar ve dalgaları yara yara son sürat Karaköy'e doğru harekete geçtiler.

Ferit tekrar telefona sarıldı. Ortağı Komiser Yardımcısı Arif Keşkül'ü arıyordu. Arif, tahmin ettiği gibi olay yerindeydi. "Nasıl durum?.. Yapma yağ?.. Şimdi, İstiklâl Caddesi'nin neresinde burası?.. Olcay Sokak mı? Nereden girecem?.. Tamam. Ben kırkbeş dakkaya varmaz ordayım... Bekliiceksin kardeşim işin ne? Heh he... Yanımda yabancı arkadaşım var, onu bir yere bırakıp geleceğim... Hee, ondan. Cinayet mahalline getirecek halim yok herhalde, hele de anlattığın gibiyse... Lan sağlama almazsam yerler bu kızı buralarda... "Ferit bir an, türkçe anlamadığından emin olmak ister gibi İnge'nin gözlerine baktı. Gülümsediler. "Tamam, görüşürüz" diyerek kapadı telefonu.

Motor, Karaköy'de müsait bir yere yanaştı. İndiler. Ferit ve İnge hızlı hızlı yürüyorlardı. Balıkçı lokantalarının önlerinden geçerken, özellikle kızın turist olmasının barizliği, onları çığırkan garsonların hedefi haline getiriyordu. Ferit, neredeyse "velkam, velkam" diyerek İnge'nin dibine sokulan bıyıklı bir garsonun ağzının sularını silecekti. Bu kız böyle ilik gibi olmak zorunda mıydı sanki. Asırlık metro sistemini kullanarak Tünel'e çıktılar ve İstiklâl Caddesi boyunca yürümeye başladılar. İnge hayran hayran etrafındaki binaları inceliyor, bir turist gibi davranıyordu. Ferit ise kızcağız tökezleyip düşmesin, ya da kötü güçler kapıp kaçmasın diye mi bilinmez, beline sarılmış kızı yönlendiriyordu.

Ferit İnge'yi Beyoğlu'nda sık sık uğradığı Raco kafeye götürdü. Onu ikinci katta pencere kenarına oturtmuştu. "Beklerken sıkılmazsın umarım" dedi.

"Hayır merak etme, zaten arkadaşşıma mektup yazacağım."

"Arkadaşın mı?"

"Kız arkadaşım. Ev arkadaşım Karin, bahsetmişim ya sana."

"Tamam sen bilirsin. Ama daha dün geldiğin için yadırgadım biraz."

"Senin ilgilenmen gereken bir cinayet yok muydu?"

"Tamam gidiyorum, bir öpücük ver."

İnge, ona sıcak bir öpücük verdi. Dün gece otelde kalmıştı ama Kız Kulesi'nden beri bu geceyi Ferit'le geçirmeye karar vermişti.

Ferit çıkmadan evvel önceden tanıdığı garson çocuğa, misafirine göz kulak olmasını tembih etti. "Göz kulak derken, aval aval bakmanı kastetmiyorum" dedi.

"Merak etme abi, erkek sinek bile yanaşamaz" dedi genç garson, pis pis sırıtarak.

"Hadi len!"

Ferit çıktıktan sonra İnge kahvesini yudumlayarak bir müddet dışarısını, gelip geçen kalabalığı seyretti. Daha sonra çantasından çıkardığı bir bloknota mektubunu yazmaya başladı:

Sevgili Karin, selam.

Söz verdiğim gibi, henüz dün geldiğim İstanbul'dan yazıyorum. Önce hangisini yazayım, bu şehir hakkında mı, yoksa Ferit hakkında mı? Tamam tamam. İnternetteki görüntülü konuşmalarından zaten Ferit'in ne kadar yakışıklı olduğunu biliyorsun. Ancak yakından görünce çok daha tatlı. Üstelik o kadar centilmen ki. Beni rahat ettirmek için elinden ne geliyorsa yapıyor. Gerçi türklerin hepsi çok cana yakın, çok ilgililer. Ferit beni çok etkiledi Karin. Umarım kalbim kırılmaz. Bu şehrin mistik havasından mıdır ne, dünden beri kendimi bir tuhaf (ama güzel bir tuhafılık) hissediyorum. Sanki devamlı başım dönüyor, sarhoş gibiyim...

Ferit Coşar, mesleği gereği pek çok kanlı sahne görmüştü. Korku filmlerini aratmayacak delilikte işlenmiş cinayetlere, oyulmuş gözlere, kesilmiş başlara, ortaya dökülmüş iç organlara şahit olmuştu. Hatta bunun ötesinde, kendisine deli damgası vurmasınlar diye meslektaşlarından bile gizlediği bir takım doğaüstü denilebilecek korkunç tecrübelerle bulaşmışlığı da vardı. Özetle, genç yaşına rağmen binbir türlü iğrençlikle yüzyüze gelmişti. O yüzden Taksim'in arka sokaklarında, izbe bir apartmandaki cinayet mahalline girdiğinde pek şaşırmadı. Şaşırdıysa da belli etmedi.

Ortağı Arif, dışarıdan getirttiği bir sandviçi kemiriyordu. Ferit buna da şaşırmadı. Tek odalı dairenin yerleri, duvarları, hatta tavanı bile kan içerisindeydi. "Dikkat et kırıntıları döküyorsun!" diye ortağını bir saniye panikleten uyuz şakasını yaptı ve kanlara basmamaya çalışarak odanın ortasına doğru ilerledi. Üstü çıplak bir adam, elleri, kolları ve bacaklarından odadaki tek eşya olan, sağlam bir koltuğa sıkıca bağlanmıştı. Adam ölüydü. Gözleri yarım, ağzı tam açıktı. Sanki boşu boşuna nefes almaya çalışmıştı. Yüzü ve vücudu kireç gibiydi, kanı çekilmişti. Tam kalbine saplanmış kalın bir iğne ve iğnenin arkasına bağlı, rengi kan kırmızıya dönmüş bir lastik serum hortumu vardı. Hortum yerdeki küçük plastik bir bidonun içine gidiyordu.

"Otopside belli olur ama sanırım katil canlı canlı çekmiş kurbanın kanını" dedi Arif. Bir poşete koyulmuş oyuncak plastik bir su tabancası getirmişti. "Önce kanı bidona çekmiş, sonra da bu su tabancasına doldurarak etrafa sıkışmış."

"Anlaşılan çocuk ruhlu bir katilin peşindeyiz."

"Komserim bugün yine çok espiritüelsiniz. Bu neşenizi yabancı misafirinize mi borçlusunuz acaba?"

"Yaa, evet. Orada çok güzel bir insan beni beklerken, ben burada sapık bir zihnin yediği haltları çözmeye çalışıyorum. O katili var ya, yakalarsam çok fena yapacam."

"Bence büyük ihtimalle yakalanmak istiyor zaten. Gördüğünüz gibi duvara kocaman bir mesaj bırakmış." dedi Arif. Dedektifler, ruh hastası katillerin genelde (aslında bilinçaltılarında durdurulmak istedikleri için) geride özel ip uçları bıraktıklarına inanıyorlardı. Duvarda oldukça iri, kırmızı bir elyazısı vardı:

Düzenbazın bunca yıldır içtiği kanlar sonunda iğrenç bedenini terk etti
Sırada beyaz vahşi kralın siyah taş kalbinin sökülmesi var

"Yine bulmaca bırakmışlar. Seviyorum böyle cinayetleri" dedi Ferit.

"Adam duvara yazıyı kan tabancasıyla yazmış, dikkat ettiysen. Yani sıkılmış."

"Evet."

"Kan tabancası dedim. Yani su dolu olunca, su tabancası oluyor ya, kan..."

"Anladım espriyi Arif. Yakında birlikte stend-ap yapar mıyız? Komik bir ikili olduğumuzu düşünüyorum."

"Estağfurullah, ben size ayak uydurmaya çalışıyorum yalnızca. Yorumunuz nedir bu grafiti hakkında? Grafiti, yani duvar resim yazısı, heh heh."

"Dur Arif beni bayıltacaksın şimdi... Ketçap lekesi mi o yakandaki yoksa?..."

"Hı? Hee, galiba ketçap."

"Tavandan damlamış olmasın?"

Arif kafasını kaldırıp tavandaki, kanla işlenmiş rastgele motiflere baktı. "Hass..."

"Peki, kurbanın kimliği, bu ev?.." diye Ferit ortağının ilgisini tekrar iş üstüne çekti.

"Ev bir aydır boşmuş. Kurban: Mümin Karapınçık. Aslında Etiler'de oturuyor, buraya kaçırılarak getirilmiş olabilir. Kızılay'da müdürmüş adam."

"Müdür ha? Ne müdürü, genel müdür mü?"

"Yok, bir şey müdürü dediler ama tam anlamadım. Ayrıntılı faksleyacaklar merkeze."

"Komşulardan bir şey gören, duyan?"

"Yok, maalesef."

Bütün bu konuşmalar sırasında Ferit'in gözleri fıldır fıldır suç mahallini tarıyor. Her ne kadar görevli bir polis mekanın fotoğraflarını çekse de, o da her ayrıntıyı adeta zihnine kazıyordu. Gözü kanlı zemindeki ayak izlerine takıldı. Katilin olmalıydı.

Sormasına fırsat bırakmadan Arif açıkladı: "Ayak izi kalıbını çıkardık. Sadece bir kişi. Kırkbeş numara, iriyarı olmalı. Spor ayakkabısı giyiyor. Ayrıntılı tahliller laboratuvarda yapılacak, belki ayakkabının markasını bulabiliriz. Hiç parmak izi yok, eldiven kullanmış anlaşılan."

"Olsaydı şaşardım zaten" Ferit artık duvar yazısıyla ilgileniyordu. Ezberlemişti ama sanki kanla yazılmış kelimeler canlanıp kendisine doğru uzanacakmış gibi bir hisle, yay gibi gergin, gözlerini mesaja dikmişti. "Çözüm burada Arif" dedi. Saatine baktı. İnge'yi düşündü. Neredeyse iki saattir kızcağız yalnızdı. Acaba yalnız mıydı? Neden bu kız hakkında bu kadar endişeleniyordu ki? Korumacılık? Kıskançlık? Yoksa aşık mı oluyordu? Hade canım!

"Evet üstad, ne diyorsun?" dedi Arif. "Sanırım ilk satır kurbanla ilgili. Bunca yıldır kan içti

diyor, bir vampir vakası olabilir. (heh heh) Ama ikinci satır, katilin tekrar cinayet işleyeceğini müjdeliyor sanki."

"Ben de öyle düşünmüştüm... Müjdelemek mi?"

"Ferit komiserim, hiç düşündün mü dünyada cinayet işlenmeseydi nasıl olurdu? Sanırım biz işsiz kalırdık değil mi?"

"Komedyenlik yapardık ama yine de işsiz kalma riskimiz yüksek olurdu. Arif, sana İnge'nin manken gibi olduğunu söylemiş miydin, karakteri de çok düzgün. O kadar iyi ki... Hem iyi, hem güzel bir insan. Üstelik de benden hoşlanıyor. Arif, bir an önce şu katili yakalayalım da ben de iznime geri döneyim. Aslında beni neden çağırdığınızı da anlamış değilim. Sen çözemez miydin bu vakayı?"

"Lütfen, sevgili Ferit komiserim bu kadar mütevazı olmayın, millet inanır sonra."

"Yağ mı çektin sen bana şimdi?"

"Yiğidi öldür hakkını yeme! Senin..."

"Hop! Buldum!"

"Tamam üstad hemen not alıyorum." dedi Arif ve gerçekten de küçük not defterini hazırladı. Şaka yapmıyordu. Ortağının aydınlanmışçasına olayları çözüme kavuşturmasına daha önce de pek çok kez şahit olmuştu.

"Mesajın ilk satırı kurbanla ilgili dememiş miydin?"

"Evet."

Ferit artık hızlı hızlı konuşuyordu. "Bu, Mümin Karapınçık Kızılay'da müdür değil mi? Kızılay, bayramda kurban derilerini toplamıyor mu? Arzu edenlerin adına, belli bir ücret karşılığında kurban kesme organizasyonları yapmıyor mu? Kurbanla ilgili, anladın mı? Kurban nedir? Kan akıtmaktır. 'Düzenbaz yıllarca kan içti' demiyor mu? Katil bu adamı kesinlikle kurban paralarını zimmetine geçirdiği için öldürdü."

Arif duygusal bir an yaşıyordu. "Üstad önünüzde saygıyla eğiliyorum" dedi ve eğildi.

Ferit'in keyfi yerine gelmişti. "Bırak zevzekliği! Şimdi bu adamın hesaplarını evraklarını, vesaire güzelce kontrol edin, bakalım bir sahtecilik, zimmete geçirme var mı. Katil de bu kayıtlara ulaşabilen, bu olayı farkedebilecek biri olmalı. O zaman ihtimaller daralır biraz. Ben gideyim kız arkadaşımın yanına, sonuçları alınca telefon edersin."

"Bi dakika, mesajın ikinci satırı ne olacak?"

"Düşünüyorum, düşünüyorum!" dedi Ferit aceleyle çıkarken. İnge'yi düşünüyordu.

Şu anda sana Beyoğlu denilen bir yerden yazıyorum. Asırlık binalarla dolu, sevimli bir yer.

Sanat, eğlence, alışveriş, ne ararsan burada. Kalabalık. İnsanlar sel gibi akıyor. Mağazaları görsen aklını kaçırsın.

Bu sabah Ferit beni boğazda tekne gezintisine götürdü. Manzara görülmeye değerdi. Boğaz'ın kıyılarında çok güzel evler, saraylar var. Ama evlerin fazla olması hoşuma gitmedi. Bu şehir çok kalabalık. Denizin kokusu ferahlık vericiydi. Martılara simit attık, havada kapıştılar. İnanabiliyor musun? Bu kuşların sadece balık yediğini sanırdım. Sonunda öğlen yemeği yemek için Boğazın girişinde, minik bir ada üzerindeki, Kız Kulesi denilen yere geldik.

Bu kulenin çok eski tarihlere uzanan ilginç efsaneleri var. Eski zamanlarda, geleceği gören bir kahin, ülkenin kralına, kızının onsekiz yaşına basınca öleceğini söylemiş. Bunun üzerine kral, kötülüklerden uzak kalsın diye, güzel prensesi denizin ortasındaki bu kuleye göndermiş. Zavallı kızcağız bu kulede dünyadan soyutlanmış bir hayat sürüyormuş. (buranın ismi o yüzden Kız Kulesi kalmış) Sadece günde bir kere hizmetliler dışarıdan yiyecek getirip bırakıyorlarmış. Ancak prenses onsekiz yaşına geldiğinde, getirilen bir üzüm sepeti içerisinde saklanan zehirli bir yılan tarafından sokularak ölmüş.

Bu hikaye beni hüznlendirdiyse de, Ferit ile birlikte Kız Kulesi'nde hem Avrupa, hem de Asya topraklarını seyrederek, rüzgarın taşıdığı, dalgalardan kopup gelen Boğaz'ın tuzlu damlacıklarını tenimde hissetmek güzeldi. Üstelik güneşli bir gündü...

"Çok bekletmedim ya" dedi Fikret. İnge'yi kaptığı gibi çıktılar. Beş dakika yürümeden kendilerini bir resim galerisinde buldular. Ferit, İnge'nin sanata ilgisi olduğunu biliyordu. Genç kız, kapının dışındaki gürültülü kalabalığı geride bırakıp, bir anda kendini huzurlu bir sessizliğin ortasında, sanatın göbeğinde buluverince resmen çarpıldı. Etrafındaki tabloların tadını çıkarmaya başlamadan önce, geriye dönüp camerkanlı kapıların ötesinde gelip geçen insanlara baktı. Oradaydılar. Boyut kapısından geçmek gibiydi.

İnge, huşu içerisinde galeriyi gezmeye başladı. Ferit ortamın reçine tadındaki atmosferiyle uyumlu sessizliğe ayak uydururcasına, fısıldamak için genç kızın kulağına eğildi. "Sık sık gelirim buraya. Resim sanatı, ruhumu besleyen başlıca gıdalardan biridir" dedi. Yalandı. Ferit'in telefonu tekrar titreşti. Dedektif, isveçli misafirini resim sanatıyla başbaşa bırakarak uygun bir köşeye çekildi.

Arayan Arıftı. Söylediğine göre iki gün önce Kızılay'ın bilgisayarları hacker saldırısına uğramış. Mümin Karapınçık'ın kişisel bilgisayarının hard diskine el koymuşlar, incelemek üzere merkeze götürüyorlardı. Ayrıca kurban organizasyonları ve bağışlarla ilgili bütün kayıtlar ve defterler de incelemeye alınmıştı. Arif, mesajın ikinci bölümünü çözüp çözmediğini soruyordu. Ferit bir müddet sustu. Tam karşısında modern tarzda çizilmiş bir resim vardı. Yağlı boya tabloda bir insan figürü uzanmış ve kafasını geriye atmıştı. Gözleri kapalıydı. Yüzünde zevk ve pişmanlık karışımı tuhaf bir ifade vardı. Uyumuyordu. Sanki uyuşturucu almış gibiydi. "Buldum Arif" dedi telefona. Gözlerini tablodan ayıramıyordu. Hattın diğer ucundaki ortağı, not alıyor olmalıydı.

Sırada beyaz vahşi kralın siyah taş kalbinin sökülmesi var. "Arif, geçen ay delil yetersizliği yüzünden serbest bırakılan eroin taciri mafya babasının adı neydi?.. Arslan Karataş değil mi? Beyaz zehir kralı, beyaz kral... Vahşi kral nedir? Ormanlar kralı arslan! Siyah taş kalbini sökeceğim diyordu. Siyah taş, başka bir deyişle kara-taş! Katilimizin bir sonraki hedefi Arslan

Karataş. Zaten adamın mahkum olmaktan nasıl sıyrıldığına dair şaibeler vardı. Katilimiz kendini bir tür adalet dağıtıcısı olarak görüyor olmalı... Tamam Arif, zevzekliği keselim... Sen şimdi Karataş'ın nerede olduğunu öğrenip bana mesaj at. Ben arabamı almaya Üsküdar'a geçiyorum. Hadi görüşürüz."

Ferit'in kendisini aceleyle bir yerlere sürüklemesi nedense İnge'nin hoşuna gidiyordu. İkisi kendilerini Beşiktaş'a giden bir takside buldular. Şanslarına trafik makul düzeydeydi ve yirmi dakika sonra Üsküdar'a geçen bir şehir hatları vapurundaydılar.

"Seni oradan oraya sürüklediğim için suçluluk duyuyorum" dedi Ferit. Vapurun açık bölümünde tarçınlı salep içiyorlardı.

"Deli misin, eğleniyorum ben" dedi İnge. "Bu içecek nefis bir şey!"

"Beğenmene sevindim."

"Bu arada... Madem arabayı alacağız; bir ara otelime uğrayıp eşyalarımı alabilir miyiz? Artık senin evinde kalmak istiyorum."

"Tabii, olur" dedi Ferit. Göz temasında bulunmamıştı. Gayet sakın görünüyordu. Sanki o anda içinden, sevinçten havalara zıplamak, bağırmak, hatta zafer dansı yapmak gelmiyormuş gibiydi. Salebinden bir yudum aldı.

Ferit'in evi Kadıköy'deydi, İnge'nin oteli ise Sultanahmet'te ve biraz önce gelen mesaja göre ünlü mafya babası Arslan Karataş, Levent'te kendisine ait bir gece kulübündeydi. Sabah Üsküdar'da bırakmış olduğu arabasına binerlerken, Komiser Ferit İstanbul'un üç tarafına dağılmış bu hedefler arasında kendilerine uygun rotayı çizecek bir plan kurmaya çalışıyordu. Harem'den arabalı vapurla Sirkeci'ye geçip önce Sultanahmet'teki otele uğramak mantıklı gelse de, İnge'nin deniz yolculuğundan illallah etme ihtimali vardı. (kendisi etmişti zaten, sabahdan beri deniz üstündeydiler) Arabasını dinamik bir şekilde Boğaz Koprüsü yoluna sürdü. Hava kararıyordu. Köprüden geçerlerken İnge, Avrupa yakasından Anadolu tarafına geçenlerin olduğu diğer şeritteki tıklım tıklım araç durumunu işaret etti.

"Her zaman trafik böyle tıkalı mıdır?"

"Hı? Kaza olmuştur herhalde" dedi Ferit. Yine telefon, yine Arif arıyordu. "Efendim?.. Nasıl?.. Anlamadım ben bir şey. Arif, biz şimdi arkadaşımın Karataş'ın kulübüne gidiyoruz, orada buluşalım seninle. Malumatı orada verirsin. Dışarıda da bir ekip beklesin, ne olur ne olmaz... Sen yalnız mısın?.. Yakup'u al yanına sivillerden... Tamam görüşürüz."

Ferit İnge'ye dönerek gülümsedi. "Diskoya gidelim mi?" dedi.

Genç kız şaşırmıştı. "Disko için henüz erken bir saat değil mi?"

"Bir bara uğrayıp sadece birer içki içeceğiz, bu arada birini göreceğim. İşle ilgili. Umarım kızmadın? İnan çok kısa sürecek."

"Olur tabii, neden olmasın."

"Karnın acıktı mı?"

"Yoo."

Arslan Karataş'ın kulübü Zalim Bar, loştu. Ferit, içeri girmelerinden evvel sokağın başındaki ekip arabasını ve Arif'in park edilmiş (boş) arabasını görmüştü. İçeride birkaç genç ve bar kısmında da alkolizme meyilli birkaç orta yaşlı vardı. Hareketli bir müzik çalıyordu. Fazla kalabalık sayılmazdı. Etrafa dağılmış birkaç iri yarı, meymenetsiz korumanın, silahlı oldukları kolaylıkla belli oluyordu. Arif ve Yakup kuytu bir masada oturuyorlardı. Yakup da cinayet masasından, gençten, sağlam bir çocuktü. Önce, içeri giren tanrıçaya benzeyen dişi varlığı görmüşler, transa girmiş gibi her hareketini izlerken, yanındaki Ferit'i farketmemişlerdi. Daha sonra nispet yapar gibi kollarını bu (sanki dünyadışı) varlığa dolayan münasebetsizin kim olduğunu görmek için gözlerini bir saniye çevirdiklerinde, bu şanslı köpeğin Komiser Ferit olduğunu anladılar. Şaşkınlık, kıskançlık, takdir ve gurur duyguları arasında bocalayarak, en sonunda pis pis sırtıma durumuna geçtiler. Arif gereksiz esprilerinden birini yapma fırsatını kaçırmayarak, masadan kapıldığı bir peçete ile Yakup'un ağzının sularını siliyormuş hareketini yaptı.

Ferit kız arkadaşını polislerin masasına götürmedi. Ortadaki ufak dans pistinin diğer ucundaki başka bir kuytu masaya oturdular. İki içki söyledikten sonra Ferit tuvalete gitmek için kalktı. Gözleriyle Arif'e de işaret etti. O da kalktı. Bu arada çevreyi inceleyen Ferit. Önünde iki korumanın beklediği, üstünde "girilmez!" yazan kapının büyük ihtimalle Arslan Karataş'ın odası olduğuna hükmetti. Arif ile tuvalette buluştular.

"Valla Ferit Komiser'im, süper ligde oynadığını biliyordum ama bu kadarı da fazla yaa!"

"Ne diyosun oğlum?"

"Onu diyorum, uzaylı mı o ağbi? Viktorya sikrit mankeni gibi, Allah sahibine bağışlasın!"

"Hadi canım, işimize dönelim. Ne buldunuz?"

"Öhhö. Evet, hackerlar Mümin Karapınçık'ın bilgisayarını kurcalayıp, adamın hesaplarla oynadığını bariz olarak ispat etmişler. Biz de inceledik adam hakkatten de zimmetine geçiriyormuş parayı. Yakında haberleri, skandalları seyret televizyonda."

"Yapma ya! Peki hackerlerin kimliği hakkında bir ip ucu buldunuz mu?"

"Teknik ekip izlerini sürmeye uğraşıyor. Bir şey buldukları anda haber verecekler. Ancak hacker bazı mesajlar bırakmış. Çoğu tehdit: Bunun hesabını vereceksin, hazırlan gibi şeyler. En sonuna da şöyle yazmış: gerada ceklet grin fazubu." Arif not defterindeki yazıyı Ferit'e gösterdi.

"Bundan sonra adamımıza 'Bulmacacı Katil' demeyi öneriyorum."

"Valla ben söyleyecektim, sen çok yaşa! Ama hatırlarsan bir tane de evvelki sene vardı böyle. Ona vermiştik o lakabı."

"Bulmacacı Katil 2, diyelim o zaman buna."

"Bilmececi Katil nasıl?"

"Sen çözdün mü bunu? 'gerada ceklet grin fazubu.'"

"Yok. Latince değil ama! Farsça olabilir diyorum ben ya da ıbranice."

"Yok Türkçe! Ulan görmüyor musun, hecelerin yerini değiştirmiş sadece! Gerçek Adalet İnfaz Grubu."

"Aaaa, hass..."

"Neyse gidip şu Arslan Karataşla konuşalım. Yakında Bilmececi Katil tarafından öldürüleceğini haber verelim arkadaş'a."

"Aslında var ya..."

"Ne?"

"Adam mafyanın teki, hak edi..."

"Hadi Arif, kız arkadaşım içeride, huzursuzum zaten. Oyalanmayalım!"

Beraberce çıktıkları anda bir terslik olduğunu farkettiler. Loş atmosfere rağmen, İnge'nin olduğu tarafta toplanmış bir grubun varlığı, kuzgun gölgeleri gibi kendini belli ediyordu. Ferit yüreğinin sıkıştığını hissetti. Ona bir şey olursa...

İnge şaşkın ve endişeli bir şekilde hala masada oturuyor, tepesinde toplanmış adamların anlamadığı dilde münakaşasını izliyordu. Yakup, iki sarhoş adamla tehditkar bir tonda konuşurken arada bir yakalarından tutuyor ya da hafifçe ittiriyordu. Sarhoşlar pek oralı değildi ve inadına uzaklaşmayı reddediyorlardı. Bu arada üç adet fedai de olaya katılmış tartışan adamları kabaca sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Ferit direkt olarak genç kızın yanına geldi. Tek dizi üzerine çökerek İnge'nin elini yaralı bir serçeyi tutarmış gibi avuçları arasına aldı. "İyi misin canım? Korkma ben yanıdayım."

"Korkmuyorum."

Arif ise polis kimliğini diğerlerinin gözlerine sokarak, "cinayet masası! Ne oluyor burada?" dedi. O şakacı halinden eser kalmamıştı.

Bar fedailerinin yüzleri asıldıysa da pek etkilenmiş gözükmediler. Sarhoşların ise dünya umurlarında değildi zaten. "Bu adamlar yengemize sarktı!" dedi Yakup, sarhoşları işaret ederek.

"Nataşa değil mi kardeşim, parasıyla vermiyo mu?" dedi sarhoşlardan biri. Bir yandan da beceriksizce sigarasını yakma çalışıyordu.

"Atın bunları!" dedi Arif fedailere. Bakışları sertti.

Fedailer de bu bakışlara kendi pis bakışlarıyla karşılık verdiler. Ama sarhoşları da yaka paça uzaklaştırdılar. Sarhoşlar hala yüksek sesle itiraz ediyordu. "Kaç paraysa verecem ulan" diye bağırdı biri. Dışarı atıldılar.

"Bunlar Arif ve Yakup. Bu arkadaş da İnge, İsveçlidir kendisi" diye arkadaşlarını tanıştırdı Ferit. "Olay yatıştığına göre şu adamı görelim. Yakup sen burada İnge'yle kalır mısın?"

"Sen İnge yengeyi hiç merak etme komserim." dedi Yakup. Sırıttı.

Ferit ve Arif, Arslan Karataş'ı görmek için arka taraftaki bölüme doğru yürüdüler. Üstünde "Girilmez" yazan kapıya yaklaştıklarında etrafta fedai olmaması Ferit'in dikkatini çekti. Tam o sırada nöbetçi fedailerin de öteden (kendileri gibi) kapıya doğru yürüdüklerini gördü ve o anda, önceden bu kapının önünde bekleyen iki izbandutun aynı zamanda sarhoşları ayırmaya gelenler ile aynı kişiler olduklarını idrak etti. Yoksa İnge'nin taciz edilmesi ve o iki sarhoşun çıkardığı bütün o tantanalar, fedailerin dikkatini dağıtmak için miydi?

Ferit derhal silahını çekti. Arif de onu taklit etti. Ferit şaşkın fedailere polis kimliğini göstererek "Arslan Karataş tehlikede olabilir, içeride bir tetikçi olabilir. Bana yolu gösterin!" dedi.

Karataş'ın korumaları da silahlarını çektiler. Ferit şaşırmadı. Büyük ihtimalle ruhsatları vardı, yoksa da şu anda bunu sorgulamanın zamanı değildi. Fedailerin kılavuzluğunda "Girilmez" kapısından girerek sola döndüler ve ufak bir koridoru geçerek ünlü mafya babasının ofisine vardılar. Fedailer paldır küldür içeri girerken, Ferit ve Arif de dikkatli bir şekilde onları takip etti.

Ferit içeri girdiğinde, karşı duvara yakın duran, gösterişli ahşap masanın üzerinde vıcık vıcık kanlar içinde bir kalbin attığını gördü. Ya da gördüğünü sandı. Masanın ardındaki büyük koltukta oturan, pahalı takım elbiseli ölü suç patronunun, göğsü yarılıp kalbi sökülmeden önce çok şık olduğu zar zor anlaşıyordu. Fedailer, üzgün çığlıklar atıp küfür ettiler. Biri ağlıyordu, öbürü psikopata sarıp birkaç kez duvarı yumrukladı. Bunu yapan her kimse, gitmişti. Arif telsizle dışarıdaki ekibi uyarıyor, destek çağırıyordu. Olan olmuştu.

Ferit öfkeliydi. Adamlar İnge'yi kullanarak kendilerine cinayet için fırsat yaratmışlardı. O sarhoşlar çoktan uzaklaşmış olmalıydı. Katilin tek başına hareket eden bir deli olduğunu düşünmekle hata mı yapmışlardı? Yine de bu bir tesadüf olabilirdi. Katil fırsat kolluyordu ve... Koskoca bir tesadüf... Ölü mafya babasına yaklaştı. Adamın alnına tükenmez kalemle bir not yazılmıştı: Sıra Adalet Savaşçısının gözünü açmaya geldi. G.A.İ.G.

Karin, İstanbul'un çekiciliğindeki gizemi galiba anlamaya başladım. Bu şehir sürprizlerle dolu! Her köşeyi döndüğünde, seni şaşırtacak bir olayla karşılaşma ihtimalin var. Tabii bu sürprizler her zaman hoş olmuyor. Burası tezatlar ülkesi! Öyle değişken bir atmosfer var ki... Eğlenceli bir sokakta, otantik yemek kokuları arasında yürürken, birden elindeki kuru ekmeği kemiren, çıplak ayaklı bir sokak çocuğu ile karşılaşabiliyorsun. Yüzlerce yıl önce yapılmış görkemli sarayları hayranlıkla dolaşıp, dışarı çıktığında kendini korna gürültüleriyle çekilmez hale gelmiş trafik keşmekeşinin ortasında bulabiliyorsun. Kalabalıkta dolaşırken çimdiklenebiliyorsun, (hatta birçok defa) ama birden bir kapıdan giriyorsun ve yeraltında, binbeşyüz yıl önce yapılmış, içinde üçyüzotuzaltı taş sütun olan dev bir su sarnıcında, mum

ışığında, fısıltıların bile yankılandığı romantik bir ortamda, sevgilinle başbaşa kahvelerinizi içerken bulabiliyorsun kendini. Ve bazen hava günlük güneşlikken, ne zaman nereden geldiği anlaşılamayan gri bulutlar gökyüzünde toplanıyor, yağmur yağıyor...

Ferit ve İnge, akşam geceye dönüşmeye başlarken Sultanahmet'teki Demokles Otel'deydiler. İnge'nin bavullarını toplayıp resepsiyona indiler. Hesabı kestiler. Henüz akşam yemeği bile yememişlerdi. Arslan Karataş'ın öldürülmesi ve soruşturma, Ferit'in moralini hepten bozmuştu. İnge'yi bu çirkin olaylara karıştırdığı, tanık ettiği, en çok da düşüncesizlik edip genç kızı oraya götürdüğü için kendisine lanet okuyordu. Ama İnge büyütmemesini söyleyerek onu teselli ediyordu. Bu kız ne kadar da iyiydi.

Çıktılar. Ferit arabayı biraz öteye park etmek zorunda kalmıştı. Bavulları yüklenmekte ısrar ederek, arabaya doğru yürüdü.

"Ah çantamı odada unutmuşum" dedi İnge telaşla. "Sen git ben de geliyorum birazdan" diyerek tekrar otele girdi.

Ferit bavulları arabaya götürüp bagaja yerleştirdikten sonra Demokles Otel'in kapısına tekrar geri döndü ama içeri girmede. Demokles... ilginç bir isim. İnge'nin dün gece kaldığı oda ikinci kattaydı. Genç kız çantasını almış, çıkmak üzere olmalıydı. Ferit gecenin geri kalanı hakkında düşündü. Şimdi güzel bir restorana giderler. Ama hayır, dışarıdan hazır yemek alıp evde atıştırsalar, sanki daha uygun olacaktı. Gerçi eve olan yol oldukça uzundu. İçki almalı mı acaba? Hayır, kafalar ayık olsun, Zalim Bar'da içmiştiler zaten. Midesi yanmıştı. İçkiden ya da stresten. Ya da ikisi de. Ferit, evinde tek bir yatak olduğunu, kanepede bile olmadığını İnge'ye söylemeyi unuttuğunu hatırladı. Tüh. Ne yapalım artık sıkışacaklardı biraz. (heh he) Nerede kalmıştı bu kız, yoksa çantasını bulamamış mıydı? İçeri girip duruma el koymalıydı.

Cep telefonu titreşti. Arayan gizli numaraydı. "Efendim?"

Karşıdaki orta yaşın üstünde bir adam sesiydi. "Merhaba Ferit komiserim, ben Yargıç!"

"Merhaba, eee ben sesinizi tanıyamadım, hangi yargıç acaba?"

"Gerçek Adalet İnfaz Grubu'nun, Yargıç'ı."

Ferit'in midesi tekrar yandı. "Siz, örgüt müsünüz?" dedi.

"Bana bulmacalı katil diyebilirsiniz Ferit. Hah hah."

"Amacın nedir? Bak sanırım tedaviye ihtiyacın var, bunları isteyerek yapmadığını biliyorum. Sana yardım edebilirim."

"Sevgili Ferit, tabii ki bunları isteyerek yapıyoruz. Biz, bu kokuşmuş düzende gerçek adaleti sağlamaya yemin etmiş bir grubuz! Etrafına bir bak! Güçlülerin yaptıkları kötülük ve ahlaksızlıkların yanlarına kaldığı, sadece zayıf ve iyi insanların sömürüldüğünü görmüyor musun? Adaletsizliği görmüyor musun Ferit?"

"Kanun var, nizam var. Kafana göre mahkeme edip yargılayamazsın insanları, hukuk devleti

burası."

"Hukuk mu? Hukuğu bana  ğretme Ferit, ben senelerce bu ülkede hakimlik yaptım. Adalet mekanizmasının nasıl yürüdüğünü, çarkların nasıl yağlandığını çok iyi biliyorum. İçin rahatlayacaksa belirteyim, elimizde kesin kanıt olmadan kimseyi cezalandırmıyoruz."

"Anlaşılan oldukça kalabalık bir  rg ts n z."

"Evet, sen akıllı adamsın, anlamışsındır. Aramızda polis, avukat, asker, yazılımcı ve daha pek çok meslekten uzman, kendini dünyayı güzelleştirmeye adanmış, gerçek adalete adanmış insanlar var."

"Siz katilden başka bir şey değilsiniz! Bir avuç tetik isiniz!"

"Ferit, seni yakından takip ediyoruz. Dürüst bir polis olduğunu biliyoruz. Senin gibileri bulmak çok zor. Sen de bizden olmalısın. Aslında sen de adaletin askerisin. Sen de suçluların cezasız kalmadığı bir dünya istemiyor musun Ferit?"

"Delisiniz siz, kafayı yemişsiniz. Beni kendinle nasıl aynı kefeye koyarsın psikopat herif! Ben kanun adamıyım bi kere!"

"Bir gün anlayacaksın Ferit, anlayacaksın. Belki de senin gözünü a malıyoruz."

Sıra Adalet Savaş sının gözünü açmaya geldi.

Ferit'in içinde kötü bir sıkılma hissi oldu.

Hattın ucundaki Yargıç devam etti: "Kız arkadaşının neden geciktiğini merak etmiyor musun?"

"Ulan o...  ocuğu ona bi şey yaptıysan..." telefon kapandı. Ferit  ılgın gibiydi. Otele girdi, resepsiyonda kimse yoktu. Silahını çekerek merdivenlere atıldı. Allah'ım ne olur... Sadece bir kat çıktı ama hayatının en uzun bir katıydı. Odanın kapısı aralıktı. Kan beynine sıçramış, ter içinde daldı odaya. Silahını doğrulttu.

İnge ve maskeli adam oradaydı. Balkon kapısının yanında ayakta duruyorlardı. İnge'nin elleri ve ağzı bantlıydı. Ses  ıkaramadan, hüngür hüngür ağlıyor, gözyaşları minik nehirler gibi yanaklarından aşağıya akıyordu. Bu manzarayı gören Ferit'in içi burkulmanın ötesinde acıdı, parçalandı. Maskeli adam, kızın arkasındaydı. Kızı kavramış, sağ elindeki kocaman avcı bıçağını İnge'nin boğazına dayamıştı. Simsiyah giysili adamın, kafasında yine siyah, her yerini örten, sadece gözlerini ve ağzını küçük deliklerle açıkta bırakan bir operasyon maskesi vardı.

Ferit onu vurabilirdi. Kafasından, gözünden, hatta sinirden elleri titrediği halde şak diye vurabilirdi adamı. Ama bıçak tam kızın boğazına dayanmıştı. Adam yıkılmadan, gebermeden hemen önce, bilinçli olmasa da bir refleks, kas seyirmesi ya da sinir çekmesi sonucunda, metalin keskin kenarını İnge'nin boynuna s rt verirse... Aklına çocukluğundaki kurban bayramları geldi. Dedesi sanki mahallenin gayrı resmi kasabı gibi her bayram    dört tane hayvan keserdi. Ferit çok kurban kesimi görmüştü. İlahiler okuyarak bıçağı hayvanın boynuna  eker çekmez oluk gibi fişkıran kan... "Bırak onu!" diyebildi zorlukla.

"Bırakmayacağımı biliyorsun" dedi maskeli adam.

Ses, Ferit'e yabancı gelmemiştir ama hatırlayamadı. "Bırak onu, o sadece bir turist. Olaylarla ilgisi yok, o masum!" dedi.

"Zarar görenler, masum olmadığı zaman kötülüğün asıl bir tarafı oluyor değil mi? Böylesi çirkin olacak üzgünüm ama şimdi bu kızın boynunu keseceğim."

"Gebertirim seni! Yemin ederim o kızın kılına dokunursan öldürürüm."

"Sakin ol Ferit komiserim. Beni vurmana gerek yok. Kızı kestikten sonra teslim olacağım."

Ferit'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Her anı, ateş edip etmemek konusunda kararsızlıkla geçiyordu. Elleri titriyordu, görüşü bulanıklaşmıştı. "Yemin ederim gebertirim seni, kızı bırakırsan gidebilirsin, ama ona dokunursan şerefsizim öldürürüm seni." Ah, bıçak bir milim uzaklaşsaydı kızın boynundan.

"Yani eğer kızı kesersem, beni tutuklamayacak, öldüreceksin öyle mi?"

"Gebertirim, yemin ederim gebertirim seni."

"Hani kanun vardı? Hukuk devletiydi burası? Teslim olacağım diyorum sana, beni savcılığa vermen gerekmez mi? Ben bulmacacı katilim, belki de tedaviye ihtiyacım vardır, olamaz mı?"

"Ne istiyorsun? Tamam dersimi verdin bana ama lütfen ona dokunma, onun bi günahı yok, lütfen."

Anlamamı istiyorum. Bu senin gözünü açma planımızın bir parçasıydı. Şimdi silahını bırakıp, masanın üzerindeki kelepçeleri bileğine takarsan, kızı öldürmemeyi düşünebilirim."

Ferit yorgundu. Silahını öteye fırlattı ve adamın dediği gibi masadaki kelepçeleri alıp kendini kelepçeledi.

"Diz çok!"

Ferit diz çöktü.

"İşte şimdi, elin kolun bağılıymış gibi hissediyorsun, değil mi Ferit Komiserim?"

"Evet..."

Sevgili Karin, İstanbul etkileyici bir şehir. Ferit bana demişti ki: "İstanbul tiryakilik gibidir, bir kere alıştın mı bırakamazsın. Bıraksan bile beyninin bir köşesinde daima sana onu hatırlatan, onu özleten kaşıntıverici bir sızı duyarsın!" Sanırım bu şehri görenlerin bir daha unutmamaları için kendilerine göre binlerce sebebi vardır. Ben de bu şehri ve bu şehirde yaşadıklarımı ömrüm boyunca unutmayacağım, unutamayacağım...

Kuantum Çarpıması (Yazarı Dwaxer)

ÇıÖÖçşuErsin Kav, soğğn ıgan öpücüklerini bedeninde hissetmeye başlamıtı Kaç saat olmuşu, eriyen karları ılattıboşyollarda, böyle amaçsıca dolaşaya başayalı Soğk havanı etkisiyle akan burnunu silmeyi, sıf ellerini cebinden çıkarmamak için erteledi. Nası olsa etrafta kimseler yoktu. Özellikle bu mevsimde; deniz, orman ve dağar arasında sımı bu sayfiye kasabasıoldukça ısıdı

Karlar eriyordu. İkbahar geliyordu. İkbahar geldiğnde belki kendini daha iyi hissedecekti. Ama ş anda... Hala soğktu. Yolun ortasında dikilmişüşrken, bir Allah'ı kulu da çı "arkadaşm neyin var?" demiyordu. Kimse yoktu.

Su birikintisindeki aksine bakarken gözleri nemlendi. Orada buzlu suları ardıda başa bir Ersin vardı Ama net değldi. Bulanıtı Ağıorsa bile belli olmuyordu. Burnunu çekti. İinden, çok derinlerden, adeta karanlı kuyuları dibi gibi uzak ve belirsiz bir yerlerden ona seslenildi. Zayı ama hatılıbir sestı bu. Yürümesini istiyordu, nefes alması Ersin burnunu çekti ve yürüdü. Boğzıda yutkunamadıbir his vardı

Mihriban Teyzesinin müstakil evine geldiğnde, yine kapıkilitli değldi. Sıaktıve yemek kokularıvardı

"Döndün mü Ersin? Evladı nerede kaldı? Üşmüşündür, paltonu da almaması." dedi Teyzesi. Her zaman ki gibi şkatliydi.

"Yok, üşmedim pek. Kasabadaki kahveye gittim. Yaşlarla oturdum."

"İhlamur kaynatmıtı, iç biraz... Ersin, bu daha ne kadar devam edecek? Senin gibi genç bir adama yakımior böyle münzevilik. Suratı gülmüyor. Artı hayata karımalı. Biraz hayattan zevk almalı. Ama bu ısı yerlerde, avare dervişer gibi dolanarak olmaz. İtanbul'a dönmelisin."

"Beni istemiyor musun teyze?"

"Delinin zoruna bak! Ben senin mutlu olmanıistiyorum."

"Ben... Merak etme... Biraz zaman..."

Haftalar geçti.

Haftalar geçti. Karlar eridi; soğk, yerini taze bir serinliğ bıaktı İkbahar gelmiş. Ve Ersin hala yürüyordu. Ama artı adılarıdaha sağam basıyordu. Uzun saatler süren yürüyüşer, artı nereye gittiğni bilmeden değl, yeni yerler keşetmenin zevkiyle yapı olmuşu. Denizi, ormanı doğyıtanıtıErsin. Bir kuşsesi, ormanı kokusu, ya da bulutları görüntüsü gülümsetir olmuşu genç adamı Artı iyi hissediyordu.

O sabah her zamanki gibi Teyzesiyle kahvaltıederken, "yarı İtanbul'a dönüyorum" dedi. Gülümsedi. Teyzesi uzanı Ersin'e sarıdı Annesi gibi.

Son kez yürüyüş çıktı Orman patikalarına girdi. Şhire gidince buralarıözleyeceğne emindi. Ormanı içinde ne kadar yürüdüğnden emin değldi ama en az iki saat olmalıdı Bir ara durup küçük sıt çantasıdaki sandviçlerden atıttımıtı Kaybolma riskine girmemek için yürüyüşerinde asla patikalardan ayırmıordu. Sı ağçları arasından görebildiğ kadarıla güneşalçalmaya başamıtı Dönmeye karar verdiğ sıada suyun şırtınıduyarak biraz daha ilerledi. Küçük bir ımağn kıııa geldi. Burada eski, rutubetli, yosunlu bir tahta köprü vardı Ersin buraya daha önce de gelmiş ama o zamanlar ımak, eriyen karları etkisiyle olsa gerek, oldukça yüksekti. Su o zamanlar gürül gürül akıyor, üstelik köprünün üstünden taşıyordu. Şimdi artı ehlileşn nehir, yatağnda nispeten uysalca çağldıor, daha tehlikesiz hatta ferahlatıgörünüyordu.

Buradan öteye geçmek için son fısattı Ersin ilk anda, hemen karşıya geçip bir beşon dakika karşı kııa keşf yapmak istedi. Ama köprü... Ürkütücüydü. Bir gariplik vardı Köprü sanki eğlip bükülmüş sonra da pusuya yatmışiasia tekrar düzelmişgibiydi. Belki de çürüktü; Ersin ortasıa geldiğnde çatıtıla çökecek, genç adam kendini soğk sulara bulacak, daha da kötüsü kayalara çarparak bir tarafıkıacaktı Buralarda yaralansa jandarma onu bulana kadar kangren olurdu. Ve köprünün ardıdaki orman parçası daha karanlı, daha kuytu, göz aldatıgıbi bir izlenim vermiş. Kuşar sustu. Akşam çöküyordu. Ürperdi.

Belki de buraları keşini başa zamana bıakmalıdı Yazı teyzesini tekrar ziyaret edecekti nası olsa. Döndü.

"Korktun mu?" dedi döndüğnde yüz yüze geldiğ genç kı.

Ersin neredeyse korkudan havaya zılayacaktı Hatta belki de zılamıtıda hatılayacak kadar akla mukayyet olamamıtı Genç bir kı vardıkarsıda. Ersin geldiğni duymamıtı Kıı civciv sarıkıacı saçlarıve kocaman, koyun gibi gözleri vardı Boyu kıa olmasa da, minyon tiptiydi. İce bedenine ilişirilmişküçük sevimli organlarıonu oldukça çekici kııordu. Küçük bir burun, ağz, çene, küçük kalçalar ve bir limonun iki yarığıbi göğsler. Baharı kucağna pıtlamı goncalar gibi tazeydi. Paspal kot pantolonunun üstüne giydiğ kazak, (artı hangi kumaşansa) elastikti. Pırlar, oradaydıar. Ersin, ilk etapta ödünü patlatan irkilmenin, üzerinde yarattıyüksek tansiyonumsu heyecan halini atlattı Neden sonra bakılarııkı gözlerine çevirdi, kocaman gözlerine... Kıı bakıları hiç kıpmadıgözleri ve ince dudakları muzip kırıkları insanıetkisine alan, hem tutkuyla ateşeyen, hem de korkuyla heyecanlandıan bir güce sahipti. Ersin onun bir kedi olduğnu düşndü. Kendisi de güvercindi.

"Korktun mu?" diye tekrarladıkı.

"Ödümü patlattı!" diye itiraf etti adam. Altıa kaçımadıııa şkrediyordu.

Kıı isterik bir kakhaha attı İsanlarıkorkutmak hoşna gidiyor olmalıdı "Onu demiyorum. Köprüden geçmeye korktun, öyle değl mi? Yarı saat düşndün köprünün başnda, sonunda karşıya geçmekten vazgeçtin."

"O köprü... Hayı, geç oldu. Hava kararacak diye..."

"Sen Mihriban teyzenin yeğni Ersin'sin değl mi?"

"Evet. Sen de?..."

"Ben de Hly'a'yı" dedi k ve dinamik bir Şkilde adamla tokalaŐı "İtanbul'lusun değil mi?"

"Evet."

"Ben hiç gitmedim, gzel midir?"

"Gzeldir. Sen..."

"Hadi kpry geçelim!"

"Ne?"

K filadı kprye doğu koşu. Kalçalarıgzeldi.

"Dur bakal! Geç oldu, dnmemiz laz. Hem senin gibi bir k burada tek başna ne aror? Seni merak edecek kimsen yok mu?" dedi Ersin.

Hly'a kprnn başnda bir an durmuŐu. "Bu yolun nereye gittiğni merak etmiyor musun? Beni yaln bırakma, baŐma bir Şy gelirse vicdan azabıçekersin bak!" dedi ve hla kprden geçmeye başadı

"Dur Hly'a, çrk olabilir!" diye bağrdErsin ama terelelli olduğ hakkda bariz ip uçlarıveren genç k karŐya geçmişi bile. Ormanı glgeleri arasında kaybolmadan nce, son bir kez dnerek "korkak!" diye bağrd Orada bir patika olmalıdı glgelere giden... Ersin de kpry geçti. Hly'a'ya yetiŐek için adlarınsılaŐıdı Biraz sonra, bir ağca yaslanm kendisini bekleyen kbuldu. "Beni bırakmayacağnbiliyordum." dedi Hly'a glmseyerek. Genç adam montunun yakasdan tuttu, dibine kadar sokulmuŐu. Gzleri gzlerinde, ftbir sesle "teŐkkr ederim" diye ekledi. Ersin bir an kı onu peceğni zannetti. Gzel kokuyordu. Ama Hly'a derhal hiperaktif bir Şkilde ormanı derinliklerine doğu uzaklaşı Kh yryor, kh koŐyor, ceylan gibi sekiyordu. Ersin devamlonu geri dnmeleri için ikna etmeye alıor ama deli k Ön kahkahalarla ortalıılatırdı. Hava karardda kaybolmuŐardı

Ersin art tecrbeli bir doğ yryŐsyd. Kk sıt antasda yiyecek, içecek, bıak, ip, ateş saçı malzemesi, hatta yedek çorap, ve bunun gibi ihtiyaç duyabileceğ btn  zlarıtaŐıyordu. El fenerini ıartve yollarıaydlatı Art etrafta patika filan yoktu. "Kaybolduk" diye soğk bir sesle itiraf etti.

"ok afedersin, benim yzmden oldu" derken bile Hly'a'n ses tonunda bastmaya alıtbir muziplik tıvard

Biraz daha ilerlediklerinde, orman adeta yollarıkesti. Fenerin ıbile bitki rtsnde boŐuk bulamad "Burada bir duvar var!" diye bağrdHly'a. Tam nlerinde sarmaŐklarla kaplı metrelerce ykseklkte eski bir duvar yollara set ekmiŐi. "Bu bir evin bahçe duvarolmalı diye ekledi. Genç kı elleri; kadim zamanlardan kalma, yosun tutmuş rutubet serinliğindeki taşarı zerinde hayranlıla dolaşıyordu. Sanki okŐıyordu.

"Duvar yksekliğne bakısa, ev değil Őto olmalı dedi Ersin. "Hadi kapbulal."

Duvarları etrafda dolaşp kapbuldular. Paslı demir parmaklılı içeriye gsteren bir kapdı Kilitli değildi ama ylard aımam gibi bir izlenim veriyordu. İeride -drt katlı Őto değilse

de oldukça büyük, görkemli bir malikâne gözüküyordu. Neredeyse bütün pencerelerde 11 vardı "Hadi içeri girelim" dedi Hülya ve demir kapıyı aralayarak bahçeye daldı

Ersin, gecenin karanlığında, korku filmlerindeki hayaletli evler gibi görünen binaya tedirginlikle baktı Halbuki yarı sabah yola çıkacak, İstanbul'a dönecekti. Tam da son gün bu kı nereden düşüşü peşne, daha doğusu kim kimin peşne düşüşü? Başna bela aldıkесindi. Tatlıbela. Teyzesi meraktan çıdımı olmalıdı Muhakkak jandarmalarıaramıtı Şimdi, uzun zaman önce (karlar henüz erimemişen) bir öfke nöbetinde duvara çarpı parçaladıcep telefonu yanıda olsaydıbile buralarda çekmeyeceğini biliyordu. Belki bu evden teyzesini arayabilirdi. Hülya'yı takip etti.

"Pencerelerde 11 var!" diye çılı attı. "Demek ki birileri var içeride!"

"Bütün ıılar yandııa göre oldukça kalabalı olmalıır" dedi Ersin. Kapııçaldı Ama açan olmadı Defalarca çalmaları rağen cevap yoktu. Pencerele yüksek ve perdeliydi, içeriini görmek imkansdı Hülya, "içeride olduğnuzu biliyorum, açı yoksa kıarı kapıı" diye bağırdıda da bir cevap gelmedi. Neden sonra genç kızı, Ersin'in "dur ne yapıyorsun? Sakin ol!" şkindeki uyarıve engellemelerine rağen kapıtekmeleyince, aslında kapı kilitleti olmadııanlaştıldı Kendiliğinden açımıtı Hülya içeri dalmıtıbile. Bütün bu aşırıılarıisindirle değıl, neşyle yapıordu. Ersin kız bu deli dolu hareketlerine gılı olsa da, galiba ondan hoşanıordu.

İeri girip birkaç basamak çıca kendilerin büyükçe dairesel bir holde buldular. Şmdi sağve sol tarafta uzun birer koridor ve tam karşılarıda da üst katlara çian geniş bir merdiven vardı Tavana gömülü zayı nı kaynaklarından başa hiçbir eşa yoktu. Daha sonra keşedecekleri gibi bu evdeki çok sayıa odanı hiç birinde eşa yoktu, sadece birer pencere... Ev sahiplerine seslendiler ama cevap gelmedi. "Burasıhayaletli olabilir" dedi Hülya. Lunaparkta korku tüneline girmek üzere olan çocuklar gibi neşliydi. Ersin ise durumdan hoşanmamıtı

Rastgele bir şekilde sağdaki koridora girdiler ve koridor boyunca sıralanan pek çok kapıdan ilkinin açtı. Kapıdan koridora taşın kuvvetli ılla gözleri kamaşı Odaya girdiklerinde bir an şışılitan donakaldılar. Tam karşıda yaklaşık üç metreye üç metre kocaman, yekpare camdan (açılamayan) bir pencere duruyordu. Ama asıl şıkılı veren, insanışk eden tarafı dışarıya günlük güneşik bir havanı olmasıldı İisi ilk şışılılarıattıtan sonra pencereye yaklaşılar. "Burası.. İstanbul." diyebildi Ersin.

"İstanbul mu? Ama nasıl olur?"

"Baksana Boğz'ıgörmüyor musun? Karşısı Sarayburnu, Karaköy. İte ş tam karşımdaki de K1 Kulesi. Biz de Salacak'ta olmalı bu pozisyona göre."

"Ben İstanbul'u hiç görmedim Ersin, yabancıı. Ama ş K1 Kulesi dediğn, onun efsanesini duymuşum. Çok eskiden bir kral k1ııoraya hapsetmiş kaderindeki ölümden korumak için. Ama ölüm bir y1an k1ııda, meyve sepetine saklanarak girmişkuleye ve zavallı prenses kaderinden kaçamamı."

Ersin inanamayarak izliyordu Hülya'yı Bir an rüyada olduğundan şphelendi. Ama değldi. Tekrar pencereye döndü. "Bu çok gelişişbir televizyon ekranıolmalı dedi. "Yüksek teknoloji. Gerçi ses yok. İnsanlar, arabalar, vapurlar, martiar; hepsi ne kadar da canlıgözüküyor. Üç boyutlu bir derinlik var."

"Belki de biz ılandı filan. Boyutlar arasında seyahat etmişolamaz mı? Buna televizyon diyorsun ama ben güneşn etkisini tenimde hissediyorum."

"Dedim ya yüksek teknoloji. Işnlanma dediğn... Yani bir şyler hissederdik en azıdan... En iyisi dışarı bir göz atalı emin olmak için."

İisi de neredeyse koşrak dı kapıa gittiler. Gecenin karanlı orman ve bahçe hala yerli yerindeydi. Belirsizliğn omuz çöküntüsüyle tekrar Salacak manzarasıa döndüler. "Eşda da yok ki bu evde. Bir sandalye olsaydıatardı, görürdük bakalı pencere mi, ekran mı" dedi Hülya.

Ersin için bu bardağ taşran son damla oldu. "Bak Hülya, neşli vurdumduymazlılarından hoşanmadıısanma sakı ama bu devasa ekran ya da pencere, sadece cam bile olsa yeterince pahalı, hele de yüksek teknoloji ürünü bir cihazsa bir servet değrindedir. Üstelik burasıbaşası evi ve biz de haneye tecavüz ediyoruz. O yüzden, senden çok rica ediyorum, lütfen hiçbir şyi kıma, hatta kurcalama bile. Ve, ne olur evi yakma Hülya, lütfen."

Hülya gülüyordu. "Aaa, şka yapıyorum yaa. Sen de amma safsı hemen inandı, neden kıayı elalemin eşası"

Ersin inanmı gözüktü. Başa bir odaya girdiler. Yine bir pencere vardı "BurasıTaksim." dedi Ersin. Bu sefer görüntü yakıdı Hava kapalıdıve yağur çiseliyordu. Arada pencere olmasa, ellerini uzatı aceleyle koşuran insanlara dokunabilirlerdi. İsanlar, onları farkıda değldiler. "Pencere olmadıböylece ispatlanmı oldu" dedi Ersin. Hülya ise adamıirkilterek, dışarıakilere avazıçıtıkadar "Heeeyy, şpşllar biz buradayı!"; diye bağrdı Gülüşüler. Bir müddet orada dikilip, koşşuran insanları sessiz filmini seyretiler. "Görünce daha iyi anladı ne kadar özlediğmi" dedi Ersin. Dudağnda buruk bir tebessüm vardı

"İtanbul'u mu?"

"Evet İtanbul'u."

"Hadi diğr odalarıda dolaşlı!" dedi kı.

Diğr odalarıda dolaşaya başadılar. Hepsi de tıatı birbirine benzeyen birsürü oda vardı Sadece ekranı gösterdikleri farklıdı Pencereler hep İtanbul'a ama değşk yer ve değşk zamanlara bakıordu. Bazen on katlıbir binanı tepesinden seyrederek gibi genişaçıbir manzara, bazen de bir sokağn seviyesinden, hatta kılılı dar bir alan olabiliyordu gördükleri. Bazen güneşi, bazen yağurlu, karlı bazen gece, bazen gündüz, ya da sabahı erken saatlerinde in cin top oynarken... Ersin'in tanıı görünce hatıladınıyerlerdi buralar. Çocukluğn, gençliğn, hayatı geçtiğ yerler. İtanbul.

İlemesi zevkliydi. Hem de çok zevkliydi. Ses yoktu gerçi, ama görüntüler o kadar gerçekte ki; televizyon gibi değldi. Hülya yabancıolduğndan, Ersin her pencerenin önünde ona İtanbul'u anlatıordu. Tur rehberi gibi her manzarayıkendi anlatılarıla süslüyordu.

Haliç kıarı Ersin'in çocukluğ burada geçmiş Cibali'de ilkokula gitmiş. Daracı sokaklar. İte Balat. Burada bir martıa sapan atmı, kuştaş havada yakalayarak, yiyecek olmadııanladında geri tükürmüşü. Küçük Ersin yaptııdan utanmı, o günden sonra hayvanlara hep iyi davranmıtı Fatih Camisi; arkadaki medresenin camlarıkımıldadıortaokuldayken. Kim bilir

ne kadar masraf olmuşur. Sultanahmet'te liseye gitmişi. Dikili taşar, Alman eşesi, Sultanahmet Camisi, Ayasofya. Turistler bunlarıgörmek için dünyanı öbür ucundan gelirken o her gün yanlarından geçip okula gitmişi. Oradaki yeraltısı sarnı binbeşüz yı evvel yapımı ve üçyüzotuzaltıtane sütun varmı içinde. Eğır Hülya bir gün İtanbul'a gelirse onu seve seve oraya götürecekt, böylece genç kı suya dilek parasıatabilecekti. Çemberlitaş Sahaflar; eski zamanlar. Mıı arşısı Kapalıarş. Gülhane Parkı eskiden hayvanlar vardıorada ama şimdi yok. TopkapıSarayı şhrin hakimi. eşt eşt müze, bitmez geze geze. Galata köprüsünde nargile, bira. Galata Kulesi; Hazerfan Ahmet Çelebi. Karaköy; mektep de derler, neden diye sorma. Vapurlar, İtanbul demek! Boğz, mavi. Tünel, Beyoğu, İtiklal Caddesi, Taksim. Kadıöy, Üsküdar, amlıa, Beylerbeyi, Beykoz. Anadolu Hisarıve Rumeli. Sarier, Bebek.

Sonunda birinci kattaki iki koridorun odalarıdolaşıtan sonra, ikinci kata ıttıar. Merdivenler üçüncü kata devam ediyordu ama burada da tıkıbirinci kattaki gibi, sağ ve sola uzanan kapılarla dolu iki uzun koridor vardı Anlaşılan katlar da birbirinin tıatı aynıdı Bu kattaki odalarıda dolaşaya başadıar.

Yıdı Parkı sevgililerin götürüldüğ. Beşktaş Hakan Pastanesinde nargile içmeler. Barbaros Bulvarı.. Ersin birden sustu. Uzaktan gördüğ ř nargile içen grup, tuhaf şkilde tanı gelmişi. Sanki üniversite yılarıdaki arkadaşgrubu. Ama o zaman... O mavi kazaklıda kendisi olmalıdı Mesafe uzaktı emin olamadı Daha sonra Ortaköy'de, uzun yılar önce Kanada'ya taşnmı bir arkadaşnıgördü. Levent'te, kalabalıı arasında platonik aşıeski almanca öğetmeni vardı Rahmetli bakkal amcayıbir Cuma ıııda, kavga edip küstüğ mahalle arkadaş Ünsal'ıvapurdan inerken, Nedime teyzeyi otobüse binerken, tacizci berberi mezarlıta gördü. Neden sonra, Hülya'ya İtanbul'u anlatırken, aynızamanda kendi hayatıda anlattıııdrak etti.

İinci katı bir koridorundaki odalarıbitirip de diğir koridora geçerlerken, korkunç bir kükreme duydular. Ařđdan geliyordu. İisi de donup kaldı Bir kükreme daha duyuldu. Bu hayvan kükremesinden öte bir şydi. İsanı kanııdonduran, yüreğne korku salan, elini ayağnıttireten bir sest. Cesaretlerini toplayı, ayaklarını uçlarıı basarak merdivenlerden ařđdaki ana holü görebilecek kadar ařđya indiler. Sinmişer, birbirlerine sokulmuşardı Tıabzanları arasıda ařđsııgözetlediler.

Görüşalanııı girmese de canavarı gölgesi görünüyordu. Bir şyler yapıyordu. Belki de besleniyordu. Çünkü ařđdan açrı kapanan abartııçene sesleri, iç bulandııan ağz şpıttıardıuyuluyordu. "Kendi bağrsaklarıııyiyor" dedi Hülya fıttıla. Ersin, zaten deli olan birinin, bir de korkudan aklııkaıısa nası olacağnııdüşndü. Sonra başasııçin endişlenmenin kendi korkusunu bastımadııııııladı

Canavar harekete geçti. Oldukça yavaşyürüyordu. Döşmelerin gıttııve gümbürtülü ayak sesleri, Ersin ve Hülya'yıdevasa bir beklentiye soktu. İisi gözlerini kıpmadan ařđ kattaki ölümcül ev sahibinin görüntüye girmesini beklediler. Elele tutuşuşardı

Üç metre apıda devasa bir patatese benzeyen gövdesi, yapı yapı, ay yüzeyindeki kraterleri andıan çukurlar ve nabı gibi atan çok gelişşkocaman sivilcelerle doluydu. Bu hantal gövde dört ayak üzerinde ilerliyordu. Bunlar ayaktan çok, yedi parmaklıirkin yeşl ellerdi. Yaratıı kafasıbir koyun kadardı Aslıda baca gibi öne doğu uzanan, akordiyon kılılıda bir boyun ile ucunda seksen doksan sivri dişolan bir ayıkapanııa benzeyen, dudaksı çeneleri vardı Büyük ihtimalle bu başdeğl, komple ağzdı Dişerini tak tak açrı kapatıor, salyalarııakıordu. oğ boynunun etrafıda olmak üzere, gövdeden fılamı sekiz on adet, bir iki karı boylarıda, her

birinin ucunda kapaksı bir göz olan, yına benzer teleskobik organları vardı Bu gözler, kırı kır solucanlar gibi devamlı hareket ediyor, etrafı gözölüyorlardı Bu yaratı gözünden kaçmak imkansızdı Nitekim solucan gözlerden üç tanesi, irkilen cinsel organlar gibi Ersin ve Hülya'nı olduğı tarafa doğu sertleşiler.

Canavar haykıdı Şhmerdan adılarla merdivenlere yönelirken, diğr ikisi korkuyla üst katlara kaçtı "Üçüncü kata!" dedi Ersin. Diğrlerinin benzeri bir koridora dalı birkaç saniye plansı bir şkilde koşular. Durduklarıda Ersin çantasıdan bıağıncıarttıve onun aslında basit bir çakıolduğunu kabullenmek zorunda kaldı "Onu bana ver" dedi Hülya. Bunu canavarı dışerine kürdan niyetine mi kullanacaktıacaba? Ersin kır kendini biraz da olsa güvende hissetmesi adia bıağ verdi. Bu kata ilk defa çııorlardı "Odalarıarayalı" dedi Ersin. Kıa diğr kapıışret ederek kendisi aksi yöndeki odaya girdi. Titriyordu.

Burasıda aynıdı Her yer çımaz sokaktı Çımak üzereydi ki, penceredeki mekan tanıı geldi. Zaten her yer tanıtıama burası.. Moda da bir çay bahçesi; eskiden nişnlıla sı sı gittiğ yerdı. Ta ki kendisini terk edene kadar. Pencereye yaklaşı Deniz manzaralıhoşbir çay bahçesi ve işe nişnlıda oradaydı Uğuna psikolojisinin bozulduğı... Sonsuza kadar mutlu olacaktıdığüya, en acıı yasılgünlerinde terk etmiş Ersin'i. Annesinin öldüğü... Bu pencerede bir tuhafly vardı Ekrandaki görüntü zım yapar gibi yavaşyavaşyaklaşıyordu. Ersin tek başna oturan eski nişnlı parmağndaki yüzüğü açı seçik görüyordu şmdi. Pahalıbir şydi. Annesi aile yadigarıyüzüğü vermek istemeyince, Ersin kır borca girmiş biricik sevgilisi, aşından çıdıdı hala unutamadı kalbini sılatan kadı için en pahalıdan bir pıllanta almıtı Ersin almıtı Eski nişnlıo yüzüğü ne yapmıtıacaba, satmı mıı diğr hediyelerle birlikte? Ekрана dokundu. Soğktu. Kırı üzerindeki bu kıafeti hatılamıtı ekose etek ve ceket. Evet, o günü hatılıordu. Zavallıkıcağzı babasıa haciz gelecekti, yüklü miktarda para lazıdı Üzüntüden ağamıtı Parayıvermiş Ersin, kayı pederine yardı... Birden görüntüye giren bir adam kır masasıa oturdu. Kırı şşdı Adamıazarlıyor, sanki neden geldin diyor, gitmesini istiyordu. Adam ise kaypak bir şkilde gülümsüyordu. Ersin bu adamıtanıı Eski nişnlıı amcasıı oğuydu, sadece bir kez karşılaşıları Amcaoğı elini kır bacaklarına attı Kırı panik heyecan karınıbir ifadeyle etrafıgözölüyor, adamı gittikçe ekose eteğn altına kayan elini durdurmaya çalışıordu. Sonunda teslim oldu. Moda da bir çay bahçesinde, herkesin ortasıda, masanı altıda oldu her şy. Kadı, ırı bir ifadeyle, yüzü kıararak, kasıarak ve çabucak, rahatladı Amcaoğı parmaklarınıkoklayarak kalktıve yüzünde yavşk bir gülümseme ile uzaklaşı Eski nişnlıımakayıtazeledi.

"Ersin, bunu görmelisin!" diye daldıiçeriye Hülya. "Öbür odadaki ekranda sen varsı!" dedi. Ersin beklemeden öbür tarafa yürüdü. Diğr odada ki filmde başrollerde annesiyle kendisi vardı Onu son kez gördüğü gün. Kavga ediyorlardı Ses yoktu gerçi ama Ersin o gün ne konuşuklarınıışğ yukarıhatılıordu. "O kıla evlenirsen hakkııhelal etmem" diyordu annesi. Ersin de sert konuşuşu. "Cehennemin dibine kadar..." demişolabilirdi ya da ona yakı bir şy. İte kapııçarpı gidiyordu. Annesi fenalı geçiriyordu, kalbi varmı meğrse. Ölüyordu.

Birden Hülya'nı çılıduyuldu! Genç adam yaşıgözlerle koridora fıladı Bu kır ne aralı kaybolmuşu ortadan. Ersin merdivenlere doğu giderken yutkunmaya, hıkımlarına engel olmaya çalışıordu; koşırken ağamak zor oluyordu. "Hülya" diye bağırdı Merdivenlere varı da gözyaşarısıldığında tam karşıdaki diğr koridorda canavarıgördü. Hülya'yıtutmuşu. Ayak el karınıiki ön uzvuyla kır gövde ve bacaklarından kavramı, yatay vaziyette tutuyordu; tıkıbir sandviçi tutar gibi. Gövdesinde saplanmı bir bıak vardı Kırı ise sesi çımıordu ama kocaman koyun gözlerini Ersine dikmişhiç kıpırtımadan bakıyordu.

Canavar Hülya'yııdı Hıar gibi işeyen çenesi kırı böğünden başayarak, ard arda ııılarla karnıparçalayı bütün iç organlarınıortaya döktü. Kanlar fıkiye gibi sıradı Ersin şddetli öğrtülerle içindekileri kustu. Canavar iki parçaya ayıdııkırıakarak Ersin'e doğu hamle etti. Adamı dizleri titriyordu, belki de bayımak üzereydi. Ama içindeki o ses yine devreye girdi ve ona derhal kaçması koşasınıemretti. Ersin merdivenlerden aşğya rüzgar gibi indi ve canavarı yavaştemposuyla ona yetişmeyeceğini bildiğ halde bahçe kapıdan dışarıadı atana kadar durmadı

Gündüz olmuşu. Ersin gündüz gözüyle bu uğrsuz eve tekrar baktı Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Şmdi gidecek ama jandarmalarla birlikte tekrar dönecekti. Yaratııöldürecekler ve o canavarıyaratan genetik deneylerin sorumlularıher kimse (tabii hala hayattalarsa) bunları hesabıverecekti. ZavallıHlya... Hılıhılıyürüdü. Saatlerce yolu bulmaya çalıtı Sonunda o uğrsuz köprüyü bulduğnda geri kalan yol daha kolay geçti. Çok yorgun ve pisti. Teyzesinin evine vardıda adı atacak hali kalmamıtı Kapıkilitli değldi yine. İerisi sıaktıve güzel yemek kokularıvardı

"Ersin, sen mi geldin yavrum" diye seslendi teyzesi. Mutfaktaydı

Ersin ayaklarısürüye sürüye mutfak girdi. Çok susamıtı

"Nası geçti yürüyüşn?" diye sordu teyzesi. Kafasııkaldıı bakmamıtı Elindeki tahta kaşkla bir tencere karıtııordu. Gülümsüyordu. Sonra kafasııkaldıııve yeğniyle göz göze geldi. "Ne oldu canı, durgunsun? Papatya çayııçer misin?" dedi.

"Teyze, bugün günlerden ne?" dedi Ersin.

Mihriban Teyze elindeki iş bıakı, yüzünde şfkatli bir hüün ifadesiyle Ersin'in yanına geldi. Uzanı yeğninin yanaklarından tuttu, saçınıokşdı "Suratı gülmüyor. Artı hayata karımalıı. Biraz hayattan zevk almalıı. Ama bu ısı yerlerde, avare dervişer gibi dolanarak olmaz. İtanbul'a dönmelisin." dedi.

Seyfettin Efendi'nin Olağüstü Maceraları (Yazarı Devrimk)

çıÖÖçşüÖnsöz:

Moda'da dedemden kalma, hiç uğamadı ama düzenli olarak kira aldı bir ev vardı Kiracı şikayeti üzerine eve gitmek zorunda kaldı. Çatıakmı, tavan arasında bulunan bir sürü 11-zıı akan su yüzünden dağlmıtı Tamirciyle beraber çatıa çıktı. Aşğ yukarıışn bana ne kadara patlayacağıhesapladı O sırada ben de çürümüşolan sandıkarıııordum. İinden çıkan eski dergi ve kitapları arasında bulduğm bu defterin birkaç sayfasııçevirince akla hayale gelmez saçmalılarla dolu hikayelere rastladı. Büyük ihtimalle ağır sinir krizi geçiren birinin günlüğ olduğunu düşünmüşüm. Her nasısa defteri orada bırakmayıunuttuğmdan olacak, eve kadar elimde taşmıı.

Bu olaydan iki yıl sonra, bir arkadaşm bizim evde bu el yazmasıgünlüğ buldu. Benim deli saçmasıdıye adlandıdı şyler onun çok ilgisini çekti, hatta onda bir tür saplantıoldu diyebilirim. Onun ırarılı bu defterde yazılarıyıayılamaaya karar verdim. Adıgeçen Seyfettin efendinin bizim aileden biri olup olmadığınıbilemiyorum, ama eğer öyleyse umarı delilikleri bana geçmemişir.

Berk Gönenli, 2004

SEYFETTİ EFENDİNİ OLAĞNÜSTÜ MACERALARI

İstanbul 1925

Nice uğaşar ve fedakarlıılar nihayetinde Cumhuriyet ilan edildi. Takribi olarak beşsenedir gizli görevli olarak Kuvva-i Milliye'ye hizmet ettikten sonra tekrar İstanbul'daydı. Beşsene önce bu şehirde resmi olarak ölümümü hazılamıtı. Kendi cenazeme katılarak, bunun hayalini kuran meslektaşm muharrir Mark Twain'in hayalini de gerçekleştirmişoldum.

Beşsene sonra tekrar ortaya çımaya hazılaniken, teşilattan bir görev celbi geldi. Daha önceden de emrinde çalıştı Osman Paş bizzat imzalamıtı Kurtuluşsavaş sıasında da birkaç örneğne şhit olduğm akıllı ve bilimin yetersiz kaldııve açılamaadııolaylarıaraşımak için bir

ekip kurmam gerekiyordu. İlin doğusu ilk başa görevi kabul etmekte tereddüt ettim, fakat biraz kurcalayınca emrin büyük yerden geldiğini keşettim. Doğusu söz konusu "O" olunca isteklerini kendim için emir telakki ettim. Dolayısıyla yeniden dönüşplanları bir süreliğine rafa kaldıarak Teşilat-ı İş-yi Sı'ı kurulması için gerekli çalışmalara başadı. İbu belgelerdeki yazılar bu teşilat ile birlikte yürüttüğüm araştırmalar ve vukuatlarla ilgilidir.

Birinci Kısım:

Teşilatı kurulması ve Yeditepe Canavarı dosyası

İlk olarak Pehlivan Kara Mehmet'i göreve aldı. Onu "Zeytin Hoca" vakısında tanıttı. Bir çeşit efsun kullanan bu hoca, bu esmer tenli, dev yapıyı içt delikanlıları esaret altında tutmuş aynı efsun sayesinde halkı ayaklandırmaya çalışıyordu. Olaya müdahale etmek istediğimde bu genç irisi esmer çocuk neredeyse belimi ortadan ikiye kıracaktı. Allah'tan efsunu kıranı bir yolunu buldum da, o zor durumdan güç bela yakamı kurtardım. Kara Mehmet bu olaydan sonra yanıdan hiç ayırmadı ve en sadık dostum, sırdaşım oldu.

Teşilatı kurmak için aklıma gelen ikinci isim asker arkadaşım olan Doktor Aziz oldu. Keskin zekası ve olağanüstü inceleme yeteneği bize yardımcı olacaktı. Bir zamanlar zehirlendiğini zannettiğimiz bir paşayı otopsi denilen bir uygulama sayesinde incelemiş sonuç olarak yemeğe kaçan bir arı nefes borusunu sokması sonucu paşayı boğarak öldüğünü tespit etmişti. Bu sayede zavallı paşasını kelleyle kurtardık. Hepiniz tahmin etmişsinizdir. Doktor Aziz teklifimi memnuniyetle kabul etti. Ben de onun rahatça çalışabilmesi için hemen bir laboratuvar tahsis ettim. Böylelikle üç kişiden mürekkep çekirdek teşilatı kurmuş olduk.

İlk olarak incelemem istenen konu camilerde bulunan maktuleler hakkındaydı. İlin doğusu bu cinayetlerin birbiriyle bağlantılı cesetlerin tamamını camide bulunmasından dolayı tahmin ediliyordu. Otopsi yaptıktan zaman katilin (ya da katillerin) benzer yöntemler kullandığını gördükten sonra cinayetlerin bağlantılı olduğundan emin olduk.

İstanbul'un dört ayrı bölgesinde cinayet işlenmişti,

- 1- Fatih Camii'nde, Süreyya Gedik,
- 2- Edirnekapısı semtindeki Mihrimah Sultan Camii'nde, Afetpa Hanı
- 3- Beyazı Camii'nde, Madam Tromaki
- 4- Çemberlitaşı Nuriosmaniye Camii'nde, Nur Habiboğlu.

Beşinci ceset Yavuz Selim Camii'nde bulunmuştu, Doktor Aziz ile beraber incelemeye gittik. Kara Mehmet o sırada etraftan bilgi toplamak için Edirnekapısı gitmişti. Diğer cinayetlerde mevcut olan vahşet burada da tekrar etmişti. Kadının vücudu göğs hizasından başlayarak üreme organına kadar boydan boya kesilmişti. Göğs kafesi (büyük bir ihtimalle) bir alet yardımıyla açılmış, iç organlarından bazıları alınmıştı. Doktor Aziz, Madam Tromaki'nin cesedini incelemişti ama olay yerinde ilk kez tetkikte bulunuyordu. Yere çömelip uzun süre elini çenesine dayayarak düşüncelere daldı. Ben de delil teşkil etmesi açısından cesedin fotoğrafları çekiyordum. Hayretle fark ettim ki cesedin eli belirli bir pozisyonda bırakılmıştı. Sağ eli sol göğsünün üzerine konmuş bir nevi selam veriyor gibiydi.

Doktor Aziz ayağı kalktı bana dönüp:

-Kan.

Anlamadığını görünce yineledi:

-Kan, bunca kan nereye gitmiş

Biran duraksadı, doğu bir insanda böyle bir yara aç bu kadar az kan sıratmak mümkün değildi:

-Gasilhane, gasilhaneye bir göz atalı.

Gasilhaneyi etrafla aradı, gözle görünür bir kanı rastlayamadı. Doktor Aziz yerde kalmı bazısı birikintilerinden örnekler aldı

-Bu suarda alyuvar ya da akyuvar var mı diye bakı, maktülün kan örnekleriyle karşılaşacağm.

-Peki kadıburaya kadar nası getiriyor?

-Eski örneklerde inceleme imkanı olmadı ama onu da artı tespit edebiliriz. Büyük ihtimalle kloroform koklatmı.

-Farklı bir şy gözüne çarptımı

-Aynı diğer olaylar gibi gayet keskin bir aletle ve çok profesyonelce bir kesik atımı. Büyük ihtimalle neşer ya da bistüri kullanımı demişim hatıalarsan, artı eminim. Aradını kiş doktor ya da veteriner olabilir, cerrahi bilgisi yüksek, iç organları zedelemekten çarptımı, sadece...

-Sadece?

-Biraz daha incelemem gerek sanki her cinayetinde biraz daha vahşleşiyor gibi... Cinsel organıda ve bacak aralarında daha önce fark etmediğm yaralar açmı, düzensiz ve hoyratça açımı yaralar.

Doktor Aziz detaylı bir inceleme yapmak için cesedi laboratuara getirtti, ben de elde ettiğimiz delilleri inceliyordum ki, Kara Mehmet içeri girdi:

-Töbeeee.

Diyerek eliyle gözlerine perdeledi.

-Gel Mehmet içeride konuşlı.

-İli olur ağm.

-Nası bir şyler öğenebildin mi?

-Öğendim de nası desem? Yani ölenin arkasından konuşlmaz bilirsin beyim.

-Ne öğendin söylesene canı...

-Yani uygun kaçmaz, hicap ederim söylemeye.

-İsanızınadan çıkarma da söyle! Araşıma yapmaya yolladı seni, devletin parasıyla gevezelik edip dolaşsı diye mi yolladı?

-Haşa. Yani, nası desem, bu kadılar biraz namlıarmı kendi bölgelerinde, hafif meşep denilen türden.

Birden kafamda şmşık çaktı buna benzer bir olay ben çocukken İngiltere'de cereyan etmişti. Sokak fahişlerini hunharca katleden, "Kardeşin Jak" adıla nam salan, ele geçirilememiş bir katil vardı Hemen çıı emniyete gittim, oradan bilgi almak için Scotland Yard'a bir tel çektim.

İli gün sonra Scotland Yard'ı gönderdiğ dosya ve bizim topladını bilgilerle toplantı yaptı.

Doktor Ahmet fotoğrafları ve doktor raporlarını inceledikten sonra,

-Cinayetlerin işleniş biçimleri mükemmel bir biçimde birbirine uyuyor. Aynı şekilde Scotland Yard'da cinayetleri işleyen kişnin doktor olabileceğ ihtimali üzerine yoğunlaş. Toplamda beş cinayet işlenmiş sonrasında cinayetler kesilmiş

-Ben biraz örtbas kokusu alıyorum. Bu dosyada araşımayı üstün körü yaptım. dedim.

-Ası mesele bu cinayetler 1988 senesinde işenmiş Adamı eğitimli olduğnu düşünürsek '88 senesinde 30'lu yaşarıda olan biri şmdi yetmişne merdiven dayamı demektir ki bu cinayetleri işemesi fiziksel olarak mümkün olmaz.

-Acaba "Karıdeşn Jack" efsanesini burada devam ettirmeye çalışan çığı bir İgiliz'le mi uğaşıyoruz acaba?

-İgiliz olmasıırt değıl, insanları ruh halini inceleyen yeni sayılabilecek bir bilim dalıvar .

-'Psikoloji'.

-Evet, buna göre kendini katille özdeşleşirmişya da katille benzer bir ruh durumunda olan bir kişyle karşı karşıya olabiliriz. Fahişleri cezalandırmasıçocukken yaşadıbazıolaylara karşı verdiği bir cevap olabilir pekala.

-Neden camiler?

-Yaptııiş dinsel bir ayin olarak görüyor, gasilhanede kurbaları kanlarınıtemizlemesi, büyük ihtimal bu yüzden. Din baskıyla büyümüşolmasımuhtemel.

-Yani, 35-40 yaşarıda din baskıyla büyümüş oldukça düzenli ve tertipli, hayatı bir döneminde bir kadı tarafından aldatımı ki bu kadı yüksek ihtimal bir fahiş, doktor ya da veteriner arıyoruz.

Arkama yaslanı düşünmeye başladı. İstanbul'da bu tipte yüzlerce adam olabiliirdi. Bütün aldını bilgileri aklıda tekrar tararken, zamanıda validemin bir arkadaşma söylediğ "mühendis kafalı sözü aklıa geldi. Bu söze göre matematik, fen gibi bilimlerle uğaşnları hayal gücü çok gelişez, dolayıyla düşünme sistemleri de bir makine gibidir. Hemen önümdeki kağıt kalemle geçen ayı cetvelini çıkarttı, harita üzerinde cinayetlerin yerleri arasında bir bağlantıkuramamıtı ama belki günleri arasında kurabilirdim. Biraz uğaşınca bağlantıbulur gibi oldum ama bu formüle göre son cinayetin dün işenmişolmasıgerekiyordu.

-Aziz bey bakı, ilk cinayetle ikinci cinayet arasında 13 gün fark var, ikinciyle üçüncü arasında 11. Sonrasıda 7, 5, 3 diye gidiyor fakat buna göre son cinayetin dün işenmesi lazıdıkatilimiz tembellik etmişolabilir mi?

-İi

-Efendim?

-İi de asal sayıı.

Bir an herkesi bir panik hali aldı cinayetin bugün işeneceğini tahmin etmişik fakat yeri hakkıda en ufak bir fikrimiz yoktu, İstanbul'un elimizdeki en büyük haritasımasaya yaydı, hılılılıfikir teatisinde bulunarak cinayetin nerede olacağınıbulmaya çalışıorduk. Cetvelle, pergelle yapmaya çalıştıı bağlantıar bizi herhangi bir sonuca götürmüyordu.

Kara Mehmet kocaman eliyle ensesini kaşıyarak:

-Koskoca yeditepe İstanbul nası bulacağz beyim?

Gözlerim faltaş gibi açımı olarak ona döndüm:

-Ne dedin sen?

-Yani. 'Bulmamı çok zor babıda' ben de bulmak isterim deyyusu ama.. koskoca İstanbul.

Heyecanla sarı Mehmet'in yanaklarından öptüm. Derhal harekete geçmeliydik. Yıllardı yanıdan ayımadıı revolverimi kontrol ettim, yeleğmin içindeki gizli kına yerleşirdim.

-Sen bir dahisin Mehmet. Aziz yanıa bir silah al, sen benimle geleceksin. Mehmet sen de derhal Ayasofya camiine doğu yola koyul.

-İi de beyim camide ne işm var gece gece?

Uzaklaşırken ona doğu seslendim:

-Camide değıl tepede Mehmet, tepede.

Aziz'le birlikte Kocamustafapaş'nı sokaklarınıarşnııorduk. Aziz lafiyaçı

-Nası gözümüzün önünde olan bir şeyi bu kadar geç fark ettik hayret.
-Poe'nun dediği gibi, "Bir şeyi gizlemek istiyorsan, göz önüne koymak yeterlidir."
-İn doğusu ayrıtırla uğaşaktan...

Duyduğumuz hafif kadı inlemesi ikimizi de yerinden sırttı Derhal sesin geldiğ yöne doğu intikal ettik. Sokak lambası tam aydilatamadıköşde, iriyanıbir figürün donuk gözleri boşuğ bakan kadı cesedine doğu eğlmişhılıhareketlerle bir şyler yaptııfark ettik. Ağııaçmama fısat kalmadan, adam bir panter çevikliğiyle bize doğu döndü. Elleri ve ağıkan içindeydi, ağır kenarıdan büyük ihtimalle kadı iç organlarından biri olan bir parça sallanmaktaydı Kıa bir süre bizle başedip edemeyeceğini tarttıve insanüstü bir hıla Aziz'e doğu saldıdı Attııılk adıda göğünden iki kere vurdu, pek etkilenmişgörünmedi ve hiç tahmin edemeyeceğm bir hareket yaptı Yıtıııhayvanlarıki gibi uzun ve sivri dişlerini Aziz'in boynuna geçirdi ve onun vücudunu benimle aramda kalkan olarak kullanmaya çalıtı Gördüğm sahne midemi kaldıdı bir an gözlerim karardıfakat savaştectrübeseinin verdiğ alıkanlıla kendimi toparlamayıbaşrdı. Seri bir hareketle yana doğu çekildim ve revolveri adamı şkağnda patlattı. Aziz'in şh damarıaçımamıtıama boynundan oluk oluk kan geliyordu. Onu sokak lambası altıa çektim ve gerekli ilk müdahaleyi yaptı. Çok geçmeden düdüklerini çalan bekçiler de yanııa geldi. Aziz'in yarasıile ilgilenirken bir yandan da bekçiye laf yetiştirmeye çalııordum.
-...neyse sonrasıda da adamı beynine bir kurşn sıı işni bitirdim.
-Hangi adamı beyim burada sizden başa adam yok ki?
Birden sıtıdan soğk terler boşndı dönüp baktıda "Karıdeşn Jak" gerçekten de olmasıgereken yerde değldi.

Ertesi sabah, Doktor Aziz bir türlü kendine gelemiyordu, sürekli bir halsizlik ve bitkinlik hali içindeydi, devamlıterlemesine rağen vücut ıııhaddinden fazla düşüşü. Olay mahallinden Aziz'in bistüri olabileceğini tahmin ettiğ silahıele geçirmişik. Oldukça değrli mücevherlerle süslenmişBursa iş küçük bir kamaydıbu silah. Kara Mehmet, Bursa'dan buraya göç etmişeski bir kıı ustasıolan ahabııa kamayıgöstermeyi teklif etti. Böylesine değrli bir kamanı kim için yapıdıbüyük ihtimalle hatılanıdı

Ben de sıtııçinde, geçen gece gördüğm olaylara bir mana vermeye çalııor, bir çeşt zehirli gaz ya da afyon türevi bir şy yüzünden hayal görüp görmediğmi sorguluyordum. Belli ki gaz bende illüzyona neden olmuş Aziz'i ise daha kötü etkilemiş. Dün gece Aziz'in boynundan koca bir parça koptuğnu görmeme rağen bugün incelediğmde çok hafif bir berelenme olduğnu fark ettim ki bu da benim teorilerimi güçlendiriyordu. İn doğusu bu benim için onur meselesi oldu. Akşın katille yüzleşbilmek için dakikalarısıaymaya başadı. Bu sefer ona karış hazılısı yakalanmayacaktı. Korunmak için askeriyyeden gaz maskesi talep ettim, akşın Kara Mehmet'le Ayasofya'ya doğu yola koyulmadan önce temin edebilmeyi umuyordum.

Daldı düşüncelerimden Kara Mehmet'in gelişyle ayrıldı.

-Selamun aleyküm, Aziz efendi nası, toparlanabildi mi?
-Merhaba Mehmet, hayı hala bildiğn gibi, istirahatte. Ne oldu bir şy bulabildin mi?
-Buldum, bu kama bayağ eski yapıımı. Bizim Osman ustası dedesine götürdük, adam yüz yaşnıgeçkin ama maşllah kaya gibi, hafıasıda zehir gibi, kamayıevirdi çevirdi sonra kimin yaptııdahi tahmin etti. Bu tür kamalar Osmanlıpadişhıarla yapıımı, en az 400-500 yılı vardı bu kama dedi, sonra kabzası kenarıda eski dilde yazımı yazıar buldu, minnacı karıca duasıgibi bir şy, onu okuyamadı ama.
Çekmecemde pertavsııararken içimden amma da zehir gibiymişhafıası 500 yılı kama

görmek kandıracak bizi diye geçirdim:

-Getir bakalı neredeymişo yazı

Kamada gerçekten eski Türkçe yazımevcuttu, aşğ yukarıtercümesi şyleydi:

"Bu kama İfendiyar usta tarafından, Eflak prensi Vlad Tepes hazretleri için yapımtı.

15 Rebiyülevvel"

İtiyarı saptamasıdoğuydu bu hesaba göre kama yapıalı477 sene geçmişi.

-İfendiyar usta.

-Hah! Tastamam öyle dedi.

-Sanı gaz maskesinden daha başa şylere de ihtiyacı var.

Kara Mehmet'le birlikte eskiden tanıı bir dostuma doğu yola koyulduk. Abdüllatif efendi, kendini simyacıolarak tanıdı Bana göre bilim dıne kadar safsata varsa hepsi hakkında ansiklopedi yazabilecek kadar bilgiliydi. Çocukken yalı bir saflıla onun anlattıkahraman Efrasiyab'ı hikayelerini, ejderhaları hecüc-mecücçleri ve daha nice akla hayale gelmeyecek canavarları ve kahramanları hikayelerini dinlerdim. Ona gitmemizin sebebi, geçen gece hayal gördüğümü zannettiğm olayları aslında gerçek olma ihtimali üzerineydi. Vlad Tepes, bizim bildiğimiz adıla KazılıVoyvoda, Abraham Stocker adlıbir muharrir tarafından kaleme alımı Drakula kitabı başkahramanı Hikayeye göre insanları kanla beslenen doğüstü garip bir varlı. Her ne kadar inanmak istemesem de ona ikinci kez yenilmek istemiyordum. Gaz maskesini yanına aldı fakat yine de tedbiri elden bırakmamakta fayda vardı Abdüllatif efendi bize daha fazla bilgi verebilirdi.

Abdüllatif efendi benim öldüğümü sanan eski hayatıdan biriydi, beni görünce ne kadar şşraçnıtahmin ediyordum. Fakat zamanı kılılıolmasıüzünden bu konu üzerinde fazla durmamasıümit ediyordum. İin doğusu düşündüğümün tam tersi oldu, boz sakallarııçalığıbi uzatmı, yüzünün ve ellerinin kemikleri diardan seçilebilen kuru ihtiyar, kendi mistik dünyası o kadar kapanmıtki benim sahte ölümünden haberdar olmamı Geldiğme çok sevindi, konuya hemen girmek zorunda kaldı, çünkü lafiona bırakısam araşımaya yeni başadııherhangi bir konuyu anlatmaya başlar ve iki günden önce susmazdı Cinayetleri, başmdan geçenleri, ve bulduğumuz kamayıayırtıları anlattı. Stocker'in kitabıile bağantılıolup olamayacağınısoracaktı ki:

-İfendiyar usta mı

-Evet, kamayıyapan o ama...

-İfendiyar usta hakkında çok garip hikayeler vardı bilir misin?

-Mutlaka vardı ama önemli olan...

-Bizim konuyla ilgili olan ise dur bakay şrada mıdı Hmmm. Seferi'nin "Ölümsüzler Külliyyatı yok bu değdi.

-Abdüllatif efendi, mühim olan Stocker'ı yazdıları...

-Stocker'ı mı? Bıak Allah'ııseversen palavracı, üfürükçünün biri o.

-Yani ilk tahminim doğuydu afyonla zehirlediler bizi.

-Ne münasebet, belli ki bir vampir bu ayinleri yapan, KazılıVoyvoda olmasıda muhtemel.

-İi de o zaman... Ayin mi? Yani bu cinayetlerin bir çeşt...

-Evet ayin. Düşüşmelek Lusifer'e ya da Belzebul'a ya da genellikle bilinen adıla Şytan'a. Bu karanlıta yürüyenlerin adıüstünde en büyük zaafııgüneşına çıamamaları. Bu vampirin çabasıgüneş çıabilmek ve vahşlerini gündüzleri de yürütebilmek. Bunu yapmak için çürümüşşhrin güç noktaları yakı aynıkendisi kadar ahlaksı insanlarınbulup kurban etmesi gerekmektedir. Son güç noktasıaynızamanda merkezdir ve en kuvvetlisidir, burada ise en ahlaksı, en kötü huylu şytanı müridini kurban etmek gerekir. Tabii sadece bu kadar değl ondan sonra da bir dizi...

Birden vampirin kafasında ufak bir kase patladı vampir bundan etkilenmişgörünmese de oldukça sinirlendi. Hiddetle kasenin atıdııyere döndü.

-Şyh Şayı efendinin yazdıkları külliye yalan olduğunun isbatı okunmuşsu bir iş yaramadıhepiniz şhistsiniz.

Vampir Abdüllatif efendiye doğu hamle yaptı fakat bir an tereddüt etti, sanı boynuna doladı sarı sak demeti etkili oldu gerçekten. Kara Mehmet vampirin üstüne çullandı Vampir inanılmaz bir çeviklikle Mehmet'in elinden sıırırdı, Mehmet tekrar hücum etti ve birbirleriyle boğşaya başadı. Kara Mehmet'in elensesi vampiri oldukça afallattı birbirlerinden bir süre ayırdı. Abdüllatif efendi elinde tahta bir kazı tutuyordu ama onu saplayabilecek ne kuvveti ne de çevikliği vardı Kaderimiz Mehmet'in bilek kuvvetine kalmıtı Vampir Mehmet'ten kıa ve zayıtıama gerçekten insanüstü bir kudreti vardı Mehmet'in savuşurduğu bir darbe Ayasofya'nı tunç kapıda patladı karanlıa rağen yaratı pençesinin izini açıça kapıa gördüm. Fakat bir süre sonra bilemediğim bir sebepten vampir geri çekilmeye başladı hatta diyebilirim ki vampir Kara Mehmet'in üstün kuvveti yüzünden olacak kaçak dövüşeye hatta kaçmaya yeltendi. Bu arada benim üzerimdeki etkisi de yavaş yavaş kaybolmaya başlamıtı Kara Mehmet vampiri kurtkapanıa aldısıada tabancamı çekme fısıtıldum, göğüne doğu iki kurşın sıtı:

-Mermilerin bana işemediğini anl...

Lafıyarı kaldığıdan kan gelmeye başlamıtı rakibinin güçten kesildiğini anlayan Mehmet onu salırdı. Ben de alını ortasıa nişn alı tekrar ateşettim.

Abdüllatif hayretini gizleyemedi:

-Demek mermi işiyormuş vampirlere, hayret hiç böyle bir bilgiye rastlamamıtı. Bütün kitapları tekrar gözden geçirmem gerekecek.

Tabancamdan çıardı bir mermiyi Abdüllatif efendiye uzattı.

-Gerek yok Abdüllatif efendi, küçükken marangozhanede çalışmıtı, biliyor muydun?

Abdüllatif efendiye ona verdiğim tahta kurşna bakakalmıken, Mehmet bizi uyardı

-Şrada bir adamcağızı bağamı.

Şkür ki yaratı birini daha katletmesine engel olmuşuk, hemen ellerini çözdük ağıdaki tıacıardı. Yüzünü görünce ağıdan bir hayret nidasıçıırdı.

-Aferin Seyfettin, nerden bildin bu melunun beni buraya kaçıdı

-Zaten takipteydik Osman paş, ama sizi kaçıdıdan bihaberdik doğusu.

-İi, iyi şimdi beni eve bırak daha sonra raporunu bana da getirirsin.

-Emredersiniz.

İte İstanbul'u fetheden padişhı kan kardeş Kazılı Voyvoda İstanbul'da bu şekilde öldü.

İi gün sonra vampirden aldı kan sayesinde Doktor Aziz de kendine geldi. Ona olayı ayırtı bir biçimde anlatıorduk.

-Aziz inanmayacaksa ama vampir bir süre sonra resmen Mehmet'ten kaçmaya başladı ki bu tarihte görülmemiş bir şey Abdüllatif'in dediğine göre.

-Gerçi anlattıkları çoğna inanmak imkansız ama...

Lafı Kara Mehmet kesti:

-Seyfettin bey, doğusu benim bir şey açılammam lazı.

-Söyle Mehmet.

-İin doğusu bu karakoncolostan çekindim ben biraz, o yüzden gelmeden iki başarısak atmıtı ağıa, vampir ondan da çekinmiş olabilir tam bilemiyorum.

ÜMİT (Yazarı Dragon_Knight)

ÇıÖÖçşüüBüyük ateş yakı ateş yakı bir yere oturdu.Çocuklar birazdan gelmeye başardıBir kaç dakika sonra bir çocuk hılıadılarla yürüyerek ateş yaklaşp selam verdikten sonra oturdu.ilk gelen herzamanki gibi Rüzgar'dıÇok hılıkonuşn ve koşn bir çocuktu.Her zaman ilk gelen o olurdu.Ümit lakabı kaynağını hılıolmasından çok ilk gelen olmasından emindi.Ümit bunlarıdüşnürken bir kaç çocuk daha geldi.Ümit her gün çocuklar ateşn başna toplandıtan sonra gözleriyle yoklama yapardıBüyük ateşhergün aynısaatte yanar ve çocuklar o saatte ateşn etrafia toplanıdıÇocuklar, hepsi ateşn etrafıda toplanana kadar rahat edemeyen Ümit'i tanılarıiçin hepside zamanıda gelmeye çalıdıÜmit İtanbul sokaklarını tehlikeli olduğıu genç yaşa öğenmiş. Özellikle hava karardıtan sonra güler yüzlü güzel kadı çirkin bir canavara dönüşrdü. Buralarda yaşıyanları kaybedecek bir şyleri,özleyecek yakılarıve hayalleri yoktur. Sadece kıa vadeli hedefleri vardı. Yemek , tiner,sigara,içki gibi.Ve bu hedefler için ölmek veya öldürmek önemsizdir. Pek çoğ tiner parasıiçin gözünü kıpmadan cinayet işeyebilecek tiplerdir.Hatta göz teması biraz uzamasıbile bıaklıbir kavgaya dönüşbiliyordu.Ümit etrafıdaki çocuklarıelinden geldiğ kadar bütün bunlardan korumaya çalıordu.Bir gün gelecek ve artı onlarıkoruyamayacaktıama o güne kadar elinden geleni yapmaya kararlıdıÜmit bunlarıdüşnürken bütün çocuklar ateşn etrafia toplanmıtı Hepsinin burada olduğndna emin olan Ümit rahatlamıtıBu arada Hasan koşrak yanıa geldi.Kulağına Salih ve iki adamını bu yakılarda dolaşııve ilerdeki köprünün altıa doğu gittiklerini söyledi.Salih'in baskııve tehditleri etkisini göstermeye başamıtıGeçenlerde üç çocuk büyük ateş gelmemiş.Hasan'la bütün gece üçünü aramı fakat bulamamılardıBirkaç gün sonra üçünün Salih'in yanıa gittiklerini öğenmiş.Salih ikisini kapkaç birinide boyacı işne vermiş .Eğr böyle devam ederse bütün çocuklar Salihı yanıa gidecekti.Yılandı hısıltıtan ,katillikten korumaya çalıtııçocuklarıSalih şrefsizi İtanbul denen canavarı ağıra atacaktı.Günlerdir çocuklarıSalih belasıdan nası koruyabileceğini düşünmekten fazla uyuyamamıtıDerinlere gömmek için uğasııses tüm çabalarıı rağen son çare olarak gördüğ fikri haykııordu."Öldürmen gerektiğini biliyorsun. Ne oldu Ümit yoksa korkuyor musun?".Ümitin korkusu öldürme fikrinden değl İbrahimin sesini yeniden duymasındandıÖnemli kararlar vermesi gerektiğinde zihninde İbrahimin sesini duyardıİbrahimin sesine uyduğ zaman işer sarpa sarardı İbrahimin kendine özgü bir cazibesi vardı Karşıdakini her türlü pisliğ bulaşasıiçin ikna edebilirdi.Zaten kendiside İbrahimle birlikte her türlü pisliğ bulaşıtıBir akşın polisler gelip İrahimi götürmüşve bu civarda cesedi bulunana kadar haber alamamılardı Büyük ihtimalle sorgu sıasıda işediğ veya işemediğ pek çok suçu itiraf etmesi istenmişkabul etmeyince itiraf ettirmek için yaptılarışenceden ve dayaktan ölmüşü. Kaç yı geçmiş aradan ? Beş? Altı Emin değldi.Öldüğnü öğendiğinde üzülmemiş.Ama çok şşrdııitiraf edebilirdi. Ümit her zaman İrahim gibi adamları sonsuza kadar yaşyacağnıdüşnüdü. Ama ibrahimin ölümü bu düşncesinin yanlı olduğıu ortaya çıartmıtıBelki de ibrahimin ölüsünü görmüşolmasaydıSalih öldürmeyi düşnemezdi bile. İrahim "Peki sen 'benim gibi adamlar' dan değlmisin" diye fııadıBelki diye düşnüdü ama hemen hayı dedi."Ben sana veya senin gibi adamlara hiç benzemiyorum.Sen bu pislikleri zevk aldı için yaptı.Ben mecbur kaldı için.Aramıdaki fark bu".Sanki bir an zihninde kendi sesinin yankıanmasııduydu ve tüm sesler kesıdı. İrahim sonunda susmuşu.Bu iyiye işretti.Hasanı karşııa oturmuşkendisine baktıııfark etti.Karar vermesini bekliyordu. Bu konuyu Hasana açtıda Hasan Salih öldürmeleri gerektiğini üstü kapalıbir şkilde söylemiş.Ayağ kalktııve kalkmasıiçin Hasana elini uzattıHasan uzatıan eli tutarak ayağ kalktı"Ş iş bir an önce bitirelim" dedi.

Hasanla birlikte büyük ateşten ayrıldıktan sonra koşuya başadılar. Köprünün altında iş bitirmeyi planlıordu. Biraz sonra Salihle iki adamı köprüaltına girerken gördüler. Ümit Hasana baktı. Hasan hazı diye başını salladı. Ümit bağını çekti. Kötü bir şekilde koşmaya başladı. Birkaç adı sonra Salih ve iki adamı orda beklemekte oldukları fark etti. Salih gülerken Ümite bakıyordu. Ümit bir an afillandıktan sonra kendine geldi. Salih kendinden emin bir şekilde "Ümit benden bir şey mi istemeye gelmişin?" dedikten sonra kula bir kahkaha attı. Ümit hemen "Canı ualmak için geldim Salih" dedi. "Ümit sencede bu çok büyük bir istek değil mi?" Ümit cevap vermedi. "Madem öyle belki de benim senin canı ualmam gerekir değil mi Hasan?" dedi. Nası bu kadar salak olabildiğini düşünerek arkasını dönerken Hasanı bağını sırtına saplandı. Hissetti. Hasanı hırlı nefeslerini kulağında hissediyordu. Hasan bağını çarttı. Ümit sonra hırla birkaç kez daha saplandı. Önce Ümitin elindeki bıyık düşü. Ayakları üzerindeki yüke daha fazla dayanamadı ve dizlerinin üzerine düşü. Sırtı uşmeye başlamı. Sanki dev bir vantilatör sırtına soğuk hava üflüyordu. Biraz sonra sol tarafına devrildi. Hasanı Salihin yanına gittiğini, bir şeyler konuşuktan sonra diğer ikisinin Hasana saldırdığını gördü. Hasan yerde kıranırken ümite kendisini affetmesi için yalvarıyordu. Ama Ümit bunları hiçbirini duymadı. O sırada annesinin kendini öldürdüğü günü görüyordu. Annesi ağıyordu ve gözleri şişti. Ümite sarımsı O'nu çok sevdiğini söylüyordu. Daha sonra yatma vakti geldi diyerek kucakına alı yatağı götürmüşü. Ortalı aydınlatı ve yatma saatine çok fazla zaman vardı. Ümit kötü bir şeyler olacağını hissediyordu. Annesi Ümiti yatağı yatı üstünü iyice örttükten sonra bir kez daha öpmüşü. "her zaman böyle uslu bir çocuk ol tamam mı" derken başucuna diz çökmüş boş gözlerle duvara bakıyordu. Bir süre sessiz durduktan sonra " Bizim İstanbul masalı da böyle bitti diye fındadı. Ümit o can sınıduygusallıta uyuya kalmı. Uyandı da hava kararmak üzereydi. Annesine bakmak için mutfak gittiğinde annesi masada uyu kalmı ve etrafta boş hap kutuları vardı. Ümit annesinin bir daha uyanmayacağını anlamı. Üstünü giydikten sonra evden ayrımı ve bir dahada dönmemişi. Daha sonra İbrahimle karşılaşa ve yaptıkları ilk hısıllı gördü. Hava kararmı ve Ümit bir parkta uyumaya çalıyordu. O sırada İbrahim gelmiş ve Ümite "Benimle gelir misin?" demişi. Yalnız kalmaktan korkan Ümit hiç düşünmeden kabul etmiş. Ertesi gün acıtlarında İbrahimle bir bakkaldan 2 ekmek ve biraz çikolata çalmı. Bu sırada İbrahim'in sesini son kez duydu. "Ölüyorsun galiba ufaklı". Evet ölüyordu. Artı bütün gücünün çekildiğini hissediyordu. "Yalnız geliyorum İbrahim. Cehennemde görüşürüz." diye fındadıktan sonra gerçi cehennem burdan ne kadar farklı olabilir ki diye düşündü. Son kalan gücüyle "Bizim İstanbul masalı da böyle bitti İbrahim." dedi. Artı gözleri boş bakıyordu. Hayat parıtlı silinmiş gözlerinden.

O Şir (Yazarı Lydrone)

ÇıÖÖçü "Kalemim hırla çizgileri tamamlıyor, bu belki sana son kez kalem sallayın, ama ilk aynı zamanda..." derin bir iç çekip devam ettim, "Eh işe, sen bilmiyorsun ama eskiden bilen birileri vardı nedense kendini yanı kül etmiş, sadece 8 haftamı anlattı diye. Belki daha geçerli bir sebebi vardı ama bilemem, bana cevap vermesi için çok geç artı." Bu sırada saman kâğıtlı defter kendini sertçe kapadı biliyordum ki bir şey söyleyecekti ve düşünmesi gerekiyordu, tam bana göre bir cevap vermesi için."

Bölüm 1

Koşum, yine geç kalmı olamazdı. Sanı. Çünkü daha oraya varmamı, bilemezdim yani. Adılarını ağırlaşdı, sonuçta kaybedeceğim süre saniyeleri aşmazdı Hatta biraz duraklayı, özenle oyulmuş yoldan birkaç santim yüksek olan kaldırıma inceledim. Eğlip detaylarında hafıama geçirmek isterdim "hafıam çok güçlüdür de- ama 'acil' bir iş vardı sonuçta. Bunun

yerine yürürken, taşarı devamışklinde oyulmuşbinalarınınceledim. Koskoca şhir, hep aynıdesenlerle süslenmiş. Lambalardan tutun da taşıyola kadar. O sıada yanından bir at arabası yerdeki taşarıdağtarak geçti. Atı nalları biçimsizleşirdiğ taşyol, atı hemen arkasından eski deseni sağamak için yeniden biçimlendi.

At arabası geçiş bana sapmam gereken sokağ atladiıhatılatmı Geri döndüm ve geçtiğm sokağ adılarınıtıtıla attı. Bunu özellikle yapıordum tabii. Biraz bekledim, soğkluğ hissedince Kapıyıaçtı ve içeri girdim. Üstümden siyah, altı iplikle süslenmişcüppeyi çıkardı, oradaki sandia yerleşirdim ve oradakilerin giydikleri gibi giyindim. Bizim de çok eskiden kullandıı gömlekler, pantolonlar, montlar, hepsi şmdi onlar tarafıdan kullanııordu. Hazı olduğmda, biraz kendime çekidüzen verip görünmeyen yerden adııattı. Bu ulaşm yolu çok garip hisler veriyordu, her seferinde daha farklıhissediyordum.

Bilinmeyen'in -uzayı- derinliklerinde bir yerden bir yere gitmek sııdı zaman alıordu. Ama diğr yöntemlere göre Kapılarıkullanmak daha kolaydı Her neyse, sonunda varmıtı. Fakat vardı yer aynıdı karanlı arka sokak! Neden hep buraya 'denk geliyordum' ki sanki. Bu Kapını bana kastıolduğna emindim. Biraz toparlandı, gerindim. Bizim dünyamıdan sonra buranı atmosferi garip geliyordu, her taraf ıla süslenmiş gürültülü... Eh buraya birkaç yıdı gelince alımaya başamıtı. Sokakta yavaşadılarla yürüdüm. Herkesin -neredeysse herkesin- çok sevdiğ, hep 'takıdıı caddeye doğu yürüyordum... Buranı en sevmediğm yanıkırı arka sokaklarıdı Sanıı birazcı ıı yardı edebilirdi, bu saatlerde bu taraflar çok karanlı oluyordu. Hemen 'oldukça' derin cebimden çakmağmıçıardı ve yaktı. Arkamdan hafif ayak sesleri duymuşum. Sonra bu hafif adılar gümbürtüye dönüşü, en sonunda üstüme atlayan ş Kurdumsuyu gördüm.

Bu yıllarda pek az insan bu güce layı görülmüşü, sayılarıartacaktıtabii. Bu kadim güç henüz onlar için bir lanetti, ilk başa biz de onu öyle görmüşük. Ben o şnslıardan değldim. Düşncelerimden kurtuldum, Kurdumsuyu boğzıdan sııa tuttum, boğzlarıonları zayı bölümleriydi, boğzıdan yakalanan bir Kurdumsuyu, en zayıbile yerden yere vurabilirdi. Ellerimi yavaşa gevştip nefes alması izin verdim. Ölmesi gerekli değldi, henüz en azıdan. Kolumu savurdum ve çöp tenekesinin yanına sertçe düşü. Biraz baygı duracaktı bir şy fark etmezdi.

Sonunda caddeye çıktı. Kalabalı, gürültülü. Arabaları korna sesleri, aynıarabaları egzozundan çıkan kokuyla tam bir gürültü ve hava kirliliğne sebep oluyordu. Birkaç kıı dakikadan sonra, adııtam okuyamadıı kafeye girdim. Gürültülüydü, hem de beklediğmden çok fazla. Kapıı yanındaki demir sütuna dayanı hılıbir tarama yaptı. Kafe iki bölümden oluşuyordu. İlk bölüm bu bölgede alıdı bir şkilde yapımıtı yazı açı hava keyfini süren insanlar, kıı sobalar sayesinde ıııorlardı Yıbaş sezonu olduğ için parıdamayıkesmeyen ıılar etrafısarmıtı Bu insanları gerçekten ilginç zevkleri vardı Adeta 'Ne kadar parlak, o kadar güzel' düşncesi onları zihnindeki tek düşnceydi. Dükkânı bir iç bölümü vardıki, sobalarıiçine alan bölümle karşılaşma durumunda bir cehennem sıağna sahip olduğnu söylemek kolaydı Kapııaçıdııan içeri soğk yayıdı şkü ki hemen kapandı Gelen, insanları üşyebileceğni akı ederek kapııçabuk kapatacak kadar düşnceli biriydi. Ne yazı ki, birkaç saniye sonra omzuma çarpı bir özür lütfünde bulunmayı da o olduğ gerçeğ, bu izlenimi yok etmek için yeterli oldu. Yanındaki iki kişiye ve bana, ş masaya gidelim manasıda bir işret yaptı kim olduğ belliydi zaten, kimse omzuma çarpı bana masa gösterecek değldi.

"Bu aslıda neredeyse her hafta yaşdıı sııadan bir olaydı sadece o akılıher hafta bana daha farklıbir şkilde 'ş masaya' diyordu. Bir keresinde benle kavgaya girişiğni hatılıyorum,

mazereti 'içindeki seslerden' başa bir şy değldi..."

Bölüm 2

Hıla arkalarından yürüdüm. Küçük, yuvarlak masanı etrafındaki dört sandalyeye oturduk. Rahatça arkama yaslandı, karşımda iri yapılıgenç oturuyordu. Bana bakını bir çeşt dehşet içerdiğni fark edince sıtı. Sıtıyasladıı yerden çektim ve masaya eğldim, ciddi bir ifade yüzümü maskelemişti. Parmağmla iri yapılıgenci işret ettim, hazılanıcasıa yutkundum. "Gelirken, küçük bir kaza geçirdim... Bir Kurdumsu bana saldıdı" Herkes kelimelerimin amacını anlamıtı ince yapılık ve soğk bakılıoğan yüzlerindeki tebessümü saklamaktan çekinmediler. İi olan yumruğnu sıı masaya koydu, numara yaptııbelli olmasaydı korkutucu olurdu ama sıııyumruğn grileşesi, gri kılaları yumruğn üstünü bezemesi ve tınakları sivrileşesi o an için birimizi bile korkutmadı Bu 'numaranı' ciddiyetini ancak ağır yumruk soğk oğana hısla ilerlediğnde fark ettik. Hepsı kavganı yeri olmadııbiliyordu, bu yüzden o iri cüssenin rahatlatılmasıpek uzun sürmedi zira bu ikna edilmesi kolay bir gerçektı. "Bir laf ettim ve hepiniz ayaklandıı, biraz daha sakın olun. Biliyorum kolay de-" Lafı ince yapılık tarafından bölündü. "Beni unutuyorsun sanıı!" bu sefer masaya yumruğ kı vurmuşu "Yoksa bizi mi demeliyim? Kafamda sayamadıı kadar farklıses dolanıor, hepsı bir şyer söylüyor. Biri sensin, biri o, biri o..." sıayla parmağnıbütün masada dolaşıdı Sitem sıasıbana geldiğnde hareketim kolay tahmin edilebilirdi, maalesef edilmedi. Kıa kesecektim ve öyle yaptı ama kıa kestiğm, beklendiğ gibi laflar değldi, iki parmağmımasaya koyup ayağ kalktı, parmaklarııbir süre daha bastıdı ve çok hılıadıılarla dıarıçtı. Kıa kestiğm görüşeydi. Biliyorlardıkı yanlarıdaydı; ya bana ihtiyaçlarıolduğnda yardı ettiğm için şkredecek ya da bana hep onlarıızlediğm için lanet edeceklerdi. Sebep ise görmemi istemedikleri şyer görecek oluşmdı...

Birini aynıgece gördüm örneğn, burada sıılıla yaşnan bir olay gibi görünse de, derinlemesine bakarsak dehşet verici bir hal alan bir olaydı Üçü bardan çıımıtı alkol kokusu öyle bir yoğundu ki, bu binanı tepesinden bile sarhoşuğ telsim olduğmu hissedebiliyordum. Ben bu haldeydim, kim bilir onlar ne haldeydi... Atilla'da, donuk bakılıçocukta, bir değşım yoktu. Ayı olmasınormaldi, çünkü kendi beyni onu kolay kolay bilinçsizliğ teslim etmezdi... Ozan yine içlerinde en fenasıdı dengesiz kahkahalarııkulak tımalıordu. Birazdan tamamen çıdıacaktı Yanlarıda ince yapılık yürüyordu, siyah saçlarıı kâkülleri yine kaşarııkapatıordu. Sarhoşolduğ halde fazla içmediğ kolayca söylenebilirdi, anlaşılan bünyesi alkole o kadar dayanılıdeğldi. Zaten binlerce sesin dolaşuı hepsinin doğuyu söylediğ kafasıkim bilir alkolün etkisiyle ne hale gelmişti. Nereye gittiklerini bilmeden bir sokağ saptıar. Kıı başnıkaldıdııan, hep doğuyu söylemeyi beceren seslerden birinin bile doğuyu söyleyemediğ andı Pençe onu boğzıdan yakalayı duvara yaptııımıtı Birkaç saniye kıcağzı baymasıiçin yeterdi, fazlasıise öldürmek için bile artardı

Yavaşa eski haline dönen pençenin sahibi bu sırada elini de yavaşa çekti. "Baksana, naaaptı, sanım bayıdı hehe..." Anlaşılan Atilla aynıtatmini duymamıtı Alkol, her nasısa, onu da etkisine almıtı en azıdan bir süreliğne. Şkun etkisiyle alkolün zihni üzerindeki etkileri de çoğlmıtı hala bilinçliydi, birkaç dakika sonrasıiçin aynışyi söylemek imkânsıdı "Ozan, gücüm beni yarıyolda bıaktı" Ozan bunla ilgilenmiyordu, ilgileniyor olsaydıda bir şy fark etmezdi. "Gücüm normalde alkolün etkisini zihnimden uzak tutmalıdı Ama bilincimi kaybettim ve onu boğana sebep oldum!" Ozan yerdeki kısıüzüyordu. İisi birden koşaya başadı

Kııburada bıakmalarıölümcül sonuçlar doğrabilirdi. Hıla yere indim. Alkol iğenç bir şydi.

En azıdan hiçbirinin sigara alıkanlıyoktu, olsaydıbütün şhir yanar ve kül olurdu. Kınevine götürdüm, hâlâ baygıdı odası kapııkapatı hemen öbürlerinin peşnden koşum. Bulmak kolay olacaktı Onlarıara sokaklardan birinde yere çömmüşen buldum, hılıadılarla yanları vardı. Bu sefer pençeyi boğza dayatma sıasibendeydi. Hiddetim büyük ihtimalle ikisinin de hayatlarıda gördüklerinin en korkuncuydu. Atilla'nı yüzüne büyük bir hiddetle bağrdı, sesim sokak boyunca yankıandı "Birinizin ölümü, hele ki onun ölümü, sizden çok kimin başnda bela açardıbiliyor musunuz? Tahmin zor olmamalı" Atilla boğzıdaki pençenin izin verdiğ kadar yutkundu, konuşak istiyordu ama o konuşadan önce ben davrandı; " Evet, benim! Bak, ya kafanıçalıtımıorsun ya da sen de bu kafadan yok" dedim ve avucumun içiyle alnıa vurdum. Kafasıduvara çarpı geri sekti. Ozan ise etkim altıdan çımıtıama hâlâ çok kötü sarhoşu. Neden sonra sokağn ucundan sesler geldi. Seslerin sahipleri de kafayıbulmuşu, fakat yöntemleri bu gençlerinkinden daha farklıdı Sakinleşem en doğusu olurdu. "Bakı, ş sokaktan çıı ve evlerinize gidin, bir dahaki haftaya kadar görüşeyceğz, kendinize dikkat etseniz iyi olur..." Lafı ardından hıla gözden kayboldum.

"Bu da normal bir olay sayılabilirdi, eğer ben gittikten sonra neler olduğnu ögenmeseydim. Olaylar öyle bir hıla gelişşbir haftada ki, anlamam olmasığerektiğnden fazla zaman aldı İleri sağam bir kazıa bağamam ise bayağ bir uzun sürdü, güya gözlerim üzerlerindeydi bir de..."

Bölüm 3

Bu ay içinde ikince kez aynıKapıdan girip, aynıyere vardı. Bir öncekine nazaran bu sefer daha erken varmıtı, bir Kurdumsunun da üzerime atıacağ yoktu. Saat erkendi bu tarz saldıar için. Bu sefer etraf karla kaplıdı herhangi bir olay çıarsa büyük belaya sebebiyet verecekti. İğinch bir şkilde farkıa vardıı detay ise, bu sefer geldiğm ara sokağn genelde geldiğm ara sokak olmamasıdı Yollarıkoşp ara sokaklardan dıarıçıtııda kendimi bu sefer bir mahallenin taşıyolunda buldum.

Kadılar camlarından bağrarak yaptılarısohbetleri yarıa kesip dikkatle beni süzdüler. Balkonlarıda çamaşır asanlar gürültünün ani bir şkilde son bulduğunu fark ettiler tabii. Onlar da gözlerini bana çevirdiler. Birkaç metre geçtiğm her yerde bağrılar devam ediyor, beni tanılayan sözcükler kulağmda çılıordu.

Yokuşyukarıçıkarken ara sıra düzlükler de vardı Genelde çocukları oynadılarıoyunlar ve oynarken çıardılarıbağrılar, beni fark etmelerine engel oldu. Sonunda bir kartopu yüzümü vurdu. Umursamadı. Buz kütesinin içine taşyerleşirilmişolduğunu anlamam uzun sürmedi. Derimi top kesmiş. Karlıyokuşa yürüyebileceğm kadar hılıyürüdüm.

Sonunda bir sapaktan kalabalı bir ana caddeye vardı. Havanı soğkluğna aldımayan insanlar dıarıa dolaşp, girecek dükkân arıorlardı Burasıolmam gereken yer değldi. Biraz etrafıincelediğmde, tıalığörünen bir köprü gözüme çarptı Köprü küçük gözüküyordu. Trafik akınbu yöne doğu aşrıtıalıdı Gençlerin olduğ taraf köprünün öbür ucundaydıve varmalarııbekleyecek kadar sabılıdeğldim. Haber vermek yerine, yine o geçen haftaki caddeye gitmeyi planladı. Ara sokaklardan birine girdim. Kapıkullanmadan da bir yerden bir yere ulaşbilirdim.

Kendimi yine o ara sokakta buldum. Bu tarafta kardan ziyade yağur vardı Caddeye çıtı ve kararlaşdııı yöne doğu ilerledim. Yarıa bir şmsiye almamıtı, ama montum gayet uzun yakalara sahipti. Öyle ki, başmıeğiğmde, yağur damlaları biri bile bana isabet edemiyordu.

sıalar en çok ihtiyacı olan kişiye?" bu sorum da bir önceki üç çift gözden nasibini aldı Anlaşılan bu sefer onlar beni yönetiyorlardı amaçlarıise muammaydı..

Bir taksi yaklaşına kadar yürüdük, Atilla taksiye durmasıiçi eliyle işret etti. K1 arabaya ilk girendi, ardından ben ve Ozan. Atilla ön koltukta yerini aldı Nereye gidiyorduk bilmiyordum, ama her nasısa Atilla taksiciyi yönlendirmek için tek kelime bile kullanmadı Gerginlik, hâkimiyetini sürdürüyor, giderek yayıyordu. Sarıaraba trafikte dura kalka ilerlerken taksici de soğkluğunu koruyor, arada bir küfürler fıdıyordu yoldakilere... Uzun bir aradan sonra ise, nereye gittiğimizi anladı. Vapura binecektik. Bilet alma gibi işemleri Atilla tek kelime kullanmadan hallediverdi.

Vapura adınıattı. Vapur hareket etmeye başadııda ben, en sonunda konuşa cüretinde bulunmuşum. "Evet, nedir sitemlerinizin sebebi, soğkluğunuzun amacı" dedim, baskıyaparcasıa. Bu sefer üç çift buz kesilmişgöz değldi cevap, beklediğmden çok farklıdı Cevap, sözlerden oluşuyordu. Farkıa vardı bir anda. Saçma şkilde vapur, tenhaydı İin ası garip tarafı bizim olduğumuz alt kattaki insanlar, üst kata akı etmeye başamılardı K1, heyecanla Atilla'ya bakıyordu, beklentiyle dolmuştaşı bakılarıvardı Ozan da aynıyapıyordu, biraz daha pişanlı vardının bakılarıı içinde. Atilla bana yanaşı Bir fıtıla konuşaya başadı "Bak, buradan, ş anda atlayabilirsin, denizin derinliklerine. Eğer seçimin bu değlse daha sonra atlayabilirsin. K1ian daha uzak olursun, ama senden kurtulmamı kolaylaşt böylece. Seçim senin..." Biraz sonra hatıladı şy ise, pis suyun içinde çıpıdıdı

Rahatlamaya uğışı. Vapur gözüküyordu. Gitmiş! Aklısıorular kurcalıyordu ama hepsine sonra cevap verebilirdim. Sonra bir fikir aklıda uyandı Denizin derinliklerine dalmaya çalıtı. Derinliklerde pisliklerden arıyordu deniz. En sonunda, basıç fazla geldi ve kendimi bir değşme hazıladı. Değşim hılıbir şkilde gerçekleşiyordu. Balısıoluyordum, eski günlerdeki gibi...

Değşim ellerimden başadı tınakları etimle birleşi ve parmakları biraz daha uzadı Parmaklarıı arasından ani bir şkilde perdeler filadı Değşmin dokunduğ yerlerde deri rengim mavileşiyordu. Beşparmağımı her birinden, bir kalı damar çıktı bileğmin hemen sonunda birleşrek bu sefer kolumu sarmaya başadıbu damar. Omzuma ulaşn damarlar, en sonunda sıttı tam ortasıda birleşi. Belimin üstünde tekrar ayrıı, bu sefer bacaklarııasardı, en sonunda beşayak parmağma dağıdıbu damar. Başan uca bir balısıolmamıı henüz. Kıa süre sonra son değşimleri fark ettim, kulakları biçim değşirerek birer yüzgeç oldular.

Bu halimle denizin derinliklerine dalmaya başadııda, kıafetlerim ağr gelmeye başadı Üzerimden çıkarı elime aldı ve derinlere doğu devam ettim. Sonra köprünün, Boğz Köprüsünün ayağ olduğ belli olan bir demire ulaşı. Demir, aşğya doğu, adeta dipsizliğ inmesi gerektiğ halde, altıdan süzülen parlak ıı sebebiyle sonu görünen bir hal almıı Gözlerim ııa yavaşyavaşalıca, ııı kaynağ gözler önüne serildi... Haltu- Serpeel...

Bölüm 5

Haltu-Serpeel, inania göre Balıçıarı varlıısıağayan bir deniz yılanıdı Eski Balısııefsaneleri derler ki, Haltu-Serpeel dev bir piton yılaniken, sonradan aynıbüyüklükte, ölümcül bir deniz yılanıolmuş Bunun sebebi yılanı çok zeki olmasını. Öyle ki, onu görmüşyaşıBalısıar, onlarla bu dev yılanı nası iletişim geçtiğini anlatı dururlar. Bu dev yılanı yaşm tarzııdeğşirmesi, onu gözlemleyen bir bilim adamıı değşmine sebep olmuşAdamıııan deniz yılanı suya kaçmı ve suya giren adamcağz, panikle koşırken değşimleri fark etmiş Sonra bu

Kıla hıladırlarla yürürken bir yandan ağnaçmak, benim için gerçekten çok zordu. Yürümeye başayalıçok olmadıhalde, kırı tepkileri yaşanmı gözlerden ileriye gitmedi. Yavaşla anlatarak konuşuyordum: "Bu laneti başna bela edecek az davranı var ve senin yapabileceklerin daha az... Lanet, sen daha iyi bilirsin, ölümden bile ağır şyler yapanlar dıda kimseye verilmez." Kırı gözleri dolmuşu, boğk bir sesle cevap verdi: "Her soruyu cevaplamaya razı... Bu hariç. Bu benim hayatıdan silip atmak istediğm bir parça"

lafı bitirirken gülümsedi, "Hoş eğer bu parça olmasaydı bir başası olacaktı.." dedi, bir anlı neşyle. "Her şeyi anlat o zaman, teker teker..." dedim ve kızı başını sallayı anlatmaya başladı..

"Annem ve babam, sualtından diarıya hiç çıkmamıtları Lanet, bizim için ölümden beterdir, lanetlenenin adınımaz. Hiçbiri, ne annem ne de babam bu yüzden ve biraz da karaya alını olmadıklarıdan, bana destek olmak için karaya çıkmadırlar, çıkmadırlar. Karaya çıktıda Atilla'yla garip bir rastlantı sonucu tanıtları. Bana bir süre kalacak bir yer verdi, geçimimi yavaşla sağamam için yardı etti. Birkaç zaman sonra, yaşlı bir kadıla tanıtları. Kadı ikinci kocası yeni ölmüşü. Gel zaman git zaman, kadıla kaynaşı ve biraz daha süre, onun beni kışbellemesine yetti. Bu sırada, Atilla'nı çevresiyle de tanıırdım. Hiç biri bizim gibi değildi. Ozan hariç. Ozan kurdumsu olduğunu kimseden saklamıyordu. Mantılı olan da buydu. Bir süre sonra zıllarını keşettik zaten. Zıllarını garip bir şekilde bizi birbirimize bağıadı Sonrası biliyorsunuz zaten, sen geldin..."

Kızı anlattı şeyleri dinledim, yettiğini düşündüğünde kafeye geri döndük. Onun bu lanetine, bu yaşma son vermem ya da verdirmem gerekiyordu. İkansı olan da buydu zaten!

Bir süre daha oturduktan sonra, aramıdaki gerginlik sürdüğ halde yola çıktı. Pek de hoş olmayan bir sohbet yürüyordu. Konu ise, beni utandırmak istercesine, ölümdü. Ölümden konuşırken, hiçbirinin aklına bu kadar yakıda uğayacağı gelmemişi belli ki. Benim ise hiç aklıdan geçmemişi bu...

Arkamıdan koşn bir adam, bacağına hiçbir şey olmamıçasına kızı sırtına sapladı Çıkan ses tek kelimeyle iğnençti! Bacağı saplayan elin sahibi, hırla kızı yanındaki Ozan'ı itmeye çalıştı Adamı elindeki kan, zor fark edilen perdeleri göze batır hale getirmişti. Bir Balısa.. Belliydi zaten... Ozan, Kurdumsu olmanı faydalarını şimdi çok görüyordu. Pençeye dönüşürdüğü eli adamı yakasından rahat bir şekilde kavramı, adamı sarıyordu. Kurdumsu, adamı fırlattıktan sonra bedeninin geri kalanında dönüşürmemek için bir sebep olmadı fark etmiş olacak ki, bütünüyle dönüşp kendi fırlattı adamı arkasından atladı Kalabalık ne olduğu görmemizi engelledi. Sonunda Ozan bir insan olarak çıktıda Ozan'ı halinden ve çımadan önce duyduğumuz bağrılardan anlamıtları neler olduğunu.

Son

Olaylar, gerçekten çok ama çok hızlı gelişti. Sırtı hırla açıldı Sonra sahipleri kaybolmuştu. Ben artık kızı lanetini devraldım adeta. Balısa arıkinden değil bu lanet, ama o şhrin laneti... Altıda hazineler saklayan, ölümcül hazineler saklayan şhrin. Bir daha oraya gitmeyecektim. Yeminim buydu. Ama eğer neden olduğm şeyleri daha iyi hale getirmem için o şhre gitmem gerekirse bunu yaparım. Bu da ayrı bir yemin olsun bana, bu sefer bozulmamak üzere... Şimdi yapacağım da zaten bu. Yıllar sonra öğendim ki, bir balısa doğışan balısa asla ölmez. Aynı şekilde, bir kurdumsu, doğışan kurdumsuysa asla kaybolmaz. Tanırları, istisna insanlardı belki. Kurdumsu Ozan kaybolmuştu, balısa kızı ise, ölmüşü. Fakat demin bir yemin ettim ve inanmayacağım bir şey birkaç gün önce gerçekleştirdi... Atilla... O her nasılsa bana geldi, beni buldu... Şimdi beklediğm şns işe, gidip kaybolan kurdumsuyu ve ölen balısa kurtaracağım... Umarım...

Felaket Tellalı (Yazarı Lord_Arande)

çıÖÖçşüGüneş, surlarıçevrelemişyüksek dağı arda saklanıyordu yavaşyavaş.. Surdaki nöbetçilerin yüzleri yaklaşn gece gibi karanlıt Surlar güneşn son ıllarıla birlikte son ihtişmlıparıdamalarınıyapıyordu....Şhrin güneyini ve doğsunu çevreleyen deniz çok sakin bir şkilde şhri izliyordu.

Güneşn arkasıa saklandııdağa bir gölge gözüktü... Elindeki tahtadan deyneğ yaslanarak yavaşadılarla şhre yaklaşıyordu. Kül rengi pelerinin vücudunun nerdeyse her yerini örtüyor ve kukuletasıbaşnı, yüzü görülmeyecek bir biçimde sarmalıyordu. Gölge her adıda şhre yaklaşıyordu. O yana bakan bir nöbetçinin onu farketmesi uzun sürmedi...

" Komutan Hoklosius , biri yaklaşıyor efendim " dedi alçak bir sesle...

" Bıakalı da yaklaşı " die cevap verdi...

Adam yaklaşıça daha da netleşiyordu... Uzun boylu birisiydi , kukuletasıdan gözüktüğ kadarıla saçlarıgriydi.

" Kimsin sen yabancı? , Kral Sorgunius'un görkemli şhrine gelme sebebin nedir? " dedi komutan keskin bir sesle...

Adam deyneğne biraz daha yaslandıyorulmuş benziyordu... Uzun süre ses çıarmadıöylece durdu...

" Buraya Kral'ı ... Sorgunius'un görkemli şhrini görmeye geldim" diye kırı sesiyle cevap verdi ve biraz deynekten ayrıarak dikeldi. " Eğr kapıarıaçarsanı içeri girmek isterim..." diye devam etti usulca.

" Kapıarıaçı !" bağrarak emir verdi komutan Hoklosius. " Şhre gir ve güzelliklerimizi sen de gör yabancıhoşeldin "...

" Teşkkür ederim , genç komutan " diye selam verdi ve yavaşa yürümeye devam etti.

Surun altıdan yavaşa şhre girerken , önünde duran herkes yol açmak için biraz geri çekliyordu. Şhre girdiğnde gördüğ manzara çok büyüleyiciydi.Yüksek binalar , kuleler , tapıaklar ve şhrin tam ortasıdaki dev heykel ona bakıordu sanki....

Şhrin meydanı geldiğnde önünde duran dev heykelin kime ait olduğnu anladı" Kral III.

Ozausius " Ay'ı ikinci çağnda büyük savaşarda en önde savaşarak büyük başarılar

göstermiş ve çağn sonunda Kraubles denilen şhri sılara katarak Büyük Kral olmuşu.

Şyle bir etrafıa bakıarak Kral'ı Salonunu aradıve aradııkıa sürede buldu. Heykelin hemen karşıda olan kocaman bir binaydı Yüksek bir binaydıve en yukarıda , tepesinde ı saçan bir kule kondurulmuşu. Binaya doğu yöneldi , bu sefer adılarınhılanmıtıhala

kukuletasıçıarmamı , baş öne eğk bir şkilde yürüyordu.Binayı kapıdan girmek üzereydi ki bir nöbetçi önünü kesti...

" Ne arıyorsun burda , ihtiyar " diye seslendi nöbetçi kalı sesiyle.

" Uzak yoldan geldim , genç adam " diye karşılı geldi kır bi sesle. " Kral'ıgörücem , önemli bir mesele var " sesi biraz daha hiddetlenmiş.

" Uzaktan gelen bi yabancı ve kralıgörmek istiyorsun , sana dinlenmeni öneririm " yüzü biraz sertleşti.

" Çekil önümden önemli diyorum ! " diye bağrdıgözleri alevlenmişgibi bakıordu , sanki boyu uzamı nöbetçi altıda kıa kalmıtı

Nöbetçinin gözleri korkmuşbir ifadeyle başa yöne bakıordu. Önünden sakince çekildi , arkasındaki nöbetçilere " Bıakı geçsin " komutunu verdi.

Yaşıadam ağr adılarla salona girdi . Çok yüksek tavanlıbir salondı. Her beşmetrede bir dev kolon vardıyukarıa doğu buklelerle çııordu. İlerledikce yaşıgözleri salonun ortasıda tek başna duran tahtıgördü. Gümüşkaplamalıve tepesinde küçük bir kristal olan bir tahttı Kristal göz alacasıa parlıyordu. Taht'a iyice yaklaşn yaşıadam biraz öne eğlerak selam verdi.

Tahtı üstündeki orta yaşardaki adam , biraz beyazlamı siyah renkli saçlarıla dikkat

çekiyordu. Gözleri gri kaşarıkaldı Elini göğüne götürerek selam verdi karşıda duran yaşadama doğu.

" Buraya size bir haber vermek için geldim , Yüce Kral " diye söze girdi ihtiyar. " Mühim olduğ kadar kötü de."

" Söyle o halde bana herşyi " diye kestirme bir cevap geldi.

" Çok uzun yoldan geldim , size bu haberi getirebilmek için . Belki de hayal bile edemezsiniz yıllarda yürüdüm . Tanrıar güçlü ve bir o kadar da kibirlidir kralı , bu kibirleri onlarımahveder , birbirlerine düşürür . Dünyanı tehlikede ve yapabileceğiniz şy ; batıa doğu yol alı denizlere açımak "

" Tanrıarı bizimle ne alakasıvar ?"

" Bunu bilemiyorum fakat şnu biliyorum ki dünyanı mahvolucak . Burayıterk etmelisiniz ."

" Şhrimi asla terk etmem ! Nöbetçiler alı ş adamıbaşmdan ! " diye bir emir aniden salonda yankıandı.

Yaşıadamıkolundan yakalayı geri çektiler. Adamı kurumuşağıdan ş sözler döküldü ; "

Gerisi sizin kaderiniz ! "

Ertesi gün gece yarığökte bir kımını parladı Karanlı havayıbir alev gibi yarıordu. Bütün hıla dünyaya çarptı Çarpmanı etkisiyle yerde kocaman bir krater oluşu . Güneşgibi ınıetrafa saçan bir dev insan suretiydi göğ doğu yükselen. Deniz ve karayla çevrili şhrin artı tam ortasındaki heykel kadar büyüktü. Aşğya doğu onu izleyen insanlara baktıkömür gibi simsiyah gözleriyle...

Sonra yeşl bir alev parladı Diğr kütle gibi şhre büyük bir hıla çarptı.Diğrinin yüksekliğnde heykelin zı tarafıda duruyordu öbürüne göre.

Yeşl alevlerle parlayan , kımınalevli olana bakıyor , diğri ise büyük bir öfkeyle öbürünü izliyordu. Kımınolan hareket ettiğnde şhirliler dört bir yana kaçımaya başladı Çılılar içinde kaçıyorlardıve çoğ ağıordu. Kımınalevlerle kaplanmı tanrıa eski dinin inancia göre Olupsous , yeşl olana ise Kayranous deniyordu. Anlamlarıöfke ve kudretti.

Olupsous , heykele doğu ilerleyerek heykeli bir hamleyle ikiye böldü. Diğrinin üstüne alevler yollayarak onu devirmeye çalıştı.Alevleri ismi gibi öfkeliydi . Kayranous ise kendini yarattıtaşan duvar ile koruyordu. Alevler bittiğnde duvarıyatay olarak çevirerek savurdu. Olupsous u sıan kaya parçasıçarpımıevleri yerle bir etti. Alevler ve kayalar heryeri yerle bir ediyordu . Sonunda ikiside yorulmuşu. Birbirlerine keskin bakılarla bakıyorlardı Kayranous sert bir hamleyle şhrin yarını toprağnihavaya kaldıdıve durduralamaz gibi gözüken bir hıla fılatı. Olupsous dev bir ateşen küçük bir kıcıa dönüşüşü. Üstüne gelen kayaları arasından zarar almadan kurtuldu ve tekrar eski suretine döndü. Bu savaşgünlerce sürdü ve evreni terk etme kararıaldı . Dünyayıpaylaşmadılarıiçin dünyanı neredeyse her yerinde yarılar oluşuşu.

Küçük bir tanrıa bu halini gördü eksenini terk etmişdünyayı.Hemen yardııa koşu onu doğ güzellikleriyle doldurdu.

Ve dünya üzerinde çok fazla şhir kuruldu. Bunlardan biride Konstantin adıda bir kral tarafından kurulan şhirdi. Fakat bir gün batınöbetçiler bir gölge gördüler. Güneş arkasıa almı ,elindeki deyneğ yaslanarak geliyordu.

Kralı salonundan sesleri duyan nöbetçinin gözleri kanla dolmuşu , korku içinde karşıda duran nöbetçiye bakıordu. Duyduklarısıse ise şydu ;

" Bu şhir yılar öncede beni dinlemeyen bir kralı eline geçmişi ve size şnu söylüyorum bu şhir sizin olamaz , gelicekler bu şhri alıaklar ,Tek olana inananlar onlar ve geldiklerinde gemilerin karadan yürüyebileceğini görüceksiniz ve o günden itibaren bu şhrin adıİtanbul olucak , bunu bil Kral! "

İtikamı Ayağı (Yazarı Mustiman)

çıÖÖçşüAhmet yatağn altıda öylece duruyordu. Korkudan; dizlerinin üstüne çömelmişbir halde değıl de, öylece kendini bıakmı bir şkilde durabiliyordu anca. Ayaklarıda kalmayan güce dayanacak durumu yoktu. Bundan doğn acıa boyun eğyordu. Zaten yaşna göre hep tınaz bir çocuk olmuşu. Gözlerinin kıpımasııbile hissetmeye başamıttı Soğk ve sert bir zemin. Hissettiğ şyler bir elin parmaklarından çok değıldi. Oysa ki hissettiğ bir şy daha arıyordu Ahmet. Yapacak başa bir şyi yoktu ve korkusunu bastımasıiçin bir şyler düşünmesi gerektiğini biliyordu. Bir şy daha hissediyordu. Bunu bulduğna ilk başa gülümsedi. Yalnıca bir an...

Sessizlik... İni büyük ölçüde ürpertiyle dolduran o sessizlik. Ahmet bu duygudan kurtulmak istiyordu. Ancak ayaklarıda o daracı yerden onu çıkaracak gücün olmadınbiliyordu zaten. Beklemeye devam etti. Annesinin ona verdiğ görevi yapmaya başladı

Bir. İi. Üç. Çok saçma bir işi. Ancak devam etti. Dört. Beş Altı

Beyninden aşğ doğu düşün sayılar bir anda gelen yüksek sesle kesildi. Kapıaçımtı Ahmet çımak istiyordu. Ancak bu sefer, gelen istek, bir korkudan kaynaklanmıyordu.

Ona emredilene karşı gelmezdi hiç. Şmdi de öyle olacağnbiliyordu; ama annesini ve babasııöylece bıakmak istemiyordu. Ayaklarıda güç aradıyeniden. Bunu bulmasıımkansıdışmdiki durumunda.

Bir tabanca sesi duydu Ahmet. Ardıdan, enteresan bir fılama sesinden sonra gelen havayla metalin sürtünme sesini. Birkaç bağı ve babasıı haykııı Beşel tabanca sesi ve yine o ses. Enteresan fılama. Boğlmuşbir çılı.

Ahmet hala hissettiğ şyleri bulmaya çalıyordu. Ancak bulduğ şyler onun için korkusunu bastımadan çok daha öte şylerdi. Göz yaşarıve intikam.

Ahmet üstünden geçen arabalara ve otobüslere bakarken gülümsedi. Elindeki kitap ona yardımcıoluyordu. Annesi ve babasııhatılayıca yalnıca acıla gülümsüyordu artı. Aradan bir ay geçmişti. Yaz olmasınedeniyle rahat geçirebildiğ bir ay. Ancak yakıda soğklar başlayacaktır Ahmet o zaman dıarıa ne yapacağ hakkıda bir fikri yoktu.

Ağr adılarla yürüdü. Biraz tepe çımasııgerekiyordu. Ancak artı bunu rahat bir şkilde yapmasıonu mutlu ediyordu. İtikam için artı güçsüz ayaklara tahammülü yoktu.

Ş anda asılar öncesi kadar ormanlı olan Çamlıa tepesinin üzerinde boğza bakıyordu. Arada birçok kez ormanlar yok edilmişti. Ancak Ahmet'in ş anda okuduğ kitaba göre buraya, yaklaşık elli yı önce dünyanı dört bir yanından ağçlar getirilmişti. Çok zorlu ve pahalıbir uğaşolmalıdıbu. Bir anda arkasıda bir çıtıduydu.

Kitabıkapadıgibi ayağ kalktıve arkasıa döndü. Önünde ince uzun bir adam duruyordu. Yirmili yaşarıda olmalıdı Kahverengi saçlarıve Ahmet gibi bir esmen tenle kahverengi gözlere sahipti.

"Evet?" Ahmet ne olduğnu gerçekten merak ediyordu.

"Bay Bart, Sizinle görüşek istiyor. Babanı yakı bir arkadaşydı"

Ahmet bir anda olayları kafasında canlandıramadı Birkaç saniye düşündükten sonra babası çevresinin ne kadar genişolduğunu düşündü. Bir diplomattı de olsa. Annesi gibi.

"Ne zaman görüşe talep ediyor?" Ahmet bu konuşa tarzı kullanmayı hep sevmişti. Babasıla hep bu şekilde konuşurlardı ve babası tek eğince kaynağı bu gibi gözükürdü Ahmet'e hep.

"Ş anda."

"Peki nerede?"

"İn verirsiniz ben sizi hemen götüreceğm."

Ahmet cevap vermeden önce biraz düşündü. Ardından konuşu. "Yerini söylerseniz, ben kendim gelmek isterim."

Adam gülümsedi ve ardından tarif etmeye başladı Anlaşılan pek uzak bir yer değdi.

Ahmet'e verdiği saygı bir görüşe ümidinden sonra uzaklaşı adam. Ahmet ne olduğunu tahmin edemiyordu. Etmek de istediğı yoktu. Şimdi önemli olan oraya gitmekti.

Ahmet yavaşça ayaklarını gererek üzerine yükledi ve onları esnetebildiğı kadar esnetti. Artı kendini deneyebilecekti. Bir aylı çalışmadan sonra. Hıla ağçları arasından aşğıya koşaya başladı Ayaklarıdaki var olan her bir güç tanesini kullanarak. Ağçlar bitene kadar. Bunun ne kadar sürdüğünü tahmin etmek mümkün değdi tabi. Ancak Ahmet, çok kıa sürdüğünü tahmin edebiliyordu.

Ardından evlerin arasından ona dönen kafalara aldımadan koşaya devam etti. Eveler gerçekten büyük bir hı kesiciydi. Sahile kadar koşu, koşu, koşu. Evler bir anda kesildi. Ahmet gülümseyerek koşaya devam etti.

Ahmet vapurun kalkı sesini duyuyordu. Biraz daha hılandıdı kendini. Ardından iskeleyi gördü. Daha da hılandı Artı iskelenin içindeydi. Hıla son bir koş yaptı ve vapura adını attı. Ardından vapur ile iskelenin bağlantı kesildiğini hissetti.

Derin bir nefes alarak etrafıa bakıdı Kimse bu koşş fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sen ş, Çamlıaya çıkacak olan çocuk değl miydin?"

Ahmet kafasını çevirdiğinde oradaki denizciyi gördü. Gülümsedi.

"Evet." Dedi nefes nefese.

"Neden vaz geçtin?"

"Çıttı ve indim." Ahmet bu sefer sesinin daha da alçaldığını hissediyordu.

Adam bir anda bir kahkaha patlattı

"Beşdakika içinde bunu yapabiliyorsan, olimpiyat yetkilileriyle görüşeni öneririm."

Adamı Ahmet'e inanmadıbelliydi. Ancak bu doğuydu. Bu görüşe olmayacak olsa akşma kadar burada kalı koşçaktızaten. Ancak bu koş bir günlük koşsu kadar etkili olmuşu Ahmet üzerinde.

Denize düşüşgibi görünen üstüne bakarak gülümsedi. Birkaç dakikalık bekleyişn ardından vapur Beşktaşa yanaşıyordu. Bitmek üzere olan enerji kaynaklarından dolayıseferler neredeyse hiç yapılmıordu artı.

Vapurdan inerek biraz etrafıa bakıdı Bir banka oturdu. Onunla burada buluşlacaktı

Yeniden kitabıçıardı Okumaya başladı Sayfalar yavaş a akı gitmeye başlamıdı

"Merhaba." Ses yaklaşık on sayfa okumuşen gelmiş. Ahmet hemen kafasıkaldıdı Karşıda iriyarıbir adam duruyordu. Kilosu yerli yerinde ve uzun biriydi.Sapsarısaçlarıve mavi gözleri vardı Kitabıöylece üzerinde bir yere sıtımakla uğaşırken ayağ kalktı

"Merhaba." Sesinin artı düzelmişolması gülümsedi.

"Ben Bart. Babanı çok yakı bir arkadaşydı. O gün bana haber verememesi çok yazı oldu Ahmet. Oturabilir miyim?"

Ahmet şşı bir şkilde ona bakmaya birkaç saniye daha devam etti. Ardından gözünü kıparak kendine gelmeye çalıştıve "Tabi, buyurun." Dedi kendini biraz daha kenara atarken.

Adam otururken Ahmet onu izledi ve ardından o da oturdu.

"Evet, Ahmet. Ben Bart. İtanbul'da ve başa birçok şhirde birçok işyerim var. Ancak bizi ilgilendiren şş bu değıl. Burasına kadar güvenli tam olarak bilmiyorum. Bu yüzden seninle başa bir yere gitmek istiyorum?"

Ahmet ona bakarken, Bart'ı bunu kabul etmesini beklediğ çok açtı Ahmet yavaş kafasısalladı "Tabi." Dedi.

Bir anda Ahmet üzerinde hafif bir rüzgar hissederek şş oldu. Bir araba aşğ geliyordu. Nası bu kadar çabuk gelebildiğne dair Ahmet'in herhangi bir fikri yoktu.

Araba yere konma işemini tamamladıda kapıar hafif bir tılamayla açtıordu. Önden Bart, arkadansa Ahmet arabaya bindiler. Ahmet ilk defa böyle bir arabaya biniyordu. Bir teknoloji şşeseri ydi.

Havaya kalkmasıbirkaç saniye sürmüşü anca. Ve yeni geliştirilen teknolojiyle havada asıkalabiliyordu. Gerçekten inanılmazdı

"Evet Ahmet. Havada turlarken konuşak, sanı yapabileceğmiz en güvenlisi. Gidelim Bora."

Araba harekete geçerken Ahmet yavaş a aşğdakilere baktı Birçok kafa ona dönerek hayranlı

içeren gözlerle bunu seyrediyordu.

Yavaşça altlarından kara gidip, boğz bunun yerini alırken Ahmet başını Bart'a çevirdi ve konuşmaya başladı

"Evet. Babamı arkadaş olduğnuzu biliyorum. Ancak hala, beni neden buraya çağırnı olduğnuzu anlayamıyorum."

"İlimiz de biliyoruz ki Ahmet, annen ve baban, öldürüldü." Ahmet yüzünde hiçbir ifade oluşurmamaya çalışırken Bart devam ediyordu. "Yine ikimiz de biliyoruz ki, intikam istiyorsun." Ahmet yavaşça gülümsedi. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Senin bilmediğin bir şey de var. İtikamı ben de istiyorum."

"Bu durumda?"

"Bu durumda Ahmet, sana bir şey veriyorum. Sana istediğin imkanları ve eğitimi sağlayacağım. Bu durumda sen intikamı alacaksın."

"Peki siz?"

"Benim bir şey almam gerekmiyor Ahmet. Bu bir vasiyetin yerine getiriliş Ahmet. Benim alacağım şey huzur olacak."

"Anlıyorum. Ancak. Bir saniye. Acaba bir vasiyet derken acaba neyi kastettiniz?"

"Babanı"

"Kabul ediyorum. Direkt olarak istediklerinizi yapmaya hazır. Eğitime şu anda başlayabilirim."

"O zaman Ahmet. Eğitimin başladı Bora. KL'ye gidiyoruz."

Ahmet nereye gittiklerini anlamayarak sordu. "KL?"

"Evet. Kıyıda eğitim merkezi diyebiliriz açıkta." Ahmet gittikleri anlamak için kafasını cama döndü. Alçaldıkları yer ilk köprünün ayağındaydı

Ahmet yavaşça kafasını kaldırdı Etrafı birkaç kez bakıdı Kimsenin olmadığını birkaç kez kontrol ettikten sonra günlüğ çıktı Son olarak günlüğüne bir şeyler daha yazmaya başladı

"Bu gün, beşinci yıl doldu. KL artık benim yuvam. Beş yıl tamamlayarak artık KL'li olabileceğim. Tabi sınavı verebilirsem. İki gün sonra Bart'la olacak olan görüşmeyi sabırla bekliyorum."

"Yarı sınavı var. Bu ne hakkında bilmiyorum. Üç kişi gireceğiz buna ve ancak iki gün sonra dönebilecekmişim. Yani anlayacağın Bart'la görüşmeden önce seninle bir kez daha buluşacağız. İki geceler."

Tekrardan günlüğ çantası derinliklerine koyarken, ayağ kalktı

Biraz yürüdü önce. Odadaki altıyataktan en uçtaki onunkiydi. Sonuncu yatağ da geçip kapıya yaslandı Diğer üçlünün sıavıa daha iki yı vardı Onlardan öncekilerin bu sıavıveremediğini biliyordu Ahmet. Bir daha dönmemişerdi. Ahmet bu sıavıgeçemezse bir daha KL'yi göremeyeceğini biliyordu.

Arkasıa dönerek kapııaçtı Sağna ve soluna uzanan uzun koridordan soluna döndü ve koridor boyunca yürüdü. Ardıdan biraz sağaki kapııgeçti. Ağr adılarla gecenin karanlııa çıktı

Derin bir nefes aldı Ardıdan soluna dönerek önündeki boğzıseyretti.

İk geldiğ gün hayran hayran bakıordu buraya. Tıkıdığrleri gibi. Ali ve Max. Amerika'dan gelmiş. Bart'ı sevgili yeğni. Ancak o da en az Ahmet ve Ali kadar eziyet çekmiş burada. Hepsinin bu eziyete katlanması tek nedeni karşıda yatıordu. Akşmlarıbirlikte konuşrken, onlarırahatlatan bu yer. KL ve içinde bulunduğ tüm yer. Denize doğu biraz yürüyerek sağ döndü ve orada, iki koltukta oturmuş sohbet eden, Ali ve Max'in yanına gitti.

Yanlarıdaki koltuğ otururken ortalarındaki masadan, bir avuç çekirdek aldı Başa hiçbir yerde bulunmuyordu bunlardan. KL hariç. gelmeden önce, üç yı boyunca dil eğitimi almıtı Çok da iyi konuşuyordu.

"Evet. Sizce bizden ne isterler?" Ali, oldukça tınaz bir çocuktı. Yüzü, küçücük vücudunun üstünde, oldukça büyük görünüyordu.

"Ben diyorum ki, bizi aslanlarla dövüşürecekler." Max yine o dahiyane zekasıkonuşurmaktaydı Ali’nin tamamen zıttı Uzun boylu, genişomuzlu ve küçük kafalı

"Dalga geçme Max. Ben aranıdayken böyle bir şy yapmazlar. Bence" bir sessizlik oluşu. Dalga sesleri ara ara bölmekteydi bu sessizliğ.

"Ne oldu Max?" Ahmet ne olduğunu anlayamıordu. Ali ise gerçekten çok büyük bir icat yapmı gibi yüzü parlıordu.

"Bir görev alacağız. Bir iş"

Ahmet bir anda beyninde çakan şmşşklerle şş oldu. Bir iş Biri öldürülecekti. Ama kim olabilirdi bu.

"Peki kim?" Ahmet bunu hemen sormak zorunda hissediyordu.

"Onu da yarı öğeneceğz." Ali'nin ses tonu çok basitti.

Ahmet elindeki çekirdekleri silip süpürmekle uğaşrken, gece gittikçe kararıordu.

"Geç mi kaldı?" Ahmet hıla yol alırken, Ali'nin çantasıkontrol ederek yürüyordu. Max ise

hemen arkalarıdaydı

"Sanıı."

Biraz daha hırlarıarttıdılar. Çanta kontrol işemi bitmiş. Ahmet kendini her bakıdan hazı hissediyordu.

O koca merdivenleri çımayıbaşrmılardı Bart'ı odası kapıhemen önlerinde duruyordu. Etraflarında birkaç meraklıgöz onlarıizlemekteydi. Kapıçalan Ali oldu. Ardıdan ağır adılarla içeri girdiler.

Bart sağaki masada oturmuşu. Karşısında bir adet görüntü aktarıvardı Ahmetlerin karşısında ise deniz ve mazgallar görünüyordu. Uçan araba mazgalları Bar onlarıhiç beklemeden konuşaya başladı

"Evet. Ali, Max ve Ahmet. Bu gün KL sıavıı var. Öncelikle birkaç şrtıı var. Bu sıava girmeden önce bunlarıkabul etmelisiniz."

"Bu sıavdan başa kimseye, hatta bana ve hatta birbirinize bile bahsetmeyeceksiniz. Birbirinize bahsetmeden önce çok dikkatli olursanı buna izin verilebilir. Bundan kimsenin haberi olmamalı"

"Sıav anıda başnıa ne gelirse gelsin, KL genel ve acil durum kurallarııeksiksiz yerine getireceksiniz."

"Son olarak da sıavıbaşrıla bitirirseniz, ömür boyu KL'li olacaksınız.

"Kabul ediyor musunuz?"

Ahmet diğrlerine bakmadan "Evet." Dedi. Ancak diğrleri de aynışyi yapmı ve bu tek bir ses gibi çımtı

Bart yavaşu gülümseyerek devam etti. ÜŞmdi, birçok kiş buraya gelmeden önce burada ne yapacaklarıı dair hiçbir fikirleri olmaz. Ancak sizin yanııda bir dahi var. Bu yüzden işnizi bildiğnizi biliyorum. Yine de bunu resmi bir tavıla söyleyeceğm.

"İk İ'nizi alırsunuz. İk göreviniz sizi bekliyor."

"Öldüreceğniz kiş ise, Kenan. Taşeniz."

Ahmet bir anda ayaklarıı onu kaldıamayacağnıhissetti. Boşlmı ayaklarııla geçmiş yeniden yaşdıhatta. Ancak bu sefer yımıordu. Ayaklarııonu her şye inat kaldıılmıyordu Ayaklarııdaki güce gülümsedi bir an. İi yanııa duran Ali ve Max de gülümsüyordu. Ancak onları nedeninin farklıolduğnu tahmin ediyordu Ahmet. Hatta emindi.

Ahmet, bir anda bitmeyi başran o uçan arabadan inerken, Bora'nı şns dileklerini gülümseyerek karşıladı

Karanlıta üstündeki her şyi kontrol etmek zordu. Ket'ine -kol kadar bıaklarıfılatan, kol kadar silah- ve ket sadağna bir kez baktı Ardıdan, barut durdurucuyu cebine koydu ve pimini çekti. Yavaş dıarıçımaya başayan gaz, yeni teknolojiler sayesinde hiç koku çıarmıordu.

Sıtıdaki matkapkıınıbir kez yokladıtan sonra Bora'ya kafa salladı Diğrleri bunu Ahmet&'ten önce yapmılardı Ancak onları görevleri daha hafıftı. En azıdan İ'i bitirmeleri gerekmeyecekti.

Araba yanlarından uzaklaşrken, Ali (AÖK)araba-önleyici-kalkan'ıdurdurmakla uğaşıyordu. Bu kalkan, belirlenmişalanlar dıda hiçbir şyin içeri girmemesine yarıordu. Ali ise belli bir alan yapmakla meşuldü.

Ahmet Max'e küçük bir bakı fılattı Onun görevi çok riskliydi. Ali'yi korumak...

Ali birçok yere girecekti. Hepsi Ahmet'in fark edilmemesi içindi. Ancak Ali'nin küçük hatalarını bütün iş mahvetmemesini sağamak Max'in görevindeydi.

Ahmet derin bir nefes aldı İisi de ona küçük bakılar atıorlardı Onun görevi hakkında endişleniyor olmalıdıar.

"Yaptı." Diye mııdandıAli. Ahmet böyle bir şy yapmasıdurumunda sevinçten havalara uçardıancak Ali'de hiçbir sevinç belirtisi görünmüyordu.

Yavaşadılarla birbirlerine yaklaşıar. Uzakta, ormanı en uzun ağçlarını tepesinin de üzerinde, TaşGökdelen'i duruyordu. Ünlü Taşeniz ailesinin, inanılmaz yapıı

"Ben giriyorum." Dedi Ali yavaş onları onaynıalarak.

Ağr adılarla ilerledi Ali. AÖK’ıgörüyor gibi duruyordu Ali. Derin bir nefes alı içeriye adı attı Ahmet bir anda gülümsedi. Ali içrideydi.

Ardıdan kendisi harekete geçti. Ali'nin geçtiğ yerden hiç düşünmeden geçti. Hiçbir şy olmamıtı Arkasıdan da Max gelmişti.

"Bir saniye bekleyin de ş açıkapayı. Yoksa bizi fark edecekler." Ali koşr adılarla arka tarafa döndü ve AÖK'daki açıkapamaya başladı

Ahmet önünde duran ormana bakarak gülümsedi. Bir zamanlar babasıla annesinin ormanıdıburası Bora'yla yaptıgezintilerden biliyordu buraları Bu adamı, buralar için, ailesini nasıl öldürdüğnü.

Bir anda çok şddetli bir nefes aldıAhmet. Onun olanıgeri alacaktı

"Yaptı." FıttıAli'den geliyordu. Bitirmiş. İin ilk adııbitmiş. Sıada Ali'yi kamera odasıa ulaşımak vardı Max'in önden ilerlediğni gördü ve onu izledi Ahmet. Max'in gözünde, gece görüşgözlükleri vardış anda. Ahmet'in gözleri hiçbir zaman iyi görmemiş ancak Max'inkiler bir şhinin gözlerinden daha keskindi.

Ağçları arasından ilerlerlerken Ahmet kendini düşncelere kaptımamakta zor tutuyordu.

Ağçlar bazen bir duvar oluşurup onları oldukça yavaşatır, bazense tamamen durduruyorlardı Ahmet buradaki ağçları kaç yılı olduğunu tahmin etmeye çalısa da hiçbir fikri yoktu.

"Yavaşolun." Max yavaşa etrafisüzmekteydi. "Geldik. Birkaç ağçtan sonra arada bir düzlük var. Tamamen beton. Kamuflaja yarayacak hiçbir şy yok." Biraz daha etrafia bakıdı "Buraya bakan üç tane kamera var. Nöbetçi yok. Neden yok ki?"

Bir fıtıda bu sefer Ahmet'in arkasından geldi "Yeni sistemi deniyorlar. Kamera ateş. Kameraya yerleşirilmişinanılmaz güçteki silahlar."

"O zaman nası geçeceğz?" Ahmet gözünü ilerisinde binanı olduğunu bildiğ ağçlara dikti. Karanlık Bu normaldi de.

"Çok basit. Bizi görünmez yapacağm."

Hemen birkaç ot ezilişsesi duyuldu. Ali bir şyler yapmak için oturmuşu. Birkaç dakika boyunca Ahmet onu izledi. En sonunda tekrardan fıdadı

"Artı görünmeziz. Görüntüyü dondurdum. Biraz zor oldu ama oldu. İeriye girebilirsek, bunu tamamilä kontrol altia alacağm."

Ahmet yavaşa gülümsedi. Bu karanlıkta ne yaptıbelli olmazdıelbette.

Bir anda Max'in hareket ettiğini görerek ileri atıdı Arkasından Ali'nin geldiğ anlaşıordu. Beton yolu geçmeleri beşsaniye sürdü anca. Ardından Max'in havalandımayıbulmasıgerekliyordu. Ancak karşıya geçtiklerinde direkt olarak havalandıma girişnin önündeydiler. Max bunu daha önceden bulmuşolmalıdı Kıa bir süre de Ali'nin kameralardaki donukluğ bitirmesi sürdü.

Havalandımaya yine aynısayla girdiler. Max, Ahmet ve Ali. Burası oldukça geniş. Ormanı ortasındaki karanlıktan daha rahat bile olduğ söylenebilirdi.

Derin bir nefes aldıAhmet. Heyecanlıdı Ancak heyecan yersizdi.

Ses çıarmadan yol aldıar ve bir sağ bir sola döndüler. Arada yukarıçımalarıve aşğ inmeleri de gerekiyordu. Ahmet hala Max'in bu kadar yolu nası aklıda tutabildiğini anlayamıordu.

Ahmet ş anda adeta sınıordu. Nası olduğunu bilmiyordu ancak sınıordu. Bir sağ, bir sola ve bir kez daha sol. Sıttı Bir sağ sol sağve sağ Bir anda gelen fıtıtüm sıttıdağttıAhmet'in üzerinden.

"Geldik!"

Max artı ikinci aşmayıtamamlamı olmanı verdiğ rahatlıkla Ahmet'e durmasıışret etti.

Ahmet olduğ yerde dururken, bir kol kadar daha ilerledi ve ardından arkasındöndü. Ş anda Max ile Ahmet'in arasında bir kapak duruyordu. Ve ıı. Ahmet gülümsedi. Işğ görmeyeli geçen süre ona bir ömür gibi gelmişti. Sonunda rahatladınıhissetti.

Max yavaşı eliyle işret verdi. Aşğda üç kiş vardı Ahmet bir eline ketini aldı Diğrineyse bir ket bığ. Max ise elinde bir bıak tutuyordu.

Max yavaşı kapağ açmaya çalıtı Bunu başrmasıda aynıanda oldu. Ahmet yavaşı belinden yukarııdelikten aşğya sarkıtı Ayakları Ali tarafından tutulduğunu hissetti bir anda.

Aşğda üç kiş vardı Ancak biri bir sandalyede uyuyordu. Diğr ikisi ise yüzleri kameralara yani Ahmet'ten ters tarafa dönük bir şkilde duruyordu. Ahmet dikkatli bir şkilde nişn aldikiyle. Tetiğ basmasıla birlikte o kol kadar bıak filadıkarmaşk aletten. Hıla soldaki adamı kafasıa saplandı Diğr adam ise refleks olarak tabancasııçekip Ahmet'e doğulttu.

Ahmet yalnızca gülümsemekle yetindi. Adam tetiğ basarken Ahmet tüm gücüyle fılatıelindeki ket bıağını Adamı elindeki tabanca, Ahmet'in barut durdurucusu sayesinde ateşalmazken ; Ahmet'in yolladııbıak, adamı boynuna saplandı Ahmet tekrardan kendini yukarıçektı. Bu sefer ayaklarıııarkıtıve aşğ indi. Arkasıdan Ali ve Max de iniyordu.

Ahmet yavaşı uyuyan adamı yania gitti ve cebindeki barut önleyiciyi adamı burnuna dayadı Adamı burnuna değn şyle birlikte gözünü açmasıve bayımasıbir oldu. Öyle ki adam uyandııanda ayağ kalkmaya çalıımı ve yere devrilmişı. Barut durdurucunun akciğre direkt olarak çekilmesi bu sonucu doğruyordu. On iki saatlik, baygılı. Kalp atııdurma noktasıa geliyordu böyle bir durumda. Nefes almaya, durdu denilmemesi için tek neden, bu insanı hala yaşıyor ve oksijensiz yaşyamayacağ gerçeğydi.

Ahmet gülümseyerek arkasııdöndü.

"Tamam Ahmet. Gidebilirsin. Yolunu açmak bana düşüyor. Bizden yana bir şphen olması, yanıda Max var. İte haber güvercinimiz." Ahmet'e küçük bir kulaklı verdi Ali ve devam etti. "Benim dediklerimi yaparsan tek kamerası odaya ulaşcaksı. Başa hiçbir kimseyle yüz yüze getirmeyeceğm. Orada yapacakları sana kalmı. Sen oraya girdikten sonra biz çıkacağız. Havalandımanı orda beklemeye çalışacağız. Gitmemiz gerekirse telsizden haber veririz."

Ahmet tekrardan karşlıııgülümseyerek verdi ve arkasıa döndü. Ağr adılarla kapııan dıarıçıtı

Kulaklıtan gelen komutlarııbir, bir yerine getiriyordu. Hiç sorun çıımıordu. Tüm yolu şşı bir şkilde geçti Ahmet. Ardııan Ali yine konuşı.

"Kayılara göre içerde iki kişler. İncisi silahlı Girdiğn gibi diğrini öldürürsen isin kolaylaşcaktı."

"Peki. Ne kadar zaman önce girmişı"

"Yaklaşk on dakika."

Ahmet ketine bir bıak takarken devam etti.

"Kim o biliyor musun?"

"Yüzü görünmüyor."

"Peki giriyorum."

Ahmet derin bir nefes aldı Ardından kapıya güçlü bir tekme atarak içeri girdi. Kenan karşıdaki masada oturuyordu. Karşıdaysa ondan daha genç biri vardı

Ahmet hemen ona nişn aldı O anda genç olan da yüzünü döndü. Ahmet gözlerine inanamayarak oraya baktı

"Bora?"

Karşıda Bora oturuyordu. KL'nin ana şförü, 2. dereceden ket eğtmeni ve KL'de Ahmet'in en iyi dostu olan Bora.

"Ne işn var burada?"

"Ne demek bu?"

"Bora! Burada ne arıyorsun?"

"Babamla konuşuyorum."

Ahmet bir anda şk geçirmişbir şkilde önüne baktıboşboş

"Nası yani?"

"Yapma ama Ahmet. Sen zeki birisin. Nası olduğnu anlıor olmalıı."

Ahmet ne yapacağınbilemez bir şkilde karşıya baktı Sayıordu bir kez daha. Bir. İi. Üç. Dört. Beş

KL de öğendiğ en büyük şyi kullandı Ketinin yönünü Kenan'a doğulttu ve tetiğ bastı Yay sesli bıak, bu sefer sahibine doğu gidiyordu. Ahmet duygusuz bir şkilde, bıağn Kenan'a saplanııızlerken, Bora haykıarak babasıa doğu koşu. Bora asla onun babasıbilmemişi. Ancak artı öğenmesi gerekiyordu.

"Ben, bir zamanlar babanı öldürmüşolduğ bir babanı ve annenin oğuyum. Ben, intikamııalmı biriyim ve ben, intikamııen iyi arkadaşını babasııöldürerek almı biriyim."

Ahmet yavaş a arkasıa döndü ve yürüdü. Kapıan çıarken yavaş a Ali'ye fııadı

"Bora."

"Ne oldu? Bora'ya ne olmuş"

"Onun oğuymuş Bora."

"Ahmet. Sen ne dediğnin farkıda mıı?"

"Evet."

"Bekle. Sana nereye gideceğni söyleyeceğm. Çııta buluşruz."

Ahmet hıla Ali'nin söylediğ yönlerden gitti. En sonunda bir köşde karşılaşılar. Max'in omzunda ağır bir yara vardı

"Ne oldu?"

"Saldına uğadı. Ancak Max bizi kurtardı"

"Omzumu kurtaramadı ama." Max bu durumda bile gülüyordu.

"Ordalar."

"Geliyorlar." Ali bir anda koşaya başladı Max hala aynıhıda koşbiliyordu. En arkadan ise Ahmet gitmekteydi ş anda. Ahmet arkasla baktıkoşırken. Hiç kimsenin geldiğne dair bir iz yoktu.

"AHHHHHHH!"

Ahmet bir anda önüne döndüğnde gördüğne inanamadı Bir dik açla dönen duvarı kenarında, Ali, karnıda bir ket bıağyla duruyordu. Max bir anda tüm gücünü kullandııbelirterek ileri atıldı Dört, beşadet kesilme sesi ve üç adet de yere düşe sesi duyuldu. Max birkaç adı geriye gittiğnde Ahmet'in görüşalanla girdi yeniden. Ahmet koşrak onun ve Ali'nin yanla gitti. İisi de yere çökmüşü şmdi. Max'in alnıda büyük bir kesik vardı Ali'nin karnıdaysa hala o bıak vardı

"Ahmet" Max sesinin büyük bir kımıkaybetmişesine konuşuyordu. "babama başrdıısöyle olur mu?"

Ahmet gülümsedi yavaşı. Ardıdan Max'e sarıldı "Zaten başrdı Max." Diyebildi sadece. Gözünden dökülen göz yaşarla karşı ne yapabileceğni bilmiyordu.

"Sol""Sol"

"Ne oldu Ali?" Ahmet elleri arasında hareketsiz kalan Max'in vücudunu tüm gücüyle sıtladı Ardıdan Aliye döndü.

"Sol, sağ sağ sol, sağ sol."

"Teşkkür ederim kardeşm. Gel sıtıa." Ahmet onu da sıtıa aldıyavaşı. İi kişyi kaldımak çıgılı gibi görünmüşü yüzüne ancak bunu düşnecek zamanıyoktu. Ali'nin tınazlıgöz önüne alılsa, ikisi anca oldukça kalılıbir adam ederlerdi.

"Seni seviyorum kardeşm." Alinin mııdanmasıoldukça zayıtı

"Ben de seni."

Artı Ahmet başla bir şy düşünme istemiyordu. Ayaklarında toplayabildiğ kadar güç topladı Ayakları o günkü güçsüzlüğnün intikamıış anda alıordu adeta. Öyle bir güç vardiki ayaklarında Ahmet'in. Ayağ kalktıAhmet. Hiçbir şy düşünmeden.

Bir adı attıleriye. Ardıdan bir diğri geldi. Olabildiğnce hılıyürüyordu şmdi. Bir yandan da mıdanıordu. Sol sağsağsol sağsol

Birkaç saniye sonraki dönemeçten sonra bu sağsağsol sağsol!a dönüşü. En sonunda "SOL, SOL" a dönüşü bu sesler.

"Koşn!"

Ahmet bir anda arkasından gelen bu sese şık oldu. Artı ayaklarıdaki tüm güçle koşaya başamıtı Koşyordu. Sola döndü ardıdan. Son olarak karşıda çıı kapııvardı Var gücüyle oraya koşu. Kapıotomatik olarak açırken kapıan geçti ve koşaya devam etti.

Orman yine karanlıtı Ancak bu sefer ucunda ıı vardı Ahmet koşu. Bir anda ayağnda bir acıhissetti. Ardıdan gelen bir ııaklı. Bir şy girmişolmalıdıayağna. Ancak düşünmedi. Koşaya devam etti.

Bir anda ağçlar kesildi ve Ahmet var gücüyle AÖK'ya daldı Dıarıçtanlar için işemediğni anca o anda akı edebildi Ahmet. Bir anda karşıda birini gördü. Bart.

"Başrdı Ahmet."

"Max ve Ali de başrdı"

"Evet onlar da başrdı KL'nin ilk sıav verenisiniz."

"Peki bay Bart. Ayağm iyileşcek mi?"

"Tabi ki. İi haber ise, Ali de iyileşcek."

"Onu görebilir miyim?"

"Maalesef hayı. Üç gün sonra cenazede olacaktı."

"Peki bay Bart. Teşkkür ederim. Her şy için."

"Ası ben sana teşkkür ederim Ahmet. Oğum için." Tam Bart arkasııdönmüşen Ahmet devam etti.

"Bora'dan haberiniz var mıdı"

"Hayı. Bunun için de sana ayrıca teşkkür ederim. Seni herkes bilecek. İi kişyi sıtıda taşıyan ayaklar."

Ahmet gülümsedi.

"Yeniden teşkkür ederim bay Bart. Ancak izin verirseniz biraz dinlenmek istiyorum."

Bart bir kakhaha patlattı "Tabi ki sayı ve yeni eğtmenim. İi geceler."

İstanbul Yanıyor (Yazarı Mguzel)

ÖÖçüOrkları vahş lideri Titan arkasındaki on bin kişlik ork sürüsüne baktı Yüz bin orkla başadı tüm dünyayı ele geçirme projesinde dünyayı yarımalmayı yakı yımayı başarmı Ama şimdi on bin savaşıkalmı Ve beklide en çok zorlanacakları yere, İstanbul'a doğru ilerliyorlardı Ordusunun büyük bir bölümünü kaybetmişti.
"Çabuk olun!" diye inledi Titan. "Daha alacak çok yer var."
Ork ordusu tekrar harekete geçmişti. Titan ve arkasındaki on bin savaşık İstanbul'a doğru yürümeye başlamı

Ren'in yüzü korku dolmuşu. Orklar Anadolu'nun ortalarına kadar gelmişti. Ve İstanbul'a doğru yürüyorlardı Bundan emindi.
Etrafa baktı Her taraf yanı kokuyordu. Orklar her tarafı yakı yımı, ezip geçmişti.
Ne yapması gerektiğini düşünüyordu Ren. İnsanları tamamı İstanbul'daydı İstanbul'da elli bin kadar insan vardı Eğer orklar İstanbul'u ele geçirirlerse hiçbir insan sağkalmayacaktı Bunu biliyordu.
"Hemen harekete geçmeliyim" diye düşündü. Atı atladı ve yola koyuldu. Bir an önce İstanbul'a gidip orkları İstanbul'a doğru ilerlediğini herkese söylemesi gerekiyordu.

Yol boyunca orkları vahşleriyle karşılaştı Ren. Orta Anadolu'da yaşayan elf ıkı dünyadan silmişti. Her taraf kırı elf kanıyla kaplıdı Şimdi ise İstanbul'a yönelmişti. İnsan ıkı dünyadan sileceklerdi.
Yol boyunca düşünceliydi Ren. Orkları neden böyle bir iş kalkıtılarını anlayamıyordu. "Neden" diye soruyordu Ren kendi kendine. Onları yöneten bir güç olmalıdı

Bir ormana gelmişti Ren. Orkları bulmuş olabilirdi. Ama bu on bin dev ayağın çıkarabileceği bir ses değildi. Ses sanki iki kişinin ayak sesiydi. Sonunda bu gece için ormanda kalmayı düşünen iki garip yaratıla karşılaştı Bu kişiler elfgillerden olmalıdı
"Siz kimsiniz?" diye sordu Ren hayret dolu bakırlarla.
"Biz Rebon ve Vanad. Orta Anadolu'daki Niob adlı elf kabilesine mensubuz. Kabilemizden sadece ikimiz sağkurtulabildik. İnsanlara bu vahşti haber vermek için, onlara sınımak için İstanbul'a gidiyorduk. Ve sizinle karşılaş efendim. Ne olur bize kımayı."
"Pekala" dedi Ren. "İstanbul'a beraber gideceğiz."
İki elfin yüzündeki mutluluk görülebiliyordu.
"Bu geceyi burada geçireceğiz" diye devam etti Ren. "Yarı sabah yola devam ederiz."
Uzun süredir uyuyordu Ren. Ayrıca açtı Ama açlı onu uykudan alıoyamadı Gözlerini kapattı Kısa süre sonra üçü de uyumuşu.

Güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başlamı İlk önce Rebon uyandı Yanıdakilere baktı Vanad ve Ren hala uyuyordu. Ren'in çoktandı uykusuz olduğunu tahmin etti Rebon.
Yüzünden ne kadar uykusuz olduğu kolayca anlaşlabiliyordu.
Fakat vakit kaybetmemeleri gerekiyordu. Orklardan önce İstanbul'a ulaşmaları gerekiyordu. Diğer iki arkadaşını kaldıdı
Ren hala çok uykusuza benziyordu.
"Vaktimiz yok" dedi Rebon. "Hemen yola koyulmalıı."
"Doğu söylüyorsun" dedi Ren. "Hadi gidelim."
Üçü de atlarına atlamı ve yola koyulmuşardı İstanbul'a Karadeniz'in kıyısından gideceklerdi. Eğer diğer yolu seçselerdi ork sürüsünün ortalarında kalmaları için bile değildi.

Kışridinde hıla yola devam ediyorlardı

Rebon Ren'e sarıbir yaprak uzattı Ren meraklanmıtı

"Nedir bu?" diye sordu.

"Astat" dedi Rebon. "Biz elflerin en meşur ve en lezzetli yiyeceğ. Acımı olmalı diye düşndüm."

"Evet" dedi Ren. Yapragn içini açtı Beyaz sert bir ekmeğ benziyordu. Isıdı Çok sevmişi bu yiyeceğ. Günlendir aç olduğ için işahla yedi. Hala açtıama bir tane daha isteyemiyordu. Rebon bunu fark etti ve sarıbir yaprak daha uzattı Ren gülümseyerek bunu da aldıve işahla yedi. Doymuşu.

Titan ordusuna baktı On bin vahş ork İtanbul'a doğu yürüyordu. Gece çökmek üzereydi ve İtanbul'a ulaşak üzereydi. Askerlerinin daha iyi savaşalarıiçin dinlenmelerini gerektiğini biliyordu Titan.

"Durun!" dedi. "Bu geceyi burada geçireceğz."

Kıa süre sonra gece için hazıllar bitmişve on bin ork yarı İtanbul'da olmanı hayaliyle uykuya dalmıtı

Üç arkadaşyola gecede devam etme kararıalmılardı Orkları o büyük hareketleriyle çok hılıhareket ettiklerini üçü de biliyorlardı Eğr bu gece vakit kaybederlerse orklar onlardan önce İtanbul'a varacak ve insanlarıhazılısı yakalayacaklardı İsanlar orklara karşı çok zayılardı Ama insan ıkıı soyunun devam etmesi için hepsinin savaşcağnbiliyordu Ren.

Sonunda İtanbul görünmüşü. İtanbul'u görünce daha da hılanmıtüç arkadaş

Kıa süre sonra İtanbul'a varmılardı Şhrin kapıdan hılıa geçerek saraya doğu yöneldiler.

Saraya vardılarıda onlarıiki muhafı karşılamıtı

"Sadarus" dedi Ren. Muhafılar miraklarııyanlarıa alarak Ren ve arkadaşarıa yol açtıar.

"Sadarus" soylular ve askerler arasında bir şfreydi.

Ren ve arkadaşarıKral'ı kapıı önüne gelmişerdi. Ren aynışfreyi Kral'ı kapıda bekleyen muhafılara söylemiş. Muhafılar kapııaçtıar.

"Siz burada kalı" dedi Ren, Rebon ve Vanad'a.

İeriye girdi ve Kral Radon'a selam verdi. Kral Ren'in selamıa karşılı verdikten sonra Ren Kral'a doğu biraz daha ilerledi ve konuşaya başladı

"Efendim. Ork ordusu Anadolu'yu yerle bir etmiş" Ren başnıönüne doğu eği. Gerisini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"İtanbul'a geliyorlar" dedi sonunda. "Kaybedecek zamanıı yok. Yarı öge vakti İtanbul'da olurlar.

Kral korkuyla tahtıdan fıladı Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Pekala" dedi. "Eğr savaşak istiyorlarsa savaşrı"

Kral elini çenesine götürdü. Bir süre düşndükten sonra Ren'e yöneldi.

"Komutan'a haber ver. Savunma pozisyonu alsılar. Ne kadar cephanemiz varsa surlara taşıılar. Orklar İtanbul'a girmemeli"

Ren selam vererek dıarıa çıktı Dıarıa onu bekleyen elflere burada kalmalarıısöyledikten sonra atıa atladıve kılaya doğu yöneldi.

Kıa süre sonra kılaya varmıtı Hılıadılarla karargaha girdi. Komutan'ıselamladıve direk söze başladı

"Orklar İtanbul'a geliyor. Bir an önce savunma pozisyonuna geçmemiz gerek. Çabuk olun Komutanı"

Komutan'ı gözündeki korku ve heyecan görülebiliyordu. Aklıkurcalayan düşncelerden sıradıtan sonra hılıa karargahtan çıktı Vakıt kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

"Tamam" dedi. Birlikte karargahtan çıktıar.

Kısa süre sonra bu zifiri karanlıta bir hareketlilik başlamıştı Tüm ıllar yanı, koca şhir ıı ıı olmuşu.

Ordu sabahı ilk ıllarıda savunmaya geçmiş ork ordusunu bekliyordu. Tüm askerlerin yüzünde bir endişe vardı İstanbul düşmeliydi. Bunu hepsi biliyordu. Bu yüzden o korkunç, dev yaratılarla korkusuzca savaşlarıgerekiyordu.

Titan yüksek bir tepeye çıtıve ileriye doğu baktı Gülümsüyordu. İstanbul'u görmüşü. Yakıda insan ıkıda yeryüzünden sileceklerdi.

"Hılanı!" diye inledi. "Daha hılı"

Ork ordusu hınıgiderek arttıyordu. Dev ayakları bastıher toprak acıacıinliyordu. Yakıda İstanbul'da olacaktı

Sonunda İstanbul sına gelmiş on bin kişilik ork ordusu. İnsanlar bu yaratılarıilk defa görüyorlardıve surları arkasından korku dolu gözlerle bu yaratılara bakıyorlardı Titan bir arkasındaki orduya bir de İstanbul'a baktı

"Saldı!"

Bu ses İstanbul'u inletmiş.

Ve büyük savaşbaşamıştı Orklar İstanbul'a doğu koşuyordu. İnsanlar henüz surları arkasından çınamıştı

Sonunda Komutan Arus'un emriyle surları arkasından çıtıar ve ork ordusunu ok yağuruna tutmaya başadıar. On bin orktan sadece beşyüzü bu saldırıa ölmüşü. Orklar çok hılıve çok güçlülerdi.

Hıla koşular ve İstanbul'un kapııa vardıar. Kapııyaklaşk bin insan tutuyordu. Orkları üzerine ok yağuru devam ediyordu. Eğr böyle devam ederse orklar ordusunun büyük bir bölümünü İstanbul'a girmeden kaybedecekti.

Çok geçmeden İstanbul'un üzerinde kımıbir bulut belirmiş. İnsanlar yüzlerini gökyüzüne çevirince dehştle irkildiler. Bunlar orkları en büyük yardımcııejderhalar

Ejderhalar vakit kaybetmeden saldırıa geçmiş. Ağzlarıdan çıardılarıalevlerle insanlarıyakıyorlardı Bazılarıise alçalıor, pençelerine yirmi kadar insan alıor, yükseliyor ve pençelerindeki insanlarıboşua bıakıyorlardı

Ejderhaları gelmesiyle üstünlük ork ordusuna geçmiş. Orklar kapııa yükleniyorlardı Bunu gören bir ejderha alçaldıve pençelerini şhrin kapııa geçirdi. Kapıejderhanı pençe darbesiyle paramparça olmuş. Orklar hılıı şhrin içlerine doğu yönelmiş. Gördükleri insanlara ellerindeki baltalarla, topuzlarla, mıraklarla acıasica saldırıyorlardı

Artı üstünlük tamamen orklardaydı İstanbul yanıyordu. Yedi bin yılı tarihi şhir, nice imparatorluklara başentlik yapmı görkemli şhir orklar tarafıdan ele geçiriliyordu.

Sonunda insanlar sonları geldiğni anlayı pes etmiş, kendilerini orkları dışerinin arasına bıakmışlardı İnsanları tamamıyok olmuş. İstanbul düşüşü. Yedi bin yılı tarhi şhir ork ıkıı eline geçmiş. İstanbul artı orklarıdı Dünya artı orklarıdı

Çanlar (Yazarı Bogus)

çıÖÖçşüFazla genişolmayan, trafiğ kapalıbir caddedeyiz, etrafıa şyle bir bakıyoruz, sertçe yağn kar gözlerimizi acıyor ama yine de bir şyler görebiliyoruz, insanlar oldukça meşul gözüküyorlar, karanlı çoktan çökmüşama yine de cadde ıı ıı, uzaktan minik bir çanı hıla birkaç kez çıladınıduyuyoruz... Oldukça alçaktayı. Biraz yükselim...

Şmdi çok daha iyi, eski ama hiçbir diğrine burda ne işn var demeyen binaları çatıarınıgörüyoruz. Biraz ilerleyip caddeyi kesen ara sokaklardan birine daldı. Kafeler diarıaki masa ve sandalyelerini toplamı, hava çok soğk ama yine de kafelerin hepsinin içinde bir sıaklı var, hiçbirini bunu diarıaki soğkla paylaşıyor. İsanları bağlarııve şrkıarınıduyuyoruz, içeri girmek istiyoruz, üşdük ama davetli değliz, biraz daha ilerleyelim...

Şmdi daha kuytu bir yerdeyiz. Burada kafelerin ve barları verdiğ o sıaklı yok. Islak, üzerinde yosunları bittiğ bir duvar ilişi gözümüze. Çok yukarıyı biraz alçalalı, bir an yere düşr gibi oluyoruz, ama durmayıbaşrdı. Şmdi gözümüzden kaçan bir şyi yakaladı, kar yüzünden olmalı Bir.. kaç...kere... açı... kapattı ... gözlerimizi...

Yanlı görmemişz, gerçekten de orada duvarı dibinde bir şy var, bir kumaşparçasımı Palto mu yoksa? Hayı bir battaniyeymiş Uzaklardan gelen acıçan sesleri şmdi daha yakıdan geliyorlar, ama halen uzakta, biraz daha vaktimiz var...

Battaniyenin yania doğu bir tüy gibi süzölüyoruz. O da ne, birisi varmı altıda. Kim diye baksak mı Ayı olur mu? Yoksa bizi hiç ilgilendirmez mi? Hayı bizi ilgilendiriyormuş Çünkü yükselmeyi denedik, beceremedik, geçip gidelim dedik, kıdayamadı. Maalesef bakmak zorundayı ne olduğna, daha fazla hareket kabiliyetimiz kalmadı hep yadıgadı, boşverdik ama şmdi seyretmek zorundayı anlaşılan...

Önce biraz kıdanma oldu, kara rağen fark ettik, battaniyede ufak bir açılı var, iyice yaklaşıyoruz, artı uzansak tutabileceğz üstü yavaşyavaşbeyazlaşn battaniyeyi ama olmaz tutamayı. Zamanıda niye tutmamı ki sanki?

Açılıla odaklıyoruz gözlerimizi, kııyoruz onlarıiyice, görünmez elimizi de siper edelim ş kara... Tamam sonunda bir şy görebildik. Minik bir kafa, oldukça kıa kesilmişsaçlar, ama yine de renklerini karıtıacağmı kadar kıa değl. Buğay rengindeler. Kar minik açılıbizden önce fark etmişolmalı Dokunmaya başamı bile saçları. Biz yapamamı oysa, yazı...

Farkıda olmadan yükseldik yine, neden oysa daha önce denemişik. Gözlerimiz halen battaniyenin üzerinde. Bir tekme geldi, sanki yokluktan çıktı iyi ki yükselmişz farkıda olmadan. Yoksa tekme yi biz yiyecektik. Ama zaten biz ne zaman tekme yedik ki?

Battaniye iyice kıdamaya başadı bir tekme daha, biraz daha kıdadııbattaniye, bir tekme daha. Başmıkaldımaya cürret ettik. Maalesef göremiyoruz tekmenin sahibini. Zaten hiç gözükmezler bize... Battaniye açıldı Yanımamı. Minik kafa aynen gördüğmüz gibi küçük bir bedene aitmiş Küçük bir çocuğ, daha yakıdan bakmak istiyoruz, ama acaba bize tekme gelir mi? Gelmedi, tekmeler kesilmişolmalı Yaklaşlı o zaman. Minik bir el çıktışmdi

battaniyenin altıdan, minik bir burna doğu gitti ve şimdi bir parça donmuşsümük görüyoruz minik elde, başmıkaldıacağz, iğendik... Küfürle karı şveli bir konuşa duyuyoruz, aynımemleketteniz ama anlamadı, ne yapalı, demek ki yeterince dizi seyretmiyormuşz... Birkaç mendil paketi düşü önümüze. Minik el onlarıkavradı bir anda birkaç tanesi ceplerinde kayboldu, ceplerden yukarıdoğu biraz parmaklarını ucunda uzandı birkaç tanesi de yıtı pıtı bir kazağn altıda kayboluverdi şimdi... Biraz daha yukarıçıyoruz, minik elin sildiğ sümük yine gelmişeski yerine, biraz daha yükseldik ve iki tane göz, daha belirginleşemişkaşarı altıdan bize bakıyor. Fark edildik mi acaba? Ne mümkün, biz hiç fark edilmeyiz ki? Belki fark etseydik...

Şimdi küçük bir adı, bu küçük çocuk içimizden geçecek! Neyse son anda açınıdeğşiriyoruz ve arkasından biz de yola koyulduk. Siyah kösele ayakkabılar karda minik izler açıyor. Ama sol ayaktan düzgün bir ayakkabızi çıartamıyoruz. Gri okul pantolonun bir kımıayakkabıı topuğ tarafından eziliyor çünkü, belli ki bir başa sahibi daha varmı eskiden. İsan sesleri yaklaşıya başladı etraf biraz daha aydılı, hay aksi gözümüze kar kaçtı..

Biz karla boğşırken bize istemeden bahşdilen karanlıta çan seslerini yine duyduk. Nereden geliyor bunlar ??

Yine görüyoruz. Hay allah nereye gitti ufaklı? Tamam tamam işe orada, sadece çok küçük, kalabalıı arasında görülmüyor, iniş geçiyoruz ve ufaklıı tam kulağnı arkasıa konuşuyoruz. Hava çok soğk.

Durduk, minik başyukarıkalkıyor, duyma yitimizi kaybettik, duymamı yasaklandı merak ediyoruz ve açınıdeğşiriyoruz yine, ama ufaklııburnunun ucundan seyrediyoruz, sessizliğn içinde iki dudak açılı kapanıyor. Çatlamılar, ama bir çocuğ ait olduklarııinkar etmiyorlar, önce büzülüyorlar, sonra kırıanı tekrar birbirlerine yaslanıyorlar. Olmadıkapanıyorlar, kafa önüne eğldi...

Biraz daha ilerliyoruz, bir ılı duyduk. Başa minikler de diarıa, ılı bize, daha doğusu bizimkine, bakıyor ama aldı etmiyoruz. Biz kendimize bir tane bulduk. Bıakalı onlara da başalarııbaksı, ya da öyle umalı. Karda yürümeye devam ediyoruz. Üşdük, donduk. Ama sadece kazağ olan ufaklı bize dayanma gücü veriyor. Dayanıyoruz, merak ediyoruz. Bu işn sonu nereye varacak ?

Tekrar durduk, minik el yine cebine girdi ve kağıt mendilleri çıardı dudaklar şimdi daha sı açılı kapanıyorlar, daha çok büzülüyorlar, daha fazla sılanıyorlar, ama nafile mendillerin yerini bir türlü birkaç bozuk para almıyor. Milletin acelesi var belli ki, önümüzden bir sürü çift ayak geçiyor, çoğ yavaşıyor ama hiçbirini durmuyor. Erkek ayakkabıları bayan ayakkabıları bazen birbirlerine çok yakı, bazen birbirlerinden çok uzak geçiyor, ama hiçbirini durmuyor. Sıdı, bu ufaklıtan başa kimsenin yüzünü göremiyoruz. Hep ayaklar, ılanmı paçalar, kediler, köpekler, atıan izmaritler ve bizim ufaklı, bir tek onu tam olarak görüyoruz. Ama o kadar da olsun. Biraz da ona bakmak istiyoruz zaten. Şimdi ne yapıyor diye, onunla çok bekliyoruz ama olmuyor, bir türlü mendiller yerlerini bozuk paralarla değşirmek istemiyor...

Rüzgar iyice kuvvetlendi, kar her yerde, her yerimizde, ufaklıla beraber bir duvarı çıtııa sıdı. Bizi birileri görse, ah bir fark edilsek, bir mendil satııerse belki bu sinir bozucu görevden azad edilmeyiz? Sanmıyoruz ama yine de beklemek zorundayı...

Nihayet biri sonunda farkettti, bir çift ayakkabıyavaşıyor ve tam önümüzde duruyor, yaşlıbir

el donmuş yanakları üzerinde geziniyorlar, ela gözler kırı yukarı bakıyor, ama biz nereye baktılarını göremeyeceğiz, yaşlı minik eli kavırıyor, bir an iyice sırtı uymaya çalışıyor, sonra tekrar gevşyip yumuşuyor, minik kolu yavaşça çekiyor yerinden, sırt, döner satan minik bir büfeye doğru, biz içeri girmedik, dışarı bekliyoruz ve garip çan sesleri daha yakından geliyorlar, belki ne olduğunu görebileceğiz sonunda...

İsanlara bakıyoruz, ne kadar da mutlular, bir şey kutluyorlar galiba, kimse yağın kara aldığını etmiyor, bu saatte dışarı ne işleri var, onlar duymuyor mu çan seslerini, veya bizi, ufaklı fark etmiyorlar mı Nesi var bunları, nasıl bu kadar yalnız olabiliyorlar bu kalabalıkta? Nasıl oluyor da kendilerinden başa hiç kimseyi göremiyorlar? Etraf çok kalabalık olduğu için mi, yoksa kalabalıkta kendimizi bir türlü onun parçası olarak göremediğimiz için mi?

Daha fazla düşünmüyoruz, biz üşmeye mahkumuz, kapı açıldığını görüyoruz, bir parça kağıda sarı bir ucu açı minik bir paket, ama yine de minik ellerin arasında yeterince büyük. Aslandan ceylan kaçan sırtlan gibi bir köşye büzüşü, yavaş gelmeye çalışıyoruz ama olmuyor, onu biraz uzaktan seyrediyoruz. Sırt bize, yüzü duvara dönük, minik kamburunu çıarmı yemeğini yiyor. Şimdi daha da küçük oldu. Aman kimseler görmesin...

Biraz bekledik, ama doymadı, ayak kalkıyor, peşinden gidiyoruz, eski köşşine sındı biz de onunla beraber bekliyoruz. Oturdu, minicik oldu, dizlerini içine çekti, kafasını aralarına soktu, ela gözler odaklandı. Yavaşça kıyorlar. Tam kapanacakken birden açılıyorlar, sonra yine ağlaşıyorlar. Rüzgarda sürüklenen bir torba gibi, yavaş yavaş yere süzülüp sonra bir rüzgar yakalayınca bir anda tekrar havalanıyor göz kapakları ileriden çan sesleri geliyor kulağına, gittikçe yaklaşıyorlar, ama kabullenmüyoruz, galiba anladı ne olacağını hemen yükselmeye çalışıyoruz, olmuyor, kafamızı kaldırmıydeniyoruz, olmuyor, kimsenin yüzüne bakamıyoruz, kimse de bize bakmıyor, bağırıyoruz, kendi sesimizi bile duyamıyoruz, sadece gülen, şarkılar söyleyen insanları yüksek sesli müzik çalan dükkanları bir de nerden geldiğini anlamadığını çan seslerini duyuyoruz. Ufaklı yavaş gidiyoruz, ona dokunmaya çalışıyoruz ama deyemüyoruz, saçları da biriken karları silkmeye çalışıyoruz, olmuyor. Omuzları sarımaya çalışıyoruz, olmuyor... olmuyor... Yavaşça yaklaşıyoruz, tam burnunun ucuna geliyoruz. Orada bekliyoruz, kulaklarını dört açtı, kovdu bütün dalgacı insanları seslerini, bangı bangı müziği, nefes sesini duymaya çalışıyoruz. Derinden geliyorlar, çan sesleri ile aynı anda, ama daha yavaş daha narin, bir, iki, üç, hıttı sanki tahtalar sürtünüyor, dört, beş altı daha yavaş yedi sekiz dokuz daha narin, on, on bir, on iki sanki bir kadife gibi, ipek bir kumaş gibi son nefeste son çılamayla havaya karıyor, minik surat bir an havai fişklerle aydılanıyor, minik burun soğuk havaya daha fazla duman salmıyor, önümüzden kımır bir tramvay geçiyor, minik bir silüet kalkıyor yerinden, bir çocuk kahkahası duyuyoruz, bakıyoruz ama ilerleyemüyoruz. Minik gölge rüzgar gibi, koşuyor, koşuyor koşuyor ve zılayı kıkırtı tramvayı parlak gri demir koluna tutunuyor. Kendini haylazca içeri çekiyor, camıdan bize bakıyor el sallıyor, bizde ona el sallıyoruz, tramvay ve çocuk gözden kayboluyorlar, yeni bir yıl geliyor, bizde arkamızı dönüyoruz. Yıttı pıttı kazak; üzerini karlar kaplamış, bir kefen gibi duruyor...

Gecikmiş Bir Öykü (Yazarı Arunt_Khan)

çıÖÖçşüBildik bir üşme nöbeti tarafından sertçe uyandırdı Kalkı üstüne bir kazak daha geçirmek istemesine rağmen, fayda etmeyeceğini bilerek, yatağından doğulmaya tenezzül etmedi. Sayıbilmediğ gecelerdir bu haldeydi. Uyandıran sonra üzerine ayıpostu kuşnsa dahi uyanıyor, gün doğna kadar hafif hafif titriyordu. Hiç uyumamayıda denemişi lakin yine gecenin bir vakti üşyüp titremeye başladığıgördüğnde, uyuyabildiğ vaktini uyumadan geçirdiğ için kendini ahmak yerine konmuşgibi hissetmişti. Uğrsuz bir gece daha diye düşündü bir yanından öteki yanına dönerken...

Kahredici üşme hissinin içerisinde hiçbir şey hissedemiyordu geceleri. Bedeni ne açlıanıyordu ne acıne de hastalı.. Lanetlendiğ düşncesiyle sarı sarmalanmıtıbeyni. Başa bir olası düşünemiyordu. Bu iç karartan düşncelerin içinde kaybolmuşen pencere önünden gelen bir tıttıduydu. Geceleri esen soğk Marmara yelinin, varlıı ya da yokluğnun kendisini etkilemediğini önceki gecelerde farketmişolduğndan pencereyi kapatma gereksinimi duymuyordu. Bu yüzden pencere önünden her gece yaprak haşırtıarive tahtakurularıtarafından çürütülmüşkulübenin ahşp çıttıarıükseliyordu. Tıttı sahibi konusunda en sıa dııolası düşünüldüğnde; dılanmı ya da yuvasıelinden alımı bir hayvan olabileceğ akla geliyordu. Tıkıkendisi gibi... Derken aynıtıttıbir kez daha duyuldu. Ardıdan bir kez daha ve bir kez daha. Birden içinde bulunduğ yatalaklı halinden sırtıarak, yastıı altıdan hançerini kaptıgıgibi pencereye doğu ağır ve sessiz adırlarla ilerlemeye başladı Duyduğ sesin ne bir hayvan ne çürümüşahşp nede bir tutam yaprak tarafından çıkarılmadııbilecek kadar iyi tanıyordu yaşadıyeri. Bir an şşılıla hançeri tutan elinin titremediğini fark etti. Umud içinde diğr eline baktı o da titremiyordu. Tıttıdüzenli aralılarla devam etmekteydi. Hiç ses çıarmadan, bastıımı bir şşılıla yürümeye devam etti. Tam vahş bir avcı içgüdüleriyle hançerini açt pencereden dışısavuracaktıki kara geceden yorgun ama gür bir ses yükseldi

"Sıf seni efsunlu yatağından kaldıdıdiye bu uykusuz ihtiyarı canıa mıkastediyorsun?"

Günlerdir konuşadııdan, sesi bir hıttıar bütününden oluşn ev sahibi, kabaca yanıladı

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Ben Mogous'um. İtanbul'un kaderini çizecek olan... Eski dinin sadı mensubu"

"İtanbul mu... Bak yabancı bu şkilde sözcükler duymaktan bıttı ben. Ne anlama geldiğini bilmediğm otantik sözcükler duymaktan çok sıdı. Ya bana şmdi buraya neden geldiğini anlayabileceğm biçimde anlatısı ya da arkanıdönüp gözden kaybolursun."

"Misafirperverliğnden ötürü minnettarı genç efendi"

"Cevaplamak için bir şnsı daha var yabancı Lafidolandıma ve neden burada olduğnu söyle. Yoksa ikimiz içinde güzel bir gece olmasıdıleyerek yatağma döneceğm."

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum." Bunu söylerken ihtiyar yabancı yüzünde oluşn ciddiyet ifadesi, ev sahibini içinde bulunduğ şartlarive seçenekleri tekrar değrlendirmeye yöneltti ve konuşaya şöyle devam etti:

"Pekala yabancı kabalıbağşa ve lütfen sorularınıyanılandı..."

İtiyar saatler boyunca yorulmadan anlattı Ev sahibi, her geçen dakika kendini daha iyi hisseder oldu. Ve sonunda güneş buğay renkli çalıları arasından, masum avııgözlemek için başınıuzatan bir Anadolu Parsı zarafeti ile Torosları zirvesinde süzülen bir kartalı asaletini andıarak, ufukta kendini gösterdi. İtiyar Mogous susmuş güneşni doğşnu izliyordu. Hafifçe iç çekip yavaşa ev sahibine gülümsedi;

"Şyet aklıdaki şpheler kaybolduysa bana ismini bağşayacak mıı?"

Ev sahibi sabah güneşnin tatlısıaklılı körleşişteninde hissetmekte ve güneş izlemekteyken Mogous'un sorusuyla dünyaya döndü;

"Özür dilerim" Anlattıı bunca şyi sindirebilmek için böylesi bir gün doğmundan daha iyi bir fısat bulamayacağmıdüşnüyordum.

"Doğu bir düşnce"

Ev sahibi başınısallayarak karşı verdi.

"Benim adı Khallen. Khalldios'un oğu Khallen"

"Baban burada kurulmuşilk medeniyetin kurucusunun ismini taşıyormuş Bilinçsizce konulacak bir isim değıl bu"

"Haklıı" Bunu söylerken acıbir şkilde gülümsedi Khallen.

"Devam et"

"Byzantion'a gelip de beni buluvermen ne de garip"

"Kutsal ruhlara şkürler olsun..."

Khallen birden gözlerini yeniden güneş dikti ve Mogous'un son sözünü duymazlıtan gelerek gururla konuşasıa devam etti:

"Dinle. Uzun yol kat etmişyolcu Mogous! Ben ki yok olmanı eşğndeki kadim uygarlılı varisi Khallen... Ben ki yeryüzünün en büyük medeniyetinin kurucusunun kanıtışmakta olan Khallen... Ben ki Khalkedon'un(Bugünkü Kadıöy) kurucusu Khalldios'un kuşklar öteden torunu; Khallen..."

Mogous'un gözleri aniden irileşi, sağgözü hılılılıseğrtmeye başladı

"Sen... Göğ ve dağara andolsun ki işe görevim başladı

Khallen bunu da duymazdan gelerek konuşasıtamamladı

"Ben ki vatanısayıı günlerdir işal altıda olan Khallen..."

"Byzantion'a gelirken izlediğim yol, Detra dağından geçiyordu. Bunu bilmek yolculuğun başından beri içimdeki şmanik sezgileri hareketlendirmişti. Yolculuğm başadive günler akı gitti... Yolculuğmun nihayete ermesine az kaldııhissetmekteydim ki bir gece yarısı Detra dağı yamacıda buluverdim kendimi... Zirveye vardı an, içimde bir huzursuzluk hissi şhlandı Bir efsun yayıymaktaydıdağ yamacıkı kaplayan genişormana... Çözülmesi basit bir efsunun yaydııenerjiyi iyi bilirdim ana vatanıdaki deneyimlerim sayesinde. Ve efsunun kaynağnıbulup çözdüm. Efsun senin üzerindeydi. Üzerinde uğrsuzluk vardive bozulmadıı takdirde seni basitçe öldürebilirdi birkaç hafta içerisinde. Lakin ben bunu bozdum. Sonrasını biliyorsun. Efsunlanmanı sebebine gelince; böyle olması gerekiymişti

böyle olmuş Kutsal olanlar her şeyin gerekçesini ve doğracak sonuçları bilirler. Böylesi daha uygunmuşki onlar böyle olmasınsağamlar.

Khallen lanetli gecelerini düşündü tekrar tekrar. Efsunlanmasa Mogous'un kutsalları sebep olduysa da bu Mogous'un suçu değildi ve ne olursa olsun, kendisini ıtıp veren pis lanetten Mogous kurtarmıtu Bu yüzden ona yardı edecekti. Hem ş vakitten sonra kaybedecek neyi vardiki? Ama önce ş sürekli adıgeçen görevin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Sana minnet borçluyum dostum"

"Buna gerek yok. Gerçekten! Böyle olmasığı gerekiyormuş demek ki. Biz insanoğllarıyaşanan olayları ardıda yatan sebepleri yaşadını süre zarfıboyunca kavrayamayabiliriz. Yalnız göğün sınıra ulaşabilecek kadar erenler olayları altıda yatan gerekçeleri kavrayabilirler. Gördüğüm kadarıyla ne sen ne de ben o kadar kudret ve ilim sahibi değiliz. Bu yüzden bize düşün başmıdan geçenlerin altıda yatan nedenlere saygıduyup var olan kudretli döngüyü bilerek yaşamak...

"Belki de sen yeterli ilim ve kudrete sahipsindir ha Mogous?"

"Henüz değil genç yoldaşım... Henüz değil"

"Peki, sözünü ettiğın hayati önem taşıyan görev nedir?"

"Bu konu için kutsallara az öncekinden kat kat daha fazla şkıretmeliyim. Zira görevin ilk kısıtıtamamlandı"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Benim dinimin öğetisine göre Khalkedon'un kurucularıve benim Asya'nı uçsuz bucaksı bozkıllarıda yaşayan atalarını kökleri aynıyere dayanı. Eski din şöyle der: Dünyanı şmdikinden daha genç olduğ dönemlerde, insanoğlları milletlere ayırmadan evvel yeryüzünde çok büyük bir kıya vardı Bu kıya insanları binyıllar sonra 'cennet' ismiyle zikredeceğ harikulade bir mekân idi. İsanlı daima iyilik ve güzellik içinde yaşrdı Lakin şmdi olduğ gibi o dönemlerde de terazinin iki koluda az ya da çok doluydu. O zamanlar terazinin kötülük ve fenalı tarafıönemsenmeyecek kadar hafıftı. Ancak kötü taraf günden güne hissettirmeden ağırlaşı Kirli öğetisi büyük kıya üzerinde taraftar toplamaya başladı Henüz yaratımı insanoğunun yontulmamılını geliştirilip kullanılabilecek güçlerini fark edenler zamanla kabiliyetlerini geliştirerek fizik ötesi güçlere sahip oldular ve bunlarıkimi zaman iyilik kimi zaman kötülük yolunda kullandı. Bu güçler, dört ana elemente hükmedebilme, geleceğ görme, düşünce okuyabilme, hayvan formuna bürünebilme gibi şeylerdi. Kıyada yayılan kötü akıda, iyi kalabilmişerin de bu yeteneklere sahip yandaşarıvardı Ve kutuplaşa olgusu daha fazla ileri gidemeyecek kadar keskinleşğnde bardak taşı Kıya üzerinde, dünyanı bu güne dek gördüğ en görkemli ve en korkunç savaşgerçekleşti. İsanoğuna bahşdilmişbütün doğüstü yetenekler kullanımı, yer ile gök bir olmuş yıldırlar ile dalgalar çarpımı, ateşile fırtına dans edercesine birbirine karıdıtu Bu büyük savaşın sonucunda büyük kıya yok olmuşve sadece iki grup insan kurtulabilmiş. Bunları bir kımıbizim yardımıla Khalkedon'a ulaşp büyük medeniyetin temelini attılar. Bir diğır kurtulan grup ise yine bizim yardımıla Asya'ya ulaşp Asya'ya ulaşnlar dört elementin içinde en çok suyun gazabına uğamı olanlardıve bu yüzden Asya'nı içlerine kadar ilerleyip, sudan uzak, büyük göçebe medeniyetini kurdular. Ne yazık ki, Khalkedon ve Asya uygarlıları bu iki kadim halk, kardeşolduklarıhiçbir zaman

öğenemediler... İte Khallen bizim görevimiz; Khalkedon'un suyu ile iki kardeşulusun kanlarını benim yurdumla seninkinin ortasında kalan kutsal bir bozkıda birleştirmek."

Khallen derin bir iç geçirip sordu:

"Nası yapacağız bunu?"

"Gereken en önemli iki şey bir Asyalı bir de Khalkedonlu'nun kanları Bunlara sahibiz. Ve bu yüzden belirttiğim gibi Kutsallara şükürler olsun ki görevimizin ilk aşması bitti. Şyet sen bu yolda kanı ıortaya koymaya hazısan?"

"Bu dünya üzerinde yapacak neyim kaldığı? Lanet Roma'nı topraklarını işal edişne karşı hiçbir şey yapamayı bir korkak gibi ölmektense bir amaç uğuna ölürüm. Bir Khalkedonlu'ya yakını biçimde... Ve eğer anlattıkları doğuyorsa bunu severek yaparım. Zira anlattıklarını doğru olduğunu söylüyor içimde bir taraf. Bu yüzden bunu severek yapacağım!"

"Dünyanı senin gibi insanlara ihtiyacı olacak Khallen..."

"Ve senin gibi kurtarıcılara..."

"Yaradın ardındaki esrarı çözecek kata ulaşımı gün geldiğinde bütün bunları nedenini kavrayıp, bizde bu kudretli döngüyü idarede rol oynayacağız..."

"Umarım Mogous... Lakin şimdi düşünmek sırası değildir. Görevimizin ikinci aşması nedir? Anlat hele bir hakikati yoldaş..

"İlimizden akımlı kanları Marmara'nı engin suları karıştıracak ey inanan. Sonrasında kan karımı deniz suyundan alıp, Khalkedon doğusunda, Kutsallar tarafından bu körpe uygarlı göbek kordonunun atıldığı yere; bin yıl sonra çocuklarını Ankara diye isimlendirecek, ısı bozkı çorak topraklara serpiştirecek. Kanlarıyla karışan su, büyük kıyanı batıdaki kışkılmı unutacak. Halkın kutsayı, sevecek. Zaman içerisinde, Marmara denizinin suları karıştı her hangi bir yerde halkın zor durumda kalacak olursa su onlara yardım edecek. Kanla karımı suyu serpeceğimiz toprak ise zaman geldiğinde Khalkedon'un ismini İstanbul yapacak soyun çocuklarını geçişne tanı olacak. Bu soyun önderi, orada alacak mesajlarla Asyalı ve Khalkedonlu insanları kardeşliğini öğrenip zamanında ortaya çıkarılması üzere bu bilgiyi saklı tutacak. Khalkedon alıdıda isminin İstanbul yapılması vasiyet edecek. Kanlı suyun serpildiği topraklar, gün gelecek hem İstanbul'un hem de Asya'nı kalbinin attığı yer olacak. Şyet oraya ne vakit halkın hasıları kastedecek olurlarsa göklerin ve yerlerin gazabına uğayacaklar. Anadolu'nun karanlı mağralarından çıkacak olan, isimsiz varlıklar düşünen bir daha var olamayacak şekilde yok edecek... Zaman içinde kötülük ve fenalı düşünen insanları hepsi ulusumuza hası olup bu akıete uğayacaklar... İte o zaman dünya Büyük kıyadaki cennet haline yeniden bürünecek Şyet başırsak işe bunlar olacak olanlar. Başarı ardından sen ve ben göğün sırtına ereceğiz ve hakikat bir daha yanından ayrılmayacak. Yok başramazsak..."

Mogous derin bir nefes alıp devam etti:

"Bu düşünceyle kendi kendimizi kederlendirmenin anlamı yok Khallen. Haydi, kuşın kını ile zihni ıartı. Düşlim yollara kutsamak için bu güzel yurdu..."

"Haklı. Kını derin uykusundan uyanmalı Tıkı benim gibi!"

Bir saat sonra İstanbul'a -artı Byzantion ismini ikiside kullanmıyordu.- doğu yola koyulmuşardı Çıllarında yiyecek namıa hiçbirşy yoktu. Sadece Mogous'un omzuna asıderi bir yamağn içinde bir miktar su bulunuyordu. Bununla geceye kadar idare etmek zorundaydı. Eğr bir gecikme yaşamazlarsa İstanbul'a birkaç saat uzaklıtaki, Khallen'in keşettiğ küçük çaydan su içebileceklerdi. Beklediklerinin aksine yollara ne bir insan ne de sorun çıkaracak derecede vahş bir hayvan çımamıtı Küçük çaydan kana kana su içtikten sonra beklemeden yollara devam ettiler. Dolunay yeni günün başadınılan edercesine heyecanla parlamaya başadı, İstanbul sokaklarıda iki serseriye andian şkilde yürümekteydi iki yoldaş Derken ısı, gözden uzak bir kııa yanaşılar. Ne ıı vardıgörünürde ne de bir ev. Khallen yekpare demir kııdan kııııçekip Mogous'a baktı Huzurlu bir iç çekişen sonra bronz işlemeli sol koluğnu yavaşa sıı açıtı kalan kolunu suyun üzerine uzattı Uzun kıııla gülümseyerek kolunda derin bir yara açan Khallen'in gözünden bir iki damla yaşve kolundan bir hayli kan akmaya başadı Kıııkııa soktukten sonra diz çökerek içindeki tüm nefreti kusarcasıa denize haykıdı Barıı ve iyiliğn sağanmasıyolunda kanlarııdöken bizlere yardı edin! Her kimseniz ya da kimsen, ismine Tanrı Kutsallar, Tanrıa, denilen şyler. Sizin türünüzden olan her şye sesleniyorum. Gerçek olanlarııa! Bize yardı edin ve insanlınyaptılarııdan ötürü bağşayı. Bizlere yardı edin!

Mogous'un gözleri acıarla dolu hayatıda ilk defa yaşarla ılanmıtı Anavatanıda ağamak hoşkarşlanmazdıbu yüzden o nası ağandıııhiç görmemişve ögenememişi. Ama şımdı farklıdı İni sel misali yıı dökerek gelen gözyaşarııbastımak olanaksıdı Ve koyuverdi o da bir iki damla...

Ardıdan Mogous çekti kıa kıııı Toprak rengi cüppesini sııdıve oda açtıbir yara kanııdenize akımak için. Birkaç dakika öylece durup denizi izlediler iki dost. Ardıdan Khallen Mogous'un deri yamağnıalı suya eğldi. Kanlarııverdikleri Marmara'dan izin istedi ve yamağ yarııa kadar doldurdu. Deri yamağn ağııkapatı doğuldu. Tam o sıada kulaklarııağr eden bir gürültü duyuldu. Başarıısesin geldiğ yöne doğu çevirdiklerinde gördükleri manzara karşııda öylece kalakaldı. Az önce geçtikleri sokaklar yanmaktaydı İi yoldaşne olduğnu kavrayamadan gökten gelen birkaç alev topu şhrin farklıyerlerine düşü. Khallen neler olduğnu anlamıtı Romalılar... İgal başamıtışe. Khallen içinde kabaran öfkeyi ve duygu patlamasııbastıamadı Mogous dur durak bilmeden yenileri gelen mancıı toplarııızlerken, Khallen Tekrar Marmara'ya dönüp haykıdı

"Bana neden bu günleri gösterdiniz? Yeryüzünde ne kadar tanrıvarsıa hepsine sesleniyorum. Bana gücünüzü verin! Düşanla savaşıp bir asil gibi öleyim! Bana güç verin!"

Mogous neler olduğnu henüz kavrayabilmiş. Khallen'e döndü ve sordu:

"Savaşak istiyor musun?"

"Tüm benliğimle!"

Mogous başınıgöğ kaldıı haykıımaya başadı

"Ey Kutsallar sizedir sözüm! Yoldaşım üzerine düşni yaptı Onu kutsayı ve yalını bırakmayı. Size sesleniyorum Büyük Kııa battııda suya gömülmüşcesetlerin sahipleri! Uyanı ve bu sadı evlatlarııa yardı edin..."

Khallen bu her sözcüğün inanılmaz enerji yüklü konuşayım diye düşünmesine dinliyordu ki ne olduğunu anlayamadan Mogous yere yığıldı Khallen hemen yanına koştu çömeldi. Yoldaşını başkendi dizine koydu ve şöyle dedi:

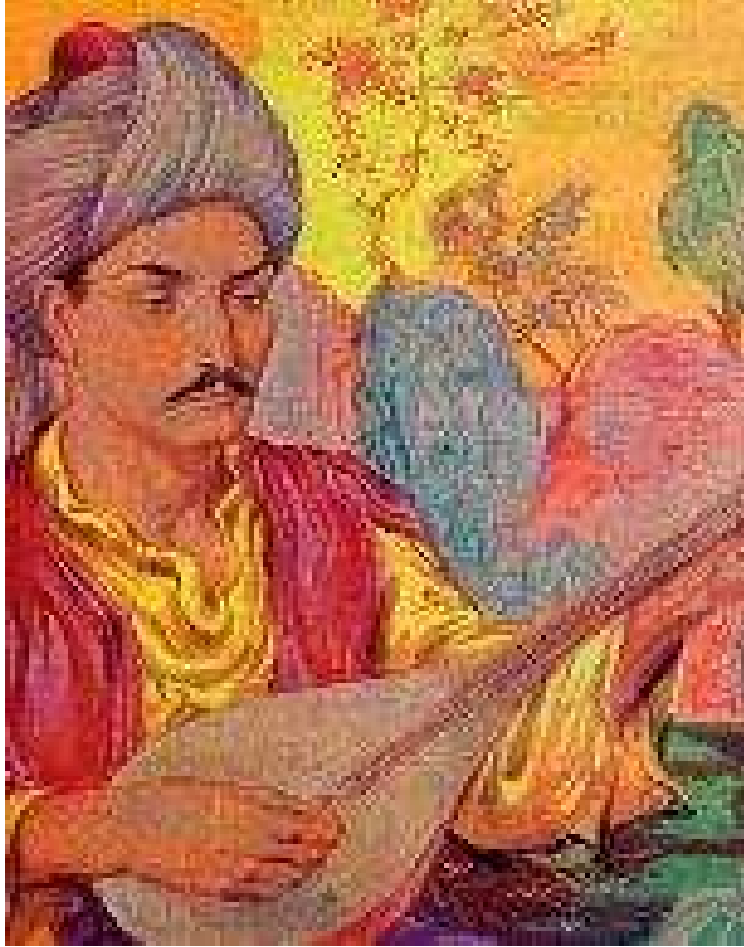
"Uyan kardeşim! Uyan ve Anadolu'nun ısı bozkırlarına git. Görevimizi tamamla. Benim kalı savaşıma izin verdiğin için sana minnettari. Yaşadığı hayatı şu son iki gün dışında hiçbir değerin olmadığını fark ettirdin sen bana. Şimdi uyan ve git! Ruhlarını bedenlerimizi terk ettiğinde, hakikate kavuşmuşuzda, göğün sırtına erdiğimizde, tekrar görüşeceğiz. Dağlara ve göğ andolsun..."

Mogous'un göz kapakları hem mutlu hem de hüzünlü bir şekilde açıldı. Kardeşinin varlığından kuvvet bularak ayağa kalktı Ona sarıldı ve kendisi ile Khallen'in kanlı yaralarını birbirine bastırdı Bu hareket, insanoğlu var oldukça 'kan kardeşi' olarak bilinecekti...

Gümüş renkteki pelerini soğuk Marmara yeliyle rakeden Khallen, kanlar içindeki sol koluyla belinden hafif mırnağı çekti. Güz mevsiminde Marmara'nı büründüğün mavimsi yeşilliği sahip gözleri, mancıların alevli toprakları aydınlatıyordu gecede, şehre akıtmekte olan ilk asker topluluğunu seçti. Kendisine en yakın mesafedeki askere kitledi gözlerini. Ardından sol elindeki mırnağı sağeline geçirdi. İstanbul'un hiç unutamayacağı bir savaş narası olarak mırnağı Roma askere yolladı Geceyi yarı gelen mırnağın farkına varamayan asker gövdesini yarı geçen cismin ne olduğunu göremeden ölmüştü. Sonra kabzası metist taşarı süslenmiş büyük kınıma sağeline. Korkunç savaş narası duyup ürkmüş olan askerler onu fark etmişlerdi. İlerinden bir kaç kalkanlı çarı deştengiz hasırları yaklaşmışlarırken, şehre giren ikinci asker topluluğundan bir asker geniş yayı gönderdi ve bir ok yerleşirdi boş sınırdan yapıma yaydı. Gecenin içinde geniş kalkanları kaldırmı bekleyen işçilerin yanına varan Khallen büyük kınıma yukarıdan aşağıya tüm gücüyle savurdu ilk askere. Kalkanı refleksi olarak yukarı kaldıran asker darbenin şiddetiyle kalkanı tutan kolunun kınımı hissetti. Kalkanı bir yana fırlatı yere düşen asker, pes etmeyip her Roma piyadesinin postasında sakladığı bıçak çekip, ikinci askere ardından darbeler indiren Khallen'in baldına sapladı Yüreğ alev alması Khallen buna aldırmayı kalkanı tutamayacak hale gelmiş ikinci askeri, omzunun üstünden çarptı dairesel bir kını darbesiyle ikiye böldü. Baldındaki bıçak çarptı, kolu kınıma askere yönelen Khallen, tiz bir ılı ses duydu. Bunun bir ok olduğunu anında idrak etmesine karşın kendini yere atacak vakit bulamadan, göğs kafesinin sol yanına köklemesine saplanmı bir ok gördü. Artı durması için yakaran vücuduna aldırmayıp baldıdan çarptı bıçak kolu kını askerin şeh damarına sapladı Görü yeteneğini yavaş yavaş kaybetmekte olan gözleri ona doğru yaklaşıpta olan iri bir asker algıladı Ölmekte olduğunu bilincinde olan Khallen, boğzına bıçak saplı askerin kalkanını son bir hamleyle kapı, kendisine yaklaşıpta olan asker, ne yaptığı kavrayamadan ağır kalkanı can havliyle bahtsız askerin kafasına doğru var gücüyle savurdu. Askerin miğeriyle, koca kalkanı çarpımasından çıkan tok ses, Khallen'in duyduğu son ses oldu...

Olanları gözünü kıpırmadan izlemiş olan Mogous, o güne dek hiçbir varlığı ağırlı biçimde ağırlıyordu Khallen ile tanımları birlikte izledikleri gün doğmu, denize kanları sundukları, vedalaşmaları bir bir aklıdan geçiyordu. Derin bir ıdıap içerisinde İstanbul'a arkasını dönüp kendini denize fırlattı Mogous'un seslenişini duymuş olan Büyük Kını halkı, bütün ruhlarını nefes verip, yeryüzündeki hiçbir insanı, hiçbir zaman ögenemeyeceği su altı yollarından geçirerek onu Anadolu'nun ortasındaki bir göle getirdiler. Mogous ve Khallen'in vedalaşmasını izlemiş olan ruhlar üzölmüş ve Mogous'u Anadolu'nun ortasındaki bu göle getirirken yanları da gözyaşarı da getirmişlerdi. Göle vardıkları da

BAĞIMSIZ ŞİİRLER

BAĞIMSIZ ŞİİRLER

BATIDAN DÖKÜLENLER (ARTEMİS ENTRERİ NİN ŞİİR DEFTERİ)

(Khufu ve Firble'nin de katkılarıyla)

Çarpım Tablom

Kaçamayıp da titreyen bir bebek gibi
Korkuyorum.
Korkuyorum bulamamaktan kendimi,
Bu kalabalık boğuyor beni..

Hayatı 1 ile çarpıyorum,
Tabloda bulamazsın değerini.
Kendimden bir bir eksilenleri
Bir araya toplayamıyorum.

Kalan olurmu bölsem?
Türevini aslam kendimin,
Yada sonsuza gidiversem..
Limitimi bulabilir miyim?

Bulabilir miyim kaybettiklerimi?

Köprü

Kader örmüyor artık ağıları,
Parçalıyor birer birer.
Bulutlar biriktiriyor taşları ve rüzgar,
Bozuyor, dağıtıyor saçlarını

Kapıya kadar gelmişken
Kaderine bir adım kalmışken,
Geriye dönmek için
Kendini denizlere atmalısın

Ve dalgalar yutacaktır kızılığını
Boyayamazsın engin okyanusları istediğin renge
Tek bir çare kaldıysa elinde
Yinede geriye dönme.

Tek bir kapı direniyor önünde
Tek bir kapı, özgürlük için !
Tek bir kapı, rüzgara direniyor...
Lütfen, içeri gelmesin diye.

Hayata kapıyorum gözlerimi

Karanlık mağaralara gizledik düşlerimizi,
En acımasız fırtınalara karşı tırmandık.
Mısrarlarımız henüz olgun değildi,
O yüzden bu hayatta çok yıprandık.

Yalanımız oldu gülmeye çalışmak,
Kandırdık bize en düşkün hayalleri,
Düşmemek için yaptık elimizden geleni,
Gelmeyen ise, biraz isyankardı, biraz da deli...

Tutunduğumuz her halat korur bizi
Attığımız her adım bir kuvvete karşı koyuyordu
Ben kuralları çiğnemek istedim,
Ama tutunacak bir ipliğim bile yoktu.

Ve düşünüyordum ne yazık ki.
Düşüyor, düşüyor, düşünüyordum.
Görmemek için kendi sefilliğimi,
Hayata kapıyorum gözlerimi...

Küçüğüm

-1-

Kucağındaki çiçekleri oraya buraya dökerek, koşarak yaklaşıyordu.
Gözleri denizin mavisi, saçları toprağın rengiydi. Küçücük ayakları
masumdu, kirlenmiş yaşam basamaklarını tırmanmamıştı henüz,
beklentileri kadar masumdu. Küçüktü. Küçüğümde. Ve göğsü kızıldı
boyanan gökyüzüm kadar. Ağlıyordu, düşürüyordu çiçekleri elinden.
Gözlerini, o güzel gözlerini kapıyordu bir daha açmamak üzere.
Kalbinde kurşuni renklerle birlikte, beni de götürüyordu.

Yerçekimi tüm vücudumun kontrolünü eline geçirirken, tıpkı betondan
soğuk yer gibi, geçmişin de anıları hızla yüzüme doğru geliyordu.

-2-

Karımla hoş vakit geçirmek, her zaman yapabildiğim bir şey değil.
Köyümüzün sorumlusu olarak ben her gün sabahlara kadar çalışmak
zorundayım. Bırakın hoş vakit geçirmeyi, birbirimizi bile çok nadiren
görebiliyorduk. Onu seviyordum ama. Ondan çok sevdiğim tek şey, kızı,
kızımızdı. Bu Dünyanın bana verdiği en büyük hediye. Yaşamam için
gerekli bir sebep. Sabahları uyandığımda yüzümdeki gülümsemeydi. O sabah
da koşarak gelmişti yanıma ve öperek uyandırmıştı beni. 6 yaşındaydı.

Evimizin yakınlarından bir lazer topu geçerek kilisenin koruma kalkanları
tarafından etkisiz hale getirildi. Umursamadık.

"Babacım" dedi. Sesinde bir telaş. Hemen açtım gözlerimi. Onun gözleri
yaşlıydı. Heyecanlı bir şekilde, "Ne oldu kızım? Sorun ne?"

"Babacım, özür dilerim," dedi. Bir yandan hıçkırıyordu.

"Ne yaptın kızım? Her ne olduysa bil ki ağlamayı gerektirecek kadar önemli değildir."

Biraz sakinleşti. O sırada karımda uyanmıştı. Merakla kızımızı izliyorduk. Konuşmaya başladı. Üzülmemesi için sığındığım maske çok güçlüydü. Köyün savunma planları. Onları şifreli bir çanta içinde sakladım. Şifre 5 kere yanlış girildiğinde çanta otomatik olarak kendisini yok eder. Gözümün önünden bir an için o planların hazırlandığı seneler ve kopyalarının başka hiçbir yerde saklı olmadığı geldi. Kızım 5 kere yanlış girmişti şifreyi. "Ne oldu anlamadım babacım. Bir anda patlayıverdi."

Evimizin yakınlarından bir roket mermisi geçti. Komşu binanın koruma kalkanına çarpıp etkisiz hale geldi. Umursamadık.

Ben gözlerim boş boş ileri bakarken karım onu kucağına aldı ve, "Tamam kızım, önemli değil. Hepsi geçti, korkacak bir şey yok." Sonra bana döndü ve, "Onun içinde ne vardı kocacığım? " diye sordu. Karımı umursamadan kızıma bakarak sordum. "Ne zaman patladı çanta?"

"Bu sabah babacığım, seni uyandırmadan biraz önce."

Aceleyle dışarı çıktım.

Geçtiğim sokakta bir çatışma yaşanıyordu. Fazla göze çarpmamaya çalıştım. Bir asker beni fark edip elindeki lazer silahının tüm enerjisini bana harcadı. Umursamadım. Koruma kalkanları hala çalışıyordu. Önümde başka bir asker bir keskin nişancı tarafından boynuna gelen bir mermiyle yere yıkıldı.

Ne yazık ki herkese yetecek kadar koruma sağlayamıyorduk.

Ve bir süre sonra, bu sefiller gibi, bizde serseri mermilerin hedefi olacaktık.

Kelebek

Ne istediğimi ben biliyorum sanki?
Bilsem üzermiydim küçücük yüreğimi?
Neler sığdırmaya çalıştım ben halbuki..
Neler kaldı kapının dışında,
Nelere yeltendim şu ufacık hayatımda,
Bir dublör olabildim en fazla
Halbuki başrol için herşeyimi verirdim
Yönetmen güldü bana
"Sen" diye haykırdı suratıma
Neyin var ki senin evlat?
Annemdi konuşan
Ateşime baktı,
Beni sıcacık sarmaladı
Bir masal anlattı
Ben masal oluverdim
Anlatacak neyin var senin?
Diye sordu senarist,
Yazacak bir hikaye ver dedi bana,
Ben hikayeyim dedim.
Güldü,
Küçük bir kızdı,
Hiçbir şeyi yoktu ve ben dalga geçtim,
Neyin varki ulan senin diye bağırdım
Gülebilmek için neyin var dedim.
Senin yüzün zaten maskeli dedi makyöz
Ve şu aptal gülümsemeyi kes
Özür diledim maskemi çıkarmaya yeltendim
Ama olmuyordu işte,
Herkes beni izlerken,
Çıplak kalamıyorum.
Diyorum psikoloğa,
Uyuyor nedense,
Sıkıcı hayatımdan olsa gerek
Sonra saat çalışıyor ve bir gözünü açıyor
Zamanın doldu diyor,
Sanki ben bilmiyorum
Değil mi küçük kız
Yine sen olduğuna göre
Özel olmalısın diyorum
Bana bakıyor sahipsiz sahipsiz
O yüzden değil diyor
Benim de bir şeyim var
Göstermeye geldim
Hafifçe boynunu eğiyor,
Avuçlarını açıyor...
Bundan sonra kendime ne yapsam,
Fayda etmiyor...

Yabancı bir 'Sen'

Bir daha asla dönmek üzere edilen yeminlerle karışık
Ve o camların buğusuna yazılan aşk sözcükleri kadar masum olsa da
Ölmek için sahneye çıkmak kadar zordur
Gerçekte ne hissettiğini söyleyebilmek

Mısraları büyülü bir şiirin içine hapsedebilirsin o yüzden
Her yazılan ölümsüz, her söylenmek istenip de
Geride hep acı bir tat bırakanlar
Bir şairin kaleminden, bu şiire akarlar..

Kendine yabancı bir 'Sen' gizli bu ruhunda.
İçerisi o kadar dolmuş ki, kendini bulamaz olmuş
Yinede umutlu, sanki her hikayenin sonunda
Derler, tüm keder ve kasvet yok olurmuş

Sevdiğin, yada sevdiğini sandığın
İnandığın, yada inandığını sandığın
Hepsi teker teker seni vurunca
Gülüyorum yüzüne, çünkü pek sararmış.

Ve kapıları açılıyor yağmurun huzurunda
Duacı olmuş kalbinin, tüm değer verdiklerin.
Birer çiçek atıyorlar o uzun düş yoluna
Pek çoğu sana sahip olabilmek için.

Bak işte o çiçekler büyüdü, sana sesleniyorlar.
"Anne, beni de kucakla !" diyorlar.
Her biri bir aşkın meyvesi anıların,
Kalbinde dolaşan kanla besleniyorlar.

Geçmişin vampir kollarına kendini bırakma !
Cesaret ister kendine kazığı saplayabilmek,
Bununla yaşamak pek bir zordur
Geriye dönebilmek içinse...

Ölmek için sahneye çıkmak kadar zordur
Gerçekte ne hissettiğini söyleyebilmek...

İnanamam da bu masala...

Koşmak için hazırlanmıştık bu Dünya'ya
Emeklemeyi geç öğreniyor insanlar
Bana gel yapıyordu bir tarafta annem,
Diğer tarafta düşmanlar vardı,
Küçük bir çocukken en iyi biliyor insan,
kimin cici
kimin pis olduğunu...
Uçurumun eşiğinde durup da aşağıya bakıyor.
Çalamıyor bir parça,
Çünkü hislerini mısralara dökemiyor bu çok saçma
Nasıl koyulabilir sanrılar gerçeklerin yerine
Koyu bir bulut sanki bu ezgi
Yağırdıkça yağıdırıyor
Dövüyor beni
Sürüklüyor uçurum kenarına
Ve lanet ediyorum herkese
Çünkü beni kandırdılar
Annem demişti bana ruhumuz olduğunu
Kandırmış beni,
Şimdi kanıyor o yüzden,
Ruhsuz bir hayat
Gözyaşının akmadığı bir yüz,
Kıvrılmıyor asla bu ağız,
Sözlerim dökülemiyor özgürce.

Tüm inandıklarım
bire birer
yokoluyor sessizce...

Garipseyedim (?)

Duacı olduğum tüm bu renkler;
Buzlardan maviler, yüreğimden kırmızılar
Şarkılardan sarılar ve hatta griler,
Hüzün dolu bulutlardan.

Alevleri içinde bu hayatın;
bazıları yıprandıkça, kimileri yeniden doğuyor.
Burkulmuş her bir kalp için,
Yaraya 1 gün boyunca buz, asla yetmiyor.

Soldukça soluyor güllerle beraber tenin;
sana dur diyor, çok fazla kan bağışladın
bana, bize, sessizliğe,
ve üzgünüm,
kırmızı birer boyadır bu kan yapıcı besinler

Tuvalde bu asık yüzler neden ;
Kimi çaresiz, kimi kimsesiz
bir umuda, bir şarkıya muhtaç
ki varsa ruhu, dansetsin.

Kapalı bir kutu olsa da, deliver;
Çünkü akması, ağlaması gerek
yağmur gibi, gelişigüzel, kurallara inat
mahvetsin güzelliği, ama hissetsin

Buzlardan maviler iyileştirir ya seni
Kırmızılıklar hayat verir tekrardan
Sarışın şarkılarla dans et durma,
Tekrar hissetmek için, biraz da yağmur ağla.

Pan'ın Flüdünden...

Yıkasan beni, evet yağmurla
Her bir damlanla götürsen beni

Ve rüzgara inat, evet rüzgara
Her nefesinle, uçursan beni

Düşürsen beni, hayır düşlesen
Gözündeki çapaklar, sebebi olsam

Ve sakınsan benden, hayır saklasan
Bir oyun gibi, aranıp dursam

Köle Martı

O sadece bir martı,
Ne bulutlarla dans edebilmiş,
Ne de tuzlu suyun tadına bakabilmiş.
Çifte sonsuzluğun ortasında,
Suçsuz yere hüküm giymiş.
Hiçbir kilit bu kafesi açmıyor.
Çırpınıyor boşuna, ama nafi !
Bırakmam onu gökyüzüne,
İşte güzel, oyuncak bir vapur
Ona verdiğim değer in simgesi.
Çünkü biliyorum, yorulunca tüm martılar,
Vapurlara sığınır genelde...

Kime aşkınsın, neye muhtaçsın, banane !
Sen sadece bir martısın.
Umutsuz, sahtekar bir ozanın,
Silik dizelerinde yaşayan,
Ve belkide bu nedenle
Tek dileği, kanat çırpma k olan...

Kısadan...

Herşeyini adıyorsun önce
Bir an havada görebilmek için
Koşuyorsun düşüyorsun
Tutuyorsun, tutunuyorsun

Kanıyor ellerin, kesiliyor.
Damla damla kan akıyor toprağa,
Kurbanın bu göğün ve yerin efendisine
Umursamıyorsun...

Aman bırakma elinden özgürlüğü,
Çünkü ulaştı o, peşinde vaatleriyle.
Peşinde sen, koşuyorsun hala,
Işıl ışıl gözlerle takip ediyorsun.

Haykırsan duyurabilir misin sesini?
Yada sanıyor musun duymak ister seni?
O artık özgür, bir anlığına olsa da,
Unuttu beni, seni, hepimizi...

Yeterince sıkı sarılısam,
Bir gün beni de götürür mü acaba?
Uzaklara, bencilliğimden, kibirimden,
Korkaklığımdan uzaklara...

Ellerim birden açılıyor
İpler sarkıyor hızla
Ve uçurtmam, benim,
Özgür, özgürüm.
Artık yuvada...

Artık yuvadayım...

Açtım Kalemin Ucunu

Bir sen var ucunda kalemimin
Bir dilek var ucunda dilimin
Haykırsam(?), bilmem ki;
Bir dönüşü yok bu sevginin...

Khufu'nun Şiiri

Bir sen var çizdiği kalemimin
Bir düş var gerisinde zihnimin
Anlatsam(?) , bilmem ki;
Bir dönüşü yok bu sevginin...

Bilsem bildiğini...

Üç azılı düşman.
Eşsiz tasarımlar doğururlar kendilerinden,
Bir kaleme karşı, fırçalar, notalar
Bir resme karşı dizeler, şarkılar.

Üç kadim dost.
Sırt sırta savaşırılar her zaman,
Karşılarında ise yalan, keder, özlem
Verilmiş, sahipsiz yeminler.

Üç büyük erdem.
Yol göstere sin bizlere,
Korkaklar, sinsiler, düzenbazlara karşı
Cesurlar, samimiler, dürüstler.

Üç sevgi sözcüğü.
Anlatabilse keşke derdimi,
Gözlerime bakmanı istemem
Dayanamaz dökülür gözyaşlarım.
Çünkü senin gözlerinde gördüğüm,
Kendi sefilliğimde
Yine çocuk olurum
Bacaklarım tutmaz,
Yıkılı rım yerlere.

Şimdi sana derdimi anlatabilmek için
Üç azılı düşmandan,
Üç kadim dosttan,
Ve üç büyük erdemden,
Sadece birer tane seçtim.

"Seni çok özledim."

Öylesine

Öyle anlar vardır ki
Hep bir yerlerde karşına çıkar
Aynası olur ruhunun,
Bakmaya korkarsın.

Öyle ağlayışlar vardır ki
Kuşkusuz tanımadan hayatı
Düşman kesiliriz
Kolayca dökülür gözyaşları

Öyle bakışmalar vardır ki
Kim olduğunu unutursun bir an
Onun gözleri senin gözlerin,
Yaşama anlamın oluverir.

Öyle düşler vardır ki
Gözünü açmak istemezsin
Maviye sarılır, pembeyle dans eder,
Siyaha boyun eğdirirsin.

Öyle bir umut besliyorum ki içimde
Tüm düşmanlarımla barışıp,
Tüm hatalarımı kabullenip,
Tüm korkularımı unutuyorum.

Öylesine nefes alıyorum.
Zorunda değilmişim gibi
Öylesine kahkaha patlatıyorum.
Hiç komik değil ama.
Öylesine ağlıyorum,
Öylesine seviniyorum,
Öylesine inanıyorum birşeylere.

Bazen ben,
Öylesine yaşıyorum.

Bir Şeyler Yazasım Var

Sadece yağmur giderebilir susuzluğumu
Günahlarımı sadece o yıkayabilir
Korkularımı alır götürür benden
Bir sonraki adımımı o gösterir

Sadece şarkılar kurtarır beni deliliğimden
Hüzünlü bulutların getirdiği
Telaşlı bir ezgiyle mırıldanılan
Kaybetmekten korkmayan şarkılar...

Sadece zaman dindirebilir hiddetimi
Yaralarım iyileşir onunla
Yeni başlangıçlar aranırım sevinçle
Hastalıklı şu ruhumda

Ne yağmur yıkayabilir gözlerimi,
Ne şarkılar senin gibi söyleyebilir,
Ne de zaman unutturabilir seni bana,
Sadece, sen olmalısın yanımda.

Çocuk

Çocuktum.
Başlarda epey ıslandım.
Sırılsıklam olana dek ağladım.
Ve aradığım güneş, gülen yüzüydü onun
Görünce içim ısındı
Yağmur bitince gidecek, biliyorum.
Gözlerimi o yüzden ıslatıyorum.
Öyle susamışım ki kokusuna,
Şimdi yanımda o, bana sarılıyorken
Nasıl susabilirim?

Sonra büyüdüm.
Bulutların arasında buldum onu.
Sırılsıklam olmuştu.
Isıttım, bir masal anlattım,
Bulutları göklere dağıttım.
Usulca yatağına yatırıp
Yavaşça gitmeye davrandım.
Bir gök gürlemesi, yağmur yine başladı.
Hemen yanına kıvrıldım.
Şimdi yanımda o, bana sarılıyorken,
Nasıl uzaklaşabilirim...

İsterdim

**Bir nehir olup akmak isterdim
Bir dağ gibi dimdik durabilmek
Yarın olmak isterdim, umut vermek
Dün olup hatırlanmak isterdim.**

**Gökyüzü kadar sonsuz,
Okyanus kadar derin olmak isterdim
Yıldızlara gidebilmek
Ve evimde olabilmek isterdim.**

**Bir savaşçı olup da belki de
Kovmak isterdim kabusları
Usta bir hırsız olup da
Çalmak isterdim kalpleri**

**Ve toprak olmak isterdim
Koruyucusu tüm ruhların...
Küçük bir bebek olmak isterdim
Asla umursamamak!**

**Rüzgar olmak isterdim!
Sarılabilirdim böylece.
Kokunu duyabilmek,
Ve sana dokunabilmek...**

Yanımda olmanı isterdim.

Kelimelerin Dansı (Firble'nin Şiiri)

Sadece bir hikaye değil anlatılan kelimelerde
Her kelimenin ardından öteki
Dans eden bir kadının ince bir adımı gibi
Öyle ya asıl kadındır dansı izlenir yapan

Batıdan dökülen kelimeler de
Zarif güzel ve akıp gidiyor öylesine
Yalnız anlatmıyor sürüklüyor okuyanı
Sevmek bağırarak ağlamak geliyor
Okudukça kelimelerin dans ettiği mısraları

Zordur dansa kaldırmak kelimeleri
Güzel ve utangaç bir kızıdan fazla naz yaparlar.
Ancak kalktılar mı bir
O zaman onları gören her fani
Tutamaz kendini katılır dansa

Bir cazibe var sende Batı
En zorlu kelimelerin de dayanamadığı
Bir cazibe ki
Sanki kaçamak bakışlarla izliyorlar
Senin onları çağıracağın anı...

Onları hiç terk etme
Dans etmekten hiçbir zaman vaz geçme kelimelerle
Vaz geçme ki katılalım dansa bizler de
Unutmak için geçmiş ve geleceği bir an için

Yeniden başlamak için herşeye
Hayal kurmayı unutmadan
Unutmadan çocukluk hayallerimizi

ELİMDEN KAÇAN ŞİİRLER (BOGUSUN ŞİİR DEFTERİ)

Bazen

Bazen yatmadan önce oluyor, bazen uyandığımda.
Bazen yolda giderken, trafik sıkıştığında,
camdan dışarıya bakarken ...
Bazen hüzünlü bir şarkı duyduğumda,
bazen annesinin peşinden yürüyen yavru köpeği gördüğümde oluyor.

Dalıp gidiyorum.

Bir elin ensemdede dolaştığını hissetmek istiyorum.
İnce narin kolların beni kendisine çekmesini istiyorum.
Yumuşak ıslak dudakların yanaklarımda gezmesini,
civeli kıvrak baş parmağın dudaklarımda dolaşmasını istiyorum.

Sevgilimin nefesini soluyana kadar nefesimi tutmak istiyorum.
Sıcak, güven veren ama bunaltmayan,
yapışmayan bir yatakta uyanmak istiyorum.

Bir başkasının bacaklarının bacaklarıma sürmesini,
onun yanlışlıkla yatakta dönüp dururken beni uyandırmasını istiyorum.
Sabahın pembe dokusunu onun dudaklarında öpmek istiyorum ...

Bazen cansız yastığımın kalp atışlarıyla dolmasını istiyorum.
Bazen yatağımda ilk ve son uyanan ben olmak istemiyorum.
Sessizce kalkıp onu uyandırmamak için parmaklarımin ucunda yürümek istiyorum.
Bazen onu uyandırmak için mahcup bir bahane bulmak istiyorum,
bazen kendi kendime uyanmak istemiyorum ...

Bazen parmaklarımin arasında süzülen saçları hissediyorum ...
Bazen yatakta onun kokusunu soluyorum,
bazen tenim onun kalktığı boşluğun yiten sıcaklığını hissediyor.

Böyle zamanlarda açmıyorum gözlerimi, onları anılara kapatıyorum.
Gözlerime inanmamak için dört duyumu feda etmek istiyorum.
Hiç bir şey hissetmemeyi bir şeyler hissetmeye yeğliyorum.

Bazen anahtarı çevirmek istemiyorum, zile uzun uzun basıyorum.
Açan olmayacağını bildiğim halde,
Megafona yaklaşıp Ben geldim demek istiyorum.

Gözlerine baktığımda kendimi görmek istiyorum,
elimi sıkıldığında boş kalmasını istemiyorum.
Soğuk havalarda bedenimin ısınıp paylaşmayı,
nefesimin buharının üşüyen elleri ısıtmasını istiyorum.

Bazen uyumayı ve hep onun yanında uyanmayı istiyorum...

Bazen...
Bazen birisinin bana aslında onun başından beri uyuduğunu
ve sadece benim yanımda uyandığını söylemesini istiyorum...

Doğmamış Bebeğe Ağıt

Etrafta hiç kimse yok.
Yalnız başıma karanlığı kutluyorum.
Sessizliğe adaklar adayıp
Güneşin ardından su döküyorum.

Sadece odam ve yatağım var
Uykumda yaşayıp
Rüyalarımda yaşıyorum
Geceye doğup,
Gündüze çürüyorum.

Bıraksalar gideceğim
Tutsalar düşeceğim,
Görmeseler kaçardım,
Duymasalar susacağım.

Bırakın beni geldiğim yere,
Görmediğim ışığa
Duymadığım sese
Gelmediğim dünyaya...

Tek nefeslik canıma,
Bir atımlık yüreğime,
Son kez seven gönlüme acıyın,
Bir veda borcum var karanlığa,
Bırakın kalayım.

Firble nin Şiiri

Sen hiç yalnız kalmadın.
Biz hep yanındaydık senin
O karanlıkta tek başınayken sen
Ben burada durabilir miyim
Bir yanımı orada seninle bırakmadan

Hayır farklı bir şey yalnızlık
Öyle ki nerede olursan ol
Ve kaç kişi olsa da yanında
Sadece daha da fazla anlıyorsun
Ne kadar yalnız olduğunu

Nereye gittiysen rahat ol...
Korkma yolculuklardan
Belki bir gün biz de geliriz kim bilir...
Biz karar veremiyoruz ki nerede olacağımıza

Ancak gelmesek de bil ki
Birileri var
Seni düşünen
Ve hep düşünecek olan...

Kızıl Gelincik Goncası

Acı ile çekilip
Göz yaşıyla verilen
Bir nefeste bitti,
On altı yılın masumluğu.

Daha bahar bitmeden,
Kavruk tenli terli yaz
Kavurdu goncayı dalında
Düşmeden çiği toprağa.

Koptu mantar bir kez
Dar boynundan şişenin,
Akıyor yerlerine Seyran'ın
Sıcak lal'i yaşamın.

Kızıl gelincik açıyor
Beyaz pamuk tarlasında
Rahat olsun gönüller
Kaniyor Ar'ın yarası!

Mest ile çekilip
Helak olup verilen
Bir nefes kadar sürdü,
Yaz'ın alaz coşkusu.

Böyle başlamış bu hikaye,
Devam edecek böyle...
Elmayı Adem yer ama,
Havva büyütür tohumu.

Korkuluk ve Köylü Çocuk

Çiftçi Ali yaptı beni,
Kurak tarla gibi çatlak
Ayalarının arasında
Samandan, bezden, tahtadan.

Dikti tarlanın ortasına
Ve parmağını sallayıp dedi ki bana:
Karganın gagası asla
Bu tohumlara dokunmaya!

Peki dedim bekledim,
Rüzgar esti döndüm,
Güneş doğdu piştim,
Gece oldu dondum!

Sonra sen geldin,
Bir akşam güneş batarken,
Küçüktün ufacıktın,
Daracık gölgeme sığdın.

Anlattın bana hikayeni,
Nasıl tırmandığını ağaca
Düşmeyi düşünmeden
İnmeyi öğrenmeden...

Anlattın bana sırrını,
Nasıl sevdiğini Fatma'yı
Öpmeyi düşünmeden
Kıskanmayı bilmeden...

Her şey oyun senin için,
Saf köylü çocuğu ve
Bütün oyunlar gerçek
Evvel zaman içinde!

Ben samandan bezden tahtadan,
Sen etten kemikten kandan,
Dinledik ve konuştuk sadece
bizim bildiğimiz ortak bir lisandan.

Sonra Eylül oldu bir gün,
Gelmez oldun batarken güneş,
Zaten sığmıyordun artık
Toprağa düşen gölgeme.

Dediler ki çapacı kadınlar,
Konuşurken aralarında
Okudu adam oldu, göçtü çoktan
Şehre yeni lisanlar öğrenmeye.

Döndüm yine bırakıp
Esen rüzgara kendimi,
Baktım batan güneşe,
Belki geri gelirsin diye.

Genç bir delikanlı geldi,
Oturdu toprağa, baktı yüzüme.
Yüz dediğim kefen bir çuval ve
Ona ilişmiş iki siyah düğme.

Dedim ki sana sessizce,
Sen yokken ben, üzölmeyesin diye
Yağmur yağarken ağlarım
Göz yaşlarımı görmeyesin diye.

Oturdun toprağa, baktın yüzüme,
Mermer bir yüze ve iki siyah kelimeye.
Değiştin saf köylü çocuk,
Ben hala konuşuyorum ama
Duymuyorsun sen beni artık...

Şiiri şiir ile anlatmak mümkün müdür?

Siz karar verin.
Varsa söylemek istediğiniz,
yine burada söyleyin.
Sonuçta burası
benim karalama defterim.

Korkuluk ve Köylü Çocuk hakkında...

Şiir yazan insanlar genelde şiirlerini sevmezler.
Kendi adıma konuşarak söylüyorum: En azından ben sevmem.
Çünkü onları yazarken hissettiğim duyguları
kelimelere döktüğümde o hisse ihanet ederim.

Zihnimde canlanan görüntülere, aklıma gelen kavramlara, duygulara... Her şeye ihanet ederim.

Dünyada bir duyguyu kelimelere dökmek kadar zalim bir şey yoktur. Çünkü bir kez kelimelere döküldüler
mi,
Kaybederler masumluklarını, el değmemişliklerini...

Aşk kelimesi en güzel örnektir buna.
Herkes hayatında şanslıysa,
bir kere aşık olur.
Ama aşk kelimesini en az bin kere kullanır.

Bu yüzden yoktur kelimelere dökmek kadar zalim bir şey,
Dünyanın en saf duygusunu...

Korkuluk ve Köylü Çocuk
En sevdiği biricik oğlunu
Köyün saf ortamında kaybedip
Şehrin cazibesine ve cakasına kaybeden
Çiftçi Ali'nin hikayesi...

Çocuğun babası Ali,
Tarlada çalışan basit bir ırgatken,
Ki şiirde bir korkuluk olarak betimlenir,
Hor gelir çocuğa, ama çocuk yine de çocuktur ve saftır.

Anlatır hikayeleri babasına,
Belki de en gizli sırlarını
Dinler babası sadece, mümkün mü anlamak
Bir sonraki kuşağı...

Çocuk büyür adam olur,
Okur, ilim irfan sahibi olur.
Hasretine oğlunun,
Ali ölür toprak olur.

Kalır ama ikinci evladı,
Onu seven toprağı terk etmeyen,
Korkuluk bekler oğlunu,
Ve korkulukta kefen yüzü Ali'nin.

Toprağa ve tarlaya Ali'den,
İki düğmesi ve korkuluğu kalır
Oğlu ise kopmuştur çoktan
Uyanmıştır çoktan ilim irfan uğruna,
toprağın ördüğü uykudan.

DREAMSCAPE İN ŞİİRİ

TANRILARIN DANSI (Kuzey Işıkları)

Karanlık ormanlarda dolaştım
Kurtlarla birlikte uludum,
Sislerin içerisinde soluk alıp verdim
Güneşte yaktım tenimi
Yağmurla yıkadım bedenimi
Uykudan önce karla örttüm üzerimi....

Meşe köklerinin arasında uzanmıştım
Ay'ı seyrederken bir Türkü çağırdım.
Karanlık ormanın uykusunu böldüm
Koca Kuzgunda bana eşlik etti
Ağaçlar hisirdadı karanlıkta
Rüzgar bile ılık çaldı...

Ayın önünde bir siyah nokta belirdi
Büyüdü de büyüdü
Tam bana çarpacağını düşündüğüm bir anda
Ortadan kayboldu garip şey.
Birden arkamda beliriverdi
Deminki korkum sona erdi.
Çünkü siyah garip şey
Az önceki Koca Kuzguncukmuş...

Koca gagasında
Gagasındanda büyük bir dal taşıyordu.
Gözlerine baktım Koca Kuzgunun
"Al" diye bağırdı.
Dalı aldım büyük bir korkuyla
Ne yaptığımı bilmez halde
Kırıverdim birden dalı.
Koca Kuzgunda şarkı söylemeye başladı bir anda.
Belli ki dalı kırdığıma sevinmişti oda.
Son bir kez bana baktı ve dediki;
"Sakın korkuya kapılma bu ormanda"

Gece daha da bir renklenmişti şimdi.
Bu soğuk kuzey ormanında.
Şarkılar hala devam ediyordu
Ağaçlar, çimenler ve çiçeklerle
Karanlık ve huzurlu geç saatlerde.

Elimdeki dala baktım yeniden
Çantamın içine attım parçalarını
Nereden geldiğini anlayamadığım
Bir ses duydum aniden.
Olduğum yerde diz çöktüm,
Karşımda bir çift göz gördüm
Bana doğru yaklaştı
Ve yanaklarımı yaladı
Şimdi daha iyi anlamıştım ne olduğunu
Bu beraber uluduğum Kurttu.

Bana baktı mavi gözleriyle
"Gel" diye emretti
Koşturmaya başladı hızlıca ve doğruya doğru
Takip ettim beyaz Kurdu.

Kurt o kadar hızlıydı ki
Kaybettiğimi sandım bir an
Sonra tekrar yakaladım genç gözlerimle
Ak bedenli mavi gözlü kurt dostumu...
"Etrafına bakın" dedi
Ve geniş bir açıklıkta buluverdim kendimi.

Açıklığın tam ortasında
Dev bir meşe dans ediyordu,kökleri ve yapraklarıyla,
Ay'ın elindeyse bir flüt
Türkü yakıyordu Meşeye.
Yıldızlar bile yere inmişti sanki
Sisler garip bir bedene bürünmüştü
Tıpkı ölümlerin ruhları gibi...
Eşlik ediyordu Meşe,Ay ve Yıldızların dansına...

Çok neşeliydi ormanın ruhları
Sanki Dünyaya eğlenmek için gelmişlerdi.
Ne önemi vardı ki?
Şimdi sadece dost ruhlarla eğlenme vaktiydi.

Ay elindeki flütü bıraktı
Meşeler,Yıldızlar ve Sisler sustu bir anda.
Şaşırmış bir halde Kurt dostuma baktım,
Oysa çoktan ulumaya başlamıştı...

Ay gökten yanıma indi
YAKlaşıp dedi ki;
"Dal parçalarını ver"
Şüpheyle Ay'a baktım
Ve dalları çıkarmaya başladım.
Ay soluk renkli elleriyle dalları aldı
Korkuya kapılmış yüzüme baktı.
Gülümsedi.
Dalların yarısını bir elinde,diğer yarısını diğerinde tuttu
Açtı avuçlarını gökyüzüne!
Ve büyülü sözler haykırdı,sonsuz karanlığa...

Her sözün ardından dal parçaları duman olup kuzey göğüne yükseliyordu,
Dehşete kapılmış bir halde Ayı seyretmeye devam ettim.
Sonunda garip ayin bitmişti!
Ay kanatlanıp eski yerine geri döndü
Yıldızlarda onu takip etti,
Meşe yeniden kök saldı toprağa
Kurtta ulumayı bırakıp inine geri döndü.

Yere bıraktım kendimi
Meşe köklerinin yanına
Ne oldu diye düşünürken,
Kuzey göğünde ışıklar parıldamaya başladı,
Garip ayinin sonu buydu işte!
Ay,Meşe ve Yıldızlar bunun için şarkı söylemişti
Tabiki Kurt,Kuzgun ve Karanlık ormanda...

Göge Ay'a doğru baktım
Ay ise göz kırpmakla yetindi...
Sonra Meşe yapraklarını hışırdattı ve dedi ki;
"İşte genç dostum
Orada ki o ışıklara Kuzey ışıkları derler
'Tanrıların Dansı' dır gerçek adı.
Her çeşit rengi görebilirsin Tanrılarda
Çünkü onlardır bizi bugünlere getiren ve doğaya renk veren...
Her renk farklı bir anlam taşır
Kırmızı Tanrı Threreous'un liderliğini
Yeşil Tanrıça Skyln'in dostluğunu ve barışını
Mavi ise Fork'un bilgeliğini simgeler.
Ve daha bir çok renk bir çok Tanrıyı anlatır bizlere..
Her yılın bu zamanında Göklerde dans ederler
Huzur,barış ve sevgi için.
Onlara iyi bak evlat ve anla
Tanrılar'da dans eder..."

Firble nin yorumu

Derler ki o kadar uzaktaymış ki Dünya nın kuzeyi
Güneye her gün uğrayan güneş bile görünmezmiş orada
Ve kuzeyliler altı ayını yıllarının
Karanlıkta ve korkarak geçirmiş
Dua ederlermiş bir gün yeniden doğsun diye güneş
Ve sonunda doğduğundaysa
Öyle az ısıtırmış ki o ülkeyi
Buzlar bile erimezmiş
Ve ormanın ağaçları gördüğünde toprağın hiç açılmadığını
Çekip gitmişler.
Taşlar zaten altında kalmışlar toprağın
Denizin de üstü kaskakı kesilmiş
Günlerce yürümek gerekiyormuş güneye
Onun sevecen yumuşak kollarına kavuşmak için
Ve Kuzeyliler hiç bilmedikleri yıldızların hikayelerini dinlerlermiş
Güneye gidenlerden
O kadar uzaktaymış ki kuzey
Yıldızlar bile çekinirmiş oraya gitmeye
Bir gün güneş toprak ağaçlar ve yıldızlar fark etmiş yaptıkları yanlışın
Çok geçmiş fakat dönmek için
Kurulmuş çünkü düzeni Dünyanın
Onlar da bir hediye vermek istemişler kuzeye
Dördü el ele verip boyamışlar gökyüzünü
Ve kuzeyliler baktıklarında bitmeyen gecelerinde gökyüzüne
Boyandığını fark etmişler onun birbirinden güzel renklerle
Ve kuzeye yolu düşen güneyliler
Ki sayıları pek azdır bunların
Anlatmışlar o ülkedekilere ışıkların güzelliğini
İnanmamış kimse onlara
O kadar yalan anlatırmış ki gezginler o günlerde
Kuzeyde gökyüzünün boyandığına da inanmamış kimse...
Ama bu defa yanlışmış mucizelerin olmayacağına inanlar
Hayalperestler ve gezginler haklıymış....
Gerçekten varmış kuzey ışıkları
Ve bekliyormuş kuzeydeki soğuk ülkeye gitmeye cesareti olanları....

EFLADAN ŞİİRLER (EFLANIN ŞİİR DEFTERİ)

Doğacaksın bebek.
Çektiğin ilk nefes,
Ciğerlerini yakacak.
Gözünü ilk açtığında,
Işık gözünü acıtacak.
Ama korkma,
Alışacaksın...

Merak edeceksin,
Öğreneceksin.
Mutluluğu öğreneceksin,
Hüznü öğreneceğin gibi.
Acıyı öğreneceksin,
Keyfi öğreneceğin gibi.
Dünya başına yıkılacak,
Hayal kırıklığını da öğreneceksin.
Ama hepsine alışacaksın...

Konuşacaksın,
Anlaşacaksın,
Seveceksin,
Nefret edeceksin,
Aşkı tadacaksın;
Aşkı da acısını da...
Sonra,
Ona da alışacaksın...

İnsanlar göreceksin,
Hergün koşuşturan insanları,
Sıradan insanları,
Kendini özel hissedeceksin,
Sonra,
"Ne farkım var ki?" diye soracaksın.
Sıradan olmaya alışacaksın.
Belki de alışmayacaksın.
Farklı olacaksın.
Ne anlamı kalacak ki,
Farklı olmaya da alıştıktan sonra...

Yaşayacaksın.
Şahaneler göreceksin,
Viraneler göreceksin.
Bir yığın sıradan insan,
Mucizeler de göreceksin,
Felaketler de,
Sevineceksin,
Acıyacaksın.
Ne kadar istesen bile,
Birçoğunu değiştiremeyeceksin.
Olsun,
Ona da alışırsın...

Yaşamının ne garip olduğunu unutacaksın,
Yaşamaya da alışılacakсын yani.
Alışacaksın, alışılacakсын,...
Alışmaya bile alışılacakсын
Sonra her insan gibi,
Öleceksin.
Ama unutma:
Diğerleri gibi olmadığın kadar,
Hatırlanılacakсын.

Bir gün daha yaşandı.
Bir gün daha sona erdi
Bir sayfa daha doldu hayat defterinde.
Birgün daha yaşlandık,
Büyüdük, bir gün daha.
Bir gün daha olgunlaştık

Hayat böyle işte:
Her gün aynı,
Her gün farklı...

Yaşamasını ne kadar bildiysen,
Ne kadar yol aldıysan hayallerine doğru,
O kadar yaşadın demektir.
Gerisini yaşadım sayma,
Yaşlandın say.
Bunu bilerek yaşa
Hayallerini kovala
Ve Sımsıkı sarıl hayata...

Ağlamak]

Ağlar insanoğlu...

Bazen hüznün kaplar yüreğini.
Lanet okurken belki geçmişe, geleceğe
Her soluk alış verişinde,
Bir yaranın acısını çekerken...
Acısını akıtır,
Zehri akıtır gibi...
Üzüntüden ağlar....

Konuşamaz bazen,
Tutulan dili yerine,
Gözleri koyuverir haykırışını.
Heyecandan ağlar....

Çıkmaz olur düşünceleri bazen.
Binbir gece bıraksan,
Binbir gece yürüyüp...
Hiçbir yere varamaz yine de.
Bir damla gözyaşı çıkar o çıkmazdan.
Çaresizlikten ağlar....

Bir sevinç vardır bazen içinde.
Belki alışık olmadığından...
Ne yapacağını bilemez bedeni
Bildiğini yapar yine;
Mutluluktan ağlar bu sefer...

Hiçbirşey yoktur bazen de.
Üzülecek,sevinecek, kafa yoracak...
Uzun zamandır da ağlamamıştır hatta.
Durup bakarken dışarı,
Koyuverir birkaç damla;
Öylesine ağlar...

Ağlar insanoğlu
Sadece bazen;
Islak değildir gözyaşları...

Firble'nin Şiiri

Diyarı yeniden şarkılarla renklendirelim hepimiz...
Şarkı söyleyelim ki yeniden başlasın hayat
Başka bir Dünya olduğunu söyleyerek gelmiştik buraya
Şimdi anladık aslında hep başkaydı yaşadığımız Dünya
Yalnız şarkıları duyabilenler için ama....

Pencere

Pencereden görüldüğü gibi değil dünya.
O kadar sessiz değil aslında geceler.
Dışarıda kalmakla,
Dışarıyı seyretmek aynı değil...
Çok daha soğuk aslında dışarı sandığından.
Yalnızken bazen duyarsın belki ama,
Çok daha kuvvetli rüzgarın uğultusu duyduğundan.
İçeriden izleyerek bilemezsin...
Çok daha zevkli dışarıda yürümesi.
Her gün gördüğün o ağaç,
Aslında daha güzel gördüğünden.
Ve sandığından daha çok ağaç var aslında...
Daha gerçek hayvanların haykırışı
Başka bir sürü yer var oradan görünmeyen...

Pencereden dışarı sarkınca,
Daha çok üşürsün belki ama;
Anlayamazsın hiçbir zaman,
Dışarı çıkmadıktan sonra...

Artemis Entreri'nin Şiiri

Pencereden görüldüğü gibi olsa dünya.
Geceler sessiz.
Cami kapadıktan sonra,
Hangi tarafta kaldığın önemli olmasa.
Sandığım gibidir sıcaklık.
Aslında eminim.
Rüzgar sadece okşuyor ruhumu.
Yalnızlığımı hissettiriyor bana.
Dışarıda yürümek şimdi pek sıkıcı olsa gerek.
Ağaçlar sıkıcı ve az.
Hayvanlar sesini zor duyuruyor.
Dünya küçük olsa,
Pencereden gözüken kadar.

Perdeyi açmazsan,
Daha az korkarsın belki ama;
Alamazsın hiçbir zaman,
Özgür olmanın hazını...

Efla'nın Şiiri

*Kelimeler önemsiz;
Anlamadıktan sonra...
Anlamaksa imkansız,
Denemedikten sonra...*

Firble'nin Şiiri

Hayır yapamam
Çıkamam dışarı ancak
Çıkarsam o zaman biter
Ağaçların rüzgarın hayvanların seslerinin anlamı
Çıkarsam o zaman biter özgürlük benim için

Şimdi ben yaratıyorum dışarıdaki Dünyayı
Her ağacın resmini ben çiziyor
Beğenmedim mi bozup yenisini yapıyorum.
Hayvanların seslerini yönetiyorum
Bir ozanın flüdünü yönetişi gibi
Rüzgar kah kıvrak bir koşucu gibi uçarcasına esiyor
Kah kıvrak bir oyuncu gibi dansediyor önümde

Pencerenin dışını hayal edebiliyorum şimdi
Ve değiştireyorum hayalimi de gerekince
Ya çıkarsam
O zaman nasıl ayakta kalacak kurduğum o Dünya
Parça parça çökecek üstüme elbet
Ve ben gerçeğin hapishanesine mahkum olacağım ebediyen

Biliyorum
O nedenle de istemiyorum
Ben o kadar sevdim ki kurduğum o hayali
O kadar sevdim ki o hayale bakmayı onu dinlemeyi orada dolaşmayı
Korkuyorum adımımı attığımda onu kaybetmekten...

Çıkamam pencereden gördüğüm O Dünya ya
Anla beni

TOPRAĞIN ŞARKISI YENİDEN (FİRBLE NİN ŞİİR DEFTERİ) (Artemis Entreri, Efla, Dreamscape, Bogus ve Edmond un katkılarıyla)

İlkbaharın yarattığı bir mucize idi
Şarkı ile beni tanıştıran ilk hikaye
İkincisi başka bir baharın ortasında
Ne zamandır özlenen yağmurun
Tüm gücüyle yeniden döndüğü gün
Başladı.

Unutulmuş bir şarkıyı duydum yeniden
İki yıldır duyduğum
Bambaşka bir Dünyayı yaratan
Ya da Dünya yı bana yeniden tanıtan şarkıyı

Bir hayalle karışık şarkı o zamanlar.
Şimdi ise farklı
Gerçeği anlatıyor bana hayal yerine
Gerçek hiç olmadığı kadar berrak
Dökülen yağmurlar temizliyor
Zihnimdeki son sisleri

Toprak yeniden anlatıyor bana
Müziğe bırakmak lazım şimdi kendimi
Dinlemek doyasıya dinlemek
Yıllardır özlediğim o sesi.

Artemis Entreri'nin Şiiri

Yağmur her vurduğunda titreyen bedenime
Bu hikaye birşeyler fısıldıyor kulaklarıma
"Özlüyorsun" diyor önce, yalan değil.
"Kaçıyorsun" diyor sonra, anlayamıyorum.

"Hatanı kabullendikten sonra
Devam ediyorsan yolculuğa
Ve o yolculuk,
Yeni hatalara yol açıyorsa...
Arkana dönüp sakın bakma."
diyor bana!

Bu hikaye, her konuştuğunda
Beni anlatıyor bana,
Ve emin ol yolcu
Sana da seni anlatacaktır
Yeterince ıslanınca.

Şimdi bir çare bulabilmek için
Öyle bir kalmalıyım ki fırtınanın ortasında
Yağmur üşüyen bedenimi değil,
Benden kaçmış ruhumu dövmeli.
Ve o korkak ruh, yine de,
Asla geri dönmemeli.

Yolculuk

Korkuyorum yine
Yol almak korkutuyor beni
Yine bilinmeyen bir şehir
Uzun bir yolun sonunda
Beni bekleyenler
Benim bilmediğim

Ancak garip bir sevinç de var.
Gidiyor olacağım.
Yeniden yollarda
Kendimden biraz uzakta
Ancak tamamen değil bu sefer
Yeni bir yer ekleyeceğim
Giderek büyüyen Dünyama

Yeni bir şehir
Eskilerine yeniden gitmek bile
Güzelken bu kadar
Üstelik yolda olmak
Saatlerce

Üstelik de bir dostum bekliyorsa
O şehrin bir köşesinde

Efla'nın Şiiri

Gitmek lazım bazen yine de.
Geride kalan herşey pahasına gitmek lazım.

Çok fazla şey de lazım değil öyle...
Bir sen lazım kendini taşımak için,

Belki bir de otobüs bileti falan...
Varsa cebine birazcık da para.

Umutlarını da alıp yanına,
Yola çıkmak lazım biran önce...

Sıkıntı, keder ne varsa rahatsız eden,
Geride bırakıp gitmek lazım.

Belki onları da almak lazım yanına.
İssiz bir yerlerde bırakmak için o da.

Mevsim ne olursa olsun,
Bir bahar şarkısı dilinde

Hava nasıl olursa olsun,
Yüzün günlük güneşlik.

Çekip gitmek lazım bazen....

SANIK (Artemis Entreri nin Şiiri)

Sanma ki ellerin arkada ve kelepçeli
Yüzün önüne düşmüş diye
Arkalara bakmak onursuz olsun.
Geride bıraksan bile
Geride bırakılmamışsın.

Sanma ki dizlerinin üstündesin
Ve yerleri öptürüyorlar diye
Vatanından çıkmış olasin.
Esir kaldığın her bir karış,
Gözyaşının düştüğü bu topraklar..
Senindir, ya da sen olmalı.

Sanma ki sen sanık!
Yargılayabilirler seni.
Ne ben, ne de başkası.
Uykuyu tatmaya muhtaç
Bir gece, kış soğuşunda
Sanma ki cezalandırabilirler.

Sensiz kalmış bir Dünya,
Bakmaya korktuğun,
Arkanda kalanlar.
Ya da peşinden koşanlar...

Sen düşünce neylesin?

Çığlıklar

Çığlıklar yankılanıyor beynimde
Çocukların kadınların çığlıkları
Kimi yakından kimi çok uzaklardan
Korkunç bir acıyla yüklü
Yüzüme vuran bir tokat gibi gerçek

Zihnimden silinmiyorlar bir gün bile
Gökyüzünü farklı görüyorum duydukça onları
Sesler bile değişti etrafında
Yok ediyorlar eski benliğimi çığlıklar parça parça
Yeni bir insan yaratıyorlar en baştan

SUÇLULAR

Her suçun ardından
Muhafızlar arar suçluları
Bulurlar da
Bazen bir bazen daha fazlasını
Bulup getirirler insanların önüne

Gereklidir şimdi yargılamak suçluları
Bir yargıç çıkar görev verilmiş
Yargıç ikna edildiğinde suçlunun suçluluğuna
Ceza verilir olay kapanır
Sonraki cinayet ya da hırsızlığa kadar
İnsanlar dağılır.

Geçer gider zaman suçlar artar azalır
Hep görev başındadır muhafız ve yargıçlar
Her suçun ardından onlara koşar insanlar
Bitmeyen bir lanet gibi bitmez görevleri
Asıl suçluları örtmek için insanların içindeki
Bulmalı ve cezalandırılmalıdır görünen algılanan suçlular
Ve bitmez suçlar Dünya döner.

Gerçek suçluysa her defasında
İnsanların zihnindeki derinliklere kaçır.

BİZDE İNSAN ÇOK

Umursamayız
Sokakta birbirini vuran insanlarımızı
Bizde insan çok çünkü
Fabrikalarda beş kuruşluk önlemlerle
Hatta beş dakika harcayarak beş kuruşu ödemek yerine
Kurtarabildiğimiz hayatlar mühim değil ki
Nasıl da çok insanımız var bizim

Babasız kalan çocuklar, evsiz aileler
Açlıktan bir deri bir kemik insanlarımız
Hepsinin yerine koyacak daha çok kişi var

Depremlerde çürük binada, sokaklarda çukurların içinde ölenler
Sellerde boğulup evlerinde zehirlenenler sobaların dumanından
Onca insan için ne yapılabilir zaten
Ölüm Allahın emri deriz sonuçta
Ve Ayrıca ekleriz
Çok insanımız var daha...

YOL ÖNCESİ

Hazırlıklarımı yapmışım
Bir ozan ne kadar hazırlanırsa artık
Gidiyorum iki saat var
Terkediyorum bu şehri
İki günlüğüne de olsa

Gidiyorum güneyde
İsmi bilinen kendisini bilinmeyen
Yepyeni bir şehre
İçimde garip bir duygu
Korku değil
Heyecan da değil sanki
Başka bir şey

Özlemişim yollarda olmayı
Böylesine delice
Böylesine ansızın
Aslında çok da olmadı önceki geçeli
Yine de özlemişim özlüyorum

Şarkılar olacak yine yolda
Anılar akacak.
Yepyeni şeyler düşüneceğim
Doğan güneşi izleyeceğim
Hiç izlemediğim bir köşesinden Dünyanın
Daha önce

Özleyeceğim geldiğim şehri
Yine de o şehirde anlayacağını bileceğim beni

Bir buçuk saat kaldı yola çıkmama
Yeniden
Zaman geçecek
Ben tüm kimliklerimi bırakacağım geride
Sadece yolcu olacağım
Ve gideceğim
O şehire...

Gitmek ve Gelmek

Ne garip şehirleri var ülkemin
İlk görüşte sıradan gelen
Ayrıldığımda ise
Özlediğim
Neyi özlediğimi bile bilmeden
Bazen

Üzerinde bir avuç ot bulunan
Tepeleri ve Düzlükleri bile bazen
Arıyorum başka bir şehre gittiğimde
Toprakta bir tını var
İlk başta fark etmediğimiz
Ancak işimize işleyen sanki

Bilmeden o tınıyı özlüyoruz
Döndüğümüzde...

Gittiğim ve geldim.
Artık bir parça daha eklendi
Haritada daha önce bir boyadan ibaret olan
Daha bir anlam kazandı
Daha bir büyüdü Dünya

Artık bir şehir daha var.
18 saat uzakta benden
Ancak yine de orada
Ve bekliyor benim bir gün
Yeniden gitmemi.

Gittim ve geldim.
Bir an gibi kısa bir gündü
O şehirdeki zaman
Ancak hep zihnimde yaşayacak o an
Ve bir yanımda o şehirde olacak
Her zaman...

SAVAŞ

En çok üzen beni
Ölenler değil
Ölenlere üzüliyorum elbette.
Azaltmıyor üzüntümü
Vatan için ölmüş olmaları da
Aksine bu vatan için canını verenler
Yaşasaydı ve hizmet etselerdi vatana
Neler kazanırdı ülkemiz diyorum.
Son bahar yağmurlarının soğuttuğu bir toprakta
İnsanın insana duyduğu nefretin kurbanı olanlar
Üzüyor beni elbet

Ancak en çok üzen onlar değil yine de
Geriye kalanlar yaşayanlar
O dehşetin ardından
Hala insan gibi
Eskisi gibi olmaya çalışanlar
Düşündükçe onların titriyorum çaresizlikten

Bir nefret denizinde yaşanan günlerin ardından
Nasıl arınabilir insan üstüne yağışan damlalardan
Nasıl bir insana baktığında bir insan görebilir artık
Güneş toprak yağmur nasıl anlamlarını koruyabilir
Savaş sırasında bambaşka bir şeye dönüşmüşlerken gözünde

Korkuyorum savaşa giden masum çocuklar için
Onsekiz ondokuz yaşlarında
Onlar için en büyük dileğim
Dilerim güzel dönsünler gittikleri gibi
Futbol oynayalım yine onlarla
Kızlar hakkında konuşalım.
Çay ve simitle kahvaltı edelim.
Gülelim saçma sapan fıkralara

Yine güzel dönsün o çocuklar
Gittikleri gibi
Orhan Ustanın da dilediği gibi.

KENDİMİ KAYBETMEK

Uzaklara hiç olmadığı kadar uzaklara
Giden ve dönen ben değildim yalnızca
Orada yıkıldı yine bir şeyler
Dünya değişti
Beni de değiştirerek
Bir defa daha

Öylesine ki
Kaybettim kendimi bir daha
Daha önce defalarca olduğu gibi
Karanlıkta

Karanlık etrafımda
Birilerinin doğruları geliyordu üzerime
Yok etmek için benim olanı bende
Bense onlardan bir şeyler almak
Ancak benim olanı da kaybetmemek istiyordum.

Dönmüştüm dönmesine
Ancak zihnim yolculuktaaydı hala
Üstelik de hala bulamıyordu yolunu
Düşünceler yerine geçiyordu
Gözlerimin gösterdiği görüntülerin
Yaşamın yerini zihnimin derinleri aldı iki gün

İki gün ve yavaş yavaş
Yeniden yaratıldı gerçekler.
Farklıydı skisinden şüphesiz
Ancak yine benimdi zihnim

Hala ışıklar parlak değil yeterince
Kayıbım yine
Belki de hep öyleyim.
Sadece yollar anlatıyor bana
Bu gerçeğin ne denli gerçek olduğunu

Ancak bulduğumda yeniden gideceğim yolu
Yalan da olsa o yol ve arkasındaki şehirler
Biliyorum o yalan benim yalanım yalansa da
İnandığımı yapıyorum kalbim ve yüreğimle
Kendimi bir daha aydınlıkta bulduğumda....

Toprağın Fısıltısı

Sona mı yaklaşıyoruz?
Yaşam gidiyor mu bu gezegenden
Şimdilik yavaş yavaş
Kararlıca ancak hiç olmadığı kadar..

Ne felaketler gördü bu toprak
Çok soğuk kışlar, cehennem gibi yazlar
Ancak böylesi bir ümitsizlik yaşadı mı hiç

Dinleyin dikkatle duyacaksınız
Sesi son gücünü harcayan çömüş bir yaşlı gibi..
Oysa asırların tüm bilgeliğine rağmen
Bir çocuk gibi neşeli değil miydi yıllardır...

Yanılıyor muyum diyorum kendime
Duyduğum ses bir hayal mi diyorum
Ancak tüm seslerden daha gerçek iken bu fısıltı
Ne kadar kaçabilirim ondan

Özlüyorum toprak
Mutlu günlerini özlüyorum senin
Ne yapabilirim söyle anlat bana...
Anlat yeniden kurulsun
Bu sefer farklı olsun bu Dünya...

Benden Bana Kucak (Artemis Entreri nin Şiiri)

Önüme diz çökmüştüm
Kalk! diye haykırdı ben
Ama ben kalkarken
Dönmüştüm çoktan arkamı.

Anlamadım biliyorum
Ama gitmeye devam ediyorum
Dur! diye haykırsam kendime,
Dururmuyum bilmiyorum.

Yakalıyorum omzumdan
Yüzleştirim benimle
Ne o? diye dalga geçercesine
Soruyorum kendime.
Yoksa ben ağlıyor muyum?

Hayır yüzüyorum tek başıma denizde
Hayır uçuyorum yalnız göklerde
Gözyaşı değil, yağmurdur ya da su
Ağlamıyorum kendi kendime.

Kabullensem ne yazar,
Ya da yazmasam artık birşeyler
Denizse bu, boşuluyorum çünkü
Yağmursa üşümeye başladım.
Titriyorsun! diyor bana ben.
Ama kendisi de titriyor.
Ve o kadar çaresiz ki
Isınmak için bana sarılıyor.

YETİŞMESİ GEREKENLER

Neler yetişmesi gerekiyor ömrümüzde
Ödevler sınavlar işler onca görev
Aşkımız çocuklarımız kaçamaklar belki
Sinemalar eğlenceler yolculuklar

Yaşam akıp gidiyor
Ve yetişmesi gerekiyor hepsi
Ucu bilinmeyen bir zaman dilimi içine

Her şeyden tatmak isteyen biri gibiyiz
Bir lokantanın içinde
Aceleyle yiyiyor hiç tad alamıyor
Sonra çok şey yapmış
Ancak bir hiç uğruna yaşamış gibi
Veda ediyoruz yaşama...

Tabii ki böyle değil tüm insanlar
Ancak öylesine böyle olmaya itiyor ki Dünya
Kaptırmamalıyız akışa kendimizi
Direnmeliyiz.
İzin vermemeliyiz yaşam denen öyküyü başkasının yazmasına
Kendi öykümüzün yazarı
Ya da ozanı kendi yaşamımızın şarkısının
Başkası değil kendimiz olmalıyız.

Kalbimdeki Ağırılık

Bir ağırılık var kalbimde
Bir darbe indiğinde
Önemsediğim bir dostluğun üzerine
Hep olur bu ağrı...

Çok isterim...
Bu darbenin hiç inmemesini
Ama bazen olur işte
Engel olamam kendime
Ve dostluk çatlar bir yerden

Biliyorum
Bir kere oldu mu bu çatlak.
Tam iyileşemez hiçbir zaman...
Ve en iyi günlerde bile daha sonra yaşanan
Hep hissedilir eksik olan bir şeyler

Geri gelmeyecek bir duygunun
Kaybedilmesinin verdiği bir ağrı
Tam kalbimin üzerinde

Hayatta en önem verdiğim duyuyken dostluk
Dostlarım bile anlayamazken bunun benim için önemini
Kime anlatabilirim ki bu ağrının şiddetini

Bir dostluk daha bir daha kırılırken
Bir daha eskisi gibi olmamak üzere
Kendimde olamam ben...
Olmamalıyım da zaten...
Hakkım olmalı kaybetmeye kendimi
Bir an için bile olsa...

İçimdeki Yalnızlık

Aslında kafamın içinde her şey
Etrafımdaki insanlar neden değil
Arkadaşlarımın ve ailemin anlamaması da değil hatta
Tek başıma kalıyorum evet evde ama bu da değil
Zira tek başına olmak yalnız olmak değildir bilirim.

Kafamın içinde her şey
Ben yalnız olmak istediğim için yalnızım
Ancak o duygu sarmışken etrafımı demir parmaklık gibi
İstesem yıkar geçerim o demiri biliyorum
Ama olmuyor işte

Yalnızlık kafamda
Yine de engelleyemiyorum onu
Ve biliyorum
En çok da seçtiğim hayat neden oluyor kafamdaki yalnızlığa
Ancak o hayattan vazgeçmeyi seçebilir miyim?

Bir yol var belki
Aşacak zihnim kendini kapattığı bu çemberi
Şimdilik olmuyor olsa da

Büyük düşler uğruna yaşamak istiyorum ben
Bana verilmiş yılları
Ve büyük düşler görülemez
Büyük kabuslar da yaşanmadan.

Toprakta Uzanmak

Özledim toprağın üzerine uzanmayı
Üstüm başım toprak olurdu
Arkalarda bir çim kümesini yastık yapar
Ya da çantamı koyardım kafama

Saatlerce uyurdum bazen
Ya da kitap okurdum..
Ya da saçma şeyler düşünürdüm
Evrenin sonsuzluğunu ya da
Akşam yiyeceğim yemeği

Müzik dinlerdim bazen
Rüzgarın bitki ve hayvanların şarkısını
Toprak da bazen isteksizce katılırdı müziğe
Ancak söyledikçe coşar
Diğer tüm üyelerini kıskandırırdu koronun

Ne kadar zaman oldu toprağa uzanmalı...
Özledim uzanmayı...
Bir gün bir sonbahar gününde olduğumu unutmalı
Ve yeniden uzanmalıyım toprağa
Ve de bırakmalıyım kendimi..

Toprak Ana (Dreamscape in Şiiri)

Eskisi gibi değiliz!Farkındayım..
Acımasızlaştık sana ve doğaya karşı.
Kibrimiz o kadar büyük ki
Körleşmişiz sonunda.
En iyi olma isteği mi bizi buralara getirdi?
Yoksa hiç bitmeyen savaşlar mı?
Senin değerini,
Her geçen gün daha fazla anlamamız gerekirken
Daha da tamahkar davranıyoruz.
Bize sunduklarını beğenmez olduk!
Bizim evimiz sensin
Bugünlere gelebildiysek
Senin koruyuculuğun sayesinde geldik.
Bizi affet!
Her ne kadar çok geç kaldıysakta...

İnsanoğlu

Sizi ben doğurdum
Belki bir annenin çocuğunu doğurduğu gibi değil
Ancak yine de
Gözünüzü daha açmadan attığınız tekmeleri hissettim karnıma
Ve gözünüzü açtığınızda ilk adımlarınızı izledim.
Zaman zaman engel oldum düşmenize size destek olup
Zaman zaman da kendiniz öğrenin istedim.
Başarılarınıza sevindim
Felaketler yaşadığınızda ağladım.
Siz benim çocuklarım
Nasıl kızabilirim ki size
Nasıl suçlayabilirim sizi
Bilmiyorsunuz ki asıl zarar kendinize
Daha süslüsünü görünce kaldırıp atılacak
Bir kürk için öldürülen hayvanlar
Paylaşmak yerine daha fazla yeri kendinizin yapmak için
Kesip yerine evler şehirler yaptığınız ormanlar..
Kirlettiğiniz sular
Bir cehennem alevine söndürdüğünüz rüzgar...
Sizin kendinize çektirdiğiniz kadar acı çekmiyor ki
Ben size üzülüyorum çocuklarım
Birbirinize yaptıklarınıza ve de kendinize
Korkularınız sizi inandırmış
Daha güzel bir Dünya olamayacağına
Oysa daha farklı bakmanız lazım sadece...
Göreceksiniz baktığınızda...
Sizi hiç suçlamadım çocuklarım
Suçlamam da hiçbir zaman...
Ancak asıl soru şu galiba
Siz affedebilecek misiniz kendi kendinizi
Kendinize çektirdiğiniz onca acıdan sonar

Savaş Öncesi

Silahlar bilendi, giyildi zırhlar
Tıkasa da boğazımı garip bir duygu
Zaman zaman
Hazırım savaşa

Orada karşımda
Meydan okurcasına duruyor düşman
Ve ben son taktikleri düşünüyorum
Başlatmadan son saldırıyı

Duruyor toprak ve rüzgar
Ağaçlar hayvanlar bekliyor
Ne zaman olacağını bilemeseler de
Çok da beklemeyeceklerini bildikleri dövüşü

Aklıma geliyor ünlü savaşçının sözü
Kazanır girdiği her savaşı savaşçı
Bilirse eğer hem kendini hem de düşmanı
Bu defa sadece kendimi bilmek yetecek diyorum içimden

Rüzgar esiyor hafif sabırsızca
Belki de vaz geçirmek istiyor savaşacakları
Bense bekliyorum
Düşmanıma ve arkasındaki dağlara bakarak...

Hastaydım Bugün

Hastaydım boğazım ağrıdı.
Terliyordum bir de
Hapşırıyordum arasına

Evde kalmak istedim bütün gün
Birilerine sızlanıp çok hastayım demek
Durmadan bir şeyler istemek uzanıp yatarken

Sonra kitap okumak ve müzik dinlemek
Yerimden bile kıpırdamadan
Tamam belki arasına gezinerek evin içinde

Ama olmazdı işte
Büyüdüm ben
Bir çok işim var artık
Hasta olsam da devam etmem gereken

Zaten bir oyun da değil miydi oynanan eskiden
Hala oyun oynayabilsem de bu yaşıma rağmen
Bir arkadaş olmadan tadı çıkmaz zaten oyunun

İyisi mi ilacımı almalıyım
Sonra da çıkmalı dışarı yaşamalıyım
Ama kimbilir belki yeniden hasta olunca...

Aç Toprak (Dreamscape in Şiiri)

Acıkmıştı toprak
Canı su içmek istiyordu
Ama yoktu ki elleri
Kavrayabilsin bir bardağı.
Sırt üstü yatmış göğre bakıyordu
Yüz ifadesi buruktu
Çünkü gök ona kızılıyordu
Koca Sarı tek gözüyle...
Tek bir damla su istemişti
Acaba çok mu şey istiyordu?
Konuşmuyordu benden başkasıyla
Derdini sordum ona
"Niye üzgünsün?"
Oysa gözlerini göğre çevirdi.
Şimdi anlamıştım
Neden üzgün olduğunu,
Karnı acıkmıştı besbelli.
Yapacak bir şey yoktu ki
İnsanoğlunun yaptığı hataların cezasını
Yaşlı toprak çekiyordu işte!

Toprağın Sahibi (Bogus un Şiiri)

Doğruldu Kabil nihayet,
Abil'in ezik başından.
O toprağa çalıştı hep
Toprak adadı toprağa...

Küçük kardeş öyle mi ya?
Aktı mı teri hiç toprağa?
Kanlı can adanır mı hiç
Kan yutan toprağa.

Ondan aktı zaten,
Küçük kardeşin kanı...
Kin değildir bizi ayıran,
Kıskançlık bozdu aramızı.

Bundandır paylaşamaz
Sürgün soyu Adem'in.
Bundan sevmez bizi,
Kof toprağı cennetin.

Akınca kanı yaradanın
Yaratılanın vücudundan
Ayrıldı kavmi insan
İki insan boyundan

O günden beri ayırırız biz,
geliyoruz iki soydan,
Yarımız Abil'in akan kanı,
Yarımız Kabil'in ezen taşından.

Ayrı mıyız Gerçekten?

Ayrıldık mı birbirmizden.
Her millet ayırdı mı yollarını diğerinden
Paylaşamayacak kadar yaşamlarını
İnsanlar bencil mi artık
Ya da hep mi bencildi?
Çılgık atan bir kardeşine yardım eden abi de
Kedine getireceği faydasını mı hesaplıyor yardımın....

İnanmıyorum..
Evet insanlığa adamadık kendimizi
Vucudumuzdaki bir hücrenin bizim yaşamımıza adaması gibi.
Kendini
Kendimizi de düşünüyoruz.
Mutlu da olmak istiyoruz.
Ancak başkalarının da mutlu olmasını istiyoruz aynı zamanda
Üzülen her insan üzüyor bizi
Hatta en korkunç düşmanımız bile acı çekerken
Yardım etmek istiyoruz
İtiraf etmesek de kendimize

Korku perdeliyor gerçek kimliğimizi
Bencil olmazsak ne kadar mutsuz olacağımızı anlatmışlar bize hep
Ve anlatılanları dinlemişiz
Dinlediğimiz için de gerçek mutsuzluğa mahkum etmişiz kendimizi

Unutmalıyız anlatılanları
En baştan tanımalıyız kendimizi
Korkmamalıyız...
Bir hayat var elimizde
Ötesi var ya da yok
O hayatı nasıl yaşamak istiyorsak öyle olmalı hayatımız
Ve herkes hayatını istediği gibi yaşadığında
Kimse yalnız olmayacak
Hep beraber olacağız yeniden
Korkmadan
Ve daha sıkı tutacağız ellerimizi bu defa...

Yazamıyorum

Anlatmak istediğim çok düşünce var kafamda...
Kelimeler yerlerine oturmuyor bir türlü...
Garip bir haldeyim bugün...
Sınavlardan mıdır birkaç gün sonraki...
Yoksa hastalığım mıdır bilmiyorum..
Ya da dışarıdaki soğuktan...

Garibim bugün
Dünyanın halinden midir bilmiyorum...
Ya da uzaklarda beni düşünen insanlar mı bunun nedeni
Bilmiyorum nedeni bilmiyorum....

Sonbahar ilerliyor hızla ve kışa geliyor.
Toprak yine çok güzel
Ve gökyüzü
Dünya yine çok şey anlatıyor.
Duyuyor ve görüyorum. Ama olmuyor.
Yazamıyorum....

Edmond un Şiiri

Yazmak ilham değil yürektir,
Kelimelerle konuşmak cesarettir,
Bekleme ilhamı gelmeyecek o,
Sen yaz şiirini, yüreğin seninle.

Yaz yeter ki, ne yazarsan yaz,
Nasıl olsa gerisi gelecektir
Eğer ki bir mısra yazdıysan
İkincisi neden olmasın?

Hisset yüreğini, bekleme periyi
Ne zaman geldi ki, şimdi gelsin
Peri yazmayacak bu şiirleri
Yüreğinden dökülen kelimeler yazacak.

Zaman Hızlanıyor...

Vakit olması gerekenden az böyle günlerde
Çok iş var
Yaklaşıyor onların bitmesi gereken günler
Geçen her saniye görünür oluyor
Saatler geçtikçe içimde bir his
Zaman sanki daha hızlı eskisinden

Hızlanırken yaşamın her günü daha kısa sürüyor sanki
Sevdiğim müziği dinlemek rüzgarı seyretmek daha zor
Diğer günlere göre
İşler her an aklımda
Ve çalıyorlar zihnimi
Onlarla uğraşmıyorken bile
Onlar meşgul ediyor beni.

Biliyorum tüm görevleri ben kabul ettim üzerimdeki
Tüm devleri isteyerek severek aldım.
Sınavların beni sınamasını da isteyen benim...
Ancak bir yolu olmalı
Hem istediklerimi yapmanın
Hem de zamanın ne hızlı ne yavaş
Tam akması gerektiği gibi akmasının

Kimbilir belki ara ara kötü değil
Hızlanması veya yaşaması..
Başka bir parçası bu da hayatın
Tadı alınması gereken
Sonuçta yeni bir hayat kurmak
Hiçbir zaman kolay olmadı...

Öncesinde

Birkaç saat kalmış sınava...
Biliyorum ne ilk ne de son sınavı bu
Hayatımın
Ve ucsuz bir çizgi içinde belki önemsiz de yeri
İlk baktığımda

Ancak yine biliyorum ki noktalardan oluşur çizgiler..
Ve her bir noktaya gerekli önemi vermeyen ressam
İstediği resmi çizemez hiçbir zaman...

Neler yapabilirim bu birkaç saatte bilmiyorum
Kimin aklına gelir ki şiir yazmak
Sınava girmeden birkaç saat önce

Ben biliyorum
Hem girilen sınavlar önemsendiğinde
Son birkaç saat bile ne yapılır
Düşünecek kadar hem de
Hem de bir sınava girmeden
Hayatımdaki yeri bir nokta kadar küçük olsa da
Bu kadar önem verilen bir sınava üstelik
Girmeden vakit bulunduğu
Şiir yazmaya da
İşte o zaman hayatım benim için yaşamaya değer...

Vazgeçme

Bakıyorum gözlerine
Nasıl mutlu olduğunu izliyorum
düşünüyorum
Büyüyeceksin
Ve sen büyüdükçe de
Vaz geç diyecekler sana

Başımı öne eğiyorum göz göze gelmemek için seninle
Fısıldıyorum kendime aslında senin için olsa da sözlerim
Sakın vazeçme

Büyüyeceksin
Emekleme artık yürü diyecekler sana
Emeklemektir bazen bir yere varmanın tek yolu
Sakın vaz geçme emeklemekten

Devam edeceksin büyümeye
Ağlama diyecekler sana
Konuş ağlamak yerine anlat söylemek istediklerini
Vaz geçme ağlamaktan

Bir zaman gelecek
İnanma diyecekler masallara büyüdün artık
Dinleme onları sakın
Masallar gerçektir çünkü sen onlara inandığın sürece

Zaman gelecek diyecekler ki
Gerçekçi olma zamanı artık
Gençlik yıllarında kalmalı artık uçuk hayaller
Umursama söylenenleri
Devam et hayal kurmaya

Unutma
Ancak sen vaz geçmezsen kurulabilir
Çocukken gerçek zannettiğin Dünya
Vazgeçme o nedenle
Vazeçme....

Sarhoş Olmak

Sarhoş oldum mu hiç?
Yaklaştım aslında
Kuzenimle bir barın yüksek sandalyelerinde içerken

Yaşadım  nl   mer  stadın anlattığı duyguyu dizelerinde
Aihnimdeki düşüncelerin ve kaygıların kayboluşunu
Sadece o an kalmıştı
Ve de bir dostumla içmenin verdiği unutulmaz tad..

Hissettim ben
Korkmasam körkütük sarhoş olmaktan
Daha da fazla çıkaracaktım belki tadını....
O anda bile hiç değilse bir kaygıyı tutabilmişim demek zihnimde..

İtiraf etmeliyim
Güzeldi bir geceliğine de olsa ara vermek düşünmeye
Öyle ki bağlanabilirdim belki içkiye kimbilir
Kendimi mısraların akışına bıraksam...

Aşağıdaki şiir bir arkadaşımın kuzeninin ödevinden esinlenildi. İçinde top yaprak ve yağmur bulunan şiir istemişler çocuktan... Bilmiyorum nasıl oldu? :)))

TOP İSTEDİM

Top istedim buluttan
Yağmur verdi top yerine
Yağmurda güzel ama
Nasıl vuracağım yağmura
Vurduğum gibi topa

Top istedim ağaçtan
Yaprak verdi top yerine
Vurabiliyorum yaprağa ayağımla
Ama hızlı gitmiyor ki ben vurunca
Top gibi...

Top istedim amcadan
Para istedi top vermek için
Nereden bulacağım parayı bilmiyorum dedim
Amca güldü...
Neden güldü?

Biz Böyle Büyüdük

Bir eylül ayının değiştirdiği bir ÷lkede doğduk
Ben ve benimle birlikte büyüyen tüm çocuklar
Geçmişin, birkaç yıl öncesinin hikayesi gizlendi bizden
Ama biz hissettik gözlerinde ve seslerinin tınısında insanların
Bir şeyler olmuştu önemli bir şeyler
Ama anlamadık...
Belki de daha güzeldi anlamamak

Çocuk gelişimi hakkında öğütler dinlemedi anne babalarımız
Her biri ayrı ayrı konuşan uzmanlardan
Biraz da onların içlerinden geldiğince büyüdük
Biraz da bu ÷lke ve bu toprak büyüttü bizi
Öylesine de büyüdük denebilir kimbilir.

Henüz arkadaş olabiliyorduk herkesle
Aileleri bizden daha az ve daha çok kazanan
Çok farklı çocuklarla oyunlar oynadık...
Önemli değildi ki bizim için
Bazen topun kimin olduğu sorun yaratıyordu...
Ancak unutulurdu böyle sorunlar...
şimdi böyle değil sanki
En azından bazı çocuklar için...

Daha tam büyüymeden bize isim taktı
Bizden önce o çok önemli şeyleri yapan
Ancak ne olduğunu anlayamadığımız kuşak
Velet dediler bize
Hakları da vardı.
Bize öğretmemişlerdi ki ÷lkemizin sorunlarını
Ailelerimiz bile
Bir yana ÷lke sorunları
Onları geceleri uyutmayan onca zorluğu
İzin vermediler kendileri ile paylaşmamıza

Yeniden emeklememiz gerekti bizim
Yeniden öğrenmemiz yaşamın eksik kalan onca yanını
Burnunu kaldıran bir uçak sandığımız Türkiyeyi
İçinde yaşayan insanları
O bize masallar anlatan toprağı
Ve kendimizi tanıdık tekrar...

Büyüdük
Bu defa anne ve babalarımızın yardımı olmadan
Büyüdük
Topraktan destek aldık ayağa kalkmak istediğimizde
Ve sorduğumuza ona neden diye
Neden hiç olmazsa sen anlatmadın bize gerçeği
Zamanı değildi dedi bize
Henüz zamanı değildi..

Dalgınım Bugün

Garip bir duygu
Sarhoşluk gibi biraz...
Ancak farklı...

Düşünceler kafamdan sıyrılıp gitmiyor.
Aksine sanki çıkmak için dışarı
Zorluyorlar kafamı

Tam bir hastalık da değil
Yorgunluk ya da uyku da değil
Nedir bu anlamadım ki?

Kendimi bırakmak mı doğru
Uğraşmak mı eski halime dönmeye...
Bilmiyorum...

Bir şeyler var yapmam gereken
Söylemem gereken
Ama olmuyor bir türlü

Yapamıyorum.

Aşk Hakkında

Aşık Çocuk
Yanıyorsun....
Acı değildir aşk
Ya da acıların belki de en güzeldir.
Öyle ki seve seve çekilir
Ve üstelik vaz geçer miydin bu acıdan dense
Bin kere hayır der çoğumuz....

Üstelik hiç sevilmemiş de olsak
Hatta sevgimizi hak etmediğini de anlamış olsak
Sevdiğimizizin
Yine de vaz geçilir mi bu duygudan...
Sevdiğimiz için aşık olmayız ki biz aslında
Biz aşkı sevdiğimiz
Ona her baktığımızda hissettiğimiz çarpıntıyı
Onu bir an için görmek için
Bir dakika olsun konuşmak için onunla
Yaptığımız tüm çocuklukları
Aşkın kendisini sevdiğimiz için
Aşık oluruz.

Geride kalsa da tüm duygular
Ve hissetmesek de bir gün eskisi gibi
Yine de özlemez miyiz
Aşık olduğumuz o anları
Aşk acı vermez...
Gerçek acıları siler atar aslında
Ve yeni bir Dünya yaratır...
En azından Dünyamızı değiştirir
Daha güzel daha renkli yapar onu...

Asla vaz geçme çocuk
Asla vaz geçme aşık olmaktan
Ve de aşkını anlatmaktan...

Hayalle Gerçek Arasında

Ne zaman hayal kursam
Ne zaman başka bir Dünya hayal etsem
Zihnimde
Korkuyorum...
O Dünya beni alır
Ve ben artık yalnız orada yaşarım diye
Biliyorum...
Ben seviyorum yaşadığım Dünyayı
Bana yaşattığı acılara
Çektiğim zorluklara
Tüm umutsuz anlara rağmen seviyorum...

Ancak başka bir dünyanın hayali sardı mı zihnimi
Engel olamıyorum kendime bazen
Ve o zaman o hayal kopartıyor beni...
Ne kadar zorlasam da zihnimi
Hayal edemeyeceğim kadar güzel
Bu Dünyadan...

İstemiyorum bunu
Hayal ettiğim Dünyaları da seviyorum
Hem onları hissetmek
Belki bazı hayalleri taşımak üzere gerçeğe
Hem de gerçekten kopmamak istiyorum...
Mümkün olmalı bu değil mi?
Öyle olmalı...
Bir gün bulacağım bir yolunu...

Yağmur Duası

Yağ yağmur
Islat toprağı
Su aksın toprağın içinde
Hayat versin bitkilere
Sonra yeniden çıksın toprağın üstüne
Hayvanlar ve biz insanlar kana kana içelim diye

Güneşe Dua

Güneş
Isıt bizi
Sıcaklığını hissedelim kemiklerimizde
Kaybolsun önceki gecenin mahmurluğu
Uyanalım yaşamaya başlamak için
Yeniden...

Tam Ortasındayım...

Tam ortasındayım büyük savaşımın önemli bir çarpışmasında
Başlayalı epey olmuş bitmesine de var ama
Ve böyle bir anda her şey yanlış gibi geliyor bana...
Sanki üstüme geliyor zaman
Her işaret her renk kötüye gittiğini söylüyor bir şeylerin
İçimde bir ses bırak diyor savaşı tanlı bir tonla
Biliyorum başaracağım devam edersem
Zihnim bana söylüyor bunu tekrar tekrar
Ancak aklımın bir yanı dinlemek istemiyor onu
Sanki içimde başka biri var...

Baş etmeliyim başarmalıyım
Çünkü biliyorum
Sadece benim savaşım değil bu...
Çünkü.....
Üstad Hemingway ne güzel demiş
Bir insan zafer kazandığında tüm Dünya kazanır
Kaybettiğinde de tüm Dünya kaybeder aslında...

Hava Çok Güzel Bugün

Güneş yaklaşan soğuğu delip geçiyor
Isıtıyor kemiklerime kadar bedenimi
Rüzgar arada bir çarparak yüzüme hatırlatıyor
Güneş gidince dönecek ya

Olsun ben rüzgarı ve onun soğuşunu da seviyorum
Elimi uyuşturan soğuşun dağılmasını
Evin içine girdiğimde
Hatta evi ısıtamadığım günlerde
Çıkmak istemeyişimi yorganın altından

Seviyorum böyle günleri
Ve bir defa kaptırdım mı kendimi
Unutmak istiyorum her şeyi
Ancak unutmamalıyım
Unutmamam lazım
Biliyorum....

Bugünlerde...

Bugünler garip
Sanki etrafımda konuşan insanlar bir rüya gibi
Sesler ulaşmıyor zihnime
Mektupların harfleri derinlerde kayboluyor.
Etrafım soğuk hareketsiz ölü sanki
Yırtmak istiyorum ördüğüm duvarı olmuyor.

Düşüncelerim zihnimde dönüp duruyor
Ulaşmadan bir yere
Duygular bir denizin boşması gibi boşuyor beni...
Hayallerim uzaklaşıyor
Sonra anılarım da izliyor onları
Çıplak bir bugün kalıyor geriye
Ve hızlanan zaman yakalamamı engelliyor onu da

Bir düşünüş gibi
Tutacak bir şey yok
Hareket bile edemiyorum ki zaten
Etrafımdaki insanlarda tepkisiz
İzliyorlar sadece düşünüşümü
Anlamıyorlar...

Yere vurma anı
Bazen bir hayalden uyandırıyor
Bazen de gerçek tamamen kayboluyor
Hayal Dünyası tamamen kopartıyor beni Dünyadan
Daha gelmedi o an
Ama gelecek

Ya sonra
Sonra ne olacak?
Bilmiyorum.

Tanrılar

Onlara tapmışız yıllarca
Tapiyoruz da hala
Neden yapıyoruz bunu
Örneğin bir kuşun tanrısı yokken
Ya da böceğin
Bizim var
Ve de yapamıyoruz üstelik onlarsız.

Bir anlam mı arıyoruz Dünyayı açıklayan
Zihnimizin keşfettiği ancak kavrayamadığı gerçekler mi itiyor bizi
Hiç sorgulanmaması gereken bir gücü hayal etmeye...
Ya da yaptıklarımızın sorumluluğunu atacak birisi
Belki de bir gün tüm kötülükleri yok edecek bir güç mü arıyoruz
Ve de o güce inanmak istiyoruz...

Ve eğer varsa tanrı nasıl bir şey olabilir.
Yunanlıların seven ağlayan aldatan ve aldatılan tanrıları gibi mi
Ya da duygulardan arınmış bir varlık mı
Ya da bizden farklı ama yine de bize benzeyen
Belki de bu nedenle kendini bize çok da göstermeyen biri mi?
Bir tane mi sayısı yoksa daha mı fazla
Eğer birse nasıl bir duygu başka birinin olmaması ona benzeyen...

Düşünüyorum
Yüzyıllardır inanılmış binlerce tanrıyı
Aynı dine inanlar bile aynı tanrıya tapmıyor çoğu zaman
Ve her biri farklı olan bu tanrıların ne kadar güzel her biri
Ve belki bu tanrılardan biri
Ya da kimbilir birkaç yüzü gerçek
Geri kalanlar ise ona inanların
Yani inanların yarattıkları

Düşünüyorum...
İstedi mi insan neler yaratabiliyor
Tanrılar bile çıkabiliyor elinden
Nedeni ne olursa olsun
Ve öylesine güzel yaratıyor ki tanrıları
Kendisi bile anlamıyor
Onları kimin yarattığını

Korku ve Sevgi

Küçücük bir bebek yeni çıktığında annesinin karnından
Aşık değildir belki yıllar sonra peşinde döneceği güzele
Nefret duymaz hiçbir düşmanı yoktur ki henüz
Ya da o bilmez düşmanlarını
Öfkelenmez de...
Üzülecek ya da neşelenecek kadar tanımamıştır Dünyayı

Ancak iki duygu vardır ki onları hisseder iliklerinde
Dünyayı gördüğü ilk dakikalarda bile
Biri korkudur bu duyguların
Büyük bir gürültüyü duyduğu anda
Nasıl irikildiğini anlatıp da bir bebeğin
Kanıtlamak isterler bilimadamları bebeklerin korktuğunu
Gerek yoktur oysa bunlara
Doğumun hemen sonrasındaki ağlama sesi yeter
Bebeğin ilk duyduğu korkuyu anlatmaya

Ve sevgi
İlk anlarda hissedilen öbür duygu...
Bebeği aldığı anda kucağına annesi
Ağlaması kesildiğinde
Hissederiz
İlk defa tadışını bebeğin sevgiyi...

Zamanla diğer duygular da rol oynar yaşamımızda
Bize yön verir değiştirirler hayatımızı
Ancak hiçbir bu ikisi kadar güçlü değildir
En tutkulu aşkı bile unutmak mümkünken
Nefret duyduğumuz biri ile barışabilirken bir bayram günü
Bir bahar gününün güzel havasında unutabilirken tüm hırslarımızı
Kolay kolay silemeyiz ne sevgimizi ne de korkumuzu zihnimizden...
Ne sevgisiz ne de korkusuz insan yoktur aslında...
Sevgisiz görünen duyduğu sevgiyi korkusuz ise korkusunu gizler...
Ancak önleyemezler en başarıları bile
Bu iki duygunun en beklenmedik anda ortaya çıkışını

Kimbilir bu yüzden belki de
Yıllar yılı insanları etkilemek isteyenler de
En çok bu iki duyguyu alet ederler amaçlarına
Ve bu iki duygudur
Aileden halklara kadar birleşebilmiş tüm toplumları
Birleştiren mayanın en özel parçası

Tanrılar da
Varlarsa
Ya da kullanıyorsa birisi onların hayallerini
Bu iki duygu ile hükmederler insanlara
Ya onları doğru yola
Ya da en büyük yanlışlara sürüklerler

Belki biz de bilmeliyiz...
Korkuyoruz evet...
Bir korkak gibi...
Ve seviyoruz....
Bir sarhoşun haykırdığı gibi hem de
Hayatımızı en çok hangisi şekillendirecek peki
Korku mu sevgi mi?

Sonbaharın Sonu

Bir mevsim daha bitti
Değişti Dünya
Bir gün dönecek olsa da eski haline
Şimdilik o günler bir düş kadar uzakta
Sıcak evimizde otururken hayal edebilsek de baharı
Giysilerimizi aşip da ruhumuza kadar işlerken soğuk
Sanki hep sürececek gibi geliyor kış

Gökyüzü karanlık
Ve çok kolay bir defa kapıldı mı insan
Tıpkı gökyüzü gibi geleceğin de karanlık olacağına
Tüm umudu kaybedip de
Ezilmeye
Hep var olacaktı gibi görünen gerçeklerin altında
En uygun günler
Sonbaharın bittiği ve kışın başladığı bu saatler

Yine de karanlıkta ışık saçan yıldızlarımız var hala
Ağaçlarda soğuğa direnen yapraklar asılı
Çektikleri tüm acılara rağmen gülümseyen çocuklar gibi
Bu en ümitsiz günlerinde bile Dünyanın var
İnsana devam etmesini fısıldayan sesler
Dinlersek duyabiliriz onları
Eğer dinlersek....

Değişti Şarkı

Duyuyor musun?
Daha bir sessiz çalışıyor artık notalarını
Hüzünlü sesler arttı içinde
Bazen ağladığını zannediyor insan hatta
Değişti toprağın şarkısı
Hala güzel de olsa
Değil
Eskisi gibi
Ağaçlara bakıyor
Ağlıyor
Gökyüzüne bakıyor
Ağlıyor
Ancak en çok insanlara bakınca ağlıyor sanki
Toprak senin ağlayışın bile öyle güzel ki
Ancak yine de her şeyi yapabilirim bil bunu
Duymak için yeniden
Şarkındaki gülümseyişi

Güneşin Çabası

Ne kadar acayip
Hayal edebileceğimden bile daha sıcak güneş
Ondan da daha sıcak üstelik kimi yıldızlar
Ama gece ve gündüz
Güneş ve yıldızlar göründü mü?
Bana soğuklarmış gibi geliyorlar yine de
Belki sıcak olması beklenen bir güç
Yaramadığında bir işe
Gerçekten soğuk olandan da soğuk görünüyor
Garip
Öyle gelmemeli belki de
Ama geliyor...

Zaman Durmuş Gibi

Onca iş var yapılması gereken
Kimse hesap sormuyor.
Kimse yok etrafta
Gülen ağlayanlar yok sanki
Hayır insanlar var
Bir şeyler de yapıyorlar ama sanki
Duruyor gibiler hareket ederken bile
Zaman oyun oynuyor
Onca iş olay felaket zafer varken önümde
Sanki hiçbir gelmeyecekmiş gibi hissediyorum bugün
Sanki her şey durmuş artık
Ve böyle de kalacak
Ama kandıramazsın zaman
Oynasan da benimle
Biliyorum geleceğin yaklaştığına
Ne çıkaracaksan çıkar önüme
Hazırım...

Üşüyorum
Soğuktan değil ama...
Hadi oradan diyeceksin biliyorumç
Bir kış günü neden üşünür ki başka
Ama öyle...
Belki kandırırdım kendimi dışarıda olsam
İçerideyim ama...
Sıcak bir oda da
Yine de

O yüzden çarem yok
Kaçamam
Biliyorum beni neyin üşüttüğünü
Kandıramam kendimi
Başkasını kandırsam bile

Yapmak isteyip de yapamadıklarım üşütüyor beni
Bir deniz kıyısında soğuk suya atlayıp yüzememek
Bir köyün derme çatma evinde atamamak sobaya odun
Yabancı bir şehri keşfedememek ya da

Biliyorum
Yapsaydım bunları
Özleyecektim bir üniversite kantininde ödev yapmayı
Belki de istediğim her şeyi yapamamak güzel yapıyor hayatı
Belki
Ama yine de üşüyorum

Yanımda olmayan insanlar üşütüyor beni
Tanımıyorum bir kısmını
Hiç görmediğim ama hayali hep yanımda olan sevgilim
Belki hiç karşılaşmayacağım onunla
Ve oğlum var bi de
24 yaşında insan çocuğunun hayalini kurar mı deme
Oluyor işte

Sonra
İstanbul daki kardeşim var mesela
Türkiye nin ve hatta Dünyanın onca köşesindeki dostlar var

Bir de
Bir de kaybettiklerim var
En çok da onlar geliyor aklıma üşüdüğümde..
İzini kaybettiğim dostlar kimileri
Kimileriyse nerede biliyorum
Ancak birbirimizi kaybetmişiz onlarla da çoktan
Bazıları ise....

Sorma bana 24 yaşında yaşar mı böyle duygular diye
16 yaşında bile yaşardım ben böyle duyguları
Her yaşta her duyguyu yaşamak belki de
Belki de yaşamı güzel yapan

Bazen bir müzik duyarsın
Sonra anlamsızlaşır ya yaptıkların
İşte böyle bir his yaşadığım...
Bir müzik dinledim istemeden
Ve şimdi üşüyorum.

Şarkılar

Daha bebekken tanıştım şarkılarla
Ninnilerle daldım uykuya
Babamın şarkıları ile yedim ilk yemeklerimi
Okulu Daha dün annemizin şarkıları sevdirdi bana
Ülkemi sevmeyi de dinlediğimde içimin titrediği marşlar öğretti
Beraber söylediğim şarkılar bağladı beni arkadaşlarıma
Bir gün dolaşmaya karar verdiğimde ülkemi ve hatta Dünyayı
Türküleri bana anlattı gezdiğim toprakları
Şarkılar andım kaybettiğim dostları
Şarkılarla kaybettim umudumu
Ve boşverdim her şeye
Sonra kaybettiğim yılları da umursamadan
Şarkılar beni yeniden bağladı mücadeleye
Yaratmak için daha güzel bir Dünyayı
İnsanların
Kuşların hayvanların
Toprağın rüzgarın
Dalgaların gemilerin arabaların
Fabrikaların kentlerin ormanların
Onca şarkısını dinledim.
Ve her birinin öyle çok emeği var ki bende
Hepsine borçluyum tek tek...
Bir de onları yaratanlara...

En Uzun Günün Ardından

Hava soğuyordu
Ve her gün daha karanlıktı öncekinden
Şimdi ise
Yine soğuk hava
Ancak aydınlık artıyor gün be gün
Henüz farkında olmasa da insanlar bunun
Ve gün gelecek soğuk da azalacak giderek
İnanması ne kadar gç de olsa
Bu soğuk kış akşamında
Biliyorum ki bahar geri gelecek
Rengarenk çiçekleri, ılık rüzgarlarıyla...

Bir Gün Biterken

Sona erdi ya bir gün
Hava karardı artık
Bitmiş gibi sanki her şey
Tüm yollar aşıldı
Tüm hedeflere varıldı...
Artık evimde mutlu bir akşam var sadece
Yaşanacak
Sonrası olmayacak sanki
Sonsuza kadar sürecek tek bir akşam...
Bir gün bitti sanki...
Anca yle bir gün ki bu
Sanki koskoca bir devir sona erdi.
Ve yarın o kadar uzak ki bugün
Sanki yüzyıllar gibi
Amca gelecek elbet
Elbette gelecek...

OZANIN ÖYKÜSÜ....

Gençti ozan
Kasabasının ilerisinde bir orman
Ormanın içinde de bir elf vardı.
Dedesi hatta onun da dedesi yaşarken bile oradaydı elf.
Şarkı söylüyordu.
Öyle güzeldi ki şarkı korkuyordu insanlar onu dinlemeye
Yaşlılar demişti ki bir daha geri gelmezdi onun sesini duyanlar
Ozan meraklıydı.
Korkuyordu bir yandan da yaşlıların anlattıklarından
Yıllarca korkusu merakıyla cebelleşti
Sonunda bir gece vakti
Işığı ile aydınlatırken ay yolunu
Doğduğu ve büyüdüğü kasabayı terk etti.
Şafak sökmek üzereydi sanki müziği duyduğunda
Zaman dondu sonra...
Hareket eden sadece şarkı kaldı...
Hayali anlatıyordu müzik
Bir çocuğun küçükken gökyüzüne bakıp kurduğu hayalleri
Sonra umut, üzüntülerin kötülüklerin gideceğine
Ve her şeyin güzel olacağına inanç yüklüydü notalarda
Güzellikler
Bir kadının ozanı hayran bırakan bedeni
Uykudan uyanan bir insanın sersemliği sonra
Gökyüzündeki binlerce yıldızın parlaklığı sonra
Bir bitkinin yavaşça büyümesi
Sonra acılar
Annesinden ayrılan bir çocuğun acısı
Ve bir çocuğun acısını giderememenin verdiği
Öbürkünden kat kat fazla olan
Yanan ormanı seyreden hayvanların çığlıkları
Çaresilik, üzüntü, nefret, öfke, kıskançlık
O kadar fazlaydı ki duygular
Elfin ne bedeni vardı artık ne de zihni
Bir tek şarkı kalmıştı geriye
Tüm hissedilenleri özetleyen...
Tek bir şarkı...

Uyandığında batıyordu güneş
Bir dere vardı ileride
Kendine baktı
Yaşlıydı ozan.
Geri döndü kasabasında
Yeniden tanıştı çocukken tanıdığı arkadaşlarıyla
Koskoca bir ömrü geçirmişti hepsi
O ise tek bir şarkı
Evet sadece tek bir şarkı için vermişti hayatını
Değer miydi?
Gözlerini kapattı
Haykırarak sordu kendisine
DEĞER MİYDİ?
Sessizce oturdu bir süre
Sonra kalktı
Açtı gözlerini
Biliyordu açıktı cevap
Ve çoktan verilmişti aslında
Yıllar önce yaşanan bir şafak vaktinde
Değerdi bir şarkı için değerdi.

BAĞIMSIZ ÖYKÜLER

BAĞIMSIZ HİKAYELER

Arkenon'nun Hikayesi

ÇOCUKLAR ARTIK KÂBUS GÖRMESİN!

Geniş, çimenlik alanın tam ortasında devasa bir doğum günü pastası duruyordu. Yirmi katlıydı ve en alt katın çapı en azından on metreydi. Pastanın en tepesinde kalın bir mum, kocaman alevler çıkarak yanmaktaydı. Siyah dumanlar göğe yükseliyordu. Pastanın her katını rengârenk çiçekler süslüyor, bembeyaz kremanın üzerine serpilmiş renkli şekerleri andırıyordu.

Şık kıyafetler giyinmiş, saçları itinayla taranmış, boyları ilk katın yüksekliğinden daha fazla olmayan çocuklar çevirmişti pastanın etrafını. Her biri, en değerli kumaşlardan yapılmış, en güzel işlemlerle süslenmiş, pastanın kreması ve taze hayaller kadar beyaz bir elbise giymiş olan altın saçlı güzel kızı alkışlıyor, hep bir ağızdan ona mutlu yıllar diliyorlardı. Kız sevimli bir gülümsemeyle karşılıyordu güzel sözleri. Kendisine alkış tutan çocukların önünde nazikçe eğiliyordu.

Melekler, gökyüzündeki sonsuz mavilik arasından usulca süzülerek çocuklara yaklaşıncaya ve onların üzerinde daireler çizerek harplerini çalmaya başlayınca, tüm başlar yukarı çevrildi. Erkek çocuklar hayranlıkla, kızlar ise gıptayla izledi doğaüstü güzellikteki kanatlı melekleri. Melekler ışıltılı gülücükler saçarak döndüler üzerlerinde ve mutluluğu anlatan melodileri boşluğa saldı. Dünyanın en iyi kalpli ve en güzel kızının yeni bir yıla, yeni bir yaşa adım atışını anlatan şiirler okudular.

Harpler yok oldu sonra. Birkaç melek aşağıya süzülerek kızı kollarından tuttu. Gümüş kanatlarını çırparak onu yukarıya, pastanın en tepesine taşıdılar. Diğer çocuklar daha hızlı alkışladılar ve doğum günü şarkıları söylediler. Kız, meleklerin kolları arasında pastanın tepesindeki mumun önüne geldi. Kendisini tutan meleklerle gülümseyerek baktıktan sonra mumu üfledi hafifçe. Mumun şiddetle yanan alevleri bir anda sönmüverdi. Aşağıdaki çocuklar coşkuyla alkışlamaya başladılar bu sefer. Altın saçlı kız utangaç bir tebessümle, meleklerin eşliğinde çimenlerin üzerine indi. Çocuklar sırayla kıza sarılıp onu tebrik ettiler. Bu arada meleklerin bir bölümü pastayı kesmeye koyuldu. İşlemeli tabaklara kocaman dilimler koyarak, ilki doğum günü çocuğuna olmak üzere tüm çocuklara dağıttılar. Öteki melekler de en leziz içecekleri ikram ettiler onlara.

Sonra harplerden büyüleyici melodiler döküldü yeniden, çocuklar yemyeşil çimler üzerinde danslar ettiler ve bu güzel güne daha da fazla neşe kattılar...

Büyük çimenlik alanın ortasındaki her şey mutluluğu, iyiliği, hayata bağlılığı, dürüstlüğü ve buna benzer birçok duyguyu anlatırken, alanı çevreleyen çam ağaçlarının gölgelerine sinmişti sivri kulaklı, kırmızı gözlü, buruşuk derili üç Kâbus. Sabırsızca ve sinsice bekliyor, devasa pastanın etrafında oyunlar oynayan çocukları eğlencelerinden etmek için fırsat kolluyorlardı.

Diğer ikisinin ortasında duran ve onlara göre daha iri yarı olan Kâbus, gıcırtılı bir sesle vaktin geldiğini haber verdi. İğneli çam dalları arasında sessizce geçerek, ısıldayan çimenlerin başına geldiler. Gözlerinde heyecan, sabırsızlık ve arzu ateşleri yanıyordu. Kuyruklarını sallayarak, sivri tırnaklarıyla çimenleri yoldular. Salyalarının damladığı her ot sarardı ve büzülerek toprağa karıştı.

Çocuklar onlardan habersiz, sarı saçlı güzel kızın bu önemli gününde doyaya eğleniyor, dünyadaki tüm kötülöklere inat gülücükler saçıyorlardı. Yeşilin, beyazın ve mavinin bulunduğu noktada tüm ağırlıklarından arınıyorlardı.

Neşenin doruğa ulaştığı noktadaydılar şimdi. Zamanı gelmişti. Kâbuslar onların eğlencelerini tam ortasında bölecek, boşluğa düştükleri anda, korku salacakları yüreklerine. Korkularla beslenecek, güçlerine güç katacaklardı.

Üçü bir anda açığa çıktıkları anda, uzun boylu çam ağaçlarının üzerinden süzülen bir gölge yollarını kesti. Şaşkın bir şekilde duraklayıp önlerindeki şeyi seçmeye çalıştılar.

"Durun!!"

"Lila!"

"Yaa! Az kalsın yetişemiyordum."

Küçük kanatlarını hızla çırpın, ucunda parıltılı bir yıldız bulunan ince asasını tehditkârca sallayan, kömür karası saçları hafif rüzgârda dalgalanan, dünyalar güzeli bir düş perisi duruyordu önlerinde. Kusursuz yüz hatlarına sahipti ve hafif çekik gözleri inci gibi ışıltıyordu. Üzerinde, kolları ve yakaları açık, diz üstüne düşen gök mavisi bir elbise vardı. Zarif ve değerli elmaslarla süslü ince topuklu bir ayakkabı giymişti. Güzelliği nefes kesiciydi. Ona karşı duydukları tüm öfkeye rağmen, çirkin Kâbuslar bile bu göz alıcı görüntü karşısında kendilerinden geçmemek için çabalıyorlardı.

"Bu sefer bize engel olamazsın Lila!" dedi diğerlerinden daha iri yarı olan Kâbus.

"Elbette ki engel olabilirim," diye çıkıştı Lila, kendinden emin bir ifadeyle. "Altın saçlı kızın mutluluğunu bölmenize izin veremem."

"Bak Lila, böyle yaparak aslında çocuklara zarar veriyorsun. Onları en önemli ihtiyacından mahrum bırakıyorsun."

"En önemli ihtiyaçları mı? Korkmak nasıl bir ihtiyaç olabilir? Kim korkmak ister ki?"

"Korku en doğal ihtiyaçtır. Öğrenmek için gereklidir."

"Sizler neyin iyi olduğunu bilemezsiniz. Çünkü kalpleriniz de aynı çirkin suratlarınız gibi kötülük dolu. Şimdi, buradan gitmenizi emrederim!"

"Bize emir veremezsin!"

"Verebilirim, çünkü sizden daha güçlüyüm. Ben iyilik için savaşıyorum. Çocukları sizler gibi hırs dolu, kötü kalpli, pis

yaratıklardan koruyorum. Bu da bana saf bir güç bahsediyor."

"Güç dediğin şey, gün gelip boyunu aşabilir. O zaman o cezbedici ağırlığın altında ezilirsin."

"Vay vay vay! Canavarlar da felsefe yapmaya başlamış! İyilik ve doğruluk üzerine düşünmeye neden zahmet etmiyorsunuz?"

"Yolumuzdan çekil Lila! Çocuklar mutluluk sarhoşu olmuşlar. Mutluluğun aşırısı da zararlıdır. Hem böyle bir durumda hissedecekleri korku da en az sevinçleri kadar derin olacaktır. Bu fırsatı kaçıramayız."

"Size mani olmam için sağlam sebepler sunuyorsunuz bana. Pek de akıllıca gözüküyor bu."

"Lila seni uyarıyorum! Yolumuzdan çekil!"

"Kimse bana tehditkâr sözler söyleyemez! Hemen kokuşmuş yuvalarınıza dönün! Aksi takdirde..."

İri yarı Kâbus Lila'nın sözlerini bitirmesine fırsat vermeden hissimla üzerine atladı. Düş perisi kıvrak bir hareketle bu ani saldırıyı savuşturdu. Ama hasmı epey öfkeli görünüyordu. Ona diğer iki Kâbus da eşlik etti. Olabildiğince yükseğe zıplayıp pençelerini savurdular ama Lila sadece hafifçe kanatlarını çırpmağa yetindi, yükseldi ve saldırıyı boşa çıkardı. Ötedeki çocuklar olanların farkına varmamışlardı. Melekler de öyle. Başka bir dünyada gibiydiler. Kâbuslar Lila'ya zarar veremeyeceklerini anlayınca, çocuklara doğru koşmaya başladılar. O anda hava karardı, aniden gece çöktü üzerlerine. Dans eden çocukların etrafında meşaleler yanmaya başladı. Yıldızlar inci gibi dizildiler göğe ve zarafetle ışıdılar. Sonra havai fişekler atmaya başladı melekler. Karanlıklar, rengârenk fişek ışıkları altında cürdüyü, etraf gün gibi aydınladı.

Lila, Kâbusların hızla çocuklara doğru koştuklarını görünce paniğe kapıldı bir an. Ama kendini çabuk toparlayıp yıldızlı asasını salladı. Asanın ucundan üç şimşek fırlayıp Kâbuslara dokundu ve dört ayak üzerinde koşan üç Kâbus duman olup gözden kayboldu. Çocuklar ve melekler hiçbir şeyin farkına varmadılar...

Lila gururla gülümseyerek, "Güzel kızın rüyasını en hoş yerinde bölmenize izin veremezdim," dedi. Ardi ardına patlayan havai fişekleri izledi bir süre. Sonra geri döndü. Kanatlarını çırparak, çam ağaçlarının üzerinden geçti ve yıldızlı gökyüzüne salınıp gittikçe küçülmeye başladı. Melekler son ve en büyük havai fişegi attıkları zaman, tamamen küçülüp gözden kaybolmuştu bile...

* * *

Bulutların ötesine uçtu. Güneşin hiç batmadığı, yeşilin hiç solmadığı, derelerin coşkunca aktığı mutluluk diyarına vardı. Ovalar üzerinde gezinen mavi elbiseli perilere, dağlardaki gür ormanlarda yaşayan ve denizlerin engin sularında özgürce yüzen diğerlerine selamlarını sundu. Gökkuşakları altına kurulmuş, yüksek kuleli binalarıyla sonsuzluğa uzanan şehirlerden geçerek soylu perilerin şatafatlı yaşamlarını seyre daldı; tüylü battaniyeler gibi toprağa serilmiş tarlalarda çalışan köylü perilere yardımlarda bulundu; geniş ırmaklar, derin göller üzerine ağ germiş, sabır tüketen balıkçılara şans dileklerini ilettiler ve en sonunda kendi soydaşları arasına, düş bekleyenlerin şehrine vardı. Periler diyarının en yaşlı ağacının kalın dallarından birine kondu ve dostlarıyla, kısa ayrılığına rağmen, uzun uzun hasret giderdi...

Kendi diyarının cezbedici güzelliklerine daldı bir süre. Tepeler boyu uzanan, renkli çiçeklerle bezeli bahçelerde saatler tüketti. Asasıyla kelebekler yaratıp küçük perileri eğlendirdi. Bilgelerin, kalın gövdeli ağaçların içine yapılmış evlerine konuk olup eskiye dair hikâyeler dinledi. İyilik ve doğruluk için mücadele verenlerin hayatlarına şahit oldu, onlara gıpta etti, her birini övdü. Kendi hedeflerini düşünüp daha da hırslandı. Yalnız kaldığı zamanlarda hep, "Çocuklar artık korkunç düşler görmeyecek," diye tekrarlardı ve mutlu çocukların düşlerine bekçilik yaptı. Rüyalardaki gizemlere dalıp gitti. Bu arada kötü niyetli Kâbuslara hiç aman vermedi.

Yine bir gün, küçük bir çocuğun düşüne konuk oldu. Tombul yanaklı, kısa boylu bir erkek çocuğuydu bu. Hantal bir görünümü vardı ama gördüğü rüya o kadar hareketli, o kadar hızlıydı ki, Lila ona eşlik etmekte zorluk çekiyordu. Rüyanın başında çocuk, devasa bir uçan geminin kaptanıydı. Tayfalara, mağrur bir edayla emirler yağdırıyor, gökyüzündeki en parlak yıldıza varmaları, oradaki ışıklar ülkesine bir an önce ulaşmaları gerektiğinden dem vuruyordu. İnsanüstü bir çabayla çekilen kürekler boşluğu süpürüyor, gemi hızla yol alıyor ama büyük ve parlak yıldız, gökkuşağı gibi nazlı ve çekingen bir biçimde uzaklaşıyordu onlardan. Gemi bir türlü ışıklar ülkesine varamıyordu...

Kürekler hırsla çekilir, kaptan çocuk durmadan emirler yağdırırken, görüntü aniden değişiyordu. Tombul yanaklı çocuk şimdi, hızla giden tek boynuzlu atı süren bir savaşçıydı ve diz boyu, yemyeşil otlarla bezeli uçsuz bucaksız bir ovardaydı. Atını mahmuzluyor, pelerini rüzgârda savruluyor, saçları özgürce dalgalanıyordu. Otları yararak sürüyordu atını ve nihayetinde olanın ortasındaki açıklık bir alana varıyordu. Sahanlığı, ince bezlerden yapılmış küçük çadırların doldurduğunu görüyordu. Çadırların etrafında yirtık elbiseli, kirli suratlı çocuklar oturuyor ve ona aç olduklarını anlatmaya çalışıyorlardı. Bunun üzerinde savaşçı çocuk kılıcını çekip göğe kaldırıyor ve kimsenin bilmediği bir lisana ait sözler söylüyordu. Dua eder gibi konuşmasını bitirdiği anda gökten yiyecek yağmaya başlıyordu. Çikolatalar, bonbonlar, gofretler, çeşit çeşit şekerler, meyveli pastalar çimlerin üzerini dolduruyordu kısa bir süre içinde. Kirli suratlı çocuklar sevinç çılgınlıkları atarak, yiyecek yığınınına saldırıyor, ablak yüzlü çocuğa sonsuz şükranlarını sunuyorlardı. Çocuğa yere düşmek üzere olan fındıklı bir çikolata paketini yakalayıp açarken, gururla gülümsüyordu...

Görüntü bir kez daha değişiyordu. Denizler altındaki gizli bir ülkenin kralıydı artık çocuk. Yeşil saçlı deniz kızları, altın kadehlerde içkiler sunuyordu ona ve...

Lila rüyanın kalan kısmını izleyemedi. Ensesinde yakıcı bir acı hissedince, gözlerinin önü karardı. O bulanıklık arasında, etrafını çeviren ve pis pis sırtan bir yığın Kâbus gördü. Kâbuslardan biri, "En sonunda olacağı buydu," dedi. "İşimize karışmadan gerektiğini defalarca söyledik sana."

Karanlığa düşmeden önce boşu boşuna salladı asasını...

* * *

Pis kokulu, küflü bir odada açtı gözlerini. Bir an ne olduğunu, rüyadan nasıl çıktığını anımsayamadı. Sonra Kâbusların hain saldırısını hatırlayıp öfkeyle doldu. Kollarını kırıpratmaya, kanatlarını çırpmağa çalıştı ama kalın iplerle sıkı sıkı bağlanmıştı. Canı acıyınca çabalamayı bıraktı. "Kimse beni esir alamaz!" diye bağırdı karanlık odaya. Sesi aksetti. Onunla dalga geçer gibi kulaklarında cınladı. Lila öfkeyle titreyerek karanlığı seyretmekten başka bir şey yapamadı.

Uzun, çok uzun bir süre, elleri kolları bağlı bir biçimde, nemli ve soğuk zeminde yattı. İntikam planları kurdu. Delice düşündü durdu. Ne var ki, bu soğuk odadan kurtulmanın bir yolunu bulamadı. Asasını da kaybetmişti. Çirkin yaratıklar ona el koymuş olmalıydılar. İyi ama buna nasıl cüret edebilirlerdi!? Hangi akla hizmet böyle bir şeye

kalkışabilirlerdi?! Kendisi burada hiçbir şey yapamadan dururken, onlar kim bilir hangi rüyaları zehir etmekle meşguldüler. Çocukların o kocaman dünyalarını nasıl da korkularla yaşanmaz hale getiriyorlardı!.. Bunun cezasını mutlaka çekeceklerdi!..

Tüm bedeni soğuktan uyuşmaya, küf kokusu içini kaldırmaya başlamışken odanın kapısı açıldı. İki şişman Kâbusun gölgesi belirdi kapının önünde. Lila'nın öfkesi onları görünce daha da kabardı. Tiz sesi boş odada yankılandı.

"Sizi aşağılık mahlukatlar!! Beni nasıl esir almaya çalışırsınız?! Buna nasıl cesaret edebilirsiniz?!.. Ama şimdiden söylüyorum; intikamım acı olacak!.."

Kâbuslar onun haykırışlarını pek dikkate almış gibi görünmüyorlardı. Bu durum Lila'nın öfkesinin çıkırından çıkmasına sebep olsa da, yapacak bir şeyi yoktu. Yaratıklar yanına varıp küf kokusuna karışan kendi pis kokularıyla burnunun direğini titretirlerken ve onu iki kolundan tutup odadan çıkarırlarken, ellerinden kurtulmak için tepindi durdu. Elbette ki bunun hiçbir faydası olmadı.

Kaldığı oda gibi soğuk ve toprak bir koridordan aşağıya doğru indiler. Etraf zifiri karanlıktı ama yaratıklar yolu iyi biliyor gibiydiler. Öfkesinin hiçbir işe yaramadığını anlayan Lila, sonunda yorgun düştü ve kaderine razı oldu. Kendini Kâbusların kollarına bırakıp derinlere, daha da derinlere indi. Üzerine uyuşturucu bir ağırlık çökmeye başladı. Gözlerini kapadı. Kısa bir uykuya daldı...

Uyandığında ışıklar saçan bir tabelanın önünde durduklarını fark etti. Karanlığa alışmış olan gözleri bu ani saldırı karşısında feryatlar etti ama sonra ışığı benimsemeye başladı. O zaman tabeladaki parıltılı yazıyı okuyabildi:

RÜYA DENETLEME MERKEZİ

"Bu da nesi?" diye söylendi. O arada tabelanın altındaki kapı (Lila orasının toprak bir duvar olduğunu sanmıştı) açıldı. Yaratıklar onu sürükleyerek, duvarlara gömülü kırmızı ışıklı lambalarla aydınlanan geniş bir odaya soktular. Olduğu yere, boş bir çuval gibi bırakıp yanından ayrıldılar.

Onlar gider gitmez merakla ve hafif bir korkuyla etrafına göz gezdirmeye başladı. Kızıl ışıktaki, nemli toprak duvarlar boyunca dizilmiş taş tabureler olduğunu gördü. Taburelerin her birinin karşısında ekran gibi bir şey vardı. Dikkatli bakınca bunların, birtakım görüntüler gösteren bulutçuluklar olduklarını fark etti. Her birinde farklı bir görüntü vardı ama birçoğu küçük çocuklara aitti Düşler, diye geçirdi içinden Lila, şaşkınca. Uzaktan izlenebilen düşler!.. Demek her güzel düşü bu sayede keşfedip ben bile daha varamadan girebiliyorlar içine! Ama bu... bu... Nasıl kötü bir söz söyleyeceğini bilemedi. Ne dese azdı ama şunu da açıkça ifade etmek gerekti; Kâbusları fazla hafife almıştı... Çocukları düşününce ve onlara rüyalarında bekçilik yapamadığını hatırlayınca yeniden sinirlendi. Sağına soluna bakınıp çatacak yaratık aradı.

O zaman kırmızı ışıklar arasında bir Kâbusun silueti belirdi. Kâbus yaklaştı ve görüntüsü netleşti. Diğerlerine göre daha dik duruşlu, kuyruksuz ve biraz daha az yaratıgımsı bir şeydi. Sivri tırnaklı iki parmağı arasında, pofur pofur dumanı tüten, kalın bir puro tutmaktaydı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle Lila'ya bakıyordu..

Lila farklı bir Kâbus görmenin şaşkınlığını çabuk üzerinden atarak tüm öfkesini kismaya başladı. Onun hakaretlerini sabırla dinleyen yaratık, son ve derin bir nefes çektiği purosunu bir kenara attıktan ve dumanları Lila'nın yüzüne doğru üfledikten sonra, ciddi bir ifadeye büründü. Bir müddet sessizce düş perisini süzüp "Seninle konuşmakta epey geç kalmış olmalıyız," dedi. "Ama zararın neresinden dönsen kârdır, değil mi?"

Söyleyebileceği her şeyi söylemiş olan Lila, derin soluklar alarak, sessizce ona baktı.

"Seninle bir anlaşmaya varacağız Lila," diye devam etti yaratık. "Ama hırsın ve kibrin buna imkân verecek mi, bilemiyorum."

"Anlaşma mı?" diye sordu Lila, Kâbusun dalga geçen ifadesini dikkate almayarak.

"Evet, anlaşma. Sana yaptığın hataları ve varlığımızı nasıl tehlikeye attığını anlatacağım."

"Ben hiçbir zaman hata yapmam!"

"İşte, kendini yere göğe sığdıramaman da yaptığın hatalardan biri. Oysa diğer düş perileri senin gibi değil hiç. Hem çok daha mütevizalar hem de çocukların korkularına engel olmak yerine, daha sonra onları yatıştırmakla yetinmiyorlar. Böylece düzen tıkır tıkır işliyor ama sen her şeyi alt üst ediyorsun."

"Her şeyi alt üst etmek mi? En güzel rüyaları mahveden ben miyim yani?"

"İşte sorun da burda. Senin mükemmel düşler yaratma çaban yüzünden oluyor her şey. Neymiş efendim, çocuklar korkunç rüyalar görmesinmiş! Hiçbir şey mükemmel değildir ki!"

"Mükemmele ulaşılabilir. Bazı kokuşmuş yaratıklar güzelliklere burnunu sokmasa, pekâlâ mükemmel elde edilir."

"Bunlar boş laflar. 'Mükemmel' diye bir şey yoktur. Ama her neyse... Ben daha başka şeylerden bahsetmek istiyorum."

Lila ona iğrenç ve pislik olduğunu ifade eden kelimelerde bulunmak istedi ama karşındakinin bilgiç tavrı ve gerçekten de bir Kâbusun ağzından duymanın pek mümkün olmadığı şeyler söylemesi, onu şaşırtmıştı. Kelimeleri dilinin ucunda bekletip yarattığı dinledi.

"Şu sorunun cevabını verir misin: Neden çocukları Kâbuslardan korumaya çalışıyorsun?"

"Bunu her zaman açık bir şekilde ifade ettim."

"Bir kez daha duymak istiyorum."

"Emrivakilere gelemem ben!"

"Pekâlâ, rica ediyorum."

Lila bir an kaşlarını çatıp karşındakine baktıktan sonra, "Çocukların mutluluğu düşlerde bulmasını istiyorum," dedi. "Çünkü onların orada kocaman bir dünya kurduklarını görebiliyorum. Hiçbir sınırın olmadığı, alabildiğince uzanan, neşe ve mutluluğu çağıran muazzam bir dünya! Onların bu dünyada hep istedikleri, arzuladıkları gibi yaşaması benim dileğim. Ve periler dünyadakine benzer bir huzura sahip olmaları... Çocuklar bahsettiğim huzura ulaşabilirler. Saffıklarıyla kötülüklerin üstesinden gelebilirler. Ama korkular cesaretlerini kırmaya başlarsa, hiçbir şey umduğum gibi olmaz. Ben de buna razı olamam. Kâbusların, çocukların o büyük dünyasındaki huzuru bozmalarına razı gelemem..."

"Çok iyisin Lila. İyilik denilen şey nankördür ama. Geri dönüşü hiç de beklediğin gibi olmayabilir."

"Ben bir karşılık beklemiyorum. O zaman yaptıklarımın bir anlamı olmazdı. İyilik karşılıksızdır..."

"Öyle mi?" Yaratık yoktan bir puro var etti ve yine gapten gelen bir çakmakla yaktı puroyu. Oda tekrar duman altı oldu. "Söndür şu pis kokulu şeyi!" diyerek rahatsızlığını belirtti Lila.

Kâbus ona aldırmadı. Purosundan derin bir nefes çekerek, "Sen hiç korktun mu Lila?" diye sordu. "Yani ömrün boyunca hep korkusuz biri olarak mı yaşadın? Küçük bir veletken, kanatların henüz işe yaramaz bir ağırlıktan de böyle cesur muydun?"

"Elbette ki! Ben hiçbir şeyden korkmam ve hiçbir zaman da korkmadım."

"Yaa!.."

Lila karşısındakinin alaycı tavrını umursamadan, söylediklerinin doğruluğunun kısa bir muhasebesini yaptı içinde. Hiç korkmamış mıydı gerçekten? Küçükken?.. Korkmuştu elbet. Uçmayı yeni öğrendiği zamanlarda, ağaç-evi darmadağın etmemesi için annesinin anlattığı öykülerden korkup uslu uslu bir kenara çekilmemiş miydi? Eğer şımarıklık yaparsa, yaşlı cadı onu yakalayıp şatosundaki karanlık zindanlara, diğer küçük perilerin de hapsedildiği rutubetli hücrelere kilitlemez miydi? Kilitlerdi tabii ki. Sırf bunun için terbiyeli bir çocuk olmuştı. Ama zamanla yaşlı cadının aslında hiç var olmadığını anlamış, küçüklüğünü hatırlayıp kendi kendine gülümsemişti.

"Demek hiç korkmadın?" diyerek, alaylı tavrına devam etti yaratık. "Peki, korkmamayı nasıl öğrendin?" Purunun dumanını Lila'nın suratına üfledi.

Lila yoğun duman yüzünden nefes alamaz gibi oldu. Bir kez daha ona purosunu söndürmesini söyledi. Ama akıllı bir yandan sorulan soruydu. Korkmamayı nasıl mı öğrenmişti?..

Kâbus, Lila istediği için değil de, bittiği için puroyu yere atıp nasırlı ayağıyla ezerken, "Cevabını bekliyorum," dedi.

"Korkmamayı öğrenmeme gerek kalmadı. Yani, aslına bakılırsa bu öğrenilecek bir şey değildir. Ben doğuştan cesurdum. Ve öteki çocukların (yani insan ve perilerin ve başkalarının) bu eksikliği hissetmemeleri için uğraşıyorum."

"Ah ne kocaman bir yalan! Elbette ki korktun Lila!"

Yalancı durumuna düşürülmesi epey sinirlendirdi Lila'yı. "Beni çabuk çözün!" diye bağırdı. "Hiçbir zaman, hiçbir şeyden korkmadım ben! Sizin gibi ucube yaratıklardan da asla korkmam!"

"Bizim, senin korkuna ihtiyacımız yok zaten."

"Geri zekâlı ahmak yaratık, beni hemen çözmeni buyuruyorum sana! Eğer bu işi kendim başarırısam, sonun hiç de beklediğin gibi olmaz!"

"Kendini çok beğeniyorsun. Her şeyden üstün olduğunu, herkesle başa çıkabileceğini sanıyorsun. Oysa nesen ki sen?"

Bir hayalden başka bir şey değilsin. Hepimiz öyleyiz."

Ökeden kuduran ve çok çeşitli hakaretleri haykırmaya azmetmiş olan Lila, yaratığın sözlerine takıldı kaldı. Susup Kâbusun söylediği şeyi anlamaya çalıştı. Sonra da, "Ne demek 'bir hayalden başka bir şey değilsin'?" dedi. "Sen aptalın tekisin."

"Bak Lila, sana asıl söylemek istediğim şey de bu. Hepimiz boşluğa salınmış, boşlukta şekillenmiş dünyalarda yaşayan hayalleriz yalnızca. Onların somutlaşmış halleriyiz. Eğer kimse hayal kurmazsa, korkularla birlikte yaşamayı öğrenmezse, var olamayız."

"Bu ne saçma şey böyle! Ben gerçeğim! Gerçek olmasam burda nasıl durabilirim? Çocuklara nasıl yardım edebilirim?"

"O çocuklar olmasa sen de olmazsın. Onlar korkmazsa bizler olmayız. Düzen bozulur. Her şey çözülüp yok olur."

"Deli saçmaları dinletmek için mi getirdiniz buraya beni? Gücünüz beni yok etmeye yetmiyor da böyle salakça şeylerle mi oyalamaya çalışıyorsunuz?"

"Anlamamakta diretiyorsun ama anlayacaksın. Şöyle diyeyim; eğer biz çocukları korkutmazsak, korkmayı öğrenemezler. Korkunun ne olduğunu bilemeyen kimse cesur da olamaz. Neyi yapıp neyi yapmaması gerektiğini bilemez. Sonucun tehlikeli olup olmadığını ayırt edemez. Oysa biz onlara korkmayı öğretiyoruz. Onların korkularından güç alıyoruz. Varlığımızı buna borçluyuz. Onlar da hayatla başa çıkabilme gücünü bize borçlular. İki taraf da bu işten kârlı çıkıyor sonuçta..."

"Bunların benimle, perilerle ne alakası olabilir?"

"Çocuklar korkmasa, kendilerini kurtaracak düş perilerinin hayalini kurmazlar. Onlardan medet ummazlar.

Beklentilere kapılmazlar. Korku diye bir şey olmazsa, hayal de olmaz.. Sen olmazsın. Çocukları korkulardan sakınırsan biz olmayız. Döngü olması gerektiği gibi işlemez. Her şey alt üst olur..."

Kötü kalpli bir yaratığın ağzından böyle şeyler duyamak Lila'yı öyle şaşırttı ki, ne diyeceğini, söylenenleri nasıl anlamsız kılacağını bilemedi. Bir yandan da çılgınlar gibi düşündü. Hayal, diye geçirdi içinden. Ben nasıl bir hayal olabilirim? Gerçeğim, canlıyım...

"Mantıklı düşününce bana hak vereceksin. Neyse... Anlaşmadan bahsetmek istiyorum. Basit bir teklifim var sana. Şöyle ki; bundan böyle hiçbir Kâbusa köstek olmayacak, korkular görevlerini yerine getirdikten sonra, sen de kendi işine bakacaksın. Çok basit değil mi? Ama şimdi cevap vermeni beklemiyorum. Artık gidebilirsin."

"Bu bir anlaşma sayılmaz..."

Kâbusa pek fazla benzemeyen Kâbus başka bir şey söylemedi. Geri döndü ve kızıl ışığın altından çekilip gözden kayboldu. O gider gitmez, ensesinde tanıdık yakıcı acıyı bir kez daha duyumsadı Lila. Görüşü bulandı. Boşluğa savrulmaya başladı...

* * *

Uyandığında yaşlı ağacın kalın dallarından birindeydi. İki yanında, mavi elbiseli iki peri duruyordu ve endişeli bakışları onun üzerindeydi. Lila tutuk bedenini zorlayarak doğruldu ve zihnindeki kara boşluk, son yaşadıklarının görüntüleriyle dolmaya başlarken, yanındakilere baktı.

"Seni ormanda, kuru bir ağacın dibinde baygın bir biçimde yatarken bulduk. Ne oldu Lila? Sana bir şey oldu diye çok korktuk."

Lila'nın son hatırladığı ensesindeki acıydı ama ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Kâbuslar onu getirip ormanın bir köşesine bırakmışlardı. Üstelik ülkelerine girmeyi göze alarak. Peki ama bunu neden yapmışlardı? Lila onların baş düşmanıydı. Sadece konuşmak için mi kaçırmışlardı onu?..

Arkadaşlarına olan biteni anlatamazdı. Çabucak düşünüp bir yalan uydurdu.

"Ormanda geziye çıkmıştım. Biraz rahatsız hissediyordum kendimi. Yorulunca kendimden geçmiş olmalıyım. Ama şimdi iyiyim." Çok iyi bir yalan sayılmazdı fakat mavi elbiseli arkadaşlarını ikna etmeye yetmişti.

Fark ettirmeden ensesini kontrol etti Lila. Küçük bir yara vardı ve en hafif dokunuşta bile felaket acıyordu. Saçları yarayı kapattığı için arkadaşları onu görmemiş olmalıydılar. Aksi takdirde yalan söylediği anlaşılırdı ki, dostlarının gözünden feci bir düşüş olurdu bu.

Arkadaşlarıyla bir müddet sohbet edip yanlarından ayrıldıktan sonra, uzun uzun Kâbusun anlattıklarını düşündü.

Söylenen şeylerin, kendisini saf dışı bırakmak için uydurulmuş saçmalıklar olduğuna kanaat getirip boş verdi. Ya da öyle yaptığını sandı. Ama iyiden iyiye bu konuyu düşünüyor, nasıl salt bir hayal olabileceği sorusunun cevabını arıyordu.

Sonraki zamanlarda da çocukların düşlerine girdi ve onları Kâbuslardan korumaya çalıştı. Ne var ki, artık eskisi kadar şevkli değildi. Çocukların korkuya gerçekten ihtiyacı olabileceği düşüncesi, onu istekle savaşımdan

alı koyuyordu. Bundan öte kendi varlığından endişeleniyordu. Tüm her şey abuk sabuk bir yalan olabiliirdi. Buna kendini inandırmaya çalışıyordu ama bir türlü zihninden kötü düşünceleri uzaklaştıramıyordu. Ya çocuklar korkudan mahrum kalır da hayal kurmayı bırakırlarsa? Ya Lila ve diğer bütün periler, cidden bir hayalden ibaretse?

Bu mümkün müydü?..

Uzun süre düşünüp işe yaramaz, her biri bir öncekinden daha anlamsız ve daha az tatmin edici sonuçlara vardı. En sonunda zihnindeki ağırlıktan kurtulmanın tek yolunun bilge bir periyle konuşmak olduğuna karar verdi. Yaşlı bir bilgeyi, kalın gövdeli bir ağaçtaki kovuğunda ziyaret etti. Ona düşüncelerini sundu. Endişelerini iletti. Sorgulanması gerekenleri, mantığına uymayanları bir bir anlattı.

Bilge, onu sessizce dinledikten sonra, "Hayalin sınırı yoktur," dedi. "Aklın almayacağı şeylerdir hayaller. Çabuk var olur ama geç tükenirler. Ve sürekli yenilenirler. Değişir, sonsuzluğun ötesine kadar genişlerler. Kimi zaman bulutlara dokunan yüksek kuleler inşa ederler; kimi zaman bir ucubeyi dünyalar güzeli bir genç kıza çevirirler; bazen yıldızlarla çevrili, her şeyin sınırsız ve mükemmel olduğu bir ülkeye dönüşür, bazen de o ülkenin mutlu halkı olurlar. Gün gelir uzun boynuzlu geyiklerin sürdüğü bir arabada göğü keşfe çıkmış bir seyyah şeklini alırlar. Zaman döner, düşlere bekçilik yapan güzel mi güzel bir peri kızı oluverirler. Hayaller her şeydir. Onlar olmazsa bizler de olamayız..."

Bilgenin söylediklerini dikkatle dinledi Lila. Ama duydukları Kâbusun anlattıklarından pek de farklı değildi. Demek hepsi sırf bir hayalin parçasıydılar! Ya da hayalin ta kendisiydiler. Ama bu nasıl olabiliirdi? Değişken hayaller olarak varlıklarını nasıl sürdürebilirlerdi? Yaşamaya devam etmek için hayallerin de şekillenmesi gerekiyorsa, böyle bir hayata Lila nasıl tahammül edebilirdi? Hep kendinden tavizler vermeli, yaptığı her şeye dikkat etmeliydi o halde. Ama Lila kendini sınırlamaya, bunu da geçtik, korkuların etrafta cirit atmasına katlanamazdı. Madem bir hayal olarak var olması güç olacaktı, o zaman gerçeğe ulaşmalıydı. Gerçek olmalıydı. Bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu ama bir şekilde gerçeğe dönüşmeliydi. Peki, ama gerçek neydi?

"Gerçek, hayallerin kurulmasına vesile olandır," diye cevap verdi bilge, onun bu sessiz sorusuna. "Gerçeği ancak Dünya'da görebilirsin. İnsanların yaşadığı diyarlarda..."

Dünya! İnsanlar! İnsanlar gerçektir demek! Demek perilerden daha yüce varlıklardı onlar!..

O anda Dünya'ya yolculuk etme kararı aldı Lila. İnsanların arasında dolaşacak, gerçeği arayacak ve nihayetinde gerçek olacaktı...

* * *

Ülkesini terk edip Dünya'daki arayışına başladı...

Dünya tahmin ettiğinden daha büyüktü. Daha önce, insan çocuklarının yalnızca rüyalarına girmiş, Dünya ile irtibatı bundan öteye geçmemişti. Belki de bu yüzden, böylesine büyük bir diyarla karşılaşmak onu şaşırttı. Demek çocukların düşlerde de kocaman ülkeler kurmaları bu yüzden. Her neyse... Dünya görmekle, dolaşmakla bitecek gibi değildi. Ama aylar boyu gezindi Dünya üzerinde ve gerçeği aradı durdu.

Sıcak, uçsuz bucaksız kahverengi kumlar üzerinde gezinen sarıklı insanlar, devasa büyüklükte üçgen yapılar gördü. Irmakların taşkınına, denizlerin coşkusuna, göğün kükreyişine şahit oldu. Bulutları yaracakmış gibi uzanan yüksek binaları, denizler üzerine kurulmuş uzun köprüleri, kocaman heykelleri, su üstünde usul usul süzülen büyük demir kayıkları, öfkeyle göğü inleyen kanatlı makineleri, tapınaklarda, kubbeli binalarda dua eden insanları, kara bulutların gölgelediği yemyeşil ve gür ormanları seyre daldı. Hayatın hızlılığına, binaların dağlara, tepelere, ovalara hükümüne şaşırdı; tüm bu hızın, acelenin, koşuşturmanın ötesindeki sakinlik ve güzelliğe hayran kaldı; doğanın cömertliğini takdir etti, kendi diyarının eksikliğini (o vahşi bir hazla toprağa sarılan taş yığınlarından öte durdukça) hissetmediğini fark etti. Ayak uydurulmaz bir hızla yaşayan insanların bu derin meşguliyeti üzerine kafa yordu bir zaman, sonra onların sürekli bir şeyler üretmek için çabalamalarından hoşnutluk duydu. Fakat o kör çabanın arasında güzelliklerden ayrı kalışlarını büyük bir kayıp olarak nitelendirdi. Onların çokluğu ve gerçekliğine gıpta etti ve gerçeği aramaya devam etti. Ne var ki, gerçeğin ne olduğunu kimseye sormadı, tüm çabalarına rağmen öğrenemedi. Yine de yılmadı. Daha yeni başlamıştı arayışına ve elbet bir gün gerçek bir peri olacaktı. İnsanların ne güzel, gerçek olma çabaları, hayallerden medet umma gayeleri yoktu. Ancak yine de, hep bir şeylerin peşinde koşturuyor, zamanla yarış ediyor, hatta zamanı hiç umursamıyorlardı.

Tüm bunların yanı sıra, düşlere girmeye de devam etti. İlk başta, küçük ülkelerin küçük şehirlerinde yaşayan, sıradan bir hayat süren, pek de göz alıcı evlerde oturmayan çocukların düşlerine girdi. Onların düşlerine daha önce de çok kez konuk olmuş, çok güzel anılar biriktirmiş, çocukların farklı, beklenmedik şeylerle dolu dünyalarında hoş vakitler geçirmiş, Kâbuslarla savaşmıştı. Şimdi de onu aynı muhteşemlikte düşler karşılıyordu ve arada sırada piyasaya çıkan Kâbuslara çaktırmadan köstek olmaya çalışıyordu. Daha fazlasına cesaret edemiyordu ama. Gerçek olmadan Kâbusların karşısına çıkmaya niyeti yoktu.

Daha sonra, büyük, taş şehirlerde, şatafatlı evlerde yaşayan temiz yüzlü çocukların rüyalarına konuk oldu. Haftalar boyu onlarla birlikte tüketti geceleri. Onların düşlerinde tek bir Kâbusa rastlamadığı gibi, dudak uçuklatacak, onu heyecanlandıracak, ilginç rüyalarla da karşılaşmadı. Lüks binalarda yaşayan, şık giyinen, düzenli ve renkli bir hayat süren bu çocukların düşlerinde, yaşamlarındaki renkliliğe rastlamadı bile.

En sonunda uzak ve tozlu şehirlere yolculuk etti, oradaki çocukların düşlerine misafir olmak için. Ama bu tozlu, renksiz ve sıcak diyarlarda o kadar kötü şeyler gördü ki, rüyalara girmeye fikri aklından çıktı bir müddet. O kadar şaşırdı, o kadar korktu ki (evet korktu!), gerçeği aramakta olduğunu bile unuttu. Ölümü gördü bu diyarlarda. Geceye, gündüze eşlik eden ve hiç bitmeyen ölümü... İnsanların yıkık binalar arasında yankılanan hüznün yüklü çığlıklarını dinledi. Gözyaşları içinde, şekilsiz yığınların içinden ölümler çıkarışlarını; gökyüzünde, hırsla süzülen ve düştüğü yerdeki hayatı söndüren duygusuz ölüm araçlarını; zıhlı, miğferli, silahlı, donuk yüzlü insanları seyretti uzun uzun ve içinde soğuk rüzgârlar eserken. Tüm bu kargaşa arasında yalınayak gezinen, yalnız ve kirli suratlı çocuklar gördü. O eşsiz güzellikteki düş ülkelerinin mimarlarının nasıl da böyle çaresizlik ve acı içinde kalabildiklerini sorguladı. Öfkelenildi, duyulandı, ürktü ve şaşırdı. Dünya'nın bir köşesinde refah ve güzellik varken, öbür köşesinde nasıl kaos ve gözyaşı olabiliyordu, anlam veremedi. O sıcak diyarlarda olmaktan nefret etti, gerçeğin gördükleri olduğuna inanamadı. Ama öyle miydi? Bunlar 'gerçek' miydi gerçekten?..

Hayal kırıklığına uğradı, asıl amacını unuttu ama yeni bir amaç edindi. Dünya'nın başka bir tarafına gitmeyecek, kendi ülkesine dönmeyecek, gördükleri karşısındaki iç ezikliğine yenilmeyecek, bu güçsüz, umarsız çocuklara düşlerinde sahip çıkacaktı. Onlara rüyalar âleminde, sonsuz ve güzelliklerle dolu şehirler kurmalarında yardım edecekti...

Sıcak ve tozlu toprakların ücra köşelerindeki küçük bedenlerin rüyalarına girmeye başladı. Her birini ayrı ayrı ziyaret etti, gürültülü ve uzun gecelerde. Soluk almadan, durmadan düşlerde gezindi. Ne var ki, bu sefer karşılaştıkları daha

büyük bir hayal kırıklığına sürükledi onu.

Ölümün bedenlenip kol gezdiği bu ülkelerin çocukları düş görmüyordu! Zihinleri, geceler gibi ürkütücü ve karanlıktı...

Böyle olamazdı. Düşler, çocuklar için her şeydi. Apayrı bir dünyaydı. Düş görmeyen çocuk olamazdı. Hayal kurmazlarsa hayatın acımasız yüzünü perdeleyemezlerdi. Hayal kurmazlarsa...

Hayal kurmazlarsa periler ve diğerleri de olmazdı. Ama artık bu Lila'nın umurunda değildi...

Şevkle, inançla çabaladı bu karanlık zihinleri aydınlığa kavuşturmak için. Başaracağına inandı, onları düşlerine kavuşturacağına yürekten inandı!..

Heyhat ki, bu zayıf, toza toprağa belenmiş, esmer tenli çocuklar artık düş göreceklerine inanmıyorlardı. Hayal diye bir şey yoktu onlara göre...

Lila yıllar boyu, çocukları güzel rüyalara kavuşturmak, hayal dünyasının engin kapısını onlara aralamak için uğraştı durdu. Ama hayaller gerçeğe çoktan yenik düşmüştü. Gerçeği gördü Lila; gerçek aslında, hayalleri pençesine alan acımasız bir kâbustu...

Hayallerden arındırılmış toprakların karanlığında yitmeye başladı Lila. Öyle ya, hayaller olmazsa, o da var olamazdı.

Karanlık boşluklarda savruldu, soğuk düşlerde titredi. Ama her şeye rağmen haykırdı dileğini bu sonsuz karanlığa:

"Çocuklar artık kâbus görmesin!.."

Artemis Entreri'nin Hikayesi

Gönül Çelen

Kader...

Onu değiştirebileceğini düşünüyorsan eğer, bil ki ona sebebiyet vermek üzeresin. Ancak, "Yapacağın şeyden şu an vazgeç." Diyemem, çünkü kader, vazgeçmenin sebebiyet verdikleri de olabilir. Bu yüzden kader, seni derin bir çaresizliğe hapseder. Umudunu kaybetmene yol açar. Sana asla açık bir kapı bırakmaz. Kader, oyunun sonudur.

Ya da başlangıcı...

Hatırladığım en eski anım, onunla ilk tanıştığım zamana ait. 4 yaşındayım. Elimdeki sıcaktan erimiş çikolatanın yarısını ona uzatıyorum ve bana gülümseyip alıyor. "Merhaba. Benim ismim Dilek. Ya seninki ne?" Dilim tutuluyor. Ona ismimi haftalar sonra söyleyebiliyorum.

Artık yorgunluktan titreyen ellerim, makinenin üzerinde son ayarlamaları yapıyor. Son arızadan bu yana 2 sene geçti ve bu zaman içerisinde her şey tekrar yapılandırıldı. Arıza çıktığı zaman tek bir parça olan ana gövde, şimdi altı parçadan oluşuyor ve bu parçalar, mekanik kollarla yan parçalara tutturuluyor. Makine çalıştırıldığı zaman, gövdedeki altı parça simetrik olarak dönmeye başlıyor. Makineye girecek olan kişinin akıl sağlığının yerinde kalabilmesi için bilincini koruması ve saniyede otuz tur atan gövde sebebiyle, sağlam bir mideye sahip olması gerekiyor.

Zaman yolculuğu yapacak kişi, üç aylık sıkı bir disiplinle eğitimden geçiriliyor.

Okulu astığımız zamanlardan birinde, deniz kıyısında oturuyoruz. Bu anı önemli benim için. "Hadi gel, iki bira kapalım." diyorum ona, bana burnunu kıvrarak bakıyor. "Bira mı? Meyve suyu alsak?" O gün, onun alkol kullanmadığını öğreniyorum ve sebebini soruyorum. Bana şöyle diyor. "Ben uzun yaşamak istiyorum. Yaşadığım süre boyunca da insanlara yardım etmek. İçki içerek bunu başaramam değil mi?" Evet, haklı. Ve bunu ispatladı. Hayatı boyunca her türlü fedakarlıkta bulunarak insanlara yardım etti.

Liseden arkadaşım Cihan yanıma geliyor. "İstersen biraz dinlen. 3 gündür uyumuyorsun." 3 gün oldu mu yahu? "Az kaldı Cihan. Yapzekden geldiler mi?" Yapzek, Türkiye'nin en uzman kadroya sahip yapay zeka şirketi. Zamanda yolculuk makinesinin, işlem başlatıldıktan sonra herhangi bir sorunla karşılaşması durumunda, yapay zeka duruma müdahale edebilecekti. "Onlar dün gelmişti." diye cevap verdi Cihan. İşte o anda, biraz dinlenmem gerektiğini anladım.

Yaşlanmıştım.

Gençtik. Ama o biraz erken yaşlanmıştı. Her gün okula giderken görüyordum onu. Artık eskisi kadar konuşmıyorduk. Sürekli çalışıyordu. Gönüllü olarak pek çok yardım kuruluşuna başvurmuştu. Ona yardım etmek istiyordum. Bir gün sabah her zaman oturduğumuz Gönül Çelen isimli kafe de bunu önerdiğimde bana şöyle söyledi. "Benim yardıma ihtiyacım yok. Ama yardıma ihtiyacı olan çok insan var. İstersen bunları bulmana yardımcı olabilirim." Kabul etmemiştim. Sadece kendisine biraz daha dikkat etmesini söylemiştim. O ise gülümsemişti.

"Merak etme, ben ikimize yetecek kadar insana yardım ederim."

Çalışma masama kafamı yaslayıp biraz kestiriyorum. Ama bu o kadar zor ki. Düşünceler asla bırakmıyor beni. Henüz bağlantısı yapılmamış kablolar kafama giriyor, manyetik alan çizgileri beynimin içinde kesişiyor, bir programda eksik kalmış satırlar aklımı kurcalıyor. Tam vazgeçtim diyorum...

Neden sonra orada bir kadın görüyorum. Esmer uzun saçlarını geriye atıyor, şöyle bir başını çevirip bana bakıyor puslu camın ardından. Ah o gözler... Bir an daha görebilmek için her şeyi verebileceğim gözler. Sonra arkasında bir ışık parlıyor ve benden uzağa götürüyor gözleri. Terler içinde uyanıyorum. Masanın üzerindeyim hala. Cihan

karşımda duruyor.

"İyi misin?"

"Elbette, neden sordun ki?"

"Gözlerin kan içinde. Ayrıca bazı sesler duydum."

"Her zaman ki o rüyayı gördüm Cihan."

"Biliyor musun, bu yolculuğu yapacak doğru kişi olduğunu düşünmüyorum."

Sinirleniyorum.

"Ne halt etmeye 25 senedir çalışıyorum zannediyorsun?"

"Bak, çabaların boşa gitmeyecek ki. Sadece senin yerine başkasını yollarız."

"Olmaz." Diyorum. "Risk alamayız."

Her sabah yaptığım gibi saat 7'yi 10 geçe, Gönül Çelen kafede kahvemi yudumluyorum. Yine her sabah olduğu gibi Dilek'in işe gitmek üzere kafenin yakınlarından geçmesini bekliyorum. Böylece onun tatlı yüzünü görebileceğim. İşe başladığından beri neredeyse hiç görüşemiyoruz. Benim için önemli değil. Sabahları burada onun yüzünü görmek, tüm günümün güzel geçmesini sağlıyor. Dilek, o sabah bir değişiklik yapıyor ve kafeye giriyor. Bir kapuçino alarak yanıma oturuyor.

"Bak" diyor, "Seninle fazla görüşemiyoruz son zamanlarda. Ama bu seni umursamadığımı göstermez. Aksine, seni çok özleyorum."

Hayatımda ikinci defa dilim tutuluyor. Neyse ki, Dilek konuşmaya devam ediyor.

"Şey, bu gece yemeğe gidelim mi? Ne dersin?"

Akşam yemeğimi özenle yiyorum. Koca bir tabak salata. İçinde mısır, domates, aysberg, ismini bilmediğim başka sebzeler ve çeşitli soslar var. O gece Dilekle yediğimin aynısı. Tek fark, onun yanımda olmaması. Özenle yiyorum çünkü bu benim teknik olarak son akşam yemeğim olabilir. Teknik olarak diyorum çünkü son 25 senedir yediğim yemeklerin hiçbir tadı yok.

Yarın sabah ilk iş geçmişe, o güne döneceğim. Ve tüm hayatımı değiştireceğim. Dilek ile beraber sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.

Saat 7'yi 10 geçiyor. Gönül Çelen kafede kahvemi yudumluyorum. Dün akşam hayatımın en güzel gecesini Dilek ile beraber geçirdim. Bu kadar mutlu olduğum başka bir an yoktur belki de. Sonra Dilek geçiyor yanımdan. Esmer uzun saçlarını geriye atıyor. Şöyle bir başını çevirip bakıyor bana puslu camın ardından. Karşıdan karşıya geçmek için yaya geçidinin önüne geliyor. Birden irkiliveriyor. Yaya kızı yanmasına rağmen karşıya koşarak geçmeye çalışan yaşlı adamı görüyor. Böyle devam ederse adama çarpacak kamyonu görüyor. Zaman o anda duruyor. Yaşlı adam o anda duruyor. Sanki bir şeylerin farkına varmış gibi. Dilek'in koşuşunu görüyorum.

Adamı kurtarıyor...

Sonrası karanlık...

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor Cihan son bir kez.

"Daha önce de söylediğim gibi dostum. Beni bu kararından hiçbir şey geri döndüremez."

"Pekala. Yolculuk sırasında o zamanı düşün. İyi hatırlayıp hatırlamadığını sormayacağım bile. Unutma, bir şeyleri değiştirebilmek için yalnızca 5 dakikan olacak. Bu zamandan sonra makine seni geri getirecek. O yüzden elini çabuk tut. Ve biliyorsun, bu makineyi tekrar çalıştırma olanağımız olmayabilir. İşini hallettiğinden emin ol."

İşte o anda her yanıma bir heyecan kaplıyor. Düşünemez oluyorum. Onunla ilgili her anı birer birer aklıma geliyor. Titreyerek konuşuyorum. "Her şey için sağ ol dostum." Omzuna dokunuyorum, o da kemerimi takıyor.

"Her şey hazır. İşlem başlatılsın."

Gözlerim kararıyor.

Neredeyim ben? Etrafıma bakıyorum. Eski bir sokak. Sokağın başında bir saat kulesi var. 7:07'yi gösteriyor. Bu demek oluyor ki yalnızca birkaç dakikam var. Koşuyorum. Tanıdık bir şeyleri görene kadar koşuyorum. Sokaklardan dönüyorum ve bir kavşağa geliyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. İşte o sokak. İşte ışıklar. İşte kafe, az ilerde duruyor. İşte ben.

İşte o. Az önce 25 sene önceki bana bir bakış attı.

Tüm bunları durdurmak için tek bir şansım var. Karşıya geçmesini engellemeliyim.

Karşıya geçmek için duruyor. Buna izin vermemeliyim. Etrafıma bakıyorum. Gelecek adamı arıyor gözlerim. Bir yandan da sürekli Dilek'e bakıyorum. Geçmek için yelteniyor sanki. Kalbim bu kadarını kaldıramaz. Yola atlıyorum onu durdurmak için. Bağırmaya çalışıyorum. DUR! SAKIN KARŞIYA GEÇME diye. Ama sesimi bir tek kendim duyabiliyorum. O, beni görünce yola atlıyor. O an, her şeyi anlıyorum. Ve boğazıma takılan düğüm sebebiyle olduğum yerde kalıyorum. Beni ittiriyor ama kendisini kamyonundan kurtarmak için zamanı kalmıyor.

O güzel yüzü, yorgun ama mutlu bakışları, eşsiz siması... Hepsi, bir ışığın altında yok oluyor.

Ben, bugün, bir zaman makinesi icat edip, yıllar boyu sürececek çabalar sonucu, bugüne dönerek onu kurtarmanın hayallerini yaşıyorum.

Ben, bugün, lanetlenmiş kaderimin son zincirini tamamlıyorum.

Ben, bugün, gençliğimi kurtarmaya çalışırken aslında onu yok ettiğimi fark ediyorum.

Kendime tüm bu yaşananları haykırmak istiyorum.

Zaman makinesini parçalıyorum.

Yaşadıklarımın hiddeti içinde kendi hayatımı, tekrar ve tekrar yok ediyorum.

Kader...

Onu değiştirebileceğini düşünüyorsan eğer, bil ki ona sebebiyet vermek üzeresin. Ancak, "Yapacağın şeyden şu an vazgeç." Diyemem, çünkü kader, vazgeçmenin sebebiyet verdikleri de olabilir. Bu yüzden kader, seni derin bir çaresizliğe hapseder. Umudunu kaybetmene yol açar. Sana asla açık bir kapı bırakmaz. Kader, oyunun sonudur.

Ya da başlangıcı...

asiork 'un Hikayesi

TAVŞAN AVI

Başına geçirdiği bereyi paltosunun cebine koydu. Uzun boylu, sarışın ve zayıf bir çocuktü. Elinde hazır tuttuğı tüfeğı omzuna astı. Ve arkadaşına seslendi. "Sabaha kadar bekleyecek bir yer bulalım. Çok yoruldum. Bu halde köyü bulamayız." "İyi olur bende yoruldum" dedi Sinan. İki genç avcı homurdanarak ormanın içinden yürümeye devam ettiler. "Ben sana dedim. Biz kim? Avcılık kim?" "Tamam Hakan uzatma. Afacanı da kaybettik zaten. Afacan yanlarına aldıkları av köpeğinin adıydı. Hedeflerinde tavşan avlamak vardı. Ama aslında ava sadece macera olsun diye çıkmışlardı. Yollarını da kaybetmişlerdi. Ve geceyi geçirecek bir yer bulmaları gerekiyordu. Hakan dayanamadı. "Sinan devam etmeyelim. Bir yerde dinlenelim de sabah olunca bakarız bir çaresine." Sinan "Tamam anıyoruz işte" diye sinirli bir şekilde cevap verdi. Orta boylu bebek yüzlü yakışıklı bir çocuk sayılırdı Sinan. Issız ağaçlık bir yoldan geçerek yürümeye devam ettiler. Yolun sonunda ki kulübeyi farketmeleri pek zaman almadı.

Hakan rahatlamış bir şekilde "Abi Allah çıkardı bu kulübeyi karşımıza yoksa valla bir adım daha atacak halim yoktu" "Al benden de o kadar Hakan. Neyse hemen girelim şu kulübeye" Kulübeye doğru hızlı adımlarla yürüdüler. Tahtalarının cürümüş olmasından eski bir kulübe olduğu anlaşılıyordu. Kulübenin kapısına kadar geldiler. Kulübenin camlarından ateşin ışığı sızıyordu. "İçeride bir var galiba" dedi Sinan. Kapıyı tıklatıp içeri girdiler. Yanan ölgün mum ışığı, yaşlı ve çirkin bir adamın yüzüne vuruyordu. "Bende sizi bekliyordum" dedi adam. Yüzünde hain ve alaycı bir ifade vardı. Tek tük olan dişleriyle sırtıyordu. Sakalları suratının yarısını kapatıyordu. Oturduğu yerden kalktı ve kapıya yöneldi. Hakan ve Sinan adamın dediklerinden hiçbir şey anlamamış; oldukları yerde donakalmışlardı. Adam tam dışarı çıkacakken Sinan mumu görüp seslendi. "Amca mumu unuttun" Yaşlı adam başını çevirip yine sırtmaya başladı. "Mum sizde kalsın. Sizi daha karanlıktasınız."

Yaşlı adamın tavrı ve söyledikleri kulübe de fırtına etkisi yaratmıştı. Hakan ve Sinan adamın söylediklerine bir anlam verememişti. Hakan "Bu ne demek şimdi? Bir bilmece mi yoksa" diye mırıldandı. Sinan da "Bu adam kim? Ve bizi nerden tanıyor" diye atıldı. İkisinin de içi ürpermişti. Ve yanlarına aldıkları tüfekler artık onlara güven vermiyordu. Sinan kulübenin ortasında yanan ateşe çalı çırpı attı. Ve biraz önce vücudlarında titreme etkisi yaratan olayı unutmak için ısınmaya başladılar. İkisinin de içinde rahatsız edici bir sıcaklık oluşmuştu. Av için çıkmışlardı. Ama sabaha kadar bu kulübede beklemek zorunda kalacaklardı. Ailelerinin kendilerini merak etmiş olduklarını düşünüyorlardı. Ve bu duygular ikisini de rahatsız ediyordu. Kulübeye gireli neredeyse bir saat olmuştu. Sinan başının ağrıdığını hissetti. Ve aklına takılan soruları bir kenara bıraktı. Arkasını dönerek az önce yaşlı adamın oturduğu sedire yöneldi. Oturduktan sonra " Şimdi bunları düşünmeyelim ve biraz dinlenelim. Sabah olunca hemen köye döneriz" dedi. Hakan "Tamam" diyerek onayladı ve kulübenin köşesinde yere oturmayı tercih etti. Sinan başını tavana dikti ve sedire iyice uzandı. Hakan; Sinan'ın yavaş yavaş uykuya daldığını farkettti. Yorgunlardı ve biraz dinlenmeleri gerekiyordu.

Hakan oturduğu yerde rahat edemedi. Tek yatılacak sediri de Sinan'a kaptırmıştı. Ama zaten kendisini pek yorgun hissetmiyordu. Sinan'a baktı. O şimdi deliksiz bir uyku çekiyordu. Ayağa kalktı. Kendi tüfeğini alarak omzuna astı. "Şu kulübenin etrafına bir bakalım hele. Belki akşam bulamadığımız avı burda buluruz. Hem Sinan'a da sürpriz olur." Sessizce kulübeden çıktı. Dışarı çıktığında temiz hava bütün ciğerlerini doldurdu. Ve uykusunu tamamen dağıttı. Birkaç dakikadır kulübenin etrafında dolanıyordu. "Keşke Afacan da olsa" dedi kendi kendine. Neden sonra birkaç metre ötedeki çalının kıpırdadığını farkettti. Tüfeğini kontrol edip yürümeye başladı.

Kapı ısrarla yumruklanıyordu. Sinan bu sesle uyandı. Kapı hala kırılırcasına yumruklanıyordu. Ne olduğunu anlayamadan kapıya yöneldi. Ve kapıyı açtı. Dışarıda hiç kimse yoktu. Az önce bu kapının yumruklandığına emin gibiydi. Yoksa rüya mı görmüştü? Gözlerini ovaladıktan sonra tam "Hakan" diye seslenecekti ki kulübe de kendisinden başka kimsenin olmadığını farkettti. Hakan nereye gitmişti? Uykusunu tam alamadığı için beyni birileri tarafından yontuluyor gibiydi. Arkasından gelen sesle birlikte aniden geri zıpladı. Görmüştü. Pencereilerin önünde bir karaltı, rüzgar gibi geçmişti. Nabız atışlarını duyar gibiydi. Gözleri tüfeğini aradı. Tüfeğı görür görmez hemen eline aldı. Kapıya doğru yürümeye başladı. Yürürken aynı anda seslendi: "Hakan kes şu oyunu! Bak valla vururum seni" Seslenişine hiçbir cevap gelmedi.

Tedirgin bir şekilde ağır adımlarla kapının önüne geldi. Ve tahta kapının açılması için eliyle basınç uyguladı. Kapı açılmadı. İki elini kullanarak denedi. Kapı önünde büyük bir kaya varmışçasına hareket dahi etmiyordu. " Neler oluyor" diye panik bir şekilde sordu kendine. "Hakan" diye seslendi bir kez daha. Ses gelmedi. Bunları onun yapmadığını adı gibi biliyordu. Ama başka bir seçeneğe de inanmak istemiyordu. Kapıyı ardı ardına tekmelemeye başladı ama kapı gram yerinden oynamıyordu. Bu kez de başaramayınca tüfeğı eline aldı ve kapı koluna doğrulttu.

Tam ateş edecekti ki arkasından korkunç bir ses duydu. Hızla döndü. Sesin geldiğı yöne döndüğünde, bir hayvanın paramparça edilmiş cesediyle karşılaştı. Biraz daha yaklaşınca kafası olmayan bir köpek cesedi olduğunu fark etti. Afacan'ın cesedi idi bu. Etrafında dönerek bağırmaya başladı. "Allahım!" Arkasından bir ses daha duydu. Kulübenin camları, korkunç sesler çıkartarak kırılıyordu. Sirtına inen darbeyle yere yığıldı. Sirtına inen şeyin yerde yatan köpeğinin kafası olduğunu görünce çıldırmanın eşiğine geldi.

Kulübenin kapısı bir kez daha yumruklanmaya başlamıştı. Kapı açılmak üzereydi. Sinan ellerinin titremesine aldırmadan tüfeğı kapıya doğrulttu. Kapının açılmasıyla Sinan'ın tüfeğinin ateş alması bir oldu. Tüfekten çıkan mermi hedefi bulmuştu. Kapıyı açan beden yavaşça yere yığıldı. Sinan karaltıda kim olduğunu fark edememişti. Sinir sistemi bozulmuştu. Hıçkırıkla hıçkırık ağlayarak kapıya yöneldi. Yerde yatan kişinin Hakan olduğunu görünce çılgınca bağırmaya başladı. "Hakan!"

Hakan sol kolunu tutmuş bir şekilde acıyla inliyordu. Sinan'a doğru döndü. Dilinin döndüğünce fısıldadı. "O geliyor. Hemen kaç buradan!"

"Kim? Ne diyorsun Hakan" diye ağlamaklı bir şekilde sordu Sinan. "Kaç git buradan. Beni unut!" diye haykırdı bu defa Hakan. Etine giren kurşun canını iyice acıtıyordu. Sinan açık kapıdan şuursuzca koşmaya başladı. Kulübeden fazla uzaklaşmamıştı ki aniden durdu. "Ne yapıyorum ben? Kendi elleriyle vurduğu arkadaşını ölüme terketmişti. "Hayır" dedi. "Kurtulursak beraber kurtuluruz. Ölürsek beraber ölürüz." Neyle karşı karşıya olduklarını bile bilmiyordu. Ne olursa olsun onu yalnız bırakamazdı.

Kulübenin önüne gelmiş sayılırdı. Kapı aralığından içeri bakınca dehşete düştü. Arkadaşı Hakan, oturduğu yerde deli gibi sırtıyordu. Kahkahaları kulübenin içinde yankılanıyordu. Sinan, olduğu yerde donakaldı. Dikkatlice içeriye baktı. Önce Hakan'ın kolundaki yaranın yavaş yavaş kaybolduğunu fark etti. Daha sonra Hakan'ın bedeninin yavaş yavaş değişime uğradığını gördü. Derisi kızılılaşmış, kafasında sivri boynuzlar belirmişti. Gözleri sapsarıydı. Gördüğü şeyin arkadaşı olmadığını anlaması uzun sürmedi. Kulübenin içinde ki Şeytan, olabildiğince sırtıyordu. Ardından yaratık tekrar değişime uğramaya başladı. Bu defa oluşan şekli tanıdı Sinan. Şeytan, kulübeye ilk girdiklerinde ki çirkin adama dönüşmüştü. Ve hala sırtıyordu. Sinan kanının donduğunu hissetti. Kalbi dışarıya fırlayacak gibi çarpıyordu. Tam bu sırada omzuna dokunan eli hissedince tiz bir çığlık attı. Bayılacak gibiydi. Korkuyla arkasına döndü. Hakan elinde tuttuğu tavşanla gülüyordu. "Sinan bak sen uyurken bir tavşan vurdum" Sinan kapkatı kesildi. Hakan'ın dediklerini bile duymadı. Bedeni bu kadar korkuya dayanamadı. Ve yavaşça yere düştü.

Barzini'nin Hikayesi

YENİDEN DOĞUM - BİR VENTRUE ÖYKÜSÜ

O gece yine bir haftadır her gece yaptığım gibi kordonda bir şeyler yedikten sonra otelime dönüyordum. İtalya'dan geleli hemen hemen bir hafta olmuştu. Arabamı park ettim, tam kapıyı açacakken dikiz aynasından arkadan hızla geçen bir karartı fark ettim. Sanırım içkiyi fazla kaçırdım diyerek fazla umursamadım. Kapıya uzandım, kolu çektim bacağımı dışarı uzatıp, ayağımı yere koymamla birlikte, o siyah karartı tekrar geçti, bu kez önümden. korkmuştum. Kim var orada diye seslendimse de kimseden bir ses çıkmadı. Tek başıma asansöre binmeye korktum, arabadan inip otopark gişesine doğru yürümeye başladım. Birilerinin gelmesini bekler onlarla çıkardım yukarıya. Gişeye yaklaştım, renkli camlar içerisini göstermiyordu, bir kaç adım daha attım ve gişenin kapısına uzandım. Camdaki yansımadan tekrar o karartıyı görünce korkudan ne yaptığımı bilmeden aceleyle kapıyı açıp içeri girdim ve kapattım. Derin bir nefes aldıktan sonra içerideki eksikliği fark ettim; güvenlik elemanından bir tepki gelmemiştir. O anda yerimden kıpırdamadım, sadece başımı yavaşça arkamda duran sandalyeye doğru çevirdim ve dehşet içinde donakaldım; güvenlik elemanı başı yana düşmüş bir şekilde hareketsiz duruyor ve boynundan kan sızıyordu, sanki saatlerce morgda kalmış kadar renksizdi teni. Üzerindeki parlak sarı yelekte kandan kırmızı bir çizgi uzanıyordu. bense bu korkunç manzara karşısında dilim tutulmuş sadece bakıyordum, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu ne bir imdat ne de başka bir şey. O anda gişe kapısının tekrar açıldığını duydum ve hızla başımı kapıya çevirdim birkaç saniye dehşet içinde kapıya baktıktan sonra içeri girenin sarı yelekli ikinci güvenlik elemanı olduğunu fark edince sanki her şey çözülmüş gibi bir derin nefes aldım. Ama daha yeni başladığımızı bilmiyordum...

Sarı yelekli adam içeri girdi, birkaç saniye durakladıktan sonra gördüklerinden ötürü bana saldırdı kollarımı yakalamak için hamle yaptı. Ben daha dur demeye bile fırsat vermeden adam beni bileklerimden yakalamış ve kollarımı arkama alıp belimde birleştirmişti bile. ben ondan sonra başlayabilirdim konuşmaya;"dur yanlış anlıyorsun ben biş...". "**DUR**" kapıdan tek kelimelik bir emir cümlesi duyuldu. Ben ve memur; ikimizde istemsiz olarak kapıya doğru baktık. Karşımızda en az 1,90 boyunda iri yarı bir adam vardı. Adamın görünüşü ürkütücüydü. Kumral dalgalı uzun saçları başının iki yanından omuzlarının önüne geliyordu, yüzünün neredeyse yarısını kapatan saçları yüzünden surat ifadesi belli belirsiz görülüyordu ama anlamsız bir sinir olduğu belliydi yüzünde. içeri doğru bir adım attı memura bakarak "bırak onu" dedi. O anda bileklerimi tutan ellerin gevşediğini hissettim ama ellerimi bile hareket ettirmekten acizdim. Bana bakarak, sanki biraz daha hafif bir ses tonuyla;"çekil kenara" dedi. düşünmeden ellerimi kurtarıp, duvarın dibine çöktüm, daha önce bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Ben önünden çekilince memur hafifçe doğruldu, sanki biraz kendindeymiş gibi bir hali vardı artık ve sert sayılabilecek bir ses tonuyla "kimsin sen" dedi. İri yarı adam bir eliyle yüzünün önüne gelen saçlarını çekti ve omzunun arkasına attı, artık yüzünde o anlamsız ifade yerine sinsî bir gülümseme vardı, sanki sen benim kim olduğumu biliyorsun der gibiydi. Aniden gülümseyen dudakları yavaşça aralandı ve iki uzun diş belirdi, ben daha ne olup bittiğini anlayamadan, bir saniyeden daha kısa bir süre içinde memurla burun buruna değecek mesafeye geldi. Bayılmıştım...

...Gözlerimi açtığımda, büyük bir salonun ortasıdaydım. Yavaşça ayağa kalktığımda geniş bir kemerin (burası odanın girişi olsa gerek diye düşündüm) iki yanında duran adamları fark ettim; iki iri yarı adam daha. Neler oluyor diye geçirdim içimden. Büyük kemerin ardından ayak sesleri duyuldu, oldukça ritmik seslerdi bunlar ve oldukça ağır. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu, gelen kişinin silüeti belirince iki adam başlarını indirip boyun eğdiler, bende iki adım geri çekildim, titremeye başlamıştım. Yavaşça yaklaşan silüetin bir adama ait olduğu anlaşılıyordu artık, yüzü belli oluyordu. Adam istifini hiç bozmadan, aynı ritmik adımlarla yaklaştı, bana baktığını yeni anlamıştım ki; gözlerimin içine bakarak "**BOYUN EĞ**" dedi. Birden bu tanımadığım adama boyun eğme gereği duydum ve başımı yavaşça öne eğdim. Siyah saçları titizlikle geriye doğru taranmış, yüzünde belli belirsiz bir kirli sakalı olan, oldukça şık giyimli bu adamın, Hollywood filmlerindeki "mafioso"lar gibi oldukça etkileyici bir mizacı vardı, sanki doğaüstü bir karizmaya sahipti.

Adam gözlerini benim üzerimden çekip arkama doğru bakarak; "sağol Hakan" dedi. Başımı arkaya çevirdim ve aniden kendime geldim. Bayılmadan önce son gördüğüm şey şimdi karşımda duran iri yarı adamın güvenlik görevlisinin boynuna dişlerini geçirdiğiydi. Benim ona baktığımı görünce yine o sinsî gülümseme belirmişti yüzünde. Önümde duran mafya babası kılıklı adamı ittirerek kapıya doğru koşmaya başladım bir yandan da bağıırıyordum. Arkamdan "tutun" diye bir ses duydum ve kapının iki yanındaki adamlar beni kollarımdan tuttuğu gibi tekrar o adamın yanına getirip yere bıraktılar. Dizlerimin üzerinde yerde öylece duruyordum, yere bakıyordum. Takım elbiseli adam bir dizini yere

koyarak çöktü ve bana baktı, bir eliyle çenemi tutarak başımı kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı; **"KİMSİN SEN"** anlayamadığım bir şekilde adam benim ana dilimde; İtalyanca konuşuyordu. Benim aslen İtalyan olduğumu nereden bilebilirdi ki. Ben aklımdan bunları geçirirken bir yandan da adamla konuşuyordum:

- Ben Barzini, Alfredo Barzini. İtalyan bir Holding patronuyum. Bir görüşme için Türkiye'ye geldim, bir haftadır burada İstanbul'dayım.

- Yeter! Güzel Bay Barzini. Peki size Luigi diyebilir miyim?

Birkaç saniye duraksadım, şok olmuştum. Luigi benim ikinci kimliğimdi, bu adı sadece ortak iş yaptığım kişiler biliyordu. Yoksa Türkiye üzerinden silah kaçıracağımı öğrenmişler miydi?!

-Hakkınızda her şeyi biliyoruz Bay Barzini. Ama size bir zarar vermek niyetinde değilim. Sizden sadece bize ufak bir yardım yapmanızı talep ediyorum.

- Ne gibi?

- Oldukça kısa ve açık anlatacağım; önümüzdeki hafta Edirnekapi'dan çıkacak olan konteynerler. Onların içindekileri istiyorum. Ve uyarıyorum bize zorluk çıkarmayın.

Adam cümlesini bitirirken yüzünde hain bir gülümseme belirdi, sanki seni zorlamıyoruz ama sen bu işi yapmak zorundasın diyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Anlaşma yoluna gitmeye karar verdim.

- Peki ya bu işten benim çıkarım ne olacak? Ne kadar alacağım?

- Size ömrünüzde göremeyeceğiniz kadar güç kazandıracağım Bay Barzini. Emin olun tatmin olacaksınız.

- Daha açık konuşun. Burada bir iş anlaşması yapıyoruz sanırım.

- Yanlış anladınız Bay Barzini, burada siz anlaşmaya çalışıyorsunuz. Bizim için bir anlaşmazlık söz konusu değil. Şimdi ya benim teklifimi kabul eder ve silahları bana verip rahat edersin, ya da teklifimi kabul etmezsin, bizde silahları zorla alırız. Emin ol bunu yapabiliriz.

Adamlarda biri takım elbiseli patronlarına bir kağıt uzattı. Adam kağıdı bana göstererek;

- Pekala Bay Barzini, bu işi Mafioso tarzında yapalım isterim.

Adam ceketinin içinden bir bıçak çıkardı; kabzasında parlayan taşlar olan bir bıçak, oldukça değerli görünüyordu.

- **Kabul ediyor musunuz Bay Barzini?**

Başımı yavaşça öne eğerek sözleşmeyi imzalamayı kabul ettiğimi belirttim ama bunu gerçekten isteyip istemediğimi bilmiyordum. Adam o kadar etkileyiciydi ki hayır diyemedim.

Ardından bileğimi kavrayıp gömleğimin kolunu sıyırdı, elindeki bıçağın önce yan yüzünü bileğime sürttü;

- Soğuk çeliği hissediyor musun?

Sanki şimdi çok farklı bir havadaydı bambaşka bir hali vardı o az önceki karizmasının yerinde başka bir duygu vardı sanki bambaşka bir tutku duymuştu eli bileğimdekken. Ben kendi kafamda adamın halini sorgularken bileğimdeki yanık hissiyle kendime geldim. Kan bileğimden yavaşça aşağıya doğru süzüldü ve yerdeki kağıdın üzerine damladı, kağıtta yazan isminin altında kırmızı kocaman bir nokta halini aldı. Adam kendini kaybetmişçesine kan bulaşmış baş parmağını ağzına götürdü ve bıçağında üzerindeki kanı yaladı. Daha sonra elini anlaşmanın üzerine götürdü, bıçağını cebine koymuştu, parmağını bileğine yaklaştırdı, yavaşça aşağıya doğru indirdi, parmağın ardından ince kırmızı şerit geliyordu, sanki tırnağıyla bileğine ince bir çizgi çizmişti. Onun kanıda kağıda damlayınca, bileğinde beni şok eden bir olay daha gerçekleşti; kırmızı çizgi yavaşça yok oluyordu. Birkaç saniye sonra adamın bileğindeki yara izinden eser kalmamıştı.

Tekrar bileğimi tuttu, önce bileğimdeki yaraya ardından yüzüme baktı, kanamam çok şiddetli değildi ama;

- Sanırım biraz derin kesmişim, neyse mühim değil arkadaşlar sarar yaranızı. Bir süre misafirim olacaksınız Bay Barzini.

Dedi. Ve ağzını bileğime doğru yaklaştırdı. Bileğimde bir sıcaklık hissettim; hızla dışarı çekilen kanın sıcaklığıydı bu damarlarımdan kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Kendimden geçmeden önce son hatırladığım şey; soğuktu, çelik soğuğu.

BÖLÜM II: ACEMİ

Uyandım...

Karanlık bir odada oldukça rahat bir yataktaydım. Çok ta rahat bir uyku çekmiştim, uyku sersemliğinden eser yoktu üzerimde. Sanki sihirli bir uykudan uyanmışım. Yattığım yerden doğruldum, yatağın kenarına oturdum, birkaç saniye duraksayıp düşündükten sonra ayağa kalktım. Güçlülükle görebildiğim elektrik düşmesine doğru yavaşça ilerledim, ağır adımlarımı atarken bir yandan da düşünüyordum... Parmağımı yavaşça düşmeye yaklaştırdım, derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe dokunup, ışıkları açtım. Tavanda yan yana asılmış iki florosan birkaç kez hızla yanıp söndükten sonra tüm odayı aydınlattı. Bir iki saniye gözlerim kamaştı ışıktan pek bir şey seçemedim, ama gözlerimi tamamen açık ta etrafımdakilerin farkına varınca, kelimenin tam anlamıyla irkılmıştim. Odanın içinde bir iki tur attım, etrafı inceledim, nerede olabilirdim? Pencereilerin yerinde tuğlalar vardı, çerçevelerin içine örülmüş duvar çok net belli oluyordu, oda kasıtlı olarak karartılmıştı. Odada sadece az önce uyandığım yatak, bir masa ve bir de sandalye vardı. Masanın üzerinde duran ufak kağıdı aldım. İkiye katlanmış olan kağıdı açtım, üzerinde güzel bir el yazısıyla "iyi geceler Barzini" yazılıydı. Kağıdı buruşturup fırlattım.

Yatağımın kenarında oturuyordum. Uyanalı beş, on dakika ancak olmuştu ki; ayak sesleri duydum.

Odanın demir kapısı hiç dikkatimi çekmemişti aslında. Bir hücre kapısına benziyordu. Ben kapının üzerindeki demir kırıslara bakarken birden kapının hareket ettiğini, bana doğru açıldığını fark ettim. İçeriye Hakan denilen iri yarı adam girdi ve "günaydın Bay Barzini! Selim Bey üst katta sizi bekliyor" dedi ve kapıyı arkasından açık bırakarak çıktı. Kapıya doğru temkinli, adımlarla ilerledim. Kapıyı ardına kadar açıp arkasında kimsenin olmadığını sadece boş bir koridorun uzandığını görünce, odadan çıktım ve ilerlemeye başladım. Koridoru loş bir ışık aydınlatıyordu, az önce çıktığım odadaki kadar kuvvetli bir ışık değildi ama etraf rahatlıkla görülebiliyordu. Oldukça kasvetli bir yerdi, sanki yüzyıllar öncesinden kalma gibiydi, orta çağın kale zindanlarına benziyordu bu yürüdüğüm uzun koridor; iki yanında kapılar vardı, benim az önce çıktığım odadakine benzer, üzerinde demir kırısları olan demir kapılar. Biraz daha ilerleyip, demir kapıları geçince koridorun sonuna gelmiştim. Burada yukarı doğru uzanan taştan bir merdiven vardı, korkulukları demirden olan taş bir merdiven... Korkulukları sanki acemi bir demirci ustanın elinden çıkmış gibiydi, üzerindeki çekiç izleri dikkatle bakınca belli oluyordu, elimi sürttüğümde ise ne kadar pürüzlü bir yüzeyi olduğunu anlamıştım. Peki ama ben neredeydim? İşte en büyük soru buydu.

Merdivenlerin başında Hakan'ın beni beklediğini gördüm. Hakan oldukça soğuk ve ifadesiz bir adamdı. Yüzüme bakarak; "bu taraftan Bay Barzini" dedi ve ilerlemeye başladı. Bende arkasından yürüyordum, zindandayken öldürmediklerine göre yukarıda da bir şey yapmazlar diye düşünüyordum. Yani üst katta olduğumuz sürece en azından kısmen güveniyordum. Büyük bir hol geçtikten sonra, Hakan gösterişli büyük bir ahşap kapının önünde durdu. Bu iki kanatlı, anladığım kadarıyla masif ahşap bir kütleden işlenerek yapılmış, oldukça pahalı bir kapıydı, kıvrıla çalan kahverengi ahşabın üzerinde özenle işlenmiş iki kol vardı; sapsarı ve parıltıyan iki altın kapı kolu... kapının üzerinde ise iki kapı kanadını ortalayacak şekilde, çarmıha gerilmiş İsa figürü işlenmişti, İsa'nın başının hemen üzerine ise ortada Katolik ve Ortodoks haçları olmak üzere sağda Musevi yıldızı ve solda İslamiyet'in hilali vardı. Kapıdaki bu ifadeye bir anlam verememişim.

Hakan, iki eliyle kapının iki koluna uzandı ve ittirerek açtı. O kocaman kapı tek bir gıcırta sesi bile çıkartmadan usulca açılıverdi.

"Siz buyurun, Selim Bey birazdan burada olur" dedi. Ben içeri girdim ve arkamdan kapının kapanışını duydum. Odanın içinde kıpırdamadan etrafa bakınıyordum. İçerisi çok etkileyiciydi. Başımı yukarıya kaldırıp ta tavandan asılı olan şeyi gördüğümde kelimenin tam anlamıyla şaşırılmışım. Daha önce bu kadar büyük bir avize görmemişim. İçerisi fazla gösterişliydi. Odanın ortasında tavandan sarkan devasa avizenin hemen altında yeckpare granit bloktan muhteşem uzun bir masa duruyordu. Masa "U" şeklinde tek parça granitti. Masaya biraz yaklaştım, cilası muhteşemdi, siyah cilalı yüzeyde kendi yüzümü görebiliyordum. U şeklindeki masanın kıvrımının arkasında büyük bir ayna vardı. Çerçevesi sarı ahşaptandı, ne ağacı olduğunu çıkartamamıştım, biraz yaklaştım aynaya doğru ve birkaç metre kala fark ettim ki aynanın çerçevesi ahşap değil, tıpkı kapı kolları gibi altındı. Çerçevenin üst kısmı geniş ve oval geliyordu altının üzerine yine kapıdaki dört işaret işlenmişti Musevi yıldızı, Katolik ve Ortodoks haçları ile İslamiyet hilali. Hala yabancılık çektiğim İzmir'de bir mason malikanesinde olduğum düşündüm bir an için. Aniden aynaya baktım, aynadaki yansıma, o ana kadar çerçeve ve işaretlerin etkisinde kalmış dikkat etmemişim aynadaki görüntüme. Birden aynadaki kendimi görünce şaşırđım. Yüzüm çok solgun görünüyordu. Elimi yavaşça yüzüme doğru götürüyordum ki aniden arkamdaki kapının açıldığını gördüm aynadan. İçeriye giren adamı görünce birden dün geceki olaylar geldi gözümün önüne. Bu adam dün gece bileğimden akan kanı içmişti ve soğuk... Çok soğuktu, ölüm kadar soğuk, hemen arkanızda duran Azrail'in nefesi kadar soğuktu. Öldüğümü düşünmüştüm. Bir an duraksadım, bana bunları yapan bu adamdan neden korkmuyordum ki? Selim Bey bu adam olsa gerek diye düşündüm ki tam ben bunu aklımdan geçirirken, adamın arkasından kapı kapandı ve adam konuşmaya başladı;

- Benim kim olduğumu merak ediyorsundur sanırım. Ben Selim; Selim Erden. Eminim kafanda burasıyla ilgili pek çok soru vardır. Sabırlı ol, tüm soruların cevaplanacak, ama önce benimkiler... Adam konuşurken bir yandan da odanın içinde volta atmaya, bir aşağı, bir yukarı gezinmeye başladı. Aniden durdu ve bana döndü. O an gözlerimin içine bakıyordu. Düşüncelerimin karıştığını hissediyordum, kafam karışmış, tüm düşündüklerimi, aklımdan geçenleri unutmuştum. Sadece karşımda bana bakan bir çift ela gözün etkisiyle kafam allak bullak olmuştu. "Oturun lütfen Bay Barzini" dedi Selim Bey. Aynanın önünde duran yüksek arkalıklı, geniş ahşap sandalyeye oturdum. "geç kaldığım için üzgünüm ama sizde bilirsiniz ki biz iş adamları hep meşgul oluyoruz" diyerek söze başladı, büyük bir merak ve hayretle dinliyordum.

- Bay Barzini. Sizinle dürüst konuşacağım; açıkçası yaptığınız hizmet tarafımdan ödüllendirilmiş ve mükafatınız dün gece tarafımdan ödenmiştir. Artık ölümsüzler diplomatisiniz Bay Barzini. Sizin bu görevi almanız için oldukça uğraştım, hatta güçlülerle ters düşüp, koltuğumu ve hayatımı tehlikeye sokmayı göze aldım. Sizinle ilgili kara bu salonda alındı Bay Barzini. Tarafımdan dün gece asillerin klanı Ventrue ailesine kabul edildiniz. Hoş geldiniz Bay Barzini.

"Peki neden? Neden ben?" diye sordum; ellerimi masaya vurup ayağa kalkarken. Sinirliydim. Aynaya döndüm, yüzümün haline baktım. Tenim fazlasıyla solgun görünüyordu, mavi gözlerimde ise yorgunluk vardı. Aynadan arkamda duran hoş giyimli adama baktım; "bu muydu vereceğiniz mükafat. Eğer beni aşağılık bir lanetli olarak sonsuza dek yaşatacaksanız bu ödölü reddediyorum. Ya geri alın verdiğiniz bu laneti ya da öldürün beni" sesim daha önce çıkmadığı kadar sertti, kendimi tutamamış, kimseye bağırmadığım kadar sinirli bir şekilde bağırılmışım.

Ardından Selim'in cevabı geldi;

- Aşağılık lanetli. Sözünü ettiğiniz lanet tüm ölümlülerin isteyeceği kadar güçlü olmamızı sağladı bundan bin yıllar önce. Şimdi ise senin gibi bir patavatsız çıkmış bu gücü benden alın ya da öldürün beni diyor. Ama anlamadığı bir şey var ki; o kadar kolay olmayan şey de işte tam bu istediği şey. Sana ÖLÜMSÜZSÜN diyorum SALAK. Gücün ne kadar etkileyici olabileceğini mi merak ediyorsun?

Bu soruyu sorduktan sonra iki elini ağır ağır havaya kaldırdı, gözleri yavaşça kapandı. Ben ise kıpırdamadan seyrediyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Merakla birlikte içimdeki korkuda büyümeye başlamıştı. Korkmadığımı düşünmeye başlamışken adam ellerini indirmeye başladı, gözlerini açtı. O anda kendimi kaybedip, önünde diz çöktüm, hayatımda bu kadar etkileyici birisini görmemiştim. Muhteşem bir adamdı, o ilahi bir varlık olmalıydı ve onun kadar etkileyici olabilmeyi arzuladım bir an için ama bunun mümkün olmadığını, hiç kimsenin ona erişemeyeceğini biliyordum. O anda karşımdaki adam bana doğaüstü bir varlık olarak görünmüştü, vücudundan ilahi ışıklar çıktığını bile söyleyebilirim. "Emredin Majesteleri Selim Erden" diyerek dizlerimin üzerinden kalktım. Kısa bir süre bu şekilde düşündükten sonra normale döndü karşımdaki adam. Neler olduğuna bir anlam verememiştim.

-İşte Barzini, oğlum! Sahip olduğun güç seni tüm varlıkların Tanrı'ya eş koşmalarını sağlayabilir. Ya da onlara istediğin şeyleri söyleyip onları sanki senin kuklanmış gibi kullanabilirsin. Ya da insanları öldürecek olaylardan tek bir çizik almadan kurtulabilirsin. Ölümsüzlüğün verdiği güç, kanın gücü, babamız Caine'den miras kalan güç.

Bunları söyledikten sonra bana baktı; "sanırım bunları görüp de bu olağanüstü güce kayıtsız kalamazsın" dedi. Şaşırmış ve etkilenmiştim. Bunca sene bir yerlere gelip güç sahibi olabilmek için yorulmuştum, şimdi ise sonsuz bir güç sunulmuştu bana. "kabul ediyorum, baba!" diyerek başımı öne doğru eğdim...

Umarım sorunuz bir öğrenci olursunuz Bay Barzini.

Ardından sesi sertleşti.

- Şimdi yaklaş, bana gel oğlum!

Bunları söylerken, ceketini çıkardı ve gömleğinin sağ kolunu sıyırdı, bileğini bana doğru uzattı.

- Al Barzini. Benim kanımı iç ve damarlarımdan sana akan gücü hisset.

Yine tırnağıyla bileğine bir çizik attı, akan kanı görünce içimde bir açlık belirdi, dayanılmaz bir açlıktı bu. Ağzımı bileğine dayayıp, akan, sıcak, kırmızı kanı emmeye başladım. Daha önce hissetmediğim muhteşem bir hazla içiyordum. Birden elini çekti ağzımdan "yeter bu kadar" dedi ve ekledi; "bir süre Faruk'la birlikte dolaş, o sana bilmen gerekenleri öğretecektir. Şimdi beni takip et."

Odadan çıkarken artık kendimi ona daha bağlı hissediyordum. Ne olduğunu anlamadım. Hakan hala kapının önünde duruyordu.

Selim Bey;

- Bana Faruk'u çağır. Gençle biraz dolaşsınlar.

Ardından bana dönerek;

- Şimdiye kadar bildiğin dünya geceleri çok farklıdır. Buna alışman zaman alacak ama umarın fazla sürmez...

BÖLÜM III: GECENİN AŞIKLARI

- İçeri gir bakalım genç ventrue, bir iki arkadaşla tanışalım.

Kenarları iki şerit halinde neonla süslenmiş cam kapıdan içeri girdik. Kısa ve geniş bir koridor ve bir merdiven vardı karşımda. Yukarıdan gelen müziğin sesi rahatsız ediciydi aslında. Ama yolda gelirken Faruk bana burada rahat olabileceğimi, bizim gibilerin buraya sık takıldığını söylemişti. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkarken bende Faruk'un arkasından yürüyordum. Basamaklar azaldıkça müziğin sesi yükseliyor, daha da rahatsız edici bir hal alıyordu. Yukarıya çıktığımızda kulaklarımın patlayacağını sandım, diğerleri ise gayet rahattılar sanki hiç müzik falan yokmuş gibi davranıyorlardı. Faruk bir iki kişiye selam verdi, beni de tanıştırdı.

- Genellikle burada takılır bizim çocuklar. Piyasası iyidir.

Gülümsedi.

- Sizin çocuklar?

- Kardeşlerim; Brujah. Diğer on üç klandan birisi. Dinle dostum; bize hep serseri gözülle baktılar, sadece kavga etmekten anladığımızı düşündüler. Ama baksana şuraya; yaşamayı bilenler bizleriz aslında. Senin ailen dostum, ventrue, onlar sadece büyük konaklarında, malikanelerinde, geniş apartman dairelerinde oturup, sanki tüm dünya onların çevresinde dönüyormuş gibi hareket ederler. Onlar için yaşam budur. Yönetip, kontrol ettiklerini zannederler. Hah! Halbuki böyle bir yerin verdiği hazzı hiç biri bilmez. Dostum onlar bir fahişenin kanının tadını bilmezler. Sende sakın böyle bir şey denemeye kalkma, onlardansın; bir ventrue asla düşük standartta kan içmez. Hah! Ukalalar. Peki ya diğerleri? Malkavian? Hepsi deli, akıl hastaları. Baksana şuradakine; barın önde tek başına oturan. Kafasıyla işaret ederek barın önündeki yüksek taburelerden birinde tek başına oturan birisini gösterdi. Sıkılmış gibi duruyordu.

- O kimseye bulaşmaz, kimse de ona. Şizofren pisliğin teki. Kendisini başka bir yerde zannediyor orada otururken. Malkavianlar hepsi aynı "deli."

Başını merdivene doğru çevirmişti, birkaç saniye sustu ve devam etti, aynı asabi ses tonuyla;

- Toreador... bir diğer ukalalar topluluğu. Güzel, bakımlı, çekici ve olunamayacak kadar ukala. Onlar

pek yaklaşılmazlar çevrelerindekiilere, karizmalarına bir şey dokunsun istemezler. Kendilerince çekici bir şey gördüler mi de kontrolü kaybedip öylece kalıverirler. Dolmabahçe’de saatlerce donakalanları gördüm. Neymiş efendim; sanat zevki. Güzel olan sadece güzeldir genç ventrue sana bir faydası dokunmaz.

“ Bak aradığımız adam orda” dedi, kalabalık bir grubu işaret ederek ve onlara doğru yürümeye başladı. O kadar şey söylemişti ama yaklaştığımız adamlar gerçekten serseriye benziyordu.

- Doğuş! Baba anahtarları versene, yeni bir arkadaş var biraz dalaştırayım.

- Al ama bir tarafa çarpma bu sefer. En son aldığımda kaportanın halini hatırlıyorsun değil mi?

- Merak etme, bir şey olmaz.

Arkadaşından anahtarı aldı ve çıktığımız merdivenleri hızlı adımlarla inmeye başladı. Kapıdan çıktık. Alsancak’ta, sahildeydik. Yolun karşısına geçip, mavi bir Chevrolet Camaro’nun kapısını açtı. Arabaya yaklaşırken yüzünde saçma bir mutluluk ifadesi vardı. İki kapılı gece mavis arabanın şoför koltuğuna oturdu ve yolcu kapısını açtı; “geç hadi asıl eğlence şimdi başlıyor.”

- Sakin olsana serseri düzgün kullan şu arabayı olay mı çıkartmaya çalışıyorsun?

El frenini çekip arabayı aniden durdurdu.

- Kaza yapmaya mı çalışıyorsun sen dikkat et biraz.

- Bana asla bir daha serseri deme çaylak! Yoksa kimseyi dinlemem seni ölümsüz olduğuna pişman ederim. Ölebilmek için yalvarırsın. Lanet çaylak!

Bunları söylerken elleri yakama yapışmıştı bile.

- Tamam sakin ol, sadece uyarmak istedim.

- Senin için uyarmak değil.

Yakamı bıraktı, tekrar koltuğuna yerleşti, derin bir nefes aldıktan sonra tekrar çalıştırdı gürültülü motoru.

- Aç kulaklarını ve iyi dinle çömez;

ölümsüz olabilirsin, çevrendeki basit homo-sapientlere göre çok güçlü olabilirsin.ama bu senin onlara hükmedip, alelade istediğin her şeyi yapabileceğin anlamına gelmez. Bağlı bulunduğun örgüt, camarilla, işte bunu korumaya çalışır ve bu kuralı bozanlar cezalandırılır. Bu birinci kural ve en önemlisi. İki; evet insanları kendin gibi ölümsüzleştirme gücün var, tıpkı sana yapıldığı gibi, ama bunu da canının istediği gibi yapamazsın. “Kıdemliler” in iznini alıp yapılır bu işte. Yani sana kalmadı neslin devamını sağlamak.

- Peki ben? Ben niye dönüştürüldüm.

- Seni Prens Selim istedi. Neden bilmiyorum. Neyse konumuz bu değil.

Bu konuşma bittikten sonra bir sorun olduğunu hissetmiştim. Faruk gözlerini uzun bir süre dikiz aynasından çekmemişti.

- Bunlarda nereden çıktı şimdi. Sıkı tutun. Şimdi sorun çıkabilir.

Arkamıza iki polis arabası takılmıştı. Neden olduğunu bilmiyordum. Anladığım kadarıyla Faruk’ta bilmiyordu. Sahilden içeriye girdi. İzimizi kaybettirmeye çalışıyorduk. Arkama dönüp camdan baktığımda hemen ardimızdan ekip arabasının da hızla köşeden dönüp takibe devam ettiğini gördüm. Hız göstergesine bakmak bile istemiyordum, yeteri kadar hızlı gidiyorduk ki polis aracıyla aramızdaki fark açılmaya başlamıştı. Bir iki saniyelğine yola baktım ve tekrar arkaya döndüm. Biz köşeleri hızla döndükçe arkamızdakiler de bir iki saniye sonra köşe başından görünüyordlardı. Bir başka sokağa daha hızla girdik. Her döndüğümüzde yaptığım gibi arkama döndüm ama bu sefer tek bir polis aracı döndü arkamızdan. Herhalde takibi bırakıyorlar diye düşünmüştüm ki; henüz bu düşünce kafamdan geçerken arabanın acı fren iniltisiyle sırtımı ön konsola çarptım az daha ön camdan dışarıya fırlayacaktım. Bizi takip eden diğer araç yan yolların birinden çıkmış ve önümüzü kesmişti. Faruk’ta çarpmamak için aniden el frenine asılmıştı. Ben belim kırıldığı düşüncesiyle ön konsola yapışmış vaziyette dururken Faruk bana baktı ve aşağılayan bir gülümsemeyle; “çaylak” dedi. Başımı Faruk’a doğru çevirdim. Çok kısa süreli bir acı ve ardında çok farklı bir duygu... Sırtımdaki tüm kemikleri ve kırılan yerlerin hızla kaynadığını hissediyordum. Yavaşça doğruldum. Şok olmuştum. Böyle bir şey beklemiyordum. Faruk arabadan çıktı. Yaklaşmakta olan polis memurunun el fenerinin ışığı gözlerine çarpınca başını yere doğru indirdi ve eliyle yüzüne gelen ışığı engelledi. Bir iki saniye sonra elini indirdi ve polis memuruyla konuşmaya başladı. Hense arabanın içinde camdan dışarıya bakıyordum, gecenin bu saatinde gürültüyü duyup uyanan herkes pencerelere toplanmıştı, sabahlıklarıyla balkona çıkmış insanlar birbirleriyle konuşup neler olup bittiğini tartışıyorlardı...

Selim Bey sesini iyice yükseltmişti. Ben ve Faruk ise karşısında süt dökmüş kediler gibi el pençe divan vaziyette, başımızı yere eğmiş duruyorduk.

- Salak herifler! Hayır hayır, sizin bir suçunuz yok aslında kabahat bende, siz ikinizi başıboş sokağa salanda. Sen git çaylağın birini, bu serseri Brujah’a emanet et.

- Selim Bey, lütfen bizim bir kabahatimiz yok.

- Kapat çeneni Faruk. Senin bir kabahatin yoksa diğer serseri arkadaşlarının suçu var.

- Selim Bey bana ve arkadaşlarıma serseri demezseniz sevinirim.

- A çok pardon Faruk Bey! Af edersiniz. Başka kullanmamamı istediğiniz kelime var mı acaba?

Üzgünüm bir dahaki sefere dikkat ederim. SANA KAPA ÇENENİ DEDİM GERİZEKALİ! İki tane gerzek çıksın sokaklarda gönülleriince eğlensin, ne yaptıkları sorgulanmasın serserilik yapsınlar.

- Siz o aldığınız arabanın neyin nesi olduğu sorgulamadan nereye sürüyorsunuz ulan. Faruk hala sert tavrını koruyarak "özür dilerim Selim Bey, bir daha olmayacak" dedi.
- Umarım Faruk, umarım olmaz! Çıkin şimdi.

Prens Selim'den fırça yedikten sonra odadan çıktık.

Faruk'un arkadaşından aldığı araba çalıntıymış. İki ay önce çalıntı ihbarı yapılmış ve ihbardan üç hafta sonra bir bombalama eyleminde kullanılmış; İzmir'de yapılacak olan "Cumhuriyet Mitingi"ni protesto amaçlı yapılan bombalamada. Bizi de yolda gören polisler peşimize takılmışlar ve sonunda yakalamayı başardılar. Faruk yakalandığımız anda hepsinin üstesinden gelebilirdi ama balkonda ve pencerelerdeki insanların önünde bâriz bir şekilde biz vampiriz diye bağırarak oluyordu bu. Sonuçta polisler gayet rahat, bileklerimize kelepçeyi takıp, bizi nezarete attılar. Şansımıza olayın Prens Selim tarafından duyulması çok uzun sürmemişti. Aynı gece, prensin gönderdiği birkaç adam tarafından beyni yıkanan ve akli karıştırılan memurlar bizi kefaletle salıverdiler, araba; çalıntı ihbarı veren eski sahibine teslim edilmiş, bombalama eylemi için ise kendini feda etmeye gönüllü birkaç adam bulunmuş, tabi yine beyinleri yıkanarak.

Odadan çıktıktan sonra Hakan'la karşılaştık; "gün doğumuna sadece yarım saat kaldı, odanıza gitmeniz sizin için iyi olur Bay Barzini" dedi. "Size odanıza kadar ben eşlik edeceğim." Yavaş yavaş o her şeyin başladığı odaya doğru yürüyorduk. Taş merdivenleri indik ve zindanı andıran koridora döndük.

- Bu diğer kapıların ardında ne var? Orada da benim gibi ısırlanlar mı kalıyor?

- Kısmen evet. O kapıların ardında yaşam var, kan var. Oradakilerde ısırlanlar evet ama senin gibi yaşamaları için değil bizleri daha doğrusu sizleri, Selim Bey ve tüm ventrue klanını yaşatmaları için ısırlanlar.

Sabah uyandığım odanın kapısına gelmiştik, Hakan kapıyı açtı; "iyi geceler Bay Barzini" dedi, benim içeri girmemi bekledi ve ardından kapattı. Kapının yanındaki elektrik düğmesine bastım, uzun floresanlar yine bir iki defa yanıp söndükten sonra aydınlattı içerisini. Masanın üzerinde porselen bir kase duruyordu. Yaklaştım. İçindeki kırmızı sıvı birden inanılmaz bir açlık uyandırdı bende. Evet onun ne olduğunu gayet iyi biliyordum ve içmeliydim güç ve sonsuz yaşam için...

Bogus 'un Hikayeleri

Ruhlular'ın Monologları. [Tüm Bölümler]

Bölüm 1: Vampir.

- Tüm gelen kasetler bunlar mı?
- Hayır efendim. Pek çok kaset geldi ama bunlar bizim aradıklarımız.
- Tamam ilkinden başla o zaman.
- Tabi ki efendim.
< Kaset küçük bir kaset çalara konur ve kasetin doldurulmayan en baştaki bantının sessiz cızırtısı az çok duyulur.>
- Kimden gelmiş?
- Gülşah adında bir kızdan efendim.
- Peki. Dinleyelim. Sen de bir yandan yazmaya başla.
- Bu kasetlerdeki kayıtların tamamını çoktan yazdım efendim.
- Güzel. Bu işi öğreniyorsun.
<İki adam birkaç mumla aydınlanmış loş bir odada kaseti dinlemeye koyulurlar.>

Hayatımın sıkıcı zamanlarını anlatmak hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Gerçeği söylemek gerekirse artık birisi bana geçmişimi sorduğunda ilk aklıma gelen bundan önceki hayatım olmuyor. Her ne kadar şimdiki yaşantımı sahip olduğum tek hayatmış gibi görsem de bir zamanlar insandım. Veya şu anda insandan geriye her ne kaldıysa oydum. Belki yanlış bir genin, veya gerçekten yaşanmış bir mucizenin sonucu akla sahip olan ruhsuz zavallı insanlardan biri idim. Bende bütün diğer insanlar gibi doğdum, büyüdüm ve öldüm.

İlk hayatıma doğuşum 1978 yılında oldu. Zamanın çalkantılı İstanbul'unda zamansız bir bebek olarak dünyaya geldim. Annemin ve babamın gerçek niyetlerinin bir bebek sahibi olup olmadığını hiçbir zaman bilemeyeceğim. Her ne kadar çok fazla bir şey hatırlamasam da, doğduğum sırada onlara çok yük olduğumu biliyorum. Evim olarak adlandırabileceğim yer İstanbul'un varoş semtlerinden birinde birkaç metrekairelik küçük bir oda ve bir tuvaletten ibaretti. Aynı odanın içinde yemek yiyor, uyuyor ve yaşıyorduk.

Çocukluğum ezici bir yokluk içinde geçmiş olmasına rağmen, babam hapisten çıktıktan sonra hayatımız yeniden düzene girmeye başladı. Babam gündüzleri evde oturuyor, geceleri ise biz yattıktan sonra dışarıya çıkıp sabaha karşı parayla geri dönüyordu. Para ilk önceleri küçük zarflarında, sonra kese kağıdına sarılmış şekilde daha sonraları bond çantalarında gelmeye başladı. Kısa zamanda hiç ummadığımız kadar çok paraya sahip olduk. Babamın temiz bir iş yapmadığını biliyorduk. Ama eve para geldiği sürece bu hiç önemli değildi. İnsanın ne kadar çok parası olursa olsun daha fazlasından hiçbir zaman bıkmıyor. Babam da bıkmadı ve ben büyüdükçe daha da çok çalıştı ama artık işe gitmesi gerekmiyordu. Tek yapması gereken onun için çalışan insanları idare etmekte. Annemle benim tek yaptığımız şehir dışındaki büyük evimizde oturup kazancımızın keyfini sürmekte.

On sekiz yaşıma bastığımda kendime ait arabam, şehir merkezinde evim, istemediğim kadar çok elbisem ve mücevherim vardı. Her istediğim şeyi yapabilecek olmama rağmen, yapmak istediğim hiçbir şey yoktu. İstanbul'da o zamanlar reşit olmak büyük bir olay değildi. Pek çok gece kulübüne zaten on beş yaşımdan beri girebiliyordum ve gittiğim hemen her yerde babam benden daima bir adım öndeydi. Daha önce orada olmuştu veya bir şekilde orada yaptığı işler vardı. Sanki çok umurumdaymış gibi benden para almıyorlardı ve garip bir şekilde bu hayatın bütün kötülüklerinden korunuyordum. Ne kadar çok yanlışlıklar arkaya yaparsam yapayım her zaman babamın gizli eli beni sürüklediğim beladan çekip kurtarıyordu. Hiçbir amacım, prensibim ve desturum olmadan sürükleniyordum. Bir şeyin eksikliğini sürekli olarak hissetsem de, bu eksikliği ne takıldığım erkekler, ne aldığım pahalı mücevherler ve giysiler ne daha çok para, ne de daha lüks bir hayat doldurabiliyordu. Sanırım beraber olduğum bütün insanlar bu eksikliği hissediyorlardı ve sebepsiz üremeleri, gereksiz çalışmaları, kariyer yapmaları ve her geçen gün daha çok harcamaları bu tanımsız eksikliği bastırma çabalarıydı. Bu eksikliğin ne olduğunu artık çok daha iyi biliyorum ve şükürler olsun ki ondan kurtuldum.

Beni değiştiren ve bu günkü halime getiren olayın ne olduğunu soracak olursanız size tek bir şey söyleyemem. Ama bu süreci ilk başlatan olayın ne olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Geçmişteki ruhsuz hayatım her ne kadar her geçen gün hafızamdan daha çok yitip gitse de, bazı olaylar belleğimin en derin katmanlarına kadar işledi.

Yirminci yaşıma bastığım gün, çok da fazla umursamadığım pek çok arkadaşımınla beraber büyük bir parti verdim. O zamanlar popüler olan bir gece kulübünde verdiğim ahlaksız ve cüretkar bir partiydi. O gece ne kadar çok içtiğimi, kimlerle seviştiğimi ve neyin peşinde olduğumu hatırlamıyorum. Ama ne yaparsam yapayım içimdeki boşluk her geçen gün daha da büyümüştü ve beni insanların toplumuna bağlayan bütün kuralları çiğnesem de bizden saklanan ve bizi sonsuza kadar tatmin edecek olan şeye bir türlü ulaşamıyordum. O gece yaptığım bütün çılgınlıklardan sonra buna bu hayatımda ulaşamayacağımı anladım ve yirminci yaş partimi erkenden terk edip arabama gittim.

Gece kulübünün kapısından çıkıp valenin arabamı getirmesini beklediğim anı çok iyi hatırlıyorum. Karanlıktan çıkıp yanıma sokulan küçük gölgeyi ancak bana dokunduğu zaman fark etmiştim. Elinde bir paket mendille küçük bir kız yanıma sokulup eteğimi çekiştiriyordu. Hayatı boyunca sahip olamayacağı Dolce Gabana eteğimi çekiştirirken benim için hiçbir önemi olmayan ufaklık miktardaki para için çatlak dudaklarıyla dileniyordu. O parayı ona neden vermedim

bilmiyorum. Sanırım o geceye kadar etrafımdaki hayata sırtımı dönmek sahip olduğum tek prensipti. Babamın gizli eliyle örülmüş kalın ve sağlam duvarların arasında öyle bir hayatın olması bile bana imkansız geliyordu. Bu belki çocukluğumda yaşadığım fakirliği hatırlamadığım, belki de bunca zamandır kazandığımız bütün o paraların beni yaşadığım insanlardan daha da uzaklaştırdığı içindi. Tek bildiğim bir saniyelğine kızın suratına baktığım...

En sonunda arabam geldiğinde ayakta duracak halim yoktu ve güç bela arabaya binip valeye kızın yalvardığı miktarın yirmi katını verdikten sonra arabayı yola çıkarmak için sürmeye başladım. Etrafımdaki insanların bana baktığını ve hareketlerimi hiç tasvip etmediklerini tahmin edebiliyordum ama dünya benim etrafımda dönüyordu ve hiç kimsenin gönlünü kazanmama gerek kalmayacak kadar çok param ve etkim vardı. Arabanın dengesiz hareketleri yüzünden bazıları korkuyor, bazıları da bağırıp söyleniyorlardı. En sonunda arabam kulübün parkından çıkıp asfalta değiştiğinde lanet seslerini daha fazla duymamak için gaza sonuna kadar bastım. Araba daha önce orada olduğunu hatırlamadığım garip bir tümseğin üzerinden geçti ve kaldırıma çıktı. Babamın gizli elinin yardımını göstermesi için arabadan çıktığımda sol arka tekerimin altında mümkün olamayacak kadar fazla dönmüş minik bir boynun ucunda bir saniyelğine gördüğüm kızın suratını gördüm. Gözleri donuktu ve çatlak dudakları çarpık şekilde açık kalmışlardı. Küçük parmakları büyük bir kuvvetle bir paket mendile kenetlenmişlerdi. Kızın kanı tekerin altından bana doğru akıyordu. Ayakkabılarım kirlenmesin diye bir adım geri attım, ancak ondan sonra etrafımdaki sesleri duyabildim.

Hapis yatmadım. Para cezası da ödemedim. Herkes benim lehimde tanıklık yapmıştı. Birkaç gün sonra hakkımda yürütülen bütün soruşturmalar da düştü. Tamamen özgür bir insandım ama hayatımda ilk defa hissettiğim bir duygu içimi yakıp kavuruyordu. Vicdan azabı.

Gecelerim günlerim, baktığım her yer, gördüğüm bütün kız çocukları o gece ezdiğim suratın yansımalarına dönüşmeye başladı. Önce geceleri dışarıya çıkmaz oldum. Bütün alışverişleri bıraktım, zaten artık hiçbir şey almak da istemiyordum. Sokakta gördüğüm bütün çocuklara paralar dağıttım ama içimdeki o büyük tarifsiz acı bir türlü kalkmak bilmiyordu. Belki hapse girseydim bu çekilmez acıdan kurtulur, hatta kendim için üzülürdüm ama her şeyden bu kadar kolay sıyrılmak bu acıyı daha da çekilmez kılıyordu.

En sonunda kızın ailesini bulmayı ve kayıplarını bir şekilde telafi etmeyi kafama koydum. Babamın bir şekilde bu konuyu hallettiğini tahmin edebiliyordum ama gidip düşüncelerimi ona açıklarsam beni vazgeçirmeye çalışacaktı. Küçük kızının haydutların, katillerin ve tecavüzcülerin yaşadığı, insanların leş yiyen sırtlan sürüleri gibi etrafına dehşet saçarak dolaştığı, şehrin irin dolu yarası varoşlara gitmesini, orada kendisini tehlikeye atmasını kabul edemezdi. Bu işi ailemden gizli tuttum ve kızın ailesini aramaya başladım.

Biraz çaba, biraz da parayla sonunda amacıma ulaştım. Aynı bölgede çalışan bir başka çocuğu bulup ona para verdim ve bana birkaç hafta önce burada ölen kız çocuğunun ailesini göstermesini istedim. Cinayetimi medyaya yansımadığı için beni tanımadı ve en kötü ihtimalle bir gazeteci olduğumu düşünerek bana yardım etmeyi kabul etti. Bir taksi çevirdik ve küçük çocuk beni kızın ailesinin yaşadığı yere götürdü.

Taksi ilerledikçe etrafımdaki dünya değişmeye başladı. Binalar köhneleşti, dükkanlar fakirleşti ve sokaktaki insanlar başka bir ülkenin insanlarına dönüşmeye başladılar. Evlerin çoğu sıvasız, birbirine benzeyen, estetikten uzak tuğla bloklarıydı. İçinde yaşadığım dünyadan kopup bir film setine girdiğimi düşünmeye başlamıştım. Büyük bir ilgi ve heyecanla dışarıdaki insanların sefil hayatlarına bakıyordum. Eski çamurlu pantolonlarına, siyah çirkin hepsi birbirine benzeyen ayakkabılarına, kalın yünden örülmüş, düğmeleri uyumsuz kaba yeleklerine baktığım zaman onların İstanbul'da saklanan yabancı insanları olduklarını düşünmeye başladım. Hayatlarında doldurmaya çalıştıkları bir boşluk yoktu ve hiç biri benim sıkıntılarımdan en ufak zerresini bile tatmamıştı. Karınları aç, soğukta üşürken hiç kimse hayatında dolduramadığı boşluğu düşünemezdi. İçinde bulunduğum taksinin kapıları ve camları, dışarıdaki dünyanın dehşetinin ciddiliğini fark etmemi engelliyordu. O anda kendimi Afrika'da bir çölde safari yaparmış gibi hissediyordum. Bu en fazla bir belgesel yada gezi turu olabiliirdi ve ben bir misafirdim. En sonunda bize yolu tarif eden çocuk arabayı durdurdu ve buradan sonrasını yürüyerek gitmek zorunda olduğumuzu söyledi. Parayı ödedik ve taksiden indik.

Dışarıdaki dünyanın dehşetini arabadan indiğimde daha iyi anladım. Etraftaki herkes bana ve kıyafetlerime bakıyordu, o anda hayatımdan ciddi anlamda şüphe duymaya ve yaptıklarımın bir hata olduğunu düşünmeye başladım. En azından etrafta hiç yetişkin erkek yoktu. Evlerinin kapısının önünde oturan birkaç kadın ve sokakta naylon topu tekmeleyen bir iki çocuk dışında ortam oldukça sakindi. Ama bana bakışlarının hiç de davetkar olmadığını söyleyebilirim. Buraya yalnız başına gelecek kadar salak olup olmadığını düşünüyorlardı sanırım. Buradaki varlığımın çok kısa zamanda etraftaki herkesin kulağına gideceğini bildiğim için işimi çabuk tutmaya karar verdim. Yanımdaki çocuğa beni kızın evine götürmesini söyledim ve sonra onu takip etmeye başladım.

Küçük çocuk en sonunda beni küçücük bir evin önüne getirdi. Aslında evden çok çatılı bir odaya benziyordu. Yanımdaki çocuğa beni burada bekleyip ben ondan istediğimde bir taksi çağırırsa daha da çok para vereceğimi söyleyip kapıyı çaldım.

Kapıyı genç bir kadın açtı. Darmadağınık saçları, bakımsız elleri ve oldukça hasta gözüken bir ten rengi vardı. Ona kendimi tanıttım ve onunla önemli bir konu hakkında konuşmak istediğimi söyledim. Beni içeriye davet etti. Kadına kızının ölümünden derin bir üzüntü duyduğumu söylediğimde bana anlamamış gözlerle baktı. Neden bahsettiğimi bilmiyor gibiydi. Önce çocuğun beni yanlış yere getirdiğini düşündüm ama sonra gerçekler ortaya çıktı.

Zavallı kadın kocası öldükten sonra küçük kızına hiç bakamamıştı ve onu çocukları kullanan bir çeteye satmıştı. Parası ile de burada kendisini hayatta tutmaya çalışıyordu. O gece tekerleğimin altında can veren zavallı kız kazandığı bütün parayı çeteye veriyor, karşılığında sadece ekmek ve biraz peynir yiyebiliyordu. Etraftaki pek çok çocuğun aileleri tarafından bu çetelere kiralandıkları veya satıldıklarını öğrendim. Şehirdeki bütün pislikler, dışkılar, zehirler, irinler ve iltihaplar akıp burada toplanıyordu. Babamın insanlara sattığı pislik burada bir yaşam şekliydi. Etraftaki insanlar sinirliydiler, yaşamlarından zevk almıyorlardı, dışarıdaki hayata karşı öfkeliydiler ve çektikleri bütün acıların sebebini bize bağlıyorlardı. Hiçbir şey yapmasak bile sadece varlığımızın onların bu sefil durumunun nedeni olduğu konusunda hemfikir idiler. Her gün bilenen ve daha da keskinleşen bu bıçağın yerinden fırlayıp

kalbimize saplanmamasının sebebi babamın sattığı uyuşturucuydu. Daha fazlası için insanlıklarından daha fazla uzaklaşmayı, babamın bir adamı olmayı, onun malını daha da fazla insana satmayı kabul ediyorlardı. Sonuç olarak ben de onun kızıydım ve onun günahının eseriyle hayatımı zevk içinde yaşamıştım. Burada yaşayan insanların benden nefret etmesi için her türlü nedenleri vardı. Ortaçağda yakalanıp yakılan cadılar gibi beni tutup bir kazığa bağlayıp yaksalar onlara kızamazdım. Vicdanımı rahatlatmak için kadına oldukça yüklü bir miktar para verdim. Bu parayla kendisine yeni bir hayat bile kurabilirdi. Bu parayı kızını öldürdüğüm için, zaten çoktan kızını gözden çıkartmış bir kadına verdim. Büyük ihtimalle o da bu parayı taksitler halinde babama daha fazla uyuşturucu alabilmek için geri verecekti. Babam bu insanların kanını canını parlarını ve hayatlarının emiyordu.

Oradan ayrıldığımda babamın parasını ve gücünü reddettim. Sürekli görüştüğüm arkadaşlarımdan koptum, numaramı değiştirdim ve bir daha hiçbirisiyle buluşmamaya karar verdim. Yeni arkadaşlarım benim için çok daha önemli insanlardı. Çocuk esirgeme kurumunda gönüllü olarak çalışıp okuma çağına gelmemiş çocuklara kitap okuyor, hatta onlara ablalık yapıyordum. Birkaç ay önce dönüp güleceğim bu Don Kişotluk benim hayatımın yeni amacı olmuştu ama tüm bunlara rağmen o boşluk yine gelip içime oturdu. Yaptığım şeylerin hiçbir zaman yeterli olmayacağını, bu şekilde geçirdiğim tüm hayatın o gece öldürdüğüm çocuk yüzünden olduğunu ve tüm bunların tek sebebinin yine kendimi tatmin etmek olduğunu zamanla anladım. Vicdanım zamanla kendi kendini temizlemişti.

Çocuk esirgeme kurumunu bırakıp eski evime geri döndüm. Eski arkadaşlarımı aradım ve hayatımı yine onların üzerine kurdum. Hiçbir şey değişmemişti. Hayat benim bıraktığım yerden devam ediyordu. En sonunda babamın gizli eli bana hiç beklemediğim bir yerden ulaşmıştı ama bu seferki amacı beni korumak değildi. Birkaç ay içinde önce kokain daha sonra da eroin bağımlısı oldum. Artık o büyük eksiklik benim için çok uzaklarda bıraktığım tatlı bir anıydı. O boşluk her seferinde aldığım uyuşturucuyla doluyor, uyuşturucunun etkisi yittiğinde yerini daha büyük bir boşluğa bırakıyordu. Eskisinden çok daha korkunç bir şekilde sürükleniyordum.

Zamanla uyuşturucu etkisini yitirmeye başladı. Beni gerçek dünyadan koparmak olan görevini artık yerine getiremiyordu. Bir süre sonra küçük kız tekrar hayatıma girdi. O gece ezip boynunu kırdığım küçük kız. Gerçek dünyadan sıyrılmak için her uyuşturucu alışımda karşıma dikilip beni yaptıklarım yüzünden suçluyordu. Vicdan azabım geri geldi ve bağımlılığımın acılarım arasında geçen ve her seferinde bağımlılığa yenilen sayısız tereddütlü saat beni yavaşça kemiriyordu.

Sonunda çizgiyi aştım. Sayısını bilmediğim son birkaç günümü evimdeki bütün panjurları kapatıp uyuşturucu ile kendimi öldürmeye adadım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. En son gördüğüm hangi olayın gerçek olduğunu bilmiyorum. Artık Gülşah her yerde....., sanki bu evde yaşıyor. Onunla konuşuyorum, sorularına cevap veriyor, beni ayakta tutabilmek için bana yardım ediyor. Ölümüne yürüyeceğim şu anda dünyayı daha iyi anlıyorum. Babamın yaptıklarını, benim yaşadığım hayatı, bu şehir, bu insanlara verdiğimiz acıyı ve zararı ve buna rağmen yaptığımız her yıkımın ve çürümüşlüğüne bize nasıl daha çok zevk, haz ve mutluluk olarak geri döndüğünü şimdi çok daha iyi anlıyorum. Düşündüklerim, söylediklerim, şu anda farkına vardığım şeyleri ben mi buldum yoksa bunları bana o mu söyledi bilmiyorum. Ama hayatıma girdiği geceden beri beni hiç bırakmadı. Şimdi damarımı bulmama, sıringayı enjekte etmeme ve son saatlerimi mutlu geçirmeme yardımcı oluyor. Sana borçluyum Gülşah. Dünyada iyiler ve kötüler var. Maalesef ben kötüyüm ve sen benim yoluma çıktın. Çok üzgünüm. Elveda.

<sessizlik>

- Hepsi bu kadar mı evladım?
- Dinleyin efendim. Sonuna kadar dinleyin.

Onun pis kanını emmeyeceğim. Bırakalım lanet hayatını babasının zehri ile sona erdirmesin. Bu yaptığım iyilik mi yoksa kötülük mü bilmiyorum ama yaptığım şeyden kesinlikle pişman değilim. Bu kıza tek borcum sahip olduğum ruhum...

Umarım hayatımı istediğiniz gibi anlatmışımdır. Sanırım anladınız. Benim adım Gülşah...

Bölüm 2: Kurt Adam.

- Savaş kızışıyor Yusuf. Ne yazık...Artık çocuklar bile bu savaşın içine çekiliyor.
- Evet efendim. Her iki taraf da saflarını güçlendiriyor.
- Gülşah'ın adını Kararsızlar safına yaz. Henüz kararını vermemiş.
- Baş üstüne efendim.
- İlk kaseti bu kız mı yollamış?
- Hayır efendim. Bundan önce gelen başka kasetler de vardı. Ama onlar Ruhlular'a ait değillerdi.
- Demek ilanlarımızı görebilen Ruhsuzlar var ha? Aslında onların kasetlerini de dinlemek isterim.
- Hemen hepsi sizofrendi efendim. Dinlemeye değmez. Bir iki tane de çocuk vardı aralarında. Ruhlular'dan gelenler bunlar sadece.
- Yazık... Bütün dünya bu adamların gerçek olmayan şeyleri gördüklerini düşünüyor.
- Haklısınız efendim.
- Tamam peki Yusuf. Lafı fazla uzatmayacağım. Geç oldu ve eve gitmek istediğini biliyorum. Bir sonraki kaseti tak lütfen.
- Siz konuşurken bunu zaten yapmıştım efendim.

<Kaset çaların mekanik çalıştırma tuşunun gıcirtısı duyulur ve iki adam penceresiz odanın kitaplarla dolu raflarının arasında kaseti dinlemeye koyulurlar.>

Hayatımı daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. Çevremdeki insanlar bu tip sorular soracak veya bunu dinleyecek insanlar değil. Biz çok büyük bir aileyiz ve zaten ömrümüzün çoğunu birlikte geçirdik. Bu yüzden birlikte yaşadığımız olayları birbirimize çok sık anlatmayız. Yetmiş kişilik Moskova sirkinin bir çalışanıyım ve hatırladığım kadarıyla son oniki yılımı bu sirkte çalışarak geçirdim.

Hayatımı, bu oniki senede gördüklerimi ve yaşadıklarımı herhangi birisine anlatırsam onların bana inanmayacaklarını biliyorum. Çevremdeki insanlardan daha farklı ve özel birisiyim. Ancak bu farklılık sıradan bir şey değil, bir amaca, geçmişten gelen ilahi ve kutsal bir amaca hizmet edecek bir dürtü. Her geçen gün içimdeki ateş ve öfke daha da büyüyor. Benden çok uzun zaman önce başlamış bir savaşa çağırıldığımı hissediyorum. İçimdeki ses artık yeterince büyüdüğümü ve güçlendiğimi söylüyor. Bir an önce ayağa kalkıp silahımı almalı ve varoluş nedenimi kucaklayıp bu savaşa katılmalıyım. Savaşın çığlıklarını duyabiliyorum, dökülen kanın, parçalanmış etlerin kokusunu alıyorum, dövüş meydanının yerden kalkan tozu burun deliklerime doluyor, bu savaş etrafımda, her yerde bunu hissediyorum ama yine de henüz savaş meydanını bulabilmiş değilim. Zamanı geldiğinde ruhumun beni oraya götüreceğini biliyorum...

Bildiğim hayatımdan ilk hatırladığım anım, Asena'nın yüzümü yalamasıydı. Bir kafesin içinde bembeyaz postlu dişli bir kurdun yanında cırtlıplak yatıyordum.

Asena ile geçirdiğim bu ilk dakikalar belki de tüm hayatımın en duygusal zamanlarıydı. Kurdun beni nasıl yaladığını, dişlerini batırmadan çenesiyle enseme kavrayıp beni kaldırmaya çalıştığını hatırlıyorum. Onun sürekli inip kalkan göğüs kafesini, boynuma dokunan ıslak burnunu, göğüs kafesime bastırarak patilerini unutmadım. Bir kurdun yüzünde insanlarda gördüğümüz mimikler yoktur. İnsanlar düşüncelerini, gerçek niyetlerini, öfkelerini, nefretlerini ve tüm diğer duygularını yüzlerindeki mimikler sayesinde gizleyebilirler ama bu kurtlarda mümkün değildir. Kurdun duyguları bütün vücudunda kendisini gösterir. Öfkesi nasıl tüm vücuduna yayılıp bütün gücüyle kurdun bedeniyle kucaklaşıyorsa, sevgisi, bağlılığı ve şefkati de aynı şekilde kurdun bedeninde hayat bulur. O gün o kafesin içinde Asena'yı tanıdım. Onunla konuşmadık ama bakışlarımızla ve hareketlerimizle birbirimizi anladık. Kendimi ona çok yakın hissediyordum, ilk defa gördüğüm bu canlı benden çok farklı ama yine de bu gün bile kendimi en yakın hissettiğim varlık o. Onun yanındaki o birkaç dakika çok mutluydum. Bir insan bedenine sahiptim ama henüz insanlığın hiç bir lekesi vücuduma sürülmemişti ve bir kurtla aynı doğallığı kucaklıyorduk. Sonra... sonra insanlar geldi...

Beni gördüklerinde çok şaşırdıklarını hatırlıyorum. Anlamadığım bir dilde konuşup beni göstererek ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Asena bu durumdan huzursuzlanmıştı ve hırlayarak önüne geçerek beni onlardan korudu. Olanların hiç birini anlamıyordum. Yeni gelenlerin vücudları benimkine benziyordu, iki ayaklarının üzerinde duruyor, derilerine yapışık olmayan birbirinden farklı şekillerde ve renkte postlar giyiyorlardı. Sonra Alina geldi ve etraftaki herkes sustu. Uzun dalgali kır saçları vardı, tırnakları diğerlerinden çok daha uzundu, yüzünde büyük bir et beni üst dudağının soluna yapışmış dev bir kene gibi kadının kanını emiyordu. Yaşlı kadın cömeldi, elinin bir hareketiyle Asena'yı sakinleştirdi ve benden uzaklaştırdı. Sonra kemikli sol elinin işaret parmağıyla gözlerimin içine bakarak beni kendisine çağırdı. Karşı koymadan dediğini yaptım. İnsanların vücut dilini henüz bilmiyordum ama tıpkı Asena'yı anladığım gibi yaşlı kadının da benden istediğini anlamıştım.

Kafesin parmaklıklarına dayanıp kadının gözünün içine baktım. O da bana baktı ve sonra tatmin olmuş bir tavırla ayağa kalktı ve diğerlerini başka bir yere çağırdı. Orada ne konuştuklarını hiç bir zaman öğrenemedim ama geri döndüklerinde beni kafesten çıkardılar ve bana yeni kıyafetler verdiler. Asena çaresizce bu yaptıklarına karşı koymaya çalıştı ama içeri gelen adamların elinde tahta sopalar vardı ve Asena direndikçe ona vurmaktan çekinmediler. Çaresizliğe boyun eğmek ancak bir kurtta bu kadar mağrur olabilir. Asena en sonunda vazgeçti ve kafesten çıktım.

İlk zamanlarda insanların arasında benimsememedim. Asena'dan daha farklı görünmeme rağmen bütün sirkte beni en çok benimseyen canlı bir kurttu. İnsanların dilini çabucak öğrendim ve onlardan duyduğuma göre beş yaşlarında sarı saçlı mavi gözlü bir erkek çocuğuydum. Adımı Vacheron koydular ve beni janglör bir ailenin yanına verdiler. Aile Bulgar Türk'üydü, sekiz, on iki ve on dört yaşlarında iki erkek ve bir kız, üç çocuktan oluşuyordu. Kendi başlarına kaldıklarında Türkçe konuşuyorlardı. Babaları Süleyman karısıyla beraber Bulgaristan'da yaşadıkları zulme daha fazla dayanamayarak Rusya'ya göç etmişti. Daha sonra yolları bir şekilde Moskova sirkine düşmüştü ve burada çocuk sahibi olmuşlardı.

En küçük çocukları Buket ismini verdikleri kızlarıydı, oğullarından küçük olanı Karaca, büyük olanının adı da Murat idi. Onlar benim ilk arkadaşlarım, ilk meslektaşlarım ve daima ailem oldular. Bir arada küçük bir çete gibiydik ve her zaman birbirimize destek oluyorduk. O sirkten canlı çıkmamın sebebi Süleyman'ın çocuklarıdır.

Yedi yaşına geldiğimde kardeşlerimle beraber sirkteki gösterilerde yer almaya başladım. İlk gösterilerimi Asena ile birlikte yapıyordum. Sirk beni ve Asena'yı kendi halimize bırakmıştı. Aramızda kırılmaz bir bağ oluştu ve ne zaman kendimi yalnız hissetsem geceyi onunla beraber kafesin içinde geçiriyordum. Süleyman bu konudan hiç bir zaman şikayet etmedi ve bana her zaman destek oldu.

Kısa süre sonra diğerlerinden daha farklı olduğumu keşfetmeye başladım. Reflekslerim diğerlerinden çok daha hızlıydı, onlardan daha yükseğe sıçrayabiliyordum, onlardan daha hızlı koşuyordum, onlardan daha güçlüydüm ve onlar kadar çok yorulmuyordum. Ben büyüdükçe bu farklılığım ailemin gurur kaynağı oldu ama sirkteki diğer insanlar giderek benden uzaklaştılar. Arkamdan konuşmaya, beni kötülemeye ve gördüklerinde yolumdan çekilmeye başladılar. Benden gizlenen ama sürekli beni takip eden bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama bunu bana hiç kimse söylemiyordu.

Oniki yaşına geldiğimde Yuri beni bıçaklarla tanıştırdı. Sirk lideri oydu ve uzun zamandır hareketlerimi izliyordu.

En az bir doksan boyunda, tüm vücudu kaslı ve yağsızdı. Bütün vücudu dövmelele doluydu, bunların görünürde olanlarının çoğu siyah lekelerden fazlası değildi ama onu tanıyanlar vücudunun görünmeyen yerlerinde çok daha anlamlı ve korkunç, belki de büyüü dövmelele olduğunu söylerdi. Sirkte hemen herkesin mistik bir hikayesi vardı ama hiç kimse Yuri'ninkinden bahsetmeyi sevmezdi. Otoritesi tartışılmazdı ve dudaklarından çıkan kelimeler fermand olurdu. Sirkte yaşadığım süre boyunca onun herhangi bir lafına karşı çıkan birisi olmadı, buna bende dahildim.

Yuri, Asena ile yıllardır yaptığım gösteriyi değiştirmeye karar vermişti. Gerekçe olarak insanların küçük bir çocuğun bir kurtla yaptığı gösteriyi heyecanlı ve tehlikeli bulabileceğini ama artık çok büyüdüğümü ve bunun bir adamın köpeğiyle oynaması olarak anlaşılabacağını söyledi. Asena bir köpek değildi. O köpek gibi de değildi ama Yuri'nin bunu anlamasını beklemiyordum. Asena yine benim yanımda kalacaktı ve onunla vakit geçirebilecektim. Tek fark artık bir gösterimiz olmayacaktı. Bu aslında çok kötü bir teklif değildi. Yuri'nin sözünü dinledim ve ondan bıçaklarla ilgili eğitim almaya başladım. Bu konuda ustalaşmam altı ayımı aldı ve daha sonraki altı ayda Yuri'den daha iyi bir bıçak ustası oldum. Yada o benim öyle olduğumu düşünmemi istedi.

Benim normal bir hayat olarak gördüğüm sirk hayatı sizin gözünüzde çok farklı ve egzotik bir hayat olabilir. Sirkte herkes farklıdır ve kimseye normal diyemezsiniz. Bazıları kendi dünyasında yaşar, bazılarının vücudları farklıdır, kimisinin olağan üstü yetenekleri vardır. Ama yinede tüm bu farklılıklara rağmen onlarda ortak noktalar olduğunu anlamaya başladım. Asena'yı çok seviyordum. Ama yine de ondan farklıydım. Süleyman'ın çocukları ile aramızda çok kuvvetli bir bağ vardı. Ama onlardan da farklıydım. Günler geçtikçe beni en iyi anlayanın falcı Alina olduğunu gördüm.

Sirkte Alina'dan hiç kimse hoşlanmazdı. Kendisine ait simsiyah küçük bir çadırın içinde oturur, neredeyse hiç bir zaman dışarıya çıkmazdı. Gösterilerde de yer almıyordu. Sirk açıldığı zaman çadırın kapısına yakın bir yere çadırını kurar, para karşılığında insanların falına bakardı. Bir insanın gözüne bakarak tüm geçmişini okuyabildiği, el çizgilerine bakarak da geleceğini görebildiği söylenirdi. Onunla ne zaman karşılaşsam onun diğerlerinden farklı olduğunu hissediyordum. Herkes diğerlerinden farklıydı ama Alina benim farklı olduğum gibi farklıydı.

Onüç yaşıma bastığım gün Asena'nın kafesine geldi ve beni çadırına çağırdı. Bir anlamda sekiz sene önceki sahnenin aynısıydı. Asena Alina'yı görünce sırtını kamburlaştırıp hırlamaya başladı ve önüme geçti. Onu sakinleştirmem oldukça uzun sürdü. Sonra yaşlı kadının çadırına gitmek için ayağa kalktığımda beni pantolonumdan tutup gitmemi engellemeye çalıştı. Ne olursa olsun gitmeye karar vermişim ve zor da olsa dışı kurdun dişlerinden kurtulup kafesin dışına çıktım. Asena çaresizce oturdu ve ulumaya başladı.

Alina'nın çadırına girdiğimde küçük bir masanın önünde ayakta duruyordu. Sol elinde keskin bir bıçak, masanın üzerinde ise halen kanayan siyah bir horoz vardı. Geldiğimi farketmesine rağmen herhangi bir tepki vermedi. Sağ eliyle horozun akan kanının üzerine şekiller çiziyor, anlamadığım dilde garip şeyler söylüyordu. En sonunda elindeki bıçağı bıraktı, sol elinin tırnaklarını masaya geçirdi ve avcunu kapatıp ellerini yumruk haline getirdi. Bir süre bu şekilde bekledikten sonra elini hızla yukarı kaldırdı. Masadan yere damlayan kan kümesine baktı ve bir kaç dakika nefessiz kaldı. Sonra gözlerini kapadı ve sandalyenin üzerindeki siyah örtüyü alıp masanın üzerine örttü. Arkasına döndü ve bana oturmam için tahtadan eski bir tabureyi gösterdi. Bana söylediklerini hiç bir zaman unutmayacağım.

"Bizler farklıyız Vacheron. Bizler Ruhlular'ız ve onlar bu yüzden bizden her zaman nefret edecekler. Hiç bir zaman ruhsuz bir insanın dostluğunu ve sevgisini hissetmeyeceksin. Sana iyi davranıp seni aralarına alabilirler ama bu senden korktukları veya seni kullanmak istedikleri için olacak. İnsanlar çoktan yittiler Vacheron, ruhlarını binlerce yıl önce kaybettiler. Sen şu anda içinde insan ruhu taşıyan bir kurtsun. Gerçek gücüne ulaşabilmek için içindeki ruhun bir kurdun ruhuyla birleşmesi gerekiyor. Ve bu gücü sana ben vereceğim. Büyük bir savaşçı olacaksın Vacheron... Sadece dediklerimi yap."

Bu sözleri söyledikten sonra kemikli sol elindeki kanla alınma bir işaret çizdi, anlamadığım sözler söyledikten sonra sol elimi alıp falımı okudu.

On üç kehanet görüyorum geleceğinde Vacheron.
Bunların altısı hayır altısı şer.
Bir de kehanet var ki geleceğinde kimseler bilemez
nasıl gerçekleşir nasıl gerçekleşemez.

Altı şer kehanet var geleceğinde
Cinlerin ve şeytanların ördüğü kaderinde
Henüz geçmiş olmayan geleceğinde
Başına gelecek olan altı şer hikaye.

En sevdiklerin ölümü senden bulacak evladım
Bunu istesen de istemesen de.

En büyük yardım düşmanından,
En büyük kötülükler dostlarından gelecek.

Aşkı hissedecek ama onu asla elde edemeyeceksin.

En büyük zaferin en acı yenilgiye dönüşecek.

Özgürlüğüne yürüdükçe kendini bir köleye,
Merhamete güvendiğin zalime dönüşeceksin.

Ama hemen üzülmeye Vacheron,
Güzel kehanetler de var geleceğinde.

Altı hayırlı kehanet var geleceğinde
Meleklerin ve perilerin ördüğü kaderinde
Henüz geçmiş olmayan geleceğinde
Başına gelecek atı hayırlı hikaye.

Hayatında hiçbir zaman yenilmeyeceksin,
Sen yenilmeyi istemediğin sürece.

Hiç kimse seni yaptığın kötü şeyler için yargılamayacak,

Bir çocuğun olacak, senden daha güçlü ve daha bilge.

Büyük bir odunun güçlü bir askeri olacaksın

Adını bilecek herkes ve sana saygı duyacak.

Ve evladım,
Hiçbir zaman pişman olmayacaksın.

Bir de kehanet var ki geleceğinde
Kimseler bilemez nasıl gerçekleşir nasıl gerçekleşemez.
Ruhun bütünleşecek bir gayeyle,
Kimseler bilemez hayır mı yoksa şer.

Alina bu sözleri söyledikten sonra çadırdan çıkmamı istedi. Bir daha uzun süre onunla yüz yüze gelmedim.

Kehanetlerimi dinledikten sonra hayat çok fazla değişmedi. Bıçaklarla yaptığım gösteriye Buket'i de almaya karar verdim ve uzun süre beraber bir çok gösteri yaptık. Ben bıçakları fırlatıyordum, Buket ise benim tehlike içindeki hedefimdi. Yeteneğimden hiçbir zaman kuşku duymadım ve attığım her bıçağın, önünde durduğu tahtaya saplanmasıyla sabırla bekledi. Zamanla büyüdük ve birbirimizi sevdik. Rusya da, bir sirkte yaş farkı aşk için büyük bir engel değildi. Ben on beş, Buket ise on sekiz yaşındaydı. Birbirimizi sevdik ve beraber olduk.

Her canlıya hayatlarında mutlu olmaları için verilen kısa bir zaman vardır. Bu mutluluk bazen birkaç dakika, bazen birkaç ay, eğer şanslıysan birkaç yıl sürer. Tek bir şey vardır ki değişmeyen, o da mutluluğun göz açıp kapayıncaya kadar geçip gittiğidir ve mutluluk insanların bulduğu zaman dilimleriyle ölçülemez.

Yıllar içinde Asena giderek yaşlandı ve eski gücünü kaybetmeye başladı ama yine de kurt asaletinden bir şey kaybetmemişti. Asena'yı hiçbir zaman unutmamıştım. Aradan geçen yıllarda ondan uzaklaşmadım ve bazı geceler onun yanında yatmaya devam ettim. Ama aklımın bir köşesinde onun sonsuza kadar benimle olamayacağı hissi şekillenmeye başlıyordu. Sıradan giden bütün olaylar sirk İstanbul'da bir gösteri yapmaya karar verdiğinde değişti.

İstanbul'a geldiğimizde on yedi yaşına basmıştım. Şu anda olduğum yaşa. Yaptığımız bütün gösteriler sürekli yaptıklarımızdan farklı değildi ama sirkteki insanlarda bir değişim vardı. Buraya gelme amacımızın gösteri yapmaktan çok daha farklı nedenlere sahip olduğunu anlamaya başlıyordum. Yuri her zamankinden daha farklıydı. Burada sirkten liderinden çok bir komutana benziyordu. Şehirde tanımadığım pek çok insanla görüştü ve bazı geceler sirkte terk edip sabaha kadar geri dönmedi.

Aradığım soruların cevaplarını çok kısa zaman önce öğrendim. Bir gece Yuri yattığım karavana geldi ve boynumda bir bıçakla beni uyandırdı. Soru sormama bile izin vermeden beni yatağımdan kaldırıp Asena'nın yanına götürdü. Yolda sürekli olarak bir savaşçıya ihtiyaçları olduğunu ve beni artık daha fazla kendi halime bırakmak istemediğini söylüyordu. Hayvanların kaldığı çadıra geldiğimizde Alina'yı kafesin başında bizi beklerken bulduk. Asena'nın kafesinin başında. Dişi kurt bedeninde kalan gücün çok daha ötesinde bir kuvvetle dişlerini gösteriyor, düşmanlarını korkutmaya çalışıyordu. Ama ne Yuri ne de Alina bundan çok da fazla etkilenmiş gözüküyorlardı. Yuri kolaylıkla kafesin kapağını açtı ve boynuma dayalı bıçakla kafese girdik. Kolundaki dövmelemin anlamlarını şimdi daha iyi anlamaya başlıyordum.

Bembeyaz dişi kurt sivri dişlerini göstermiş, Yuri'ye karşı saldırı pozisyonunu almıştı. O sırada neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Az ilerde karanlığın arasında en yakın arkadaşlarımı, Karaca'yı ve Murat'ı seçebiliyordum. Bana yardım edeceklerini biliyordum. En doğru zamanı bekliyor olmalıydılar.

Yuri elindeki çift oluklu bıçağı boynuma dayadı ve boynumdaki deriyi yüzeyden kanatacak kadar kesti. Bütün bunları yaparken bir yandan da Asena'nın hareketlerini seyreliyordu. Alina kendinden emin ve sakin, hiçbir zaman anlamadığım dilinde bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Asena önce hırladı, sonra uludu. En sonunda teslim oldu ve kuyruğu iki bacağının arasında bana doğru yaklaşmaya başladı. Onu daha önce hiç böyle görmemişim. Onun yenilgiyi bu şekilde kabul etmesi ve onurunu iki bacağının arasına alması ilk defa gerçekleşen ve bir daha asla gerçekleşmeyecek olan olaylardan birisiydi. Asena'yı benim kadar tanıyor olsaydınız bunun onun hayatındaki en büyük ve son yenilgi olduğunu anlardınız. Tam önümde durdu ve gözlerini gözlerime dikti. Alina sözcüklerini tamamladığımda yerimde kaskatı kesildim. Hiçbir uzvum beynimin komutlarına cevap vermiyordu. Olduğum yerde donmuşum ve görebildiğim tek şey Asena'nın gözleriydi. Her şey kendiliğinden oldu. Ben istesem de, istemesem de.

Gördüklerimi size nasıl anlatırım bilemiyorum. Dişi kurdun gözlerinde her şeyi gördüm. Büyük savaş, bunca yıldır

ölen insanları, dökülen kanları ve yitirilen hayatları. Ama hiç biri beni etkilemedi. Çünkü orada daha önce farkına varamadığım başka şeyleri de görüyordum. Asena benim annemdi. Bir insanın anne dediği varlıktan çok daha yüce, çok daha ilahi anlamda annemdi. O benim var olmamın sebebiydi, babamın dölünü taşıyıp ona bir vücut ve can veren herhangi bir varlıktan daha öte, var oluşumun kaynağıydı. Ruhani ve fiziki anlamda. Onun gördüklerini ben de gördüm. Onun bildiklerini ben de bildim. Onun hissettiklerini ben de hissettim. En sonunda ben o, o ben oldu ve ruhlarımız kucaklaştı. Birkaç saniye içinde az önce olduğum insandan çok daha farklıydım. Şu anda biliyorum ki o anda ben bir kurt adamdım. Bilincim gerçek dünyayı görecektik kadar yerine geldiğinde tam karşımda Asena'nın cesedi yatıyordu. İçimde ilk defa bu kadar büyük bir öfke kabarıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir güç damarlarımda dolaşıyordu. Orada gördüğüm en sevdiğim canlının cesedi, Yuri, Alina ve bunca zaman dostum dediğim insanlar, Karaca ve Murat idi. Dostlarım doğru zamanı gereğinden çok daha fazla beklemişlerdi. Benim kabul edebileceğimden çok daha fazla. Sonra durdum ve her şeyi yeni sahip olduğum güce bıraktım. Öfkemin tüm bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Onu kucakladım, onu sevdim ve kazanması için elimden geleni yaptım.

Savaşın nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Çünkü savaş benim bildiğim dünyada gerçekleşmedi. Savaş Yuri'nin dövmelelerinin bir anlam kazandığı bir boyutta veriliyordu ve ben orada yeniydim. Dişlerimle Alina'yı parçaladım. O daha ne olduğunu bile anlamadan. Benden böyle bir öfke beklemiyordu sanırım. Karaca ve Murat benden çok daha güçlü, insan formunda iki canavara dönüştü. Onların ölümü çok hızlı oldu. Zevk vermeyecek kadar hızlı...

Geriye tek bir düşman kalmıştı. Babam. Benim gibi bir kurt adam olan babam. Babam olduğunu biliyorum çünkü bunu Asena'nın gözlerinde görmüştüm. Simsiyah pelerini, uzun altından palası ve kafasındaki tüylü miğferiyle Yuri karşımda dikiliyordu. Dövmeleri en sonunda bir anlam kazanmıştı. Bana baktı ve arkasını döndü. Beni neden başısladığını bilmiyorum. Belki oğlu olduğum için, belki benimle daha anlamlı bir savaş vermek istediği içindi. Belki Alina ona da tıpkı bana okuduğu gibi kaderini okumuştur ve o buna sadık kalmak istiyordu. Bunu asla bilemem. Tek bildiğim onun kötü olduğu ve kötülerin de kendi mantık çerçevelerinde bir tür onura sahip oldukları. Sanırım babam değersiz bir galibiyeti zafer olarak görmedi ve zaferi bir anlam kazanana kadar bana süre tanıdı. Ona çok daha büyük bir güç kazandıracak, kaderinde okunan bir zafer için beklemeyi tercih etti. Tekrar ruhsuz insanların dünyasına döndüğümde bir sürgün olduğumu biliyordum. Buket'in gözünde kardeşlerinin katili, sirk halkının gözünde bir kaçaktım. Sonsuza kadar avlanacak olan bir kaçak.

Şimdi İstanbul sokaklarında dünyayı yeniden tanımaya çalışıyorum. Sirk dünyasından çok daha farklı bir dünyayı. İyilerin ve kötülerin sürekli savaştığı bir dünyayı tanımaya çalışıyorum. İçimdeki ses artık yeterince büyüdüğümü ve güçlendiğimi söylüyor. Bir an önce ayağa kalkıp silahımı almalı ve varoluş nedenimi kucaklayıp bu savaşa katılmalıyım. Savaşın çılgınlıklarını duyabiliyorum, dökülen kanın, parçalanmış etlerin kokusunu alıyorum, dövüş meydanının yerden kalkan tozu burun deliklerime doluyor, bu savaş etrafımda, her yerde bunu hissediyorum ama yine de henüz savaş meydanını bulabilmiş değilim. Zamanı geldiğinde ruhumun beni oraya götüreceğini biliyorum...Babamı gördüğüm zaman hangi tarafta olduğumu biliyordum. O da benim hangi tarafı seçtiğimi...

Sirkten kaçtım. Buket'i ve karnındaki çocuğu arkamda bıraktım. Artık bir sürgünüm. Ama kehanetler doğruysa kader yolumda daha yürümem gereken çok yol var. Bu zamana kadar doğru çıktılar, bundan sonra da beni yanıltmayacaklar. Alina ve Yuri. Düşmanlarım. Bana dostlarımdan daha çok yardım eden düşmanlarım. Bu savaş burada sona ermedi... ermeyecek.

Bölüm 3: Kedigil

- Vacheron'u iyilerin saflarına yaz Yusuf. Seçtiği taraf yarın cephelere iletilsin.
- Baş üstüne efendim. Söylediğinizi yapacağım.
- Sıradaki kaset kimden gelmiş?
- Bir Kedigilden efendim. İsmi Hale.
- Tamam. Tak dinleyelim. Bir ben budalası daha çıkmaz umarım.
- Hayır efendim. Bu oldukça farklı. Dinlemek hoşunuza gidecek.
- Tamam peki, dinleyelim. Kaç tane daha kaldı?
- 2 tane daha efendim. 2 tane daha...

<Yusuf yaşlı adamın göremeyeceği şekilde kendisine hakim olamadan gülümsedi, sonra çalışmaya hazır teybin mekanik tuşuna bastı ve iki adam kahverengi küpelerinin içinde kaseti dinlemeye koyuldular.>

Bazen ben bile nereye gittiğimin farkına varamıyorum. Bir sokaktan diğerine insanların, çöp bidonlarının, arabaların ve sokak lambalarının arasında dolaşırken kendimi hiç ummadığım bir yerde bulduğum çok oldu. Her seferinde bir adım atmayı düşünmek atacağın veya attığın adımları düşünmekten çok daha kolay ve bu seni çok daha cesur yapıyor. Belki de başıboş... Ne olursa olsun bugün buraya gelmemin sebebi hovardalığım veya başıboşluğum değil. Beni götürdüğü yere kadar takip etmeye bayıldığım açgözlü merakımdan da kaynaklanmıyor. Çünkü burada ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sokaklar bir ansiklopedi gibi... istediğin şeyi öğrenmek için doğru sayfayı açman yetiyor.

Herkes hayatında en az bir defa gerçekten insanların dilinden anlayan bir hayvan görmüştür. Bakışlarıyla, davranışlarıyla ve söylediklerine verdikleri tepkilerle onları insandan ayıramazsınız. Filmlerde gördüğünüz eğitilmiş hayvanlardan ve onların şakılabanlıklarından bahsetmiyorum. Sokakta yürürken bir anlığına göz göze geldikten sonra peşinize takılıp sizi eve kadar takip eden kedilerden veya köpeklerden bahsediyorum. Gerçek niyetlerini anlamak için onlara yiyecek bir şeyler verdiğiniz zaman bile durup yemek için vakit kaybetmeden peşinizden gelen hayvanlardan

bahsediyorum. İşte ben bu hayvanlardan biriydim.

Sokakta büyük bir çöp konteynırının içinde dört kardeşimle birlikte doğdum. Tam olarak hatırlamıyorum ama kardeşlerimden biri hastaydı. Doğumun üzerinden günler geçmesine rağmen gözlerini bir türlü açmıyordu. Ben ve kardeşlerim ilk avlanma denemelerimizi onun üzerinde yaptık. Bu dilde ismini telaffuz edemeyeceğim kardeşim sürekli başına yediği ve gözleri görmediği için kendisini savunamadığı pençe darbelerine çok fazla dayanamadan bir kaç hafta içinde öldü. Bu sırada açılmayan gözlerinden birini yanlışlıkla pençelerimizle açmış, tek gözünün sıvısını akıtmıştık. Sanırım buradan kaptığı iltahap ölümünü hızlandırdı.

Bu anlattıklarımın insanlara ne kadar garip geldiğini biliyorum. Ne olduğumu anladıktan sonra bu tür farklılıkları öğrenmem oldukça uzun zaman aldı ama artık insanların yaşam şekillerini, inançlarını ve değerlerini biliyorum. Neredeyse hiçbirine katılmıyorum ama bunları bilmeden hayatta kalmak daha da zor.

Zamanla etrafta benim gibi olan insanlarla tanıştım. Her ne kadar benim gibi olsalar da hiç birinin yaşadıkları benim yaşadıklarına benzemiyordu. Onlar da benim gibi bir kediden doğmuşlardı ve bedenleri bir insan ruhu tarafından ele geçirilmişti. Gerçekte ne olduklarını bilmeden yıllarca yaşamışlar ve en sonunda ruhları bir kedi ruhuyla bütünleşince gerçek kimliklerine kavuşmuşlardı. Bana bir kediyle karşılaştıklarını ve onun gözlerinde, zifiri eliptik göz bebeklerinde gördükleri şeyleri anlattılar. Anlattıkları detaylar bana yabancı şeyler değildi ama ben bunları hiç bir kedinin gözünde görmedim. Uzun bir zaman insanların hayatını bir kedi olarak gözledim. Konuştuklarını anlayabiliyordum, inançlarını öğrenmiştim. İki yüzlülükleri, yalancılıkları, kandırmaca sevgileri ve aslında ihtiyaç duymadıkları sevgi ihtiyacı, derinden gelen, hafif ama asla bastırılmayan, zamanla burnunuzun alıştığı ve varlığını unuttuğunuz, sokakları dünyadaki bütün doğal çevrelerden ayıran pis kokulara benziyordu. Sokaklara insanların pis kokuları sinmişti. Ben de zamanla bu kokuya alıştım. Bu kokuya alışamayıp kaçan, hastalanan veya hayatta kalamayan bütün hayvanlara acıyorum. Eninde sonunda hepsi yok olacak. Vahşi kuzenlerimiz de buna dahil ne yazık ki.

İnsanları tanımaya başladıkça onların bize nasıl baktığını anlamaya başladım. Bu şekilde düşündüklerini kesinlikle kestiremezdim. Bizleri zavallı sahipsiz başıboş sokak kedileri olarak görüyorlardı. Bizlere acıyor, bize yemek verdikleri zaman ise iyi bir şey yaptıklarını sanıp mutlu oluyorlardı. Çöpleri karıştırmamız onların gözünde sefillikten farksız davranışlardı. Oysa kediler de aynı şekilde insanlara acıyor...

Sanırım bu bakış açısına göre değişen bir durum. Bir köpek insanlara bakıp bana yemek veriyorlar, beni soğuktan ve yağmurdan koruyorlar, beni tasamla dolaşmaya çıkartıyorlar, yaramazlık yaptığım zaman bana kızıyorlar, doğru bir şey yaptığımda beni ödüllendiriyorlar... bu insanlar efendi olmalı diye düşünürken, kediler aynı manzaraya farklı bakış açısından bakıp, tasma ödül ve cezayı görmezden- ya da umursamazlıktan- gelip bana böyle davrandıklarına göre ben efendileri olmalıyım diye düşünür.

İnsanlardan ne kadar farklı olduğumu söyledim hep...Elbette aralarında büyüdüğüm kedilerden de farklıydım. Dillerini anlıyordum ama yine de aramızda bir kopukluk vardı. Çocukluğum neredeyse on yıl sürdü... Kardeşlerim büyüdüğünde annem beni de umursamadan kendi halime bıraktı. Bir kaç gün sonra da beni tanımadı ve bana öldürüşüne saldırdı. Durum kardeşlerim için de çok farklı değildi. Abilerimin ablamdan bir yıl arayla yavruları oldu ve ben büyüene kadar onlar da yavruladı. Bir süre sonra etraftaki kedilerin pek çoğunun bir şekilde benimle kan bağı vardı... Bu tanımlanamaz unutkanlık onlardan farklı olduğumu anlamak için bir türlü erişkin olamayışımın farkına varmama gerek bırakmadan her şeyi açıkça ortaya koyuyordum. Belki onlardan daha zeki değildim, en azından günlük pratik hayatta, hatta bir çoğu bu konularda benden daha iyiydi ama hafızam onlarınkinden çok daha uzun süreliydi, onlardan daha hızlı öğrenebiliyordum ve sanırım en büyük farkım, öğrendiklerimi öğreniş şekline benzemeyen konularda da uygulayabiliyordum. İnsanların yürümektense araba yapmalarını, zıplayıp tırmanmaktansa asansör veya merdiven inşa edebilmelerini sağlayan türden öğrenme. İnsanları giderek daha yakından tanıdıkça içinde bulunduğum bedenim yetersizliğini keşfetmeye başladım. Kesinlikle kedilere onların baktığı gibi bakmıyordum ama yine de bir yanının yeterliliğini bulamadığı şeye insanlar sahipti, onların dilini anlarsam da konuşmıyordum. Bunun için bir insan bedenine sahip olmam gerekiyordu.

Dönüşümüm ben istediğim için mi oldu yoksa kendiliğinden mi geldi buna hiç bir zaman karar veremedim. Belki en doğru açıklama, zamanı geldiğinde dönüşümü istediğim yönünde olabilir. On yıldan beri sokakları yavru bir kedi olarak dolaşıyordum. İstanbul'un sokaklarında kedi olmak bile zorken yavru bir kedi olarak hayatta kalmak bir mucizeydi. Nasıl hayatta kaldığımı, sürekli karşıma çıkan tehlikeleri nasıl atlattığımı bilmiyorum. Sokağın fareler ve kargalar da dahil tüm canlılarından daha acınası olduğum halde hayatta kalmayı başardım. Tıpkı maymun kabilesinden gelen ilk insanların hayatta kalmayı başardıkları gibi ben de hayatta kalmayı başardım.

On yaşıma geldiğimde sıradan bir kedi olmadığımı biliyordum. Kesinlikle bir insan da değildim. Yazıları okuyabiliyordum, konuşulanları anlıyordum hatta zamanla sokağın dinamiğini bile çözmeye başladım. Kimin hırsız, kimin katil, kimin uyuturucu satıcısı, kimin tecavüzcü, kimin fahişe olduğunu, kimlerin gizlice erkeklerle ve küçük çocuklarla yattığını biliyordum. İnsanların çürümüşlüğü, doğal olmayan şeyleri, zehri ve dumanı, içine atılan her şeyi yutup yok eden kendi alevinde eriyip kendi külüye büyüyen dev yanardağları andırıyordu. Şehir devasa bir bataklıktan farklı olmasa da, insanlar bütün zararlı şeyler gibi kusurlarını güzel tatlılarıyla, uyuturucu etkileriyle, kaygısız vicdanlarıyla ve göz kamaştırıcı kibirleriyle boğup yaşadıkları yeri ayırlamadıkları parlak bir mücevhere döndürüyorlardı. Ben de gözlerimi bu mücevherden alamadım.

İnsanların doğal olmayan bütün davranışlarını gördükçe benimsediğim eski değerlerimi sorgulamaya başladım. Abilerimin ablamla çiftleşmesi doğru değildi... Bunu yapmışlardı ve bunu yaparken kesinlikle yanlış olduğunu düşünmüyorlardı. Yaptıkları hiç bir şeyin hiç bir zaman yanlış mı yoksa doğru mu olduğunu düşünmemişlerdi. Bu yüzden her şeyi yapabilirlerdi. İnsanların kendilerine yasaklar koyup sonra bu yasakları çiğneyip birbirlerini cezalandırmaları ilk başta çok komiğime gitmişti. Hayatlarını kurallarla, dogmalarla ve dinle o kadar kısıtlamışlardı ki yapacak keyifli hiç bir şeyleri kalmamıştı. İstedikleri gibi sevişemiyorlardı, istedikleri insanı öldüremiyorlardı, güçlerinin yettiği insanın yemeğini çalamıyorlardı. Kurallar bunları yasaklamıştı. Ancak kurallar sadece bir kaç insan bir araya geldiğinde geçerliydi. Genç bir kızı çıkmaz bir sokağın sonunda sıkıştıran bir adam bu kuralları umursamıyordu, bıçakla, tabancayla sopalarla birbirlerini öldürüyorlardı, birbirleriyle sevişmek, amacı ve işlevi

doğum olan bir şey için birbirlerini öldürüyorlardı...

Ben de sokaklarda geçen on yıllık hayatımda istemediğim ilişkilere zorlandım. Benden daha iri kediler beni yakaladıklarında istediklerini alıyorlardı. Bu o kadar sıradan ve doğal bir şeydi ki bunun üzerinde düşünmüyordum bile... Ama insanları gördükçe bu doğal isteğin tabu olduğunu gördüm. İyi bir insan tecavüz etmezdi, - ve hatta kimilerine göre iyi bir insan tecavüze de uğramazdı- uyuşturucu kullanmazdı, adam öldürmezdi, hırsızlık yapmazdı, başkasını dolandırmazdı... Kötü bir insan ise bunların hepsini zevk için yapardı. Sokaklarda yaşayan iyiler ve kötüler vardı. İnsanların arasında süren, dumanı tütmeyen, kanı görünmeyen gizli bir savaş vardı. Koydukları kurallar iyileri ve kötülerini ayırıyordu. Hayvanların bilmediği merhamet, sevgi, nefret, kin, intikam gibi duygularla birbirlerine sıfatlar takıp düşmanlarını öldürmek için bahaneler yaratıyorlardı. Bir kedi olarak geçirdiğim hayatta öldürmüş, tecaüzü kanıksamış, güçsüzün ezilmesini hoş görmüştüm. Sokakların kuralı buydu. Doğanın kuralı da buydu... Oysa şimdi uzun zamandır süregelen bir savaşta kendimi iki cephenin ortasında bulmuştum ve bir cephe bunların yasak olduğunu, bu davranışların şeytanların sapkınlıklarından ve yozlaşmasından ibaret olduğunu söylüyordu. Öteki ise sokakların kuralını ve daha da fazlasını...

Dönüşümümün gerçekleşebilmesi için bir tarafı seçmem gerekti. Belki de bir tarafı seçebilmem için dönüşmem gerekiyordu. Hangisinin nasıl olduğunu hiç kimse söyleyemez. Hayatımın döngüsüne beni sürükleyen olaylar bir kaç hafta içinde oldu.

İnsanlar kedileri düşündükleri zaman onlardan hep "nankör hayvanlardır kediler..." diye bahsederler. Oysa biz bencil hayvanlarızdır. Kendimizden başka hiç bir varlığı düşünmeyiz. Eğer yanınıza sokuluyor, size yakınlık gösteriyorsa bu sizden bir çıkar beklediğimiz içindir. Veya canımız öyle istediği için. Bütün diğer vasıflarımızın ve kusurlarımızın arasında bu özelliğimiz insanlarınkine en çok benzeyeni sanırım. İnsanların içinde bulunduğu savaşı bilenler bir kedinin nasıl olup da iyi taraf için savaşabildiğini anlayamıyorlar. Bencilliklerinin İyilik'in savunduğu değerlere ters düştüğünü düşünüyorlar. Her istediğini yapabilen Kötülerden olmak kediler için daha doğru bir seçim gibi geliyor kulağa.

Kediler tıpkı diğer Ruhulular gibi her iki tarafta da savaşıyorlar. Bir kedinin doğasından gelen bencilliği, egemenliğine karışılmaması, rahatsız edilmemesi, hiç bir şeye zorlanmaması, ve istediği her yere gidip, merak ettiği şeyleri kurcalaması gibi basit özgürlüklere sahip olma arzusudur. Bir kediye masaya veya koltuğa çıkmaması gerektiğini öğretemezsiniz, çünkü sizin kurallarınızı hiç bir zaman umursamaz. Yine de, kötü tarafı seçen bir kedi kesinlikle ne yapacağı kestirilemez bir kötülük kaynağıdır. Başboşluğu, vurdum duymazlığı ve kural tanımazlığı, insan ruhuna özgü yaratıcı zulüm ve kötülük fikirleriyle birleştiğinde, hiç bir yaptığının sonucunu düşünmeyen, bu yüzden de her şeyi, kendi sonlarını getirecek bile olsalar, yapmaktan çekinmeyen varlıklar olurlar. Meşhur merakları Kötülük'ün keşfedilmemiş derinliklerine inmelerine neden olur.

Kadıköy'de yaşıyordum. On yıldır yavru bir kedydim. Abilerim, ablam, annem hepsi çoktan ölmüştü ama ben yavru bir kedi olarak yaşamaya devam ediyordum. Kadıköy bir kedinin asla aç kalmayacağı bir yerdir, yoldan geçen insanların yemeklerini alabilir, etraftaki dönercilerden karnınızı kolayca doyurabilirsiniz. Önemli olan tek şey bu işleri günün doğru zamanlarında yapıp, diğer zamanlarda fazla enerji harcamadan dinlenmeyi başarmaktır. Yemeğin bolluğu dışında geri kalan her şey çürümüşlük ve kokuşmuşluktan ibaretti. Her hafta sonu sokaklar Pazar gününe yerdeki kurumuş kumuk öbekleri ve kan birikintileriyle girerdi. Şehir uzun süren aşağılık ve vahşi bir sevimden kalkmış bir orospu gibi pis kokardı ve kirlenmiş olurdu. Her hafta sonu, tıpkı yavaş yavaş kararan ısırılmış bir elma gibi, güneş battıkça karanlığa gömülüp çürüyen şehrin geçirdiği dönüşümü seyredirdim. Kötüler yavaş yavaş ortaya çıkıp pengelerini etraflarında diğer bütün kötü olmayan şeylere geçirmeye başladılar. Her Cuma ve Cumartesi günü, Kadıköy, Barlar Sokağı, İyiler'in ve Kötüler'in savaşlarını verdikleri büyük bir savaş alanına dönüşürdü. Etraftaki tedirginliği belki hissedebilirsiniz. Size o gün daha da cesur olduğunuzu söyleyen kısık bir ses içinize yerleşirdi, o gün daha da ileriye gidebileceğinizi söyleyen güce, uygar ve kısıtlı davranmanızı gerektiren boyuttan giderek uzaklaşıp hiç bir hareketinizin hesabının sorulmayacağı ütöpik bir dünyanın yansımasına yaklaşırdınız. Çıkan kavgaların, saplanan bıcağın, patlayan tabancaların sorumluluğu hep alkole ve uyuşturucuya atılırdı, kız meselesi denirdi... İnsanların anlayabileceği çözümler bunlardan ibaret maalesef. Bir barda kendi halinde içkisini içen bir grup gencin, göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısacık bir sürede kendilerini kaybedip, diğer masada oturan bir çifti gözlerinden içeriye kırk bira şişesi sokacak kadar değiştiren şey alkol olamaz. Bu nefret, hareketlerdeki bu hiç bir ruhsuz insan kalbinin dayanamayacağı kadar merhametsiz tutarlılık, kontrol ve iktidar kesinlikle alkol veya uyuşturucu altında pelteleşmiş bir bedenin icraatları değil. Bu Kadıköy'ü çevreleyip kuşatmış şeytanların ve burayı onlardan korumaya çalışan meleklerin icraatı.

Dünyada Ruhulular'ın savaşlarında bile cepheleler vardır. Ruhsuzlar'ın savaşlarında hakim bir tepe, stratejik bir boğaz, değerli madenlerin veya petrolün olduğu topraklar nasıl cephelere dönüşüp savaşların merkezleri oluyorsa, İyilik ve Kötülük'ün savaşında da aynı şekilde cepheleler vardır. İstanbul büyük küçük sayısız cephesiyle bu savaşın en kanlı olduğu, savaşın bir yerde sönerken diğer yerde alevlendiği, cephelerin fazlalığı yüzünden savaşların gerilla savaşına benzediği kocaman tek bir savaş alanıdır aslında. Hiç bir tarafın güvenli toprakları veya ikmal hatları yok! Her iki taraf da birbirinin içine geçmiş... Bu şehirde İyiler ve Kötüler bir arada yaşıyorlar. Bazen aynı apartmanda kapı komşusu oluyorlar, bazen parke parke sokaklar için birbirlerini doğruyorlar. Şehir bütün kokuşmuşluğuna rağmen bir sabah güneş bir başka doğuyor, deniz bir başka parlak, hava daha bir temiz oluyor. Rüzgar ılımlı, insanlar daha bir tasasız oluyorlar. Daha az korna çalıyor, daha az küfür ediliyor, şehir neredeyse yaşayanlarına mutluluk dağıtıyor. İşte o zaman dün geceki savaşı İyiler'in kazandığını anlıyorsunuz. Yüz yıllardır bu savaş bu şehirde devam ediyor. Şehir tek bir tarafa ait olamayacak kadar büyük. Şehrin iki taraf arasında bocalaması, bir gün sokakları savaş alanına döndürüp kanları oluk oluk akıtırken bir diğer gün dondurucu soğukta açlarını ve yoksullarını toplayıp karnını doyurması onu eşsiz kılıyor. Bir günü diğerine benzemeyen bir kaos yumağı...

Bir gece ben on yaşındayken, kötüler Kadıköy'de büyük bir zafer kazandılar. Kedi insanlar, kurt kabilesinden İyilik Savaşçısı güçlü bir sürüyü ele geçirdiler. Savaş alanında hiç birinin karşısında bile duramayacak kadar güçsüz dört kedi-insan, savaşı, sonuçlarının çok acı olacağı insan boyutuna taşıyıp büyük bir kurnazlıkla hepsini canlı olarak ele geçirdi. Onları kömür dumanından kararmış, terk edilmiş bir apartmanın içinde hiç bir eşyası olmayan bir daireye götürdüler. Kurt adamların bilgileri açıldı ama buna karşı koyamadılar. İnce uzun sivri bir iğne Kurt adamların işini

bitirmişti. Kedi insanlar özel olarak tasarladıkları, tam olarak nasıl bir şey olduğunu bilmediğim sivri bir iğne ile düşmanlarının orta kulağını parçalamışlardı. Kurt-Adamlar hiç bir şey duymıyorlardı ve denge güdülerini de tamamen kaybolmuştu. Kendi kendilerine ayakta duramıyor, ellerinde hiç bir şey tutamıyor, kollarını bile kaldırdıklarını sandıkları yere kaldıramıyorlardı. Kendilerini sürekli düşüyormuş gibi hissediyor olmalıydılar. Sürekli dönerek bir girdabın içine sürüklendiklerini sanıyorum. Bu yüzden Savaş Alanı'na geçemediler, çok güvendikleri koku alma duyuları sürekli olarak düşmanın çok yakınlarında olduğunu onlara söylüyordu ama koku bile sabit bir yerden geliyor gibi değildi. Bu şekilde ele geçirildiler...

Kediler tam bir hafta boyunca çok eğlendi. Kurtlar'ın hızla iyileşme güçleri yönünden çok yaratıcı işkenceler buldular. Bir bakıma düşmanlarını da daha yakından tanıma fırsatıydı bu. Duyduğum sesleri, acının insan ve kurt ses oktavlarının bilmediğim uçlarında betimlenen bu sesleri size anlatamam.

İlk yakalandıklarında olacakları çok merak ediyordum. Bir yünden Kedi-İnsanlar'ın güçlü kurtları bu şekilde ele geçirmeleri gururumu okşamıştı. Onların daha da rezil bir hale düşmelerini görmek için sabırsızlanıyordum. Evin camları koli bantlarıyla kapatıldığı için sadece seslerle yetinmem gerekiyordu. İlk bir kaç çığlıktan sonra istediğim her şeyden utandım. Sesler dayanılmazdı... Bu böyle beş gün daha sürdü. Çekip gidebilirdim, ama içeride ne olduğunu görmem gerekiyordu. İşkence devam ettikçe merakım daha da artıyordu. Sesler her şeyi anlatıyor olsa da baktığım zaman tatmin olacaktım. İçerideki şey her ne kadar dayanılmaz olursa olsun tatmin duygusu bunu bastıracaktı. Bir gece apartmandaki soba deliğinden daireye girdim ve işkencenin sonuçlarını gördüm...

Orta kulaklarını parçalayan iğnelerin üzeri metal levhalarla kaplanmış, bu levha da kafataslarına çivilenmişti. Göz kapakları açıldığında göz bebeklerinin kontrolsüzce büyüüp küçüldüğünü, gözlerin bir türlü sabit kalamayıp göz çukurlarında döndüğünü gördüm. Kontrolsüz şekilde anlık dönüşüyorlardı ama beşi de sımsıkı, kıpırdamamaya şeker şekilleri duvarlara istenilen şekilde sabitlenmişlerdi. Oda kismuk kokuyordu. Sürekli olarak kismuk kokmuş olmalıydılar. Denge kaybı sağlıklı bir beyin için zehirlenme uyarısıydı, bu yüzden beyin sürekli olarak vücuda kusması gerektiğini söylüyordu. Ama kusacak bir şey yoktu. Safradan başka. Asit, onunla başa çıkmak için yaratılmamış soluk borusunu her kusmadan sonra biraz daha kavuruyordu... Neyse ki Kurtlar sürekli iyileşiyorlardı... Bir tanesinin kolu bilekten kesilip kolun vücutta kalan parçası yanındaki Kurt Adam'ın yarılmış karnına dikilmişti. Eğer şimdi o Kurt Adam'ın karnında bir el varsa, iyileşen parmakların her hareketinde, her anlık dönüşmede içeride daha fazla şey parçalıyordu. Kol bir kerede çekilip çıkartılmasın diye kolun kas bağları düzenli olarak kesiliyor olmalıydı... Yaralar buna işaret ediyordu.

Bedenlerinin her yerinde kesikler vardı, altlarındaki zemin kurumuş ve taze kanların oluşturduğu bir bordo cümbüşüydü. Bir türlü ölmemişlerdi. Kendilerini öldüremiyorlardı, birbirlerini öldüremiyorlardı. Burada hayatın ve ölümün arasında bir yerde sıkışmışlardı. Odanın bir köşesine adrenalın şırıngaları yığılmıştı... Büyük ihtimalle işleri daha kanlı, daha heyecanlı veya daha çabuk yapmaya yarıyorlardı.

İçlerinden biri sadece yirmi yaşında olabilecek bir kızdı... Saçlarının hangi renk olduğunu kestirmek imkansızdı. Birisi orta yaşlı ve sakallıydı. Sakalların hepsi bu beş günde uzamış olamazdı ama şimdi kurumuş kan yüzünden topak topak ve şekilsizlerdi. Aralarında çocuk denebilecek kadar genç bir erkek de vardı. Sakalları henüz çıkmaya başlamamıştı. Bir diğeri kırkını devirmiş olmalıydı, bir diğeri de genç yirmilerindeydi. Sakallı olan sürünün lideri olmalıydı ama bu o anda en iyi ihtimalle bir tahmin olabiliirdi çünkü bunu burada acı çeken varlıklara bakarak söylemek imkansızdı. Hepsisi de birbirinden sefildiler. Hiç bir şey yapmadan onlara ne kadar süre baktım hatırlamıyorum. Geldiğimi anladılar, kokumu almış olmalıydılar, kokumu tanımadıkları halde bir kediden geldiğini biliyorlardı... Küfürler gevelediler, sınırlarından ağıladılar... Gözleri sürekli dönüp dursa da, hiç bir yere odaklanamıyorlar da hala göz yaşı akıtabiliyorlardı... Benden hiç bir tepki veya hareket gelmediğini görünce debelenmeleri kesildi ve sanki orada değilmişim gibi acılarına geri döndüler.

Manzaranın karşısında hayatımda ilk defa ağladım. Göz yaşının tuzlu tadı...Yanaklarımdan süzülüp dudaklarıma kadar gelmişti...

Bu bir ilkti. Orada bir insana dönüşmüştüm... Çınlıçplaktım. Maymun kabilesi başını kaldırıp iki ayağının üzerine kalktığında ne hissediyorsa ben de o anda büyük ihtimalle aynı duyguyu hissediyordum. Uzun süre ellerime, ayaklarıma baktım. Nasıl gördüğümü bilmiyordum... Yere atılmış, büyük ihtimalle duvara asılı olan kıza ait kıyafetleri giydim. Kurtlar değişikliğin farkına varmış, yaptıklarını duymaya çalışıyorlardı. Beni az çok görebiliyorlardı... Sonra durup etrafı daha farklı kokladılar... Onlara zarar vermeyeceğimi söyledim. Bana bir adres söylediler. Oraya gitmemi ve yardım bulmamı istediler...

Dediklerini yaptım. Gittiğim yerde neden öldürülmedim bilmiyorum. Grubun üyelerinden birinin üstüme kesinlikle olmayan kıyafetini giyiyordum ve bir kedi-insandım. Tıpkı insan savaşlarında olduğu gibi burada da tarafların birbirini tanımasını sağlayan yöntemler var. Bazen dost saldırısı can alabiliyor ama savaşın içinde sınırları en yitkinimiz bile saldırmadan önce düşmanını tanımaya çalışıyor. O geceden sonra o odadaki Kurt-İnsanları bir daha hiç görmedim. Yavaş yavaş büyüyen insan bedenimi tanımaya koyuldum. Şimdi on altı yaşında bir kızmı. Sımsiyah bir kediye ve şimdi de siyah düz saçlarım var. Güzelim. Bunu anlamak çok zor değil. Hayatımın on yılını bir kedi olarak geçirdim ama şimdi dışarıdan bakıldığında insan gözlerimin siyah irisini çevreleyen sarı halkalar dışında kimliğim hakkında şüphe uyandıracak hiç bir şey yok. Tıpkı bir insan gibi yaşıyorum, onların hakkındaki her şeyi öğrendim. Değişimlerini, konuşma tarzlarını, davranışlarını, tasvirlerini...

Diğer kedi insanlardan daha farklı bir dönüşümüm oldu... Bu konuda araştırmalar yapanlara danıştım... İnsan ve kedi ruhunun bedenimde ne zaman bütünleştiklerine kesin bir açıklama getirebilen olmadı hiç bir zaman. Belki en başından beri aynı vücudun içindeydiler, belki insan ruhuyla karşılaşmamı hatırlamıyorum... Belki de vücuduma giren insan ruhu içindeki kediyi kovmadı ve bir yerlerde doğru zamanı bekledi. On yıl boyunca insanların dillerini öğrenip yazılarını okuyabildiğim için bu yılları içimde bir insan ruhu ile geçirdiğime eminim... Ama bunun nasıl olduğunu açıklayamıyorlar. Ben de açıklayamıyorum. Herkes bir uyanıştan bahsediyor. Onların uyanış dediği şeyi ben en başından beri biliyordum. Kendimi gerçekten böyle bir anı bulmaya zorladığımda aklıma sadece tek bir görüntü geliyor... Bütün hayatımda ilk hatırladığım görüntü de bu. Gözleri bir türlü açılmayan kardeşim... Belki

dedikleri gibi ben de bir kedi ile göz göze geldim ve onun ruhu ile bütünleştim. Belki de kardeşimin gözlerini açıkken gördüm. Bunu hiç bir zaman bilemem. Bu yüzden düşünmenin de bir anlamı yok.

İnsanlar beni Hale diye çağırıyor, aslında bu ismi bana gözlerimi gördükten sonra Kurt Adamlar koydu. Hale ayın çevresinde gözükten ışık halkası demekmiş. Artık bir insan ismim var, insanları tanıdığım kadar kendimi ve olduğum şeyi de tanıyorum. Şehirde yaşamayı seven, meraklı, narsis, biraz da kibirli bir kabileyiz... Ama bu bir taraf seçip savaşamayacağımız anlamına gelmiyor. Ben bir taraf seçtim. Melekler hatalarımızı affetsin...ve bizi hiç yalnız bırakmasınlar.

Bölüm 4: Ruhbüken.

- Hale'yi iyilerin saflarına yaz Yusuf. Seçtiği taraf yarın cephelere iletilsin.
- Baş üstüne efendim. Söylediğinizi yapacağım.
- Sıradaki kaset kimden gelmiş?
- Kasetin üzerinde Deniz Çağan yazıyor efendim. Dinlemek için kaset çalara taktım ama içi boştu. Hiçbir şey kaydedilmemiş. Büyücüler aleminde Zamanın Mumu olarak tanınıyor. İlk gelen kaset değil ama gelen kasetler arasında tanıdığım tek Ruhlu oydu. Bu yüzden ilk onun kasetini dinlemiştim. Kaset boş...
- Sen tak yine de. Büyücülerin kendine göre yöntemleri vardır.
- Siz nasıl isterseniz efendim.
<Kaset çalara takılan kasetin ve kaseti taşıyan haznenin yerine oturma sesi duyulur. Arkasından eski aletten mekanik çalıştırma tuşunun bilindik gıcirtısı yükselir.>

Hayır bu boş bir kaset değil gerizekalı. Söyleyeceklerimi unutmak istemiyorsan, ki bunun olacağını hiç sanmıyorum, derhal bir kağıt kalem al ve söylediklerimi yazmaya başla. Çünkü bunları tekrar anlatmayacağım.

- Kalem ve kağıt getir Yusuf.
- Baş üstüne efendim.

. . .

- Hazırım.
- Hazırmış Zamanın Mumu...

İnsanların tabiri ile ben bir büyücüyüm. Farklı toplumlarda Falcı, Sihirbaz, Şaman, Hokkabaz ve İlüzyoncu olarak da biliniz. Ancak biz kendi aramızda birbirimizi Ruhbüken diye tanımlarız. Ben konuşurken de benim hakkımda bu ismi kullanmanızı istiyorum. Ben bir Ruhbükenim.

- Bizi nasıl duyuyor? Bir mekan ruh bükeni olabilir mi?
- Yusuf. Sus ve dinle.

Belki bunlar size böbürlenme olarak gelecekler, ki eminim Ruhbüken'ler de oldukça alışık olduğunuz bir şeydir. Ancak yine de söylemeden geçemeyeceğim. Ruhbükenler diğer bütün Ruhlular'dan farklıdır. Çünkü biz boş kabuğumuzun içine karşımıza çıkan bir hayvanın veya bir vücuda ihtiyaç duyan herhangi bir tanrının ruhunu sokmadık. Bedenimizdeki ruh bir insan ruhu bile değil. Bizler kendi ruhumuzu yaratırız. Bu yüzden de tamamen kendimize özgüyüz.

Siz Katipler bir taraf seçmemizi ve ebediyete kadar unutulmamamız için kendimizi tanıtmamızı istemişsiniz. Daha fazla ısrar etmenize gerek yok, çünkü artık kendimi tanıtaacağım. Ama size kendimi tanıtabilmem için ruhumu nasıl yarattığımı anlatmak zorundayım. Çünkü aslında ben zaten bir ruhum.

Bütün diğer büyücüler gibi, ben de hayatıma bir Uygurzezer olarak başladım ama kendi ruhumu yaratmak sadece 14 yılımı aldı. 14. yaş günümü kutladığımda artık bir Ruhlu'ydum.

Madem sizden sonraki Katip'ler beni bu bant kaydını dinleyerek tanıyacaklar, o halde size kendimi doğru dürüst anlatmak zorundayım. Siz Katip beyinlilerin, ki sadece taşıdığınız kolyeler sayesinde Ruhlular'ın dünyasına girip çıkabiliyorsunuz, benim ne olduğumu anlayabilmeniz için size yaşadığımız dünyanın nasıl bir yer olduğunu biraz anlatmam gerekiyor.

Kendi ruhunuzu yaratana kadar etrafınızda gördüğünüz şeylerin hepsini gerçek sanırsınız ve biz sizin büyü dediğiniz şeyi yaptığımızda gerçekliği değiştirdiğimizi düşünüyorsunuz. Halbuki sizin gerçek olarak adlandırdığınız ve tarihini tuttuğunuz materyal dünyada olan her şey astral dünyada olan olayların bir yansıması. Daha önce büyücülerin büyü'nün dinamiğini, bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu siz Katip'lere detaylı bir şekilde anlattığını biliyorum. Bu yüzden size bunları tekrarlamayacağım. Ama sadece bir tek şeyi aklınızdan sakın çıkarmayın. Bir şeyin ruhunu astral dünyada kontrol edip istediğiniz gibi bükebilerseniz, o şeyi materyal dünyada da yapabilirsiniz. Aslında bizim yaptığımız şey de bu. Ruhluları bükmek...

Bunu yapabilmek için de güçlü bir ruha ihtiyacınız var. Tamamı ile kontrolünüz altında olan, tamamen sizi anlatan bir ruha. Sizin kendi yarattığınız ruhunuza ihtiyacınız var ve aslında diğer ruhları büken de sizin kendi ruhunuz.

Uygurzezer ismim Deniz. Ama kendi ruhumu yarattığımda beni evlat edinen lonca ismini Zamanın Mumu koydu.

Çünkü ben bir Zaman Ruhbüküneyim. Bu da demek oluyor ki yanıldın geri zekalı Yusuf. Ben bir mekan Ruhbüküneyi değilim ve burada anlatacağım bu kadar lafı bir türlü tam olarak kavrayamayacak olman senin için oldukça pahalıya patlayacak. Bu sözlerimi sakın unutma.

Gözlerimi Harem'de, o zamanlar liman henüz bugünkü kadar büyümemişken ve limanın etrafındaki boş çayırılık topraklar konteyner depolarına dönüştürülmemişken, çimlik bir tepeye kurulmuş küçük bir çingene kampında açtım. Ağlayarak etrafıma baktığımda gördüğüm ilk şey bir çadırın içinde yanan mumlar ve dışarıdaki yağmura direnen kamp ateşinde kaynatılmış suyla dolu leğenden çıkan su buharıydı. Annemin güven ve huzur dolu, hiçbir savaşın parçası olamayan rahat rahminden çıktığımda, olanca gücümle talihime ve kaderime isyan ettim. Çadırın dışında çığlığımı duyan babam yağmura aldırış etmeden kamp ateşinin yanına gitti ve hala kulaklarında çınlayan haykırışımı ruhunun kavrayışından silinmeden notalara döktü.

Babam doğumumu kampın ateşinin başında keman çalarak kutlamış. Vişne rengi, nesilden nesle aktarılmış keman doğumumu kendine özgü melodisiyle anlatmış. Kamp halkı babamın hem ağlayan hem gülen kemanını duyduğunda yağın yağmura yağın kamp ateşinin etrafında toplanmışlar ve bir zamanlar canlı olan kedi bağırsaklarından yapılmış tellerin çıkarttığı titreşimin beyni uyuşturan melodisine kendilerini bırakmışlar. İşte tam o anda, kamp bir savaşa hazırlanırken doğmuşum. Ve benim doğumum, babamın çaldığı, doğumumu tüm İstanbul'a müjdeleyen keman ile savaşın ortasında kısa süreli bir durgunluk yaratmış. İstanbul'un kökleri dünyanın dört bir yanına uzanan Ruhluları; Çingeneleri, Çerkezleri, Ermenileri, Yahudileri, Rumları ve Türkleri, hepsi bu melodiyi dinlemişler. Bir çocuğun, hiçbir günahı olmayan bir günahın varlığını ilk müjdeleyişinin sesi önce babamın parmaklarından, ardından da onun her isteğine uyan kemanından materyal dünyamıza dökülmüş. Her bir Ruhlu, hangi taraftan olursa olsun, Kötülerin Baş Komutan'ının keman sesini duymuşlar. İşte böyle doğmuşum. Haremde, mum, ateş, keman ve yağmurun arasında bir yerde Ruhsuz bedenim İstanbul'un kirlenmeye başlayan, yanmış odun ve kömürün sobalardan fışkıran isisi ile dolu havasını ilk kez içine çekmiş.

Doğduğum gece babamın keman sesini duyan İyiler savaşa bir gün ara vermişler. Her ne kadar beni dünyaya getiren tohumu serpen cadıma lanetler okusalar da, kemanın sesinde bir anlık bile olsa barış çağrısı varmış. Kötülerin Komutanı'nın çaldığı kemandan çıkan notalarda, onun habis kalbinden istemeden dahi olsa bir şekilde notalara basan parmaklara bulaşabilecek kötülüğün en ufak bir izini bile bulamamışlar. Bu yüzden ben doğduğumda iyilerin komutanı olan Yakup Bey savaşı bir geceliğine durdurmuş. Ve bütün İstanbul rahat bir uyku çekmiş.

Ertesi gün büyük savaş gerçekleşmiş ve Kötüler İstanbul'da son yenilgilerini almışlar. Babam İyiler tarafından esir alınmış ve idam edilmiş. Kötülerin safları dağıtılmış. Tüm İstanbul, ister Ruhlu ister Ruhsuz olsun bu savaşın etkilerini hissetmiş. 26 Mayıs 1960'da İstanbul'da doğmuşum. O gün bu gündür burada yaşıyorum.

...

Ertesi gün babam savaşı kaybettiğinde ben de yetim kalmış oldum. Kabilemiz yenildi ve yok edildi. İyiler kendi kendilerine aldıkları kararla kabilemizdeki 13 yaşından büyük herkesi öldürdüler. Bazı Katipler o gece İstanbul'da hiç kimsenin İyi olmadığını, savaşın gerçek yıkımının her iki taraf da silahlarını kuşanmışken değil, asıl Kötüler teslim olduğunda gerçekleştiğini anlatırlar.

Yetim hayatım doğum günümün hemen ertesi günü Kadıköy Şifa hastanesinde başladı. Bir süre burada doktorların gözetiminde bakıldıktan sonra Eyüp Çocuk Esirgeme Kurumuna bırakıldım. Annemi ve babamı hiçbir zaman tanımadığım için onları hiçbir zaman özlemedim de. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun şartlarını size anlatmayacağım. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki, bu yuva her iki taraf arasında bir çok kez el değiştirdi. Şu anda kendi ruhunu yaratmış, İstanbul'un sayılı ve en güçlü Ruhbüküen'lerinden biri olarak size şunu rahatlıkla söyleyebilirim. Hem İyiler, hem de Kötüler.. aslında ikisi de aynı. Her iki taraf da bir despot ve ideolojilerini güçlerinin yettiği kadar yayabiliyorlar.

Yurdun kontrolünde İyiler varken tırnaklarımızı temiz tutmamız, yatmadan ve yemeklerden önce dua etmemiz, saat tam 10'da uyumamız gerekiyordu. Bunu yapmadığımız zaman dayak yıyorduk. Kontrol Kötüler'in eline geçtiğinde ise yurttan hiçbir kural kalmıyordu. Ama bunun karşılığında ne zaman dayak yiyeceğinizi de asla bilemiyordunuz. Müdür bazen sırf zevkine, bazen de sadece rutini fazla aksatmamak adına size dayak atabilirdi. Bazı geceler Sapkınlık tanrısı yurda çöreklediğinde Bakıcılar'ın tecavüzleri de oluyordu. Bu belki siz Katip'leri üzecek ama şunu çok iyi bilmenizi istiyorum. Ne yediğimiz dayaklar, ne de uğradığımız ezilme ve aşağılanma arasında hiçbir şey değişmiyordu. Yediğimiz dayak her ikisinde de aynıydı, ezilme ve aşağılanmanın ise yöntemi değişiyordu.

Bu gün birbirleri ile savaşan bu iki tarafın neden kendilerini İyiler ve Kötüler diye ayırdığını gerçekten anlamıyorum. Kötüler aslında kötü değiller. İyiler de kesinlikle İyi değil. Ama yine de birbirlerine koydukları isimleri bir şekilde kabul etmişler ve bugün halen bu isimlerle anılmaya devam ediyorlar.

...

Ruhumu nasıl yarattığıma geri dönelim. Bütün büyücüler ruhlarını yaratma sürecine girdiklerinde ruhları Uyurgezer'lerden uzak tutan bilinci devre dışı bırakmak zorunda kalırlar. İnsan ateşi bulduğunda, daha önce çiğ yediği eti pişirdiğinde, Uyurgezer'lerin masasına göre Kabil Abil'i öldürdüğünde veya bir maymun bir başka maymunu kafasına kemikle vurarak katlettiğinde, veya belki bunların hepsinden farklı, bizim bilmediğimiz bir şekilde İnsan ruhundan koptu. Bu kopuş bir anda veya bir yılda gerçekleşmedi. Ancak zaman ilerledikçe İnsanlar daha önce hiç yapmadıkları, daha önce hiçbir canlının yapmadığı şeyleri yapmaya başladılar. Böylece ruhlarının onlara söylediği şeyi yapmaktan vaz geçip, kendi kendilerinin efendisi oldular. Ruhsuz kalan vücut zihninin gücüne boyun eğdi ve onun dediklerini yapmaya başladı.

Eskiden sadece bütün diğer ruhların yaşamı ile uyumlu olan ruhları üremelerini söylediğinde üreyen insanlar kontrol zihinlerine geçince istedikleri zaman üremeye başladılar. Acıktıklarında yemek aramalarını söyleyen Ruhlarını dinlemediler, bunun yerine zihinlerinin onlara söylediği gibi aç olmasalar dahi yemek topladılar, bu yüzden kıtlıklarda

daha az aç kaldılar ama buna karşılık yiyecek bulamayan diğer hayvanlar aç kaldı. Ateşi kullanarak eti pişirdiler ve yiyecekleri daha yumuşak, daha kolay yenebilen ve onları daha uzun yaşatan besinlere döndü. Söylediğim gibi. Bu bir gecede olmadı. Ama zamanla insanlar ruhlarını kaybettiler ve geriye zihinlerinin doldurduğu boş bedenler kaldı.

İşte bu yüzden kendi ruhunu yaratma yoluna girmiş bir Ruhbükten, öncelikle zihnini, bilincini veya siz bu köleliğe, bu materyal dünyaya vurulan zincire her ne ad veriyorsanız ona olan bağlılığını kırmak, bilinmeyen ve tahmin edilemeyen sınırlarında dolaşmak zorundadır. Ancak ondan sonra bir Ruh'u yaratmak mümkün olabilir. İşte siz Katip'lerin ve Uyurgezerlerin bahsettiği, biz Ruhbüktenler'in kendi ruhumuzu yaratırken deliliğin sınırlarında gezmemizin nedeni budur. Halbuki sizin delilik dediğiniz şey aslında gerçekleri olduğu gibi görmekten ibarettir.

Açıkça bir şeyi itiraf etmek istiyorum. Bunu bu güne kadar hiç kimseye anlatmamıştım. Çocuk Esirgeme kurumunda Esra ile tanışmamış olsaydım bugün asla bir Ruhbükten olamazdım. Onu 11 yaşındayken getirdiler. Saçları kazınmış üstünde eski püskü kırmızı kadifeden bir tulumla gelmişti. Yuvadaki yetimler yuvaya yeni bir çocuk getirildiğinde yeşil parmaklıklı büyük bahçe kapısının arkasına dizilip yeni geleni görmeye çalışırlardı. Dışarıdan gelen birisini ilk görebileceğiniz, müdüriyete giden yola bakan tek yer bu kapının arkasıydı. Ben de o gün o parmaklıkların arkasındaydım. Daha önce pek çok kez, yuvaya bir çocuk seçmek için geldiğini düşündüğümüz yabancılar gördüğümüzde de bu kapının arkasına dizilirdik. Genç çiftler Müdür'ün odasına gidene kadar bu kapının önünden geçen patikayı yürümek zorunda kalırlardı ve çoğu zaman bizlere dudaklarını büküp acıyarak bakarlardı.

Yuvaya yeni gelenler çoğu zaman daha utangaç olur, bahçede herhangi bir ağacın arkasına saklanır ve kendini seçtirmek için hiç bir çaba göstermezlerdi. Çoğu ailesini kaybetmenin şokunu henüz üzerlerinden atamamış olurdu. Belki de bir aile bulmamız gerektiğini orada birbirimizden öğreniyorduk. Yuva hiç bir çocuğun kalmak istediği bir yer değildi. Daha sonra şoku atlatan, yuvanın gerçek yüzü ile tanışan çocuklar buradan çıkmanın tek çaresinin bahçe kapısının arkasına dizilip evlatlık bir çocuk arayan ailelere kendini seçtirmek olduğunu öğrenirlerdi.

Genç bir çift o bahçe kapısının önünden geçerken bizlere baktığında her çocuktan ayrı bir ses çıkardı...

"Beni seçin! Ne olur beni seçin... Burada daha fazla kalamam. Lütfen beni seçin."

"Anne! Anne! Anne buradayım. Buradayım Anne! Bana bak. Lütfen bana bak! Gör beni!"

"Baba... Sen misin baba. Babam sen misin?"

"Söz veriyorum çok uslu bir çocuk olurum. Hiç yaramazlık yapmam. Hiç! Derslerim de çok iyidir! Okumayı biliyorum. Yedi yaşındayım. Bakın! Eyüp Sultan Çocuk Esirgeme Kurumu. Okuyabiliyorum!"

Her ne kadar gırtlığımızı yırtarak bağırırsak da çoğumuz seçilmeyeceğini zaten biliyordu. Genelde evlat edinilen çocuklar en fazla üç veya dört yaşında oluyordu. Daha büyüdükten sonra sizi kimse istemezdi, çünkü sizi alanların gerçek anne babanız olmadığını bilirdiniz. Ama yine de, çok nadir de olsa büyük çocuklardan seçilenler olurdu. Daha sonradan kulağımıza, seçilen çocukların hayatının buradakinden çok daha kötü bir hal aldığı, çok daha fazla dayakla, istismarla ve sapkınlıkla başbaşa kaldıkları gelirdi. Ama yine de bize bilinmeyen, burnumuzun dibindekinden daha çekilir bir şey gibi geliyordu...

Esra 14 yaşından küçük olduğu için karma yurda, benim gibi diğer bütün çocukların kaldığı binaya yerleştirildi. 14 yaşına geldiğinizde kız erkek ayrı, başka bir yurda yerleştiriliyordunuz. Bu yüzden 14 yaşını doldurmak, bu binadan ve bu bahçeden ayrılmak bize hep kurtulmak gibi geliyordu. Nedense daha fazla özgürlüğe ve güce kavuşacağımızı düşünüyorduk. Bir diğer yandan 14 yaşına gelmek artık sizi hiç kimsenin evlat edinmeyeceğini de kabullenmeniz anlamına geliyordu.

Kızlarla aynı binada kalıyorduk, ama kızlar üçüncü, erkekler ise ikinci katta kalıyordu. En alt kat ise yemekhane ve bakıcı odaları için ayrılmıştı. Böylece bakıcıların burnunun dibinden geçmeden odanızdan çıkıp hiç bir yere gidemezsiniz. Esra'yı üçüncü kata götürdüklerinde yurdun hasarı çocukları onun bir kız olduğunu anlayıp gülüşmeye ve dalga geçmeye başladılar. Küçük kız onları duyabiliyordu. Ela gözlerinin olduğunu ve göz yaşlarının yanaklarından süzülüğünü gördüm. Ama yine de hiç ses çıkarmadı. Başını önüne eğdi ve önden giden bakıcıları takip edip kızların kaldığı kata çıktı. Ona verilen oda benim odamın tam üstüne denk geliyordu.

Her bir odada dört çocuk kalırdı. Bu yüzden özel hayatınız pek olmazdı ama zaten özel hayatın ne olduğunu bilen çocuklar da bir elin parmağını geçmiyordu ve yurda alışmak istiyorsanız o kelimenin anlamını da unutmak zorundaydınız.

Yurtta pek çok arkadaşım vardı. Neredeyse doğduğumdan beri yurtta kaldığım için oranın en kıdemli çocuklarından biriydim. Benden büyük sadece bir iki çocuk vardı ama tüm çocukların arasında en uzun zamandır orada olan bendim. Bu yüzden en azından kıdeme göre herhangi bir zulüm görmüyordum. Bütün bunlara rağmen Esra yurda geldikten sonra tüm ilgi odağım bu kızın üzerinde yoğunlaşmıştı. Yurda yeni giren çocukların gösterdiği bütün özellikleri gösteriyordu. İçine kapanmıştı. Bu yüzden de diğer çocuklar onunla dalga geçiyordu. Bunun sonucunda daha da içine kapanıyordu. İlk başta saçıyla dalga geçtiler, onu "Erkek Esra" diye çağırmaya başladılar. Sonra bir tepki almadıklarını görünce daha da cesaretlenip tartaklamaya, yemeğini almaya ve en sonunda bağırana kadar işkence etmeye başladılar.

O zamanlar çocukların bunu neden yaptıklarını bilmiyordum ama yurdun kuralı buydu. Bir şekilde size yapılanlara karşı gelip rüştünüzü ispatlamak zorunda kalırdınız. Daha sonra da sizden ortak bilince göre, herkesin yaptığını yapın sürünün kararına uymanız beklenirdi. Esra'yı sürekli olarak takip ediyordum ve kızın beklenen patlamasını ne zaman gerçekleştireceğini görmek istiyordum. Ama sinirlenip gerilmek bir yana Esra diğer çocuklar üzerine geldikçe daha da fazla köşeye sınıyordu ve ona ulaşmak, küçük kıza konuşturmak daha da zor oluyordu. En sonunda iki dişini kırdıkları bir dayaktan sonra konuşmayı hepten bıraktı. Diğer çocuklar da ona daha fazla dokunmadılar. Ne yaparlarsa yapsınlar artık kızın onları hiç umursamadığını ve asla değişmeyeceğini anlamışlardı. Esra'yı aşağılayıp tartaklamak bir taşı tekmeleyip küfretmekten daha farklı değildi.

Aradan altı ay geçtikten sonra Esra'nın saçları uzadı ve küçük kız artık o kadar da erkek çocuğuna benzemiyordu.

Hatta bir süre sonra yurttaki diğer kızlar onu kıskanmaya başladılar ve bu yüzden zavallı kızın kısa bir süre için de olsa kurtulmuş olduğu tartaklanma ve aşağılanma yeniden başladı.

Bir gün öğle yemeğinden sonra bahçede oynarken kızlar kendi köşesine çekilmiş Esra'nın başında toplandılar. Aralarında en kıdemli olan Esra'yı eşyalarını çalmakla suçluyordu ve güya bu eşyasını Esra'nın odasında, kızın dolabının içinde bulmuştu. Esra kendisine yöneltilen suçlamaları dinlemedi bile. Esra'nın kendisine bakmadığını gören kız en sonunda konuşmayı bıraktı ve kızın artık uzamış saçlarına asılmaya başladı. Diğerleri de onu taklit ettiler ve Esra'nın saçlarını öbek öbek yormaya başladılar. Zavallı kız çığlıklar atarak bağıırıyordu. Kafa derisi kanlar içinde kalmıştı ve ayaklarının dibinde kökleri kanlı saç tutamları birikmişti.

Kendimizi gaddar ve acımasız sanan biz erkekler kızların bu yaptıklarını gördüğümüzde sadece susup bakmakla yetindik. En sonunda Esra'yı bıraktılar ve binanın arkasına ip atlamaya gittiler. Esra orada kendi kanlarının arasında kafasında kopartılmamış bir kaç tutam saçla ağlıyordu. Canı yandığı için elleri ile kafasındaki yaralara dokunamıyordu bile...

Bu sahne karşısında bir anda ayaklarım beni kızın yanına götürdü. Sürünün kararına karşı çıktığımı biliyordum. Kızların en kıdemlisinin otoritesine ve cezasına karşı çıkıyordum. Bu pek ala "Esra'nın yerini almak istiyorum." şeklinde yorumlanabilirdi. Ama bütün bunlar o anda umrumda değildi. Tek bildiğim şey kıza yardım etmek istediğimdi.

Ben yanına gittiğimde kendisini korumak için elini kaldırdı ama yine de yüzüme bakmıyordu. Elini tuttum ve avcumun içine aldım. Sonra yanına çömeldim ve ağlayan kıza sarılıp bedenini kendime bastırdım. Esra'nın asla patlamayacağını ve kendisine yapılanlara karşı koymayacağını biliyordum. Bunu yapacak olsa çoktan yapardı. Bu şekilde kız kendi canına kıyacaktı ve neden bilmiyorum ama ben bunun olmasını kesinlikle istemiyordum.

Ona sarıldığımda bütün kasları kasıldı ve istemsiz bir şekilde beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yine de onu bırakmadım. En sonunda pes etti ve kendisini bıraktı. O anda Esra'yı tutmak cansız bir yastığı tutmaya benziyordu. Sonra bir anda kafasını kaldırdı ve gözlerini açıp bana baktı. Gülümsedi. İki yana açılmış kollar beni sırtımdan kavradı, sonra kız başını göğsüme, kalbimin attığı yere koydu. İlk kez benimle konuştuğunu duydum.

"Gel benimle..."

Yurdun bahçesi bir anda alışık olduğum renklerden sıyrıldı ve ömrümde ilk defa Ruhlar'ın dünyasını, astral dünyayı gördüm. Esra yurdun bahçesinde sarıldığım küçük kıza hiç benzemiyordu. Saçları uzun ve sapsarıydı. Ela gözleri yeşilin, kahverenginin ve mavinin renk cümbüşü arasında kavrulup parlıyordu. Üzerinde kıpkırmızı, bordo ve sarı renkli ipliklerin alev şeklinde işlendiği vücudunu sıkıca saran kadife bir cüppe vardı. Bir eli ile avcumu kavrarken diğer elinin parmağıyla bana yurdun bahçesindeki çocukları gösterdi.

Esra'nın aksine onlar silik gri birer silüetti. Kafalarının içinde oradan oraya koşturan, sürekli olarak ağlarını ören habis siyah örümcekler vardı. Etraftaki ağaçların ve çiçeklerin ise renkleri canlı, yeşilin, kırmızının ve sarının bütün pastel tonlarını sergiliyorlardı. Esra cüppesinin ceplerinden beyaz bir mum çıkardı ve onu göğsüme, kalbimin attığı yere soktu. İlk kez kendime baktığımda benim vücudumun da diğer çocuklar gibi gri olduğunu gördüm. Sanki bir göğüs kafesim yokmuş gibi mum zorlanmadan vücuduma girdi ve mumun fitili tutuştu.

- Bu muma göz kulak ol. Ben senin elini bıraktıktan sonra seni bu dünyada tutacak tek şey bu mum. Eğer mumu söndürürsen yurdun bahçesine geri dönersin.

Esra'nın sesi astral dünyada çok sesli ve kararlı çıkıyordu. Henüz sadece 12 yaşında olduğum için Astral dünyayı görmek akıl sağlığımı çok fazla bozmamıştı. Beynimi örüp duran örümcek ruh dünyasına geçtiği için beynimi kemirip beni sinir krizine sokacak kadar büyük ve zehirli olmamıştı. Bu yüzden merakla etrafa baktım.

Daha sonra sürekli olarak bahçede başbaşa astral dünyaya geçtik. Oyunlarımızı burada oynuyorduk. Esra bana sapkınlık tanrısının hizmetkar ruhlarını, yurdun bahçesinin dışında savaşan iyileri ve kötülerini, kurt adamları, kedigilleri ve diğer Ruhlu'ları gösterdi. Daha 12 yaşımı bitirmeden İstanbul'da yaşanan savaşı ve savaşın taraflarını öğrenmişim.

Ancak Esra ile geçirdiğimiz bu mutlu anların bir sınırı vardı ve bu sınır çok bariz bir şekilde gözümün önündeydi. Küçük kızın bana verdiği mum giderek küçülüyordu ve Esra bana başka bir mum daha vermesinin yasak olduğunu söyledi. Mum kısaldıkça Esra'yı bir daha görmeyecek olmamın sıkıntısı içimi başımda beni materyal dünyaya giderek bağlayan örümcekten daha fazla sıkıyordu. Mum kısaldıkça onu daha az kullanıyordum. Daha az kullandıkça Esra'yı daha fazla özölüyordum ve mumu kullandığım zamanlarda da onu yeterince iyi bir zamanda kullanmadığım için içim içimi kemiriyor, Esra ile başbaşa geçirdiğimiz bu zamanlarda daha az keyif alıyordum.

Esra'nın durumu materyal dünyada hiç değişmemişti. Diğer çocuklar onunla sürekli birlikte olduğumu görünce ikimizi de kendi halimize bırakmışlardı. Ama materyal dünyada Esra benimle hiç konuşmuyordu ve onu ilk gördüğüm zamandan bu zamana tavırlarında hiç bir değişiklik olmamıştı. Ama yine de astral dünyada gerçek benliğine kavuşuyordu ve güçlü sesi geri geliyordu. Materyal dünyadaki bedeni onun için sadece bir yükü sanki. Küçük kız tüm vaktini astral dünyada geçiriyordu.

İşte size bir Ruhbükten aslında bir ruhtur derken bunu demek istiyorum. Etrafına boş yada deli gözlerle bakan Ruhbüktenler'e bu yüzden deli diyorsunuz. Halbuki materyal dünyada bıraktığımız kabuklarımız bizim için sadece bir külfet. Asıl gerçeği, Ruh dünyasını, ruhumuzun gözlerinden görüyoruz.

14. yaşgünüm yaklaşırken mumun kılmasından çok daha vahim bir durum ile karşı karşıya kaldım. 14 yaşında olanlar başka bir Yurda götürülüyorlardı. Dört gözle beklediğim bu an artık benim için katlanılmaz bir yalnızlık anlamına geliyordu. Esra'ya defalarca bana ikinci bir mum vermesini, kimseye söylemeyeceğimi ve başıma ne

gelirse gelsin buna katlanmaya razı olduğumu söyledim. Ama o beni hep duymazdan geldi. Artık yeşil parmaklıklılı bahçe kapısının arkasından dışarıya hiç bakmıyordum. Ne birisinin beni evlat edinmesini, ne de başka bir yurda gönderilmek istiyordum. Tek istediğim Esra ile, kırmızı cüppeli ela gözlü bu kızla birlikte olmak.

Nihayet 14. yaş günüm geldi ve yurttan son doğumgününü geçiren bütün çocuklara yapıldığı gibi bana da bir Doğum günü partisi düzenlendi. Üzerinde 14 tane mum yanan pasta yemekhanenin uzun masasına getirildiğinde üzüntüden neredeyse ağlayacaktım. Esra'yı tam karşıma oturtmuşlardı. Boş gözlerle önüme konmuş doğumgünü pastasına bakıyordu. Bana bakması ben 14 yaşına basmadan beni kurtarması için gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum ama o ben sanki orada değilmişim gibi donuk gözlerle önündeki pastaya kilitlenmişti.

Pastanın tadına bakmak isteyen diğer çocuklar sürekli olarak üflememi söylüyordu, bazıları neredeyse benden önce pastanın mumlarına üfleyeceklerdi ama diğerleri onlara engel oldu. Ben ise Esra'ya bakıyordum. Bir kaç defa kıza ismiyle seslendim. "Esra... Esra bana bak. Lütfen. Esra kurtar beni..." Hiç cevap vermedi.

Son bir buçuk senedir hiç bir zaman gelmesini istemediğim o an sonunda gelmişti. Bu mumlara üflediğimde 14 yaşında olacaktım ve ertesi gün yurttan taşınıp büyük çocukların kaldığı bir başka yurda gitmek zorunda kalacaktım. Belki de Esra'yı bir daha asla göremeyecektim.

Şu anda tek istediğim şey hiç bir zaman 14 yaşına basmamaktı. Diğer çocukların daha fazla beklemeden ben üflesem de üflemesemde mumları söndürecekleri ve pastaya saldıracakları çok rahat anlaşıyordu. En sonunda bütün kalbimle, mumları üflemeden önce gözlerimi kapatıp bir dilek tuttum. "Asla 14. yaşına basmak istemiyorum!" ve mumları üfledim.

Gözlerimi açtığımda bir mum dışında bütün mumların sönmüş olduğunu gördüm. Nefesimi tekrar toplayıp sönmeyen mumu söndürmek için bir kez daha üfledim. Sonra bir kez daha. Mum bir türlü sönmüyordu. Sonra Esra'nın sesini duydum.

"O mumu üfleyerek söndüremezsin Deniz."

Kafamı kaldırıp baktığımda Esra'yı kırmızı cüppesinin içinde ela gözleri ile bana bakarken buldum. Etraftaki çocuklar tekrar gri silüetlere dönüşmüşlerdi, pasta ve diğer bütün mumlar gibi... Sadece söndüremediğim mum pastel renklerle yanmaya devam ediyordu.

"Sonunda kendi ruhunu yarattın. Artık sen de bir Ruhlu'sun. Bu mum senin ruhun. Aslında ben senin ruhumum."

İşte o anda küçük kızın alev desenleri ile işlenmiş kırmızı cüppesi tutuştu ve kız karşımda yanan küçük pasta mumunun alevine karıştı. Ruhsuzların delilik dediği, onların materyal dünyasında asla varolmamış bir kızla aylarca konuştum ve ona arkadaşlık ettim. Belki de o bana arkadaşlık etti. Materyal dünyada bana yapılan işkencelerin acısını hiçbir zaman hissetmedim. Saçlarım yolundu, defalarca dövüldüm ve belki şu anda hatırlamadığım pek çok işkenceye maruz kaldım. Ama bunların hiç birinin önemi yok. Çünkü bütün bu işkencelerin aslında hiç biri gerçek değil. Gerçek olan bana kendi ruhumu yaratma yolculuğunda eşlik etmiş olan Esra ve o şu anda kendime ait ruhumun, bu küçük doğum günü pastasının ucunda yanıyor.

Sizlere Lonca'ya nasıl gittiğimi, ilk büyümü nasıl yaptığımı ve hayatımın geri kalanını anlatmayacağım. Bilmeniz gereken tek bir şey var. O mumu üflediğim günden beri ... Zamanın Mumu olarak tanınıyorum.

Bölüm 5: Avatar

- Zamanın Mumu... Onu Tarafsızlar'ın saflarına yaz.

- Elbette.

- Son kaset kimden gelmiş?

<Kasetin kaset çalara konarken çıkardığı, plastiğin plastiğe sürtünme sesi duyulur.>

- Bir Avatar'dan.

- Umarım İyiler'in tarafından. Kötülerin tarafından bir Tanrı'nın kuklasının zulümlerini dinlemek istemiyorum.

- Maalesef Kötüler'in tarafından...

<Daha öncekilerden daha tok, tuşlara basma sesi duyulur.>

- Büyük şanssızlık. Şu anda gerçekten bunu dinleyecek havam yok. Kötüler'in tarafında olan bir Kukla'nın

psikopatlıklarını neden en sona bıraktın ki?

- Bir sebebi var.

- Olsa iyi olur Yusuf... .. Kaset çalar neden kayıttı?

- ...

< Ete saplanan metalin sürtünme sesi ve nefesi kesilen bir adamın hırıltısı duyulur.>

- Sevgili ustam Süleyman. Nihayet karşımda geberirken sana kim olduğumu anlatma fırsatını buldum. İnan bana ben sözlerimi bitirene kadar karşımda kıvranıp acı çekmeye devam edeceksin. Bu arada kan geri dönüşü mümkün olmayan bir şekilde az önce deldiğim ciğerlerine dolmaya devam edecek. Şu anda soluğunun kesilmesinin nedeni de bu. Sen ölüme yaklaştıkça ben elimdeki bu bıçakla ciğerine minik bir delik açıp içeriye dolan kanın bir kısmını çekip çıkartacağım. Bu şekilde ben sözümü bitirene kadar Ölüm ile adım atışıp duracaksınız. Şimdi senden sadece bir tane ricam olacak. Ben konuşurken lütfen hırıltı çıkarma. Benim ve Tanrım'ın sözlerinin ebediyete temiz ve pürüssüz bir şekilde uzanmasını istiyorum.

Şu anda şaşkınlık dolu gözlerinden anladığıma göre, dinlediğin onlarca Avatara ait kasete rağmen hiç bir şey öğrenmediğin ortaya çıkıyor. Diğer Ruhlular'ın aksine sıradan insanlara, Uyurgezer'lerin arasına en iyi karışan

Ruhlular bizleriz. Çünkü bizim bedenlerimizin içindeki Ruhlar yüce tanrıların ruhları ve sen, beş para etmez bir Katip olduğun halde bu ulu güçlerin amaçlarına hizmet etmesi için seçtiği bedenlere kukla deme densizliğini gösterebiliyorsun. Bu yüzden yavaşça kendi kanında boğulurken senin deyimimle bir Kukla'nın ve onu yönlendiren Tanrı'nın nelere kadir olduğunu göreceksin.

Bedenime hükmeden Ruh yüce İhanet Tanrısı'nın hizmetkarlarından biri ve ben 9 Büyük Kötülük Tanrısı'ndan biri olan İhanet Tanrısı'nın madde dünyasında bulunduğu vücudum. Ancak bizi İhanet Tanrısı'nın Kukla'ları olarak adlandıran sizler aslında bizim sahip olduğumuz özgürlüğü göremeyecek kadar sizi bağlayan zincirlere muhtaç olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bir insanın; düşünmeyi, konuşmayı, canı isteyince sevmeyi, ateşi kontrol etmeyi bilen her insanın özünde sahip olduğu en büyük gücü bütün insanlığa yaymak isteyen Tanrımız'ın iradesini basit beyinlerinize İhanet olarak yorumluyorsunuz. Size göre İhanet otoriteye baş kaldırmaktır, çırağın ustasına meydan okumasıdır, kurallara daha fazla uymak istemediğini söyleyen bir insanın yaptığı özgürlük arayışıdır...

Oturduğün yerden kafana göre istediğin Ruhlu'yu istediğin gibi damgalamaya hakkın yok Süleyman. Ayrıca buna yetkin de yok. Bir Katip'in görevi olanı biteni yazmaktır. Olanı değiştirmek değil. Senin aptal kararlarını dinlemekten bıktığım için bedenim İhanet Tanrısı'nın yüce amacının bir uzvu olmayı kabul etti. Eskiden sizden biri olduğum için biliyorum. Bu savaşın ebediyetten beri devam etmesinin ve sürekli devam edecek olmasının tek nedeni bu savaş bizim, yani Ruhlular'a sizin anlatması. İyilik ve Kötülük sizin bulduğunuz kavramlar ve kesinlikle gerçeği yansıtmıyorlar. Bir insanın sonucu ne olursa olsun kendisini bağlayan zincirleri kırmak istemesini nasıl kötülük olarak yorumlayabilirsiniz? Bir insan sonucu ne olursa olsun, kendisini bağlayan bu kurallara, bilince, veya zincirlere körü körüne sadık kalıp Sadakat Tanrısına hizmet ediyor ise onu nasıl İyiler'in tarafında diye adlandırabilirsiniz? Biz Ruhlular nasıl oluyor da sizi dinleyip sizin söylediklerinize bu şekilde inanabiliyoruz?

< Kusma ve boğulma sesi duyulur...>

Umarım sıkıntıdan morarmamışsındır... Hayatının son dakikalarını sıkılarak geçirmeni istemiyorum.

<Kısa ve ani kesilen bir iniltinin ardından derin ve acı dolu bir feryat yükselir. Ardından karton meyve suyu kutularından çıkan sese benzeyen bir ses ve tükürüğün ıslak şıptısı duyulur.>

Daha sözüm bitmedi Süleyman. Biraz daha dayanman gerekiyor. Eminim şu anda kendi tükürüğünde ve kanında boğulurken nasıl oldu da Yusuf'un bir Ruhlu olduğunu fark edemedim diye düşünüyorsunuz. Giderek büyüyen göz bebeklerin geçmişe bakıp İhanet Tanrısı ile ne zaman kucaklaştığımı bulmaya çalışıyor öyle değil mi?

Her şey bundan iki gün önce, gelen kasetleri dinlediğimde başladı. Gülşah'ın, Hale'nin ve Vacheron'un hikayelerinden çok etkilenmişim. Hiç bir şey yapmalarına gerek kalmadan bedenleri bir Ruh ile buluşmuştu ve onlar artık dünyayı yönlendiren elit bir sınıfın bireyleri olmuşlardı. Asla bir Ruh ile bütünleşemeyeceğimi düşünüyordum... İstanbul'da cephele diye adlandırdıkları, Ruhlular'ın Ruhlar aleminde birbirleri ile savaştığı yerlere asla kabul edilmeyecektim. Tek yapabildiğim onların hikayelerini dinlemek ve senin gibi kendini beğenmiş, bütün ipleri elinde tuttuğunu zanneden birisi için onları kayda geçirmekti.

İhanet tanrısını tam olarak neyin çektiğini bilmiyorum. Beni duyan pek ala Hırs veya Ağgözlülük de olabilirdi... Ama İhanet duydu ve ben kasetlerden birini dinlerken kulağıma fısıldadı.

"Çırak olarak kalmak zorunda değilsin... Sana savaş alanında ihtiyacımız var Yusuf! Oysa Süleyman seni sonsuza kadar aptal bir Çırak olarak oyalayabilir. Asla bir Ruh Mücevherin olmayabilir beni anlıyorsun değil mi? Onu öldür Yusuf....Süleyman bütün Ruhlular'ı İyiler'in veya Tarafsızlar'ın saflarına yazıyor. Onu öldür, bu kasetlerde kendini tanıtan Ruhlular'ı kötülerin tarafına ata. İşte o zaman seninle bütünleşirim ve sen de bir Ruhlu olursun. "

Katiplerin ettiği yeminler var değil mi Süleyman? Tarafsız olmamız gerekir, sadece gördüklerimizi ve duyduklarımızı yazabiliriz. Peki sen öyle mi yapıyorsun? Sence de Gülşah pek ala Kötüler'in saflarına atanamaz mıydı? Soğukkanlı şekilde cinayetler işleyen bir insanı nasıl Tarafsız olarak tanımlayabilirsin?

İhtiyacımız olmayan, daha da kötüsü bize ait olmayan sıfatlar ile donatıyoruz. Sonra kendi istediğimizi yaptığımızda, kendi yolumuzu çizdiğimizde bunun adı İhanet oluyor...

Tanrım kulağıma fısıldadığında ben de kim olduğumu anlamış oldum Süleyman... Artık beni tanımlayan sıfatların neler olduğunu biliyorum ve bunun için oturduğu yerden karar veren yobaz bir Katip'e ihtiyacım yok. Bu yüzden, kim olduğumu anladığım anda, kim olduğumu bilmediğim zaman verdiğim bütün sözler ve yeminler beni daha fazla bağlamaz oldu. Yemini bozduğum halde bugün karşında sapasağlam bir şekilde seni öldürebilmemin nedeni de bu. Tanrımın bana verdiği güçler.

Tanrımın bana verdiği güçler sayesinde artık insanlara baktığımda kim olduklarını görebiliyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Kocasını aldatan bir kadına baktığımda onun kim olduğunu görüyorum, en yakın arkadaşının kız kardeşine tecavüz edip bunu ondan saklayan yeni ergen birisini gördüğümde onun kim olduğunu biliyorum, eşcinsel olup arkadaşları ile şakalaşırken zevk alan sapıkları, para ve güç karşılığında görevinin sorumluluklarını aksatanları, karşılıksız çek verenleri, sözünü tutmayanları, yalan söyleyenleri... Herkesin kim olduğunu görüyorum Süleyman. Aslında Tanrımın yoldaşları o kadar fazla ki... Bazen bizi insan yapanın, bize bütün diğer canlılara hükmetme gücü veren şeyin Tanrımın öğretisini izlemek olduğunu düşünüyorum. Ve Süleyman, sana baktığımda senin de kim olduğunu görüyorum.

Karşına çıkan ve Kötüler'in tarafında savaşabilecek olan bütün Ruhlular'ı Tarafsızlar'ın saflarına gönderiyorsun. Sonra da bu Ruhlular İyiler tarafından katlediliyorlar. Çünkü bütün çabalarına rağmen kızın kaybeden tarafı, İyiler'i seçti ve senin elinden gelen tek şey Kötüler'in önlenemez zaferini geciktirebileceğin kadar geciktirmek. Evet bir kızın olduğunu biliyorum Süleyman, verdiğin sözleri tutmadığını ve görevine, sana güvenen bütün Kötüler'e ihanet ettiğini biliyorum. Bu yüzden de burada seni öldürmeme hiç kimse bir şey diyemeyecek.

Sen öldükten sonra Gülşah'ın Kötüler'in tarafına geçtiğini duyuracağım. Hale ve Vacheron ise Tarafsızların saflarına katılacak, sonra da Kötüler tarafından katledilecekler.

Elveda Süleyman. Artık yeni usta benim.

<Ani bir cızırtı ve kasetin bittiğini gösteren, mekanik bir şekilde yukarı atan tuşların sesi duyulur.>

- Kayıt burada sona eriyor Süleyman. Daha sonrasında seni öldüreceğini düşündüğüm için burada müdahale ettim.
- Demek Yusuf İhanet tanrısının bir Avatarıydı ha... ve beni öldürecekti...
- Ben olmasaydım evet. Ve eğer seni öldürseydi o zaman benim de yapacak hiç bir şeyim olmazdı.
- Peki bunu nasıl yaptın Zamanın Mumu?
- Gönderdiğim kaset boştu hatırlıyor musun?
- Evet... Yusuf boş olduğunu sanmıştı.
- O kaset gerçekten boştu Süleyman. Yusuf dinlemek için oynatma tuşuna bastığında ben de onun yaptığı her şeyi, zamanda yaptığı değişiklikleri kaydetmeye başladım. Kasedin kaydı ancak ben istersem sona erer. Seni öldüreceğini anladığımda kaydı durdurdum ve işte o anda zaman dondu. Daha sonra da kaydettiğim yeri kesip çıkarttım ve geriye kalan boşluğu hiçbir değişikliğin olmadığı bir alçı ile doldurdum.
- Yani ben Yusuf ile odada oturup kasetleri dinlerken beni öldürecekti öyle mi?
- Evet. Aynen öyle.
- Peki kasedi benim yanımda çalıştırdığında nasıl oldu da kaset doluydu?
- Bu kaset sayesinde Yusuf'un elinden çıkan ve zamanı değiştiren bütün hareketleri manipule edebilirim. Ama ne yaparsam yapayım Yusuf seni öldürmekte kararlıydı. Onu uyardığım halde fikrinden vazgeçmedi. Olayları hiç olmamış gibi kesip çıkartabilirim ama olayları çok fazla değiştiremem. Eğer çok fazla değişiklik yaparsam benim de o zamanın içine hapsolme ihtimalim var. Bizim sınırimızda bu. En fazla dolaylı yoldan değişiklik yapabiliriz. Eğer ölseydin seni bu yüzden kurtaramazdım.
- Peki bu şimdi gelecek mi? Yusuf nerede?
- Bu ne gelecek, ne de geçmiş. Bunu hiç olmamış bir zaman olarak farz et. Zamanda bu kasedin kaydettiği kadar bir bölümü atladığınızı düşün. Yani Yusuf şu anda büyük ihtimalle bodrum katında benim gönderdiğim boş kaseti ve diğer kasetleri kurcalıyor. Ama bu sefer bir kayıt yapmayacağım.
- Zamanı bu kadar fazla manipule edebiliyor musunuz? Buna izin var mı?
- Zaman Loncası'nın bir öğretisi var Süleyman. Zamanda ne kadar çok şey değiştirirseniz değiştirin, aslında değişmeyen tek şey, hiç bir şey değiştirmedir. Su akar yolunu bulur. Zaman da aynen böyle bir şeydir.
- Buna benzer bir başka söz duymuştum.
- Evet... Neyi kastettiğini biliyorum. Ama bu kayıta canımı sıkan bir şey var Süleyman. Yusuf'un söyledikleri doğrudu değil mi? Bir kızın var.
- Evet. Ama bunu kararlarıma yansıtmıyorum. Kızımın benden haberi yok ve ben de çok düşkün bir baba sayılmam. Vicdanım rahat Zamanın Mumu. Eğer kararlarımı vicdanıma göre vermeseydim yeminim bozulurdu ve bir Üstad Katip olarak kalamazdım öyle değil mi?
- Kızının kim olduğunu araştırdım ama bulamadım. Onu iyi saklamışsın.
- Onu saklasaydım bulurdun. Ona hiç dokunmadığım için asla kim olduğunu bilemezsin. Hem zaten bilmek için de yaşı çok küçük. O zamandan beri kaydeden bir kasedinin veya başka bir şeyin olduğunu sanmıyorum.
- Pek ala... Sen bilirsin. Yusuf'a ne yapacaksın?
- Daha İhanet Tanrısı ona bulaşmadı değil mi? İlk senin kasetini kurcaladığını söylemişti.
- Evet. Henüz bulaşmadı.
- İyi. Diğer kasetleri dinlemeden onu kovarım ya da bilmiyorum bir şeyler düşünürüm.
- Tamam. Gitmeliyim. Bu arada... Önemli değil.
- Hiç olmamış bir şey için sana teşekkür etmemi beklemiyorsun değil mi?
- Kendine iyi bak Süleyman. Tarafsızlar safında olduğum sürece benim için sorun yok. Vicdanına güveniyorum.
- Görüşmek üzere Zaman'ın Mumu.

Kızı Deniz odadan çıktığında Süleyman yavaşça sandalyesinden kalktı ve loş odasında eski eşyalarını sakladığı, çingene karısından kalma çeyiz sandığının yanına çömeldi. Meşe sandığın içinde pek çok anının dışında gözü gibi baktığı, vişne renginde emektar kemanı da duruyordu. Kızının doğduğu geceden beri kemanı çalmamıştı ve kedi bağırsaklarından çıkan titreşimi bir kez daha hissetmek için neler vermezdi.

27 Mayıs 1960'da Kötüler'in baş komutanı Süleyman büyük bir yenilgi almıştı ama yok edilememişti. Süleyman İhanet tanrısının bir Avatar'ı olduğu halde bir şekilde Üstad Katip'lik seviyesine yükselmiş, ve tarihi her zaman kazananların yazmadığını ispatlamıştı. Hala hayatta olduğunu bütün Ruhlular'dan saklamak hiç de kolay değildi ama neyse ki onlar geçmişte öğrenmek için gelip yine onun kayıtlarına bakıyorlardı.

"Senin Avatar'ın olmasaydım, vicdanım bu kadar rahat olamazdı biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Tanrısına... "Belki de Katip'lik görevini biz üstlenmeliyiz..."

Bir Katip onun hakkındaki gerçeği bilse hem kızına, hem İyilere, hem Kötülere, hem de Katiplere ihanet ettiğini söylerdi. Ama Süleyman kızını seviyordu ve kızı farkında olmasa bile kaybeden tarafı seçmişti. Bu yüzden şu anda Tarafsızlar saflarında kalması onun için en iyi olandı.

Süleyman İhanet Tanrısını seviyordu. Çırağı ile anlaşıp ona ihanet etmişti sonra şartlara göre yine ona dönmüştü ve şimdi Çıracak tamamen gözden çıkartılmıştı. Ayrıca tanrısı Süleyman'a destek vererek savaştığı tarafa, Kötüler'e de ihanet etmekten geri kalmıyordu.

Süleyman bir gün Tanrısının nihai ihanetine uğrayabileceğini biliyordu. Ama zaten işin güzel yanı da buydu.

Boş vaatler ile kandırıp yapmaktan sıkıldığı işleri yaptırmak için yeni birisini bulması gerekiyordu. Boş bir kağıt alıp üzerine "Çıracak Aranıyor" yazdı. Bir ara Yusuf'dan da kurtulması gerekiyordu...

Ruhlular Savaşı (Hikaye Dizisi)

1 İştah Açıcı

Karnını onunla doyurma...

Çiğnenip yere atılmış bir sakızın üstüne basmıştı. Güneş çoktan batmıştı ama kavurucu gündüzün sıcaklığı asfaltın içine hapsolmuştu. Yeşil sakız bu sırada neredeyse akıp gidecek kadar yumuşamış, Gülşah üstüne bastığında sadece ayaktabanı ile yetinmemiş, ayak parmaklarının arasına kadar sokulmuştu. Tek ayağının üstünde, tabanı asfalt kadar siyah olan diğer ayağına bakan kız uzaktan kesinlikle en fazla 10 yaşında gösteriyordu ve insanlar çoğu zaman Gülşah'ı ancak bu mesafeden görebilirlerdi.. Oysa yıllardır şehrin pisliklerinin üstüne basa basa ezilerek köseleye dönmüş, bir taşa veya sokağa atılmış bir şişenin cam kırıklarına bastıktan sonra açılan, daha kapanmadan kabukları kopan ve en sonunda nasır bağlayarak nihai şifaya ulaşan yaraları ile bu yaşlı ayak bir bakıma üstünde gezdiği yollara benziyordu. Delik deşik ve yamalıydı.

Gülşah istese bu yaraları kapatabilirdi, öldürdüğü bir pisliğin evinde yaşayıp onun banyosunu kullanabilir, dilediği kadar şampuanla doğal bir rasta halini almış kumral saçlarını temizledikten sonra bir şekilde bir yerlerden bedenine uyan, bir kıza yakışacak bir elbise bulup geceye bu şekilde çıkabilirdi. Bu belki Vampir'le Görüşme'de işe yarayabilirdi ama İstanbul gecelerinde bu kıyafetinizle en azılı çocuk katilleri ve sapıklar bile size gülerdi. Üstündeki rengi betimsiz paçavralar ve pislik tabakası en azından sokaklarda onu görünmez kılıyordu.

Son matineden veya yeni kapanmış bir bardan çıkan, mutemelen Üniversite'de okuyan, hızlı adımlarla kafasını kaldırmadan yürüyen, minibüse binmeden önce büyük ihtimalle bir büfenin önünde durup şehrin hiç sönmeyen meydan ışıklarının altında karnını doyuracak olan bir av, üzerinde paçavralarla bir köşeye sığınmış yalın ayak, salya sümük, kimsenin bilemeyeceği pek çok lekeden surati tanınmayan, daha da iyisi boş bir ciklet kartonunun arkasında iyice görünmez olmuş bir sokak kızını asla kendisine yönelik bir tehdit olarak fark edemezdi. Bu yüzden Gülşah'ın da temiz kıyafetlere, taranmış kıvrık saçlara ve pudra kokan beyaz bir tene ihtiyacı yoktu. Yemeğini bulabilmesi için ihtiyacı olan şey zaten üzerinde ve belki de bir gün dibini asla göremeyeceğiniz İstanbul'un sokaklarında vardı zaten.

Yeşil sakız nihayet küçük serçe parmağıyla bile vedalaştıktan sonra bir başkasının ayakkabasına yapışmak üzere geldiği yere geri düştü ve kız isteminden daha çevik bir hareketle tekrar iki ayağının üzerinde dengesini buldu. Bazen gerçek kimliğini ortaya çıkartacak olan böyle garip hareketler yapıyordu ama burası onun avlanma bölgesiydi ve burada neredeyse görünmezdi. Kana susamışlığını dindiremediği, sivri dişlerinin ağzında belirmesine izin verdiği zamanlarda bile Ruhsuzlar onu fark etmiyordu. Garip dişlerini görenler korkudan paniğe kapılıp kaçmıyorlardı. Onlara göre Gülşah'ın az önce yenik düşüp tekrar asfaltta düşen sakızdan hiç bir farkı yoktu. O pisti, bir kirdi, bir çöptü, kendisine saygı duyan bir bireyin gözlerini çevireceği bir görüntüyüdü. Sipsivri, neon tabelaların pastel ışığını bile yakalayıp parlayabilen uzun beyaz dişleri de dahil olmak üzere bütün iğrenç ve gerçek dışı görüntüler onun gibi birisinden beklenirdi.

Ayağındaki sakızla oynamak Gülşah'ı hem usandırmış, hem de acıktırmıştı. Normalde gecenin bu kadar erken saatlerinde karşısına çıkan ilk yemek potansiyeline balıklama atlamaz, damağına daha uygun tatların ortaya çıkması için beklemeyi seçerdi ama belki de daha seçici olacağı asıl ana yemeğini bulana kadar küçük bir iştah açıcı ile yetinmesi bugünkü daha iyi olacaktı.

Beklediğinden de daha iyi bir av bir anda tam karşısındaki apartmanın sokak kapısının önünde belirdi. Avı büyük ihtimalle ailesinin hem bir süre onlardan uzak tutması, hem de komşularına ve aile dostlarına hava atmalarını sağlama için gönderdiği özel gitar dersinden çıkan sarı saçlı bir çocuktu. Şimdi kaçacak tek yer olan, apartmanın bir ayağı ölümün çukuruna batmış yaşlı bir kadının, sigara dumanı ve kahve telvesi ile sararmış, titrek eli ile sürmeyi beceremediği kırmızı rujun izlerini taşıyan dişlerine benzeyen girişindeki kapanmış kırmızı kapıda kapana kısılmıştı.

Gülşah'ın ve çocuğun ela gözleri birbirlerine kenetlendiler. Normalde onun yaşındaki iyi aile çocukları Gülşah'ı gördüklerinde gözlerini çevirir ve yanlarındaki ebeveynlerine daha da sıkı sarılırlardı. Çocukların tıpkı Ruhlular'inkine benzeyen açıklanamaz içgüdüleri onlara sadece gözlerine güvenen yetişkinlere göre büyük bir avantaj sağlıyordu.

Çocuğun pahalı bir berberde kesildiği anlaşılan, genelde ondan daha büyük gençlerin hoşuna giden "yataktan yeni çıkmış dağınık saç imajı" ile kat kat ve asimetrik kesilmiş sarı saçları vardı. Üstündeki kırmızı t-shirt, önünde durduğu kırmızı kapının rengi ile birleşince neredeyse görünmez oluyordu ve çocuğun açık mavi kaprisinin üstüne salınmıştı. Ayaklarında daha kirlitmeye fırsat bulamadığı kırmızı konçlu Converse'ler vardı. Ayakkabıları ile kaprinin paçaları arasında açıkta kalan teni bembeyazdı ve Gülşah ilk ısırtığı buradan almaya karar vermişti. Çocuk sırtında asılı duran ve daha ergenleşmemiş bedeni için fazla büyük olan siyah bir gitar kılıfı taşıyordu.

Gülşah bir avcıydı. Avını gördüğü zaman tadını düşünürdü ancak bu çocukla göz göze geldiğinde çok kısa bir süre için de olsa kontrolü eskiden olduğu çocuğa bıraktı ve meraklı gözlerle çocuğu süzdü. Onda bir iyi aile çocuğundan daha fazlası vardı. Çocuk hiç sıkılmadan ve yüzüne herhangi bir duygu ifadesi yerleştirmeden Gülşah'a bakmaya devam ediyordu.

Gülşah gözlerini çocuğun hala kendisine bakmakta olan ela gözlerine kilitledi ve çocuğa ruhlar aleminde hızlıca göz gezdirdi. Bir ruhu yoktu. Bu da en azından gönül rahatlığı ile onun tadına bakabileceği anlamına geliyordu. Yere koyduğu küçük karton ciklet kutusunun arkasında Gülşah bir şeyden emindi. İsteddiği iştah açıcıyı bulmuştu...

2 Yeşil Sakız Kutusu...

Akşam geçe kalma...

İlk hareket eden ocuk oldu. Az önce arkasından kapanmış sokak kapısına sırtı dönük, Gülşah'ın olduğu yere, sokağın karşısına geçti. Cebinden iki tane 50 YTL'lik banknot çıkardı ve tek dizinin üstünde eğilip parayı Gülşah'ın önündeki boş ciklet kutusunun içine koydu, sonra da gözlerini parayı koyduğu kutudan kaldırdı ve Gülşah'a bakarak gülümsedi. " Gıtar ğretmenim bugün dersi iptal etti. Bu paraya ihtiyaım yok. Senin olabilir."

Gülşah'ın sürekli yanında taşıdığı ve şu anda önünde duran ciklet kutusu sadece bir aksesuardı ve bu kutuyu taşıma alışkanlığını henüz bir vampir olmadan önce edinmişti. Sattığı şey ister kağıt mendil, isterse ciklet olsun bu kutu daima onunla birlikteydi. Bebek'de bir arabanın altında ezildiği günden beri bir vampirdi ama yaşaması için artık daha fazla sakız satmasına gerek kalmadığı halde bu sakız kutusunu yine de bırakmamıştı. ldği geceden beri Gülşah'ın bedeni hiç büyümemiş, hiç yaşlanmamıştı. Gülşah'a bir zamanlar olduğu insanı ve o geceden beri geçen zamanı anlatan tek şey yanından ayırmadığı bu sakız kutusuydu. Kutu aradan geçen zamanda ıslanmış, parlak yeşil rengini kaybetmiş, bir kaç yerinden yırtılmış ve bazı yerleri bant ile güçlendirilmişti ama yine de hala bir kutuya benziyordu. Gülşah'ın sahip olduğu tek şey de bu kutuydu zaten ve kız ona gözü gibi bakıyor olsa da bir gün tamir edilemeyecek kadar yıpranıp dağılacaktı. Belki o gün, Bebek'de arabanın altında kalıp ezilen kızıdan da geriye bir şey kalmayacaktı.

Çocuğun kalbinin Gülşah'ı sağır eden ritmi kızın vücudunda bir davul gibi gümbürdüyordu ve avının söyledikleri bu gürültünün ardında cılız bir iniltiydi ama yine de kız ilgisini bu iniltiye odaklamaya, çocuğun ne söylediğini anlamaya çalıştı. şimdi önündeki kutunun içinde iki tane 50'lik banknot duruyordu.

Gülşah sanki onların ne olduklarını hiç bilmiyormuş gibi kutuda duran banknotlara bir süre baktı. Eskiden bu kağıt parçaları onun için hayat ile eş anlamlıydı. Satıldığı çetenin elemanlarından yiyeceği dayağı bir hafta boyunca erteleyip hatta belki de geceleri biraz daha fazla yemek yemesine göz yumulmasını sağlayacak kadar önemli bir miktardı ama artık tıpkı içinde durdukları kutunun bir işlevi kalmadığı gibi bu paraların da kk kız için hiç bir işlevi yoktu. Sadece ona bir an için bile olsa eski günleri hatırlatmışlardı. Artık Gülşah'ın ihtiyaçı olan şey kandı, bu yüzden de gözlerini banknotlardan ayırdı ve şimdi kendi göz hızzasında diz kmş çocuğun yüzüne baktı. Biraz sonra dudaklarına değecek kanın tadını merak ediyordu.

"Teşekkür ederim abicim. Çok cömertsin. Allah ne muradın varsa versin." Av başlamıştı. Gülşah'ın l bedenine sığınmış insan ruhu kendisini güçlendirecek, maddesel dünyadaki bedeni ayakta tutmasını sağlayacak olan kana ulaşmak için kavruluyordu ama kız bu karşı konulmaz arzuyu dizginlemek zorundaydı. Her şey gibi avın da belirli kuralları vardı. Gülşah bunu bir vampir olmadan önce de biliyordu. Yaşadığı varoşlarda kedilerin güvercinleri nasıl avladığını çok görmüştü. İnsanlar gibi bir zihin ile yönetilmedikleri halde avlanırken sabırlı olmayı bilmek zorundaydılar. Bunu avlarını defalarca ellerinden kaçırarak öğrenmişlerdi. Gülşah'da aynı şekilde öğrenmişti. Başarısız ola ola. Bu yüzden avına kenetlenmiş ruhunun i güdüleri avını ürkütecek hareketler yapmasına engel oluyordu. Gülşah son ana kadar dişlerini uzatmayacak ve kan açlığına girmeyecekti.

"nemli değil..." ocuk dizinin üstünde tekrar doğrulmaya başladığı anda Gülşah ocuğun uzun deri bir ipi defalarca doladığı sol bileğine yapıştı ve doğrulmasını engelledi. Deri ipler, altında çocuğun yaşam gücüyle düzenli bir şekilde kıpırdayan atar damarını, Gülşah'ın sağ el parmaklarının istem dışı şekilde sonuna kadar uyanmış sinirlerinden saklamaya yetmedi. Artık Gülşah kandan başka bir şey düşünemiyordu ve kontrolünü kaybedip sokağın ortasında çocuğun ince boynuna yapışması için sadece kk bir kışkırtma yeterdi.

"Bana yardım etmek zorundasın." Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Uzun bir sessizlik zaten bu hareketle rkmiş avını kaırabilirdi. "Beni takip et!" Gülşah zel yeteneklerinden birini kullanmak zorunda kalmıştı. Gözlerini ocuğun ela gözlerine kilitleyip onu etkilemişti. Normalde bu şekilde avlanmazdı ama bu av karşısına hiç beklemediği bir anda kmış ve her şey çok ani olmuştu. Güneş battıktan sonra böyle bir av bulamazdınız ve eğer şansızınız sizden yanaysa, karşınıza böyle bir şey kmışsa, o zaman da kaçırmak böyle bir şey için g kullanmaktan daha büyük bir aptallık olurdu.

Gülşah yerden içinde para olan yeşil sakız kutusunu kaptı ve bir anda ayağa fırladı. ocuk etkisinde olmasa belki de bu hareketi onu rktebilirdi ama kızın şansına etraflarında şu anda hiç kimse yoktu. Bir elinde çocuğun bileği, diğer elinde sakız kutusu Gülşah avını sokağın daha karanlık, ana caddeden daha uzak, rahatsız edilmeyecekleri köşelerine doğru sürükledi. En sonunda daha önce de bu iş için kullandığı, çöp bidonları, sadece metal karoserisi ve arka koltuğu kalmış bir araba, ezilmiş karton kutuların arasında evsizler ve kimsesizler de dahil olmak üzere gecenin bütün pislikleri tarafından besin kaynağı olarak kullanılan sokağa dökülmüş - çoğu esnaf lokantası- lokanta artıklarından başka hiç bir şeyin olmadığı bir çıkamaz sokağa geldiler. Sokak zifiri karanlıktı. Zaten kimse burada bir şey görmek istemiyordu. Arada sırada fazlası ile duyarlı bir sokak sakini binlerce dilekçeden sonra buraya gözleri kr eden iki tane lamba taktırdığı zamanlarda bile Gülşah'ın endişelenmesini gerektiren bir şey yoktu. Satıp parası ile sıcak bir çorba almayı uman evsizler bu lambalar için adeta birbirlerini eziyorlardı.

İki ocuk çıkamaz sokağa girdiklerinde bir evsiz kartonların arasında sokak köpeklerini bile iğrendirecek şekilde, yeni geldiği kokusundan anlaşılan lokanta çöplerini eşeliyordu. İnsan olduğunu anlamanın tek yolu belinde asılı duran sopayı kullanabiliyor olmasıydı. Zaten köpeklerden önce lğ eşelemesini sağlayan da bu sopa ve köpeklerin daha önceki denemelerinde yine aynı sopa ile aldığı dersti. Evsiz, yan komşusu Gülşah'ın geldiğini fark etti ama orali olmadı. Gülşah'ın ne olduğunu az çok anlamıştı ama bu konuda hiç bir tepki göstermemişti. Evsiz artık bir zamanlar olduğu insandan o kadar uzakta bir yaratıktı ki, sırasını bekleyen köpekler Gülşah'ı ve avını ne kadar umursuyorsa, o da o kadar umursuyordu. Ona bir zarar vermedikleri sürece hiç bir sorun yoktu.

Karanlıkta görme yetisini kaybetmiş ocuk tamamen savunmasızdı. Gülşah'ın evik elleri çocuğun sırtından gitar kılıfını çıkardı ve yere koydu. Arnaut kaldırımı zemine çarpan gitarın tınısı sıralarını bekleyen sokak köpeklerinin bir an için o tarafa bakmalarına neden oldu, ama çöplerden gelen koku dikkatlerini çok uzun süre başka bir yere odaklamalarına izin vermiyordu. Bir süre sonra aralarından bir tanesi evsizin kendilerine de bir şeyler bırakması için viyaklamaya başlayacaktı.

Gülşah çocuğun itaatkar bir şekilde karanlığa alışmaya çalışan gözlerine baktı. Çocukları etki altına almak daha kolaydı, tabi daha önce sizdeki tehlikeyi sezip sizden kaçmadılarsa. Yetişkin insanların zihinlerindeki örümcek her yana ağırlarını örüp onları mükemmel bir şekilde kontrol ederken çocukların kafasına örülmüş ağırlar henüz o kadar güçlü olmuyordu. Bu yüzden Gülşah'ın ölü bedenini kullanan insan ruhu kuvvetsiz zihinlere kolayca ne yapmaları gerektiğini fısıldayabiliyordu.

"Arabanın altına gir." Tekerleri Gülşah'ın bile bilmeyeceği kadar uzun bir zaman önce çalınmış olan araba betondan kaldırım taşlarından yapılan, her tekerleğin altına bir tane konmuş desteklerin üzerinde yükseliyordu. Araba bu güne kadar desteklerinin üstünden hiç düşmemişti, bugünde düşecek hali yoktu. Çocuk karşı koymadan yüz üstü yere uzandı ve arabanın altına doğru süründü. En sonunda başı arabanın yanaştığı kaldırıma kadar gelince durdu, sadece ayakları dışarda kalmıştı. Gülşah avını tam istediği yere getirmişti. Artık bastırıldığı açlığını daha fazla kontrol altında tutmasına gerek yoktu. Avının sol ayakkabısını çıkardı ve dişlerini aşıl tendonu ile bileğinin yuvarlak kemiğinin arasına geçirdi.

Çocuğun canı yanmış olmalıydı ama hiç sesi çıkmadı...

3 Kan Sarhoşu

Bıktım arkamı toplamaktan...

İlk yudum...

Kanı içine çekmesine bile gerek kalmamıştı. Dişlerini batırdığında çocuğun hayat dolu kanı ağzına kendiliğinden dolmuştu. Gülşah bu ilk yudumu hemen yutmadı, insan olduğu günlerden kalma bir alışkanlıkla dilini yavaş yavaş ağzında dolandırdı ve kanın içine gizlenmiş bütün tatları hissetmeye çalıştı.

En baskın tat kesinlikle masumiyetti. Gülşah Taksim'in arka sokaklarında avlandığı için bu tadı artık neredeyse unutmuştu. Belki önündeki bir kaç on yıl boyunca da bu tadı bu kadar yoğun hissedemeyeceğini biliyordu. Masumiyet tadı tıpkı şarap gibi yıllandıkça daha da güzelleşiyordu. Yeni doğmuş bir bebeğin kanında sadece masumiyetin tadı vardı ama bu tat onüç yıl boyunca bozulmadan saklanabilmiş bir masumiyetle karşılaştırıldığında çiğ meyve tadına benziyordu. Gülşah kandaki masumiyet tadını en ufak ayrıntısına kadar ruhuna işledi.

Diğer baskın tatlar coşku, sevgi, merhamet ve biraz da yalnızlıktı. Ama yalnızlığın nahoş tadı diğer türlü fazlası ile tatlı olacak kana kesinlikle ihtiyacı olan aromayı veriyordu ve bu hali ile çok daha karakterli, çok daha eşsiz bir kan ortaya çıkıyordu.

İkinci yudum...

Gülşah ağzında soğumasına ve tadını kaybetmesine izin vermeden ilk yudumu yuttu. Bir kez ilk yudum alındıktan sonra diğer yudumlar hep daha hızlı giderdi. Bir vampirin iştahı beslendikçe daha da çok kabarırdı. Tıpkı bir insanın ruhu gibi.

Üçüncü yudum...

Çocuğun kanında korkunun acı tadının olmaması Gülşah'ın garibine gitmişti. Bu tat pilin iki ucunu dilinize değdirdiğinizde aldığınız tada benzerdi ve fazlası içtiğiniz kanı bir ızdıraba dönüştürürdü. Bu yüzden de vampirler yemeklerinden zevk almak istiyorlarsa avlarını usulca ve zekice kandırmak zorundaydılar. Zorla alınan kan diğer kanlar kadar besleyiciydi ama tadını bilse çöpleri yemekten bıkmamış evsiz bile bundan öğrenirdi.

Dördüncü yudum...

Kan tertemizdi. Hastalıktan, alkolden, uyuşturucudan ve nikotinden eser yoktu. Gençlik ve coşku doluydu. Daha yıllarca emilip söküldükleri damarlarda akmak için hazırды ve bu yüzden dinçti ama şimdi bir vampirin ruhunda çözülüyordu. Çocuğun hayat enerjisi Gülşah'ın ruhu tarafından emilip tüketiliyordu.

Beşinci yudum...

Gülşah henüz genç bir vampirdi, bu yüzden içtiği kanın potansiyelinin tamamından faydalanamayacaktı. Vampirler avlarının kanını içtiklerinde, kanları ruhlarının içinde çözülürken, avlarının özelliklerini kendilerine geçirebiliyorlardı. Eğer dilerlerse avının yeteneklerini, fiziksel, zihinsel güçlerini ve özelliklerini, ya da yaşam güçlerini alabiliyorlardı. Ruhları binlerce ton kanı benliğinde çözümlemiş çok güçlü ve kadim vampirler artık her türlü taddaki kanı bilir ve hafızalarına kazımış olurlardı. Bu yüzden onlar tek bir yudumda kanın bütün potansiyelini ruhlarında çözümleyebilirlerdi. Gülşah'ın da bunu yapabilmesi için onlar gibi sürekli ve hep daha çok kan içmesi gerekiyordu.

Altıncı, yedinci ve sekizinci yudum...

Gülşah'ın fiziksel güce ve güzel bir görünüme pek ihtiyacı yoktu. Diğer yönlerden de çocuk ona pek bir şey sunacak gibi değildi. Bu yüzden çocuğun kanındaki en güçlü özelliği, onun yaşam gücünü özümsemişti.

Kan çocuğun damarlarından çıkıp Gülşah'ın ruhu ile buluştukça küçük kızın gittikçe güçlenen ruhunun izleri bedeninde gözükmeye başladı. Artık dudakları kıpkırmızıydı. Teninin rengi geri gelmişti ve esmer tenli olduğu halde yanakları bile kızarmış, vücudunun ısısı artmıştı. Eğer daha büyük olsaydı göğüsleri büyüyecek, dudakları kalınlaşacak, saçlarının rengi daha parlak olacaktı ama bu tür yan etkiler Gülşah'ın sıkı vücudunda ve kirli

saçlarında anlaşılmıyordu. Kan keşke hiç bitmeseydi...

9., 10., 11., 12. ve 13. yudum...

Kanın sıcaklığı ve getirdiği güç Gülşah'ı yavaş yavaş etkisi altına alıyordu. Kan o kadar lezzetli ve güçlüydü ki Gülşah böyle devam ederse Kan Sarhoşu olacağını biliyordu. Çocuğu ilk gördüğünde, özellikle de bütün iyi niyeti ile ders parasını kendisine verdiğinde aklında onu öldürmek kesinlikle yoktu ama şimdi dişleri bileğine geçmiş bir şekilde kanını emerken bu düşüncesini aklında tutması çok zordu. Eğer şimdi ağzını açıp kan emmeyi bırakırsa çocuk hiç bir sorun olmadan yaşardı ve bu kan Gülşah'a en az iki gün yeterdi.

14., 15., 16., 17., 18., 19., 20. yudum...

Gülşah Kan sarhoşu olmuştu. Olanca gücüyle çocuğun artık daha cılız akan kanını içine çekiyordu. Damarlardaki basınç düşmüştü ve pompalayacak kan bulamayan kalp giderek yavaşlıyordu. Gülşah sağ eli ile çocuğun baldırını sıkıca kavramıştı. Bazen kurbanlar canlarını verip ölmeden önce son bir kez kurtulmak için çabalarlardı ve Gülşah bu yüzden dişlerine bir zarar gelsin istemiyordu. Gülşah'ın bütün hisleri uyarılmıştı ve kız çocuğun teninin giderek soğuduğunu, az önce içinden hayat fışkıran bedeninin giderek bir ölünün bedenine dönüştüğünü hissedebiliyordu.

21., 22., 23., 24., 25. yudum...

En sonunda vampirin iç güdülerini dönüştürmeyen noktayı geçtiğini anladı. Bu tıpkı denizde yüzerken açılmaya benziyordu. Eğer kıyıya geri dönmek istiyorsanız her zaman geri dönebileceğiniz kadar gücünüzü saklamak zorundasınız. Çoğu zaman dönüşünüzü garanti altına almak için fazla açılmaz, dönebileceğinizden emin olduğunuz bir mesafede daha fazla açılmayı bırakıp kıyıya yatarsınız. Eğer amacınız cesaretinizi sınamak ise, ancak o zaman bu noktayı geçer ve açılmaya devam edersiniz. Ancak eninde sonunda bir nokta vardır ki, o noktada artık geri dönebileceğinizi bilirsiniz. Tek yapabileceğiniz ya olduğunuz yerde beklemek, ya da daha da fazla açılıp, gücünüzü tüketip boğulana kadar yüzmeye devam etmektir.

Gülşah çocuğun hayatını kurtarabileceğini bildiği noktayı çoktan geçmişti. Kan sarhoşluğu yüzünden çocuğun yaşamak için bir şansının olabileceği noktayı da istemeden çok geride bırakmıştı. Nihayet Gülşah çenesini gevşetip dişlerini çıkardığında çocuğun bedeninde kalan kanla yaşaması için hiç bir şansı kalmamıştı. Ancak henüz ölmemişti de. Az önce içine dişlerin geçmiş olduğu bilekteki iki delikten yere ince bir iplik gibi çocuğun bütün gücünü ve coşkusunu kaybetmiş kanı süzülüyordu. Bir süre sonra da durdu ve daha fazlası akmadı. Cılız kan pıhtılaşmıştı bile.

Gülşah ne yaptığının farkına varmıştı. Taksim'in kapkaranlık çıkmaz sokaklarından birinde, köpeklerin salyaları ve dışkıları arasında, evsizlerin domuzlar gibi kendi pisliklerinin içinde yemek yiyip yaşadığı, çöp ve küf kokan bir köşede, dünyadaki en masum varlıklardan birinin kanını emip bitirmişti. Sadece kendi sarhoşluğunun keyfini sürebilmek için, çocuğun masumiyetini, coşkusunu ve sevgisini bencilce ruhuna çekmiş, onu, üstünden defalarca lağım akmış bir kaldırımın dibinde son nefeslerinde can çekişmesi için bırakmıştı. Şimdi ayağının dibindeki çocuğun kansız vücudu yaz gecesine tezat buz kesmişti ve sonu ölüm olan titreme nöbetine girmişti.

Eğer mümkün olsaydı Gülşah ona şu anda çaldığı hayatı, özümsemediği kanı geri verir, çocuğu yaşamın sıcak kollarına geri çekerti. Gülşah'ın yanaklarından aşağıya bir damla göz yaşı süzülüyordu. Bunun nedeni üzüntüsünden miydi yoksa çocuktan aldığı güçlü yaşam enerjisinin sonucunda bedenini gösterdiği bir tepki mi bunu asla bilemeyecekti. Kız anı bir hareketle titremeleri yavaş yavaş azalan, ölümün huzurlu kollarına giden çocuğun bedenini arabanın altından çekip çıkarttı ve onu sırt üstü çevirdi. Çocuğun gözlerine baktığında yüzünde sadece tek bir ifade görebildi. İtaat. Ama bu itaat Gülşah'ın kullandığı güçten kaynaklanmıyordu artık. Bu itaat bir kaplanın dişlerinin arasında ölmeyi bekleyen bir antilopun itaatıydı. Bu kaderini kabul etmiş ve ona karşı koymayan, elinde karşı koyacak hiç bir şey kalmayan avın itaatıydı.

Çocuğun titreyerek can vermesini, son saniyelerinde acı çekmesini istemiyordu. Gülşah dişlerini çocuğun boynuna geçirdi ve bütün gücü ile kalan kanı içine çekti.

Bir kaç saniye sonra vücut artık daha fazla titremiyordu. Ela gözler hala açıktı ama artık daha farklı bir karanlığa alışmaya çalışıyorlardı.

Gülşah çocuğun ölü bedenini bir kaç saniye kollarının arasında tuttu. Pişmandı ama ruhunun kazandığı güç, ona sürekli yeni avların peşine düşmesini söyleyen iç güdüsü bu pişmanlığın ve üzüntünün büyümesini engellemeye çalışıyordu. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu ve çocuğun vücudunda çok kısa ve çok hafif iki titreşim hissetti. Titreşim çocuğun mavi kaprisinin cebinden geliyordu.

Kaprinin sol cebinden bir cep telefonu çıkmıştı. Mesaj daha yeni geldiği için telefonun ışığı henüz sönmemiş, tek kelimelik bir mesaj olduğu için hem kimin gönderdiği, hem de ne yazdığı telefonun ekranında okunabiliyordu.

Kimden: Annem

Akşam geçe kalma...

Oğlu Taksim'de pis bir arabanın altında ölmüştü, hava kararmıştı ve artık hiç bir şeyin geri dönüşü yoktu. Onun yaşattı bütün çocuklar akşam yemeklerini yemiş yatmaya hazırlanırken çocuğun annesi henüz endişelenmemişti bile.

Gülşah kandaki yalnızlık tadının nedenini artık biliyordu...

#4 Kan Öfkesi

Terli terli koşma, hasta olursun...

Kız en sonunda çocuğun kafasını kucağından yere bıraktı ve ayağa kalktı. Evsiz'in karnı doymuştu ve sırasını bekleyen köpekler geriye kalan yemeklere üşüşmüşlerdi. Siyah bir köpek ağzında etleri yenmiş bir but parçası ile sürüden ayrıldı ve çocuğun yanı başında salyalar akan ağzında kemiği kırmaya başladı. Sol arka ayağında başlamış uyuz sol ön ayağının gövde ile birleştiği noktaya kadar yürümüşü, defalarca kaşınmaktan deri parçalanmış, ama derinin altında ilerleyen hayvan bir türlü ölmemişti. Birkaç saniye sürecek olsa da köpek için şu anda derisinin altında onu kemiren böcekten daha önemli bir şey vardı. Kırılan kemiğin iliği hayvanın ağzına akıyor onu daha da mest ediyordu. Nihayet bütün butu bitirdiğinde etrafı koklamaya devam etti ve burnu ona karşı koyamayacağı bir şekilde yerde yatan çocuğun ayak bileğindeki pıhtılaşmış kana götürdü. Hayvanın kocaman dili yeraltındaki bir sarkıt mağarasını andıran ağızdan çıktı ve kurumuş kanı yalamaya başladı. Vampir hayvanın biraz sonra yarayı kemirmeye başlayacağını çok iyi biliyordu.

"Bugün de Allah hepimizin rızını verdi değil mi?" Çıkmaz sokağın zifiri karanlığı üstünde bile leke bırakan sözler gırtlaktan fırlayan balgamın ve çürümüş öksürüğün arasında gizlenmiş bir kahkaha ile sonra erdiler. Evsiz ağzında kalan bir kaç sağlam dişle Gülşah'a bakıp gülümsüyordu. Yediği çöpleri öğütmek için evrim geçirmiş midesi leş yiyen bir çakalın karnı gibi iltihaplı bir yaraya benziyor, vücudundan dışarı sarkıyordu. Yediği yemeklerden kaptığı kurtların saldırdığı gazlar yüzünden bağırsakları şişmişti ve adamın yüzünün sapsarı rengi çöpçü süpürgesi gibi sarkan simsiyah sakalına rağmen zifiri karanlıkta bile fark ediliyordu.

"Karnını çok güzel doyurmuşsun..." Balgam ve öksürük konuşmayı yine yarıda kesmişlerdi. "Ama onu bu şekilde bırakamazsın." Umursamazca çocuğun sol bileğini dişlemeye başlamış köpeği gösterdi. Çöplerin arasında yemek bulmaya çalışan diğer köpekler de yakında menüye eklenen bu yeni seçeneği fark edeceklerdi.

Evsiz belinden sopasını çıkartıp insan etinin tadını anlamaya çalışan köpeğin kaşınmaktan hala kapanmamış yaralarının üstüne indirdi. Hayvan çığlık atıp sokağın başına kaçtı.

"Bu cesedi bu şekilde bırakırsan polisler senden şüphelenirler. Sıradan bir hırsızlık olayı gibi göstermelisin." Evsiz cebinden çakısını çıkartıp köpeğin küçük bir parça aldığı sol bileğe derin bir kesik açtı. Mantarın şampanya şişesinden fırladığında çıkarttığı sese benzeyen bir ses duyuldu ve bir an için köpekler başlarını çevirip evsize baktılar. Sonra da yemeklerine geri döndüler. Bıçak çocuğun aşıl tendonunu kesmişti.

Gülşah iki ayağının üstünde hiç kıpırdamadan duruyordu. Ela gözleri artık iki sarı safire benziyordu ve etrafta hiç ışık olmadığı halde parlıyorlardı. Evsiz sırtı Gülşah'a dönük bir yandan bit sirkeleri ile dolu sakalını kaşırken diğer yandan çocuğun boynunda vampirin açtığı diş yaralarını inceliyordu. Karanlık onu etkilemiyor gibiydi. Gözleri geceleri şehrin binalardan ve atmosferden yansıyan ışığı ile etrafı görmeye alışmıştı. En sonunda her iki kırmızı noktadan da geçecek şekilde bıçağını boyundan geçirdi. Çocuğun cesedi bozuldukça çöpe atılan et parçalarına daha çok benziyordu. Az önce en saf masumiyeti vampir tarafından çalınmış hayat dolu çocuğu yerde bu şekilde yatarken tanımak artık çok zordu.

"Bakalım ceplerinde ne varmış... Para eder bir şeyler olsa bari." Çocuğun mavi kaprisinin cepleri sistematik bir şekilde yoklandı. Arka cepten çıkan cüzdanın içi evsizin sabırsız parmakları tarafından adeta tecavüze uğradı ve vampir kızın sadece kısa bir süre için görebildiği 10 YTL'lik bir banknot sakalın, ya da adamın bir zamanlar kırmızı olan, şimdi daha çok bordoya çalan gömleğinin düğmelerinin arasında kayboldu.

"Kanın nereye aktığını merak ederler. Ona da bir kılıf bulmak lazım." Yağ ve kir dolu uzun sarı tırnaklar çocuğun dağınık sarı saçlarının arasına daldılar ve bir tutam saçın etrafında kenetlendiler. Tutam şimdi bütün vücudun ağırlığını taşıyarak cansız bedeni kaldırımda sürüklüyordu. Çocuğun kesik gırtlaklı biraz daha açıldı ve en sonunda kaldırımın dibindeki kanalizasyon mazgalına denk geldiğinde öylece bırakıldı. Çocuk şimdi yüzüstü kanalizasyon mazgalının üstünde yatıyordu. Burnu tam iki demirin arasına denk gelmişti, elleri iki yana açılmış, cansız bir şekilde bedenin iki yanında duruyorlardı. "İşte şimdi oldu! Bu kaybolan kanı açıklar..." Evsiz yüzünde kocaman bir gülümseme ile takdir bekleyerek Gülşah'a döndü. Minnet dolu bir teşekkür bekliyordu...

Umduğunu bulamadı ama buna rağmen korkunç gülümsemesi kopmuş kafasında donup kaldı.

Saf öfke ve nefreti hisseden köpekler yemeklerini bırakıp aynı kaderin kendilerini de bulmaması için kaçıştılar. Zifiri karanlıkta etrafa sıçrayan kanın, ve taş zemine çarpan et parçalarının yapışkan sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Gülşah daha fazla parçaya ayırmak zevk vermeyene kadar adamı parçaladı. Öfkesi nihayet dindiğinde sirke dolu sakalından tutup kopmuş kafayı kaldırdı, bu hareketi yüzünden gülümseyen ağız bir kahkahanın ortasında kasılmış kalmış gibi gözüküyordu. Vampir kafasında yankılanan öksürük ve balgam dolu kahkahaları bastırdı ve kafayı karton kutuların arasına fırlattı.

Taksim'in yaşayan, nefes alan, inleyen, buram buram ter kokan gecesinde iki tane can almıştı. Kartonların arasında, sol yanağının üstünde dengesini bulmuş kafa Gülşah'ın vicdanını biraz olsun rahatlatmıştı. Kendince çocuğun ölümünü biraz olsun dengelemişti. Nefreti ve öfkesi dinmiş, safir gözler yeniden ela renklerine dönmüşlerdi.

Vampir arkasını dönüp çıkmaz sokağın girişine kadar yürüdü. Sokağın başında kafasını sola doğru hafifçe bükmüş, siyah bir kedinin kendisini izlemekte olduğunu gördü. Bir ruhunun olduğunu anlaması için Ruhlar Alemi'ne göz atması gerekmiyordu. Kedinin gözleri her şeyi anlatıyordu.

Gülşah'ın iç güdülerini biraz sonra bir kovalamacanın başlayacağını fısıldadı...

#5 Yabancı Sevgili

Sanki seni daha önce görmüştüm...

Nihayet güneş battığında Hale saklandığı merdiven altından çıktı ve ön ayaklarını ileri doğru uzatıp gövdesini göğsü yere değene kadar gerdi, siyah kedinin kuyruğu da dahil olmak üzere bütün uzuvları gerilmiş, bütün gün pinekleme verdiği uyuşukluğu üzerinden atmıştı. Kedi geceye başlama ritüelinin son perdesi olan, başından başlayıp kuyruğunun ucunda sona eren silkelenme hareketini de yaptıktan sonra salına salına terkedilmiş apartmanın bir türlü tam olarak kapanmayan kapısına yürüdü, bu sırada sarı eliptik gözleri ışığa çoktan alışmıştı ve burnu da umutsuz bir şekilde etrafta kendisini bekleyen herhangi bir yiyeceğin olmadığını söylüyordu. Üç gündür döşəğinin önüne yemeği gelmiyordu ve Hale artık yemek getiren yaşlı ton ton teyzenin başına bir şey gelmiş olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Aslında ne olup bittiğine bakmaya üç gün önce karar vermişti ama her seferinde gece karşısına çıkan daha ilginç bir şey aklını çelip kadını ziyaret etmesi gerektiğini kediye unutturmuştu.

Kara kedi çok rahat geçebileceği bir aralık olmasına rağmen sol omzundan sol kalçasına kadar kapıya süründü, kapının sert demiri kaburgalarının üzerinden geçtiğinde Hale mest oldu ve kendi etrafında dönüp bu sefer de aynı işlemi sağ tarafı için yaptı, bu sırada kuyruğu da boş durmayıp günün sıcaklığını hala üstünde taşıyan demiri okuyordu. Hiç acelesi olmayan adımlarla terk edilmiş binanın sokağından çıktı ve İstiklal caddesini dik kesen sokaklardan birinde sadece neler olup bittiğine bakmak için dolanmaya başladı.

Yeni ve farklı bir şey yoktu. İnsanlar her zamanki telaşları ile oradan oraya sürüklenip duruyorlardı. Hale'nin olduğu yerden bakıldığında dev zombilere benziyorlardı. Gözleri donuk, bakışları adımlarının bir karış önüne kilitliydi ve bilinmeyen bir güç tarafından gitmeleri gereken yerlere çekiliyorlardı. Bir esnaf sokağın karşısındaki esnafa bağıyordu, bir garson bir müşteriye akşam canlı müzik olduğunu söylüyordu, durduğu yerden göremiyordu ama köşeyi dönünce iki kişinin tavla oynadığı duyuluyordu, bütün bu seslere rağmen zarların tahtaya çarptığında çıkardıkları ses başka hiç bir şey ile karıştırılmazdı. Kedi Taksim'e çöken gecenin senfonisini dinledi. Kulakları her seferinde yeni yakaladığı bir sese dönüyordu ve senfoniye her saniye yeni bir enstrüman ekleniyordu.

Hale bir köşeye oturdu ve sağ ön patisini yalamaya başladı, sonra sol ön patisine geçti, sonra yarım sırt üstü yatıp sağ arka bacağını havaya kaldırdı ve bacağının arkası ile kasıklarını yaladı, sonra aynısını diğer bacak için de yaptı. Hiç bir sıkıntısı, hiç bir acelesi yoktu. Gece ve insanlar kedinin yanından akıp gidiyordu.

Esname, gerinme, kısa bir yürüyüş, bacakları açma ve temizlik hareketlerinden sonra sıra Hale'nin karnını doyurmasına gelmişti. Kendinden emin bir şekilde İstiklal caddesi üstündeki büfelerden birine yürüdü. İnsan formunda güzel bir kızdı, büyük ihtimalle büfeciye biraz tatlı dil, biraz da naz yapıp bedava bir şeyler kopartabilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde kedi formunda aç kalması neredeyse imkansızdı. Mutlaka bir kız kendisini görüp ne kadar da tatlı olduğunu haykırdıktan sonra ona yediği şeyden bir miktar verecekti. Tek yapması gereken fark edilene kadar aç aç yemek yiyen insanlara gözlerini dikmekti.

Büfenin önü kalabalıktı, hafta sonu olduğu için bu son derece normaldi. İnsanlar bir an önce yemeklerini alıp dışarı çıkıyor, caddede hızlı hızlı yürürken bir yandan da yemeklerini yiyorlardı. Büyük ihtimalle gidecekleri bara gelene kadar yemek bitiyor, paketin yanında verilen kağıt peçete de bar masasındaki küllüklerden birine atılıyordu. Hale gözlerini dikmiş durum yiyen umursamaz bir kıza bakarken beklediği yemek başka bir yerden geldi. Bir parça döner tam ön ayaklarının önüne düşmüştü. Kafasını kaldırıp baktığında büfenin kapısının diğer köşesinde dürüm yiyen uzun saçlı bir erkek gördü. Genç adam kedinin dikkatini çektiğini anladığında ona gülümsedi.

Hale önündeki döner parçasını yedikten sonra hiç zaman kaybetmeden tekrar çocuğa baktı. Yabancı dönerden daha çok hoşuna gitmişti. Çocuk ikinci döner parçasını sıkıca sarılmış dürümün içinden çıkartmaya çalışırken kara kedi çoktan ayaklarının dibine gelmişti bile. Bu sefer döner parçası yere düşmeden Hale et parçasını havada kaptı ve bir kaç kez çiğnedikten sonra midesine indirdi. Teşekkür olarak da çocuğun koyu mavi kot pantolonuna bir kaç gez süründü, boş durmayan kuyruk bu sefer de çocuğun bacağına dolanıyordu. Kedi sadece kendisinin bildiği bir kareografi ile iki bacağın arasında bir "8" çizdikten sonra üçüncü bir lokma umudu ile oturdu, kuyruğunu toplayıp ucunu havaya kalkık bir şekilde ön ayaklarının önüne getirdi ve gencin gözlerine bakmaya devam etti.

"Tamam. Sana daha fazla yok..."

Yabancı'nın sesi de hoşuna gitmişti. Her zaman üçüncü bir lokma olurdu, kedi kılını bile kıpırdatmadan adama bakmaya devam etti. Dürümün bitmesine daha çok vardı ve üçüncü lokmanın gelmesi an meselesiydi.

"Peki peki... Al bir tane daha. Bu son ama."

Kedi bir kez daha döner parçasını yere düşmeden kapmıştı. İnsan ruhuna sahip olduğu ve bazen insan formunda da yaşadığı için yerden yemek istemiyordu. Karada yaşayan bütün hayvanlar yemeklerini toprağın üstünde yerd, ya da ağaçların üstündeki yuvalarında veya bir dalın tepesinde. Ama insanlar ve onların örmekten bıkmayan zihinleri, diğer her alanda geldikleri yeri inkar ettikleri gibi konu yemek yemek olduğunda da geldikleri yeri, toprağı inkar ediyorlardı. Binlerce kimyasal kullanılarak yapılan, karanlık pis ve tozlu depolarda bekleyip doğayı boğarak öldüren, yine kimyasal ve zehirli bir ambalaj ile kaplandıktan sonra buralara kadar gelen plastik tabaklar gibi, dürümün etrafına dolanmış dokunduğunuzda üzerine baskısının zehirli boyasını bırakan pis kağıt da onlara daha temiz geliyordu. Kendi zehirleri ve pislikleri doğadan daha cazip, daha güvenliydi.

Genç adam koyu mavi pantolonunun üstüne beyaz bir gömlek giymiş, ilk bir kaç düğmesini açık bırakıp eteklerini de pantolonunun dışında bırakmıştı. Sol kulağında iki tane halka gümüş küpe vardı, bundan başka da hiç bir takısı veya aksesuarı yoktu. Kahve rengi uzun saçlarının arasında bir kaç tane örümüş tutam diğer buklelerin arasından güçlükle fark ediliyordu. Çocuk yeni tıraş olmuştu ama Hale cildinden henüz sakallarının çok da gür çıkmadığını anlayabiliyordu, kesildikten sonra minik siyah noktalar halinde ne kadar güçlü ve gür olduklarını unutturmayan yetişkin sakalından eser yoktu yüzünde. Gülümsediği zaman gözleri kısıyor, kahverengi gözler de gülümsemeye

katılıyorlardı.

Son lokmasına geldiğinde göz ucuyla önünde duran kediye baktı. Ağzını açmıştı ve son lokmayı bir seferde yutacaktı ama sonra vaz geçti ve lokmanın içindeki eti eşit bir şekilde Hale ile paylaştı ama bu sefer lokmayı yere atmamış, çömelip avcunun içinde kara kediye uzatmıştı. Hale vakur bir şekilde gencin elinden döneri aldı ve yedi, sonra da henüz doğrulmamış adamın hala kendisine yakın olan eline başı ile bir kaç kez sürtündü. Bundan cesaret alan genç adam kedinin gıdısını bir kaç kez okşadı, sonra da doğruldu ve Taksim'in kalabalığının arasına daldı. Hale gerçekten de kendisine yemek getiren kadına ne olduğuna bakacaktı ama işte yine karşısına ilginç bir şey çıkmıştı ve fedakar yaşlı kadın bir kez daha aklından uçup gitmişti. Kararan hava ile birlikte adeta daha da siyahlaşan kadife tüylü kedi meraklı adımlarla genç ve yakışıklı adamın peşine takıldı. Hale çocuktan hoşlanmıştı ve nasıl biri olduğunu çok merak ediyordu.

En sonunda beyaz duvarları olan bir caminin yanından döndü ve Taksim'i kesen, herbirinin kendine özgü bir ruhu olan, birbirine komşu sokaklardan birine daldı. Sokağa atılmış çöp yığınlarını ve etten çok yağ birikintisini andıran döner büfelerini geçtikten sonra iki katlı bir binanın kapısından içeri girdi. Terastan müzik sesi geliyordu, Hale hiç tereddüt etmeden yeteneklerini kullandı ve kapıdaki koruma gence başı ile selam verirken aradan süzüldü. Belki koruma görseydi de hiç umursamayacaktı.

Takip ettiği adamın arkasından iki kat tırmandıktan sonra nihayet terasa geldiler. Adam garson kıza selam verip eliyle "1" işareti yaptıktan sonra zincir korkuluklarla çevrilmiş terasta sokağı gören kösedeki bir masaya oturdu, yanındaki sandalyeyi biraz uzaklaştırıp ayağını sandalyenin altındaki desteğe dayadı. Derin bir oh çekip arkasına yaslandığında ayağını dayadığı sandalyenin üstünde Hale'yi tünemiş bir şekilde buldu. Kızın gördüğü ilk gülümseme tekrar çocuksu yüzde belirdi. "Demek buraya kadar geldin..."

Genç adam şaşkın bir şekilde kediye bakıyordu. "Pekala tamam. Gel bakalım."

Daha sözler bitmeden Hale çocuğun kucağına atladı ve bir kaç kez sırtı ile sıcak bedeninin karnına, başı ile de göğüs kemiğinin hemen altına sürtündü. Sonra da oturdu ve gözlerini kısıp rahatına baktı. Çocuktan hoşlanmıştı ve kedi formunda olması bundan faydalanamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Sanki ne dediğimi anlıyorsun... Adın ne senin?" Çocuk bir yandan da kedinin tüylerini okşuyordu.

Hale kafasını kaldırdı ve yeni sevgilisinin gözlerine uzun uzun baktı. Ama bu sefer göz bebekleri eliptik değildi ve sarı iris daha çok ayın çevresindeki ışık halkasını andırıyordu...

6 Kan Kokusu

Kaçan kovalanır...

Garson kız tam o anda birayı getirip genç adamın masasına bırakmasaydı Burak kedinin gözlerinde kaybolacak, henüz tam bir yetişkin olmamış hayvanın cazibesine kapılıp ona sıcak bir yuva vermek için evine götürcekti. Ama arjantin bardağın ahşap masaya bırakıldığında çıkardığı ses Burak'ı daldığı yarı uyku durumundan uyandırdı ve kafasını kaldırıp birasını getiren garson kıza bakmaya zorladı. Masaya biraz sert çarpan bardak içindeki birayı çalkalamıştı, yukarıya çıkan minik balonlar su altı belgeseli çeken balık adamların tüplerinden çıkıyor gibiydiler.

Güneş batmıştı ama sıcaklık sanki güneşten kaynaklanıyormuş gibi hava hiç soğumamıştı. Garson kız birayı masaya bıraktıktan sonra bir adım geri çekilip beklemeye başladı, bir şekilde havalar sıcaklaştıkça kız Burak'a daha da çekici geliyordu. Askılı bluzu, farklı renklere boyanmış saçları, arap prenseslerinin bol ama yine de bir şekilde kadın vücudunun kıvrımlı hatlarını göstermeyi başaran şalvarlarını andıran ince pantolonu ile kız bara yaptığı daha önceki ziyaretlerde Burak'ın favorileri arasına girmişti. Biranın parasını ceplerinde ararken kucağındaki kedinin rahatı artık pek de umrunda değildi, hatta kedinin onun hareketlerini zorladığını fark ettiğinde elinin tersi ile hayvanı yere itirdi ve kıza daha fazla mahcup olmadan 5 YTL'lik banknotu uzattı. Bütün bu para bulma saçmalığı sanki bir ömür boyu sürmüştü.

"Acele etmene gerek yok." Garson kız masaya doğru eğildi ve banknotu aldı, bir kaç saniye sonra para kızın ince bilekli eliyle birlikte beline asılı çantanın içinde kayboldu. El tekrar çıktığında iki tane bozuk para tutuyordu. Arap prensesi paraları masaya bırakırken Burak'a gülümsedi. Bunların geldiği yerde daha çok var der gibiydi.

Kara kedi gözlerini dikmiş rahatını kaçıran, dahası yeni tanıdığı sevgilisini çalmak üzere olan garson kıza bakıyordu, o anda İstiklal Caddesi'nde daha haset bir canlı yoktu. Ama Hale yine de kızın hakkını verdi. Parayı vermek için masaya eğildiğinde askılı, yakası oldukça cömert bir kavis çizen buluzu, erkekler üzerinde Hale'nin büyüğü gözlerinden çok daha iyi iş çıkartıyordu. Dahası kızın pürüssüz cildi, ince, düzgün elleri, kavisi tam kıvamında arada bir bluzun altından gözükken karnı ve insanı ceplerinde para ararken bir salağa dönüştürmeyi başaran tanrısal bir gülümsemesi vardı. Bir erkeğin dikkatini çekme ve üzerinde tutma konusunda mükemmel bir rakipti, Hale kızın farkında olmadan yaptığı meydan okumayı kabul etti ve aynı kulvarda yarışabilmek için etraftaki insanları çıldırtmadan insan formuna dönüşmek üzere barınak olarak kullandığı terk edilmiş apartmana dönmeye karar verdi. Geldiği yönden geri döndü, basamakları indi ve kapıdaki adamı umursamadan sokağa çıktı. Bazen siz dünyayı umursamadığınızda dünya da sizi umursamıyordu.

Taksim'e artık karanlık çökmüştü, karanlıkla beraber gün boyunca ortalıkta koşuşturan kalabalığın profili de değişmişti. Tıpkı gece avlanan hayvanlar gibi Taksim'in yırtıcıları da yuvalarını terk etmiş, avlanmak için sokaklarda dolaşmaya başlamışlardı. Hale ara sokaklarda yuvasına doğru yürürken avlara ve avcılara da şöyle bir göz atmadan kendisini alamadı. Orosunun bir tanesi balkondan yarı beline kadar dışarı sarkmış, suratına devasa bir akne gibi peydahlanmış kocaman dudaklarının arasından sarkan sigara ile gelene geçene laf atıyor, patlamış mısır satan

tezgahtar el altından dağıttığı uyuşturucu haplar için müşteri arıyordu. Üzerinde beyaz çiçekler olan mavi gömlekli bir adam ise bambaşka bir şeyin peşindeydi, Hale adamın düşüncelerine şöyle bir baktıktan sonra midesi bulandı ve yoluna devam etti.

Terkedilmiş apartmanın olduğu çıkmaz sokağa yaklaştığında Hale havadaki kan kokusunu aldı. Koku sıcak ve buram buram havada asılıydı, taze kanın, hala akmakta, damardan fışkırmakta olan kanın kokusuymdu.

Hale isteseydi bir adım daha atmazdı, köseyi dönmezdi ve böylece kokunun kaynağını da asla görmezdi. Geri dönüp ana caddedeki kalabalığın arasına karışıp, hoşlandığı delikanlının yanına dönebilirdi. Ama Hale bir Kedigil'di ve ne olup bittiğini öğrenmek zorundaydı. Tek yapması gereken bir kaç adım daha atmak, köseyi dönmek ve kan kokusunun kaynağını görmektir. Yapması gerekeni yaptı, sessiz adımlarla yavaşça yürüdü ve köseyi döndü. Gördüğü manzara karşısında dehşete kapılmıştı, yüzünde şaşıl bir ifade ile başı sola doğru eğildi ve öylece dondu kaldı.

Sürekli temizlemeye çalıştığı pis kan yüzünden şişmiş, kocaman habis bir tümöre dönmüş siyah karaciğerden büyük bir parça havaya fırladı ve geniş bir kavis çizerek yolculuğunu tamamladıktan sonra kara kedinin patilerinin önüne düştü, düşerken tıpkı bir kuyruklu yıldız gibi arkasında kandan bir kuyruk bırakmıştı. Evsizi parçalayan sokak çocuğunun etrafında kandan bir bulut vardı, kan öfkesine girdiğini anlamak için bir Katip olmak gerekmiyordu. Vampirin elleri büyük pençelere dönüşmüşlerdi, çocuk şu anda olduğundan daha büyük ve daha korkunç gözüküyordu, pençeler ve uzamış tırnaklar dokundukları yeri deşiyor, kemiğini gömmek için kumu kazan bir köpek gibi Gülşah önündeki evsizi parçalayıp, organlarını ve uzuvlarını etrafa saçıyordu.

Nihayet geriye parçalayacak büyüklükte bir şey kalmayınca vampir durdu ve sakinleşmek için olduğu yerde bir süre bekledi. Küçük kızın vücudu ve elleri tekrar eski haline dönmüşlerdi, parmaklar kan oluşu vazifesi görüyor, kollarıdan süzülen kanı beşe bölüp dağıtıyordu. Hale'nin keskin kulakları yere düşen kan damlalarının sesini duyabiliyordu, biraz sonra vampirin arkasını döneceğini ve onu göreceğini biliyordu ama yine de hiç bir yere kıpırdıyamadı, damlaların sesi ve şimdi önüne düşen ciğer parçasının pis kokusu dışında dipsiz ve sonsuz bir boşluğun içinde kaybolmuştu.

Sonunda beklenen oldu ve vampir arkasını dönüp Hale'yi gördü. İki gece yaratığının gözleri birbirine kilitlendi. Hale ve Gülşah bu bakışmanın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bu iki yırtıcının karşı karşıya gelmesiydi, hangisinin daha güçlü olduğunu gösteren, kimin av kimin avcı olacağını belirleyecek olan, iki tarafın birbirinin gücünü tarttığı bakışmaydı. Normal şartlar altında Hale blöf yapabilir, kendisini olduğundan çok daha güçlü gösterebilirdi, veya yanında yandaşları olduğu izlenimini verebilirdi. Kedigil'ler bu konuda ustaydılar. Ancak kan öfkesinden yeni çıkmış, bütün vücudundan oluk oluk kan süzülen bir vampirin karşısında kedi formunda kafası hafif sola yatmış bir durumdayken elinden hiç bir şey gelemezdi. Kan yüzünden saçları tiftikleşmiş, siyaha çalan koyu kırmızı kan katmanının arasında parlayan gözleriyle Gülşah dekoru parçalanmış insan cesedi olan sahnede baş rol oyuncusuymdu. Hale kendisine biçilen av rolünü hemen üstlendi, bunu inkar ederek kaybedeceği zaman hayatına malolabilirdi.

Kedi içgüdüleri uyandı ve nihayet donmuş kaslara gereken gücü verdi. Hale'nin kaçış rotasını düşünmesi gerekmiyordu, karanlığa mükemmel uyum gösteren gözlerinin yardımı ile kedi ruhu koşması, sıçraması ve atlaması gereken rotayı daha ilk bakışta belirlemişti.

Gülşah ağzını açtı ve sivri beyaz dişlerini gösterip tısladı. Kaçan Ruhlu İyiler'in tarafında olabilirdi ve az önce gördüklerini kimseye anlatmamalıydı. Maddesel dünyada kediye yakalayamayacağını bilen vampir Ruhlar Alemine geçmek için bir kapı aradı.

7 Ruhlular Kapısı

Gerçek ışığın ötesinde...

Vampir insan ruhunun kendisine kazandırdığı özelliğini kullandı ve yakınlarda bir kapı olup olmadığını görmek için etrafa göz gezdirdi. Ruhlar alemine açılan sonsuz kapı vardı ama yine de bu her yerde oldukları anlamına gelmiyordu. Bu kapıların görevi iki boyutu birbirine bağlamaktan çok Ruhlar aleminde olan gerçekliği maddesel boyuta yansıtmaktı ama Ruhlular bu iki boyut arasındaki delikleri birinden diğerine geçmek için kullanıyorlardı. Bir projeksiyon makinasının merceği her ne iş görüyorsa, bir Ruhlular kapısı da aynı işi görüyordu; gerçek boyut olan Ruhlular aleminde olanları kırıp bükerek maddesel boyutta maddesel dünyaya bağlı zihnin anlayabileceği görüntülere dönüştürüyorlardı.

Gülşah iki dünyanın da varlığını biliyordu, her ikisinde de bulunmuştu ama bunların çoğunu kendi başına öğrenmişti. Halen bir tarafsız olduğu için ona içinde yaşadığı dünyanın gerçeklerini ve felsefesini öğreten bir hocası olmamıştı. Bu rolü üstlenecek birisine ihtiyacı olup olmadığından da pek emin değildi, ama yine de etrafındaki dünya hakkında daha çok şey bilmek istiyordu.

Bir keresinde gördüğü bir Ruhbükene ona "Maddesel dünyada gerçek olan tek bir şey vardır. O da ışık. Gerisi algıdır. Bu yüzden ışığın olduğu yerde zihnin ve algıların, karanlığın olduğu yerde ise ruhun güçlüdür" demişti. Bu da kapıların neden ışık yayan kaynaklarda olduğunu açıklıyordu. Eskiden bu sadece ateş olabilirken bugün artık bir sokak lambası bile aynı işi görüyordu. Bir ışık kaynağı ne kadar uzun süre ışık yayarsa orada oluşan kapı o kadar büyüyor, bu kaynaktan diğer boyuta geçmek de o kadar kolay oluyordu. Bu yüzden güneş en büyük kapıydı ve başka boyutlara ve dünyalara da açıldığı var sayılıyordu. Ancak insan zihni güçlendikçe kendi dünyasını betimleyen güneş ışığına sahip çıkmıştı. Bu yüzden güneşin parladığı yerde zihin tarafından şekillenen, insanlığın egemenliğindeki maddesel dünyada Ruhlular ruhlarının onlara getirdiği güçleri kullanamıyorlardı. Bir Kedigil değişim geçiremiyordu, bir vampirin bedeni de bir ölüden farksız olup çürümesine kaldığı yerden devam ediyordu. Bu yüzden güneş ışığına çıkmak çok kısa süreliğine katlanılabilir bir şey olsa da uzun vadede bir vampir için maddesel dünyada bedenini kaybetmek anlamına geliyordu. Gülşah bütün bunları kendi başına öğrendiği için ilk günlerinde güneş ışığına maruz kalmıştı. Boynunun hemen altında başlayıp göğsüne kadar uzanan bir morluk, kızın vampire

dönüşmesi ile başlayan, giderek çürüyüp yok olan insanlığı gibi vücudunun da geri dönüşü olmayan çürüyüşünü perçinliyordu.

En sonunda aradığı kapıyı çıkmaz sokağın hemen başında, bir apartmanın 4. katının balkonunda buldu. Işık uzun süredir yanıyordu, orada yeterince geniş bir kapı olmalıydı...

Hale daha fazla nefes alamayınca kadar bütün gücüyle koştu, ara sokaklara daldı, tekrar ana caddeye döndü, tekrar ara sokaklara girip evlerin damlarına çıktı, balkondan balkona atladı. En sonunda daha fazla koşacak gücü kalmadığında vampirin izini kaybetmiş olacağını umarak durdu ve soluklanmaya başladı. Kaçarken atacağı bir sonraki adımın nereye olacağını çok iyi biliyordu ama bütün bu adımların onu nereye getireceği konusunda hiç bir fikri yoktu. Etrafına baktığında tarihi bir çeşmenin beklediği küçük bir meydanda olduğunu gördü. Meydana yerleştirilmiş büyük saksılar ve saksıların etrafını saran tahtadan yapılmış oturma yerleri vardı. Etrafta hiç kimse yoktu, sokak lambaları boş meydanı aydınlatıyorlardı. Bu küçük meydanın var olma sebebi, Galata kulesi, 6 asırdan uzun süredir yaptığı görevine devam ediyor, İstanbul'u gözetliyordu.

Kedi sanki demin bir vampirden kaçmıyormuş gibi sakin adımlarla kuleye yaklaştı ve etrafı dinledi. Kulenin camekan çatısından müzik ve kahkaha sesleri geliyordu, ama bu kılıfın altında Hale kulede başka şeyler olduğunu hissetti. Kedi içgüdüleri insan kahkahalarının ve yüksek sesle çalan müziğin altında bir yerde, kulenin taş duvarlarının arasında bir fasıl gecesinden çok daha fazla şeyi barındırdığını söyledi. Hale kimsesiz sokak lambalarının altına geldi ve bir kapı bulmak için etrafa bakmaya başladı. Kulenin girişinin üstüne konmuş otantik bir yağ lambası Kedigil'e devasa bir kapı sunuyordu, bu da ışığın uzun zamandır burada yanmakta olduğunu gösteriyordu. Hale'nin merakı dehşet ve tehlike duygularını çoktan geride bırakmış, kedi yağ lambasına doğru yürümeye başlamıştı.

Gülşah yıllardır boyanmayan binanın artık ilk boyandıkları rengi anlaşılmayan duvarlarına tırmanmaya başladı, sanki yerçekimi duvara dik işliyor, vampiri duvara yapıştıyordu. Gecenin karanlığından da faydalanarak ışığın geldiği balkona, dördüncü kata kadar tırmandı. Bir ayağını balkon korkuluğuna koyup, ağırlığını balkonun içine doğru verince duvarlar vampiri daha fazla kendine çekmediler ve yerçekimi küçük kızın bedeni için bir süre ara verdiği normal işleyişine geri döndü, sokak çocuğu yumuşak bir inişle kendisini evin balkonunda buldu.

Ela gözler balkonu aydınlatan balkon lambasına kenetlendiler, ışığın arkasındaki kapı buradan rahatlıkla görülebiliyordu. Gülşah parmaklarının ucuna kalkıp ışığın kaynağına doğru uzandı, ışığın altında bedeni önce şeffaflaştı, sonra da gözden kayboldu. Vampir Ruhlular Alemi'ne geçmişti.

Vampirin bedeni kaybolduktan sonra balkonun kapısı kendiliğinden açıldı, orta yaşlarını bir kaç adım geride bırakmış, mavi yünden örülmüş, yeni giyildiği henüz omuzlara tam oturmayışından belli olan hırkası ile bembeyaz suratlı, hasta görünümlü bir kadın dışarıya çıktı. Bir kaç adımda balkonu sanki uçarak geçtikten sonra parmaklıklara kadar geldi ve aşağıya baktı, tıpkı balkon gibi sokak da bomboştu. Bundan on yıl önce bir gece genç oğlu babası ile kavga ettikten sonra bu balkona çıkmış, babası da evi terk etmişti. O gecedan sonra her ikisi de bir daha geri dönmemişlerdi. Yaşlı kadın kavganın nedenini çoktan unutmuştu, kocasının alkollü geçirdiği trafik kazasını ve ölümünü de pek önemsememişti. Aradan geçen on yıldan sonra kadının tek hatırladığı kapalı perdelerle yansıyan oğlunun silüetiydi. Tıpkı az önce gördüğü görüntü gibi oğlu gökyüzüne uzanıyor, sanki tepede duran bir şeyi tutmaya çalışıyordu. Yaşlı kadın bu sefer daha küçük bir bedene ait bir gölge görmüştü ama gölgeler ne zaman doğruyu söylerlerdi ki? Oğlu pek ala geri dönüş yolunu bulsun diye balkonda açık bıraktığı ışığı bulup annesine dönmüş olabilirdi. Kadın on yıldır her gece balkonun ışığını yakıyor, oğlunun geri dönüşünü bekliyordu.

Bazı geceler Taksim'de deliler aslında olmayan ışığı ve gerçekleri görür, ruhsuz insanlar ışığın arkasındaki kapıyı fark ederlerdi. Binlerce yıllık Cadde-i Kebir'in etrafa çağlayan kadim gücü altında, Taksim'in karanlık ve büyümlü sokaklarında, eski ve köhne binaların dördüncü katında iki dünyayı birbirine bağlayan Ruhlular Kapısı'ndan masum çocukları ve zalim evsizleri öldüren vampirler geçirdi...

Kadının yüzünde hızlı kaybolan anlık bir gülümseme belirdi, sonra da gözünden bir damla yaş süzüldü. Gözyaşı üzüntüsünü, gülümsemesi ise bir türlü kaybetmediği umudunu gösteriyordu. Balkonun kapısı rüzgardan kısa aralıklarla duvara çarparken kadın kapıdan geçti ve evin karanlığında kayboldu. İstanbul'un sıcağtan bunaldığı bu yaz gecesinde hayaletler üşümeye devam ediyor, mavi hırkalarını çıkarmıyorlardı. Balkonun ışığı az da olsa evin içini aydınlatıyor, karanlığa karışan mavi hırkaya renk veriyordu...

catboy7402’un Hikayeleri

BÜYÜCÜ, HIRSIZ VE PRENSES

Dodja kendindeki garip güçleri keşfettiğinde bunu kimseye anlatmamasının daha iyi olacağına karar vermişti. Çünkü yaşadığı kasaba gerçekdışı, garip yeteneği olan insanlara karşı hoşgörölü değildi. Kendisi daha küçük bir çocukken yakınlardaki ormanda yaşayan cadılara karşı başlatılan av yarışını hatırlamaktaydı. Yakalanan cadılar yakılıyor, yakalayanlara da büyük ödöl veriliyordu.Artık öyle bir hale gelmişti ki olaylar, düşen yıldırma, aniden başlayan yangına hep kasaba halkı cadıların yaptığıını iddia eder olmuştı.

Zaten ailesi de bu tür konularda çok önyargılıydı.Onun için annesine ve babasına da kendindeki garipliklerden bahsetmemekteydi.

Babası kasabanın en usta balıkçılarından biriydi. Kasabadaki herkes tarafından sevilen biriydi babası Faji. Annesi Mori de evlerinin altına açtıkları dükkanda terzilikle uğraşmaktaydı. Dedikodudan hoşlanmayan, sakın ve içine kapanık bir kadındı.

Fassa kasabası, bir liman şehri olan Dena’ya yakın olduğu için kasabalıların en önemli geçim kaynağı balıkçılıktı. Cadı avı vakası yavaşça hafızalardan silinmeye başlamış, herkes artık sıradan yaşamlarına dönmüştü ama; Dodja hala o yıllarda geçirmiş olduğu sıkıntıları unutamıyordu. Sanki cadıların düşüncelerini okuyabiliyor, onların çektiği acıları o da paylaşıyordu. Onlar yakılırken kendisinin de ateşin içinde olduğunu hissetmekteydi.

O sene kış erken gelmişti. Öğle vakti köyün en yaşlıca Bay Todd dizlerini ovalayarak:

“Dizlerimdeki ağrı iyice azdı. Galiba fırtına yaklaşıyor.”

Yaşlı adam haklıydı. Akşama doğru başlayan yağmur yavaşça sert bir rüzgar eşliğinde fırtınaya dönüşmekteydi. Dodja ilk yağmur damlaları yüzüne vurduğunda kasabanın dışına doğru yürümekteydi. Niye gittiğini o da tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği oraya gitmesini gerektirecek bir şey olduğuydu. Ama yağmurun şiddetleneceğini fark ettiğinde geri dönmesi gerektiğine karar verdi.Tam dönerken yolun kenarında yüzü cübbesinin başlığı yüzünden karanlıkta kalmış yaşlı bir adam gördü.

arkadaşlar türkçe isimler olduğu fantastik bir öykü deniyorurum da. Giriş kısmını sizlerle paylaşmak istiyorum.
"Büyü Kulesi"
Aysir nam-ı diğer Büyü Kulesi ay ışığında uzaktan bile görkemli parıltısıyla belli oluyordu.Bu kulenin sahibi aynı zamanda Orta Vadi'nin sefiriydi de.Ateş büyülerini konusunda uzmanlaşmış Büyü- cü Halil'di kulenin sahibi.Ama o kendisine "baba" denilmesini tercih etmekteydi.Büyüklerinden izin almadan bir işe kalkışmıştı.Yıllar önce insanlar tarafından alt edilip bir elmasın içine hapsedilmiş bir şeytani geri getirmeyi amaçlıyordu.Araştırmaları ona sıradan bir gezgin büyüçyü gösteriyordu.Bü- yücünün adı Gürhan'dı.Halil, bu ismi bir yerden hatırlıyor gibiydi.Asistanı yani yardımcısı Uruk Uğur'u çağırırdı.

Uruklar orklardan daha güçlüydüler.Kendileri ork ve insan karışımı melez bir ırktı.Yani hem orklar gibi vahşi ve korkusuz, bunun yanında insanlar gibi çevik ve güneş ışığından etkilenmezlerdi.

Uğur'un saçları uzundu.Saçlarına çok özen gösterirdi.Efendisinin yanına gittiğinde Halil'in elinde bir kadeh balkondan ufka doğru baktığını gördü.Uğur:

_ Efendim, ne emrediyorsunuz benden? Diye sordu.

Halil göz ucuyla Uğur'a baktı:

_ Senden eski dostum Barbar Ömer'i görmeni istiyorum.Hala onlar şu Sohan denilen şehri alamadılar, değil mi?Kuşatma sürüyor.

_ Evet, Efendim.Öyle duyumlardık.

Halil, kadehindeki parlayan içkiye baktı.İçkisinden bir yudum aldı.İçtiği kırmızı şaraba benziyordu.Sonra Uğur'a dönüp:

_ Ömer'i görmeye git.Senden ne isterse yerine getir.Sohan'ı ele geçirsinler. Bu işimize yarar, dedi.

_ Peki, efendim.Sabaha yola çıkabilirim.

_ Bu iyi, dedi Halil ve gökyüzünü seyretmeye koyuldu.Yıldızlar sanki ona göz kırıyor gibiydi.

-o-

Gomar şehrine sabahın ilk ışıkları vurduğunda şehrin lideri Ömer de yatağından doğruldu. Yatağın yanından silahlı ünlü "Urumar"ı aldı.Sonra üzerindeki savaş izleri taşıyan lekelerle baktı:

_ İyice paslanmışsın; eski dostum benim.Senin pasını çıkartmak gerekli, dedi ve dışarı çıktı.

Güneşin ışıkları önce gözlerini rahatsız etti.Gözlerini ovalayıp ileriye baktı.Hava çok sıcaktı.Daha şimdiden terlemeye başlamıştı.İlerinde bir toz bulutu fark etti.Onlara doğru gelen biri vardı.Kimin gelece- ğini tahmin edemiyordu.Ama düşman olmadığı belliydi.

_ Bu gelen de kim ola? Diye sesli düşündü.

Gelen Uğur'du.İki gündür yollardaydı.Halil'in emri üzerine yollara düşmüştü. Amacı Ömer'i iyice kıskırtıp, Sohan şehrine saldırmasını sağlamaktır.Böylece Sohan'ın at beyleri bir daha Halil'in önüne çıkamayacaktı.

Ömer surlara çıktı.Gelenin tanıdık olduğu aşıkardı.Uğur ise uzaktan el sallayıp Ömer'e selam verdi.Ömer, Uğur'un el sallamasıyla geleni tanıdı:

_ Bu Halil'in adamı.Burda işi ne ola?

Uğur iyice yaklaşınca uzaktan seslendi:

_ Benim, Halil'in adamı Uğur.Size efendimden mesaj getirdim.

Ömer, gelenin Uğur olduğuna iyice emin olunca:

_ Kapıyı açın, diye bağırdı kapıdaki adamlarına.

Dev ahşap kapı yavaşça açıldı.Uğur kapıdan içeri girip atından inerken Ömer de aşağı inmmişti.Selamlaştıktan sonra Ömer:

_ Sizi dinliyorum.Efendi'nden getirdiğin mesajı iletecek misin? Dedi.

Uğur soluklandıktan sonra:

_ Yalnız konuşmamızı tercih ederim, dedi.

Ömer adamlarına döndü:

_ Hadi gidin, dedi emreden bir sesle.

Uğur hala memnuniyetsiz bir ifade takınmaktaydı:

_ Hayır, yalnız konuşabileceğimiz bir yer yok mu burada?

_ Tabi ki.Benimle gelin, dedi Ömer.

Etrafta daha ses yoktu.İnsanlar yeni yeni uyanıyorlardı.Toplantıların yapıldığı binaya girdiler.Ömer yerdeki kilime oturdu.Sonra Uğur'a da oturmağını rica etti.İkisi de rahatça oturunca Ömer:

_ Neymiş, bu acil mesaj? Dedi.

_ Efendimin sizden bir ricası var.

_ Neymiş?

_ Sohan'ın bir an evvel yok edilmesini istiyor.

Ömer, Uğur'u dikkatle süzdü.Sonra:

_ Zaten benim de amacım bu, dedi.

Uğur aniden ayağa kalktı:

_ O zaman elinizi çabuk tutun.Efendim size gereken yardımı yapacaktır.En yakın zamanda şehre saldırın.

_ Bu bir istek mi, yoksa emir mi?

Uğur gülümsedi ve:

_ Sen nasıl anlıyorsan o, dedi.Sonra binadan çıktı.Ömer, Uğur çıkana kadar yerinden kalkmadı.Bir süre oturdu ve sadece düşündü.Sonra ani bir kükre yen sesle adamlarına:

_ Bana silahımı getirin, dedi ve:

_ Savaşa hazırlanın, diye de ekledi.

Binadan dışarı çıktığında Uğur'u atına binerken gördü.Uğur saçlarını rüzgarda savurarak:

_ Bak, Ömer.O şehirde, lordumun istediği bir şey var, dedi.

_ Sadece Sohan'ın at beylerinden kurtulmak istediğini sanıyordum.

_ Tabi bu da taşın vurduğu ikinci kuş oluyor.

Sohan şehri olanlardan habersizdi ve sıradan yaşmalarına devam ediyorlardı.Sohan, at beyleri diye tanınan süvarilerden oluşan ordusuyla meşhurdur.At bu halkın en önemli geçim kaynağıydı.Şehrin başında Selçuk isminde güçlü bir komutan vardı.

Sabahleyin köyün aşçısı ve terzisi olarak tanınan Nurbanu bahçeyi temizlemeye koyuldu:

_ Çimler iyice uzamış, diye düşünmüştü.

Bahçesine çok özen gösterirdi.Beyaz laleler, mor menekşeler, pembe güller itinayla bahçenin etrafına yerleş- tirilmişti.Bahçenin tam ortasında bir elma ağacı, yanına da kurulmuş ahşap bir masa ve iki tabure vardı.

O çimlerle uğraşırken bahçe kapısına kukuletalı bir adam yaklaştı.İzin istemeye bile gerek duymadan bahçe- ye girdi.Bahçede çalışan Nurbanu'nun yanına gitti.Nurbanu işine öyle bir dalmıştı ki geleni bile fark etmemişti.Adam sırtarak:

_ İşin uzun sürer mi? Diye sordu.

Nurbanu birden korktu.Arkasında biri olduğunu ve ne kadar zamandır orda onu izlediğini fark edemediğine de kızdı kendine.Ama gelenin eski bir dostu olduğunu görünce rahatlamıştı:

_ Gürhan, dedi ve eski dostuna sarıldı.

_ Tanımayacağından önce korkmuştum açıkcası, dedi sarılma faslı bitince Gürhan.

_ Öyle şey mi olur?Sen bizim en yakın dostumuzsun.

_ Teşekkür ederim, dedi Gürhan.Etrafına bakındıktan sonra:

_ Peki Yağmur nerede?Onu da görmek isterim, dedi.

Nurbanu da gülerek:

_ Ava gitti, dedi.

_ Yine hala aynı mı?

_ Ne zaman değişti ki?

Ağaçların arasında bir ceylan az sonra olacıklardan habersizce etrafta özgürce dolaşmak- taydı.Avcı gözlerini ceylana dikmişti.Elinde mızrağı vardı avcının.Ceylan onun olduğu tarafa yaklaştığı sırada avcı ortaya çıktı.Anı bir refleksle mızrağı ceylana attı.

Avcı bir kadındı.Ölü ceylanın gövdesinden mızrağını çıkardı.Sonra ceylana bakıp:

_ Tanrı beni affetsin, dedi.

_ Bugünlük bu ceylan işimi görür, diye de ekledi.Ceylanı sırtladı ve patikaya indi.

Şehre geri döndüğünde kapıdaki nöbetçi Faris'le karşılaştı.Faris ona şehrin ana giriş kapısını açtı.Aşağı inip:

_ Yardıma ihtiyacın var mı? Diye sordu avcı kadına.

_ Gerek yok.Bunun iki katı ağırlığını sırtladığım zamanlar oldu, dedi avcı kadın.

_ Ben yalnızca yardım amaçlı sordum.

_ İyi o zaman.Hadi görüşürüz.

_ Görüşürüz, Yağmur, dedi Faris ve bir süre avcı kadını gözleri izledi.

Yağmur, Nurbanu ile birlikte aynı evi paylaşıyordu.İkisi iyi arkadaştı.Ama tamamen kişilikleri farklı- dı.Nurbanu herkesle iyi geçinirdi.Yardımsever bir kişiliğe sahipti.Yağmur da iyi biriydi, ama soğuk davranırdı insanlara, özellikle erkeklerle.Tam bir erkek düşmanıydı.

Eve vardığında bahçede hiç kimse yoktu.

_ Hani çimleri budayacaktı, diye düşündü.Bildiği kadarıyla Nurbanu hiç işlerini geciktirmezdi.

İçeri girdiğinde Nurbanu'nun biriyle konuştuğunu fark etti.Eve bir misafir gelmişti.Gri kukuletası ve temiz, sakalsız yüzüyle, gezgin büyücü eski dostları Gürhan'dı gelen.En son üç yıl önce bir saatliğine Nurbanu'nun sıcak çorbasından bir tas içmek için uğramıştı.Acele bir işi vardı ve çorbayı içip hemen yola koyulmuştu. Yağmur'un herhalde konuştuğu üç beş erkekten bitiydi Gürhan.

Kısa bir hoşbeşten sonra Gürhan Nurbanu'nun ona getirdiği bitki çayını içip ayağa kalktı.Yağmur:

_ Nereye?Daha yeni geldin.Hem Nurbanu'nun yemeklerini özlemişsindir de, dedi.

_ Akşama söz geleceğim.Ama bir de sizin şefinizle görüşmeliyim.

_ İyi o zaman.Akşama bekliyoruz.

Gürhan kapıya yöneldi.Vestiyerden kukuletasını aldı.Takmadan önce eski dostlarına döndü:

_ Görüşmek üzere, dedi.

_ Kendine iyi bak, dedi Nurbanu.

_ Bir yerini incitme, sen bize lazımsın, dostum, dedi Yağmur.

Sohan'ın şefinin binası şehrin göbeğinde yer almaktaydı.Fazla şaşıaali değildi.Ama yanından geçen biri oranın ne binası olduğunu anlayabileceği kadar da ciddi bir görünüme sahipti.

Şehrin hem lideri hem de komutanı olan Selçuk resmi kıyafetini üzerine geçirdiğinde askerlerden biri odanın kapısını tıklattı.Selçuk:

_ Gir içeri, dedi.

Asker kapıyı açıp:

_ Efendim, bir konuşunuz var, dedi.

_ Kimmiş?

_ Bir gezgin.Sizi tanıdığını söylüyor.

_ Misafir odasına götürün.Ben hemen geliyorum, dedi Selçuk.Kimin olabileceğini tahmin edememişti.

Asker odadan çıktı.Selçuk odadan çıkmadan aynada kendine baktı.Çilli yüzü ve yeşil gözleri vardı.

_ Bakalım gizemli konuşumuz kimmiş? Diye sordu aynadaki yansımasına.

Yanıt gelmeyeceğini elbette biliyordu.Odadan çıkıp merdivenlerden indi.Asil bir komutan ve liderdi.Herkes ona saygı duyardı.Ama son günlerde otoritesini aşağılara çeken olaylar meydana gelmişti.Misafir odasına girdiğinde gelenin eski bir arkadaşı olduğunu anladı.Gelen Gürhan'dı."Gezgin büyücü" diye bilinirdi.Öyle uzun süre ikamet ettiği belli bir yerde yoktu.Hiç bir yerde uzun süre kalmazdı.

Selçuk, gezgini asil bir komutan değil eski bir arkadaş gibi selamladı.Kahvelerini içerken bir süre konuşma- dılar.Oda, binanın dışı gibi fazla şaşıaali değildi.Duvarlarda eskiden yaşamış ünlü komutanların tabloları vardı.Biri odanın güneş ışığının bol alındığı yere asılmıştı.Bu şehrin kurucusu Selçuk'un büyük büyük babası Mehmet'in tablosuydu.

Yıllar önce insanlar ve kötü güçler Doğu Denizi'nin kıyısında uzun süren bir savaş yaptılar.Kötülerin başında Şeytan Shaklan vardı.Alevler içindeydi bütün vücudu.Lanetinden kurtulmak için Papa'nın taşıdığı elması ele geçir-

Saldırmayın.Beni komutanınıza götürün, dedi emredercesine.

Efe, asısından süzülen yeşil ışık sayesinde evinin yolunu tutuyordu.Kendisi Sohan da herkes tarafından tanı-
nan bir pagandı.Yeşil cübbesiyle yanağındaki gamzeyle tanınırdı.Geceleri "naika" adlı bir çiçekten toplamak için dı-
şarı çıkardı.Bu gece de yeterince toplamıştı.Bu sabah olan barbarların saldırısından haberdardı.Yaralı askerler için

_ Niye erkeklerden öğreniyorum.Biliyor musun?Daha doğrusu hiç düşündün mü?Kime soruyorsam ben de. Sen anlamazsın bunu ama ben yine de söyleyim.Çünkü hepiniz aşağılıksınız.
Faris uzaktan olanları izlemekteydi.Yağmur hiddetle:
_ Sizin gibi erkekler yüzünden hayatım parçalandı.Senin gibi.Sen gibi, diye haykırdı.Kılıcını havaya kaldırdı:
_ Sen çoktan ölmeyi hak ettin.Bir günah işlediğinde geç de olsa bir gün cezanı ödersin ve bugün senin cezanı çekme günün.
O anda bir el Yağmur'un bileğini kavradı:
_ Dur!
Yağmur kurbanıyla onun arasına girenin kim olduğunu görünce şaşırdı:
_ Niye? Diye sordu Faris'e.
_ Ömer yattığı yerden:
_ Hala kapı bekçisi misin Faris.Atmaca Faris! Diye haykırdı.
Faris öfkeyle Ömer'e tekme attı.Selçuk atıyla yanlarına geldi.Atından inip:
_ İşkeleye kadar gittik.Üzgünüm tekneyle götürmüşler bile büyücüyü.
Selçuk Ömer'i fark edince:
_ Sen, dedi ve boğazını kavrayıp:
_ Şimdi söyle.Büyücüyü nereye götürdünüz?Bir daha sormayacağım.Bunu bilesin, diye de ekledi.
Ama Ömer gülerек:
_ Şimdi mi cesurluk taslamak aklına geldi.Bunu bana değil.O hırsıza taslasaydın ya ula, dedi.Selçuk:
_ Bundan bilgi alacağımız yok.Boğazını kesin, dedi.
Yağmur memnun bir ifadeyle kılıcını Ömer'in boğazına dayadı:
_ Günahlarının cezası çok ağır ve affedilemez, dedi ve Ömer'e son bir söz söyleme fırsatı bırakmadan boğazı- nı kesti.Sonra Ömer'in boynundaki kemikten yapılmış kolyeyi aldı:
_ İntikamımı aldım.Rahat uyu artık, dedi.
Faris içindeki sesin dediklerine uyarak Ömer'in evine girdi.Bir kaç barbarla daha savaşıarak bir odaya girdi.Bir kuş kafesi vardı.Kafesin üstü kapalıydı.Hemen örtüyü çekti.Kafesteki atmacıyı hemen tanıdı:
_ Senin yaşadığını biliyordum, dedi ve kafesteki atmacıyı serbest bıraktı.Atmaca özgürlüğüne kavuşmasına rağmen odayı terk etmedi.Faris'in omzuna kondu.Yağmur da yanına geldi:
_ Yıllardır göz yaşı dökmene sebep olanın bir atmaca mı olduğunu da mı öğrenecektim, dedi.
Faris gözyaşlarını tutarak:
_ Bu atmaca benim için çok değerli, dedi. Ve merak ettiği soruyu sordu Yağmur'a:
_ Gerçekten bütün erkeklerden mi tiksiniyorsun? Diye sordu.Yağmur gülümseyerek:
_ Sayılır, diye kestirip attı.
_ Peki bunun Ömer'le gerçekten bir ilgisi var mı?
Yağmur Faris'e önce bir baktı sonra:
_ Sayılır, dedi.

Nurbanu ocakta kaynatmış bitki çaylarını getirdiğinde Efe de hırsızla konuşmaktaydı:
_ Şimdi hayat acımasız; ama sen yine de bunun karşısında iradene hakim olup tüm felaketlere namusunla iyi şeyler yaparak göğüs germeliydin demeyeceğim, dedi.Hırsız gülümseyerek:
_ Demiş kadar oldun zaten, dedi.
Nurbanu'nun getirdiği çayı aldı Efe Nurbanu'ya:
_ Sen de şu tabureye oturup bizim sohbetimize katılmak ister misin?Belki senin de söylemek istediğin şeyler vardır, dedi.Nurbanu:
_ İsterseniz gidebilirim, Pagan, dedi.
_ Hayır.Dışarısı bu vakitte çok tehlikeli.Seni bu vakitte dışarı bırakamam.Hem askerlerin çoğu ya Gomar'a gitti ya da revirde istirahatlar.
Hırsız çayından bir yudum aldı.Efe:
_ Peki sana nasıl hitap etmemizi istiyorsun hırsız kızım?Bir ismin ya da bir lakabın var mı?
_ Hırsızlar arasından lakabım "mor bela"dır.Ama gerçek ismim Gökçe.
_ Böyle mor gözlere böyle bir isim yakışır zaten.

Brinkor'un Laneti

Güneş daha yeni doğmaktaydı.Yeni bir gün daha başlıyordu.O gün Milthorn şehri için özel bir gündü. Milthorn, Nerraon ülkesinin başkentiydi. Kral Zwenen'in sarayı da ordaydı. O günün önemli oluşunun nedeni de Kral Zwenen'in tek oğlu olan Dario ile fakir ülke Permout'un Prensesi Michelle'in düğünleri yapılacak olmasıydı.

Dario sabahın beşinde uyanmıştı. Güneşi selamlamak için odasındaki balkona çıktı. Daha hiç kimse sıcak yataklarından kalkma konusunda bir çaba göstermiyordu. Düğünün başlamasına yaklaşık on saat vardı ve şu anda Dario, Michelle'yle ilk tanıştığı gün hissettiği o garip duyguyu sanki bir daha yaşıyordu. Heyecandan ağzı kulaklarındaydı.

Michelle gözlerini açtığında hala yoldalardı. O gün eğer yolda başlarına bir sorun gelmezse saat on bir civarında varabileceklerdi. Üç at arabasıyla yola çıkmışlardı. Altı atlı da çevrelerinde onları herhangi bir tehlikeye karşı savunmak için biri önlerinde, biri arkalarında, ikisi konvoyun solunda, diğer ikisi sağında olmak üzere güvenlik sağlanmıştı. Şu ana kadar tek kötü olay gece konakladıkları yere çevredeki kurtların saldırmasıydı. Neyse ki altı savaşçı iyi yay kullanıyorlardı.Kurtlar on altı arkadaşını yitirince korkup kaçtılar.

Kahvaltıdan sonra Dario, Rahip Bruno'yu ziyarete gitti. Ondan birkaç öğüt dinlemek istiyordu. Bruno'nun kilisesi pek şatafatlı değildi.Şehrin arka taraflarında daha çok fakirlerin mesken ettiği yerlerin arasındaydı.

Bruno, Dario'yu aslında bekliyordu.Onu sevecen bir yüzle karşıladı: "Dario, Nerraon ülkesinin mutluluk getirecek prensi! Seni buraya getiren neden sadece birkaç öğüt mü?"

Dario, rahibin açık sözlü olduğunu biliyordu. Ona karşı hep dürüsttü.Rahip gülümsemesini bozmadan, " O zaman Dario, anlat bakalım. Prenses Michelle ile nasıl tanıştınız? Belki onun hakkında konuşman heyecanını biraz olsun hafifletir." dedi.

" Ya da belki daha beter heyecanlandırır. " dedi Dario yutkunarak. Gerçekten de bu sefer heyecanı iki katına çıkmıştı. Düşüncelere daldı. Altı ay önceye döndü.Kral, Dario'yu yanına çağırmıştı. Endişeliydi. Elinde bir mektup vardı. Dario'ya döndü:

" Permout ülkesinin güvercininden bir mektup geldi. Permout çölünde bir tapınak keşfetmişler.Bu yıllar önce kumlara gömülen Lanetli Tapınak, Brinkor'un, korlar içinde doğan yaratığın, Mezarı. Durum tehlikeli. Brinkor'un öfkesi buraya kadar gelebilir. Savaşçıları da uyanmış. Hepsi Kötü Lord Brinkor'un lanetli köleleridir.Oraya bir grup savaşçı göndermeye karar verdim. Vatrass uzun süre sandığında sakladığı sihirli küresini çıkarttı. Dediğine göre su Brinkor'un tek korktuğu şeymiş. Temiz ve saf. Anlıyor musun beni, Dario?"

Dario sessizdi. Babasının söylediği her kelimeyi beyninde analiz ediyordu.Sonunda, " Ben de oraya gideceğim. " dedi. Kral, " Benden bunu isteme, evlat. " dedi gözlerini büyüterek.

Dario babasıyla inatlaşmak istemiyordu. Ama kararlıydı. Kral Zwenen oğlu Dario'nun neredeyse gözüne toz parçası kaçmasına bile çekinirdi. Onun canının yanmasından korkmaktaydı. Tek oğluydu. Karısı II. Mariotte iki yıl önce ölmüştü. Yirmi sene evliliklerini sürdürmüşlerdi. Ölmeden dört ay doğurduğu kızı Floi sadece bir hafta yaşayabilmişti. O zamanlarda Dario sekiz yaşındaydı. Annesinin bu olaydan çok etkilendiğini o yaştaki bir çocuğun yettiği aklı doğrultusunda anlamıştı. Annesi her geçen gün giderek içine kapanmaya, güler yüzünü kaybetmeye başlamıştı. Kral karısının amansız bir hastalığa yakalandığını oğlu Dario'ya belli edilmemesini emretmişti. Vatrass gücü yettiği kadarıyla Kraliçe'yi tedavi edemese de acılarını dindirmeye ve ömrünü uzatabildiği kadar uzatmaya çaba sarf etti. Ama sonuç elde edilemedi. Kraliçe II. Mariotte yaşama veda etti. Bundan sonra da Kral Zwenen kalan ömrünü oğlu Dario'ya adadı.

Komutan Carl hızlı adımlarla Kral'ın odasına yaklaşıyordu. Carl, Kral'ın erkek kardeşi Carion'un büyük oğluydu. Dario kuzeni Carl ile iyi anlaşır. Ama hobileri ve sevdikleri şeyler farklıydı. Carl'ın askeri alanda başarılı olması zaten onun en büyük avantajıydı. Dario da bir kuş bilimciydi. Bütün kuş türlerini bilirdi ve hatta bir kuş ansiklopedisi de yazmıştı.

Carl kapıyı açtı. Kral'ı ve Dario'yu selamladı:

" Günaydın, Kral'ım ve sevgili kuzenim Prens Dario."

Sonra Kral'a yaklaştı:

" Kral'ım, büyük bir sorunumuz var." dedi. Kral Zwenen:

" Ne oldu Komutan Carl?"

" Küre! Su Küresi yok ortalıkta."

" Aman Tanrım! Vatrass nerede peki?"

" Kilitli tuttuğu sandığını açtığında kürenin yerinde yeller estiğini görmüş. Küre resmen yok olmuş. "

" Belki koyduğu yeri unutmuştur. Olamaz mı?"

" Buldora Vatrass'ın Su Küresi'ni o sandığa kilitlediğine emin."

Dario kürelerin öyküsünü biliyordu. Ama o güne kadar hiç birini yakından görmemişti. Şehirlerinde şu anda on iki gizemli küreden iki tanesi bulunuyordu. Biri Vatrass'ın elindeki Mavi Küre nam-ı diğer Su Küresi, diğeri Buldora da bulunan Kızıl Küre nam-ı diğer Alev Küresi'ydı. İkisnin güçleri hakkında Dario pek fazla şey bilmiyordu. Zaten ilgi alanına da girmiyordu.

O sırada içeri Biff geldi. Biff, Vatrass'ın acemi yardımcısıydı. Aslında görevi sadece haber iletmektir. Biff heyecanlı konuştu:

" Vatrass, Küre'yi buldu. Meğersem Küre gücünü kullanarak minik parçalara bölünmüş. Aynen su damlası gibi. Vatrass zor da olsa onları birleştirdi."

Carl rahatlayarak, " İşte bu güzel bir haber." dedi.

İki saat sonra Permout'a gidecek birlik hazır. Brinkor ve onun lanetli adamlarına karşı savaşabilmek için yüz elli civarında asker yola çıkacaktı. Carl da başlarındaydı. Vatrass Su Küresi'ni kullanarak onlara yardım edecekti. Konağı ile de Biff ilgilenecekti. Vatrass'ın Konağı masmavi ışıldardı dolunay zamanında. Diğer ülkelerden Vatrass'ın Konağı'nı dolunay zamanında görmek için insanlar buraya gelirdi.

Dario, Carl'a gelmek istediğini söyledi: " Brinkor'u çok merak ediyorum ama."

" Nesini merak ediyorsun. Kor halinde yanmış bir insan düşün. İşte sana Brinkor. Yaklaşık olarak otuz tane adamı var yanında. Hepsini de ona benziyor. Fakat o daha iri ve elinde iki tarafı keskin bir balta var. O da tahmin edebilirsin ki çok sıcak. Değdiği her şeyi kavurmuş."

" Ama ben de gitmek istiyorum. Lütfen!"

" Bana bakma, Kuzen Dario! Kral'ı bilirsin. Seni kaybetmek istemiyor. Sen onun tek varisisin."

Dario başka bir şey demedi. Odasına çıktı. Aynasında pazılarına baktı. O kadar da güçlü değildi. Ama herkesten Permout Ülkesinin "harikalar ülkesi" dendiğini duyardı. Orası kendi ülkesinden daha fakirdi. Bir tarafı ormanlık, bir tarafı çölden oluşuyordu. Brinkor, Permout Ormanı'na da adamlarını yollamıştı. Ormanın bir bölümünü yakmışlardı bile. Eğer Brinkor'u yenerse herkese kendini ispat edebilecekti. Sandığını açtı. Oradan altın kaplamalı bir yay çıkardı: Wingarov. Bu yay babasına Gri Dağlar'ın derinliklerinde yaşayan madenciler diye de bilinen Oviar Kabilesi tarafından hediye edilmişti. Tek yaşam amaçları kazmaktı. Ama bugünlerde olan depremler yüzünden madenlerinin bir kısmı çöktüğünden çoğu artık geriye kalan madenlerine girmeye korkuyordu. Onun için kabile fakirleşmeye başladı artık. Dario ne kadar kuş bilgini olsa da Kuzeni Carl'ın sayesinde yay kullanmakta ustalaşmıştı. Aslında bayağı uzun zaman olmuştu yay kullanmayı. Ama başka çaresi de yoktu. Onlarla gidemeyecekse eğer o da onları takip ederdi. Ancak bir farkla: Uçarak!

Balkona çıktığında yavaşça ana şehir kapısından birliğin gittiğini gördü. O da onların takip etmeye hazırdı. Sarayın terasına çıktı. Teras çok genişti. Buradan şehrin tamamını görebiliyordu. Cebinden arkası tüylü bir kalem çıkardı. Tüyleri gökkuşağı renklerini taşımaktaydı. Bunu güneşe tutarak şunları söyledi:

"Ey kuşların en ulusu, bana yardım et! Sana ihtiyacım var." dedi. O anda üstüne bir gölge düştü. Dario'nun dudaklarında eski dostunu görmekten dolayı bir tebessüm oluştu. Dev Kartal bütün güzelliğiyle üzerindeydi:

"Yine bir sorunun var anlaşılan, Dario." , dedi dev kartal.

Dario tüylü kalemi cebine sokarken: "Evet, Dwein. Beni hemen Permout'a götürmelisin." dedi.

Kartal şaşırın gözlerle, "Sen aklını mı kaçırdın? Orası şu anda büyük bir tehlikede." dedi.

"Biliyorum: Brinkor, Lanetli Lord."

"O zaman neden oraya gitmek istiyorsun?"

"Nedeni zaten bu. Brinkor'u görmek ve onu yenmek!"

"Sen gerçekten de aklını kaçırmışsın.Dario, lütfen mantıklı ol!"

"Sen bana güvenmiyorsun."

"Bunun güvenle ilgisi yok."

"Var." dedi Dario. Sesi şimdi çok ciddi çıkıyordu. Dwein'in yapacak bir şeyi kalmamıştı. Dario, "Beni oraya götüreceksin mi?" diye sordu.

"Hadi atla o zaman." dedi Dwein kanadını indirerek.

Kral, kartalı görünce Dario'nun bir şey planladığını anlamıştı. Dwein'i tanıyordu. Askerlerini terasa yollamıştı. Ama geç kalınmıştı. Dario, Dwein'in sırtında uzaklaşmaktaydı. Kral Zwenen pencerede oğlunun gidişini izlerken hüzünlüydü.

"Kaderinle elbet bir gün yüzleşeceksin zaten, evlat." dedi pek yüksek olmayan bir sesle.

Bruno'nun gülerken çıkardığı ses Dario'yu düşüncelerinden ayırdı. Bruno, "Niye öyle uzun uzun düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dediğiniz gibi Michelle ile tanıştığımız günü."

"Ben düşün demedim. Anlat dedim."

"Ya, öyle ya!" , dedi gülümseyerek.

O sırada Michelle iki gün önceki kurt dehşetinden kurtulmuş, yanında seyahat eden diğer insanlarla sohbet ediyordu. Aslında Michelle'in aklında Dario vardı. Altı ay önceki olaylar aklına geldi: Korkunun Permout'un kavurucu çölünden serbest bırakıldığı zamana.

Michelle'in ta o sabah içinde bir huzursuzluk vardı. İki haftadır babası ve kardeşleri çölde bir hazine bulduklarını söylüyorlardı. Her gün adam toplayıp oraya gidiyorlardı. Michelle çölün sıcaklığına dayanamadığı için hiç merak edip ağabeylerinin bulduğu hazineyi görmeye gitmedi. O zamanının çoğunu Permout'un güzel ormanında geçirirdi. Ama o gün içi çok sıkındı. Büyük abisi Mario'ya gitmemesini söyledi.Ancak abisi, "Michelle, endişelenme. Bak eğer o bulduğumuz kalıntıların arasından değerli şeyler çıkarsa ülkemiz zengin olur." , dedi.

"Ne bileyim? Ama oraya gitmeni istemiyorum. Sanki o tarafta bir gölge büyüyor."

"Atma. Orada gölgeyi bırak. Hepimiz erişeceğiz." , dedi gülerken abisi.

Fakat Michelle dediklerinde çok ciddiydi. Hiç gitmek istemese de içindeki sıkıntıdan kurtulmak için o gün o da çöle gitmeye karar verdi.Mario, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Evet. Gelemez miyim?"

"Tabi ki gelebilirsin. Hatta gelmeni çok istiyorum. Ama orada boş boş oturacağını zannetme. Biz çalışırken bize buzlu su getireceksin."

Michelle abisiyle konuşurken çalışmalar çölde hız kazanmıştı bile. Çalışanlardan biri, orada bulunan Mario'nun ve Michelle'in küçük kardeşi Lee'ye seslendi: "Efendim, burada garip bir şey bulduk."

Lee merakla yanına geldi.Sonra, "Ben bir şey diyemem. Ağabeyim Mario'yu bekleyelim." dedi. Buldukları kaya gibi bir kutuydu. Ama üstünde garip işaretler vardı. Çalışanların başında gözcülük yapan Vulh, "Efendim, bu bir mezara benziyor."dedi. Lee, "Haklı olabilirsin." , dedi. Vulh akıllı ve mantıklı düşünen bir adamdı. Lee ona hep güvenirdi. O sırada güneş en tepe noktaya ulaşmıştı. O anda güneşten gelen ışıklar kayanın üstündeki işaretlere vurunca işaretler kıpkırmızı ışıldadı. Vulh korkuyla geri çekildi: "Efendim, dikkat edin" diye bağırdı.

Mezar çatlamaya başladı. İçinden kıpkırmızı ışıklar, ardından alevler çıktı. Mezarın içinden iri yapılı, yanan bir adama benzeyen bir yaratık çıktı. Yaratık gülerken, "Geri döndüm." , diye bağırdı. Elinde iki tarafı keskin bir balta vardı. Baltanın üstünde koca "B" harfi vardı. Vulh'un babası bir şamandı ve bütün efsanevi yaratıkları bilirdi. Babasından dinlediği kadarıyla ne kadar büyük bir tehlikede olduklarını anladı: "Bu, Brinkor. Kor Lord diye de bilinir."

Brinkor Lee'ye döndü: "Senin üstündekilere bakılırsa sen bir prenssin."

Lee korkunçla, "Evet. Permout ülkesi IV. Ehsih'tin en küçük oğlu Prens Lee'yim."

"İyi o zaman.İlk geberteceğim insan sensin." , dedi Brinkor ve baltasını havaya kaldırdı.

O anda etrafını Lee'nin askerleri sardı. Hepsı yaylarını gergin tuttular. Biri, "Prens Lee'ye bir adım atarsan bu senin sonun olur, Pis Mahluk!" diye bağırdı. Brinkor sırtarak, "Demek öyle. Teke tek çarpışmaktan korkuyorsun. O zaman ikimizin eşit hakları olsun." ,dedi ve sağ eliyle baltasını tuttuğu için sadece sol elini havaya kaldırdı.

"Ey Lanetli Lord'un lanetli köleleri. Efendinize itaat edin ve uyanın." , diye bağırdı. O anda parmağındaki kızıl elmasın olduğu yüzük kıpkırmızı ışıdamaya başladı. Kazının olduğu yerde kıpırdanmalar oldu. Toprakta eller çıktı.

Daha gövdeleri de ortaya çıktı. Brinkor onlara döndü:

"İşte bunlar da benim adamlarım" , dedi.

Altı ay önce Brinkor'un dehşeti Permout'un üzerindeyken Milthorn'dan yola çıkan birlik de Uzundil Dağları'na varmak üzerindeydi. Dwein'in üstündeki Dario da uzaktan onları takip etmekteydi. Gerçi dağlara yaklaştıkça hava

soğuyordu. Dario'nun da ince bir pelerini vardı o kadar. Dwein'in tüylerine sıkı sıkı yapışmıştı. Düşmekten korkmuyordu. Görünmekten korkuyordu. Kuzeni Carl yukarı bakıp onları görecekt diye korkuyordu. Dwein sık sık Dario'yu gitmeme konusunda uyarıyordu: " Lütfen akıllı ol, Dario."

" Dwein, lütfen sen de böyle konuşma." , diye ısrarını sürdürüyordu hep Dario da.

Michelle'in korkusu gerçekleşmişti. İçindeki sıkıntının ne olduğunu öğrenmişti: Brinkor. Kardeşi Lee'yi yaralı halde şehre getirdiler. Yüzü, kolları, bacakları hep kömür gibi yanmıştı. Vulh her şeyi Kral IV. Ehsist'e anlattı. Şaman Vulhian, Vulh'un babasıydı. Bildiği büyüleri Lee'yi iyileştirmek için kullandı. Ama artık çok geç kalınmıştı. Vulhian, " Üzgünüm. Geç kalınmış." , dedi başını eğerek. Michelle cesaretini toplayarak, " Ölecek mi?" , diye sordu.

" Maalesef", dedi Vulhian. " Yalnızca ölmesini geciktirebilirim."

Michelle ve ağabeyi Mario yıkılmıştı. Mario, " Biz bu şeytanı tek başımıza yenemeyiz. Milthorn'a haber yollamalıyız. Yardımlarına ihtiyacımız var."

Michelle, " O zaman Vithol'u kullanalım" dedi gözyaşlarını tutarak.

Vithol Michelle'in beyaz güverciniydi. Kral IV. Ehsist mektubu yazdı. Sonra Michelle Vithol'un pençesine mektubu bağladı. Kulağına, " Güvenle uç ve geri gel." , dedi ve güvercini havaya fırlattı.

Vithol havada iki kere etrafında döndü. Sonra bulutların arasına karıştı.

Uzundil Dağları o gün çok rüzgarlıydı. Dwein bile bazen dengesini kaybediyordu. Gece olmuştu. Birlik geceyi Uzundil Dağları'nın eteklerinde geçirecekti. Ama etrafta kurtların ulumaları yüzünden sabaha kadar uyuyamadılar. Dwein ve Dario birliğin kamp yerinin hemen üstünde bir mağara buldular. Nöbetleşe uyudular. Sabaha karşı ikisi de uyuyakaldılar. Birlik çoktan yola çıkmıştı. Dario uyandığında sabah saat dokuzdu. Gözlerini ovuştururken, " Uyuyakalmışız." , dedi.

Mağaradan dışarı çıktı. Kamp yeri diye bir şey kalmamıştı. Sanki dün gece orada kimse gecelemedi sanırdı yoldan geçen biri. Dario, Dwein'e seslendi: " Hey, Dwein. Uyansana."

O sırada burnuna leş kokusu geldi ve aynı anda yukarıdan alnına iki damla kan damladı. Dario dehşetle yukarı baktı ve kurdun dehşetle bakan gözlerini gördü. Dario yalnızca şunu diyebilirdi:

" Yolculuk buraya kadarmış!"

Bruno'nun sesi yine Dario'nun düşüncelerinden ayrılmasına neden oldu. Bruno serçelerine yem veriyordu. Dario'ya döndü: " Üzgünüm. Galiba seni düşüncelerinden alkoydum." , dedi Bruno.

Dario, " Hayır, rahip. Önemli değil." , dedi.

Bruno, " Dario, sen hiç anlatmadın. Sen Uzundil Dağları'nda karşılaştığın kurt adamı nasıl yendin?" , diye sordu.

" Ben kurt adamları yalnızca dolunay zamanında ortaya çıkarlar zannedirdim. Ama benim karşılaştığıma kalıcı bir büyü yapılmış", diye açıkladı Dario.

" Peki o sana saldırmadı mı?"

" Hayır. O bir ağacın gölgesinin altında birkaç ceylanla kendine ziyafet veriyordu. Güneşten nefret ediyordu. Onun için ne kadar bana saldırmak istese de bunu yapamadı."

" Eh, o zaman şanslıymışsın" , dedi Rahip Bruno.

O sırada Dario'nun gözü dışarıdaki güneş saatine takıldı. Güneşe göre saat ondu. Dario ayağa kalktı: "Rahip, her an gelebilirler. Çok heyecanlıyım." , dedi.

" Umarım bugün ikiniz de evliliğe ilk adımınızı mutlu bir şekilde atarsınız." , dedi Bruno.

Dario kiliseden çıktı. Yolda Biff'le karşılaştı:

" Biff, napıyorsun?" , diye sordu.

" Efendim Vatrass bugün yerine gitti. Buldor ile birlikte düğünde patlatacakları hava-i fişekleri hazırlıyorlar."

" O iki sevimli ihtiyar umarım kavgaya etmiyorlardır. Peki sen nereye gidiyorsun böyle?"

" Ben mi?" , dedi Biff telaşla. " Öylesine... Hava alıyorum."

" Evet, bugün hava çok güzel."

" Umarım böyle açık kalır, efendim." , dedi Biff. O sırada tedirgin tedirgin ellerini ovuşturmaktaydı.

Biff gidince Dario önce bir bocaladı. Ne yapacağını bilemedi. Gökyüzüne baktı ve Uzundil Dağları'na geri döndü.

Dwein tekrar havalandığında birlik çoktan bayağı ilerlemişti. Ama Dwein onlara rahatlıkla yetmişti. Dwein, " Çok şanslısın, Dario." , dedi. " Bir kurt adamla karşılaşıp ölmeden ondan kurtulmak..."

Dario hala kurt adamın gözlerini unutamıyordu. Dwein'e, "Haklısın." , diyebilirdi sadece.

Dario'yu bu sefer düşüncelerinden ayıran ses Carl'a aitti. Carl, " Hey, damat. İyi misin?" , diye takıldı. Dario, " Evet. Yalnız çok heyecanlıyım." , dedi.

Carl, " Biliyorum. Brinkor bir şeytandı. Ama unutmayın ki Michelle ile onun sayesinde tanıştınız." , dedi. Dario, " Evet." Dedi Carl'a hak vererek.

Sonra Carl Dario'nun yanından ayrıldı. Ordu yerine gidip askerlere düğün öncesi yapılması gerekenleri hatırlatacaktı.

Milthorn Prensi ve Permound Prensesi evleniyordu. Bu güvenliğin artırılması için iyi bir bahaneydi.

Dario artık yarım kaldığı anılarının devamını hatırlamak ve o anları tekrar yaşamak istiyordu.

Michelle'in konvoyu Milthorn'a yaklaşmıştı. Yaklaşık yarım saatte varabileceklerdi. Michelle kenarları yakutla bezenmiş aynasına bakıyordu. Tekrar geçmişe dönerken aynadaki yansıması o kadar da mutlu görünmüyordu. Permound Ormanı yanıyordu. Brinkor'un iki adamı ormana sızmayı başarmış ve ağaçları teker teker devirip yakmaya başlamıştı. Mario son adamı kalıncaya dek savaş meydanını terk etmemişti. Bütün adamları ölmüş; ama Brinkor'un adamlarından yalnızca sekiz tanesi yenilmişti.

O sırada Lee'nin iyice ölüme yaklaştığı kesindi. Michelle, Lee ile son kez konuşmak istiyordu. Lee yutkunarak, " Michelle, sevgili ablacığım, çok üzgünüm." , dedi. Michelle, " Öyle konuşma." , dedi ; ama gözyaşlarına hakim olamadı.

İşte o anda Milthorn'un boru sesi duyuldu. Milthorn'dan gelen birlik Permound'a varmıştı. Michelle dışarı çıkıp onları karşıladı. Ama o sırada Brinkor'un adamları da Permound şehrine varmıştı. Carl, " İşte geliyorlar" , dedi askerlerine. Vatrass Küre'yi çıkartmıştı. Brinkor'un on adamı birliğe yönelmişti ki Mavi Küre ışıldamaya başladı. Vatrass, " Ey saflığın simgesi gücünü göster." , diye bağırды.

Lanetli köleler mavi ışığın etkisiyle küle dönüştüler ve rüzgarın etkisiyle dağıldılar. Michelle şaşkınlığını nasıl dile getireceğini bilemedi:

" Bu Su Küresi." , diyebildi.

Vatras , " Evet." , dedi. Su Küresi ışı ışı parlıyordu.

Carl , " Bu küreyi kullanarak Brinkor'u geldiği yere geri göndereceğiz." , dedi.

O sırada Vulhian geldi:

" Ey suyun büyücüsü, sizi gördüğüme inanın çok sevindim."

" Sen Şaman Vulhian'ın , değil mi?" diye sordu Vatras.

" Evet , efendim." , dedi Vulhian saygıyla eğilerek. " Siz belki Prens Lee'yi iyileştirebilirsiniz."

Michelle bu söz üzerine heyecanlanmıştı. Gerçekten de Vatras kardeşini iyileştirebilir mi diye düşündü. Vatras , " Nerede kendisi peki?" diye sordu.

Vulhian Vatras'ı Lee'nin odasına götürdü. O sırada Dwein'in kanatları arasından Dario olanları izliyordu. Michelle kardeşi için dua ederken bir patlama duyuldu. Çöl tarafından kıpkırmızı bir ışık havaya yükseldi. Michelle'in aklına ağabeyi Mario geldi:

" Mario!" diye bağırdı.

Aslında Mario bir kayalığın arkasına sığınmıştı. Kırmızı ışı ışı da ilgisi yoktu. Brinkor adamlarının gücünü iki katına çıkartmıştı. Öfkesi havaya karışmıştı.

Bugüne geri döndüğümüzde Michelle'in konvoyu Milthorn'a varmıştı. Onları Kral Zwenen karşıladı. Askerlerin boru sesleri herkesin kulaklarını çınlattı. Michelle bütün zarafetiyle ortaya çıkmıştı. Zwenen, " Halkım adına size öncelikle hoş geldiniz demek istiyorum." , dedi.

" Teşekkür ederiz Kral Zwenen. Bu arada babam Kral IV. Ehsist gelemedi; ama teşekkürlerini ilettiler." Kral , " Onu da burada görmek bizi onurlandırır." , dedi. Tacındaki kırmızı elmas güneş ışığının etkisiyle parlıyordu.

Michelle aslında Dario'yu görmek için sabırsızlanıyordu. Dario son hazırlıklarını yapıyordu. Balkonda Dwein onu bekliyordu. Onlara havada bir şov yapmaya karar vermişlerdi. Dario Dwein'e güvendiği için bu hava gösterisinde hiçbir tehlike görmemişti. Dwein Dario'ya cesaret vermek istiyordu:

" Sakın Michelle'i görünce heyecandan düşme. Kanadıma sıkıca tutun." , dedi.

" Merak etme , Dwein." , dedi Dario. Aslında bunu hiç düşünmemişti. Dwein haklı olabilirdi. Ya Michelle'i görünce heyecanlanıp düşerse diye düşündü.

Michelle Kral Zwenen'in sıkıcı karşılama konuşmasını dinlerken her tarafta Dario'yu görme umuduyla etrafa göz gezdiriyordu. Carl, Kral'ın yanında gururla duruyordu. Vakit geliyordu. Kral konuşmasını bitirince Dario uçarak yanlarına gelecekti. Kral sözlerini:

" Bu düşün sayesinde Permout ve Nerraon halkı arasındaki dostluk bağı güçlenecektir. Şimdiden iki gencimizi tebrik ediyorum ve mutlu bir evlilik diliyorum." , diye bitirdi.

Alkış sesleriyle Kral meydandaki tahtına otururken bir kanat sesi duyuldu. Dario Dwein'in üstünde meydana yaklaşıyordu. Michelle'in gözlerinde bir ışık belirdi. Artık beklediği ana gelmişti.

Dario Dwein'in üstünde dengede kalmaya çalışırken hemen Michelle'i fark etti. Dwein'e ,

" Artık indirebilirsin, dedi. Dwein, " Hadi bakalım Dario. İnmeye hazırlan." , dedi ve alçalmaya başladı...

Permout Ormanı'na sızan Brinkor'un adamları ormanın yarısını yok etmişlerdi. Ama şimdi hiç kimse ormanla ilgilenemiyordu. Vatras, Lee'yi iyileştirmek için elinden geleni yapıyordu. Ama beklenen olmamıştı. Lee ölmüştü. Dario burada beklemenin hata olduğunu biliyordu. En azından ormandakileri defetmek istiyordu. Dwein, " Beni iyi dinle, Dario. Onlar kurt adamlara benzemez. En azından zekaları o kılı bacaklardan iki kat daha fazla. Yani anlayacağın onlar korkusuzlar. Güneşten hele hiç korkmazlar." , dedi.

" Ama sudan korkuyorlar." , dedi Dario. Aklına bir fikir gelmişti.

Vatras'ın aklın agelen fikirle aynıydı. Ama bu yapılamazdı. Dario Su Küresi'ni kullanarak yağmur yağdırabileceklerini düşünmüştü. Ama bu olanaksızdı. Havayı kontrol eden Gri Küre'ydı ve Küre de kayıptı.

Kral IV. Ehsist çöle savaşmaları için iki yüz asker daha yollayacaktı. Çünkü Mario hala ordaydı. Milthorn'un askerleri de onlarla gidecekti.

Michelle kimseye haber vermeden yanın aldığı on adamıyla ormana giderken Dwein'in üstünde Dario da onları takip ediyordu. Dario Michelle'in güzelliğine hayran kalmıştı. Dwein, " Bu hanımın adı Michelle, Permout Prensesi. Kendisi oldukça cesurdur. Ülkesini ve halkını korumak için gerekirse canını verir." , diye açıkladı.

Dario , " Gerçekten hoş bir hanım." , dedi. Sesi titriyordu. Dwein sırtarak, " Ne o? Aşık mı oldun? , diye sordu.

Michelle'in esmer saçları güneş ışığında parlamaktaydı. Gözleri de siyah renkteydi. Kúpeleri saçının ve gözlerinin rengine zıt bembeyaz ışıdamaktaydı. Üstünde pembe, turuncu karışımı, deriden yapılmış bir elbise vardı. Dario Michelle'in güzelliğine bakarken Dwein'in sorusunu duymamıştı bile.

Dwein sorusunu tekrarlama gereği bile duymadı. Sırtmasını sürdürdü. Permout Ormanı karşılarındaydı. Ama ormandan gri bir duman yükseliyordu. Michelle kılıcını çekip adamlarına döndü:

" Permout Ormanı yalnız bizim için değil doğa için hayvanlar, kuşlar, çiçekler için bir cennet olduğunu biliyoruz.

İblisleri geldikleri yere gönderme zamanıdır."

Dario Michelle'in bağırtısıyla daha da heyecanlandı. O sırada ormanın girişinde gözcülük yapan Brinkor'un bir adamı ortaya çıktı. Bu Brinkor'un en çok güvendiği iki adamından biriydi. Adı Mitrous'du. Mitrous ile Brinkor'un diğer adamı Trotor Permout Ormanı'na sızmışlardı. Ormanın yarısını kül etmişlerdi. Michelle ve adamlarını Mitrous karşıladı: " Ölmek için çok gençsiniz." , dedi. " Bence siz bu ormanı unutun. Efendim size zarar vermememizi ilettiler. Tabi ormanı unutmanız karşılığında."

Michelle kılıcını sıkı sıkı tutuyordu. Ama Dwein daha hızlıydı. Mitrous'a çarptığı gibi adamı yere geri gönderdi. Michelle hayatında hiç dev kartal görmemişti. Şaşkındı. Dario, Dwein'in kanatlarının arasından başını çıkarttı: " Merhaba. İyi misin?" , diye sordu.

Michelle kılıcını kınına sokarken yerde iki büküm yatan Mitrous'a bakarak, " İyiyim." , dedi. Hala tedirgindi.

Mitrous'un ölmüş olmasını dilemekteydi. Michelle, " Bence ölmedi." , dedi. Haklıydı. Mitrous hışımla kalktı.

Kemerindeki bıçağı çıkardı. Dwein'e fırlattı. Mitrous'un alınından çıkan boynuzları alev alevdi. Bağırmağa başladı, " Ey Brinkor'un köleleri. Komutanınız Mitrous sizi yardıma çağırıyor."

Birden topraktan alevli eller çıktı. Bunlar da Brinkor'un savaşçılarıydı. Dario, Dwein'in yarasına baktı:

" Kötüye benziyor." , dedi. Bıçak yerde duruyordu. Öfkeyle bıçağı yerden aldı. Eskisi kadar olmasa da hala sıcaktı.

Kendisine saldırmakta olan adamın boğazına fırlattı bıçağı. Dario yağtığına inanamıyordu. O sırada Michelle de önündeki iki adama saldırıyordu. Toprakten altı tane adam çıkmıştı. Mitrous da yaralandığı için savaşmıyordu.

Adamlarına komut veriyordu.

Dwein de ise hiç kıpırtı yoktu.

Mario Permount ve Milthorn'dan gelen birliği görünce saklandığı yerden çıkmıştı. Brinkor da Mario'nun peşindeydi. Carl adamlarına , " Dikkatli olun. Öncelikle hedefimiz ş şeytan Brinkor olacak." , dedi. Brinkor dev baltasıyla herkesi devirmektedir. Hatta bazen kendi adamlarına bile vuruyordu. Mario Carl'ın yanın avarı. Mario, " Şkrlers olsun ki tam zamanında geldiniz." , dedi. Soluk soluğa idi. Carl yayını çıkarttı. Yayının adı Silvindov' du. Zaten yayı da gmştendi. Yayından çıkan bir ok bir iblisin kalbine girdi. Brinkor'un adamları teker teker devriliyordu. Ama Brinkor savaşı kaybetmemeye kararlıydı. Gözlerini Carl'a çevirdi:

" Sen o yayına dikkat et de senin ölümüne sebep olmasın."

Baltasını havaya fırlattı. Baltası kızıl kızıl yanıyordu. Ama Carl daha hızlıydı. Silvindov'dan çıkan gümüş ok Brinkor'un boğazına saplandı. Brinkor yere kapaklandı. Yavaş yavaş bedeni kle dönüştü.Adamları da Brinkor'un ölümüyle onlar da kle dönüştüler.

Michelle ile Dario ise ormanda Mitraus'un adamlarıyla savaşırmaktaydı. Ama aniden onlar da kle dönüştüler. Tam ferahlamışlardı ki Dario hemen Dwein'i hatırladı. Michelle yanında getirttiği at arabasının arkasına Dwein'i yavaşça yerleştirtti adamlarına.Sonra , " Hızlı gidin gidebildiğiniz kadar." , dedi adamlarına.

Adamları uzaklaşırken Dario yeni fark etmişti Michelle ile yalnız kaldığını. Yutkunarak,

" Dwein'e bir şey olmamalı. O benim en iyi dostum." , dedi. Michelle Dario'nun gözlerine bakarak,

" Adamlarım yeterince hızlı süreceklerdir. Onlara güveniyorum. Hem Şaman Vulhian'ın iyileştirebileceğine de inanıyorum."

Ama Dario güvenmiyordu. Çünkü daha yeni Lee ölmüştü. Vulhian'ın Lee'yi iyileştiremediğini biliyordu. Ama hala umutluydu. Çünkü Vatrass Permount'taydı. Michelle Dario'nun omzuna değerek, " Eee, anlat bakalım Milthorn Prensi."

Dario şaşırarak, "Ne mesela?" diye sordu.

" Kendini anlat mesela." , dedi Michelle.

" Ben mi?"

Ve Böylece Dario ve Michelle arasında büyük bir aşk filizlendi. Vatrass ve Vulhian bütün güçlerini kullanarak Dwein'i iyileştirdi. Dwein bir haftaya kalmadı, kendine geldi. Dario da Michelle'e aşkını itiraf etti ve evlenme teklif etti.

Michelle hiç düşünmeden kabul etti. Düğün hazırlıkları için Dario Milthorn'a geri döndü. Michelle de Permount'ta kaldı. Dört ay sonra düğün Milthorn'da yapılacaktı.

Düğün neredeyse iki gün sürdü. Dario ve Michelle birbirlerini en fazla düğün boyunca bir saat görebildiler. Mario her ne kadar mutlu olsa da aslında mutsuzdu. Küçük kardeşı Lee'ni doğum günüydü budn. Yaşasaydı bugün çiftte eğlence olacaktı.

Carl ise güvenlikten sorumluydu. Adamlarını geceleyin uyumamaları için elinden geleni yapıyordu.

İşte o sırada Milthorn şehrinin ana giriş kapısına bir yabancı yaklaştı. Kapının önünde elinde fenerle Biff bekliyordu.

Biff soğuktan mı korkudan mı bilinmez titriyordu. Yabancıyı görünce heyecanlandı.

Fenerin ışığı yabancının yüzünü aydınlattı. Yabancı bir kadındı. Kadın, " Sen Biff olmalısın" , diye söze başladı.

Biff'den ses çıkmadı. Kıpırdamıyordu. Kadın sözlerine devam etti:

" Bana bak Vatrass'ın soytarısı. Umarım beni kandırmaya çalışmıyorsundur."

" Yok." , diyebildi Biff kısık sesle.

" Bu iyi." , dedi kadın ve gülümsedi.

Düğün bitince Milthorn eski sakin hayatına geri döndü. Michelle sabahın yedisinde uyandığında Dario hala uyumaktaydı. Michelle onu öperek uyandırdı: " Günaydın Prensım."

" Günaydın hayatım."

Birden Michelle'in içinde yine huzursuzluk oluştı. Kalbi sıkışmıştı. Dario dışarı baktı. Güneş yavaş yavaş yükselmeye başlıyordu. Michelle derin nefes alarak , " Güneş yükseliyor. Benim içimde de bir sıkıntı yükseliyor." , dedi. Dario gülümseyerek , "Merak etme aşkım. Artık güvendesin. Milthorn şehrine izinsiz bir kuş bile giremez." , dedi.

En azından Dario yle düşünüyordu. Carl ve Milthorn'un ordusuna güveniyordu. Şehri güvenli bir yerdi. En azından yleydi. Ş ana kadar!...

Geleceğin Karanlık Dünyası

İnsanlığın en büyük sorunu sadece savaşlar, susuzluk ve kirlilik değildi artık. Dünya iki büyük ülkeye ayrılmıştı: Seryen ve Evben. Seryen gücünü doğadan alırdı. Amacı dünyayı pisliklerden temizlemektir. Evben de gücünü teknolojiye dayandırmaktaydı. En çok dahi ve zeki bilim adamları bu ülkeden çıkardı. Amaçları gücü zaten yarıya düşmüş olan güneş kadar yeni bir enerji kaynağı oluşturmaktır.

Bir bilim adamı olan Mehmet de kurtuluşu yeni enerji kaynağında bulmaktaydı. Bunun için dünyanın yarısından bile vazgeçebilirdi. Evben ülkesinde dünyayı nükleer bir patlamayla yok edecek gizli bir silah bulunmaktaydı. Yerini sadece Evben ülkesinin yüce bilim konseyine giren dahi insanlar biliyordu. Mehmet de bunlardan biriydi.

Mehmet'in kişiliğini çözebilecek kadar bilge iki kişi vardı bu dünyada. Biri zaten öleli yirmi yıl olmuştu. Mehmet'in annesi Gamze Hanım'dı bu kişi. Hep oğlunun dünyanın kaderini değiştirebilecek bilgelikte olduğuna inanırdı. Ama oğlunun evinde yaptığı gizli deneyler sonucu oluşan radyasyon onun ölümüne sebep olmuştu. Annesi her ne kadar oğlu için her zaman kendini feda edebileceğini söylese de babası Haluk Bey hiç bir zaman oğlunu affetmedi. Oğlu Mehmet de annesinin cenazesi kaldırıldıktan bir hafta sonra bilim konseyine çağırıldı.

Mehmet'in kişiliğini çözebilecek kadar bilge iki kişi vardı bu dünyada. Biri zaten öleli yirmi yıl olmuştu. Mehmet'in annesi Gamze Hanım'dı bu kişi. Hep oğlunun dünyanın kaderini değiştirebilecek bilgelikte olduğuna inanırdı. Ama oğlunun evinde yaptığı gizli deneyler sonucu oluşan radyasyon onun ölümüne sebep olmuştu. Annesi her ne kadar oğlu için her zaman kendini feda edebileceğini söylese de babası Haluk Bey hiç bir zaman oğlunu affetmedi. Oğlu Mehmet de annesinin cenazesi kaldırıldıktan bir hafta sonra bilim konseyine çağırıldı.

Bilim konseyine katılması için davet aldığı gece kız arkadaşı Sevgi ile buluşacaktı. Ona evlenme teklif edecekti. Çünkü Sevgi ona hep destek olmuştu. Ama bu davet tüm planları bozmuştu. Şimdi bir seçim yapması gerekecekti? Sevgi'yi, konseyin bulunduğu buzlar ülkesi Donvalk'a sürükleyemezdi. Buna hakkı yoktu.

Sevgi, Mehmet'i en az annesi kadar iyi tanırdı. Onun karmaşık kişiliğini çözen ikinci kişiydi. Belki o kadar bilge değildi; ama Mehmet'in gözlerine baktığında sevgilisinin o konseye girmek için yaptığı fedakarlıkları düşündü. Ona engel olamazdı. Hatta ona hep destek olması gerektiğini de fark ederek o da Mehmet'le Donvalk'a gitmeye karar verdi.

Aradan yirmi yıl geçerken, Konsey Başkanı Palapan'ın yardımcılarıyla kendilerine biraz zor da olsa konforlu bir ev tutmuşlardı, bir süre sonra da evlenmişlerdi, ardından iki yıl sonra kızları Ebru doğmuştu. Ebru çok zekiymiş. Özellikle edebiyata meraklıydı. Ona yıllar geçtikçe babasıyla zıtlasmaya başladı. Ona göre babasının başkanlığında yürütülen deneyler tehlikeliydi. Gezegenin sonunu hazırlıyordu.

Ebru on beş yaşına geldiğinde ünlü Donvalk Koleji tarafından edebiyat yeteneği keşfedilmişti. Kısa süre sonra da kolejinde desteğiyle kitapları basılmaya başlamıştı. Ama kitapları sadece edebiyat meraklılarının değil, siyasetçilerinde ilgisi çekmişti. Genelde kitaplarının konusu ülkesinin siyasi yapısını eleştiren nitelikteydi.

O zamanın lakapı Kabak Kaşık olan ünlü siyasetçisi Beren Ustakuğu, yeni başkanlık seçiminde adaylığını koyduğu zaman reklamını Ebru'nun kitaplarını eleştirerek yapmıştı. Ama o zamana kadar uzakta sadece olayları izlemekle geçiren babası Mehmet, artık bir karar vermeye karar verdi. Ya kızına destek olacak ama bu yüzden bilim konseyindeki yerinden olacak, ya da kızına karşı duracak böylece de ailesiyle arasında sorunlar yaşanacaktı. Kararı hemen vermeliydi.

O sıralarda Mehmet'in bir sürü derdi vardı. Bir türlü projeyi yetiştiremiyordu. Bilim Konseyi Başkanı Palapan'ın güvenini sarsmak istemiyordu. Eşi Sevgi her gece ona artık dinlenmesi gerektiği yönünde tavsiyelerde bulunuyor, ardından da her zamanki gibi tartışıyorlardı. Ama asıl büyük dert artık yaşlandığı zaman iyice çekilmez olmuş babası Haluk Bey'in de ziyarete gelmiş olmasıydı. Sonunda tüm bu dertlerini düşünürken aklına ilginç bir şey geldi. Uzun zamandır eşiyle bir lokantada akşam yemeği yememişlerdi. Belki yemekte ona dertlerini paylaşabilir ve karar verirken onun desteğini alabilirdi.

Sevgi, eşinin bu akşam lokantada yemek yiyelim mi önerisini duyunca önce bir bocalamıştı. Uzun zaman olmuştu ikisi birlikte dışarı çıkmayalı. Bunun arkasında bir şeyler olabilir diye kuşkulanıyordu. Ama yine de öneriye sıcak baktı. Mermer Tepesi'ndeki ünlü balık restoranına gitmeye karar verdiler sonunda.

Mermer Restoranı bayağı tarihi bir yerdin aslında. Ünlü siyasetçiler, sanatçılar hep burayı şerefletendirirdi. Bu gece de orayı şerefletirecek kişi başkan adayı Beren Ustakuğu'ydü. Sevgi ve Mehmet garsona siparişlerini verdikten bir süre sonra restorana iki korumasıyla gelmişti. Mehmet kızına en ağır eleştirilerde bulunan bu kibirli siyasetçiyi görünce sinirlerine hakim olmakta zorlandı.

Sevgi, Mehmet tam ayağa kalkıyordu ki elleriyle eşinin bileğini kavradı: "Sakinleşmelisin.", dedi. Ama Beren Bey de çoktan ikisini farketmişti. Gülümseyerek yanlarına gitti. İki koruması da arkasından onu izledi. Son derece gıcık bir gülümseme eşliğinde: "Ne büyük bir tesadüf.", dedi. Küçükluğünden beri ne zaman strese girse sol kaşındaki kaslar atmaya başlardı Mehmet'in. Yine öyle olmuştu. Sevgi'nin bileğini kavrayan elleri gevşemeye başladığı anda ayağa fırlayıp siyasetçiye sıkı bir yumruk patlattı.

Siyasetçi yumruğun şiddetiyle yere yıkıldı. Anlaşılan bayılmıştı. İki koruma elektro-tabancalarını çıkarttı. Sevgi de ayağa kalkmıştı. Restoranın sahibi Fikret Bey aralarına girdi: "Lütfen sakın olun. Olayı büyütmeyin.", dedi.

Yeniden Doğuş

1. Bölüm "İki farklı yerde..."

1971, Veber Kasabası

Soğuk geçen kış ayının ardından yeniden güneş tüm ihtişamıyla yüzünü göstermişti. Ama kasaba halkının kış mevsiminin yol açtığı zararı kapatması tüm bahar aylarını çalışmakla geçirmelerine yol açmıştı. Tarım alanları soğuktan işlenmez hale gelmiş. Evlerin damları geçen hafta olan şiddetli fırtınanın sebep olduğu yıldırımlar yüzünden aşırı masraf gerektiren tamir ve bakım işini çıkartmıştı bir de. Çocukların çoğu ise hastalıktan okullarına gidememişti. Eğitimleri yarım kalmıştı. Kış ortasında ortaya çıkan salgın ise çoğu yeni doğan bebeğin ölümüne yol açmıştı. Her şey bunlarla da sınırlı değildi. Her hafta sonu gizemli şekilde on beş, on altı yaşlarında bir kız çocuğu kaybolmaktaydı. Hiç birinden bir daha haber alınamamıştı. Kış mevsiminin getirdiği hava koşulları da aramayı zorlaştırıyordu. Dağlardan inen kurt sürüleri de buna dahildi. Bahar gelip soğuk havanın getirdiği tüm zararları karşılayacağını umdutları güneş her gün artık düzenli bir biçimde gündüz vakitlerini aydınlattığından beri kaybolan yirmi kız çocuğun aranmasına yeniden başlanılmıştı.

Kasabanın en yaşlısı Rukil'e göre kızların kaybolmasının tek bir sebebi vardı: Her yüz yılda bir olduğu gibi yine kendine gelin seçmeye geldi. Kim diye sorduklarında da cevap veremiyordu.

Titremeye başlıyordu kuru ve çatlamış dudakları.

Zaten neredeyse hiç kimse yaşlı adamın dediğiyle ilgilenmiyordu. Eski efsaneler diye geçiştiriyorlardı. Kaybolan kızlarının peşine düşen aileler de hiç kasabanın sorunlarıyla ilgilenmeyen ülkelerinin başındakileri suçluyordu.

Verber, Herferger Ülkesinin Güney Ak Dağlarının doğu ucunda yer alan ulaşılması arabayla aylar alan bir kasabaydı. Arada bir ülkenin başındaki kişilerin başına kasaba aklına geldiğinde helikopter vasıtasıyla yardım paketleri yolluyorlardı. Ama yine de bu yetersizdi. Öğretmen de doktor da çok azdı kasabada. Kimse de orda zaten öğretmenlik veya doktorluk yapmak istemiyordu.

Sadece bu kasabada büyümüş sonra okumak için ülkenin iyi okullarına gitmiş kişiler, meslek sahibi olduklarında buraya çalışmak için gönüllü oluyorlardı.

Bunlardan biri de okulun üç öğretmeninden en genci olan Aiden'dı. Aiden'in fiziksel özelliklerine bakarak etkilenmemek kasabada evlenme çağına gelmiş hiç bir kız için mümkün değildi. Ama onun gözü kilisenin sahibi Henry'nin kızı Elisa'daydı.

Haftasonu gönüllü olarak arama çalışmalarına katılacaktı. Ama önce Elisa'yla dışarıda bir yürüyüşe çıkacaktı. Aynaya baktı. Alt dudağının altındaki sakalını düzeltti. Saçlarının uzayan kısımlarını makasla kesti. Kasabada alınabilecek en pahalı parfümü sıktı. Her türlü kişisel bakım işini kendisi yapardı. Pek berbere de gittiği yoktu.

Aynı zaman diliminde Elisa da, Aiden'dan biraz daha fazla abartıya kaçacak şekilde süslenmekteydi. Ablasının ona hediye ettiği ruju ilk defa kullanıyordu. Koyu kırmızı rengin kendisine yakıştığını düşünürken aynadaki yansıması ona biraz farklı geldi bir an için. Sanki kırışmış göz kapaklarıyla, yaşlı elleriyle ona bakan başka biri vardı aynada.

Kendine gelmesi pek uzun sürmedi. Babası Henry, kızının hazırladığı kahvaltısını ederken bugün yapacağı şeyleri kafasında tartıyordu. Elisa merdivenlerden hızla inip babasının yanağından öptü: "Elisa, bugün normalden biraz daha mutlu görünüyorsun. Bu beni mutlu etmiyor değil ama."

Elisa askılıktan yağmurluğunu alırken babasına:

"Fırına koyduğum keki sakın elleme, emi baba? İki saati var çıkması için. Ben bir saate döneceğim zaten. Bugün giyeceğin pantolonunu da ütüledim. Yatağının üstüne koydum. Görüşürüz."

"Elisa!", diye arkasından seslense de Henry, çoktan kapı kapanmıştı.

Verber kasabasına fazla uzak olmayan bir kale vardı. Kalenin son sahibi bundan beş yüz sene önce hayata gözlerini yummuştu. Şimdi kalenin sahibi başka biriydi. Yüz yıllık uykusundan kalkmıştı. Gözlerindeki buz mavisi renk, kendi kişiliğinin bir yansıması gibiydi. Buz gibi vicdanı vardı. Pelerinin düzeltirken kalenin en geniş balkonuna çıktı. Güneş ne kadar kızgın olursa olsun bu sefer savaşı kendisi kazanacaktı. İlerden gelen hırlama seslerinden beklediği misafirin geldiğini anladı: Bembeyaz kürkü ve acımasız duruşuyla bir kurt adam.

Kurt adam kalenin içine girdikten bir süre sonra değişim geçirdi ve tıknaz bir adama dönüştü. O sırada kalenin sahibi de yanına yaklaşmaktaydı. Güler yüzlü görünmeye çalışarak:

"Dışarıdaki güneşe ardırmadan, gecenin sana ay ışığını sunmasını beklemeden, istediğin vakit korkusuz ve acımasız bir yaratığa dönüşmek nasıl bir duygu?", diye sordu.

Tıknaz adam nefes nefeseydi. Konuşmaya gayret göstererek:

"İlacının bir sorunu var ama."

Kalenin sahibi şaşırılmış görünerek: "Neymiş?", diye sordu.

"Beni daha vahşi ve aç birine dönüştürdü."

"Daha iyi ya. Olması gereken bu zaten."

"Ama sen bir vampir değil misin? Kan içmeden, hem de güneşe çıkarak bunca saat nasıl dolaşabiliyorsun?"

Buz mavisi gözleri tıknaz adamı süzerken kalenin sahibi gülümseyerek:

"Belki de bir vampir değilimdir.", dedi ve arkasında sakladığı tabancayı çıkartıp adamı alnından vurdu.

Tıknaz adamın cesedine bakarken: "Biliyorum. Yalancının tekiyim. Ama ne yapabilirim? Sana yapacağım deneyde ihtiyacım olacak."

Elisa ve Aiden on beş dakika boyunca pek fazla konuşmadan ormanın içinde dolaştılar. Etraftaki kuş seslerini, sincapların fındık yerken çıkarttıkları sesler ve daha nice huzur getiren sesleri dinlemek onları konuşarak ormanın ahengini bozmak istememelerine neden oluyordu. Sadece gözlerine birbirlerine bakmak, bazen konuşmaktan daha anlamlı oluyordu.

Ormanın yakınındaki göle gittiklerinde artık daha rahat davranabilirlerdi. Elisa göle elini soktu. Buz gibi su birden hoşuna gitti. Ama ayaklarını sokmaya cesaret edemedi.

Aiden birden ayakkabılarını çıkartmaya başladı: "Biraz sersemlemiş gibi hissediyorum. İznin olursa biraz yüzeceğim."

Elisa şaşırmıştı: "Mayonu filan mı getirdin? Deseydin ben de..."

"Hayır. Böyle şeylere gerek yok. O türlü kurallara böyle unutulmuş bir yerde uymanın gereği var mı?"

Pantolonunu ve gömleğini çıkartırken ne kadar Aiden rahat davranıyorsa Elisa, onun kıyafetlerini üstün körü çimlere fırlatmasını izlerken birden utandığını farkediyordu. Aiden her sabah koşardı yaklaşık yarım saat bir saat arası bir süre zarfında. Bunun yanında özel okulda okurken yüzme sporuyla ilgilendiğinden vücudunu geliştirmişti.

Aiden buz gibi sulara tereddüt etmeden girdi. Titrediğini ya belli etmiyordu ya da soğuk ona pek etki etmiyordu. Elisa onu sadece izlemekle yetindi. Birden aklına küçüklük anıları geldi. Babasının on yaşındayken oduncu Jebr'in oğluyla tanıştırdığı gün hayatının dönüm noktalarından biriydi. O güne kadar sadece komşusunun oğlu ve en yakın arkadaşı olarak gördüğü Aiden bunu çok kıskanmış, ertesi gün sudan bir sebepten oduncunun oğluyla kavga etmişti. Kavganın sudan sebebi Elisa'nın ne kadar güzel bir kız olduğunu çocuğun en az on defa tekrar etmesiydi.

İki yıl aradan sonra ilk defa Aiden, Elisa'dan hoşlandığını itiraf etmişti. Daha on iki yaşında oldukları içinse aileleri bu olayları aralarında gülerек anlatmaktaydı. On beş yaşına geldiklerinde iş biraz ciddiye binmişti. Elisa'nın babası Henry, ikisini uygunsuz bir vaziyette yakalamıştı. Henry aynı zamanda din adamı olduğu için normalden biraz daha fazla tepki göstermişti. Zaten bir süre sonra da özel bir okuldan Aiden'in babasına ilginç bir teklif gelmişti. Karlı bir günde gelen bir posta tüm olayların unutulmasını sağlamıştı. Aiden özel okula okumaya gitmişti. Henry ile Aiden'in babası yine eskisi gibi iki iyi arkadaş olmuşlardı.

Elisa'nın sağ omuzuna damlayan iki damla su anılarından uzaklaşmasını sağlamıştı. Aiden gölden çıkmıştı ve Elisa'yı seyretmekteydi. Gözleri masmaviydi. Elisa'nın kiler de Kahverengiydi. Sade bir güzelliği vardı. Aiden birden sessizliği bozdu: "Seni eski bir dostumla tanıştırmak istiyorum."

"Şimdi mi? Peki ya aramaya katılmayacak mısın?"

"Merak etme. Benim için çok önemli biri."

Elisa hiç bir şey anlamamıştı: "Sen iyi misin? Eski bir dostun olsa ben bilirdim herhalde."

Birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz."

Aiden birden bocalar gibi olmuştu. Sonra: "Hayır. Bu o kadar da eski değil. Sana belki de hiç bahsetmemişimdir. Haydi gidelim.", dedi ve elini Elisa'ya uzattı.

Elisa, Aiden'in elini tuttuğunda garip bir duyduya kapıldı. Yabancı bir adamın elini tutmuş gibi hissetti.

Henry kilisesinin önünü temizlemekteydi. Kiliseye pelerinli biri yaklaşmaktaydı. Henry gözlüğünü içerde unuttuğu için önce çıkartamadı geleni: "Kimsiniz?", diye sordu.

Siyah şapkasını başından çıkarttıktan sonra gelen kişi sevecen bir sesle:

"Benim. Aiden. Bugün Elisa'yla dışarı yürüyüşe çıkacaktık. Ama beklediğim halde gelmedi. Acaba bir sorun mu var? Biliyorsunuz. Arama çalışmasına da katılmam lazım."

Henry süpürgeyi duvara dayadı. Sonra iyice Aiden'a yaklaştı. Aiden'in kahverengi gözlerine baktı. Sade bir yakışıklılığı vardı Aiden'in.

"Dışarı çıkmalı bir saati geçti. Şimdi ben de merak ettim. Bana çıkmadan önce bir saate kadar gelirim demişti."

Kalenin duvarlarında birbirinden değişik tablolar vardı. En ilginç ise bu kalenin bundan önceki sahibinin kızının çizdiği tabloydu. Resimde Gümüş renkli bir kabzası olan sivri ucu yukarıda bir kılıç vardı. Resmin arka planı tamamiyle kan kırmızısı renge boyanmıştı. Kalenin şimdiki sahibi uzun uzun bu resmi inceledi.

"Yıllardır resmin anlamını araştırıp durdum. Artık her şey çözülmek üzere."

Elindeki kadehde koyu kırmızı renkli bir sıvı vardı. Onu tabloya fırlattı. Bir süre sonra tabloya sıçrayan garip sıvı resim tarafından emildi. Adamın gülümsemesi birden söndü: "Daha ne kadar pis kan istiyorsun?&", diye tabloya bağırırdı.

İyice tedirgin olmuştu Elisa. Aiden'in onu nereye götürmek istediğini merak ediyordu. Ama bir tarafı öğrenmemesinin daha iyi olacağını söylüyordu. Aiden tekrar Elisa'ya baktı o mavi gözleriyle.

Elisa'ya yaklaştı ve ilerde pek seçilemeyen gölgede kalmış yeri gösterdi: "İşte orası bahsettiğim kişinin evi."

Gölgeye yaklaştıkça Elisa oranın bir kulübe olduğunu fark etti. Biri kulubenin önünde odun kesmekteydi baltasıyla. Elisa onu tanıdı.

"Sen!"

Şaşkınlığı bir süre geçmedi. Görmeyi umduğu son kişiydi bu. Aiden'in neden bu kadar garip davrandığının şimdi farkına varmıştı.

Baltasını yere bıraktıktan sonra adam onlara yaklaştı. Kömür karası saçları vardı. Elleri saatlerce odun kesmekten kirlenmişti. Ama gülümsemesi hiç silinmiyordu oduncunun.

"Gerçekten yüz defa anlatılıp bu konu yüzünden dayak yemeye deyecek kadar güzel olan bir bayanı görme şerefine erişmemin sebebini öğrenebilir miyim?"

1. Bölümün Sonu

2. Bölüm "Oduncu Kuzen"

Jack, Elisa'nın babasının en küçük kardeşi oduncu Jebr'in tek oğluydu. İlk defa Elisa, onla on yaşındayken tanışmıştı. Aiden'in, Jack'in Elisa'nın kuzeni olduğunu öğrenmesi ancak aralarında çıkan ve sonu Jack'in burnunun kırılmasıyla sonuçlanan kavgadan sonra olmuştu. Yaptığından utansa da Elisa'nın bu olay hoşuna gitmişti. İlk kez bir erkek kendisini kıskandığı için olay çıkartmıştı. Jack, kuzeninin çok güzel olduğunu defalarca gün boyu tekrar edip durmuştu: "Bir peri kızı resmen!"

Jebr ile Henry arası aslında yıllarca kötüydü. Babaları ölünce babasının yaptırdığı kiliseyi yıkmak istemişti Jebr. Bir firma oraya apartmak dikecek, iki daireyi de onlara verecekti. Henry, babasının mirasına sahip çıkınca araları açılmıştı. On beş yıl sonra Henry karısının ölüm haberini aldığı anda Jebr, kardeşinin yanına acısını paylaşmaya gitti. Daha on yaşında olan Elisa, daha annesinin kaybetmenin getirdiği acıyla boğuşurken bir de iki tane tanımadığı akrabayla karşılaşmıştı. Aiden ve Jack arasında olan sürtüşmeden bir iki sonra Jebr ve oğlu tekrar evlerine geri dönmüştü. Ama Aiden, yaptığına çok pişmandı ve kendini affettiremeden Jack'in ayrılmasına üzülüyordu. Tabi bunun yanında Elisa'nın kendisine olan ilgisi de hoşuna gidiyordu.

On iki yıl sonra, Mukter Korusunun yakınında eski bir kulübede tüm bu anılar ardı ardına tekrar hatırlandıkça kah üçünün yüzünde gülümsemeler oluşuyordu, kah birbirlerine sarılarak ağlamalarına sebep oluyordu.

"Eski bir dost ha?", dedi Elisa gülümsemesini sürdürerek.

Kalenin sahibi kalenin en üst katına çıktı. En üst katı kombine kütüphaneye çevirmişti. Masanın üzerine bıraktığı kalın kitabı eline aldı. Üzerindeki tozları üfleyip kapağını açtı. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi. Sinirliydi. Elleri titriyordu.

"Neden olmuyor? Her şeyi denedim. Kitaba harfiyen uydum. Zamanım azalıyor. Yüz yıllık uykumun bana kazandırdığı güç ve enerji bana yetmemeye başladı."

O anlık öfkeyle kitabı fırlattı. İki eliyle alnını oluşturmaya başladı. Birden etraf sisle dolmaya başladı. Arkasından yaklaşan tehlikeyi farketmesi uzun sürmemişti.

Gölge formunda dolaşan bir büyücüydü arkasından sinsice yaklaşan. Hala gölgeler içindeydi. Soğuk ve gaddar bir ses tonuyla konuşuyordu:

"Hala kitaptaki laneti bozmayı başaramadın mı?"

"Sen de kimsin?"

"Tam yüz yıl oldu, Kelf. Hala unutamıyorsun o gece yaptıklarını."

"Amacın ne?"

"Sence ne olabilir? Bir düşün bakalım."

Buz mavisi gözleri bir anda daha da büyüdü kale sahibinin. Dehşet dolu bir yüzle: "İntikam mı?", diye sordu.

On gündür mağaradan çıkamamıştı. Artık açlığa ve susuzluğa dayanamayacaktı. Son bir gayretle ayağa kalkmayı denedi. Pençelerinden destek aldı. Güneşe lanet okurken dönüşümünün tek suçlusunun kim olduğuna adı gibi emindi güçsüz düşen kurt adam. Kahverengi postundaki pislikleri temizlemeye çalıştı. İyice mağaranın dibine çekildi. Hırlamaya benzeyen bir sesle: "Neden eski halime dönemiyorum gündüz olduğu halde?", diye söylendi.

2. Bölümün Sonu

Efsaneler

Güneş sisteminin bayağı bir uzağında adı Neirama olan bir yıldızın korumasında olan yedi gezegenden yıldızlarına olan uzaklık sıralamasına göre üçüncü sırada olan Merkil gezegeninde geçen bir hikayeden bahsetmek istiyorum size, eğer arzu ederseniz.

Alın elinize sıcak kahvenizi, uzatın ayaklarınızı şömineye doğru. Benim sahip olduğum bu handa başkalarını rahatsız etmediğiniz sürece her türlü rahatınıza uygun hareketi sergileyebilirsiniz. Benim adım Hanferg. Soyadım yoktur. Bu ömrümün yetmiş yılını geçirdiğim handa, öğrendiğim tüm destanları ve öyküleri sizlerle paylaşmak kendime edindiğim bir görevdir. Bugün size bir o kadar ilginç bir o kadar acıklı bir öykü anlatacağım. Tabi ağrıyan dizlerime kızım Serper sıcak bir battaniye getirebilmeyi başarırsa... Galiba kızımın gözlerinin ışıltısından anladığım kadarıyla sevdiği kişi de buralarda bir yerde. Ondandır sakarlığı...

Derler ki her yıldız üstüne düşünme yapmakla yükümlüdür. Sonuçta ısıldıyan bir top kendileri. Ama bir yıldız daha var ki aslında kendisi bir tanrı olur. İsmi Neirama'dır. Elinde tuttuğu asadan yayılan ışık ve ısı kendisini çevreleyen yedi gezegeni aydınlatır ve korur.

Bu sistemin tek canlı bulunduran gezegeni olan Merkil'de de bir ırk bizim insanlar kadar gelişmiştir. İsimleri belirsizlerdir. Çünkü insanların gözlerinin algıyamadığı bir boyutun yaşamlarını sağlarlar. Bulundukları toprak parçası da yalnızca maddesel dünyada bir yer sahibi olma mecburiyetinden kaynaklanan bir içgüdüden ibarettir.

Orta Vadi Versiyon İki

Savaşın kaçınılmaz olduğunu bilmesine rağmen hala içinde bir umut taşımaktaydı. Çevresindeki insanlar ondan da bunu istiyordu zaten. O kendi kurduğu tarikatın lideriydi. Işığa giden bu yolda ona inanan insanları tehdit eden kötülüğe karşı savaşacaktı. Şimdi savaşın yapılacağı meydana yakın kurulan dev bir çadırdaki komutanlarla toplantı yapmaktaydı. Her biri cesur ve savaşa daima hazırdılar. Özellikle ata binmedeki ustalığı ve parlak zekasıyla nam salmış Komutan Thordan'ın sözleri onu o günlerde en çok etkileyen şeylerden biriydi. Nazikçe önce diğer komutanların konuşmasının bitmesini beklemişti Thordan. Sapsarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Liderine döndü ve: "Siz bizim liderimizsiniz. Bu ana kadar hep sizi takip ettik. Ama bize bazı şeyleri anlatmamaktaki ısrarınıza hala anlam veremiyorum, Ak Rahip."

Cübbesinin bembeyaz olmasının yanında saçlarının da küçüklüğünden beri beyaz renkte olduğu için inananları tarafından ona bu unvan verilmişti. O da onu hep takip edenleri kırmamak adına bu unvanı kabul etmişti. İnananlarına karşı hep dürüst olmuştu. Bir konu hariç. Onun da bir sebebi vardı. Dehşetin ardına saklanmış asıl kötülükten halkını korumak adına inananlarına her şeyi anlatmamayı seçmişti. Ama artık vakit gelmişti. Bu sırrı açıklamak zorundaydı.

Ak Rahip sırayla masanın çevresinde ona dikkatli gözlerle bakan komutanları tek tek gözleriyle süzdü. Acaba onlar bu sırrı taşıyabilecek kadar güvenilirler mi diye düşünmekteydi. Sonunda en çok güven hissettiği kişiye döndü: "Sırrımı merak ediyorsun demek.", dedi Thordan'a.

Ak Rahip cevap beklemeden diğer komutanlara nazikçe: "Lütfen beni herkes tarafından güvenilirliğiyle tanınan Komutan Thordan'la başbaşa bırakabilir misiniz? Sırrı hepinize daha açıklayabileceğimi sanmıyorum.", dedi biraz imalı bir tonda.

Önce komutanlar buna anlam veremediler. Neden Thordan diye düşündüler. Onlara göre onlar da en az Thordan kadar güvenilirdi. Ama karşı çıkacak kadar da cesur değildiler. O yüzden bir şey demeden yavaşça çadırdan çıktılar.

Diğer komutanlar gidince Ak Rahip masanın üstündeki toprak kavonuzunu aldı. İçinde kırmızı şarap vardı. Biraz bardağına döktükten sonra masaya kavonuzu geri koydu. Bir yudum şarabından içtikten sonra: "Shaklan hakkında neler biliyorsun?", diye sordu Komutan Thordan'a.

Thordan biraz düşündükten sonra: "İblis Lordu tarafından dünyaya dehşet saçması için ilk gönderilen şeytanın yordakçılarından biri diye biliyorum."

"Doğru biliyormuşsun. Ama arada bazı eksik taraflar var."

Thordan heyecanlı bir tonda: "Ama o sadece bir efsaneden ibaret değil miydi?"

"İşte bu da doğru bilmediğin tarafı."

"Yoksa savaşacağımız düşmanlarımızın başında o mu var?" dedi dehşetle Thordan.

Ak Rahip omuzlarını düşürerek: "Gerçekler bazen korkunç olabiliyor."

Thordan'ın yüz ifadesi normale tekrar dönünce Ak Rahip ikinci sorusunu yöneltti: "Peki Ak Kolye hakkında ne biliyorsun?"

Thordan yavaşça sol işaret parmağıyla Ak Rahip'in boynundaki ışıldayan kolyeyi gösterdi.

Ak Rahip kolyesini sol avucunun arasına aldı koruma içgüdüleriyle: "Bu yalnızca benim tarikatımın simgesi değil, Thordan. Bu aynı zamanda kötülüğün simgesi de."

Thordan kafasını topallamaya çalıştı: "Efendim? Bu nasıl olur?"

"İstersen kısaca hikayeyi anlatayım.", dedi Ak Rahip yüzü iyice kaskatı kesilmiş Thordan'ın sakinleşmesini beklerken.

"İblis Lordu güvendiği altı kara büyücüsüyle birlikte uzun yıllardan beri kötülüğü muhafaza edebilecekleri ve diledikleri zaman da onun gücünden faydalanabilecekleri bir büyü üzerinde çalışmaktaydı. Sonunda bu kolyeyi yaptılar. Ama o sırada bu evreni yaratmakla meşgul olan Tanrı uzun süre sessizliğini koruyan iblisin ne yaptığını öğrenmek için güvendiği askerlerinden birini yolladı. Eskiden Tanrı'nın safhındayken ki ismi bilinmiyor. Ama İblis Lordu'nun yaptığı korkunç bir lanetle yeni bir kimliğe bürünüp kendine Shaklan ismini koydu. Bu ilk yordakçıydı. Sonra diğerleri de geldi. Tanrı en sevdiği askerinin taraf değiştirdiğini öğrenince iyiden iyiye öfkelenildi. Bu normal bir durum değildi. Çünkü herkes tarafından bilindiği gibi o her hatayı affeden biri olarak bilinir. Ama şimdi durum değişmişti. Gerçi İblis Lordu'nun bu durum umrunda değildi. Çünkü istediği şeyi elde etmişti. Kötülüğü istediği yere yayabilecekti artık. İlk hedefi de doğal olarak Tanrı'nın en büyük eseri evrenden başkası değildi. O zamanlar daha evrende yıldızlar kendilerine itaat edecek kadar gezegen bile bulamıştı. Ama bir tanesi kendine yetecek kadar bulmuştu. Bu da İblis Lordu'nun dikkatini çekmişti. Gücü fazla büyük olmasına rağmen ısısı diğer yıldızlardan kat be kat daha büyüktü.", diye hikayesini anlatırken Ak Rahip çadırın tepesindeki delikten gözükken dev ışıldayan sarı topu gösterdi.

"İblis Lordu kolyeyi yıldızla doğru tuttu. Ama evren ne de olsa Tanrı'nın eserlerinden en güzellerinden biriydi kolayca kirletilemeyecek kadar. Yıldız beklediğinden daha çok dayanmıştı. Sonunda tam İblis Lordu istediğini elde ediyordu ki yıldız eskisinden daha da güçlü ışıdamaya başladı. Kolyeden yayılan kötülük kaçacak delik aradı. Işık normale döndüğünde İblis Lordu farketmişti ki kolyenin içinden yayılan artık kötülük değil yıldızın güçlü ışığıydı. O anda İblis Lordu Tanrı'nın katından bile duyulacak kadar güçlükte nefretle haykırmaya başladı ve büyük bir hata yaptı. Tanrı'nın adını aldığı yetmezmiş gibi ona

küfür de etti.”

Thordan “Peki Tanrı’nın gerçek adını siz biliyor musunuz?, diye sordu.

Ak Rahip gülümseyerek: “Aslına bakarsan gerçek ismi hala muamma. İblis Lordu’nunda asıl ismini söylemediğine eminim. Ama hiç bir katip Tanrı’nın tüm isimlerini yazacak kadar yaşayamaz herhalde.”
“O kadar çok mu ismi var?”

“Tahmin bile edemezsin. Ama hikayeye geri dönecek olursak, işte o sırada kolye asıl amacından sapmıştı. Artık kötülük adına değil tam tersi ona karşı duran bir güçtü. Tanrı tabi ki bu kadar hakarete karşı sakince duramazdı. Ama İblis Lorduna bir şans daha tanıdı. Sonunda İblis Lordu yapacak bir şeyi kalmadığını farkedince kolyeyi Tanrı’ya teslim etti ve onun için özel olarak hazırlanan hapisanesine yollandı. Bu hiç bitmeyecek bir mahkumiyet olacaktı. Ama en azından hala Tanrı’nın boyutundan atılmamıştı yani kısaca yok edilmemişti.”

“Peki Shaklan’a ne oldu?”

“Dünya’da kaldı.”

“Nasıl Tanrı böyle bir şeye izin verdi?”

“Tanrı’nın hiç bilmediğimiz yönleri de vardır. Sonuçta o bizi yarattı. Onu kimse tam olarak tanıyamaz. Ama tahminen hala Shaklan’ı eski güvendiği askerine döneceği günü bekliyordu.”

“Ama bildiğim kadarıyla İblis Lordu’nun laneti hiç geçmezmiş. Yani Shaklan için hiç umut yok yani.”

“Tabi aslında öyle. Ama her büyü’nün muhakkak ki tersi vardır. Her zehrin panzehiri olduğu gibi. Yeter ki araştırsın.”

“Peki açıklamadığınız son kısım kaldı, efendim. Bu kolye size nasıl geçti?”

Ak Rahip kolyeyi boynundan çıkartıp Thordan’a uzattı. Thordan aslında hep kolyeyi yakından incelemek istemişti. Ama yapamazdı. Ak Rahip’in özel eşyasına dokunmak kendi inancına tersti. Sonunda Ak Rahip kolyeyi Thordan’ın gözünü önünden çekti: “Kısaca şöyle açıklayabilirim sana , Thordan. Ben aslında Shaklan’ım diyebilirim.”, dedi sakince.

O sırada Thordan korkudan ne yapacağını şaşırdı. Çadırdan çıkmak istedi. Ama kimseye bu dinlediği şeyleri anlatamazdı. Yutkundu. Sakince: “Anlamadım, efendim.”, dedi. Duyduğu şeyin yanlış olduğunu öğrenmek istiyordu rahat bir nefes almak için.

“Doğru duydu Thordan. Ben Shaklan’ım ama. Şavaşaacağın Shaklan değil. O hala dışarıda dünyaya kötülük yaymakla meşgul.”

“Peki siz tam olarak kimsiniz? Kardeşi filan mı?”

Ak Rahip gülmeye başladı: “İşte bu bayağı komikti. Hayır öteki tarafta kardeşlik diye bir şey yoktur. En azından senin düşündüğün gibi. Ben onun ruh ikiziyim. Kısaca onun iyi tarafıyım. İkimiz bir zamanlar aynı bedeni paylaşıyorduk. Ta ki kolyeden yansıyan ışık ruhlarımızı ayırana kadar. Onun için benim tam bir ismim yok. Kendime Shaklan diyemem. Ben kötülük için yaratıldım. Dedğim gibi Shaklan’ın yok edilmemesinin tek sebebi benim. O yok olursa ben de yok olurum. Çünkü biz birbirimize bağlıyız. Tanrı en sevdiği evladını kaybetmek istemiyor.”

“Peki onu nasıl yenebiliriz?”

“Kolyenin gücü içindeki devasa boşluk. Kolyeyi kullanabilecek bilgelikte olan her kimse istediği her şeyi kolyenin içine hapsedebilir. Yok edemez; ama saf dışı bırakabilir. Anlatabildim mi?”

Thordan Ak Rahip’in elinde parlayan kolyeye bakarken ona hayran kaldığı farketti ve sanki kendini kolyenin gücü karşısında çok güçsüz hissetti. Sonra Ak Rahip’e dönüp: “İsterseniz ben diğer komutanlara haber veriyim. Orduyu hazırlamaya başlayalım. Yarın anlaşılan büyük bir gün olacak.”
Tam çadırdan çıkıyordu ki Ak Rahip arkasından seslendi: “Sana güvenebileceğimi biliyordum, Komutan Thordan.”, dedi sevecen bir sesle. Thordan sadece bakmakla yetindi. Sonra gülümsedi ve çadırdan çıktı. Rüzgarın sert estiğini farketti önce. Sonra deminki olayın gerçek olup olmadığını düşündü. Gerçekten de bazen sadece yalanlarla yaşamak daha kolaymış diye düşündü gerçeğin ağır sorumluluğu karşısında ezildiğini düşündüğü bir an. Sonra ne diyorum ben ya diye kendine kızdı.

“Savaş yalnızca acı getirmez. Fiziki acının yanında asıl getirdiği bir de manevi acı vardır. Ailenden, sevdiğinden ayrıldığı o an, sadece vatanını koruma içgüdününe yenik düşmene, bütün hedeflerini, isteklerini, inançlarını aklından çıkartmana, tek düşünceni kana ve düşmandan gelen çığlığın bedenini ne kadar da rahatlatıyormuş gibi hissettiğini düşündüğün zamana ayırmana sebep olmaz. Aynı zamanda kendini ikili bir oyun içinde hissetmene sebep olur. Hangi taraf haklı kimin umrunda? Sen sadece savaş der beyninin içinden bir ses. Hayır bu beyninden gelmiyordur, bu ses arkandan emirler yaydıran komutanından geliyordur. Maalesef o komutanlardan biri de ben olacağım yakında yapılacak olan savaşta...”

Okuma-yazmayı hep öğrenmek istemişti Komutan Thordan. Günlüğünü yatağının altına koyduğu sırada çadırının kapısı yerine geçen perdelik sert gelen bir rüzgar yüzünden açılmıştı. Bir üşümedir almıştı Thordan’ı. Küçüklüğünü düşündü. Onun yaşadığı yerde tek eğitim at ve kılıç üzerine olurdu. Her ne kadar çok istese de okuma-yazmayı çevresinde bilen pek fazla insan yoktu. Eğitimin önemi üzerinde özellikle duran Işık Tarikatıyla bu sayede tanışmıştı. O sırada zaten tanınmış bir yüzbaşı olmuştu bile. Ak Rahip’in kısa zamanda en sevdiği askeri olmuştu. Sonunda komutanlığa kadar yükselmesini sağlamıştı. En büyük tutkusunu okuma-yazmayı öğrenme isteğini gerçekleştiren Ak

Rahip'e çok şey borçluydu. O asla borcunu unutmazdı.

Yatağına yattıktan sonra her ne kadar çok üşüse de usanmışlığından perdeyi çekmek gelmedi. O soğukta uyuyakaldı.

Sabah uyandığında üşütmüştü. Burnu tıkanmıştı. Boğazları da sanki kızgın kömür varmışçasına yanıyordu. Yataktan doğrulmaya çalıştığında da vücudunun her yerinde zonklama hissetti. Kendi salaklığına kızdı. Ama bir komutan olarak sorumlulukları vardı. Zorlandığı halde bunu belli etmedi. Yavaşça giyindi ve yemek pişirilen çadıra doğru yöneldi. Bugün dün gecedan bile daha soğuktu. Güneş yüzünü hiç göstermemeye kararlıydı. Çünkü Ak Rahip'le olan konuşmasını düşündü. O anda Güneş tepelerinde ısıtılıyordu. Sanki şimdi çok uzak bir zamanda olan bir olaymış gibi düşündü bir an için. Rütbesine rağmen askerlerinin yanında yemeyi hep tercih etmişti. Bu sayede de askerlerinin ona karşı güveni ve sempatisi de artmış oluyordu. Ama o bu sebepten dolayı yapmıyordu. Daha çok tanımlayamadığı bir rahatlama duygusu hissediyordu bu masum askerlerin yanında. O her biri çıkar peşinde koşan komutanların yanında her kahvaltı yaptığında sohbetin konusu hep ganimetlere kayıyordu. Bu çadırda ise askerler ailesinden, arzularından ve masum duygularından bahsediyorlardı. Bu Thordan'ın daha çok hoşuna gidiyordu.

Kahvaltısını bitirince Ak Rahip'in çadırına yöneldi. Umarım o da kahvaltısını bitirmişti diye düşünürken birden hasta olduğu vücut unutturmak istemiyormuşçasına midesine korkunç bir ağrı girdi. Hemen kimsenin görmemesi umuduyla bir ağacın arkasına koştu. En az üç kere ardı ardına kustu. Boğazı her seferinde daha beter yanıyordu. Sanki midesi kahvaltıda yediği şeyleri kabul etmemişti. Tek tek geri postalamaya karar vermişti.

Tam olarak bulantısının geçtiğine emin oluncaya kadar bir süre daha ağacın arkasında bekledi. O sırada bulutlar dağılmıştı. Güneş yine kendini göstermişti. Birden Thordan kendini daha sağlıklı hissetmişti. Gökyüzüne dönüp içinden güneşe teşekkür ettikten sonra Ak Rahip'in çadırına gitti.

Ak Rahip yeni cübbesini giymişti. Çünkü cübbesinden tek farkı kol kısmının daha bol olmasıydı. O da diğer tüm cübbeleri gibi bembeyazdı. Sanki hiç lekelenmiyor gibiydiler. Ak Rahip'in elinde kendi yazdığı karışık tavsiyeler içeren kitabını inceliyordu. Thordan'a dönüp kitabı gösterdi: "Anlaşılan bir kaç ekleme daha yapmalıyım. Umarım okumuşsundur."

"Tabi ki efendim. Biliyorsunuz ki sizin yazdığınız tüm kitapları ilk bitiren insanlardan biriyimdir."

"Biliyorum, elbette. Lafın gelişi demiştin ben de."

Sonra Ak Rahip kitabı yanındaki sehpa üzerine koydu. Yavaşça doğruldu: "Ordumuz hazır mı?"

"Evet, efendim. Ama isterseniz diğer komutanlarında görüşünü alabilirsiniz."

"Senin görüşün yeterli, Thordan. Sana güveniyorum.", dedi Ak Rahip gülümseyerek.

"Korkarım ki Shaklan da boş durmamış. Anlaşılan çok asker kaybetmeye hazır olmamız gerekiyor.", diye sözlerine devam etti Ak Rahip.

"Ben askerlerime güveniyorum."

"Ah, lütfen! Kişi sözler kullanmana gerek yok. Zaten amacımız onun ordusunu yenmek değil. İstesek de yapamayız ya. Asıl hedefimiz Shaklan olacak. Önce onun ortaya çıkmasını sağlamalıyız. Gerisini de ben ve boynumda duran kolye halledecek umarım."

Ordu hazır. Yedi komutan ve yedi taraftan saldırıya geçecek bir ordu. Shaklan'ın ordusunu bir çember içine alabilirlerse Shaklan düşmanını tek başına yenmek isteyecekti. Böylece Ak Rahip'in sırası da gelecekti. Ama bilmedikleri Shaklan'ın o kadar saf olmadığıydı. Öteki ruhuyla telepatik olarak iletişime geçebiliyordu istediği o an. Hatta öteki ruhunu taşıyan beden çoğu zaman farkına bile varmıyordu.

Shaklan vücudunu saran kızıl alevlere ve başının iki yan tarafından yükselen iki boynunza sahipti. Kendi ordusuna döndü. Etraftan topladığı altın ve öldürme hırsı bürümüş barbarlar, yeraltına gizlenmiş goblinler, ormanın içinden getirdiği dev örümcekler ve son olarak en büyük kozu olan ejderhalar...

"Bugün çok fazla eğlence bizi bekliyor...!", diye haykırdı keskin ve homurtulu sesiyle. Bedeni yaşlanmıştı. Bu dünyada zaman diğerine göre daha hızlı akıyordu. Eğer o kolyeyi ele geçiremezse efendisini hapisneden kurtalamayacak ve buraya mahkum kalacaktı. Öteki ruhunun planından haberi vardı. Onun için ordusunu güçlendirmek için çok uğraşmıştı. Özellikle ejderhalarına çok güveniyordu. En iri olanının yanına gitti. Bir el hareketiyle ejderha boynunu eğdi. Shaklan üzerine atladı ve ejderha efendisinin tam olarak üzerine bindiğine emin olduktan sonra da yükseldi. Shaklan kötü tarafa geçtiği ilk gün de İblis Lordu tarafından hediye edilen kılıcı Cavarlan'ı havaya kaldırdı. Kılıç kıpkırmızıydı. Giderek ışıltısı daha da arttı. Shaklan: "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Önünüze kim çıkarsa yok edin."

Ordu öldürme hevesiyle ileriye atıldığında Shaklan'ın yüzünde korkunç bir gülümseme vardı...

Thordan'ın başında olduğu ordu en önden gitmekteydi. Düşmanla ilk karşılaşan da onlar olacaktı. Tam bir dağın eteğinden ilerliyorlardı ki tepelerine kayalar yağmaya başladı. Ardından barbarlar saldırıya geçti. Ellerindeki sopaları kullanma da üstündüler. Sopalarını buldukları her taşla törpüleye törpüleye bir kılıç kadar keskin hale getirmişlerdi. Bu ani saldırıda önce Thordan'ın ordusu afallasa da çabuk düzelmışlerdi. Barbarlar ne kadar vahşi olsalarda o kadar da yenmesi kolay düşmanlardı. Asıl düşmanın ordusunun bu olmadığı belli oluyordu.

O sırada uzaktan bir kükreme sesi ardından da çığlık sesleri duyuldu. Bu sesler sol taraflarından ilerleyen orudan geliyordu. Anlaşılan düşman diğer ordulara da saldırıya geçmişti. Thordan bu kükreme sesinin Shaklan olmadığına emindi. Hemen ortaya çıkmaz herhalde diye düşünüyordu. Zaten bir süre sonra kükreme sesinin yalnızca bir şeye ait olmadığını da öğrenecekti. Madenden çıkarttıklarıyla zenginleşen ve cüce katilleri olarak bilinen goblinler Thordan'ın ordusuna saldırıyordu. Arkalarında da kızıl renkli derisiyle bir ejderha vardı. Thordan sakinliğini korumaya çalışarak: "Okçular ejderhaya saldırın...!", diye bağırdı.

Ejderha piyade birliklerini es geçip doğruca ona saldıran okçulara yöneldi. Derisi çok sertti. Hiç bir ok derisinden geçemiyordu. Sonunda Thordan atıyla ejderhaya doğru koşturdu. Ejderha ona koşturanın rütbesinin yüksek olduğunu farkedince ona yöneldi. Thordan o sırada eline bir mızrak almıştı. Ejderha sıcak nefesini Thordan'a yaklaştırdı. Thordan: "Seni aşağılık kertenkeler bozması.", dedi. Tam ejderha ağzını dev bir alev topu oluşturmak için açmıştı ki Thordan'ın attığı mızrak boğazına saplandı. "İşte zayıf noktayı buldum.", dedi Thordan.

Ejderha acıyla bağırdı. Ağzından kanlar fışkırıyordu. Havalanmaya başladı. Kükredi. Ama bir süre sonra yere düştü. Goblinler ejderhanın düşüşüyle korkmaya başladılar. Ama saldırıyı kesmediler. Çünkü efendilerinin her zaman yeni bir planı hep olurdu.

Thordan ilerden gelen yeni düşmanları görmüştü: Dev örümcekler... Askerlerine uzaktan yapışkan ağlarıyla saldırıyorlardı. Thordan atıyla ileri atıldığında yolunun üstündeki örümcek ağını farketmedi. Atı ağa yapışınca Thordan yere kapaklandı. Dev örümcekler yeni kurbanlarına yöneldiler. Thordan yere düşmenin etkisiyle topallanmakta güçlük çekti. Ama ona saldıran dev örümceği yere sermesini de bildi. Ama her tarafını sarmışlardı. Hepsisiyle birden savaşamazdı.

Ama okçu birlikleri yardıma gelmişti. Örümcekler tek tek halledildikten sonra sıradaki düşmanlarını beklemeye başladılar. Thordan bıçağı yardımıyla atını ağdan kurtardı. Askerlerine dönüp: "Diğer ordulara yardım etmemiz gerek...", dedi.

Aslında diğer orduların çoğu telef olmuştu. O anda gökyüzünü saran kızıl bir ışığın ardından yeni bir ejderha görüldü. Ama ejderhanın üstünde biri vardı. Alevler sarnıştı bedenini. Bu Shaklan'dı. Thordan: "İşte adamımız geliyor.", dedi pek yüksek olmayan bir sesle.

Kızıl ışığa karşılık pek gecikmedi. Bu sefer gökyüzü beyaz bir ışıkla doğdu. Thordan arkasına döndüğünde tepede Ak Rahip'i gördü. Kolye elindeydi ve havaya kaldırmıştı: "Bunu mu istiyorsun Shaklan? Ne bekliyorsun o halde?"

Shaklan öfkeden kudurmuştu. Ejderhasını yere yakın sürerek Ak Rahip'e yöneldi. Son anda Thordan ejderhanın önünden çekilmeyi başarmıştı. Ama çoğu asker ejderhanın dev pençesiyle tanışmak zorunda kalmıştı.

Ak Rahip yüzünde bir gülümsemeyle kolyeyi biraz daha havaya kaldırdı: "İyi, al o zaman.", diye bağırdı.

Her taraf ışıktan görülmez olmuştu. Sonra normale döndüğünde ne ejderhadan ne de Shaklan'dan eser kalmamıştı. Ak Rahip kolyesine bakıp: "İşte artık kötülük tekrar ait olduğu yerine döndü.", dedi.

DamnedLord ‘un Hikayesi

SIRADAN BİR GÜN

Akşam saatlerinde çoktan yitirilmiş bir güne uyandı yaşlı kahraman. Bedeni daha otuzuna bile gelmemiştir ama biri bunu saçları ağarmış ruhuna söylemeyi unutmuş gibiydi. Birkaç saatlik uyku iyi gelmişti bedenine, ama zihni hala çok karışık... ne görmüştü rüyasında, hatırlayamadı. Biraz boynu ağrıyordu koltukta uyuya kaldığı için. İlk uyandığında evdeki koku rahatsız etti ama birkaç dakika içinde alışmıştı, aynı dün de olduğu gibi. Ben kimim, diye düşündü kendi kendine.

Annesi doğumunda ölmüştü, babası da yeniden evlenmişti; o daha çocukken yeni annesi de ölmüştü. O hafta komşular yemek getirmişti onlara, sonraki hafta aç kaldığında anladı ilk kez ölümün ne demek olduğunu. İlk okula gittiği gün babası da bıraktı onu, bir süre hangi annesinin yanına gittiğini merak etti ama sonra unuttu...

Orta okulu bitirip bir kafede garsonluk yapmaya başlamıştı, yıllar önce ilk işe girdiği günü daha dün gibi hatırlıyordu; garsonluk tam bana göre bir iş, ben zaten bana söylenenleri hiç unutmam, diye düşünmüştü o gün. Sonra bir bara geçti, karanlık ve dumanaltı bir yerd. Zaten ilkokuldan beri sigara içtiği için bir önemi yoktu, başta çalan gürültüyü sevmeydi ama zamanla alıştı rock müzik dinlemeye. Sonra birkaç kez çalıştığı yer değişti ama genelde herşey aynıydı; bir otobüse hazla biniyordu ya da eksik sadece...

Sonra birgün bara o geldi... sarı saçları boyaydı ama önemli değildi kahramanımız için, başka bir şeye aşık olmuştu aslında o; aşık olmanın kendisine aşıktı, kıza ve kızın sevgilisine biralarını götürürken. O gecedan sonra hep onu bekledi ama o bir daha gelmedi, yazık oldu ilk aşka.

Bir başkasına aşık olması bir kaç ayını aldı, arada her erkeğin yaptığını yaptı; şiirler yazıp hayaller kurdu. Yeni aşkıyla tanışınca da tepkisi her erkeğinkinin aynısı oldu; eski şiirleri atıp, hayalleri unuttu. Adı Elif'ti kızı, uzun boylu ve hafif topluydu; balık eti denince hep küserdi. Aynı barda garson olarak işe gelmişti Elif üç yıl önce. Kız akıllı benimle ilgilenmez, diye düşünmüştü önceleri üniversite okuduğunu öğrenince. Ama öyle olmadı, çıkmaya başladılar.

İlişkileri durağandı; ne çok ateşli sevişmeleri oluyordu ne de ateşli kavgaları, yelkenler inikti ama kürekler onlara yetiyordu yani. Hiç evlenmeyi ya da çocuk yapmayı düşünmediler, hiç ilişkilerinin sonsuza kadar hatırlanacağı yanılgısına düşmediler, hatta hiç geride kalanın ölenin ardından yas tutmayacağına dair söz bile vermediler birbirlerine. Birbirlerini seviyorlardı bu da yetiyordu.

Artık çıkmıyoruz sanırım, diye iç geçirdi Kahraman. Elif öleli yaklaşık kırksekiz saat olmuştu. Cesedine bakınca gülümsedi içtenlikle. Kötü bir kavgaydı ve kız ona tokat atınca biraz sert tepki vermişti, bunu kabul edebilirdi. Eğer zamanı geri alsalar büyük ihtimalle sevgilisinin boğazını kesmezdi ama insanlar yaptıkları hataların arkasında durmayı öğrenmeli diye düşündü.

Perdeler kapalıydı ama caddeden geçen arabaların farları aydınlatıyordu bodrum katındaki evlerini. Elif bu devamlı oynayan ışıkları ve uzayıp kısalan gölgeleri çok severdi; tahterevalliye benzetirdi bu gölge oyununu. Kahraman tahterevalliler üzerinden buzdolabına gitti ve bir bira aldı. Şu kahverengi, kamyoncu birası dediklerinden bir tane aldı, iki tane daha vardı dolapta; hiç içilmeyeceklerdi. İş yerinden yürüttüğü açacakla açtı birasını ve büyük bir yudum aldı, ne de olsa kahvaltı günün en önemli öğünüdür, diye düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Banyoya gitti. Sırf Elif istedi diye bu küveti ne kadar çok aradığını düşündü. İkinci el bir küvet arıyorum dediği pek çok yerden kovulurcasına çıkarılmıştı, bulup eve kadar taşıyınca da dertleri bitmemişti. Son parasını da küvete verdiği için kendisi takmak zorunda kalmıştı küveti. Matkap, hortum, delikler, sıva, silikon ve çekomastik denen şey geldi aklına. İş bittiğinde ise o kadar küçük bir banyoya neden küvet konulmaması gerektiğini anlamıştı.

Şimdi lavabonun içinde yıllardır kullandığı ustura kanlar içinde yatıyordu. Kafasını kaldırıp çatlak aynada yüzüne baktı ve soyunmaya başladı. Elbiselerini koyacak yer olmadığı için koridora attığını fark edince bir kez daha gülümsedi ve birasından bir yudum daha aldı. Sonra usturayı alıp küvete girdi, zar zor sığıyordu. Hala üzerinde elifin kanı olan bıçak derisine sürünce bu ona biraz romantik geldi.

Sonra aniden kanlar içinde yatmaktan hoşlanmayacağını düşünüp suyu açtı. Soğuk su vücuduna değdiğinde irkildi ve birden ayağa kalktı. Mutfığa kadar hızlıca yürüyüp, şofbeni yakmak için tüpün vanasını açtı. Yanmadan önce en az on tane kibrit harcamıştı yine eski alet. Banyoya dönerken gelirken bastığı ve ıslattığı yerlere basarak dönmeyi denedi. Banyoya geldiğinde aklına suyun hemen ısınmayacağı geldi, bir of çekti seslice. Bu iş çok uzamıştı. Yarısı dolmuş ve akan suyla dalgalanan küvete girip bir anda kesti bileğini. Önce acıdan yüzü gerildi ve bacakları kasıldı ama sonra rahatladı, hafiflemişti.

Sonsuzlukta yoldan çıkmış bir ruhun kahkahaları yankılandı, tanrılar onaylamadılar adamın zihninde oynadığı oyunları ama ses çıkaran da olmadı. Birkaç gün sonra üst komşunun şikayeti üzerine gelen polis buldu cesetleri. Ruhu gittikten sonra sıcak suda bekleyen bedenin görüntüsünden şeytanlar bile irkildi.

Darkgnome'un Hikayesi

Av

Karanlığı yaran yarım ayın güçsüz ışığından çok Ankara'nın yarım yamalak çalışan loş şehir ışıklarıydı. Ankara'nın kuru havası kışın getirdiği soğuğu kesici hale getirmişti. Pek çok bölgesi aydınlatılmamış, daha doğrusu belli noktaları aydınlatılmış sokaklar boyunca insan trafiğinin neredeyse hiç olmadığı söylenebilirdi. Zaten bu saatte belli bir trafiğin olmasını beklemek Tunalı ilmi gibi bir yer olmadığı sürece hayalperestlik olurdu. Rifat gerçeklerle hayali ayırt edecek kadar akli başında olduğundan karanlıktan korkmazdı ama yinede karanlığın içinden çıkabilecek her tehdidin hayal ürünü olması gerekmezdi.

Kısa tüylü kürk mantosuna biraz daha sığındı. Pek çok insanın soğuk bakışlarına hedef olan bu kürk mantonun içi o insanların bakışlarına tezat oluşturacak kadar sıcaktı. Derken bir ses duydu sanki arkasından yada yanlardan bir yerden gelmişti. Ancak önündeki yoldan değil. Etrafına içinde bulunduğu durumdan farklı olarak rahat bakışlarla baktı. Bu saatte büyükannesi bile karşısına çıksa temkinli olurdu. Zaten büyükannesi karşısına temkinli olması gerekirdi çünkü 3 sene önce ölmüştü.

Etrafta hiç kimse yada kimse olarak sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Loş ışıklandırılmış kuytu sokak ve Rifat! Tekrar yürümeye başladığında bu sefer sesin önündeki yoldan geldiğine yemin edebilirdi ve arkasındanda seslere eşlik edilmeye başlandı. Sessiz yürümeyi beceremeyen birkaç kişi sanki şüpheli biçimde sessizce yürümeye çalışıyordu. Tinerciler yada her ne ise. Onlarla karşılaşmak yerine paralel sokaktan gitmek daha mantıklı olurdu herhalde ve Rifat mantıklı biriydi. Mantık her zaman doğru yolu göstermez. En iyi tuzaklar mantık üzerine kurulmuştur. Bu tuzakta mantık üstüne, bir insanın mantığı üzerine kurulmuştu bir tuzaktı ve avcı avını tamda istediği yere getirmişti.

Dar sokakta iki bina arasına örölmüş karanlıkta parıldayan bir ağ Rifat'ın önünü tıkamış ve geldiği yolu tek çıkış yapmıştı. Ancak Rifat'ın arkasından gelen ses o yolunda tıkalı olduğu kanısına kapılmasına yol açtı.

Gri ve belki o kadar kirli olmasalar beyaz saçları sakallarına karışmış bir ayyaş, yamalı ceketıyla bu soğuk kış zamanına hiç alırmadan Rifat'ın arkasında duruyordu. Kocaman ve karışık sakalları altından çıkmış sürekli hareket eden 3 adet vantuzlu uzantısı bu soğuğa aldrış etmemesi için mantıklı bir açıklama getirebilirdi belki, tabii 30 santime yakın ince, siyah parmakları, bir gaga gibi ileriye gösteren dişleri ve vantuzları gören biri ne kadar mantıklı düşünebilirdi ki? Herhalde ancak Rifat kadar.

Yaratığın korku dolu bakışları kürk manto içinden çıkan 6 patlara kilitlenmemiş, daha ileriye Rifat'ın üstünde ava çıktığında sadece lanetli varlıkların görebildiği dövmelelerine kenetlenmiş. Yaratık için şu anda bu dövmeleler parlarken Rifat'ın avı başlamıştı. Eski av şimdiki avcı Rifat ve onun tehlikeli avı zihinemici.

2 el atış 6 patlardan çıktı. 4 atış kalmıştı geriye ama gerek olmayacak gibiydi. Her bir kurşunun içinde Rifat'ın ruhunun uzantıları vardı ve kurşunlar saplanır saplanmaz Rifat avantajı ele geçirecekti. Tabii kurşunların saplanmasından önce hareket eden zihinemici psikik zamanlarından kalma gücüyle, önüne kanalizasyon kapağını kalkan olarak çekmeseydi yeterli olacaktı. Kurşunlar lanetliler için ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar sade kurşundular ve bu lağım kokan kapaktan ancak sekebildiler.

Zihinemiciler güçlerine kendilerini fazla kaptırmış psikiklerin son halleriydi ve onların zihinlerinde var olan dünyanın dışı vurulmuş halleri oluyorlardı. Oldukça güçlü psikiklerdi ancak hareketlerinin kontrollü, birinin rüyalarına kontrolü kadardı. Bu sefer sıra dönüşmüş psişijindi ve sırasını kalkanını bir silah olarak üstüne yollayıp saldırıya geçti. Psikiklerin zayıflığı buydu, ya fiziksel ya zihinsel.

Rifat insan üstü bir refleksle uçan diskten kendini kurtardı üstündeki dövmeleler yaratığa biraz daha silik görünmeye başladı. Ancak yinede Rifat hala bir dövme taşıyıcısıydı ve daha da ilerisi bir avcıydı. Bu sefer tek ama iyi bir atış için harcadı hakkını ve tam isabet. Korumasını kullanan yaratık başka bir kalkan bulamadan göğsünün ortasından bir saldırı almıştı. Artık ne fiziksel nede zihinsel güç fayda edecekti çünkü ruhların savaşı başlamıştı ve yaratık ancak savunmada kalacaktı.

Avcının kendi etrafında bir dönüşü ile yaratık kendi hazırladığı zihinsel ağı yok ederek sokağın ilerisine savruldu ve bir çekiş ile avcı ile avı yüz yüze geldi. Artık av, av değil avcının dövmesinde kullanacağı bir bileşik daha olmuştu.

Dövüş ne kadar kısa sürse de silah ve parçalanen araç sesleri insanları uyandırmıştı. Ardından evlerden birinden gelen bir çığlığın sebebini 5 saat sonra basılan gazeteler yazıyordu.

"Maganda kurşunu bir can daha aldı!"

Dwaxer 'ın Hikayesi

Kuru Döşek Hanında Cinayet

BÖLÜM 1

Bu gece cümbüş var yine. Bir sürü insan ve cüceler, elfler, gnomlar, savaşçı, kolcu, büyücü, rahip, maceraperest, tüccar, belki de hırsız, katil, düzenbaz. Birkaçı yerli halk, gerisi de yolcu. Bir de kütür kütür yanan şömineye rağmen başlıklarını çıkarmayan esrarengiz tipler.

Kuru Döşek Hanı, şöretinin bir kısmını da bu esnek müşteri profiline borçluydu. Şimdi şu kapıdan bir goblin bile girse pek yadırganmaz -tamam belki biraz- muhakkak servis yapılırdı. Parasını ödediği ve olay çıkarmadığı sürece müşterinin kim olduğu önemli değildi. Önemli olan müşteri memnuniyetiydi ve herkes -her zamanki gibi- hayatından memnundu. Güzel sesli buçukluğun söylediği neşeli şarkılar kalabalığın uğultusu ile karışıyor, garsonlar nam salmış bira ve şarapları müşteriye yetiştirmek için koştuyorlardı. Mutfakta çevrilen geyiğin kokusu, fosur fosur içilen tütünü bastırıyordu. Üstelik hoş hanımefendiler -çimdiklere rağmen- müşterilere karşı çok canayakındı. Mavitaş Ormanı'ndan geçiyorsan, gece vakti ve üstelik yağmur yağıyorsa, bu han cennet değil de neydi?

Han sahibi Bergun (posbıyık) Pastacı, eserini gururlanarak seyretti. Bu hanı bugünkü durumuna o getirmişti. Tam onbeş odası vardı hanın. Tam onbeş! Hepsisi de konforlu, düzgün. Çoğunda dörder yatak vardı. Siz hesap edin artık gerisini. Auntrin şehrinde bile yoktu böylesi.

Bergun'un dedesinin dedesinin dedesi, zamanında, yoldan geçenlere mısır ekmeği satarak başlamıştı bu işe. Mavipınar köyü, ozamanlar üç beş bitli kulübeden oluşan, bir-iki keresteci, birkaç çiftçi ve mantar toplayıcısının yaşadığı ufacık bir orman köyüymüş. Ne zaman ki ormanın doğusundaki Temperli Dağlar'da zengin maden yatakları olduğu anlaşılmış, işte o andan itibaren artmış, bu yolların trafiği.

Mavipınar köyü -artık kasaba oldu- ormanı kuzeyden güneye ve doğudan batıya bölen yolların keşiştiği noktadadır. Yani dörtyol ağzında. Mavitaş ormanından kuzeye gidersen Zaphir şehrine varırsın, güneyden ise Auntrin'e, doğu da madenler var, batıya gidersen de sulak ovalara varırsın ki oradan ister kuzeybatıdaki elfler diyarına gidersin, istersen de güneybatıdaki Kızıldağlar'a gidip cüceleri görürsün.

Pastacı sülalesi nesiller boyu hancılık yapadursun, zamanla han büyüdü, müşteriler arttı, hizmetler çeşitlendi. Bergun'un dedesi zamanında, kral Dementor, Mavitaş Ormanı yollarını islah ettirdi. Yollara çakıl bile döküldü. Halen bu yolları kontrol eden krallığa bağlı görevliler vardır.

Bergun, babası yaşlanıp hanı ona devrettiğinde oldukça radikal atılımlar yaptı. Posbıyık, aynı zamanda kasaba valisi olduğundan, herkes onun gözünün içine bakıyordu. Önce kasabanın etrafına sağlam bir çit-duvar ve ihtişamlı kapılar yaptırdı. Kasabanın bıçkın delikanlılarını Zaphir'e gönderip dövüş ve silah sanatlarında eğitim aldırdı. Büyüye karşı dayanıklılık ve psikoloji dersi de aldılar. Bu çocuklar hem kasabada hem de handa güvenlik ve asyişi sağlamakla görevliydi. Bergun han binasını da iyice büyüttü. Oda eklendi, ahırların kapasitesi artırıldı. Ayrıca parası olmayanlar için ahırların yanına 'çardak' denilen bir kulübe yapıldı. "Fakir yolcular dışarıda mı kalsın ve cimriler?" demişti Bergun. Mavitaş ormanı gündüz güzel görünürdü ama geceleri pek tekin değildi.

Bergun'un gözü oğluna takıldı. Hardel, Zaphir'deki eğitimini tamamlayıp döneli iki ay olmuştu. Yirmidört yaşında delikanlıydı artık. Bu çocuk bir evlense de başı bağlansa iyi olurdu. Yoksa Bergun onun handan geçen maceraperestlere takılıp gideceğinden korkuyordu. Çocuğun akli fikri uzak diyarlardaki kahramanlık hikayelerindeydi. Zaten şehirdeki kılıç ustalarından ders alması, kimyacıardan iksir yapmayı öğrenmesi, hep bu gizli fikrin uzantısı olan bir planın parçası değil miydi?

Bergun'un bir de kızı vardı: Sophia. Onsekiz yaşındaki bu güzel kız maceradan çok maceraperestler ile ilgiliydi. Babası onun beyaz atlı bir şövalye tarafından kaçırılma hayali kurduğuna emindi.

"Baba mesleğini kim devam ettirecek?" diye düşündü Bergun. "Yakında yalnız kalacağım galiba." Karısı öldükten sonra bir daha evlenmek istememişti.

"Baba! Şu şişko tüccara bakar mısın?" dedi Sophia.

"Ne oldu birtanem?"

"Yılışığın teki. Benden şarap isterken, elimi tutmaya kalktı."

"Ver bakayım, ben götüreyim şarabı," dedi Bergun. Şarabı bizzat kendisi götürdü tüccar Gerald'a.

Gerald, ince kıl bıyıkları, lacivert kadife ceketi, uyumlu şapkası ve taktığı birsürü mücevher ile rüküşlüğü doruğundaydı. Yanındaki karanlık tipli iki koruma, taburelerin ucuna oturmuş gibi tedirgindi. Bergun onların Gerald'ı korumak yerine ilk fırsatta keseceklerini düşündü.

"Buyrun şarabınız sayın Gerald. Keyifler nasıl?"

"Sağol Bergun'cuğum, herzamanki gibi güzel. Yemek de, şarap ta mükemmeldi. Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun sayın Gerald. Üç gündür Mavipınar'da kalmanızı şaraba mı borçluyuz?"

Tüccarın yüzündeki gülümseme kaybolur gibi olduysa da hemen kendini topladı. "Evet, bu sefer uzun kaldım değil

mi?"

"Efendim burada kalmanız şeref verir. Keşke hep kalsanız. Ama sizin gibi bir tüccar için zamanı burada harcamak..."

Gerald bir el hareketiyle Bergun'u susturdu. Korumalara dönerek "siz dolaşın biraz" dedi. Korumalar bozulmuş bir ifade ile -belki de her zamanki halleriydi- masadan kalkıp bara geçtiler.

Gerald "otursana" dedi Bergun'a, sonra da sağa sola kuşkulu bir şekilde bakınarak Bergun'a doğru eğildi. Sesini alçaltmıştı, "başım belada dostum" dedi, sarmısak kokan nefesiyle.

"Hayırdır inşallah sayın Gerald?"

"Kızıl dağlar'dan beri takip ediliyorum"

"Ne? Kim takip ediyor sizi ve neden?"

"Kim olduklarından emin değilim ama hayırlı bir sebep olmadığına kuşku yok."

"Kuruntu yapmadığınıza emin misiniz? Mavitaş Ormanı, olmayanı gördürür bazen."

"Hayır Bergun. Biliyorsun ki ilk defa geçmiyorum buralardan."

"Haklısınız. Özür dilerim."

"Bildiğin gibi loncadan birkaç arkadaş ve korumalarıyla üç gün önce gelmiştik buraya."

"Evet, diğerleri bir gece kalıp ayrılmıştı."

"Onlar güneye gitti, Auntrin'e. Benim yolum ise Zaphir'e"

"Yani..."

"Bence peşimdekiler gruptan ayrılmamı bekledi Bergun"

"Kolay lokma olmanız için."

"Evet, sadece iki koruma ve ben. Tahminimce fazla uzaklaşmadan kesecekler bizi."

"Şimdilik burada kalmanız akıllıca bir hareket. Benim muhafızlarım sağlamdır."

Gerald Bergun'a biraz daha yaklaşp adeta fısıldayarak konuştu. "Sana güvenirim Bergun, yıllardan beri tanışınız."

"Sağolun"

"Kızıldağlar'daki cüceler ile çok iyi alışverişler yaptım. Şunu görüyor musun?"

Parmaklarındaki yüzüklerden birini -güya çaktırmadan- Bergun'a gösterdi. Güneş renginde iri bir taş, sanki tılsımlı gibi ışıldıyordu. "Sadece bu bile bir servet değerinde! Her tarafım değerli taşlarla dolu, iç çamaşırmı da bile. Üstelik yukarıdaki sandıkta, elf köylerinden aldığım tılsımlı iksirler var ki, paha biçmek zor. Anlayacağın dostum, beni soyacak adam gidip kendi krallığını kurabilir."

Gerald şarabını yudumlarken, Bergun da işaretle oğlunu çağırdı. Hardel'in kulağına fısıldayarak. "Bu gece han çevresinde fazladan iki muhafız daha dolaşsın. Gözlerini de dört açsınlar." dedi.

"Peki baba" diyerek uzaklaştı Hardel.

"Dostum Bergun, korktuğumu itiraf etmeliyim. Şimdi ne yapacağım ben?" dedi Gerald.

"Sayın Gerald kendinizi üzmeyin. Size güvenilir muhafızlar bulacağız. Sağ salım varacaksınız Zaphir'e"

"Ben kendi korumalarıma bile güvenmiyorum Bergun."

Tam bu sırada hanın gıcırıltılı kapısı açıldı. Dışarıdaki ıslak karanlık, kendini hatırlattı bir an. Adet olduğu üzere çoğu müşteri, yeni gelenleri görmek için kafasını o yöne çevirdi. Dışardan esen taze havanın ayıltıcı etkisini hissettiler.

BÖLÜM 2

İlk olarak içeriye, elinde gümüş kakmalı asasıyla, peri masallarındaki gibi güzel bir kadın girdi. Handaki bütün erkekler istemdişi olarak, hayranlıklarını ifade eden "ooh" şeklinde sesler çıkardı. Ücra bir masadan, sarhoş bir adam, "üff yavrum, yerim senin..." şeklinde bir zevzeklik yapacak olduysa da, daha ayık arkadaşları hemen ağzını kapadılar. Kendine güvenen bakışlarla çevresini süzen bu sarışın güzel, Elana (gönülçalan) Yıldız'dı. Erkeklerin her zamanki arzulu bakışları yine gururunu okşamıştı. Kadınların haset dolu bakışları içinse, boynundaki tılsımlı nazar boncuğuna güveniyordu.

İkinci gelen birbuçuk metrelik bir cüceydi. Dwax (taşkafa) Dumur. Kafasındaki yarım miğfer usta işiydi ve elindeki balyoz, çoğu kişinin yorgunluktan taşıyamayacağı kadar büyüktü. Göbeğine kadar uzanan kızıl sakalının kenarında çocuksu bir örgü vardı. Dwax gözlerini faltaşı gibi açarak, meşhur çakmak çakmak bakışını yaptı. Handaki hiç kimse, bu deli bakışlı cüceyle göz temasına girmede.

Üçüncü gelen, otuzlu yaşlarda, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Islak pelerinini geriye doğru atınca, sertleştirilmiş deriden yeleği ve belindeki kılıcı ortaya çıktı. Handaki bütün kadınlar onu görünce heyecanlanmıştı. Hayallerindeki bu yakışıklı serseri, Alek (uzun) Dalgakıran'dı.

Dördüncü gelen bir elfti. Yeşil ve gösterişsiz giyinmiş, elinde kocaman bir yay ve belinde kısa bir kılıç vardı. Atkuyruğu sarı saçları, yer yer siyaha boyanarak kırçılı hale getirilmişti. Gözlerinin altına da siyah boya ile şeritler çekilmiş, belki de dövme yapılmıştı. Bu da erkek güzeli yüzüne ürkütücü bir hava vermişti. Bu elfin adı: Zal (gölge) Canmeşe idi.

Son gelen bir gnomdu: Fitt (hızlı) Zemberek. Ama birkaç keskin gözlü elf ve usta hırsızdan başkası onu farketmedi. Bir metre kadar boyu vardı. Elbisesi siyahtı ama bazen de kurşuni gibiydi yada gri.

Handaki herkes büyülenmiş gibi yeni gelen enteresan tipleri seyrederken, "bunlar Titan Beşlisi!" diye bir fısıltı koptu arka masalardan. "Evet, evet Titan Beşlisi." Zal'in keskin kulakları bunu duymuş, istemeden hafifçe gülümsemişti.

Hancı Bergun, Gerald'ın masasından kalkarken, "bugün şanslı gününüz olabilir sayın Gerald" dedi. "Şimdi müsaade ederseniz bu gelenleri karşılamam gerek." Bergun aceleyle yeni gelenlere doğru seyirtti. "Aman efendim, aman. Kimleri görüyorum böyle? Hoş geldiniz, sefa geldiniz!" Bergun posbıyıklarıyla Elana'nın zarif eline kibar bir öpücük kondurdu. "Her zamanki gibi büyüleyicisiniz" dedi.

Elana hoş bir kahkaha ile cevap verdi. "Büyülemek benim işim, sizinki de tatlı dil."

"İş değil zevktir size hizmet, görmek sizi ilhamdır."

Dwax araya girdi. "Zevzekliği kısa kesin! Açım ben, susadım. Biralarda nerde kaldı?"

"Ah efendi cüce, biralarda en kalitelisi. Şu masaya buyrun." İki garson yamağı hızlıca Bergun'un işaret ettiği masanın tozunu aldı. Bergun elfe döndü, mesafeliydi. "Hoş geldiniz Zal."

"Hoş bulduk."

Alek'e ise elini uzattı, tokalaştılar. "Özlemiştik sizi" dedi Bergun.

"Bizde özledik, bu haydut yuvasını" dedi Alek. "Haydut yuvası," derken özellikle sesini yükseltmiş, çevresine hızlıca göz gezdirip, tepki veren var mı diye kontrol etmişti. Yarasa olan gıcunurdu. Alek belanın kokusunu çabuk alırdı. Belli ki handakilerin yarısı güvenilirmez tiplerdi ama şu köşe masadaki dört cübbeli adamdan özellikle şüphelenmişti. Adamların başlıkları yüzlerini gölgeliyordu.

Grup masaya oturduğunda, Bergun dört kişi saydı. Arkasına döndüğünde, yerden bitme gnom tam dibindeydi. "Ah sizi görmedim efendi Fitt" dedi kızarak.

"Dikkat et de üzerime basma şişko."

"Hahaha, çok şakacısın." Fitt de masaya otururken, Bergun belli etmeden para kesesini kontrol etti, kese yerindeydi. Gerçi paralar gitse bile bu müşterinin üstünü arayacak değildi ya. Titan Beşlisi idi onlar.

"Bak hala duruyor. Sinirlenecem şimdi haa" dedi Dwax.

"Hemen yemek hazırlıyorum, donatıyorum masayı. Bu arada içkilerinizi göndereyim. Her zamankinden mi?"

Bütün grup onayladı Bergun'u.

Bergun aceleyle bara geçti. Genç garsonu omuzundan tuttu. "Ufaklık, iki şarap, iki bira, bir de su götüreceksin. Şarapları bayanla elfe, biralarda kısa boylulara, suyu da uzun olana ver."

"Tamam usta! Bunlar Titan Beşlisi'ymiş, doğru mu?"

"Evet."

"Usta, onlara neden Titan Beşlisi diyorlar?"

"İlk tanıştıkları zaman yani ilk maceralarında yaşadıkları yüzünden. Bergun anlatırım sana o macerayı lakin şimdi gevezeliğin sırası değil. Hemen götür ki içkileri, efendi cüce kırmassın masaları."

Çocuk içkileri götürürken, Bergun'da Gerald'ın yanına gitti. "Gördünüz mü sayın Gerald? Titan Beşlisi bunlar!"

"Yeşil ejderha kesmişler, öyle mi?"

"Ohoo, hem de nasıl. Ben çok maceralarını biliyorum onların. Sizin şansınıza bu grup sözünün eridir. Pahalıya patlar ama tutarsanız onları, canları pahasına korurlar sizi."

"İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş Bergun. Parası önemli değil, can tatlı. Bağla şu işi de götürsünler beni Zaphir'e."

"Siz merak etmeyin. Ancak şimdi yemek yiyecekler, aç karnına iş konuşulmaz."

"Masama davet ediyorum onları. Yemekler benden olsun."

"Aklınızla bin yaşayın! Hemen iletayım davetinizi." diyerek aceleyle beşlinin yanına gitti Bergun. "Efendim size göre bir iş var, tatminkar."

"Ne çabuk?" dedi Alek.

"Şuradaki tüccar, Zaphir'e kadar götürmenizi ister. İyi para ödeyecek." Bergun masaya eğilerek fısıldadı. "Zor durumda," dedi göz kırparak. Doğrularak normal ses tonuyla devam etti. "Ayrıca sizi masasına, yemeğe davet etti, lütfederseniz."

"Sevdim bu adamı," dedi Dwax. "Daha ne duruyoruz?"

Grup ötedeki Gerald'a bakınca, tüccar kadehini kaldırarak selamladı onları. Alek bir an Elana ile göz göze geldi ve "tamam" dedi Bergun'a, "geliyoruz birazdan."

Bergun gülümseyerek Gerald'ın masasına döndü. "Tamam sayın Gerald, birazdan gelecekler." Tüccara doğru eğilerek, fısıltıyla konuştu. "Yalnız sizi uyarmalıyım, o bayan zihin okur. Sakın ola ki yalan söylemeyin!"

"Hadi yaa, hakkatten mi?"

"Gerçek konuşuyorum. Siz bunları sıradan paralı asker mi sandınız? Bir de, o minik adama fazla yaklaşmayın, donunuzu alır da haberiniz olmaz." Bergun aklına birşey gelmiş gibi sırttı, "hem de taşlarla beraber, heh he."

Bu esnada Titan Beşlisi de masalarından kalkıyordu. Bunu gören Bergun, o tarafa koştu hemen. Garsonlara işaret etti, eşyalara yardım etsinler diye. Ufaklık, Dwax'ın balyozunu taşımak için ısrar edince, ortaya komik görüntüler çıktı. Diğerleri Ufaklık'ın, ağır çekici oflaya pufllaya taşımaya, kahkahalarla güldüler ve sonunda da alkışladılar onu. Grup masa değiştirirken, Alek'in karşısına Sophia çıktı.

"Hoşgeldiniz Alek, nasılsınız?"

Bergun, kızının elbisesinin değişmiş olduğunu farketti. Saçları taranmış, dudaklarına parlatacık bir madde sürülmüştü.

"Sağol, hoşbulduk..." Alek kızın adını hatırlamaya çalışıyordu.

"Sophia!" diye seslendi Bergun, "misafirlerin içkilerini tazeler misin?"

"Hemen babacığım," diye cevap verdi kız.

Alek kibarca Sophia'nın omuzuna dokundu. "Evet Sophia, sen nasılsın? Kocaman kız oldun sen yahu."

Bu sırada Bergun'un oğlu Hardel de, hızlı Fitt ile konuşuyordu. "Benim gibi hem kılıç kullanan hem de iksir karıştıran biri, işinize yaramaz mı?"

"Senin kafan basmıyor galiba evladım. Bak bir daha izah edeyim: Biz Titan Beşlisiyiz değil mi?"

"Evet."

"Bir kişi daha alırsak aramıza, ne olur? Altı eder değil mi? O zaman, biz nasıl Titan Beşlisi oluruz? Olabilir miyiz? Olamayız. Anladın mı şimdi?"

Bergun, grubu tüccar ile tanıştırdı, oturdular. Masa donatıldı, yemekler ve içkiler geldi. Tüccar Gerald akşam yemeği yemiş olmasına rağmen, atıştırmaktan geri durmadı. Dwax hariç herkes doyduktan sonra, Ufaklık içkileri tazeledi. Sağlığa kadeh kaldırırlarken; Elena, Alek'in kadehi kaldıran elini tutarak engel oldu.

"İçme onu!"

BÖLÜM 3

Alek'in içtiği sadece suydı. Mavipınar'ın şifalı suyu meşhurdur ama içki içmemesinin sebebi, yıllar önce yaşadığı kötü bir tecrübeye bağlıydı. "Ne oldu?" diye sordu Alek. Elana su kadehini burnuna yaklaştırarak hafifçe kokladı. Her hareketinden zerafet akıyordu sanki. Gnomla gözgöze gelerek anlamlı bir şekilde başını salladı.

"Ver bakayım!" dedi Fitt aceleyle. O da kadehi kokladı ve pis pis sırttı. "Eveet, birinin sana garezi var uzun."

"Zehir mi koymuşlar?" dedi Dwax, gözlerini patlatarak.

"Hayır," dedi Elana, "gönülbağı tılsımı."

"Nasıl yani?" dedi Alek.

"Aşk iksiri. Anlıyacağın, biri seni kendine aşık etmek istiyor."

"Neee?"

Alek hariç masadaki herkes güldü bu duruma.

"Peki ama kim? Kimdir bu alçakça teşebbüste bulunan? Zorla güzellik olur mu?"

"Kolayı var," dedi Dwax, "içiver şurubu, öğrenelim kimmiş. Ha ha ha"

O sırada Ufaklık geldi masaya. "Bir arzunuz var mı efendim?" dedi Alek'in yüzüne bakarak. Bir an masada bir sessizlik oldu, birbirlerine bakarak patlattılar kahkahayı. Alek bile, biraz önce bir suikastten ucuz kurtulmuş olmasına rağmen, gülümsemeden duramadı. Ufaklık, grubun neye güldüğünü anlamadıysa da sırttı.

Fitt çocuğun kolundan yakaladı. "Bana bak, yoksa sen mi ilaçladın suyu?"

"İlaç mı, ne ilacı?"

"Bırak çocuğu," dedi Elana, "onun birşeyden haberi yok."

"Seni kertenkeleye çevirelim de, gör gününü" dedi Fitt.

Çocuk gnomun yüzündeki ciddiyeti görünce iyice korktu. "Aman beyim, yeminle ilgim yok benim, yalvarırım acıyın bana!"

Gnom çocuğun kolunu bıraktınca yıldırım gibi kaçtı. Diğerleri de, ardından kahkahayı bastılar.

"Kendinden utanmalısın," dedi Elana gülmemeye çalışarak.

Tüccar yanındaki elfe dönerek, "çok neşeli bir gurubunuz var, hayatınız eğlence ile geçiyor olmalı" dedi.

Ancak Zal gülmüyordu ve bin yıllık ömrüne rağmen böyle boş konuşmalara ayıracak vakti yoktu. Soğuk bakışlarıyla, yeni tanıştıkları bu tüccarı süzdü biraz. Öyle ki bu bakışlar, Gerald'ın neşesini kaçırdı ve pişman etti konuştuğuna. Sonra elf, kalktı masadan, diğerlerinin duyabileceği bir sesle "dışarıda dolaşacağım" dedi ve çıktı.

Dwax elfin boşalttığı tabureye geçti. "Sen ona aldırma tüccar. O yabani, insan sevmez pek." dedi.

Fitt lafa girdi: "Sen çok seversin ya! Canayakınlıkta birincisin maşallah." Birlikte gülüştüler.

"Sen onlara bakma tüccar. Ben seni sevdim... Tabi şimdilik, ha ha ha"

Bergun telaşla geldi masaya. "Efendim, kötü birşey mi oldu burada? İlaç, milaç diye bir şeyler sayıklıyor garson çocuk?"

"Daha ne olsun?" dedi Alek, "suyuma ilaç katmışlar!"

"Aşk iksiri," diye düzeltti Fitt.

Elana, Bergun'un gözlerinin taa içine baktı. "Bergun, Alek'e abayı yakmış birini biliyor musunuz?"

Bergun kıpkırmızı oldu. "Eee... şey... Sayın Alek çekici bir insan, bütün hanımların gözü üstünde."

"Eeeh yeter be" dedi Dwax. "Amma büyüttünüz." Alek'e dönerek, "gurur duyman lazımken, hanımevladı gibi çan, çan, çan..."

"Sanırım biri kışkandı," dedi Fitt, gülerek.

"Haa? Ne kışkanacam, buradaki kadınlar, benim tipim değil bi kere."

Elana uyardı Bergun'u: "Yediğimiz, içtiğimize dikkat edilsin lütfen!"

"Tabi, elbette! Nasıl gözümden kaçtı anlamıyorum. Bizzat ben kontrol edeceğim herşeyi." dedi Bergun ayrılırken. "Koynumuzda yılan mı beslemişiz?" diye de homurdandı.

Dwax tekrar tüccara döndü. "Senin de, ne çok mücevherin var böyle. Şu yüzüğe bakabilir miyim?" Gerald'ın güneş pırlıtlı yüzüğünü işaret etmişti.

Gerald isteksizce uzattı elini.

"Çıkartsana be yüzüğü, yakından bakalım."

Gerald şaşırmıştı. Tereddüt etti bir an.

Dwax gözlerini patlatarak "yoksa bana güvenmiyor musun?" dedi.

Tüccar alev almış gibi hızlı hareketlerle yüzüğü parmağından çıkarmaya çalıştı. "Ne... ne demek, güven... Hayır, sıkışmış olduğundan..." Acele ettikçe yüzük çıkmamakta direndi. Neden sonra yüzüğü çıkarabilip, cüceye verdi.

Dwax yüzüğü alırken, tüccara çatık kaşlı, kuşkuyla bakmayı ihmal etmedi. Ancak taşı incelediğinde yüzündeki ifade hayranlığa dönüştü. Gnom da hemen dibinde, taştan gözünü alamıyordu.

"Frükyum taşı bu" dedi Dwax.

"Frükyum mu?" dedi Fitt. Bunu ilk defa görüyordu.

"Evet" dedi Dwax, "Bu taş nadir bulunur. Gökten düşerler, yeraltında pek rastlanmaz."

"Versene" dedi Fitt, "yakından bakayım."

"Çek o uğursuz ellerini hızlı çocuk!" dedi Dwax, "Baksana içi gidiyor tüccarın, bir de sana mı teslim edeyim bu mücevheri?"

Fitt tıpkı Dwax'ı taklit edip gözlerini patlatarak "yoksa bana güvenmiyor musun?" dedi. Tüccar bile güldü buna.

Dwax yüzüğü hemen Gerald'a verdi. "Al bakalım. Bu bir servet değerinde olmalı."

"Pekala," dedi Alek, "iş konuşalım artık. Zaphir'e gidene kadar korummak mı istediniz?"

"Evet," dedi Gerald, "ben ve iki korumam. Üstelik peşimde haydutlar olduğundan şüpheleniyorum."

"Hiç şaşırmadım," dedi Dwax, "kız gibi takıp takıştırmışsın."

"Sen kaç tane içtin?" diye azarladı Elana ve Dwax, sustu.

"At arabanız var değil mi?" diye sordu Alek.

"Evet," dedi tüccar.

"O halde, güneş doğarken yola çıkarsak, akşama varmadan ormandan çıkar ve geceyarısından önce de Zaphir'e varırız. Size beşyüz altına patlar. Peşin."

"Beşyüz mü?" dedi Gerald yutkunarak.

"Ne oldu, fazla mı geldi?" dedi Fitt.

"Yoo, gayet uygun benim için. Peşin mi istiyorsunuz, hemen mi?"

"Peşin," dedi Alek.

"O halde ben, odamdan alıp geleyim altınları," dedi tüccar ve kalktı masadan. Dwax içkiler tazelen sin diye işaret etti garsonlara. Alek düşünceli bir şekilde, elinde tuttuğu iksirli su kadehine bakıyordu.

"Onu içeceksen iç artık" dedi Fitt, "içmeyeceksen de başkasına içirelim. Bakalım ne olacak?"

"Böyle şeylerin şakası yoktur, biliyorsun ki" dedi Elana.

"Ama cidden merak ediyorum, nasıl bir etkisi olduğunu. Elana, sen hiç kullandın mı bu iksirlerden?"

"Hah, benim ihtiyacım mı var böyle şeylere? Çok merak ediyorsan neden sen içmiyorsun?"

Alek kadehi yere attı ve iksir döşemeyi ıslattı.

"Hah," dedi Dwax, "en güzelini yaptın."

Birden gümm diye açıldı hanın kapısı ve herkesin yüreği ağzına geldi. Aşırı heyecanlı bir muhafız, grubun yanına koştu. "Arkadaşınızın başı dertte" dedi nefes nefese.

"Yolu göster!" diye gürledi Dwax, elinde balyozu ile.

BÖLÜM 4

Diğerleri de fırladılar hemen. Tabureler, masalar devrildi. Diğer müşteriler kenara çekilip yolu açtılar. Muhafız, grubu kasabanın ana kapısına götürdü. Bu kapı handan fazla uzak değildi. İki arabanın geçeceği kadar büyüktü ve tek kanadı, başka bir muhafız tarafından açılmıştı. Bu muhafızın elinde meşale vardı ve yeni gelenlere yol göstermeye başladı. Kasabanın dışına çıkarak yolun karşısına geçtiler.

"Sesler şu taraftan geliyordu," dedi muhafız, ormanın karanlığını göstererek.

"Onu görmedin mi?" diye sordu Alek.

"Biraz, ancak herşey okadar çabuk oldu ki..."

Korkunç bir kükreme duyuldu ve elfçe birkaç söz. Grup o tarafa doğru harekete geçerken Elana esasını kaldırıp büyülü sözler mırıldandı. Asanın ucunda, on meşale gücünde bir ışık parladı. Ormanın ürkütücü karanlığı aydınlandı ve önlerini görebildiler. İki muhafız, tedirgince geriden takip ettiler grubu. Birkaç saniye sonra, kocaman bir ayı ile burun buruna geldiler.

"Oohaa!" dedi Dwax, yedi cüce boyundaki ayıyı görünce.

Ayı büyük bir ağacı sallıyordu ve ağacın üstündeki Zal, düşmemek için dallara sıkıca tutunmuştu. Yayı, biraz ötede, yerdeydi.

Zal, arkadaşlarını görünce "ayı büyülenmiş!" diye bağırdı.

Gerçekten de ayıda bir tuhafılık vardı. Kudurmuş gibiydi ve gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Bu kızıl gözleri, daha önce de, uğursuz topraklardaki kara kurtlarda görmüşlerdi.

"Elana! Büyüyü bozabilir misin?" diye sordu Alek.

Elana büyülü sözleri mırıldanmaya başlamıştı bile. Öte yandan iki ayağı üzerinde, bir troll kadar iri gözükten ayı, kudurmuş, kızıl bakışlarını yeni gelenlere çevirdi.

"Fitt! Oyala onu, dikkatini çek!" diye bağırdı Alek.

Fitt ayının önüne atılırken, cevap yetiştirmekten de geri kalmadı. "Oldu canım, istersen bir de öpücük vereyim."

Dwax balyozunu kaldırmıştı. "Kafasına vursam, kendine gelir belki" dedi.

"Bekle biraz" dedi Alek, gözucuyla Elena'yı izliyordu.

Güzel büyücü durmaksızın mırıldanıyor, gözlerinde renkli ışıklar parlıyordu. Aşırı konsantrasyondan dolayı zarif alnı kırmıştı.

Ayı, ufak tefek gnoma saldırıyor, koca pençelerini savuruyordu. Fitt ise bir yılan çevikliğinde kaçıyor, ağaçların arasında ayıyla dans ediyordu. "Çabuk!" diye bağırdı "çabuk olun."

Sonunda Elena, sol elinde oluşturduğu bir ışık topunu, ayıya fırlattı. Işık, bir an ayıyı sardı ve afallayan hayvan olduğu yerde kaldı. Işık kaybolduğunda ayının kuduruk hali geçmiş, artık gözleri kırmızı parlamıyordu. Yine de ayı onlara hırladı. Şaşkın ve korkmuştu. Ağaçtan inen Zal, ayının yanına geldi ve diğerlerinin anlamadığı bir dilde konuşarak, hayvanın başını okşadı. Ayı iyice sakinleşerek tatlı mırıltılar çıkardı ve yavaşça ormanın karanlığına yürüyerek gözden kayboldu.

"Ben savaşmadan kavga bitti." dedi Dwax, bozulmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Alek, Zal'a.

"İyiyim," dedi elf "ama öfkeliyim, ona bunu yapanlara."

"Ben de iyiyim, sağolun" dedi Fitt. "Sadece, kıcımda bir pençe izi var. Neyse ki derin değil. Pantolona desen oldu işte, fena mı? Hem de havadar oldu."

"Öf amma konuştun, çan, çan" dedi Dwax. "Hadi gidip bira içelim."

Ormandan dönen gurubu, kasaba kapısında Hardel ve yanındaki üç muhafız karşıladı. "Öldü mü canavar? Ah yazık ki yetişemedim peşinizden."

"Neredeydin, tuvalete mi gitmiştin?" dedi Fitt.

"Devriyedydim," dedi Hardel, üzüntülüydü. "Hemen koştum ama bilemedim, ne yöne gittiğinizi."

Han kapısından girdiklerinde, Bergun telaşlı geldi yanlarına ve gurubun tamam olduğunu görünce, sevinçle aydınlandı yüzü. "Aman herkesin sıhhati yerinde, değil mi?"

"Bira getirin!" dedi Dwax, masalarına yürürken.

Alek, Bergun'u kolundan yakaladı ve kulağına eğilerek konuştu. "Çaktırmadan bak, bardaki cübbeliyle konuşanlar, Gerald'ın korumaları değil mi?"

"Evet," dedi Bergun fısıltıyla.

"Gerald nerede peki?"

"Yatmaya çıktı, diye biliyorum."

"Nerden biliyorsun?"

"Yukarı çıkarken, kızıma, 'birazdan yatacağım, odama su gönderir misiniz?' demişti."
"Bergun adamı kontrol et! Burada garip şeyler dönüyor."

"Derhal," dedi Bergun ve üst kata çıktı.

Alek masaya döndüğünde, diğerleri içkilerini yudumluyordu.

"Problem mi var?" diye sordu Elana.

"Birazdan anlayacağız" dedi Alek, "ancak hislerim bana bu geceki sorunlarımızın henüz bitmediğini söylüyor. Dövüşmeye hazırlıklı olun."

Dwax'ın keyfi yerine gelmişti. "Zaten birini pataklamazsam gözüme uyku girmez," dedi.

Bergun'un hızlı adımlarla yaklaştığını gördüler. Suratı şeytan görmüş gibi allak bullaktı. Ancak masadakilerin duyabileceği bir ses tonu ile konuştu. "Efendim, Gerald'ı öldürmüşler. Kalbine bir hançer saplanmış ve yerde yatıyor. Kan revan içinde!"

BÖLÜM 5

Titan Beşli'sinden pek tepki gelmedi. Sessizce birbirlerine bakıp, düşünceli gözüktüler. Zaten sinirleri bozulan Bergun, onların bu sakinliği karşısında iyice şaşırıldı. Hatta bir an -sadece bir an- onların katil olabileceğinden şüphelendi. Daha önce de bu handa adam öldürülmüştü ama Bergun böyle şeylere alışacak tipte biri değildi.

"Tamam öyleyse," dedi Alek. "Elana, Fitt ve ben, Bergun ile tüccarın odasına çıkıp araştırma yapalım. Zal ve Dwax, siz burada kalıp, şu dört cübbeliyi ve Gerald'ın korumalarını gözleyin. Handan ayrılmasınlar, çünkü baş şüphelimiz onlar."

Herkes onayladı.

"Ama önce..." dedi Dwax, "rahmetlinin ruhuna kadeh kaldıralım! Tüccar... Cömert adamdı."

"Cimri sayılmazdı," diye düzeltti Fitt.

Hepsi de içkilerini fondip yaptılar. Alek, Elana ve Fitt, Bergun'un peşinden yukarı, Gerald'ın odasına çıktılar. Bu oda hanın en büyük odalarından biriydi. Gerald'ın şişman bedeni yerde sırtüstü uzanmış, faltaşı gibi açılmış gözleri, şaşkınlıkla tavana bakıyordu. Kalbinin üstüne kaliteli bir hançer saplanmıştı. Hançerin kabzasındaki taş ve süsler, onun tarzını yansıtıyordu.

"Kapı zorlanmamış," dedi Fitt, "ya usta bir çilingir yada büyü işi."

"Yada kendisi açmıştır." diye ekledi Alek.

"Yatak bozulmamış," dedi Elana. Dolabı açıp tüccarın giysilerine dokundu. Fitt, yastıkların, döşegİN altını inceledi. Alek ise Gerald'ın üstünü aradı.

"Bir sürü mücevher var bunda," dedi Alek. "Hırsız işi değil bu."

"Frükyum taşlı yüzük yok!" dedi Fitt.

Tüccarın bir parmağında yüzüğün alındığına dair berelenme izi vardı. Alek, Bergun'un duymayacağı şekilde "sen mi aldın?" diye sordu Fitt'e.

"Hayır." Birkaç saniye bakiştılar. "Harbi diyorum, ben almadım." dedi Fitt. Elana dolap ile yatağın arasında duruyordu. "Burada sihir algılıyor ama nereden geldiğini çözemedim," dedi.

Bergun, birden aklına gelmiş gibi, "döşemede gizli bir bölme var. Sayın Gerald'ın haberi vardı. Değerli eşyalarını orada saklardı," dedi.

"Bakalım burada ne varmış?" diyerek hemen atıldı Fitt. Bergun'un yardımını beklemeden, yatağın altına denk gelen bir düğme buldu. Buna bastırınca tık diye bir ses ile tahta döşemede bir kapak gevşedi. Kapağı kaldırdıklarında bir sandık gördüler. Bu sağlam odundan yapılmış, demir köşebentleri olan gösterişli bir sandıktı. Sandığı çıkardıklarında, Elana elini üstüne koyup "işte bu!" dedi. Yüzünde diğerlerinin anlayamayacağı bir huşu ifadesi vardı.

"Kilitli mi?" diye sordu Alek.

Fitt çoktan zulasından çıkardığı maymuncuk setiyle kilidi kurcalamaya başlamıştı. Yine bir tık sesi ve kilit açıldı. Kapağı kaldırırken, herhangi bir tuzağa karşı tedbirliydi. Sandık açıldığında, bir bölmesinde bol miktarda altın para ve biraz da değerli taş, daha geniş olan diğer kısımda ise, küçük iksir şişeleri vardı. Sandığın bu bölümü özel olarak, şişe koymak için tasarlanmıştı. Şişeler otuz adet olan yuvalara yerleştirilmişti. Böylece herhangi bir sarsıntıda çarpma, kırılma riski ortadan kalkıyordu. Ne var ki otuz adet yuvada yirmidokuz adet şişe vardı. Yani bir yuva boş, bir şişe eksikti. Elana ve Fitt, iksirlerin rengine ve şişelerin dizilişine bakarak, eksik olanın bir aşk iksiri olduğunu hemen anladılar. Sandığın başında göz göze bakiştıklarında, sessizce, şimdilik konuşmamaya karar verdiler.

Hepsi de sandığa odaklandıklarından içeri giren Sophia'yı farketmemişlerdi.

"Baba, neler oluyor?" diye seslendi Sophia ve yerdeki cesedi görünce de güzel gözleri irice açıldı. "Ölmüş mü?"

"Hayır, döşemenin tozunu alıyor," diye mırıldandı Fitt.

Yanındaki Elana duymuştu bunu ve dürtükledi gnomu, kabalığınan ötürü.

"Burada olmamalısın yavrum," dedi Bergun ve kızın omuzlarından tutup odadan çıkarmak istedi.

"Bir dakika!" dedi Alek, "madem ki burada, bir-iki soru sormak isterim Sophia'ya."

Alek, Sophia ve Bergun'un yanına giderken, baba-kızın tedirgin bir hali vardı. Fitt ve Elana öteden onları izliyordu.

Elana, gözlerini kızıdan ayırmadan, fısıltıyla konuştu. "Korkuyor," dedi "ve birşeyler saklıyor."

"Çenesinde ve kolundaki çürükleri farkettiler mi?" dedi gnom mırıldanarak. "Bunların yeni olduğuna eminim."

"Sophia, babanın dediğine göre, Gerald su istemiş senden," dedi Alek.

"Evet, ben getirdim suyunu." Sophia masanın üzerindeki sürahiyi işaret etti.

"Neden sen getirdin de, bir garsonla yollamadın?"

"Bilmiyorum... Herkes meşguldü, o sırada."

"Yalan söylüyor," diye fısıldadı Elana.

"Anlamıştım zaten, alnını kaşımıştı," diye cevap verdi Fitt.

"Peki Sophia, suyu getirdiğinde, dikkatini çeken birşey oldu mu? Anormal bir durum?"

"Hayır, suyu bırakıp çıktım zaten."

"Yalan!" diye fısıldadı Elana, tekrar.

Alek'in gözleri, kızın sol kolundaki morluklara takıldı. Bileğinin üstünde, yanyana dört çürük vardı. Sanki biri kızın bileğini tutup, mengene gibi sıkıyordu. "Koluna ne oldu, Sophia? Akşam yoktu bu izler"

"Kapıya çarptım."

"Ben de elf kraliçesiyim," dedi Fitt, mırıldanarak.

Alek, Sophia'ya derinlemesine baktı. Kızcağızın gözleri yaşarmış, çenesi hafifçe titriyordu.

"Soracaklarınız bitmedi mi? Kızım zaten üzüldü," dedi Bergun.

"Bitti," dedi Alek. "Gidebilirsin Sophia, ancak şimdilik kimseye bahsetme bu olaydan."

Sophia, birşey söylemeden, kaçır gibi çıktı odadan.

Bergun, Alek'in yüzüne bakıyor ama birşey sormaya cesaret edemiyordu. Yaşlanmış, çökmüş bir hali vardı. Ötedeki Elana'ya ise bakmaya hiç niyeti yoktu. Tanrılara dua ederek masadaki sudan içti biraz.

Elana ve Fitt, Gerald'ın cesedi başındaydılar. Fitt cesedin sağını solunu yokluyordu. "Hançer fazla derine girmemiş, kaburgaların arasından ancak geçip, kalbi hafifçe delmiş olmalı."

"Ölmesi uzun sürmüştür," dedi Elana.

"Bıçak kemiğe denk gelseydi kurtulurdu. Bugün şanslı gününde değilmiş," dedi Fitt. "Himm... Ağzına bulaşmış maddeyi gördün mü? Bir tür merhem gibi. Parlak ve kaygan."

"Dudak parlatıcısı," dedi Elana.

"Ben aşağıyı bir kontrol edeyim," dedi Bergun ve çıkmaya yeltendi.

"Dur bakalım!" diyerek engelledi Alek. "Han sahibi ve kasaba valisi olarak, burada bulunman gerekir. Üstelik, buradaki küçük hazine ile bizi yalnız bırakma ki zan altında kalmayalım."

"Yaa... Tabi, elbette," dedi Bergun ve isteksizce odada kaldı.

Fitt devam etti, Gerald'ı incelemeye. "Akşam bizimleyken parlatıcı sürmemişti. Rahmetli süslenmeyi severdi ama bu dudağına sürülmemiş, sanki ağzına, burnuna bulaşmış." Gözlerini, tepesinde dikilenlere çevirip anlamlı bir şekilde, "bilmem anlatabildim mi?" dedi. Diğerleri anlamış gibi baktılar.

Fitt, Gerald'ın kafasını çevirdiğinde, boynunun sol tarafında, lüle saçlarının kapadığı taze yara izlerine rastladı. "Tırnaklanmış," dedi Fitt. "Kız işine benziyor."

Bergun, sürahideki suyu bitirdi. Harareti bir türlü kesilmiyor, üstelik çışı de gelmişti.

Fitt, Gerald'ın ölü ellerini kokladı. Koca burnu kokuları iyi ayırd ederdi. "Bu parfüm... Tanıdık geldi," dedi. "Kesinlikle kadın kokusu." Bir de saç kılı buldu Gerald'ın parmakları arasında. Diğerlerine gösterdi, uzun, bakımlı bir kadın saçıydı, siyahtı. Fitt sonunda ayağa kalktı. İncelemeyi bitirmiş gibiydi. Bu arada Gerald'ın ceplerinden kaç adet taş yürüttüğünü kimse farketmedi.

Bergun, ötede kapının yanında duruyordu. Diğerleri birkaç saniye birbirlerine baktılar. Bu kahramanlar, onbeş seneyi aşkın birlikteydiler ve maceradan maceraya koşarken, birbirlerini, ne düşündüğünü bilecek kadar tanımışlardı.

"Ben olayı çözdüm," dedi Fitt. "Alek'e göz koyan bayan, Gerald'dan aşk iksiri satın almıştı. Daha sonra, sıra ödemeye gelince, ya parası yetmedi -çünkü bu iksirler pahalıdır- yada bence, Gerald kızı ihbar etmekle tehdit etti ve şantaj yaptı. Kimliğinin ortaya çıkmasından korkan kız, Gerald ile konuşmaya geldi. Belki de sırrını saklaması için Gerald'a yalvardı. Ama Gerald'ın aklında başka birşey vardı. Kıza göz koymuştu. Kızı kendisiyle birlikte olmaya zorladı. Kız kabul etmeyince de taciz etti, tecavüze kalkıştı. Memleketinde itibarlı, aile sahibi bir tüccar olan Gerald, aslında bir ırz düşmanıydı. Belki de buraya geliş gidişleri sırasında gördüğü bu kızı saplantı haline getirmişti. Kıza saldırınca mücadele ettiler. Belki de Gerald hançeri gösterip kızı korkutmaya çalıştı. Ancak, boğuşma esnasında hançer, kazayla Gerald'a saplandı. Panikleyen kız odadan kaçtı ve Gerald, debelenerek can verdi." Fitt, kendini beğenmiş, ukala tavırlarıyla diğerlerine bakarken, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Nasıl buldunuz?"

Alek ve Elana, bu öyküye itiraz etmediler. Ancak pek sevinmişe benzemiyorlardı.

"Şimdi," dedi Fitt "yapılacak tek şey, handaki bütün kadınları sorguya çekmek. Saç örneği elimizde, eminim parfümünü tanıyabilirim ve tırnaklarında, Gerald'ın kalıntıları duruyordur hala. Zaten, Elana sorguladığı zaman, anında itiraf edecektir suçunu."

Üçü beraber, Bergun'a baktılar. Bergun sırtmaya çalıştıysa da beceremedi.

BÖLÜM 6

Bu esnada alt katta, meyhane bölümünde, Dwax ve Zal, masalarında oturmuş, köşedeki kara cübbeli adamları izliyordu. Cübbeli tipler, masalarından kalkıp kapıya doğru ilerledi. Anlaşılan handan ayrılıyorlardı. Zal, hiç kıpırdamadı, keskin gözleri her ayrıntıyı takip ediyordu. Ancak Dwax, cübbelilerin karşısına dikildi. Kısa boyuna rağmen, geniş gövdesi, barikat gibi kapatmıştı yolu. "Nereye böyle, beyler? Yola çıkılır mı geceyarısı?" dedi.

En öndeki cübbelinin konuşurken, sararmış, hatta kararmış dişlerinin arasından, asit kokulu nefesi duyuldu. Yılan gibi tıslayarak konuşuyordu. "Sen bücür! Buranın muhtarı mısın, yoksa keyfimin kahyası mı?"

Arkadaki iki cübbelinin, başlıkları gözlerini gölgelemişti ama ağızlarının kıpırtılarından, aceleyle birşeyler mırıldandıkları belliydi.

Cüce tanıdık bir baş ağrısı hissetti. Belli ki ona büyü yapılıyordu. Saldırırken, "sizin büyüünüzü yerim lan, şerefsizler!" diye bağırdı.

Karanlık dörtlü, cübbelerini atarak gerçek yüzlerini ortaya çıkardılar. Öndeki ikisi, atletik yapılydı ve ikişer tane keskin hançer taşıyorlardı. Sol el önde, sağ biraz geride, yay gibi gerilmiş, atılmaya hazır, ancak aynı zamanda soğukkanlı. Tam profesyonel idiler. Ellerindeki hançerler, büyük ihtimal zehirliydı. Arkadakiler ise biraz daha hımbıldı. Belli ki büyücüydüler ve ellerinde kara odundan yapılmış büyük asalar vardı. Kafaları kazanmıştı ve alınlarının biraz üstünde uğursuz bir tarikatın sembolü, dövme yapılmıştı.

Birden kulakları tırmalayan bir ısıklık sesi duyuldu. Bu ısıklık, Zal'ın özel oklarından birinin marifeti idi. Bu okun odununda özel bir delik ve kanal açılmıştı. Öyle ki ok atıldığında, bu delikten geçen hava -bir düdük gibi- kuvvetli ısıklık sesi çıkarıyordu. Zal bu oku, diğerlerini uyarması gerektiğinde kullanırdı. Nitekim üst kattakiler, bu ısıklık duyunca hemen yardıma koştu.

Elfin attığı ok, katil tiplerden birinin boynuna saplandı. Diğer katilin ise bir an dikkati dağıldı ve üzerine gelen balyozu farketmekte gecikti. Balyoz, okadar şiddetli çarptı ki katile, havaya fırlayıp arkadaki kara büyücülerden birinin üstüne düştü. Zaten öküz derisinden başka zırhı olmayan kara katilin iç organları patlamıştı.

Ayaktaki büyücü asasını kaldırıp, çok kızmış gibi bağırarak büyü sözler söyledi ve bedeninden her yöne doğru ateş fıskırdı. Ateş, genişleyen halkalar halinde, dışa doğru, dalgalar gibi hareket etti. Handaki herkes kendini masaların altına attı, şarap testileri patladı. Birkaç gececi, yüksek alkollü müşteri, alev alarak ciyak ciyak çığlık attılar.

Dwax da kendini devrilmiş bir masanın arkasına atmıştı. Sakalından duman tütüyordu. Kafasını kaldırdığında kara büyücü ile gözgöze geldi. Büyücü hala kızgındı. Ancak arkasından giren bir kılıç, önden, göğsünden çıktı ve kızgınlığın yerini şaşkınlık aldı. Büyücü göğsünden çıkan kılıca bir an inanamayarak baktı ve kafasını çevirip ötedeki kardeşiyle gözgöze geldi.

Alek, büyücüye soktuğu kılıcı çekip çevik bir hareketle kafasını uçururken, ötedeki diğer büyücünün acı çığlığı duyuldu. Ayağa kalkmaya çalışırken, kardeşinin katledilişini görmek zorunda kalmıştı. Hiddetten gözü dönen büyücü, en ölümcül büyüünü yapmaya hazırlandı.

Bu arada Zal, Gerald'ın iki korumasıyla savaşıyordu. İlk oku atar atmaz, bu hainler üstüne saldırmışlardı. Zal bu ikisinin uzun kılıçlarına karşı, kısa kılıcıyla kendini zar zor savunuyordu. Fitt ona yardıma geldi ve adamlardan birine arkadan yaklaşıp sırtından bıçakladı. Zal da hızlı bir manevrayla kılıcını diğerinin koline sapladı.

Elana ise durmaksızın, arkadaşlarına koruyucu ve motive edici büyüler yapıyordu.

Bütün grup çevrelerine bakındı ve düşmandan geriye sadece bir büyücünün kaldığını gördüler. Büyücü kollarını açmış, manyak gibi büyü mırıldanıyordu.

"Teslim ol!" diye bağırdı Alek.

Ancak büyücü onu duymuyordu bile. Deprem başladı. Heryer, herşey zangır zangır titiyor ve sarsıntının şiddeti gittikçe artıyordu. Hanın çökmesi, artık an meselesiydi.

Zal'ın attığı ok, büyücünün tam alnına, tarikat sembolünün ortasına isabet etti. Büyücü anında öldü ve deprem durdu.

Hanın içi doğal olarak savaş alanı gibiydi. Korkarak merdivenlerden inen Bergun, dağınıklığı görünce ağlamak istedi.

Aniden hanın kapısı açılınca herkes irkildi. Birkaç muhafız ve başlarında Hardel'in geldiğini gördüler. "Ne oldu burada, geç mi kaldım?" dedi Hardel ve Titan Beşlisi'ni kahkahalarla güldürdü.

Dwax, Fitt ve Alek cesetlerin üzerini arayıp işe yarar objeleri aldılar. Fitt kafası kesik büyücünün üstünü ararken diğerlerini çağırırdı. "Hey bakın ne buldum!"

Herkes toplandığında onlara elindeki yüzüğü gösterdi. Yüzüğün taşı güneş gibi parlıyordu.

"Frükyum yüzüğü bu!" dedi Dwax.

"Bu büyücünün üstünden çıktı," dedi Fitt.

"Demek ki tüccar Gerald'ı bunlar öldürdü," dedi Alek. "Bu özel taşı, kimbilir hangi uğursuz ayinde kullanacaklardı."

Herkes homurdanarak kara haydutları lanetledi. Fitt yüzüğü cebine atarken Elana ile gözgöze geldi. Güzel büyücü gnoma sevgiyle gülümsedi.

Neden sonra Titan Beşlisi yatmaya gitti ve neredeyse ertesi gün öğlene kadar uyudular. Kalktıklarında hanın biraz toparlanıp temizlendiğini gördüler. Bergun hiç uyumamış olmalıydı. Karınlarını doyurdular ve Bergun'un isteği üzerine, Gerald'ın sandığını Zaphir'deki mirasçılara götürmek üzere yola çıktılar. Sophia ortalıkta gözükmemişti.

"Siz en sevdiğim müşterilerimsiniz," demişti Bergun vedalaşırken. "Lütfen tekrar gelin!"

SON

Sen Öldün

Temiz yüzlü, güzel gözlü genç adamın bakışlarında tezadı yücelten bir hiddet vardı. Bıçağını çekti ve öldürücü olduğunu ispat edercesine güneşe karşı ışıldattı. "Sen öldün!" dedi, karşısında alaycı umursamaz tavırlarla sigarasından çektiği dumanı kendisine doğru, dudaklarını öpücük yaparak üfleyen serseriye.

"Öyle mi?" dedi, serseri yüzlü genç adam. Korkmamıştı ya da çok iyi rol kesiyordu. Bakışlarında ne öfke, ne endişe, katıksız kendine güven, belki de umursamazlık vardı. Sanki kendine bir şey olmayacağını biliyor, dokunulmaz olduğundan adı gibi emindi. "O elindeki bıçakla mı öldüreceksin beni?" dedi ve sigarasından bir nefes daha çekti. İstifini bile bozmamıştı.

Derken görüntüye, güzel yüzlü adamın arkasından usulca yaklaşan seksi kadın girdi. Bebek yüzlü yakışıklıya hafifçe yaslanırken, dövmeli elini adamın pazısı üzerine getirdi, diğer eli ise, arkadan beli hizasında gömleğini hafifçe kavramıştı. Sanki adamı hafifçe tutmuştu, güya yönlendirmeden ama dövüşmesini engellemek ister gibi. Bu arada adamın omuzu üzerinden karşıdaki serseriye süzüyordu. Yosmanın bakışlarında arzu vardı. "Yapma" dedi erkeğinin arkasından, "o buna değmez!"

Bıçaklı olanın konsantrasyonu, memişlerin sırtında yarattığı elektriklenme ile bir an bozulduysa da, sert bakışlarıyla serseriye meydan okumaya devam etti. "Hayır pislik, sen bu kadar kolay bir ölümü hak etmiyorsun!" Bebek yüzün diğer elinde, nereden geldiği belli olmayan bir elma belirdi. "Seni ben öldürmeyeceğim, hayır." Bıçakla elmadan bir dilim kesip ağzına attı. Çiğnerken konuştuğu halde, kelimelere eşlik eden şapırtıların ahenksizliğine rağmen, söyledikleri anlaşılabilir. "Yavaş yavaş öleceksin acılar içinde." Bir an sustu ve serseriye ciddi olduğuna inandıracak kadar soğuk bir bakış attı. "Seni o elindeki sigara öldürecek." dedi.

Edmond ‘un Hikayesi

Ölüm Yolunda Yaşam

Sandeila-Learon

Sandeila babasından ayrı bir insan köyünde yaşıyordu.Babası ise bir Elf köyünde hayatını sürdürüyordu.Sandeila 2-3 günde bir olarak babasının yanına geliyordu.Babası insan köyünde oğlunun ne yaptığını merak etsede fazla uğraşmıyordu.Sandeila’nın yaşadığı yer bir insan köyü olmasına rağmen o bir büyücük kulesinde çıraklık yapıyordu.Yaklaşık 20 yaşından beri o kuleye düzenli olarak gidip geliyordu.Ustası gerçekten iyi biri olmasına rağmen ustası Sandeila’nın babası ile de iyiydi.Bu nedenle düzenli olarak Sandeila’nın babasına rapor veriyordu.

Son 2-3 gündür Sandeila’da bir değişiklik vardı.Her zamanki neşesiyle dolaşmıyordu.Ustası bunu farketmişti hatta damgayı da koymuştu:Aşk.....

Ustası o gün babasına gidip durumu bildirdi.Babasının tepkisi çok sert olmuştu.Sandeila babasının yanına gittiğinde çok kötü tartışılar.Babası sürekli olarak *Sen bir Elf’sin, lanet olası bir insanla evlenemessin* diyip duruyordu.Sandeila sonra orayı terketti.

Sandeila babasının sözlerine kulak asmıyordu.O seviyordu, insan olsa bile sevdiği.Ne kadar saçma bir kuraldı!Neden Elf’ler İnsan’larla evlenemesin ki?Bu kadar kibirli olunmazdı.Sandeila bunu biliyordu.Her ne kadar kibirli birisi de olsa babasını seviyordu.Tabî babasından daha çok sevdiği birisi vardı:Learon.

Sadece babası değil ölüm bile engelleyemezdi bu sevgiyi.Annesi keşke ölmemiş olsa idi de babasına karşı gelseydi.Ancak lanet olası savaş.Nefret ediyordu savaştan Sandeila.Ancak annesi bir Paladin’di.Mecburen katılacaktı bu savaşa. Ancak savaştan sağ çıkamayacağını bilmiyor da değildi.Babası uzun süre onu ikna etmeye çalıştı.Ancak nâfile.Sandeila’nın annesi savaşta öldü.O zamandan beri Sandeila’ya babası bakıyordu.

İtiraz

Sandeila evden ayrıldıktan sonra bir süre nereye gideceğini bilemedi.Çünkü ustasının yanına gitmeyi hiç istemiyordu.Ustası söylemişti büyük ihtimalle babasına.Sandeila’nın gözleri bir anda faltaşı gibi açıldı.Nereye gideceğini bulmuştu:Han’a

Han insan köyündeki zengin bir adamın yeriydi.Bu adamın özelliği ise Sandeila’nın sevdiği kızın yanı Learon’un babasıydı.Soğuk birisiydi.Fazla gülmezdi.Sandeila’ya da fazla ısınmamıştı zaten.

Sandeila wizard olmayı seçmişti çünkü savaştan nefret ediyordu.Evet, wizard’da biraz savaşçı sınıfı olabilir fakat Sandeila savaşı dindirmek için wizard olmuştu.Savaşı savaşıarak dindirebileceğini sanıyordu saçma bir hayalle

Sandeila köyde fazla sevilmiyordu.Bu yüzden gezmek için sadece hana gidiyordu.Sandeila’nın duyguları karşılıklı olmasına rağmen ikisinin de bundan haberi yoktu.Hatta Sandeila’nın Learon’un başkasını sevdiğini düşündüğü bile oluyordu.

Sandeila hana gittiğinde ustasının orda olduğunu farketmedi.Ustası onu izliyordu.Hem de çok açık bir şekilde.Fakat Sandeila başı öne eğik bir şekilde bir şeyler yiyordu.Sandeila ustası sayesinde para kazanıyordu.Ayrıca büyü de öğreniyordu.Ustasının ona çok yararı dokunmasına rağmen o an ustasına inanılmaz bir kin duyuyordu.Ustası bunun farkında olmasına rağmen sadece gülümsüyordu.Sandeila sonra açık kapıdan içeriye baktı.Orda duruyordu.Learon tüm güzelliğiyle kendisine bakıyordu.Sandeila bir an ne yapacağını bilemedi.Sonra heyecanlanıp elindeki bardağı düşürdü.Learon ve ustası Sandeila’nın bu haline sadece gülümsediler.

Ölüme Yolculuk

Sandeila Learon'un içeri girdiğini farkettili.Yanına yaklaşıyordu.Sandeila’nın kalp atışları hızlanıyordu.Learon yaklaşmaya devam etti.Sandeila hafif terleyerek etrafına baktı.Learon yanından geçip gitti.Sandeila’nın kalp atışları düzeldi.Biraz bozulmuştu.Ardından masasında bir kağıt farkettili.Kağıdı Learon bırakmıştı belli ki.Açıp açmamakta biraz tereddüt etse de açmaya karar verdi.Kağıtta

Handan ayrılma yazıyordu.Neden? diye sordu kendi kendine.Aradan biraz zaman geçti.Akşam geçmeye başlamıştı.10 bardaktan fazla su içmişti ve bu karnına dokunmuştu.Gitmesi gerekiyordu ama gidemezdi.Belki bu ilk ve son fırsattı.Sonra odasına çekildi.

Şafak ışıklarıyla birlikte kapısının açıldığını farkettili.Rüya gördüğünü zannetti bir an.Ardından Learon yaklaşmaya başladı.Sandeila yutkundü.Sonra Learon elini tuttu.*Götür beni* dedi.*Ama nasıl*, *Hangi parayla götürürüm* dedi.Learon ise gülümseyerek *Sanırım az önce bir hırsızlık yaptım* dedi.Elinde bir bohça duruyordu.Gülümsüyordu.Sonra Sandeila korka korka kabul etti.

Kaçış

Sandeila, sevdiğiyle dışarı çıktığında havanın soğuk olduğunu farketti.Olsun, sevdiğiyle birlikteyken insan üşüyemezdi.İnsanı üşüten yalnızlıktı.O yalnız değildi.Bir müddet hiç konuşmadan yürüdüler.Taa ki şehirden çıkana kadar.Sandeila biraz uzaklaştıktan sonra bir nara attı.Kurtulmuştu artık.Sonra bir an durdu.Sevdiğinin ismini bile bilmiyordu.Ve bunu yeni farketmişti.

-İsmi bile bilmiyorum.Neden benim aşkıma karşılık verdin ki?
-Aşk için isim lazım değil.İsmim Learon, senin ki
-Sa-sa-sa, Sandeila
-Kekeme olduğunu bilmiyordum.
-İnan bana, ben de bilmiyordum.

Bu cevaba iki aşık da güldüler.Sonra,*Sen neden kaçtın* diye sordu büyücü.Bir süre sustu kız, ancak sonra *Babamın işkencesinden bıktım.Sanki kızı değil de kölesiydim, ama artık önemi yok* dedi.Bir süre tekrar sustular.Kız gencin elini tuttu.Sandeila bir an ne diyeceğini bilemese de sonra alıştı.Artık alışması gerekiyordu.Ormana girmişlerdi.Gün ise öğlen olmuştu.Hava cıvı cıvıldı, özellikle gençler için.Hayvanlar ve bitkiler dışında yalnızdılar.Ancak bu yalnızlık kısa sürecekti

Gençler yürüdüler, yürüdüler.Hiç bir yiyecekleri kalmamıştı.Yaklaşık 1 haftadır yürüyorlardı.2 saat önce bütün yiyeceklerini tüketmişlerdi.Ne yapacaklarını bilmiyorlardı.Tek tesellileri birlikteydiler.Seviyorları birbirlerini.Yaklaşık 1 gün daha idare edebilirlerdi.Ondan sonrası artık ümitsizdi.O şekilde 2 saat, 3 saat derken akşam olmuştu.Korkmaya başlamıştı güzel kız.Ne yapacağını bilmiyordu.Sandeila'nın elinden tuttu.O akşam ne de çabuk geçmişti.

Sabah karın guruldamalarıyla uyandılar.Ardından ormandan çıkış yolunu gördüler.Koşmaya başladılar.Bir ümit ışığı doğmuştu yeniden içlerine.Sonuçta bir kasaba göründü uzaktan.Kasaba neşeli bir yer gibi görünüyordu.İçerden çocuk cıvıdamaları geliyordu.Learon başını Sandeila'nın omzuna yasladı.Bir kaç dakika durdular öylece.Gülüyorlardı ikisi de.Anlaşılan yeni evlerine gelmişlerdi.

Yavaş adımlarla ilerlemeye başladılar.Kasabanın kapısına gelmişlerdi.İçeri sakin adımlarla girdiler.İleride hafif yıkık bir han duruyordu.İçeri girmekte biraz tereddüt etseler de yine de girdiler.hanın sahibi üler yüzle karşıladı onları.Elf'i görünce biraz tereddüt etse de, Elf'in güleryüzlülüğünü görünce tekrar düzeldi.*Buyrun Genç âşıklar ne istemiştiniz* dedi sakince.Gençler biraz tereddüt etsede sonra konuşmaları gerektiğini anladılar.*Bize kısa bir süreliğine bir oda.Ayrıca karnımız çok aç* dedi sakince Sandeila.

Gençler uzun süreli açlıklarına rağmen yemeklerini yavaş yemişlerdi.Tadını çıkara çıkara, doya doya yemişlerdi.Hancı ile iyi anlaşmışlardı.Sonra yapmaları gereken şeyler olduğunu farkettiler.Öncelikle bir ev, sonra bir iş.Hancıya durumdan yüzeysel olarak bahsettiler.Kaçtıklarını ve bir ev, bir işe ihtiyaçları olduğunu anlattılar.Hancı Sandeila'yı hana aldı.Handa basit işleri yapacaktı.Sonra ise hafif yıkık dökük bir ev buldu gençlere.Bulmaktan ziyade, verdi.Çünkü ev kendi eviydi.Hancı zengin birisiydi.Bu da işlerine bayağı yaramıştı.Oldukça yardım etmişti hancı.Öncelikle evi toparlamada, düzenlemede ve handa verdiği işle çocukların kurtarıcısı olmuştu.

Gençlerin evlerine yerleşmeleri yaklaşık 1 haftayı buldu.Sandeila'nın işe alışması ise 2 günde hallolmuştu.Müşteriler memnundu.Hancı memnundu.Gençler memnundu.Hayat o an için güzeldi.Ancak kısa sürecekti o mutluluk.Çok kısa

Yaklaşık 1 hafta daha geçmişti. Gençler iyice alışmışlardı yeni kasabalarına. Hancı onlara çok yardım etmişti. Ev 1 haftada harabeden saraya dönmüştü. Her şey güzelleşmeye başlamıştı. Hayat güzelleşmeye başlamıştı.

Sandeila hancıyla iyi anlaşlıyordu. Kısa sürede kasabanın bir ferdi olmuşlardı. Kasabadaki insanlar iyilerdi. Kasaba temiz ve düzenliydi. Sandeila'nın handaki yükü epey hafifti. Sadece para toplama işine bakıyordu. Learon ise evi temizlemekle uğraşıyordu. Yiyecek veya içecek sıkıntıları olmuyordu. Sandeila arada sırada kasaba dışına çıkıp, avcılıkla uğraşıyordu.

Sandeila kasabaya geldiğinden beri savaşıklıkla uğraşıyordu. Kısa zamanda geliştirmişti kendini. Elf olması nedeniyle okçuluğa doğuştan yeteneği vardı. Kılıç konusunda da ustaydı. Biraz çelimsiz olmasına rağmen çevikliğiyle kurtarıyordu durumu. Ancak kendisini büyü konusunda da serbest bırakmıyordu. Burada da büyücülük okuluna gidiyordu. Ayrıca diğerlerine oranla oldukça sağlam bir hafızası vardı.Şimdilik böylece geçiyorlardı

Uzun zaman geçmişti aradan.Yeni yerlerine iyice yerleşmişlerdi.Genç âşıkların bir de çocuğu olmuştu: *Huor Tinéhtélé*

Henüz 3 aylıktı.Daha dünyayı tanıımıyordu.Gülümseyen bir yüze sahipti.Ancak tamamen bir insan görünümüne sahipti.Üzerinde Elf'lere dair hiçbir iz yoktu gülümseyen yüzünde.Seviyordu dünyayı, bilmiyordu başına gelecekleri.Gerçi kim bilebilirdi ki?

Sandeila bir zaman sonra büyücülükte kendini geliştirmeyi bırakmıştı.Yalnızca bildiği büyüleri geliştiriyordu.Kendini neredeyse sırf savaşıclığa yöneltmişti.

Gençlerin evleri uzaktan bakıldığında gösterişten yoksundu.Ancak içerisi çok daha farklıydı.İçeride çeşit çeşit kılıçlar ve yaylar vardı.Bir adet uzunca asa vardı ancak 'sadece süs için varmış' havası veriyordu.

İçinde bulundukları kasaba, yaklaşık 4 metre yüksekliğindeki tahta çitle korunuyordu.İçeride çeşit çeşit dükkanlar

vardı.Şehrin kuzey tarafı tamamen mezarlıktı ve fazla gidilmezdi oraya.Ayrıca o tarafta kapıda yoktu.Ancak kasabanın doğu tarafı çok neşeli bir yerdi.Kasabanın dükkanları burada kuruluydu.Sandeila ile Learon kaçtıklarında kasabaya buradan girmişlerdi.Doğu tarafındaki kapıdan çıkar çıkmaz orman başlıyordu.Kasabanın batı kısmını fakir kesim oluşturuyordu.Aslında onlarda fakir sayılmazlardı ancak doğu kesmine oranla fakirlerdi.Kasabanın güney kısmını iste yolcular için olan hanlar ve dükkanlar oluşturuyorlardı.

Kasaba, kıtanın Kuzeydoğu tarafındaydı.Batısında kurak ve uzun bir arazi, doğusunda ise geniş bir orman vardı.

Aşıkların evi ise kasabanın en batısındaydı.Kapıdan girer girmez hemen sağdaydı evleri.

Aşıklar ve Huor için zaman daralıyordu.

İlk önce bir vızıltı geldi. Sonra da bir saplanma sesi. Çıtırtılar yükseldi ardından kasabada ve o sesi de çılıklar takip etti. Bir anda ok yağmuru yağmaya başlamıştı kasabaya. Alevli oklar. Kasabadaki evlerin samandan yapılması da yangını hızlandırıyordu. Zaten kasabanın surları bile odundandı. Ve işin bir kötü yanı daha vardı. Kasabanın doğu tarafı ormandı. Eğer ki yangın ormana sıçrarsa, durdurulamayabilirdi.

Oklar kasabanın doğu tarafından geliyordu. Ormanların arasından. Huor'un ailesi hızla evden ayrılmıştı çünkü evleri en doğudaydı. Ancak surlardan çıkmak mümkün değildi. Çünkü surlar cayır cayır yanıyordu. Kapı çökmüşü ve geçmek tamamen olanaksızlaşmıştı.

Sandeila bir büyü düşündü, ancak korkudan aklına en basit büyüler bile gelmiyordu. Akıllarına en güvenli yer olarak mezarlık geldi. Orada bina yoktu ve açık alandı. Kolay kolay bir şey olmazdı orada. Sandeila, Learon ile oğlunu hızla oraya götürdü. Sessiz bir şekilde Learon ile tartışmaya başlamışlardı

Sen burada bekle ben tüm kasabayı buraya getireceğim

Hayır, buna asla izin veremem

Üzgünüm, ama ilk kez sana karşı koyacağım

Bu tartışmadan sonra iki tarafta gözü yaşı olarak kaldı. Ardından Sandeila koşarak ayrıldı. Sonra da tüm kasaba teker teker ama hızlı bir şekilde mezarlığa akın etti. Kısa bir süre içinde Sandeila tüm kasabayı mezarlığa toplamıştı. Kasabanın küçük bir yer ancak mezarlığının geniş bir alan olması işi kolaylaştırıyordu. Bir anda arkadaki surlardan dev bir goblin sürüsü akın etti. Herkes kaçmak için arkasına baksa da orası da çoktan goblin dolmuştu. Bir anda etrafları çevrilmişti. Herkes panik içindeyken, bir anda Sandeila sur tarafındaki goblinlerin ortasına dev bir ateş topu gönderdi. Ateş topu önce goblinleri sonra surları eritip geçti. Ancak kasabanın iç tarafındaki goblinler sinirlendiler ve bir anda saldırıya geçtiler. Zaten goblinlerin en yakınında bulunan Learon ile Huor'u ezip geçtiler. Sonra da tüm kasaba halkını...

Hava kararmaya başlıyordu. Kasaba hala yanıyordu. Tek sağ kalan Huor gibi görünüyordu. Learon'un koruması altında yaşamayı başarmıştı. Kasabadan çıkan dumanlar görmeyi olanaksızlaştırıyordu. Cübbeli bir adam belirdi Huor'un yanında. Adamın yüzü gözüküyordu. Learon'un kolunu hafifçe kaldırdı ve Huor'u aldı. Ardından gözden kayboldu.

EldariL'in Hikayesi

Asıl Bilge hangisi?

Soru, yanıltmak için sorulmuşsa...
Hikaye aldatmacaysa...
Kişiler gerçek, söylenenler hayalse...
Hiçbir şey görüldüğü gibi değilken, bu diyalog hem yaşanmış hem de yaşanmamışsa...
Anlamak kolay mıdır söylemek kadar, asıl Bilge hangisi?

Cehennemnin öfke kusan ağızlarından biri gibi ateş püsküren şömine, devasa kütüphaneyi aydınlatmakta da ısıtmakta olduğu kadar başarısızdı.

Aralarında pek çok küçük yaratığın gizlendiği birbirinden değerli kitapları bağrına basan raflar, uzayıp giden karanlık koridorlar oluşturuyordu. Kitaplıklar o kadar yüksekti ki, insanın başı dönüyor, karanlık tavan şöminenin ışığında belli belirsiz seçiliyordu. Yıldızsız bir göğe bakar gibi...

Şömine ile kitaplar arasında büyük ceviz bir masa, cilalı yüzeyine yayılmış –soğuğun asıl kaynağı- pek çok parşömen ve bunların üzerine eğilmiş çalışan yaşlı bir adam duruyordu. O kadar uzun zamandır hareketsiz duruyordu ki, nefes alıp verirken göğsünde titreşen ak sakalları olmasa, onu bir heykelden ayırmak çok güç olurdu.

Belirdiği gibi ansızın kaybolan belli belirsiz bir esinti ürkek fareleri deliklerine çekilmeye zorladı. Yaşlı adam gözlerini işinden ayırmadan biraz doğruldu ve kızıl cüppesi arkasındaki alevin bir parçasıymış gibi dalgalandı.

Yumuşak ama ilgisiz bir tonda, "Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum," dedi bir başka parşömene uzanırken.

Masanın diğer tarafında beliren kadının kara gözleri alevin ışığını yansıtıyordu. Sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü. Koyu mavi sade elbisesi yerleri süpürüyordu ve ellerini saygıyla önünde birleştirmişti. Fısıltıdan hallice melodik sesiyle, "Beni gönderdiğiniz yerde yapacak fazla bir iş yoktu efendim," dedi.

Okuduğu şeyden başını kaldırmaya tenezzül etmeyen ihtiyar, "Seni birkaç gün oyalar diye düşünmüştüm. Son gördüğümde epey..." Duraksayıp sakalını sıvazladı. "...epey dağınıktı," diye bitirdi alayla.

"Beni köhne yerlere mi layık görüyorsunuz? Yoksa hayat verecek kadar yetenekli mi buluyorsunuz?" diye sordu kız masumca.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan adam bir süre cevap vermedi. Belli ki soruyu duymamış ve işine dalmıştı. Ya da umursamamıştı... Sonra beklenmedik bir anda bir elini kitaplıklara doğru savurdu. "Çok iyi toz alıyormuşsun diye duydum," dedi başını kaldırmadan raflardaki örümcek ağlarını işaret etti.

Kız belirgin bir reveransın ardından, "Ah Büyücü! Yanlış anlamışsınız. Asla örümceklerin mülklerine dokunmam... Ve farelerin... Ve yarasaların... Onun dışında duyduklarınız doğrudur," dedi tatlı sesiyle.

Büyücü kesin bir tavırla başını iki yana salladı. "Hepsinden nefret ederim ne yazık ki. Sayısız tarihi ve kıymetli nesneye sahip çıkmak için doğayla savaştı bu. Hepsini temizlemeye gönüllüysen başla. Yoksa *geldiğin yolla* ya da arkadaki kapıyı kullanarak mülkümü terk edebilirsin."

Ses tonundan, konuşmanın onun için bittiği belliydi. Ama kızın dudakları muzipçe kıvrılmıştı. Konuştuğunda tekdüze sesi gözlerindeki eğlenmiş ifadeyi yansıtmıyordu. "Nefret bir zaaftır Büyücü. Belki de erdemlerinizi yetenekleriniz kadar geliştirememişsinizdir."

Büyücü ilk kez ilgilenmiş görünerek başını kaldırıp kendisine gülümseyen kıza baktı. "Nefret de bir erdemdir küçük bilge kız. Tüm erdemler gibi aşırıya kaçmadığın müddetçe, sana gücü elde etme hırsı verir."

Dudakları bükülmeye devam ederken kız, şakacı bakışlarını, saygıyla yere indirdiği gözlerinde hapsetmeyi başarmıştır. "Birkaç zavallı örümcek ve fareye ayırabilecek kadar nefret barındırıyorsanız efendim..." der

ve susar. Varsın büyücü cümleyi kendi tamamlasın...

Kızın cüretine kızması gerekirken eğlenmeye başladığını fark eder. "Benim nefretim binlerce insana yeterken, birkaç mahlukatın lafı olmaz," der dişleri gözler önüne serilirken. "Bahsettiğin o erdemler herkese aynı gücü vermez."

Kız kara gözlerini tekrar büyücüye diker sessizce. Yüzündeki neşe, yerini tarifi daha zor bir ifadeye bırakmıştır. Küçümseme mi? Üzüntü mü? Öfke mi? Yoksa... Hayal kırıklığı mı? Adını koymak zordu...

"Ah Efendim! Kendi sözcüklerinizde boğuluyorsunuz. Bir yandan aşırıya kaçmamayı öğütlerken, diğer yandan binlercesine yetecek büyüklükte nefret barındırdığınızı itiraf ediyorsunuz." Bu noktada duraksar ama uzun sürmez ve tekrar konuştuğunda sesi alaycıdır.

"Büyüleriniz de sözleriniz kadar tutarsız ise, sanırım kıymetli kitaplarınıza şu zavallı örümceklerden daha büyük tehlike oluşturunuz."

Kızın küstahlığı sabrını taşırmıştı. İki kaşı arasındaki çizgi derinleşirken, "Senin için öyle ama binlercesi benim için aşırı değil ne yazık ki," der karanlık bir yüzle ve tekrar masaya eğilerek çalışmasına döner. "Bu arada, eğer bu kadar iğneleyiciyseniz, size başka bir yerde iş verebilirim. Orada daha faydalı olursunuz."

Savunmadaki çatlağı gören kız kurnazca gülümser.

"Nefretinizi yönelttiğiniz topluluğun büyüklüğünü küçümsüyorsanız ve bunun için 'ne yazık ki' diyerek hayıflanıyorsanız... Bu daha büyük bir potansiyeliniz olduğu ama kullanacak yer bulamadığınız için üzüldüğünüz anlamına gelir... Ve yine başa döndük Efendim," der gülümseyerek. "Sözcüklerinizde boğuluyorsunuz. Toz almaya başlamadan önce belki de sizi kendi yarattığınız bataklıktan kurtarmam gerek," der muzipçe. "Fareler ve örümcekler de buna sevineceklerdir eminim."

Uzuuuun bir sessizlik olur...

Kız sorar... "Piişşt!" 🤖

Adam: Hı? 🤖

Kız: Noldu? Sıkıldın mı? Eheheu 🤖

A: Yoo... Sen sustun ben de sustum. 🤖

K: Ben yendim hehehehe 🤖

A: Kızım ayak üstü rp oynatıyorsun insana ya! İşin gücün oyun. 🤖🤖

K: Zuhaha. Ama ben yendim. 🤖🤖

A: 🤖🤖

K: 🤖

Kitapların arasından çıkan cesur bir fare ciyykk eder ve dile gelir.. 🤖 Kim bunlar sizce der diğer farelere... Hepsi bir ağızdan konuşmaya başlayıcı sinsi fare ellerini ovuşturur. 🤖

Ferilien'in Hikayesi

Aredhel İle Maglor un Karşılaşması

Arkasından gelen hayali seslere kulak asmadan yürümeye devam etti.Kapıyı kapattı.Başı dönmeye başlamıştı.Anlam veremediği her şeyi şimdi anlıyordu ve ağır gelmişti...

Yeni kararlar almanın zamanı gelmişti.Gökyüzüne baktı, bulutluydu belli ki yağmur yağacaktı.Nereye gideceğini bilmeden,yanına gerekli birkaç şeyden başka eşya almamıştı.Ona gerekli olan şeylerse başkalarının hayatı boyunca sahip olmayı isteyip de olamayacağı şeylerdi.Ölü de olsalar ailesinin itibarı hala ayaktaydı ve hatırı sayılır bir mirasın tek varisiydi.O ise babasından, annesinden,abısından ve ablasından kendisine yolculuğunda yardımcı dokunacak parçaları almıştı.İlki o küçükken babasına da onun babasından kalan hafif kılıcıydı.O kadar göz alıcıydı ki aklına her gelişinde eli kılıcının kabzasına giderdi ve sonra gözleri üzerindeki rünün gün ışığını yakaladığını görürdü.Svelon un hikayesini babasından ilk dinlediğinde o yeşil elf gözleri zümrüt gibi parlamıştı.Svelon çok eski bir kılıcı o kadar eskiydi ki o zamanlar cücelerle elfler anlaşabiliyorlardı. Kılıcı da bir cüce oğluna vermek için yaptırmıştı.Ama oğluna vereceken kılıcın güzelliğine dayanamayıp öz oğlundan saklamıştı.Kılıcı heyecanla bekleyen oğluna sıradan başka bir kılıcı vermişti ve sakladığı kılıcı bulan yeğeni Svelon la oğlunu öldürdüğünde yeğenin gözlerine bakıp bir lanet savurdu.

-O kılıcı artık hiçbir cüce kullanamayacak.Olur da bir cüce Svelon u eline alırsa benim gazabım onu her yerde takip edecek ve bulduğunda oğlumun kanına karşılık kan almadıkça durmayacak.Dedikten sonra oğlunun ölüsüne bakıp

-Ruhun rahat edecek oğlum, baban ağgözlülüğünü ödeyecek...Kanıyla..Deyip hançerini boğazına sapladı. Babası Amras bu öyküyü anlatırken Aredhel'e:

-Bu kılıç bizim elimize ailemizin kurucusu elinde Svelon'u tutan bir cüceyle savaşıırken geçti.Cüce savaştığı sırada aniden durup elini hançerine atmış ve boğazına saplamış.İşte kızım öyküsü bu.Hadi bir eline al.Aredhel eline aldığı kılıcın görüldüğü kadar ağır olmadığını fark etmişti.Babası gülümseyip: -Hafif değil mi?Üstelik Svelon kendi sahibini seçer ve 3 kardeşten seni seçtiğini ründeki parlaklıktan anlıyorum.Aredhel zamanı geldiğinde Svelon'u sen alacaksın.Demişti.Sesi hala Aredhel'in sivri kulaklarındaydı.

Yanına aldığı diğer şeylerse abisi Rùmil in yaprak şeklinde sapı olan hançeri,annesi Inwé nin büyüyle işlediği pelerini,ablası Laviniél in soğuk parmağından alırken gözünden düşen tek damla yaşla ıslanan ve mavi mor renkte parlayan yüzükle şimdi almak için gittiği huysuz gri atı Fleal.Gördüğü kadarıyla Fleal ilk defa sakindi sözünü dinleyecek gibi görünüyordu.Ne zaman binmek istese Fleal kaçardı ta ki annesi Inwé artık sahibinin Aredhel olduğunu Fleal'e söyleyene kadar. İşte o zaman rahatça binmeye başladı.Ama huysuzluğu bu kadar değildi.Binmeye her kalkıştığında önce topuklarını hafifçe yere vurur sanki binemezsin derdi sonra başka çaresinin olmadığını anlayınca başını öne eğdi.Ama bugün Fleal ona kendisi yaklaştı.Aredhel içinden annemi hissediyor dedi pelerinini hatırlayarak.

Fleal in kulağına eğilip "Merak etme onlar her zaman bizim yanımızda olacak" derken gözünden akan yaşla Fleal'in artık tamamen onun olduğunu atın başını yanağına hissedince anladı.Eyerlemek için ahıra doğru götürdü.Fleal üzengisi, eyeri ve savaş için hazırlanmış zirhiyle aslında sıradan bir at olmaktan çok uzaktı.Ama bu kez eversiz gezemeyecek kadar uzun bir yolculuğa çıkacaktı ama zirhını da almayacaktı.Eyerlediği Fleal'i üzengisinden tutarak tekrar dışarı çıkardı ve sırtına bindi.

Yine yollara düşmüştü.Aldığı haber doğru çıkmıştı.Geç kalmıştı ve ailesini son kez ölü olarak görmüştü.İçindeki acı o kadar büyüktü ki artık tanrılara isyan noktasına gelmişti.Tırışta gidiyordu ama Fleal'e fısıldayınca dörtnele gitmeye başlamıştı.Yoldan ayrılmış ormanın içinde atını sürüyordu ama farkında bile değildi.Yağmur yağıyordu ve durmaksızın ilerleyen Aredhel'e yetişmeye çalışıyordu.Onun aklındaysa saatlerdir aynı şey vardı..

-Bende orada olmalı ve ölmeliydim.Kalan ben olmamalıydım.Onları öldürenin ne olduğunu ya da kim olduğunu bile bilmeyecek kadar aptal,intikam yemini edip kime karşı bile olduğunu bilmeyen bir ahmağım.Ne abim kadar güçlü ne ablam kadar güzel ne de anne ve babam kadar zekiyim.Kalmamı gerektirecek bir meziyetim yok benim.Nihayet tekrar yavaşlamıştı atı.Farkında olmadan Fleal'i uçuşuma yönlendirdiğini fark etti.At altında kıpırdanıp durmasa daha da devam edeceklerdi.

Bir an uçuşumdan atlamanın ne kadar güzel olacağını düşündü.Kaybedecek bir şeyi yoktu.Arkasından ağlayacak birisi yoktu.Hava kararmıştı ve düşüncelere daldığı sırada beklediği yağmurun yağdığını ve geçen zamanı fark etmemişti bile.Atından indi sırt çantasını eyere bağladı.Uçuşumun kenarına gelip durdu.Arkasına baktı atının ay ışığında parlayan gözlerini gördü.Gökyüzüne baktı yıldızları izledi bir süre.Esen rüzgar beyaz tenini oksuyordu.Pelerininin kapşonu açılmıştı.Uzun koyu kahverengi saçları ay ışığının minik parıltılarını yakalayıp uçuşuyordu.Gözlerinden aşağıya aralıksız damlalar iniyordu.Keskin gözleri ailesini görüyordu sadece ve kulakları da onların sesiyle dolup taşmıştı.Aklı ve kalbi onların anısıyla doluydu.İşte bu yüzden Fleal in birisinin varlığını belli eden hareketlerini fark etmiyordu.Onu gören kişi ise sadece durmuş uçan uzun saçları ve hafifçe öne eğilmiş başıyla gördüğü elf kızının büyüüne kapılan biriydi.Bir süre sonra Fleal'de hareket etmeyi kesmişti.Aredhel ise hala düşüncelere dalmış bir şekilde öylece duruyordu.Atından inen adam bir an korkuya kapıldı. Neden orada duruyor diye geçirdi içinden.Aniden yaklaşması korkunç bir sonuç verebilirdi.Kız kendini aşağıya bırakabilir ya da ona

saldırabilirdi.Ama öylece durmaması gerektiğini de biliyordu ters bir şeyler vardı.Atını yanındaki ağaca bağladı.Kılıcını atının eyerine astı.İçinden bir ses kızın tehlikeli olmadığını söylüyordu.Ama hançerinin yinede pelerinin altında olduğundan emin oldu.Adımlarını yavaşça atarken bastığı zeminin ıslak olması onu daha da sessiz kılıyordu.Ama yarı elf gözleri karşısında duran elf kızının şu an hiçbir şeyi duymayacak durumda olduğunu gösteriyordu ya da belki öyle değildi bilmiyordu.Yaklaşırken acaba nasıl konuşmalıyım diye düşünüp o kısacık zamana bir sürü konuşma provası sıkıştırıyordu.Adımları ondan bağımsız gibiydi.Birden kızın yavaşça kıpırdadığını fark etti,tek elini havaya kaldırmıştı ve narin elinde mavi mor parlayan bir şey vardı.Durdu ama o durmak istemiyordu.Arkası dönük duran elfin büyüyle bağlandığını anlamıştı ve ona dönen narin vücutta dikkatini çeken ilk şey rüzgarın savurduğu saçları arasından görünen duru bir yüzdeki sırlıslıkla bir çift zümrüt yeşili gözdü...

Aredhel uçuşunun kenarında ailesini düşünürken parmağındaki yüzükten yayılan bir titremeyle kendine geldi.Rüzgar hassas kulaklarına arkasından yavaşça yaklaşan kişinin ıslak toprakta attığı adımlarının sesini ve bir erkek olduğunu anlatan nefes alışverişini taşıdı.Acele etmeden tek elini havaya kaldırıp yüzüğün büyüünü serbest bıraktı ve arkasındaki adamın şaşırmasına fırsat vermeden ona döndü ve gözlerini onunkilere dikerek konuştu:

-Arkamdan yaklaşan herkese karşı önyargılıyım.Ya aptal bir hırsızın ya da eceline susamış bir yarı elften başka bir şey değilsin gözümde.Bunları söylerken adamın ikisi olmadığını da anladı ve baktığı gözlerde bir kötülük göremedi.Adam hareket ettirebildiği tek yeri olan dudaklarını açarak:

-İkisi de değilim leydim.Amacım da size zarar vermek değil.Derken dudaklarının da donduğunu anladı lafı yarım kalmıştı.

-Öyleyse adını ve benden ne istediğini hemen söyle.Ve tekrar adamın dudaklarını serbest bıraktı.

-Adım Maglor dur.Sizden sağlığınız dışında bir şey istemiyorum.Derken kızardığını hissetti Maglor gözlerini kaçırdı eğer büyüyle zorla elf kızına bakıyor olmasalardı.

-Zarar vermeyeceğime yemin ederim leydim, der demez vücudu gevşedi.Aredhel Maglor'un gözlerindeki ışıltıyı ve utancı yakalamıştı.Aynı zamanda çok yorgundu ve başı dönüyordu.Bir sakınca görmedi serbest bırakmakta.Bu beyaz tenli yaprak yeşili gözlü adamdan böyle üzgün bir anında nasıl hoşlanabileceğini bir türlü anlayamıyordu onun ailesinin yasını tutması gereken bir zamandı ama bu çekime karşı koyacak iradeye sahip değildi.Maglor'un yardımına daha doğrusu yalnız kalmamaya o kadar ihtiyacı vardı ki..İkisinin saçları da rüzgarda uçuşuyordu.Gözlerindeki tek fark ise Aredhel'ininkilerin ıslak oluşuydu.Maglor aralarında birkaç adım kalana kadar yaklaştı.

-Leydim siz bana adınızı bahsedecek misiniz?diye sorduğu sırada adının Aredhel olduğunu söyleyen yüzdeki gözler gökteki yıldızlar gibi birden sönüp kapandı ve yere düşerken Maglor'un güçlü kollarının onu kavradığını fark etmedi.

Maglor kollarında duranın sevebileceği tek kişi olduğunu anladı ve onu asla bırakmayacağını ikisini de saran rüzgara fısıldadı.Aredhel'e baktı yüzünü örten saçlarını eliyle itti.Yorgun ve üzgün bir bedeni kucaklayıp yavaşça yere bıraktı.Sonra bir ağacın altına gidip pelerinini yere serdi ve Aredhel'i tekrar kucaklayıp ağacın altına yavaşça yatırdı.Hemen gidip kendi atını bağladığı ağaçtan daha yakına getirdi.Eyerde asılı duran çantasından hoş kokulu bir bitkiyle küçük bir kap çıkardı.Aredhel'in yanına gelip yerden aldığı bir taşla bitkiyi kabın içinde ezmeye başladı.Ezildikçe etrafa hafif ve güzel bir koku yayıldı.Maglor kolcu olmasının şu zamana kadar pek çok faydasını görmüştü ama şimdi bambaşka hayatinin kadınını karşısına çıkaran aldığı görevdi.Birliğin en iyi adamını gönderebilirdi ama tanrılar buna fırsat vermedi demek ki sebebi buymuş diye düşündü Maglor.Adamını bir başka birliğe haber göndermesi gerektiği ve başka kimseye güvenemeyeceği için ulak olarak başka bir göreve göndermek zorunda kalmıştı.Tanrıların çok gizemli yolları var dedi ve gülümsedi.Elindeki kaba parmaklarını daldırıp ezilmiş bitkiyi Aredhel'in bileklerine ve alınına sürdü.Bu bitkiyi hep çok sevmişti.Mallorn ağacının nadide yapraklarıydı ve her ormanda yetişmezdi.Kokusu yorgunluk alıp az da olsa hastalara direnç verirdi.Kalkıp Fleal in eyerinden bir battaniye aldı ve yavaşça Aredhel'in üzerine örttü.Hava soğuk değildi.Güzel bir ilkbahar gecesi idi.Her ihtimale karşı alışkanlığı olduğu üzere hançerini ve diğer eşyalarını yerlerindeler mi diye kontrol etti ve Aredhel'in yanına gelip oturdu.Şimdi onun uyanmasını bekleyecekti.Oturduğu yerden etrafı dinlemeye ve sevdiğinin yüzünü izlemeye koyuldu.Aklındaki tek şey onu bu şekilde ömür boyu izleyebileceğiydi..

Gizli krallığın habersiz varisi kolcu Maglor'la öldürülen Helyanwé ailesinin kalan son üyesi Aredhel'in ilk karşılaşması işte böyle gerçekleşti.

Feanın'ın Hikayesi

Occlo'nun Karanlık Sokakları

Arkadaşlar,bunu ilk bi ultima online sitesinin forumnda yazdım,aldığım tepkiler genelde iyiydi,bide daha çok frpyle ilgilenen insanlara okutma kararı aldım,okuduktan sonra eleştirirseniz sevinirim.

Gecenin karanlığında,ıssız bir sokakta tek başına yolunu bulmaya çalışıyordu.Bu çevrede yaşayan herkes onun buraya yabancı olduğunu söyleyebilirdi.Çok fazla tedirgindi,nasıl olmasındı ki,Occlo'nun sokaklarının gece zamanı hakkında pek çoklarından korkunç hikayeler işitmişti,şimdi ise o korkunç sokaklar da tek başına yürüyordu.Her yer zifiri karanlıktı ve kendi kendini yargılamaya başlamıştı.

Değermiydi? İki kese altın sikke için canını tehlikeye atmaya değermiydi?Sokağın karanlık köşelerinde mutlaka izleyen birileri vardır diye düşünüyordu,her adımını dikkatle atıyordu,fakat tedirginlestikçe daha dikkatsiz olmaya başlamıştı.Birşeyler hissediyordu,yanlış olan bişey vardı. Derken aniden kılıç kınının olması gereken yerde olmadığını fark etti ve biran,sadece küçük biran durdu.

Fakat bu an Mytre Dart'he için yeterli bir andı.

Adamın sırtına arkadan bir hançer dayandı,aynı anda karanlıktan sanki yoktan varolurmuşçasına bir el çıktı ve adamın ağzını kapatıp onu karanlığa çekti.Adam hiçbirşey göremiyordu,nerde olduğunu bile bilmiyordu,haykırmak istedi ama ağzındaki el bunu yapmasını engelledi.Derken bir ses duydu :

-Sadece keseleri bırak ve defol burdan

Adam ne yapacağını şaşırmıştı,çaresizce elini kesesine doğru götürdü,keseleri kemerindeki asılı oldukları yerden alıp omzunun üstünden arkasındaki adama doğru uzattı,Mytre hançeri adamın böbreklerinden çekmeden keseleri aldı ve pelerinindeki sayısız ceplerinden birine koydu,sonrada hançerinin kabzasıyla adamın kafasına vurup adamı bayılttı.

Adam gözlerini açtığı zaman kendini Occlo'nun ıssız sokaklarında,kaldığı hanın olduğu sokağın başında buldu.Talihsiz adam Occlo'ya geldiği güne lanet ederken,bir daha buraya dönmemeye yemin etti.

Şehrin başka bir köşesindeyse,"Savaş Alanı" isimli tavernaya giren siluete kimse dikkat etmemişti.Bu kişi kukuletasını gözlerini birazcık kapatıcak kadar çekmiş ,ki bu görmesini hiç engellemiyordu,sırtında pelerini olan,1.74 boyunda bir insandı.İnsan sıkışık tavernada ilerlemeye çalışırken bir yandanda elleri çalışıyordu.Birçoğu körkütük sarhoş olan pis kokulu ve bir o kadarda dikkatsiz ahmakların keselerini bir bir cebine atıyordu.Bu şekilde tavernanın en güzel yerinde,şöminenin yanında,hikaye anlatmakta olan dostu Kazansky Xhelenga'nın yakınına kadar geldi.Kazansky çok kudretli bir savaşçıydı.Pek tecrübeliydi ve birçokta savaş görmüştü.O artık buranın müdavimlerindendi.Haftanın iki günü buraya gelir,aynı şömine başındaki yerine oturur, insanlar biraz bekledikten sonra başına toplanır ve "Kazansky'nin bugün bize anlatacak neyi var?" diye sormaya,onu sıkıştırmaya başlarlardı.Kazansky çok iyi bir hikaye anlatıcısıydı.O hikayelerini anlatmaya başladığında insanlar kendilerini kaybeder,onun anlattığı maceralarda yeralmayı dilerler,hayran hayran onu izlerlerdi.O gecede aynen böyle oluyordu.Kazansky hikayesini anlatıyor,insanlar pür dikkat onu dinliyorlardı.Kazansky hikayeyi anlatırken içeri giren silueti farketmişti ve suratına bir gülümseme yerleşti.İçeri giren onun genç dostu Mytre Dart'he idi.

Kazansky hiç bozuntuya vermeden hikayesini anlatmaya devam etti.Bu sırada genç dostu hafif elleriyle ve hançeriyle ise koyulmuştu bile.Hikaye dinleyenler kendilerini o kadar kaptırmıştı ki keselerinin kemerlerine olan bağlarının teker teker kesildiğini farketmediler bile.Olayın tek farkında olan Kazansky idi.Mytre bu işte gerçekten iyiydi ve ortağı Kazansky onu takdir ediyordu.Bu pek sık yaptıkları bir şey değildi aslında. İki ayda bir,bazen üç ayda bir, sadece çok paraya ihtiyaç duydukları zamanlar.İşte bu yüzden dikkat çekmiyorlardı.Gecenin sonunda Kazansky ve Mytre ayrı ayrı zamanlarda mekanı terketmişler ve birbirlerini hiç tanımıyor gibi yapmışlardı.

Kazansky evine girdi,kapıyı kapattı,ve sırtını kapıya verip on'a kadar saydı.

"Tık Tık tıktıktık Tık TIK"

Kazansky kapıyı açtı.Karşısında tavernaya giren siluet duruyodu.

-Hemen gir,seni görmesinler. dedi endişeli bir sesle.

-Merak etme,ben istemediğim sürece beni bir Drow* bile göremez! diye yanıtladı Mytre.

İçeri girip Mytre'nin iyi bir iş çıkardığından bahsettiler,daha sonrada bu geceki ganimeti saymaya başladılar.Paranın çok fazla olmadığını görünce Kazansky "ah lanet olsun! Occlo'dan nefret ediyorum! bütün bir tavernayı soyduk,ama hala o lanet silahı alıcak param yok!" diye söylendi.Bunun üzerine Mytre,Kazansky'nin suratına baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi,elini pelerininin içindeki sayısız cepleriden birine attı ve iki kese çıkardı."Bu yeterli olurmu?" Kazansky hemen keseleri aldı ve içlerini açtı,sonrada Mytre ye bakıp gülümsedi ve "evet,fazlasıyla hemde!" diyip keselerden birini Mytre'ye geri fırlattı...

(*Drow: karaelf,yeraltında yaşayan bu ırk,ısı görüşüyle algıladıkları için,gizlenmeye çalışan kişileri çok rahat tespit edebilirler,aynı zamanda gizliliğin gerçek ustalarıdır.)

Kazansky Xhelenga,hakkında çok sey duyduğu "Drelyus'un kibri" isimli katanayı* ,ki bu katana vanquising* olmasının yanında pek çok büyüü özelliğede sahipti ,satın alacağı kişilerle irtibata geçmek için belirledikleri yere uzun bir yürüyüşün sonunda varmıştı.Yanında çok fazla para bulunduğu için fazlasıyla tedirgindi,biran önce bu işin hallolmasını istiyordu.Gittiği yer Occlo'nun en seilmeyen yerlerinden biriydi.Buraya genelde birşeylerden kaçan korsanlar gelir,herzaman bir olay çıkartıp burdan giderlerdi.Ah Kazansky onlardan nasılda nefret ediyordu!Mümkün olsa hepsini öldürürdü,hemde her birini! Fakat şunda onlara ihtiyacı vardı,zira alacağı katana onlardaydı,ve bu katanayı inanılması güç bir şekilde "ucuz"a satıyorlardı!

Kazansky tavernadan içeri girdi ve birden herkes dönüp kapıya baktı.Kazansky görünüşü itibariyle çok heybetliydi,ama insanların ona bakmasının sebebi bu heybetli görünüşü değil,bariz bir şekilde buraya ait olmayışiydi.Yavaş yavaş tavernada yürürken,bir yandanda adamlarını seçmeye çalışıyordu,derken Kazansky adamını farkettti.Tıpkı kendisine anlatıldığı gibi,ayağında çizmeleri,gözünde bir göz bandı,kafasında bir korsan şapkası,üzerinde yeşil,pek çok yırtığı olan bir gömlek vardı.Kazansky adımlarını o tarafa doğru yöneltti ve adamın olduğu masaya oturup "uth lathes jud losso"* dedi.Adam hemen kafasını kaldırdı ve "benle gel" dedi.Ayağa kalkmalarıyla 2 yanlarındaki masada oturan 4 kişide ayağa kalktı ve hepsi beraber tavernadan dışarıya çıktılar.Kazansky etkilenmemişti,zira o masadan kalkan 3 adamla tek basına dövüşebilir,ve çok büyük bir ihtimallede kazanırdı.Korsan sadece kendi çapında bir önlem almak istemişti,öyle olsundu,Kazansky katanayı elde etmeyi o kadar arzuluyodu ki,böyle bir şeyi kabullenebilirdi.

Arkalarından siyah pelerinli bir siluetin çıktığını farketmediler.

Kazansky ve beş korsan gecenin karanlığında ilerliyorlardı.Kazansky bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordu,muhteşem savaşı iç güduları ona takip edildiklerini söylüyordu.Kazansky arkasına baktı,fakat gecenin karanlığından başka birşey göremedi.Derken arada kuytu bir sokağa girdiler.Burda daha çok korsan vardı.Kazansky birden durdu ve "Yeter!katanayı satıyormusunuz,satmıyormusunuz?"dedi.Korsanların lideri, ki adi Karhas idi, "biraz sabırlı ol güçlü dostum,istediğin şey bizde,sadece güvenli bir teslimat olmasını istiyoruz" dedi.Bunun üzerine Kazansky biraz daha sabretmeye karar verdi.

Mytre Dart'he tavernadan çıkarken çok dikkatli davranmıştı.İçerdeyken hiç kimsenin,buna Kazansky de dahildi,onu farketmemesi için kılık değiştirmiş,ve kapıdan çıkmadan hemen önce,gecenin kendisi kadar kara olan pelerini iyice üstüne sarmıştı.O civarı kontrol altında tutan bir loncadan satın aldığı bilgiye göre,ki bu çok güvenilir bir bilgiydi,önündeki altı kişilik grubu takip etmeye koyuldu ve bir süre sonra kendi yolunu kendi belirlemek için bir gölge kadar sessiz bir şekilde yanındaki binanın çatısına tırmandı.Burda görüntü daha netti.

Adamları takip etmekten vazgeçmişti.Varacakları yeri bildiği için,direk oraya varıp,önceden hazırlanmak istedi.

Vardığında orda altı adamın kendi aralarında konuştuğunu duydu.Adamlar bu gece ki işin kolay para olduğundan söz ediyorlardı.Mytre konuştuklarını daha iyi anlayabilmek için yaklaşmaya karar verdi.Adamlara hiç farketirmeden bulunduğu çatıdan aşağı inen Mytre,karanlık sokakta saklanmak için biryer bulmakta zorlanmadı.Birden gözüne korsanların arkalarındaki sarılı nesne,ki bunun sarılı olmasına rağmen bir katana olduğu belliydi, gözüne çarptı.Üstün yeteneği ve çocukluğundan bugüne kadarki hırsızlık tecrübeleri sayesinde,korsanlara hiç farketirmeden katananın olduğu tarafa süzüldü.Katanaya yaklaştı ve kılıçtaki o üstün gücü hissetti.Ne kadarda güçlü bir his veriyordu!Ah o katana daha yakınındayken böyle bir hissi ona veriyorsa,eline aldığıda kim bilir nasıl muhteşem bir güç hissi yaşatırdı ona!Hayır,o katanayı burda bu kokuşmuş korsanlara bırakamazdı.Elini uzattı ve katanayı alıp tekrar sokağın karanlık ucundaki yerini aldı.Altı adam oraya vardığında korsanlar katananın kaybolduğunu hala anlamamışlar,ve hatta burda kalan korsanlar katanayı gerçekten Kazansky Xhelenga'ya satacaklarını düşünüyorlardı.

Ama liderleri Karhas, ve hatta Mytre Dart'he öyle düşünmüyordu.

Kazansky beklemekten bunalmış bir şekilde tam tekrar konuşacakken,bir his ona birşeylerin yanlış olduğunu söyledi ve birden bire elini kılıcının kabzasına gitti.Önde duran ve Kazansky'ye eşlik eden beş korsan,aniden Kazansky'ye saldırmaya başlamıştı.Kazansky çok iyi bir dövüşçüydü ama o kadar korsana karşı tekbaşına pek az şansı vardı.Yinede Kazansky canı için dövüşmeye başlamıştı.Korsanlar saldırıya daha geçmeden Kazansky kılıcını çekmiş,ilk saldırıları savuşturabilmek için hazır bekliyordu.

Karanlığın içinde,elindeki güce dalıp gitmiş olan Mytre,Çeliğin çeliğe vurma sesiyle birden kendine geldi.Gizlice olanlara bir göz attı ve tam tahmin ettiği gibi,korsanların Kazansky'ye saldırdığını gördü.Mytre Dart'he,Kazansky'nin bu savaşı tek başına kazanamayacağını anladı.

Karanlığın içinden süzülerek arkada kalan altı korsandan kendisine en yakın olana yaklaşıp,önce son derece sessiz bir şekilde korsanın kılıç kınını tutup,kemerinden kesti ve korsanın sırtına,omurgasının tam ortasına hançerini saplarken aynı anda elindeki kılıcı yanındaki korsanların dikkatini kısa bir süre dağıtabilmesi umuduyla fırlattı.Dikkatleri pekte dağılmamış olan korsanlar,daha çok şaşkıındı.Yanlarındaki arkadaşlarına ne olduğunu pek anlamamışlardı.

Mytre bu fırsattan yararlandı.

Anında kolunda gizlenmiş olan hançerlerden ikisini,iki korsana ayrı ayrı fırlattı ve korsanların boğazlarını acı içinde tutuşlarını büyük bir keyif alarak seyretti.Derken öteki korsanlar palalarını çekmiş bir vaziyette önünde pozisyon aldılar.Mytre'nin bir gözü savaş ustası arkadaşı Kazansky'ye kaydı.Ordaki dövüş pek iyi gitmiyor gibi görünüyordu.Mytre önce bu korsanları halledip Kazansky'ye yetişemezdi.Zihninde bir ses duydu:

"KULLAN BENİ"

Mytre bunun,güçlü katananın iradesi olduğunu çabucak anlamıştı,fakat kendisi kılıç kullanımında başarılı olmadığı için,daha çok küçük silahlar ve fırlatma silahlarında eğitimi vardı, katanayı Kazansky'ye doğru fırlattı.

Kazansky birden sağ tarafından birşey yaklaştığını gördü,çok kısa bir süreliğine o tarafa baktı ve hemen hemen aynı anda kendine fırlatılan kılıcı havada kaptı.Artık çift silah dövüşen Kazansky korsanlar için dahada zor bir rakip oluvermişti.Korsanlar zaten pek organize değillerdi ve pek kılıç ustasıda sayılmazlardı.Hareketleri birbirini tamamlamıyor,Kazansky'ye gayet beceriksiz gibi görünüyordular.Birden Kazansky ne olduğunu tam anlayamadan herşey yavaşladı.Korsanlar ve etraftaki herşey,hatta gecenin kendisi bile, Kazansky'ye o kadar yavaş gelmişti ki! Kazansky 3 adım geri gidip elindeki katanaya baktı ve "Drelyus'un Kibri" deyip gülümsedi.

Karşısında üç düşman bulunan Mytre gayet temkinliydi.Daha öncede üç kişiyle savaşırmıştı,yo hayır aslında hiç böylesi bir savaş değildi.Hiç bir zaman elinde uzun kılıçları* olan üç kişiye karşı dövüşmemişti ve biraz endişelenmeye başlamıştı.Korsanlar çok kısa aralarla üstüne saldırdılar.Mytre elindeki hançeri inanılmaz hızlı bir şekilde bir paladan ötekine vuruyor,fakat aynı anda geri çekilmek zorunda kalıyordu.O bir savaşçı değildi,ve şimdi Kazansky'yi ve kendini karşılaştırınca bunun farkına gayet iyi varıyordu.Birden Kazansky aklına geldi ve göz ucuyla ordaki dövüşe baktı.

Gözlerine inanamıyordu.

Kazansky öyle hızlıydı ki,sanki birileri ona hızlanması için büyü yapmış ve bu büyüyü birkaç kere daha arttırmışlardı.Kazansky'nin rakipleri birbir düşerken,Mytre kendi önündeki rakiplere odaklanması gerektiğini hatırladı.Fakat kendi rakipleride aynı şeye odaklanmış,ve savunmaları gayet açık duruyorlardı.Mytre çok hızlı bir şekilde hançerini sol eline alıp,soldaki korsanın tam göğüs kafesinin ortasına sapladı ve saat yönünün tersine dönüp ortadaki korsana,soldakinden hançeri çıkartmadan bir dönen tekme salladı,tekmenin yerine oturduğunu hissettikten sonra,pelerinini üçüncü korsanın görüşünü engelleyecek şekilde savurdu ve hançerini saplı olduğu yerden çıkartıp yerde sol omzunun üstünde bir takla atarak üçüncü korsanın hemen ayaklarının dibine yuvarlandı.Korsan gayet şaşkın ve korkmuş bir şekilde ölen arkadaşına bakarken Mytre hançerini korsanın tam midesine hızlı bir şekilde soktu ve içerde çevirdi.Korsan acı içinde haykırp yere yuvarlanırken Mytre'nin yanından çok hızlı birşey geçti.Kazansky tekmeyle yiyip sonradan ayağa kalkan ve Mytre'ye doğru hamle yapmış olan korsanın,çok hızlı hamlelerle önce kolunu, sonrada kafasını bedeninden ayırdı.

Mytre ayağa kalktığında Kazansky'nin suratındaki tatmin ifadesini gördü.Kazansky'nin elindeki katanaya baktı ve "söylediğin kadar varmış" dedi çarpık bir gülümsemeyle.Kazansky ona döndü ve "evet evlat,şimdii,burda harcanmamış birçok kese altın var.Ne yapalım dersin?!" dedi.Mytre müstehten bir edayla "Yeryüzü cennetine gitmeye ne dersin?" dedi.Kazansky yüksek sesli bir kahkaha koparttı ve "pekala,sanırım bunu hakettin" dedi ve beraber yeryüzü cenneti adındaki,bol paralı erkeklerin dünyevi zevklerini tatmin etmeye gittiği mekana doğru yola koyuldular.

(*Katana: Bir çeşit kılıç,samurailar tarafından eski dönemlerde kullanılırdı,aşırı keskin olmasıyla bilinir. Vanquising:Ultima evrenindeki en kudretli büyü silahlara verilen genel isim.

**Uth lathes jud losso: korsanların kendi aralarında kullandıkları ortak bir lisanda olan bu cümle,"aradığınız adam benim" anlamına geliyor.)*

...Ve sonunda gitmişti işte.En yakın dostu çok uzun zamandır ailesini görmek istediğinden,küçük kardeşlerini ne kadar özlediğinden bahseder dururdu.Her zaman " birgün gidip onları tekrar görürüm" derdi.Bunu okadar sık söylerdi ki,artık kimse onun gideceğine inanmıyordu ama gitmişti işte.Kazansky Xhelenga Britannia'ya doğru yola çıkmalı onbeş gün oluyordu. "Varalı üç gün olmuştur herhalde" diye aklında geçirdi Mytre.Hava deniz yolculuğu için uygundu ,bu kadar zamanda varmış olmalıydı.

Mytre'nin hayatı boyunca pek az dostu olmuştu,yaşadığı hayat dost edinmesine izin vermemişti.Hayatında dostum diyebileceği tek kişi Kazansky'ydi.Onunla tanıştığında henüz çömez bir hırsızdı.Hırsızlık yaparken yakalanmış,üç kişi tarafından bir ara sokakta hırpalanırken Kazansky onları görüp ona yardım etmişti.Kazansky gençken yetenekli bir savaşçıydı.Adamların üçüyle aynı anda savaşıp üçünü de yaralamıştı,adamlar kaçmışlardı ve böylece tanışmış oldular.

Mytre eski günleri şimdiden özlemeye başlamıştı.Tavernada hala hırsızlık yapıyordu,fakat Kazansky'nin hikayelerini dinlerken kendinden geçen ahmakları soymak kadar zevkli olmuyordu bu.Artık yalnızca geçimini sağlamak için hırsızlık yapıyordu.Bu yüzden çok boş zamanı oluyordu.O boş zamanlarda hançer tekniğini geliştirmeye başlamıştı.O bir savaşçı değildi,fakat hançeri arasına gerekiyordu,ve hançeri,yakın dövüşte kullandığı tek silah olduğundan onda iyi olması gerektiğine karar vermişti.Bu kararda en son dövüşünde birkaç yeteneksiz korsana karşı bile etkisiz kalmasının büyük etkisi vardı.Hem bir hırsızın pek çok düşmanı olurdu,herzaman tetikte olması gerekirdi,bu hayatta kalabilmesi için en önemli şarttı.

-0-

Adam yine Occlo'nun karanlık sokaklarında dolaşıyordu,ama daha öncekinden rahattı,ara sokaklara bile korkusuzca dalıyor,sanki birilerini arıyordu.Bir sokağı gördü,ve o sokağa girdi,yolun çeyreğinde durdu.Burayı çok iyi hatırlıyordu.Burası o küstah hırsızın,ona haince pusu kurup onu soyduğu yerdı.Adam intikam almak için yanıp tutuşuyor heryere hiç korku duymadan dalıyordu.Adam gölgelerin içindeki gözleri,herzamanki gibi, farketmedi.Genç hırsız uzun zamandır adamı izliyordu.Bu kadar dikkatsiz davranan bir adamın kolay av olacağını düşünüyordu,kim düşünmezdi!Lanet adam çok ses çıkartıyor,bir

Verbeeg'in* bile kolayca saklanabileceği kadar karanlık sokaklara dalıyordu.Genç hırsız cesaretini toplayabildiği ve uygun olduğunu düşündüğü an, adama doğru sessizce hareketlendi,yaklaştı,yaklaştı,iyice sokulmak istiyordu,adamla arasında beş metre vardı ve adam onu yinede farketmemişti.Adam arkasını dönünce genç hırsız durdu.Bu ahmak adam onu görmeden kimildayabilirdi belki,ama henüz kendine bu kadar güvenmiyordu.Adam tekrar ona sırtını döndüğünde adama doğru tekrar hareketlenmeye çalıştı fakat kimildayamıyordu! Adeta felç olmuştu! Ne olduğunu anlayamadan adamın kahkahasını duydu ve adam "bitirin işini" derken son derece eğlenmiş gibiydi. Ağzını bile açamayan genç hırsız sadece korku hissediyordu,etrafta kimse yoktu! Nasıl böyle birşey olabilirdi!Sonra yanında bir beden maddeleşti.Hırsız artık korkunun doruk noktasındaydı.Maddeleşen bedene bakıyordu,fakat siyah cüppesi ve kafasını örten kukuletasıyla adam hakkında pek birşey anlayamıyordu,yalnızca bir büyücü olduğunu düşünebilmişti,ama adam hakkında birşeyler çıkarmaktan daha önemli sorunları vardı.Adamın ellerinde birden iyi mükemmel katana belirdi.Katanalar o kadar hızlı hareket ettiki,hırsız canının yandığını geç anladı.Hırsızın cansız bedeni yere düşerken katanaların hafifçe sürttüğü duvardan birkaç parça taşa cesedin yanına düştü.Adam cesedin yanına geldi ve suratına baktı,"hayır,bu o değil"dedi.Kendisini soyan hırsız tam olarak görememişti,fakat kim olduğunu bilmesede,en azından kim olmadığını biliyordu ve yerdeki ceset kesinlikle o değildi.

Mytre Dart'he'de o gece sokaktaydı.Aslında dolaşmak için çıkmıştı,fakat gizli dolaşmaya o kadar alışkındı ki,yine gölgelerden,ihtiyatlı adımlarla yürüyordu.Sayırsız insan soyduğu bir sokağa girdi.Bu sokağın karanlığı hırsızların ekmeğine yağ sürüyordu.Occlo'nun yerlileri bu sokaktan özellikle kaçınırdı.Genellikle yabancılar bu sokaktan geçerdİ.Occlo'nun kötü şöhrete sahip karanlık sokakları arasında en kötüsüydü bu ve Mytre'nin bu kötü üne büyük katkısı olmuştu.Duvarın dibinden sessiz ve dikkatli bir biçimde ilerlerken,yerde yatan biri dikkatini çekti.Ölüm kadar sessiz bir biçimde yerdeki kişiye yaklaştı.Yerdeki kişiyi tanıyordu,en azından eskiden tanıyordu,bu genç hırsız Thor'du.Mytre buna inanamıyordu! Bu civarlarda en gelecek vadeden hırsızdı Thor,Mytre zaten hırsızların en iyilerindendi,Thor'un hayal edebileceği en üst noktalardaydı şunda,ve hırsızlık teşebbüsünde farkedilse bile kişi henüz silahına davranmadan tabanları yağlamış olurdu.Fakat şunda yerdeki ceset ona aitti kuşkusuz.Yere eğildi ve yaraları incelemeye başladı."İnanılmaz!" dedi kendi kendine."Daha önce hiç bu kadar temiz yara açan bir silah görmemiştim". Silahların kestiği açıdan katana olduklarını düşünüyordu,fakat şimdiye kadar gördüğü hiç bir katana,hatta büyülüler bile, bu kadar temiz kesmiyordu.Cesedi incelemeyi bitirdiğinde,gözüne duvardaki kesik çarptı."Kutsal Olidammara*!önce bir insan bedenini sonrada arkasındaki duvarı kesebilen bir kılıç!! Bunu bir vanquising bile yapamaz!" dedi ve artık daha ihtiyatli olması gerektiği sonucuna vardı.O acemi bir çocuk değildi,fakat yerde yatan acemi çocukta acemilerin en iyisiydi.Kibirli davranmanın,insanın mahvına yol açacağına bilecek kadar bilge biri olan Mytre,pelerini etrafına sararak iyice karanlığa girdi ve bu işi kimin yaptığını bulmak için Occlo sokaklarında dolaşmaya devam etti.Artık daha çok,hırsızların mesken tuttuğu mekanlara gitmeye karar vermişti.

Mytre tam olarak doğru yerdeydi.Bu sokakta her karanlık kösede mutlaka bir çift göz olurdu.Mytre çoğunu görebiliyordu,fakat tecrübesiz ve nereye bakacağını bilmeyen gözler için onlar kesinlikle görünmez adamlardı.Sokakta bir yabancı,son derece kendine güvenir bir şekilde yürüyordu.Mytre adamın birazdan basına geliceklerden sonra kendine bidaha bu kadar güvenip güvenemeyeceğini aklından geçirip eğlendi.Adamın üstünde silah bile yoktu!Mytre adamı izlemeye devam etti.Biraz daha yaklaştı,ve adamı tanıdı! Bu ahmak herifi daha önce soymuştu,Drelyus'un kibrini alabilmek için bu adamı soymuş,fakat korsanların ihaneti sonrası Drelyus'un kibrini almak için paraya ihtiyaç duymadığından o parayı yeryüzü cennetinde harcamıştı.Adam hala bir ders almamış,hatta dahada ahmaklaşmış gibi görünüyordu.Mytre'nin dikkatini adama yaklaşmakta olan bir gölge çekti.Mytre büyük keyif alarak,gölgeyi izledi.Gölge adama henüz yaklaşmadan olduğu yerde kaldı.Adam arkasını döndü,gölgenin yanına gitti,surayına baktı ve "buda değil!neyse öldürün gitsin" dedi.Gölgedeki adamın sadece gözleri oynuyordu ve onlarda dehşete kapılmış şekilde bakıyorlardı.Mytre ne olduğunu anlayamadan bakıyordu.Adam yoksa Mytre onu soyduktan sonra aklını yitirmişti?! Kendi kendine konuşmasından öyle gibi görünüyordu.Mytre tam gülmeserken,dona kalmış gölgedeki adamın yanında siyah cüppeli bir adam belirdi ve iki katana çıkarttı.Katanalar Britanniadaki bir karnaval kadar ılık saçıyordu!Fakat bu sokağın karanlığını aydınlatmak için daha fazlası gerekliydi.Cüppeli adam marifetli bir hareketle hırsız üç parçaya böldü.Mytre anlamıştı.Adam kendisini arıyordu.Kendisini bekleyen feci bir son vardı ve adam hiçte vazgeçecek gibi görünmüyordu.Konuşmasına bakılırsa yanında bu adam gibi birkaçı belkide bir ordu vardı!Anlamasının bir yolu yoktu.Mytre hızlı düşünmeye başladı,dehşete kapılmıştı.Burda kaldığı sürece güvende olamayacaktı ve kararını verdi;kendisine yardım edebilecek tek kişiye gidecekti:tek dostu Kazansky.

Eve nasıl geldiğini bilmiyordu,çok hızlı hareket etmişti,çatıdan çatıya bir kedi kadar sessiz hareket ederek ilerlemişti,gecenin karanlığı ona yardım etmişti.Evine gelince hemen eşyalarını toplamaya başladı.Yarın bulabildiği ilk gemiyle Occlo'yu terk ediyordu.

(*Verbeeg: *Bir çesit dev,Bknz:buzyeli vadisi üçlemesi 1. kitap Kristal Parçası*

*Olidammara: *Dungeons and Dragons hırsızların tanrısı,Mytre ona çok şey borçlu olduğunu düşünür ve sık sık ona dua eder)*

Karanlık sokakta kendisini her zamanki gibi güvende hissediyordu.Occlo'nun bu taraflarında onu gizlendiği zaman farkedebilecek bir canlı yaşamıyordu.Kendisine eğlenmek için soyabileceği bir hedef arıyordu.Ana cadde üzerinden bir sürü insan geçiyordu,onlardan birini bu sokağa çekerek bu ıssız yerde kimse onu

farketmeden birilerini çok rahat soyabilirdi ve bu plan ona gayet iyi gibi göründü. Cadde üzerinde zengin görünümlü yabancı birini gözüne kestirdi, çok şanslıydı, adam ona doğru yürüyordu. Adam fazla ona doğru yürüyordu, hatta adam direk gözlerinin içine bakıyordu. Korktu. Bu korku, acemi bir hırsızın yakalandığı zaman hissettiği korkuyla aynıydı. Bu korkuyu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki! Birden her yerini bir panik sardı, ne yapacağını bilemiyordu, kaçmayı düşündü, evet karanlıkta çok rahat ve kolayca kaçabilir hatta saklanabilirdi! Kaçmak için hareketlenmek istedi fakat yapamadı. "Olidammara adına!! Neler oluyor?" diye geçirdi içinden, çünkü artık konuşamıyordu bile! Birden bire iki beden önünde maddeleştirdi. Bunlar birer büyücüydü, giysilerinden dolayı bunu anlamak pek zor değildi zaten, korkusu birden dehşete dönüştü, büyücülerin ellerinde katanalar okadar hızlı belirdi ki, sadece rüzgarından bile bayılıp kalmış gibi hissetti kendini. Bişiler yapması lazımdı fakat kımıldayamıyordu!! Adamlar son derece yavaş hareketle geçtiler, hırsızın acı çekmesini istiyorlardı. Katanalarını karşılarında çaresizce duran hırsızın bedenine yavaş yavaş soktular. Her bir milimetresinden zevk alıyorlardı, Mytre bu kadar acı çekebileceğini hayatı boyunca düşünmemişti. Katanaların açtığı delikler inceydi, fakat kılıçların büyüğü yüzünden kavrayamadığı şekilde inanılmaz acı çekişiyordu.

Bir an nefes alamaz oldu.

Denizden aniden gelen büyük dalgayla uyanan Mytre ilk başta ne olduğunu kavrayamadı. Öksürdü ve hançerine davrandı, fakat daha sonra ağzından çıkan tuzlu suyun acılığıyla gemide olduğunu farkettiler ve rahatladı. Yaklaşık yedi gündür yoldaydı ama deniz onlara Kazansky'ye davrandığı kadar iyi davranmıyordu. Daha ilk günlerinden hiç beklenmedik bir fırtınaya yakalanmışlardı ve bu fırtınada gemi hasar görmüştü. Fırtına dinene kadar bir koya sığındılar ve fırtına dinince gemilerini tamir edip tekrar yola koyuldular. Yedi günde ancak iki günlük yol katedebilmişlerdi ve bu Mytre'yi çok huzursuz etmişti. Yolculuğu boyunca kabuslar görüp duruyordu ve kabuslar her seferinde aynıydı; öldürülmek üzere işkence çekiyordu ve tam acının doruk noktasına ulaştığı an uyanıyordu. Beşinci günde uyumamaya karar vermişti fakat insan bedeninin zayıflığına yenik düşerek güvertede bir köşede sızmıştı. Ta ki nerden geldiği belli olmayan ve Mytre'yi ızdırıp dolu uykusundan uyandıran o büyük dalgaya kadar.

Mytre dalgaya minnettar oldu, etrafına bakındı, uykusunu dağıtıcak birşeyler aradı, fakat gemicilik ona göre değildi, Mytre güçlü bir insan sayılmazdı, denizciliktede anlamazdı, gemide yapabileceği pek birşey bulamadı, ve hançer çalışmasına yardımcı olacak birilerini aramaya karar verdi. Denizciler ona pek güvenmiyordu, ne de olsa o bir hırsızdı, bu yüzden onunla hançer çalışmayı bırak, ona selam bile vermiyorlardı. Çoğu Mytre'ye kötü bakışlar fırlattılar ama Mytre onlara pek aldırmaz etmiyordu. Daha öncede yapmış olduğu gibi kaptanın kamarasına doğru yola koyuldu. Mytre kaptanı sevmişti. En azından o zeki bir insandı ve Mytre'nin tamamen yabancı olduğu ve kaçabileceği hiçbir yer olmayan bir ortamda hırsızlık yapmayacağını biliyordu.

Kaptan, iri yapılı, uzun boylu, sarışın, yani tam bir kuzeyliydi. İyi bir kılıç ustasıydı. Denizlerde geçirdiği yıllarla edindiği tecrübeyle gelmişti ustalığı. Bir kaptanın bazı zamanlar gemisini savunması gerekirdi, ve o zamanlarda kaptan ustalığını konuştururdu. Ama şu anda Mytre'yle sadece vakit geçirmek için uğraşıyordu. Mytre'yi kılıca karşı hançerle dövüşmekte ısrar ettiği için çok ahmak buluyordu. En acemi dövüşçü bile bildirdi ki kısa silahların uzunları yanında hiç bir avantajı yoktu. Fakat Mytre öyle düşünmüyordu. Kaptanın henüz şahit olmadığı bir çok yeteneği Mytre'ye savaşlarda hançerle pek çok yarar sağlayabilirdi, silahın küçüklüğünün dezavantajını, kendi üstün yetenekleriyle kapatabilirdi ve hatta küçük silahı bir avantaj haline getirebilirdi. "Hazırmısın? Başlayalım mı?" dedi kaptan ve Mytre sadece kafasını evet dercesine salladı. Kaptan bir dizi seri hareketle dövüşe başladı, bir sağdan bir soldan aşağıdan yurkariya doğru hamleler yapıyordu. Mytre bu hamleleri kolayca savuşturuyor, fakat bunu yaparken geriye doğru çekiliyordu. Kaptan Mytre'nin kendisi karşısında bu kadar aciz kalmasına içinden gülüyordu, ve saldıranı Mytre'ye "o küçük silahla dövüşmek istediğinden hala emin misin? Savunmadayken kendini çok yoruyosun ve sürekli geri çekiliyosun, iyi bir kılıç ustası seni çok kısa bir sürede parçalara ayırabilir" dedi. Mytre kaptan konuşurken etrafta daha rahat yuvarlanabileceği bir yere doğru gerilemeye başlamıştı. Savaş alanını kendi lehine çevirmeyi umuyordu, bu şekilde kaptana daha rahat yaklaşıp ona küçük silahların ne kadar etkili olabileceğini gösterebilecekti.

Birden gemi şiddetle sallandı.

Sarsıntı tahta çatırtısı sesleriyle gelmişti. Çarpmanın etkisiyle Mytre kamaranın duvarına yapıştı, kaptan kılıcını elinden düşürmüştü ve Mytre içinden gülümsedi "ufak silahın bir avantajı daha" diye geçirdi içinden ve sonra kalkıp son sürat güverteye çıktılar. Güvertede çatışma vardı. Bir gemi burundan kendi gemilerine girmişti ve kendi gemilerinde ağır hasar olmasına rağmen öteki gemide en ufak bir çizik dahi yoktu. Mytre koca geminin farkedilmeden nasıl yanlarına geldiklerini düşünürken kaptan çoktan karşıdaki gemide iyi bir büyücü olduğunu anlamıştı ve adamlarına emirler yağdırmaya başlamıştı. Kaptan çok umutlu değildi, çünkü büyücü gerçekten güçlüydü. Koskoca bir gemiyi görünmez yapıp, burun kısmında şiddetli bir çarpışmadan koruyabiliyorsa, kimbilir daha neler yapabiliyordur diye aklından geçirdi kaptan. Mytre kaptanın yanına geldi ve durumlarının ne olduğunu sordu ve kaptan "karşımızdaki geminin güçlü bir büyücüsü var, büyük ihtimalle geminin kamaralarının olduğu kısımda açık hedef olmaktan çok uzak bir şekilde bir yerden bizi gözetleyip o lanet büyülerini hazırlıyordu" dedi.

Yanına baktığında Mytre'yi göremedi.

Mytre kaptan hala konuşurken Gölgelerin arasına girdi ve gecenin karanlığıyla iyice görünmez oldu. Hedefini kafasına koymuştu; Geminin büyücüsünü öldürmesi gerekliydi. O bunu düşünürken, yanındaki denizci birden bire yerden varolan insan boyundaki alevler arasında

kayboldu. Mytre büyücü işini tekrar düşündü ve dahada dikkatli olması gerektiğine karar verdi. Düşman gemisine bir sineğin çekeceğinden çok daha az dikkat çekerek tırmandı. Geminin güvertesinde gölgeden gölgeye ilerledi, hiç dikkat çekmemeye çalışıyordu, gerçi bunun için pek uğraşmasına gerek kalmıyordu. Geminin kamaralarının olduğu kısımlara doğru ilerlemeye başladı. İçeriye girdiğinde bir odadan anlamadığı bir dilde sesler duydu. Ölümün kendisi kadar sessiz bir şekilde o odanın kapısına doğru süzüldü. Kapının deliğinden içeri baktı ve içerde aradığı hedefi gördü; geminin büyücüsü ordaydı. Bu iş gerçekten kolay olucak gibiydi. Büyücü kendinden geçmiş bir şekilde büyü yapıyordu, konsantrasyon, büyü için çok önemliydi. Mytre bu fırsatı içeri sessizce girip büyücüyü hızlıca sırtından hançerleyip gemiyi terketmek için kullanabilirdi. Tam kapıyı açıcaktı, aklına kilidi incelemek geldi. Ah kahretsin!! Tıpkı acemi bir hırsız gibi davranmıştı! Tabi yaa, bu kadar kolay olamazdı, kapı tuzaklarla korunuyordu. Kapıyı incelediğinde ustaca yerleştirilmiş parmak boyunda arbaletler gördü. Bu arbaletler zehirli oklar taşıyordu. Tuzakları etkisiz hale getirmesi biraz uzun sürebilirdi, o yüzden hızla işe koyuldu.

Tüm tuzaklar çözüldüğünde Mytre içeriye tekrar baktı, büyücü hala büyü yapmakla uğraşıyordu. Kendini şanslı hissetti ve içeriye sessizce girdi. Büyüçüye sessizce yaklaşırken büyücü büyüü tamamladı ve arkasını dönmeden "bende seni bekliyordum" dedi. Mytre dehşetten olduğu yerde donaldı. Bu nasıl olabilirdi!! herhangi bir insanın onu duymasının imkanı yoktu, özellikle bir savaş sırasında! "Lanet büyücüler!" diye geçirdi içinden ve hala avantajlıyken çok hızlı bir şekilde sola doğru yuvarlanıp büyücünün kolunun altına doğru hançeriyle saplama hamlesi yaptı fakat hançer saplanmadı!! Büyücü kahkaha attı.

"Seni ahmak! o kadar kibirlisin ki, bir savaş büyücüsünü arkasından sessizce yaklaşip öldürebileceğini düşünüyorsun!!" dedi. Mytre adama gerçekten büyük bir saygı duymaya başladı. Adam haklıydı. Mytre gerçekten ahmak gibi hissediyordu. Fakat adamda benim kadar ahmak diye düşündü Mytre, benim onu küçümsediğim kadar beni küçümsüyor! Mytre arka arkaya iki saplama hamlesi daha yaptı fakat bu hamlelerde saplanmadı. Büyücünün kendisine sağladığı koruma muazzamdı, fakat aşılamaz değildi. Sadece biraz sabır gerektiriyordu. Mytre Kazansky'nin daha önce anlattığı hikayelere şükretti, yoksa şüanda ne yapacağı bilemezdi. Bu büyüye karşı vur-kaçla kalkanı zayıflatması gerekiyordu, çünkü o kalkanı zayıflatmadan büyücünün büyü yapmasını engelleyemezdi. Tabi Mytre daha yaratıcı bir insandı. Odada ne bulursa büyücünün üzerine fırlatmaya başladı, eline ne geliyorsa fırlatıyordu, ve çok hızlı davranıyordu, bir noktada iki-üç saniyeden fazla sabit kalmıyordu. Büyücü fazla güçlü bir büyüye hazırlanıyor gibiydi, dar alanda bu kadar çevik bir insanla fazla uğraşmak istemiyor, mümkünse bir kerede işini bitirmek istiyordu. Büyücü büyüüne konsantre olmuşken Mytre sürekli atacak birşeyler arıyordu, sonunda büyücünün yanına yuvarlanıp hançerini çok seri bir şekilde savurmaya başladı, o kadar hızlı vuruyorduk ki, bir insan o kadar darbeyi alsa şüanda parçalanırdı. Fakat büyücünün üstündeki muazzam büyü, ne kadar zayıflamaya başlamış olsada onu hala koruyordu.

Büyük bir enerji patlaması oldu. Mytre büyücünün hemen yanında olduğu için kaçamadı ve kamaranın öteki tarafına kadar uçtu. Kendini berbat hissediyordu, büyü çok güçlüydü, fakat kendini toparlayabildi ve ayağa kalktı. Büyücünün hesaba katmadığı birşey olmuştu, Mytre çok yakında olduğundan, büyüün çoğu kendi kalkanını etkilemiş, ve kalkanını ortadan kaldırmıştı. Bunun farkına varan büyücü hemen kalkan büyüünü yeniden yapmaya başladı. Mytre de bunu farketti ve büyücü konsantre olmuşken hızla yanına sokuldu ve büyü malzemelerinin olduğu keseyi son derce rahat aldı, ve büyücü elini attığında keseyi orda bulamayıp büyük bir konsantrasyon bozukluğu yaşadı.

Gülme sırası Mytre'deydi.

Yüzüne çarpık bir gülümseme koyan Mytre, hançerini yerine geri koydu. Büyücünün hamlesini bekledi, büyücü sağ el bileğindeki gizli yerden bir hançer çıkarttı ve Mytre'ye doğru hızlı bir hamle yapmaya çalıştı, fakat boğazında ve kalbinde hissettiği çeliğin soğukluğu hızlı hareket etme arzusunu sona erdirdi. Mytre fırlatma bıçaklarını geri alıp geminin güvertesine çıktı. Burdaki savaş iyi gitmişti, kendi kaptanı çok tecrübeli bir adamdı ve pek çok savaş görmüştü, gemisini nasıl savunacağını biliyordu, büyücünün ortadan kalkmasıyla savaş onların lehine dönmüştü ve savaş kazanmışlardı. Gemilerindeki hasarları tamir etmeleri uzun zamanların alıcaktı ama düşmanlarının gemileri yanlarındayken bu pekte büyük bir sorun yaratmıycağı. Denizciler Mytre'ye hala güvenmeselerde, artık daha bir saygıyla bakıyorlardı. Mytre ne kadar uyumak istemesede, birkaç saat sonra geminin başka bir köşesinde huzursuzca uykuya daldı...

Kendini çok huzursuz hissediyordu. Bu sokaklara yabancıydı ve etrafı inceliyecek yeterli vakti olmamıştı. Zaten olsaydı da pek faydalı olmazdı, başkentin her sokağı aydınlatılmıştı ve her yerde şehir muhafızları dolaşıyordu. Böyle bir ortamda çalışması çok zordu. "Ne kadar ironik" diye düşündü Mytre, görevi şehirdeki huzuru sağlamak olan muhafızlar onu huzursuz ediyolar. İçindeki huzursuzluğu gizlenicek karanlık olmamasına bağlayan Mytre, sakinleşmeye çalıştı. Uzun deniz yolculuğu üzerinden üç gün geçmiş olmasına rağmen hala kendini yorgun hissediyordu. En iyisi gidip dinlenmek diye geçirdi içinden. Kaldığı yer şehrin dışında, orman yolunu kullanarak gidilen, karanlık ve sessiz bir yerdi. Fazla uzun olmasada pek güvenli sayılmazdı.

Yani tam Mytre'ye göre idi.

Bu yolda birseferinde birilerini soymuştu, ve gelir kaynağının burdan geliceğini düşünüyordu, çünkü yol

soyguna fazlasıyla müsaitti ve Mytre kadar usta bir hırsız bu fırsatı kaçırmazdı. Düşüncelere dalmış evine doğru yürürken, ileride yalnız başına bekleyen bir kadın gördü. Aklından "tam aradığım fırsat" diye geçirip sessizce kadına yaklaştı, kadın son derece zengin görünüyordu. Kesinlikle bir soylu olmalıydı, ama bir soylu kadının bu saatte böyle bir yerde tek başına ne işi olabilirdi ki? Biraz daha yaklaşmaktan hiçbir zarar gelmez diye düşünüp, aynı anda harekete geçti. Amacı kadını incelemek, değerli eşyalarını çalmak, ve sonunda onu "güvende" olacağı bir yere bırakmaktı. Çalıların arkasından dikkatli ve sessizce kadına doğru yaklaştı, kadının tam arkasında duruyordu. Yaşayan hiçkimsenin onu görmesine imkan yoktu, çünkü Mytre sessizlik yöntemlerini çocukluğundan beri geliştiriyordu. Mytre kadının yüzünü göremesede, ellerinden kadının teninin çok beyaz olduğunu farketti, ama üzerinde pek durmadı, bunu kadının soylu olmasına bağladı*. Mytre kadını hala izlerken, kadın gülmeye başladı.

"Seni ahmak! Hala anlamadın değilmi?"

Kadın yüzünü Mytre'ye döndü, suratında kurnaz bir gülümseme vardı, ve kadının yüzüne bakmak bile Mytrenin kanını donduruyordu. Aslında güzel sayılabilecek bir yüzü vardı, fakat suratı tıpkı bir ölününki gibi solmuştu.

"Neyi anlamadım?" diye sordu Mytre, fakat içgüdüleri birşeyin yanlış olduğunu ve hemen ordan ayrılması gerektiğini söylüyordu, sonradan farkedeceği gibi, aslında içinde öncedende hissettiği huzursuzluk bu uğursuz varlıkla ilgiliydi.

Kadın durdu, şaşırmış görünüyordu, bu insan gerçekten bu kadar ahmak olabiliormiydi?

"Ormanı bir dinle" dedi kadın Mytre'ye.

Ormandan hiç ses gelmiyordu.

Mytrenin tüyleri ürperdi, kadına dönüp "nesin sen?" diye sorunca, kadın bir kahkaha attı. Bunu bilinçli olarak yapmıştı, sırf bu zavallı insan onun ne olduğunu anlayabilsin ki beslenme daha eğlenceli geçsin diye.

Mytre kadının ağzındaki normal bir insanda olamayacak dişleri görünce karşısındaki mahlukatla aynı rengi aldı! Karşısındaki bir vampirdi! Mytre vampirlerin sadece Kazansky'nin anlattığı efsanelerde olduğunu zannedirdi, doğrusu Kazansky'de öyle düşünüyordu, fakat şuanda bişeyleri "zan" etmekten daha acil işleri vardı, Mytre hiç düşünmeden ormana daldı ve koşmaya başladı. Nereye gittiğini ne yapacağını veya bu tehditten nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Ve av başladı.

Vampir gerçekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Kurbanı çaresizce ormana doğru koşarken, o bir ağacın tepesine sığırdı, burdan kurbanını daha rahat görebiliyordu. Korkan ve çırpınan kurbanlar adrenalin salgıladığı için kanları daha lezzetli oluyordu, ama böyle birşey olmasa bile sadece eğlence için kurbanlarını korkuturdu. Kurbanın biraz uzaklaşmasına izin verdikten sonra harekete geçti, o ağaçtan ötekine, adeta uçarcasına zıplıyor, bir ok kadar hızlı hareket ediyordu.

Mytre vampirin kendisi takip etmediğini görüp biraz soluk aldı, arkasına sürekli bakıyordu, fakat hiçbirşey göremiyordu, hızlanmasını yada sakinleşmesini sağlayan tek şey, içinde hissettiği dehşet duygusuydu. Vampirin kendisiyle resmen kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını biliyordu, fakat içindeki yaşama içgüdüğü, yinede kaçmasını sağlıyordu.

Vampir sık sık Mytre'nin dibine giriyor, çok yakınından geçiyordu. Bu insanda görüldüğünden fazlası vardı. Gerçekten inanılmaz çevikti. Normalde kurbanlarının yanında geçerken onlara vurur, onları yorar, bundan zevk alırdı. Fakat Mytre'ye henüz hiç vuramamıştı. Çevik hırsız, hemen her hamleden kaçıyor, aynı zamanda koşmaya devam ediyordu. Vampilere özgü görüş yeteneği olmasaydı Mytre'yi bu karanlıkta yakalaması hemen hemen imkansız gibiydi. Fakat bütün bunlara rağmen vampir, Mytre'den çok üstündü. Sonunda onu yakalayacak ve önce sihirli sesiyle hipnotize edip, sonra lanetli bedenini Mytre'nin kanıyla doyuracaktı.

Mytre her zamanki gibi arkasına bakarken, vampir bu oyunu artık bitirme zamanının geldiğini düşündü ve Mytre'nin önüne geçip arkasına bakarak koşan kurbanının kendisine çarpmasına izin verdi. Vampir çarpmasıyla bütün vücudunu titreme kaplayan Mytre, sertçe yere düştü, ve aynı hızda yerden kalktı, vampir, Mytre'nin gözlerine baktı ve beslenmek için kullanacağı dişlerini açıp öyle bir tısladığı, Mytre'nin adeta kanı dondu. Mytre artık arkasına bakmadan kaçıyor, ve hala nereye gittiğini bilmiyordu.

Birden Sırtında bir ağırlık hissetti!

Vampir, Mytre'nin sırtına uçarcasına atlamış, bacaklarını beline dolamış ve boğazına doğru bir hamle yapmıştı, işte tam o ısırtıcı an, Mytre vampirin hızı ve ağırlığından yere kapaklandı, bu vampirin

sadece kısa biran duraklamasına sebep oldu.

Ve o kısa anda Mytre hançerine ulaştı.

Sadece yaşama içgüdüleriyle hareket eden Mytre,hançerini vampirin güzel yüzüne,tam sol gözünün altına sapladı ve çevirdi.Vampir acıyla,tiz bir çığlık attı ve Mytre'den uzaklaştı.Bunu fırsat bilen Mytre koşmaya devam etti.Aklında sadece güvenli biryer bulmak ve bu lanetli yaratığa yemek olmamak vardı.Fakat böyle bir durumda güvenebileceği hiçbirşey yoktu; hemen hemen hiçbirşey.

Vampir aldığı büyük yaradan ölmeyecekti.Fakat yaranın iyileşmesi uzun sürücekti ve iyileşebilmesi için beslenmesi lazımdı.Daha az enerji harcamak için yarasa formuna döndü.Mytre'yi bu şekilde takip edecekti.Yüksekten uçarak varlığını fazla hissettirmede.Bu onun için kolay yoldu ve bu yolu zorunda kalmadıkça kullanmazdı.

Mytre sonunda içindeki dehşetin azaldığını hissedip bir ağaca yaslandı.Suluk soluğaydı.Daha nekadarkoşabilirim diye kendi kendine düşünüyordu.O sırada kovalamaca boyunca hiç olmayan bişey oldu.

Ormandan bir karga sesi geldi.

Yarasa formundaki vampir,Mytre'yi tam görüş alanına almıştı,ve vampir zayıflamış olduğu için varlığı öteki canlılar tarafından fazla hissedilmiyordu.Yarasa tam Mytre'ye yapışmaya hazırlanmıştı ki,birden nerden geldiğini görmediği bir darbe aldı.

Yarasa Mytre'nin önüne düştü ve Mytre olduğu yerden sıçrayıp,tekrar koşmaya başladı,yarasadan gelen tiz çığlıkları duyduğunda irkildi fakat,arkasına bakma ihtiyacı bile hissetmedi. Hemen arkasında nereden geldiği belli olmayan simsiyah tüylü br karga,yarasayı parçalıyordu.

İçindeki kaçma arzusunu sona eren Mytre,adımlarını yavaşlattı,fakat hemen sonra zihninde karşı koyulamaz güçte bir kadın sesi duydu;

"Ey hırsızlarımın en yeteneklisi!Bana gel!!"

Mytre,tam anlamıyla konsantre olmuş şekilde tekrar koşmaya başladı,fakat bilinci yerinde değildi,ne yaptığını yada nereye gittiğini bilmiyordu,hatta görmüyordu bile.

Zihnindeki sestene koşmayı bırakması buyrulduğunda,yorgunluktan olduğu yerde düştü ve uyudu.

Uykuya dalmadan hemen önce başrahip Serric'in melodik sesini duydu;

"Artık rahat uyu çocuğum,yuvandasın."

*(*Mytrenin kadının beyazlığını "Soylu" olmasına bağlamasının sebebi,soylular her zaman şatolarda yaşarlar,ve kalın perdeler arkasında oldukları için ciltleri sıradan halktan daha beyazdır,bu tarihi bir gerçektir,hollywood vampirlerinin ortaya çıkış öykülerinden biridir.)*

...Tam bu sırada şehre dört nala bir asker daldı. "Komutan Kazansky'e bir mektup var" diye bağıyordu. Kazansky'nin subayları askeri karşıladı ve komutanlarının yanına götürdü. Kazansky mektubu aldı ve okumaya başladı. Mektupta "Diadora'nın babası Kral Nenharna'nın lord Britsh'e karşı geldiği ve trinsic'e savaş açıldığı" ayrıca "Kazansky'e Diadora'yu Lord'una teslim etmesi" emrediliyordu.Kazansky zihninde o tanıdık sesi duydu.Ses karşı konulması çok güçlü ve zaman ilerledikçe Kazansky'nin iradesi sese dahada zor karşı koyuyordu.Hatta çoğu zaman sesin söyledikleri Kazansky'ye mantıklı gelmeye başlamıştı. "Lord British Küstahın teki!! Nasıl senden hakkınla sahip olduğun karını ister!!!Senin adamların var,güçlü bir ordun var!! Lord Britishin bu küstahlığına dur deme vaktin geldi artık!" Kazansky öfkesinden mektubu yırttı. Mektubu getiren askeri tek yumrukla yere serdi ve "Bunu British'e ilet" dedi.

Büyük savaşlar verilmiş,Kazansky yüksek bir mevkiye gelmişti.Savaşdaki yeteneği yadsınamazdı,hiç kimse savaşırken bir yara aldığını görmemişti,ama günler geçtikçe daha acımasız bir insan olmaya başlamıştı.Bu acımasızlığı pek çok insanın ondan korkmasına hatta saygı duymasına sebep oldu.Günler geçtikçe güçlendi Kazansky,hergün onu takip edecek insanların sayısı artıyordu.Ve en sonunda,Kazansky gidebileceği en ileriye gitti,Kendini Moonglow'un Kralı ilan edip İmparatorluğa açıkça meydan okudu.

Bütün bu olaylar sırasında o ses her zaman Kazansky'yle beraberdi.Sosoria'nın birkaç büyük şehri daha Kazansky'ye bağlanmıştı.Herşey yolunda gidiyor gibiyse Kazansky kendini hiçbir zaman huzurlu hissedemiyordu.Hep o ses vardı, o lanet ses,o güçlü,Kazansky'yi bile zaman zaman kontrol edebilen ses. Ve Kazansky biliyorduki, eğer o sesin kaynağı olmasaydı,bugün bu kadar güçlü bir konumda,bu kadar rahat bir şekilde oturamaz,bunca zafer kazanmış olamazdı.Sesin kaynağı güçlüydü,Sosoria'yi üç çağ önce terketmiş olan çok kudretli büyücüler tarafından yapılmıştı.Bu büyücüler kimileri tarafından elfler olarak adlandırılırdı.Aslında tam olarak elf sayılmazlardı,elf kanına sahiptiler,ama elflerin daha yozlaşmış bir haliydiler,daha kötücül,daha yaratıcı.Ne büyü sanatında,ne yakın dövüş sanatında nede demircilikte elfler kadar iyi değillerdi.Ama Yaratıcılıkları sayesinde Elfleri Sosoriadan sürmüşler,farklı diyarlara gitmelerine yol açmışlardı...

İşte sesin kaynağı bu çağlardan kalan,eski insanların elfler olarak tanımladığı bu ırktan insanlara,aralarında kaos yaratmak amacıyla hediye edilmiş bir hediyeden geliyordu.İlk adı hatırlanmayan bu silah,sahbinin mahvına sebep olduktan sonra "Drelyus'un kibri" olarak anılmaya başlanmıştı.Drelyus ses bir kontun oğluydu ve soyluydu.Toprakları zamanın imparatorunun sahip olduğu topraklardan sonra en geniş topraklardı.Şuanda Drelyus'un kibri olarak anılan kılıç kendisine hediye edildikten kısa süre sonra kendine bir ordu toplamaya başlamış ve savaşa girmişti.İmparatorluk o zamanlar şimdiki halinden çok daha güçlüydü,fakat bu büyük savaşlarda imparatorluğun onaramıyacağı büyük yaralar açıldı,Elfler olarak bilinen ve zaten sayıları çokta fazla olmayan ırk Sosaria üstünden silindi ve Drelyus kazandığı herşeyi birbir kaybetti,tek sahip olduğu şey büyük bir yıkımdı,ve en sonunda Drelyus imparatorluk ordusu tarafından kendi kalesinde tek başına kalmışken çevrelendi.Kafasının içinde devamlı dolanan ses yüzünden Drelyus kendini kaybetmişti.Üçyüzellibin askerden oluşan imparatorluk ordusuna tek başına meydan okuyup yaklaşık üçyüz askeri öldürdükten sonra fiziki olarak mücadeleye devam etme imkanı kalmayıp oracıkta parçalanarak can verdi.Kılıcına imparator şahsen el koyup insanların yükselebileceği en yüksek mertebeye eremiş,en bilge büyücüye götürdü ve silahın korunmasına karar verildi.

Aradan yüzyıllar geçti ve pek çok şey unutuldu,pek çok insan öldü,buna ikibindörtüyüzdoksansekiz yıl yaşayan büyücüde dahildi.Büyücünün ölümünden sonra,kılıç kulesine girmeye cesaret edebilecek kadar cesur,yada ahmak, hırsızlar tarafından çalındı,ve işte yüzyıllar sonra Kazansky'nin elindeydi.Sadece elinde değil zihnindedede varlığını sürdürüyordu kılıç.

Aradan birkaç binyıl geçmiş olmasına rağmen kılıç hala eski yapımcılarını hatırlıyor,ve kendisine yüklenen görevi yerine getirebilmek için fırsat kolluyordu.Kazansky'nin ordusunun yetersiz olduğunu Kazansky kadar iyi görebiliyordu.İşte bu yüzden kendi güçlü yaratıcılarının binyıllar önce henüz yeryüzünde dolaşırken kullandıkları sanatı Kazansky'ye öğretmeye,warlock ismi verilen ve yüzyıllarca önce unutulmuş olan bu eski sınıfı tekrar yükseltmeye karar verdi.

Moonglow'un kütüphanesi yüzyılların bilgisine sahipti,ama burdaki kitapların pek çoğu Drelyus'un kibrine göre çok gençti.Kazansky kütüphaneye girdiğinde etrafındaki rafların hiçbiriyile vakit kaybetmedi.Kafasının içindeki ses ona nereye gideceğini zaten söylüyordu.Kütüphane Kazansky'nin askerleri tarafından boşaltıldıktan sonra Kazansky kendisine söylenen yere doğru gitmeye başladı,kütüphanenin iki kat altına indikten sonra kafasında yine sesi duymaya başladı " Yerde... yaratıcılarımın muazzam gücünün son kalıntılarıda burda,yerde insan gözleri tarafından görülemeyecek olan bu kapının altında" Kazansky aklından haklı olarak hangi kapı diye geçirirken,kılıç herzamanki gibi bu düşünceleri sanki sesli söyleniyorlarmışçasına duydu ve Kazansky'yi şok eden hamlesini yaptı; vücudunun kontrolünü eline aldı.Kazansky inanılmaz bir direnç göstermeye başladı,vücudunun yaptığı herharekete direniyordu,fakat kendini durduramadı,dizleri üstüne çöktü,ve eliyle varlığını hiç göremediği hatta hissedemediği kapının kollarını tuttu ve yukarı doğru kaldırdı.Kapı,menteşelerin itiraz çığlıklarıyla biraz zorlanarak açıldı.Yüzlerce yıl önce buraya yerleştirilmiş bu kapı sanki yerleştirildiği günden beri açılmamış gibiydi.Kazansky tozlu basamaklardan aşağıya doğru inerken meşalenin ışığına ihtiyaç duymadı; Ses ona yolunu söylüyordu...

...Kadın varolabileceğini düşündüğünden daha güzeldi.O kadar güzeldi ki,kadının adımlarındaki hafifliği farketmedi,kadının elinin kesesine gittiğini farketmedi,kadının onu öptükten sonra yüzündeki garip ifadeyi farketmedi.Bunların hepsini kadın ona göz kırıp aniden yok olduğunda farketti,ama artık herşey için çok geçti.Mytre kendi kendine nasıl böyle birşey olabileceğini düşündü,kendisi muhteşem yetenekli bir hırsızdı,ve bir kadın tarafından soyulmuştu!!

Uyandı.

Odanın taş duvarlarının,sanki oda yüzlerce yıldır burdaymış gibi bir havası vardı.Rutubet çok fazlaydı ve duvarlar yosun tutmuştu.Bir süre nerde olduğunu anlamaya çalıştı.Odanın karanlığı buna pek yardımcı olmuyordu.Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.Sonra farketti ki etraf aydınlık olsaydıda nerde olduğunu bilemeyecekti.Birden eşyalarını kontrol etmek aklına geldi.Hançeri dışında herşeyin yerinde olduğunu gördü.Bu onu pekte şaşırtmamıştı.Odanın ağır tahta bir kapısı vardı,kapıya doğru yavaşça ilerledi.Önce tuzak olup olmadığını araştırdı.Temiz olduğunu farkedince yavaşça kapıyı açtı.Uzun bir koridor vardı önünde, ve koridorun değil öteki ucu, iki metre ilersi bile görünmüyordu.Sessiz adımlarla ilerledi.Bu ortam onun yaşamını sürdürmesine yardımcı olan ortamdı.Karanlık,sessiz.Kendini Britania sokaklarındakinden daha huzurlu hissediyordu.

Ama bu huzurun kaynağının karanlık olmadığını bilmiyordu.

Karanlık,rutubetli ve tozlu mabedde,başrahip Serric her zamanki gibi dua ediyordu.Oliddammara çok az bilinen bir tanrıydı ve çok az müridi vardı.Çok uzun zaman önce unutulmuş,yada reddedilmişti.Başrahip Serric'te bu gizli mabedi yanlışlıkla bulana kadar dinsiz ve başıboş gezen bir adamdı.Burayı bulduğu gün hayatı değişmişti.Artık burda yaşıyor ve Oliddammara'nın onu bir amaç için seçtiğine inanıp bütün hayatını

ona adıyordu.

Şu anda dua ederken önünde duran hançer,Olidammara'nın en büyük kutsamalarından biriydi.Olidammara'nın kutsal hançeri.Hançerin kabzası karga şeklindeydi.Karganın ağzının içinden hançerin keskin kısmı bir yılan gibi süzülerek,zikzaklarla çıkıyordu.Bu eğim hançeri dahada ölümcül yapıyordu.Hançer aynı zamanda inanılmaz derecede hafifti,sanki ağırlığı yokmuş gibi,ama son derece keskin,inanılmaz dengeli bir hançerdi.Ve hançer,yeni sahibinin varlığını hissetmişti.

O tatlı huzurda bile ihtiyatı elden bırakmadan,en gölge yerlerden,en sessiz şekilde geçiyordu.Koridor soğuktu,üstünde pelerini olmasına rağmen soğuk.Kim bilir kaç yüzyıldır ayakta bu bina diye düşündü kendi kendine.O sırada ilerden bir ışık gördü,belli belirsizdi,ama sanki onu çağırıyordu.Hissettiği huzurla ışığa doğru yürüdü.O yaklaştıkça ışık parlıyordu.Daha parlak daha da parlak...

Ve odaya girdiğinde önceden tanıdığını hissettiği sesi duydu ;

"Hoşgeldin Çocuğum,seni bekliyorduk"

Mytre sesin geldiği yöne doğru baktığında kısa beyaz saçlı,siyah cüppeli,altmışlı yaşlarının ortalarında bir rahip gördü.Rahibin cüppesi sadeydi,ve desensizdi.Rahibin üstünde en dikkat çeken şey boynundaki simsiyah ama parlak olan karga kolyesiydi.Mytre rahibi iyice süzerken,Serric gözleriyle hançeri işaret ederek "Hançeri al,al ki rituel tamamlansın" dedi.Mytre bunların ne anlama gelebileceğini hiç düşünmeden o hançere,o muhteşem bir his veren hançere uzandı.Eline aldığı çok şaşırdı,hançer hem çok hafifti,hemde sanki kendi eli için üretilmişti!

Işık birden kayboldu.Mytre'nin hançeri almasıyla ışık tamamen gitmişti.Mytre bunun anlamını sorar gibi rahip'e döndü.Büyülü silahları daha öncede görmüştü ve bu kadar iyi bir silahın kesinlikle büyülü olduğunu biliyordu.

Ama yanılıyordu.

Serric,Mytre'yi izledi,hançeri alışını,ışığın kayboluşunu,ve Mytre'nin şaşkın ifadesini.Hepsini izlemişti,şimdi konuşma zamanıydı.Önce kendini tanıttı;

"Merhaba çocuğum,ben başrahip Serric,seninle konuşmamız gerekenler var."

Mytre hala hançer için bir cevap bekliyordu,ama mekanın verdiği huzur ve rahibin samimiyeti onu o kadar rahatlatmıştı ki,neler olup bittiğini sormadı.

Mabedin farklı bir odasına girdiler.Burda da mabedin tüm öteki odaları gibi ışık yoktu.Serric Mytre'ye oturmasını işaret etti.Kendini ayakta kaldı ve anlatmaya başladı ;

-Tanrılara inanırmısın çocuğum?

-Olidammara tanrıçamdır,ötekilere inanmam

-Peki ona niçin inanıyorsun?

-İhtiyacım olduğunda hep yanımdaydı ondan.

Serric düşündü,en doğru sözleri aradı,sonunda karar kıldı ;

"Çocuğum,Olidammara çok yüce bir görev için seni uygun gördü."

"Olidammara mı?dalgamı geçiosun ihtiyar?"

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun çocuğum,bunu içinde hissediyorsun,ve hançer,ah evet o elindeki muhteşem hançer,ancak büyülü silahların böyle muhteşem olabileceğini düşünüyorsun değilmi? Ama o silah büyülü değil"

"Bu silaha dokunan herkes bunun büyülü olduğunu anlayabilir"

"O silaha herkes dokunamaz çocuğum,o silah Olidammara tarafından bizzat kutsandı,ve sadece senin için gönderildi."

"Peki rahip,seni dinliyorum..."

Serric ona kendisinin Olidammara'nın başrahibi olduğunu,bu mabedi nasıl bulduğunu,nasıl hayatının değiştiğini anlattı,Mytre dinledi,yalnızca dinledi,etkilenmiş gibi görünmemeye çalışıyordu,ama etkilendiği açıktı.Ama en sonunda rahip sadece gelip ondan isteneni söylediğinde Mytre şok olmuştu ;

"Moonglow komutanı yanlış birşeyler yapacak,hepside kafasındaki o lanetli ses yüzünden.Tanrıçanın senden isteği Moonglow komutanının kılıcını çalman çocuğum."

Mytre'nin kafasından sanki kaynar sular inmişti.En yakın dostu,hatta tek dostu, Kazansky'nin alması için

beraber çalıştıkları,en kıymetli varlığı olan o muhteşem kılıcı ondan çalmasını,inandığı tanrıçanın bilinen,hatta sadece kendisinin bildiği, başrahibi buyuruyordu!!Hiddetlendi,tek hissettiği öfkeydi,hançerini çıkardı ;

"Söyle rahip,dostluğumu satmam için tanrıçanın tek gönderdiği şey bumu?bu küçük ..."
Küfür edicekti,ama hançere bakınca bunu yapamadı,o sırada boşluğu değerlendiren rahip araya girdi;

"Çocuğum,bu hançer sana rüşvet olarak gönderilmedi,dostun artık senin bildiğin kişi değil,çok yanlış bir şey yapacak,çok tehlikeli,bunu önlemenin tek yolu kılıcını çalman,o lanetli kılıç dostunu yavaş yavaş ele geçiriyor,ona karşı vereceğin gizli savaşta sana destek olması için gönderildi bu hançer."

Anlatılanları sindirmeye çalışan Mytre,tek dostuna karşı savaş verme fikrine bir türlü ısınamıyordu,ama rahibin anlattıkları ona doğruymuş gibi geliyordu,bir huzur,evet içindeki huzur hissi,burda huzurluydu,burası gerçektende Olidammara'nın mabedi idi,bunu hissediyordu,burda duydukları gerçek olmalıydı,bunlara inandı,ve hepsini sindirdi.Aklında tek bir soru vardı ;

"Kazansky bu kadar tehlikeli olabilecek ne yapacak ki?"

Tam bu soruyu sorduğu sırada Serric'in artık orda olmadığını gördü.İçini birden bir huzursuzluk kapladı.Mabedten çıkmak için hareketlendi,artık kendi yoluna gitmeliydi.
Çıkışı buldu,gecenin karanlığında ormana çıktı,biraz ilerledi,fakat içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu,kaçmak,koşmak,bağırarak,yardım istemek istiyordu ama hiçbirini yapamadı.

Kıpırdamıyordu,ve birden gördü,önünde iki beden maddeleşmişti,çift katana kullanan siyah cüppeli iki silüet,ve o zaman anladı...

Findor'un Hikayesi

Konstantina Polis Geceleri (Chaoticevil ile birlikte)

Bu Başlık altında kendi oyunumuzda geçen önemli ve güzel sahneleri elimden geldiğince tasvirleyeceğim...
Saygılar..

Geceler acımasız ve zorlu geceler bastırıyordu insanın korkularını..
Yeni korku anlamları biçiyordu tohumlarını atıyordu insanların ruhuna..

Cervantes Yağmurlu ve fırtınalı bir geceye yakalanmış ve tanrılara lanetler yağdırıyordu.
Gemi bunlara dayanabilirdi ama yinede ne olacağı belli olmazdı. Gecenin koyusunda anadolu hisarının ışıkları azda olsa seçilebiliyordu. Çokta fazla sürmeden limana varacaklardı. O sırada küçük tayfalardan birisi gelerek omzuna dokundu.

-Efendi Cervantes Kaptan sizi köşküne çağırıyor
diye mırıldandı ufaklık.

"Lanet herif ne istiyor olabilir ki benden " diye konuştu kendi kendine.
Üstünü başını düzeltti ve adamın odasına ilerledi. İçeriye girdi ufak bir kafa selamı verdi kaptana. Gergin bakışlar iki tarafta seziliyordu..

-Evet Cervantes Liman Gözüktü yaklaşıyoruz.

"Bunun farkındayım" dedi Cervantes keskin bir ses tonu ile..

-Mallar Maller ne olacak peki adamların geliceklerini almaya...
Eğer öğlene kadar gelmezlerse mallara el koyarım ve limandan ayrılıp
diye lakırdamaya devam etti kaptan..
Gergin ortamın ateşi iyice yükseliyordu . Aralarından geçen bir kaç laf dalaşının ardından Cervantes odayı terk etti. Tekrar güverteye çıktı etrafı gözlemledikten sonra kamarasına çekildi dinlenmek için.
Bu sırada kaptan köşkünde bazı planların peşinde koşturuyordu. Haritalar üzerinde oynuyor düşüncelerini kaleme alıyordu.

Cervantes Kamarasına geçti hafif bir uykuya dalmıştı.. Günün ilk ışıkları kamara canımdan içeriye düştüğünde uykusuna son vermiş ve hazırlıklara başlamıştı.
Bugün tehlikeli ve yorucu bir gündü. Geminin güvertesine çıktı hemen tayfaya emirler vermeye başlamıştı..

Halatları toplayın... Yük yollarını açın Vinçleri hazırlayın gibisinden laflar güverte üzerinde dolaşıyordu..
Gemi yavaşça limana yaklaşmıştı ve yanaşma işlemi tamamlanmıştı..
Hemen kaptanın tayfasından 3-5 kişi aşağıya atlayıp limana dağıldılar..

Bu sırada şehrin surlarına dış surlardan bir at arabası yaklaşmaktaydı..
Anadolunun bağrından genç bir çocuk Lejyon komutanlarından birinin arabasına alınmış merkez şehre götürülüyordu..

"Baban benim en yakın silah arkadaşlarımdan birisi komutanımdı. Yıllar boyu sadakatımı sundum onun için dağ tepe kar yağmur çamur demeden birliğimizle savaştık ama kader onu aramızdan aldı öldürüldüğünü düşünüyorum ve katillerin izini sürüyoruz evladım " dedi.

Genç savaşçı Gabrieli dikkatle dinledi ve söylediklerini kafasıyla onaylıyordu gözleri dolmuştu sanki babası ile olan anıları gözünün önüne gelmişti kendini toparladı.

-Efendi gabriel bundan sonra kılıcım sizin hizmetinizdedir. Babamı en son gören insanlardan birisiniz. Hizmetlerinizin karşılığı olarak canım yolunuza fedadır..

Ardından sessizlik bürüdü biraz etrafı...

Atların ayak sesleri günün ilk saatlerinde boş yollarda yankılanıyordu.

"Şehirde benim komutamda olan bir birlik var evladım . Bu birlik bundan sonra senin evindir. Benim adıma silah çekecek ve savaşacaksın " dedi ve omzuma dokundu..

Şehre yaklaşmışlardı İlk surlardan geçtiler askerlere selam vere vere ilerliyorlardı.
Ardından karargahın kapılarından içeriye girdiler..
Bahçede askerler antrenman yapıyorlardı. Devamsa bir yerdi burası...

Ben : Cervantes
Chaotic Evil : Septimus
Korhan : Agrius

Saatler Hızlı geçiyordu ama Cervantesin mallarını almaya gelicek olan adamlardan ne bir iz ne bir ses vardı. Mallar limana indirilmeye başlamıştı.
Gemiden çalışan küçük bir çocuğu limandaki arkadaşına göndermişti notla beraber ama geriye cevap alamamıştı.
Ters giden bişeyler vardı. Zaten bu lanet dünyada 14 yaşından beri her işi ters gidiyordu. Bir aksilik çıkmamalı idi. Çok para yatırmıştı bu işe.

Malların hepsi limana indirilmişti. Kafasını çevirdiğinde piyadelerin limana giriş yaptığını gördü. Kaptan hafifçe sırtıyordu. Sanırım ortalık karışıcaktı.
Askerler bir iki turdan sonra gemiden indirilen malların başına gelmiş ve incelemeye başlamışlardı.
Askerlerden birisi gemiye bakarak "Kraliyet adına bu malları inceliyoruz"
dedi ve dağıtmaya başladılar..
Biri irkilmişti anında diğerlerine bişeyler fısıldadılar ve silahlarını çektiler.
Cervantes hemen atlamıştı gemiden limana arkasından sevdiği tayfalarıda atlamıştı.

Askerler gemiye yaklaştılar. Birisi öne çıkarak " Bu malların sahibi kim " dedi.
Cervantes başına geleceğini biliyordu. Derin bir iç çekti.. Bu sektör böyle tehlikeli idi.
Nasıl bir şekilde bu işten sıyrılırdım diye düşündü.

"BENİM" dedi yüksek sesle Cervantes. Gözler üstüne dikilmişti.
"Şehir güvenlik birimleri olarak sizi Karakola götürmemiz gerek bir kaç soruya cevap vericeksiniz lütfen ellerinizi uzatın " dedi askerlerden birisi.

Tayfa hemen kılıç ve hançerlerine davranmıştı. Cervantes eli ile bir işaret yaptı silahları indirdiler sonra ellerini askerlere uzattı kelepçeleri takmışlardı aralarına aldılar ve oradan uzaklaşmaya başladılar..

Şehrin başka köşesinde bir ispanyol ailesi gelenek ve göreneklerini yürüterek yaşamlarına devam ediyordu. Hatrı geçen sevilen bir aile idi. Ailenin büyüğü zamanında seferler ile geldiği bu şehirde bir demirci dükkanı açmış yaşamını sürdürüyordu. Zamanla oğlu zamanla torunları işin başına geçmişlerdi. Septimus ailenin en büyük oğlu artık dükkanı o işletiyordu ve öğrendiklerini zanaatını sergiliyordu elinden geldiğince.
Her sabah dükkana gider akşamlarında kapar evine gelirdi. Bazı geceler diğer usta dükkanda kalır bişeyler ile uğraşırdı iyice gizem kazanır bir hale gelmişti.

Evine gitmişti o akşam yine. Dedesi epeydir ağır bir şekilde hasta ve yatalak durumda idi. Dedesinin yanına gitti ellerini tuttu bir kaç laflamadan sonra onu rahat bırakıp yatağına döndü septimus.
İçini bir karanlık kaplamıştı ne oluyordu bu günlerde böyle diye düşünmeden edemedi.
Yatağına kafasını koydu ve tatlı bir uykuya daldı saatler geçmedik ateşler terler içinde yatağından fırladı.
Garip çok garip bir rüya görmüştü . Soluk soluğa fırladı yataktan gitti elini yüzünü yıkadı biraz aynada kendine baktı şaşkın ve buruktu birazda içinde yaşadıkları nelerdi ve bu işin sonu nereye varacaktı.

Sabah erkenden uyandığında kardeşide kalkmış onu bekliyordu
"Abi seninle bugün işe gelebilirmiyim " diye sevimli bir şekilde sormuştu evin en küçük erkeği " Neden olmasın evlat artık sende ailemizin öğretilerini kapmalı ve zamanı gelince dükkanın başına geçmek için hazır duruma gelmelisin hazırlan ve çıkalım" dedi.

Evden çıkmışlardı dükkana ilerliyordu dükkan tam meydan da idi. Meydana çıkan köşeyi döndüklerinde bir kalabalık gördü hemde onun dükkanının önünde idi neler olmuştu burda diye heyecanlandı ve kalabalığı yarararak hemen önüne ulaştı.
Keşke ulaşmaz oraya varmaz olaydı o gün o sabah hiç doğmayaydı diye geçirdi içinde.
Yıllardır beraber demir dövdüğü sanatlarını ortaya koyduğu adam yerde yatıyordu uzunca gözleri açık boğazında bir kesik.

Hemen başına fırladı korumalardan birisi yolunu kesti "çizgiyi aşma" dedi
"Aptal herif burası benim dükkanım " dedi adam geri durmuştu..
Septimus ilerledi yoldaşının arkadaşının başına. Ağırlığını korusada gözünden tek bir damla yaş akıp
hüzünle damlamıştı adamın teninin üstüne.
Elini tuttu " ne oldu sana dostum " dedi içlice ama cevap yoktu..
Sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu başarıyordu ama içten içe çok üzülmüyordu.
Nasıl olmuştu niye birileri sadece bu adamı seçip öldürmüştü.

Koruma ekibinin lideri yaklaştı "Bay Septimus Sizmisiniz " dedi..
Kafasını hafifçe yukarı kaldırdı. "Evet benim " dedi başkada bir kelime telaffuz etmeden

"Sizinle biraz konuşmamız gerek efendim " dedi koruma ve devam etti.
"Arkadaşınız dün gece geç saatlerde bir cinayet olayına kurban gitmiştir incelemelerimiz bu işin
profesyonelce ne bir iz ne bir ipucu bırakılmadan yapıldığını gösteriyor bu noktada normal halk y erine
bazı kesimlerden şüpheleniyoruz" demişti.
Bu arada gelen diğer bir birlik cenazeyi yerden kaldırıyorlardı.

"Eğer uygun olursanız Lord Gabriel yarın sizi karakolda görmek istiyor" dedi.
"Tabiki " dedi septimus usulca bu iş aydınlığa kavuşmalı idi...

Cervantes bu sırada elleri kelepçeli asker birliği ile lejyon komuta merkezine götürülüyordu ite kaka içeri
sokulmuştu içerde meydanda bir süre yürüdükten sonra zindanların olduğu bölgeye getirilmişti. Ne
yaparımda bu bulmacadan sıyrılabilirim diye düşünüyordu.
O gece öylece geçivermişti.

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde hiçte rahat olmayan yatağından kalkmış ve parmaklıklara ilerlemişti
etrafı gözlemliyordu koridorun başında bir asker vardı.

Bir kaç saat sonra 5 asker birden geldiler.

"Lord Gabriel sizinle konuşmak istiyor" dediler. Kapıyı açtılar ellerini bağladılar ve yukarı çıkarmaya
başladılar. Merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Bu adam hakkında bişe bilmiyordu ama sonuçta bir kafası
vardı ve öldürülebilirdi diye düşündü içinden gülümsedi.

Gabrielin kapısı çalışmıştı ve onu içeri soktular.
Karşındaki sandalyeye oturrular.
Gabriel oldukça keskin surat hatlarına sahip ihtişamlı bir zırh giyen ve gerçekten bir savaşçı olduğunu
belli eden bir adam dı.

Cervantes ayak ayak üstüne atmış bişeyler konuşulmasını en azından sorulmasını bekliyordu.

"Evet Bay Cervantes... Niye burda misafir olduğunuzu biliyormusunuz " diye
Sert bir ses tonu ile söze girdi Gabriel.

"Hayır.. Sadece ticaretle uğraşıyorum ve dün beni alıp buraya getirdiniz" dedi sinsice gülümsedi..

Gabriel elini çekmecesine attı ve bir paket çıkardı. İçinde beyaz toz vardı Cervantesin kucağına fırlattı..
"Peki bunun için ne dicesin " dedi..
Cervantes duraksadı.. " Kaliteli bir mal olsa gerek " dedi ve güldü.

"Bana isim vermelisin Cervantes nerden alıp nereye getiriyosun." diye mırıldandı savaşçı.

"Ben sadece Aracıyım " diye cevap verdi Cervantes
"İsim sadece isim istiyorum belkide özgürlüğe çıkan yol sadece bir kaç isimdedir ha ne dersin Cervantes
yoksa bunun cezasını sende en az benim kadar iyi biliyorsun"..

Gabriel durdu ve bir kaç ismi telaffuz etti anadoludan aldığı adamı aracı olduğu adamı ve sahile malları
almaya gelmeyen tiplerle ilgili azda olsa bilgi vermişti.
Sanırım bu gabrieli biraz oyalamak için yeterdi diye düşündü.

"Seninle tekrar görüştüğümüzde kaderine yön vericeksin şimdi geri dönüyorsun " deliğine Cervantes"
dedi..

Askerler onu odadan çıkardılar..

Gabriel Bişeyleri not alıyordu ve Yanında duran genç askerine baktı.
Sfenks e bakıyordu "o Bir kaçakçı evlat yaptığı iş ise dolaylı yoldan insan öldürmek ama işimize yaracak

şeyler biliyor bu yüzden yaşıyor " dedi.

"Evet efendim onursuz bir yaşam seçtiği belli zaten" demişti genç asker.

Ardından bir kaç dakika sonra bir asker içeri girdi kapıyı çalarak
"Efendim Bay Septimus burda" dedi Gabriel " İçeri getirin onu" dedi ve beklemeye başladı.
Bir kaç dakika sonra içeriye Septimus girdi...

Septimus hala yasadıklarına inanamıyordu, Morgan yıllardır ailesiyle beraber çalışıyordu ve kimseye zararı olmicak biriydi. Onu kim? neden öldürmüs olabilirdi?
En azından bir isim veya bir sebep...
Ertesi gun sabahın ilk ısıklarıyla karakola, Lord Gabrielin yanına gitti.

Lord Gabriel, odasına yeni girmisti ki kapı calındı. Gelen dun, bir çalışanı öldürülen Septimus adında İspanyol bir demirciydi.

Gabriel, Septimusa yer gosterdi ve " Lutfen oturun" dedi.

"Sizce Morgan'ı kim oldurmus olabilir.Dusmanları varmıydı?"

"Morgan kendi halinde bi demirciydi, kimseyle bi dusmanlığı yoktu. Ole bir insanı kim oldurmek isteki..."
"Peki son gunlerde hareketlerinde bir gariplik varmıydı."
"Hayır, en azından ben fark etmedim.İsini herzamanki ciddiye ve sadakatle yapıyordu.Ne gec gelir ne gec giderdi. Dedigim gibi o sıradan bi demirciydi."
"Peki Bay Septimus siz isinize geri donebilirsiniz, biz herturlu gelismeden sizi haberdar edicez."

Septimus selam wererek ordan ayrıldı. Gabriel, belliki biseyler öğrenebilmeyi umuyordu ama buda gizemli faili mechul cinayetlerin arasında yerini alıcaktı.Cunku bu cinayetlerden sorumlu tuttugu loncalar konstantino polis uzerinde ole guclenmis ve yayılmıstıki; onlara erisebilmek imkansızdı, en azından kendisi icin...

Septimus artık Morgan olmasada işini devam ettirmeli ve siparisleri yetistirmeliydi. Bugun önemli müşterilerden biri olan Lord Lucas'ın adamları ,siparisi olan nadir taşlarla bezenmiş, altın işlemeli bilekligi almaya geliceklerdi ve onun gibi birini memnun etmek cok önemliydi.

Dukkana donen Septimus kucuk kardesinin dukkanı açtığını gordu ve Morganın boslugunu onu yetistirerek doldurabileceğini dusundu.Xavi, daha 14 yasında olmasına ragmen kendinden beklenmeyecek bir hırsla ve beceriye sahipti. Eger aile mesleklerini devam ettirecekse bu isin inceliklerinde öğrenme yası gelmişti.

Öglene dogru Lord Lucas korumalarıyla beraber Septimus'un dukkanına geldi.Septimus cok sasırmıstı cunku Lord Lucas yası ilerlemis birisiydi ve onun gibi önemli birisi asla bu tur islere zaman ayırmazdı.

"Kolay gelsin genc demirci"
"Hosgeldiniz Lordum" diye karşılık verdi Septimus.Heyecandan elleri ayaklarına karıstı.
"Buraya siparis icin gelmedim.Eger bitiremediyseniz anlarım.Morgan gibi bir ustanın ölümü beni cok üzdü."
"Gerçekten cok iyi bir ustaydı ve onun yerini doldurmamız cok zor olacak.Gelmisken siparisinizde verebilirim Lordum, umarım begenirsiniz."

Septimus Morgan'ın hayatında yaptığı en guzel işciliklerden biri olan bilekligi Lord Lucas'ın begenisine sundu."Sizin gibi bir Lorda layık degil ama umarım begenirsiniz."

Lordun gozlerindeki ifade herseyi anlatıyordu.

"Cok guzel bir iş çıkartmissınız."

Bu sozler Septimus'a bir ömür yeterdi. Lord Lucas'ın beline giden eli bi kese altınla geri dondugunde Septimus'un gözleri acıldı.

"Buda isinizin karşılığı olan altınlar"

Septimus yere egilerek selam verdi.Lord bilekligi aldı ve Adamlarıyla beraber duktandan çıkarken

Septimus'un yuzunde isini iyi yaptığı için takdir edilen bir sanatçının gulumsemesi vardı, her nekadar Morgan'ın işçiliğide olsa...

Ertesi gun, gunluk islerine devam ederken bir grup sehir koruması dukkanına geldi.
"Bugun eger musait olursanız Lord Gabriel sizinle gorusmek istiyor Bay Septimus."

Morgan'ın ölümüyle ilgili bir gelisme olmalıydı."Musaitim hemen gidebilirim" seklinde yanıt verdi.

Karakola vardığında Gabriel odasında onu bekledigini gordu.
"Hosgeldin Septimus.Otur lutfen."

Septimus Morgan'ın katiliyle ilgili biseyler ogrenecek olanın heyecanıyla kosarak gelmistı ve oturmanın iyi bir fikir oldugunu düşünün sadece Gabriel degildi...

"Morgan'ın katilinizi buldunuz yoksa,"

"Sakin ol Septimus" diye boldu Gabriel.Katili bulamadık ama bazı seyler öğrendik.

"Negibi seyler?"

"Morgan'ın sandığımız kadar masum birisi olmadı öğrendik.Kendisi bazı loncalara degerli taş ve metallerden esyalar yapıyormuş.Katilinin bu loncalardan birinin emrindeki profesyonel katillerden birisi olabilecegini düşünüyoruz."

"Ama nasıl olur, benim nasıl bole biseyden haberim olmaz?"

Septimus dehset icindeydi.Morgan para duskunu birisi degildi.Ayrıca gunun buyuk bolumunde beraberlerdi ve onun haberi olmadan bole bisey yapmış olması gercekten cok şaşırtıcıydı.

"Peki ne yapmayı planlıyorsunuz. Bunu onların yanlarına kar bırakmıcaksınız dimi?"

Gabriel'in gözleri üzüntüyle kendi önüne kaydı.

"Elimizden hic bisey gelmez.Loncalarla savaşılabilecek ne yeterli askeri gucumuz nede yetkimiz var"

"Ama nasıl olur.Morgan suç işlemiste olsa öldürüldü ve onun kanı yerde kalmamalı.Bunun pesini asla bırakmam.Onun intikamını alıcam"

"Biz bisey yapamayız ama sen kendi imkanlarınla savaşırsan seni gizli bi sekilde destekleyebilirim ve hatta yaptığın seylerin birçoğunu gormezden gelebilirim.Cünkü loncalar artık fazlasıyla can sıkımaya başladılar ve elim kolum bağlı burada oturmak beni mahvediyö..."

Septimus boyle bir cevap beklemiyodu ama Morgan onun abisi gibiydi ve intikamını almak istiyordu.Gabriel gibi birinin yardımıyla bunu başarabilirdi.

"Bunu düşünücüem ve size haber vericem.Şimdilik hoşçakalın Lord'um" dedi ve dükkanının yolunu tuttu.

Aksam yemekten sonra ailenin en büyüğü ve kendisine örnek aldığı tek kisi olan büyükbabası ile yapmayı düşündüğü şeyi paylaşmak için onun odasına yöneldi.Kapısını vurdu ve içeri girdi.

Sigmond, Septimus'un yaşlarındayken bir savaş dönüşü konstantinopolise gitmiş ve orda bi kadına aşık olup buraya yerleşmişti.Demir işçiliğinde usta oluşu ona kısa zamanda şehirde bir konum sağlamıştı.Ömrüne çok büyük mutluluklar ve üzüntüler sığdırmıştı ve şimdi onunda gitme zamanı gelmişti.Uzun zamandır, hastaydı ve doktorlar onun için daha fazlasını yapamıyorlardı.Hayatının son günlerini en sevdiği torunu olan Septimus'a yaşadıklarını anlatarak onu tecrubelendirmekle gecirmeyi tercih ediyordu.

"İyi geceler büyükbaba.Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"Her zamanki gibi? Artık zamanımın geldigini hissediyorum"

"Ole konusmsa, sen daha cok guzel gunler goreceksin.Ayrıca senden öğreneceklerim daha bitmedi."

"Sen öğrenmen gereken her şeyi öğrendin ve artık ailemizi devam ettirebilecek vasıflara sahip birisin.Her zaman bize layık davranışlar sergileyeceginden ve ailemizi yucelteceginden kuskum yok."

"Gercekten bolemi düşünüyorsun?Aslında bugün hayatımı tamamen degistirebilecek bi olay yasadım ve bununla ilgili senin dusuncelerini almak ve kararımı ondan sonra vermek istiyorum.Lord Gabriel, Morgan'ın ölümüünden bazı loncaları sorumlu tutuyor ama onlara hicbirsey yapamamaktan yakınıyordu.Bu yuzden bana bi teklifte bulundu.Onun destegi ile loncalara karşı savaşımamı istedi.Bana öğrettiklerinin artık ise yaramasını istiyorum ve Morgan'ın intakımını almak istiyorum.Bunun icinde senden izin istiyorum."

"Sen artık bir yetiskinsin ve kendi kararlarını kendin verebilirsin.Ben sana guveniyorum.Asla yuzumu kara çıkarmadın ama kendine dikkat etmelisin.Ailemizin üzerinde kara bulutlar dolaşıyor."

"Sen merak etme, senin öğretilerin sayensinde her zorluğun ustesinden gelebilecegimi biliyorum"

Yaşlı adam gülümsedi ve yastığının altından bir broş çıkartıp toruna uzattı.Yuvarlak broşun ustunde bir ejderha ve çapraz sekilde birbirinin ustunde duran 2 kılıç figuru wardı.

"Bu aile yadigarımızdır.Bunu almanı istiyorum."

"Bu çok büyük bir hediye.Bunu tek bir şartla alırım.Sağ sağlim donup sana geri vermek şartıyla..."

"Nasıl istersen." Dedi ve o zamansız öksürük krizlerinden biri başlayı verdi aniden.

Septimus yandaki komidinin üzerindeki surahiden bir bardak su doldurdu ve büyük babasına uzattı.Yaşlı adam suyu içti ve "şimdi biraz dinlenmeliyim, sana son kez sarılmama izin ver genc adam." Septimus'a sıkıca sarıldı ve uykuya daldı.

Firble'nin Hikayesi

Buşangel Orduları İstanbul Boğazı ve 31 Ispartalı

Günümüzden 350 milyon ışık yılı sonrasıydı. İstanbul günümüzde yaşadığımız tüm çevre trafik güvenlik sağlık eğitim ekonomi futbol altyapı üstyapı yan yapı sorunlarından arınmış huzur dolu, insanın yaşayası gelen bir kent haline gelmiştir.

Bu cennet gibi kentin çok ilerilerinde Avrupanın batısındaki suların ötesindeki bir ülkede vahşi Buşangel orduları doğuyu istila etmeye hazırlanmaktadırlar.

General Piring Hanımın emrindeki ordular Avrupa ya çıktıklarında Avrupalılar direnemez. Ordular hızla doğuya ilerlemekte şehirler ve ülkeler bir bir düşmektedir.

Ordular Anadolu ya doğru ilerledikçe Anadolu savunmasını nasıl yapacağını kara kara düşünür. Ancak bu düşünme esnasında 350 milyon ışık yılı öncesinin İstanbulunu anlatan bir kitap bulur. Kitabı okudukça liderin kafasında çözüm şekillenir. Vahşi buşangelleri nasıl durduracağı aslında çok açıktır. Buşangeller İstanbul Boğazında durdurulacaktır. Tek yapılması gereken 350 milyon ışık yılı öncesinin İstanbulunu yeniden yaratmaktır. Bu kahramanca görevi yerine getirmek için Kel Sülün ün başkanlığında 31 Ispartalı görevlendirilir. Kel Sülün ve 31 Ispartalısı hızla İstanbulu eski şekline sokmaya başlarlar.

Bu aradan Bayan Piring in emrindeki Buşangel orduları Tekirdağ a varmıştır. Ordu Tekirdağ köftesi yemek için durmuştur. Köfteler yenir ve kalkılır. Ancak kahraman Tekirdağlıların köfteye koyduğu Urfa isotu Buşangel ordusuna ilk darbeyi vuracaktır. Ordu İstanbul boğazına doğru ilerlerken sık sık benzinci arayıp durmak ve ihtiyaçlarını gidermek zorunda kalacaktır.

Kazanılan zamanda da Kel Sülün son hazırlıklarını tamamlar, Vahşi Buşangeller nihayet İstanbul a vardıklarında ülkelerinde ününü duydukları barış dolu şehrin güzelliklerini yaşamayı beklemektedirler ancak onları büyük sürprizler beklemektedir.

Buşangel orduları tankları zırhları topları tüfekleri kağnıları ve atları ilerliyordu. Bu barbar ve acımasız ordu İstanbul un içlerine doğru ilerleyen büyük otobanların üzerinden Anadolu ya dolayısı ile Asya ya giderek daha fazla yaklaşmaktaydı. Çekmece civarına gelindiğinde büyük ordunun generali Bayan Piring Hanım ordunun bir bölümünü şehri işgal için bu bölgede bıraktı. Geri kalan ordu ise büyük otobanlardan Asya istilasını başlatmak için ilerlemeye devam etti. Silahları parlatılmış benzin depoları dolu mideleri rahatlamış ordular Avrupa dan sonra yeni bir kıtayı işgal edebilmek için hızla İstanbul Boğazına ilerliyordu. Önlerindeki otoban onları ünlü birinci Boğaz Köprüsüne ulaştırıyordu. Onları kim durdurabilirdi ki...

Tabii ki de Kel Sülün ve 31 Ispartalı durdurabilirdi. Ordu otobanda daha hızlı ilerleyebileceğini umarak en sol şeritten ilerlerken hızla İstanbul un birikmiş arabalarının arasına daldılar. Tanklar toplar arabalar başarılı bir frenle saatte 150 kilometre olan hızlarını saatte 52,5 santimetre ye düşürdüler. Fren başarılıydı ama hareket aynı ölçüde başarılı gitmiyordu. Zaman ilerliyor saatler geçiyor. Ordu 10-15 metre gibi mesafeleri büyük kahramanlıklarla kat etmesine karşın başarı giderek zorlaşıyordu.

Bir ara büyük bir taktik deha olan Bayan Piring in taktiksel manevraları ile hız saatte 2,5 metreye karşı çıktı. Ancak Kel Sülün 31 Ispartalı ve onların izindeki kahraman Türk şöförleri hemen karşı taktiklerle hızları yine düşürdüler.

Artık seferin sonunun ne zaman geleceği belli değildi. Ancak bayan Piring yine de kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Günler geçmiş ama Buşangeller hala ilerliyordu. Bu arada hiç umulmayan başka bir sorun baş gösterdi. Tankların arabaların benzinleri bitmeye başlamıştı. Benzin istasyonuna giren Buşangeller bir kere daha 31 Ispartalının oyunu ile karşılaştılar. Benzin öyle pahalı idi ki bir depo neredeyse arabanın ile aynı fiyata doluyordu. Avrupa nın belki de Dünya nın en pahalı benzininin burada olduğu açıktı. Buşangel ordusunun finansal kaynakları hızla tükenmeye başladı.

Bayan Piring için ilerlemeye devam etme kararı gittikçe daha riskli oluyordu. Yine de devam etti. Ve İstanbul un sınırlarına girişinin ikinci haftasında nihayet Boğazın suları göründü. Ancak İstanbul Boğazı savunmasının en etkili hattına yeni girmişlerdi.

Tankların jiplerin hafif zırhlı araçların hepsinin önünde bir sürü insan bir anda birikiverdi. Kaset soğuk su meyve fıstık limon satıyor ve ordu mensupları ürünleri almadan oradan ayrılmıyorlardı. Bayan Piring in elinde kalan son kaynaklar da birkaç saat içinde hızla tükeniyordu. Boğaz'ın suları görünüyordu ancak Buşangel Ordusunu gönderen devletin ekonomisi yara almaya başlamıştı.

İçi kan ağlayan Bayan Piring böylece ilk çekilme kararını verdi. Karşı şeritten zırhlı araçları hızla geriye doğru akarken Kel Sülün ve 31 Ispartalı İstanbul Boğazındaki savunmanın ilk zaferini kutluyorlardı.

Ancak barbar Buşangellerin komutanı Bayan Piring in hemen pes etmeyeceği açıktı. 31 Ispartalı'nın yaratacağı destan daha yeni başlıyordu.

Gaara of the Sand’ın Hikayesi

Ucubeler arasında

Ersin 10 mart Cumartesi günü saat 22.30 sularında karanlık ve oldukça küçük odasında oturmuş sigarasının yanan ucuyla sabah kahvaltısında yediği Çin yemeğinin kutusuna şekiller yapıyordu fakat aklı 1 hafta önce tanıştığı kızdaydı. Bahar evet adı bahardı ersin için bu yıl bahar 3 mart gecesi gelmişti. Tam hayatından sıkılmış her şeyin kötüye gitmeye başladığını düşünürken. Bu kız onu çok şaşırtmıştı , fakat o gecedan beri onu tekrar görmemişti. Şimdi odasında hiç bir şeyi düşünmeden durmaya çalışıyordu ersin. Sigaranın külü eline düşünce birden irkildi penceresinin altından gelen sesi duydu sahildeki balık lokantalarına gelen zengin züppelerinden biridir diye düşündü 19 yıldır bu evde oturuyordu artık alışmıştı evlerinin ara sokağına park etmeye çalışan sarhoş şoförlere. Eminönü’nden aldığı Japon kılıcına gitti eli sıkıldığı zamanlarda soğuk çeliği hissetmek hoşuna gidiyordu. Öyle çok matah bir şey değildi olması gerekenden çok ağır ve kısaydı ama onun hoşuna gidiyordu ne kadar ağır olursa o kadar iyi diye düşünüyordu “ ağır olması daha iyi bende normalden ağır ve güçlüyüm zaten birbirimize benziyoruz” diyordu kılıca. Aslında ersin şiddetten hiç hoşlanmayan bir gençti fakat eski dönemlerin basitliği hoşuna gidiyordu öl yada öldür gereksiz konuşmalar yok kişi eğer gerçekten yetenekliyse ödülünü söke söke alabileceği gençlerin gelecek kaygısı yerine hayallerini kovalıya bileceği bir dünyayı düşlüyordu. Tarihe ve anatomiye meraklıydı okumayı 3 yaşında ananesinden öğrenmişti fakat ersinde nadir görülen bir öğrenme sorunu vardı disleksi’nin bir türü olan yazı yazarken harfleri ters yazma hastalığı vardı bu yüzden yazılı sınavlarda o kadarda yüksek başarı gösterememişti. Var olan sistem bir kez daha yetenekli bir insanı kendine uymadığı için geri plana atmıştı ama onun öğrenme zevkini elinden alamamıştı öğrendiği şeyleri bir yere not edememesi ersinin hafızasının çok daha fazla gelişmesine neden oldu gördüğü hiç bireyi unutmaz olayları sesler kokular ve görüntüler halinde sanki tekrar orada bulunuyormuşçasına hatırlaya biliyordu.

Okula ilk başladığında ödevlerini yapamadığı için annesi onu spor yapmaya teşvik etti ama aklındaki spor kesinlikle boks değildi. Ersin altı yaşında boks a başladı yaşlarına göre çokta iri değildi ama ilk yumruğunu atana kadar fark etmediği bir gücü vardı. Rakibinin hareketleri ne kadarda yavaştı sanki onla dalga geçiyor gibiydi. Karşısındaki on yaşında onur diye bir çocuktan ama ersinin yaklaşık iki katıydı ersin kursa katılalı iki ay olmuştu hocası bir deneme yapmasını istemişti fazla sert davranması şartıyla da onurla eşleştirmişti onurda ersinle aynı dönemde başlamıştı ama iriliği yüzünden herkes ondan korkuyordu. Ringe çıktılar hoca onlara kuralları tekrar hatırlattı ve başlamalarını söyledi; zili duyduğu anda ersinin içini daha evvel hiç hissetmediği bir duygu kapladı sanki çok mutluymuş gibi ama korkuyla karışık bir mutluluk onurun yaptığı her hareket o kadar yavaştı ki sanki numaraymış gibi gelmişti Ersine vurmaya çalıştı amacı bu iri kıyım çocuk ona vurmaktan en azından bir iki kere vurmaktır sonra kaçacaktı hocasının öğrettiği gibi. Her şey kendiliğinden oldu verdi ersin sağ yumruğunu öne çıkardı ve gözlerini kapadı korkuyla yumruğunun çarptığından emindi ama niye o yumruk yememişti hiç ses çıkmıyordu hiçbir şey duymuyordu gözlerini açmaya da korkuyordu, ve sesler bir anda geri geldi hem de eskisinden de yüksek bir şekilde biri bağıırıyordu birine bir şey olmuştu. Ersinin yumruğu çocuğu havalandırmış ve ringin dışına atmıştı. Bunun nasıl olduğunu ersin hiç anlayamadı ama bir daha kursta ki kimse ersinle ringe çıkmadı zaten bunu ersinde istemiyordu oda çok korkmuştu. Daha sonra çeşitli dövüş sporlarıyla da ilgilendi ama hiç kimseyle karşılıklı dövüşmüyordu. En korktuğu şey insanların ondan korkmasıydı korkunun saygı demek olmadığını o olayın olduğu gün öğrenmişti.

Ersin kılıcı kınına yerleştirdi ayağa kalktı, camı açıp bu sefer nasıl bir tipin yanaşmaya çalıştığına baktı bu seferkinin de diğerlerinden bir farkı yoktu aslında televizyondaki mafya filmlerinden fırlamış gibi siyah takım elbiseli elinde tepsih doğu kökenli bir adamdı. “bu tipler bile eğleniyor sen niye evde oturuyorsun salak herif ” dedi kendi kendine, camı kapatıp dolabını açtı mavi kazağını üstüne geçirdi eline ilk gelen pantolon giydi. Deri ceketini eline aldı ve kendini sokağa attı. “çıktım ama ne yapıcım ki bu saatte” sahile indi yürüyerek zaten evi sahile çok yakındı yürüyerek otuz saniye falan sürüyordu yola inmesi. Geçen bir taksiye atladı ve taksime gitti. Baharı gördüğü bara gitmeyi düşünüyordu belki tekrar rastlarını rastlamasam bile rahat mekan biraz müzik dinler biraz içer rahatlarım diye düşünüyordu. Her zamanki gibi kapıdaki görevliye selam verdi bu adam adını hiç söylemezdi ersin sık sık onunla muhabbet etmesine rağmen ne zaman konu ismine gelse konuyu değiştirirdi. İçerisi hınca hınç doluydu bara yaklaştı barmen gence selam verdi. Mahmut hemen tanıdı ersini barın müdavimlerindendi ersin en az beş kişilik içer hiçte olay çıkarmazdı hatta garip bir etkisi vardı etrafındakilere insanlar onun geldiği geceler sanki daha tetikte olurlardı. Barın yakındaki boş alana bir tahta çıkardı arka taraf tando bir bira fıçısı. Fıçılar yaklaşık kırk kiloydu iki elle taşıyordu Mahmut Ersinin önüne kodu fıçısı “ kardeş yerleşsen ben hemen geliyorum” dedi Mahmut ersin dalgınlıkla elini fıçının tutma yerine uzattı ve önüne çekti tahtayı tutup üstüne yerleştirdi böylece kendine ait küçük bir masası olmuş oldu yakındaki bir masadan boş bir sandalye aldı böylece massına kurulmuş oldu. Gözleri etrafı süzüyordu siyah saçlı, beyaz tenli, yeşil gözlü oldukça güzel bir kıyı arıyordu gözleri “Baharı”. Birden sırtında bir şey hissetti arkasını döndü üniversiteden arkadaşı Ece

oradaydı ufak tefek esmer bir kızdı Ece olduğunda sıcak kanlı bir insandı ersin gibi soğuk bir adama karşı bile. " Aaaa ersin ne haber bizde oturalım mı? yanına bende arkadaşım ile geldim ama ayakta kaldık" dedi Ece. "olur" . Ece elini sütunun arkasına uzattı Ersin oturduğu yerden Ecenin kime dokunduğunu göremiyordu araya sütun giriyordu; sütunun arkasından tanıdık bir yüz belirdi sağa bakıyordu biriyle konuşuyordu döndü ersine baktı göz göze geldiler. Bahardı bu Ersinin geçen cumartesi gene burada karşılaştığı kız.

O gece Ersin gene kafa dağıtmaya bu bara gelmişti. Genel davranışının aksine yan masadaki bir kıza dans etmeyi teklif etmiş dans esnasında arkadaşından gelen bir telefon yüzünden acil çıkması gerekmişti. Kıza teşekkür edip kapıya yöneldi merdivenleri ağır ağır inerken dans ettiği kızın sesini duydu kız peşinden koşmuş ve ona yetişmişti. Ersin bir şey unuttum herhalde diye düşündü. Ceplerini yokladı her şey yerli yerindeydi. Kız ersine gülümseyerek yaklaştı elini yüzüne koydu "bence sen çok tatlısın " dedi hafif bozuk bir Türkçe ile. Ersin ne diyeceğini bilemedi. "sende" demekle yetindi. Bir müddet bakiştılar kız ersine sarıldı, kısık bir sesle "hoşça kal" dedi. Ersin kızı kendinden 1 karış kadar uzaklaştırdı böyle şeyler onun başına hiç gelmezdi. Sonra yavaşça yüzünü onun yüzüne yakınlaştırdı heyecanlıydı bu hesaplanmamış bir şeydi bu olay üzerinde hiç kontrolü yoktu. Ersin tamamen hazırlıksızdı böyle bir duruma. Gözlerini kapamaya çalıştı ama gözlerini kızın gözlerinden ayıramıyordu. O gözlerde sevgi vardı merak vardı ama bunlar ersine o kadar yabancıydı ki daha sonra bu hissi sıcak bir şey olarak tanımlayacaktı. Öpüşmeye başladılar birbirini hiç tanımayan iki yabancı birbiriyle hiç alakası olmayan iki insanın hayatı bir anda sanki hep aynı gitmişçesine birleşmişti. Ersin için her şey çok güzeldi kabul görmüş gibi hissediyordu kendini. Ama iç güduları rahat durmuyordu bu işte bir terslik olduğunu bas bas bağırlıyorlardı. Birbirlerinden ayrıldılar kız barın kapısına doğru geri geri gitmeye başladı sanki bir terslik olduğunu hissetmişti Ersin kendini tutamadı ismin ne? Diye sordu. "Benim ismim Bahar" dedi. Biraz duraksadıktan sonra "seninki de ersin" dedi ve koşarak bara geri girdi. Ersin şaşırmıştı ne yapacağını bilemedi. Baharın peşinden oda bara koştu ama içerde yoktu her yeri aradı tuvaletlere kadar. Mahmut a sordu o da görmemişti. Ersinin evi bara yaklaşık on kilometre uzaktaydı ersin o gece eve yürüyerek dönmüştü. Büyük ihtimalle insanlar onu deli sanmışlardı çünkü her adımda bir şeyler sayıklıyordu. İskele babalarıyla martılarla konuşuyordu bir yandan daha çokta kendisiyle. Mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu olanlara ama ya yol yeterince uzun değildi aradığı cevapları bulmaya yada yeterince zeki değildi. Ona telefon eden arkadaşını hatırladı evinin kapısına gelince arkadaşını aradı. Arkadaşı birkaç kitap bulduğunu ama dilini anlamadığını bir de onun bakmasını istiyordu. " bu saatte bunun için mi aradın? hayvan herif!" dedi Ersin. Telefonu kapadığı gibi eve girdi yatağına uzandı. Kül tablasını göbeğinin üstüne yerleştirdi bir sigara yaktı.

O an ikisi de tek kelime etmedi. Ersin şok olmuştu. Bahar kapıya doğru koşmaya başladı. Ersin ilk başta tepki gösteremedi peşinden fırladı tabi bu arada dizinin çarpıp havalandığı masayı fark etmedi bile. Kapıdan çıktı bahar merdivenlerden aşağı koşuyordu bar bir iş hanının 5. katındaydı Ersin peşinden koşmaya başladı. Ne olduğunu anlayamadı ilk başta sanki düşüyordu merdivenlere ne olmuştu? Merdivenler etrafındaydı merdiven boşluğundan aşağı baş üstü düşmekteydi? Aşağı inerken Baharı gördü merdivenlerden aşağı hala koşuyordu. Her şey tekrar yavaşlamaya başladı ama bir türlü hareket edemiyordu. Yere çarpması çok yavaş olmuştu sanki. Hiç canı acımadı ersinin ama hala kıpırdıyamıyordu. Baharın yanından geçişini gördü gözleri ne kadar garipti öyle. Siyah üzerine sarı renkli bir gözdü hayal gördüğünü düşündü Ersin ilk başta. Sonra her şey normale döndü evet dört kat kadar düştükten sonra Ersinin vücudunda hiç hasar yoktu düştüğü yerdeki taşlar kırılmış ama Ersinin derisi bile kızarmamıştı. Buna kafa yoracak zamanı yoktu aradığı cevaplar bu kızdıydı ayağa kalktı ve peşinden caddeye çıktı hava karanlıktı ama taksimi Ersin kadar iyi bilen başka kimse yoktu tabi sokak çocukları ve Travestilerden başka. Tüm ara sokakları ezbere biliyordu bu semtteki. Geceleri kapalı olan balık pazarına daldı kendini bahar olarak tanıtmış olan kız. Bu sokak çok dar ve hiç ışıklandırması yoktu. Ersinde peşinden daldı şu an bu sokağın ne kadar تنها olduğunu yada çıkmaz sokak olduğunu düşünecek hali yoktu. Sokak çok karanlıktı göz gözü görmüyordu iki tarafında yükselen binalar yüzünden diğer ışıklarda ulaşamıyordu buraya. Körlemesine koştu Ersin ayak seslerini takip ediyordu. Sık sık yaptığı koşu antrenmanlarının değerini şimdi anlıyordu 5 dakikaya yakındır tüm gücüyle koşuyordu ama nefes alış veriş o kadarda çok hızlanmamıştı. Bir çift sarı benek gördü karşısında birden hızla ona doğru yaklaşıyordu. Ayak sesleri gitgide daha yakından geliyordu. Karanlıkta gözler yanıltıcı olabilirdi ama zaten çoğu zaman bir darbe görünmeden gelmezmiydi? Sesini duymakta yeterli olmalıydı gerçek bir dövüşte Ersin buna hazırlıklıydı gözlerini kapadı.sesin geldiği noktayı tahmin etmeye çalışıyordu. Ayak sesleri git gide hızlandı ve sonra birden kesildi. Farklı bir ses duyuyordu Ersin şimdi rüzgarı yaran bir şey vardı bir hırıltı duydu ve peşinden çok ama çok hafif bir çıtırtı ses tam karşısından biraz yüksekte geliyordu. Ellerini kafasının üstünde çaprazladı. Darbe koluna oldukça derin bir kesik atmıştı. Ersin hiç endişelenmedi daha evvelde bıçaklanmıştı bu kadar küçük yaralardan kimseye bir şey olmaz diye düşünüyordu. Karşındakinin gerçekten Bahar olduğuna emin değildi çünkü darbe gerçekten güçlüydü. Elli beş bilemedin altmış kiloluk bir genç kızın gücüyle alakası yoktu bu darbenin. Ersin bir şeyi daha fark etmişti rakibi kesinlikle görüyordu. Ama rakibinin bilmediği bir şey vardı Ersinin hiç sergilemediği katıksız gücü. Ersin sol ayağıyla körlemesine bir tekme savurdu. Bu tekmenin rakibe zarar vermek gibi niyeti yoktu zaten pazar tezgahlarının yerini kestirmek içindi. Tekmenin ardından Ersin bu sefer rakibinin olduğunu düşündüğü yere bir sağ kroşe savurdu.yumruk hedefini bulamadı ama karşındakine Erinin kolunu yakalamak için bir fırsat verdi. Bu aslında tuzak bir saldırıydı Ersin karşındakinin bunu

yapacağını tahmin etmişti. Sol eliyle yanındaki Pazar tezgahını kavradı ve onu kendi kolunun üstünden rakibinin kafası olduğunu tahmin ettiği tarafa hızla savurdu. Önce acı bir çığlık duydu ama bu daha çok yaralı bir hayvanın sesi gibiydi sonra giderek bir kadın çığlığına döndü. Ersin hemen çakmağını yaktı bu az ışıktaki da olsa kızın yüzünü tanıdı. Kızın kafasında kocaman bir yarık vardı ve birde çivi saplanmıştı yanağına tezgah paramparça olmuştu. Fakat kız hala yaşıyordu. Tahta parçalarından birini tutuşturmayı denedi olmadı her yer ıslaktı. Çakmak çok ısınmıştı eli acıyordu Ersinin umursamadı ilk defa yanmıyordu nede olsa. Kızın yüzündeki çiviye yavaşça çıkardı yaranın iyileşmeye başladığını gördüğünde oldukça şaşırdı. Kızın ani hareketiyle ürktü ve geri hamle yaptı. Bu hareketin sonucunda çakmak söndü. Tekrar yakmaya çalıştı olmadı kolundaki kesikten akan kanla elleri yapış yapış olmuştu. Elleri ve kazağı kan içindeydi. Kızın uzaklaşan ayak seslerini duydu ama ne yapacağını bilemedi. Önce paltosunu çıkardı kazağının kolunu söktü yarasına bağladı en azından kanamayı durdurur düşüncesiyle. Sonra paltosunu üstüne geçirdi ve sokağın çıkışına doğru ilerledi. Gecenin bir yarısı kolunda nerdeyse kemiğe kadar olan bir kesikle uyuşturucu bağımlılarının ve fahişelerin doldurduğu sokaklardan geçti. Taksi durağına varmasına 2 sokak kala kendini çok güçsüz hissetti. Çok kan kaybetmişti. Kendini duvara yasladı. Birazcık daha gücü olsa varacaktı taksilerin oraya. Cılız bir öksürük sesi duydu. Tam yanında küçük bir kız çocuğu yerde yatıyordu. Oldukça zayıftı. Ersin etrafına baktı kimse yoktu etrafta. Kızın üstünde yırtık paçavralardan başka bir şeyde yoktu. Bu havada burada kalırsa donması işten bile değildi. Kızı uyandırmak için eğildi ve kızın omzuna dokundu. "Uyan ufaklık bir ateş bul kendine donacaksın." Kız kafasını kaldırdı ve bembeyaz gözlerle Ersinin olduğu tarafa baktı. Çocuk kördü. Kız gülümsedi "desene ikimizin de güneşi görme ümidimiz az" "ben burada donacağım sende o yarayla bu geceyi çıkaramazsın" dedi. Ersin işte şimdi dumur olmuştu beş altı yaşlarındaki kör bir kızın onun yarasının ciddiyetini nasıl bildiğini anlayamamıştı hiç olmasa bile ölüm hakkında bir çocuk nasıl bu kadar rahat konuşuyordu. Ersin sinirlendi böyle bir yerde üstelik aradığı cevapları bulamamışken ölmek gibi bir niyeti yoktu. Öfkesi, beklide bu çocuğun haline acıması ersine güç vermişti. Kimi kimsesi olmadığı belliydi bu ufaklığı; sağ kolunda hiç güç kalmamıştı doğru düzgün elini bile sıkamıyordu o yüzden sol eliyle kızı kavradı sol omzuna oturttu. Kafama sarılı dedi çocuğa çocukta onun dediği gibi yaptı elleriyle Ersinin kafasını kavradı. Dışlarının arsından "ben ölmem ufaklık ve ben izin vermedikçe sende ölemezsin anlaşıldı mı!" dedi. Kız daha da sıkı sarıldı Ersinin kafasına. Bu şekilde yürümeye başladılar. Taksilerin oraya vardıklarında şoförlerin yüz ifadeleri gayet açıktı bu kadar pisliği arabamda istemem. Ersin cebinden normal yol ücretinin 5 katı para çıkardı taksicilerden birinin yanına gitti ve hisara dedi. Taksici önce paraya baktı gerçek mi sahtemi diye. Sonrada kapıyı açtı. Yeni pek değerli müşterileri için. Önce kızı oturttu koltuğa sonrada yanına geçti. Kıza döndü "şimdi bir arabaya bindik eve gidiyoruz." Dedi. Kız öksürerek evet anlamında kafa salladı. Eve varmaları yirmi dakikalarını almıştı. İçeri girdiler Ersin dikiş atmayı annesinden öğrenmişti. Ama daha kendinden başkasına hiç dikiş atmamıştı. Kaleriferin yanına bir minder çekti ve kızı üstüne bıraktı. "burada otur biraz ısın" dedi. Banyoya ilerlerken başı fena halde dönüyordu. Kapıyı açtı ilk yardım malzemelerinin olduğu çantayı aldı ve kendini yere bıraktı. Dikiler baya yamuk olmuştu ama en azından tutuyordu. Yarasını sardı ve üstüne naylon bir poşet geçirdi paket lastiğiyle de azgını tutturdu ki su girmesin içeri. Ayağa kalkmaya çalıştı. Beceremedi oysa daha yapması gerekenler vardı. "ufaklık" diye bağırdı. Ses gelmedi. Sol eliyle kapının eşiğine tutundu kendini salona doğru çekti. Kız çoktan uyumuştı. Kolundaki torbayı çıkardı değil yıkanacak yatağına gidecek gücü yoktu. Kafasını yere yasladı ve olduğu yerde sızdı.

Yaraları iyileşecekti 322 yıllık ömründe hiç bu kadar bariz yenilmemişti ama gene de yaralarından iz bile kalmayacaktı. Daha evvel hiçbir insan onunla dövüşüp de hayatta kalmayı becerememişti. Aldığı yaraya rağmen kurtulduğundan emindi hem o kadar yüksekte düşüp nasıl onu kovalamaya devam etmiş olduğuydu tam bir muammaydı. Haftalardır izliyordu onu gayet normal ve yalnız gözüküyordu. Hiç sorun çıkartmayacaktı. Galiba bu kavgadan en ağır yarayı egosu almıştı. Hala aklı almıyordu silahsız bir insan nasıl onun elinden canlı kurtulur hatta nasıl onu mağlup eder. Allah tan salak kat görevlisi yüzündeki yaraları fark etmemişti. Bu otelden ve bu şehirden ayrılma vakti gelmişti. Artık onun insan olmadığını bilen biri vardı bu şehirde. Aynaya baktı yüzündeki delik nerdeyse kapanmıştı. Eğer beslene bilseydi bu yaralar çok tan iyileşmiş olurdu. Yatağına uzandı ve bu gece olanları takibe aldığı o insanı tekrar düşünmeye başladı. Ona galip gelen insanı. Ersini.

Kahvaltı anlayışı

Saçında bir hareket hissederek uyandı. Gözlerini açtığında karşısında ona bakan bir çift süt beyazı göz vardı. Küçük kız ersinin baş ucunda dizlerinin üstüne çökmüş ersinin saçlarına dokunuyordu. Ersin kızın minicik ellerini kavradı ve ona gülümsedi. "günaydın küçük hanım". Kızın yüzü kızardı "Günaydın". "Hadi bakalım seni temizleyelim sonrada bir şeyler yeriz" dedi Ersin elinden geldiğince sevecen bir sesle. Yavaşça ayağa kalktılar Ersin hala elini tutuyordu çocuğun. Onu banyo da ki küçük taburenin üstüne oturttu. "Şimdi ben su ısıtıcam ve sana yeni giysiler getiricem tamam mı?" dedi. Bir kovaya su doldurmaya başladı yıkanırken sıcak su kullanmadığı için şofben yoktu evinde. Çaydanlıkta su kaynatıp kovaya ekledi su baya sıcak olmuştu. Kıza da eliyle bakmasını söyledi çocuklar nasıl suda yıkanır hiç bilmiyordu ki. Çocuğu eline bir maşrapa verdi ve kovanın yerini gösterdi. Dolaptan temiz bir havlu çıkarırdı. Kovanın hemen yanına da bir sabun bıraktı. "ceplerinde önemli bir şey varsa ver bana" dedi. Küçük kız elini ufaklık cebine soktu ve 2 tane artık kullanılmayan eski bozuk paralardan çıkardı. Çatlak bir

sesle "tüm param bu kadar" dedi. Kapıyı kapattı ve hemen işe koyuldu. Önce kendine bile büyük gelen o bol t-shirtlerden birini aldı ve kollarını keserek çıkardı. Sonrada dikiş kutusunda sakladığı kurdelelerden birini çıkardı. 2 parmağı kalınlığında kırmızı bir kurdele bulmuştu yeşille yakışacağını düşündü. Ufaklıktan ses kesilmişti. Kapıyı çaldı." İyice temizlendindi bakalım parmakların büzüşmeden çıkmak yok!" diye seslendi. Banyodan hafif bir kıkırdama duyunca içi rahatladı. Banyodan "bitti!" diye seslendi dışarı küçük kız. Ersin kapıyı bir kez daha vurup içeri girdi. Kızın üstündekiler düzgünce katlanıp lavabonun kenarına konulmuştu kızcağız kocaman havluyla mumya gibi sarmıştı kendini. Ersin t-shirt ü çocuğun kafasından aşağı geçirdi. Havluyu da alttan çekip aldı. Tam düşündüğü gibi olmuştu kız o kadar ufaktı ki elbise gibi olmuştu kendi t-shirt ü. Kurdeleyi alıp kızın beline bağladı kollarını geçirmesine yardım etti. Ne kadarda sevimli olmuştu böyle temizlenip yeni giysiler giyince. Küçük kızın minik beyaz yapraklara benzeyen elini tuttu ve onu salondaki sandalyelerden birine oturdu sandalyeyle birlikte kaldırıp masanın yanına taşıdı. Ufaklığın çok hoşuna gitmişti bu oradan oraya uçarak dolaşmak. "Hım şimdi ne yapsak sana prenses kahvaltısı hazırlayalım mı ister misin?" diye sordu. Kız "Evet" diye neşeli bir şekilde bağırdı bir yandan da elleriyle midesini ovuyordu. "hadi bakalım" dedi. Çocuk hevesle kollarını açtı belikli tekrar omuza alınmak istiyordu. Kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Ersinin de hoşuna gitmişti bu durum kızın ağırlığını hiç hissetmiyordu sanki omzunda bir kuş varmış gibiydi çok sevimli ve neşe saçan bir kuş. Kızı tekrar omzuna aldı ve mutfağa gitti bir tava çıkardı. İçine biraz yağ koydu dolaptan 10 tane yumurta çıkardı 2 kap tonbalığı ve biraz kaşar. Yumurta torbasını kızın eline verdi. "Sen bunu tut bakalım ben istedikçe birer tane uzatacaksın bana." dedi Ersin. Önce birer birer yumurtaların hepsini kırıdı tavaya peşinden balık konservelerinden birini açtı ve kıza koklattı "kokla bakalım beğenecek misin?". Ufaklığın cevabı oldukça trajikomikti. "deniz gibi kokuyor ama yağlı bir deniz". Balıkları da tavaya ekledi sonra birazcık kaşar kesti fazla kestiği parçalardan birini 2 ye böldü bir parçasını kızın eline verdi "ye bakıym" dedi. Kız zaten büyük bir iştahla kemiriyordu kaşar dilimini. Dolaptan bir ayran şişesi çıkardı sütüm yok ama buda aynı işi görür herhalde diye düşündü. Masaya geçtiler. Oturur oturmaz ersin hemen yemeye başladı fakat kız kaşığını bir türlü tavaya tutturamıyordu zaten yanıfta tutuyordu kaşığı. Ersin kaşığını kenara koydu kızın elindeki kaşığı aldı bir parça yumurta doldurdu ve "aç bakalım azgını" dedi. Kızı doyurduktan sonra tavada kalanları da Ersin sıyırdı.

İnsanlar sokakları doldurmadan hala birkaç saati vardı gökyüzü pembeleşmişti çoktan ama bu şehirde bu hep böyleydi saat 4 gibi hava pembeleşmeye başladığı şehrin ortasından geçen iki denizi birbirine bağlayan boğaz sayesinde her zaman nem olurdu burada yüzyıllardır aynı kalan tek şey buydu. Kaldığı ufak pansiyon odasının camından ara sokağı süzdü inine bu kadar yakın avlamak her zaman riskliydi ama başkada çaresi yoktu açık onu içten içe kemirmeye başlamıştı bile. Eğer kaçmak istiyorsa güçlü olması lazımdı bunun içinse beslenmesi. Çevredeki meyhanelerde çalışan taşralı gençlerden birini gördü. Herhalde gece iyi bahşış toplamış eğlenmek için bir hayat kadını arıyordu. Bu gençler şehir hayatı hakkında hiçbir şey bilmeden köylerden Büyükşehirlere gelip şehrin en pis ara sokaklarında çalışmak yozlaşmanın doruğunda yaşamak zorunda kalıyorlardı bir tane fazla yada eksik kimse farkı anlamayacaktı. Ona neyin çarptığını bile anlamamıştı. Önce ensesinde sinek ısırığına benzer bir şey hissetmişti fakat sesi çıkmamıştı bir kemik kırılma sesi duydu kendi boynundan geliyordu. Kafası öne düştü çenesinin alsında bıçağın keskin ucunu hissediyordu bıçak ensesinden girmiş boğazının ön tarafından çıkmıştı duyduğu kırılma sesi kendi omurgasının kafa tasına bağlandığı noktadaki çıkıntının sesiydi. Vücudu hiç tepki vermiyordu hiçbir şey hissetmiyordu. Yere düşerken hiç ses çıkartmadı. Çünkü onu avlayan avcının meraklı gözlere tahammülü yoktu. Genç ten kalanları bir çöp poşetine doldurdu eldivenleriyle birlikte bir çöp konteynırına attı kanı ve et parçalarını sokak hayvanları halledecekti. Esrar ve tütün karışımı sarma sigarasını barlarda eşantiyon olarak verilen kibritlerden biriyle yaktı yaktığı kibrit söndürmeden kutunun içindeki diğer kibrit çöplerini de tutuşturdu kutuyu da yanar halde çöpe attı. Ateş tüm kanıtları temizleyecekti. Odası dördüncü kattaydı önce karşı apartmanın duvarına sıçradı oradan da kendini odasının penceresine doğru fırlattı. Tabi bunları yaparken de sigarasından bir nefes çekmeyi ertelemedi. Damarlarında tekrar hayat dolaşmaya başlamıştı.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra. Ersin masayı topladı bulaşık yıkama işine girişti. Sıkılmasın diye de ufaklığı mutfak tezgahına oturttu. "E anlat bakalım hikayeni kimsin nerelisin?" diye başladı konuşmaya. Kızın yüzü bir anda solmuştu bellikli kötü bir şeyler gelmişti başına. "peki o zaman gel tanışalım ben Ersin." Dedi ve kızın elini tutup el sıkıştılar. "Benim ismim yok ki" dedi küçük kız somurtarak. "Sokaktaki çocuklar bana hep kör derlerdi." Diye ekledi. "Eh peki o zaman sen kendine bir isim bulana kadar bende sana ufaklık derim; zaten ufacıksın yakışır sana."

Bu dönem okulu bitiriyordu şu projeyi bir bitirse alacaktı diplomayı. "Saatte baya olmuş" dedi ufaklığında rahat duyması için biraz yüksek sesle. "Hadi biraz gezelim, gel bakalım omuza"

hellscream666'ın Hikayesi

BİLİNMEYEN KÖTÜLÜK

Her gece olduğu gibi cüce hetrik in hanı yine oldukça kalabalık idi.kahkaha gürültü ve en kötüsü kör kütük sarhoş olanlardan bıkmışa benziyordu meşhur hancı hetrik,ince ince örülmüş uzun sakalı ve dağınık saçları adeta cüce savaşçılarını andırıyordu,genelde müşteriler sık sık değişirdi pek az hatırı sayılır müşteri vardı onlarda orada yaşayan çevre halkıydı çünkü burası uzun yolculuklar sonucu konaklayan kervanların köyüydü,birden tüm han sessizliğe büründü içeri giren yabancı son derece uzun boylu,yapılı ve üzerinde çeşitli işlemeler bulunan ejderha derisi kaplamalı çantasıyla dikkat çekiyordu genelde bu çantalar kıymetli eşyaları muhafaza etmek için kullanılırdı,çünkü ejderha derileri eskimez ve kolay kolay yırtılmazdı.adam bir kraliyet muhafızına benziyordu mum ışığında parıldayan kristal süslemeli kılıç kimilerinin gözlerini kamaştırıyordu kimilerininde gözünü korkutuyordu.bir hayalet gibi sessizce ilerliyor kukuletası ardındaki sert bakışları görülebiliyordu boş bir masaya oturdu bir anlığına sessizlik bozuldu tekrar han eski gürültülü haline döndü bazı masalarda anlatılan efsaneler hür dikkat dinleniyordu bazı insanlarda yaşadıkları efsaneleri büyük bir ustalıkla anlatıyordu.

cüce yabancıya doğru ilerledi son derece tedirgin görünüyordu nedenini kendiside anlayamamıştı,kibar bir şekilde(buyrun içmek için iyi biryer arıyorsanız şu an bu bölgenin en iyi mekanındasınız)yabancı cüceyi pek aldırmamıştı boğuk bir sesle(birgünlüğüne konaklamak için biryer arıyorum umarım boş odan vardır)hetrik adamı baştan sona süzerek (evet boş odalarımız mevcut size hemen odanızı hazırlayım)bana büyük bir bira getir baharatlı olsun dedi yabancı peki efendim diye karşılık verdi cüce. aradan dakiklar geçmemişti ki dışarıdan gelen çığlık sesleri handakileri paniğe soktu içlerinden biri korkak bir ifadeyle (yine onlar,yine onlar geldi)kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu aniden ayaklanan yabancı dikkatlice kapı eşiğine yaklaştı tam kapıyı aralıyordu ki o anda kapıyı delip geçen ok adamın omuzuna saplandı büyük bir acıyla bağırarak yabancı sınırlı bir şekilde kılıcını kınından çekti ve hızla kapıyı açtı.

yaralı adam karşısında gördüğü manzara etkisiyle şok olmuştu,lime lime edilmiş bedenler başları gövdelerinden ayrılan zavallı insanlar adeta cehenneme bakan bir pencerede olduğunu hissettiriyordu adama,gecenin karanlığında uçuşan kuzgunlardan başka canlı yoktu göze çarpan(bunu kimler ve neden yaptı)sorusu adamı içten içe öldürüyordu handakiler hızlıca dışarı çıktı bazıları ölen yakınları için gözyaşı döküyordu hetrik yavaş adımlarla köy meydanına çıktı bir yandan acımasızca yapılan bu katliamın geride bıraktığı kalıntıları izliyor diğer yandan da konuşuyordu(2 ay önce yine böyle bir olay yaşadık eşim masilyas ve lüçük kızım acımasızca öldürülmüştü onları bulduğumda tanınmaz haldeydiler sadece insanlar değil kümesler,ahırlar kan gölüne dönmüştü katlimi gören insanları çoğu ölmüştü zaten hayatta kalanlarda psikolojik olarak çökmüş ağızlarından bir kelime dahi çıkmıyordu)hetrik süzülen gözyaşlarıyla ruhunun çektiği acıyı dışa vuruyordu (neden)diye bağırabilirdi sadece (neden)dizleri üzerine çökmüş ağlıyordu.

yabancı cücenin söylediğiklerine anlam veremiyordu yaralanan omuzundan akan sıcak kan tüm bedenini sarmıştı oku büyük bir acıyla çıkardı,hetrik çok kan kaybediyorsun dedi samimice, içeri girelim tedavi edilmen gerek yabancı başını salladı birşeyler dedi ama ne dediği anlaşılmıyordu.

içeri girdiklerinde kargaşanın köy meydanında değilde burada yaşandığını gösteriyordu sanki.

ARKADAŞLAR ÖYKÜNÜN DEVAMINI YAZACAĞIM ANCAK SİZİN YORUMLARINIZ BENİ ÇOK ETKLİYECEK..

YARANA MÜDAHALE ETMEMİZ GEREKİYOR DEDİ CÜCE.

BU LANET OLASI KİM İSE İYİ YAY KULLANIYOR OKUN GELDİĞİNİ GÖRMEDİM BİLE DİYEREK KARŞILIK VERDİ ADAM.

"İSMİM HU-FİLLS BANA KISACA FİLLS DİYE BİLİRSİN",SENDE MEŞHUR HANCI HETRİK SİN ÖYLEMİ",DEDİ GENÇ ADAM HAFİF GÜLÜMSEYEREK,HTRİK BAŞINI SALLAMAKLA YETİNDİ

FİLLS:BANA ÇANTAMI GETİRMİSİN

HETRİK İN ETRAFA BAKMASIYLA ÇANTAYI GÖRMESİ BİR OLDU ÇANTAYI HIZLI BİR ŞEKİLDE FİLLS E GETİRDİ,FİLLS ÇANTANIN İÇİNDEN GARİP BİR BİTKİ ÇIKARDI "SENTAR"DİYE ŞAŞKINLIKLA BAĞIRDI CÜCE "BU BİTKİYİ GENELLİKLE BÜYÜCÜLER KULLANIR " EVET DEDİ GENÇ ADAM

FİLLS MASADA DURAN BİR KUPA BARDAĞINI ALDI BARDAK BOŞTU BİTKİNİN BİR KISMINI YANINDA HERZAMAN TAŞIDIĞI FİL DİŞLİ BİÇAĞIYLA KESTİ BARDAĞA KOYDU VE GÖZLERİNİ KAPADI CÜCENİN DAHA ÖNCE HİÇ DUYMADIĞI BİR GİRTLAK SESİYLE İLGİNÇ ŞEYLER SÖYLÜYORDU GENİŞ BARDAĞIN İÇİNDEN MAVİMSİ ALEVLER YÜKSELMEMEYE BAŞLADI,CUCE ŞAŞKINLIĞINI GİZLEYEMİYORDU FİLLS YARALI KOLUNU ATEŞE UZATTI HETRİK GÖZLERİNE İNANAMAMIŞTI ADAMIN DERİN YARASI BİRDEN İYİLEŞMEYE BAŞLADI "NESİN SEN"DEDİ ŞAŞKINLIKLA,FİLLS GÜLDÜ "BUNLAR SIRADAN BİR BÜYÜCÜNÜN BİLMESİ GEREKEN BASİT ŞEYLER MERAĞ ETME MAVİ ATEŞ YAKMAZ" DEDİ.

CÜCE KIZGIN BİR İFADEYLE" BANA HEMEN KİM OLDUĞUNU ANLATIYORSUN"

NE BİLMEK İSTİYORSUN DEDİ FİLLS.

"KİM OLDUĞUNU" DİYE CEVAP VERDİ CÜCE,

ÖNCE HANA BİR ÇEKİ DÜZEN VERELİM DEDİ GENÇ ADAM.

1 SAAT SONRA.

FİLLS:"HAN ESKİSİNDEN DAHA İYİ OLDU SANKİ"

CÜCE SİNİRLİ GÖZLERLE FİLLS E BAKIYORDU "EVET SENİ BEKLİYORUM"DEDİ

BABAM MORTİS ÇOK ZENGİN BİR TÜCCARDI DİYEREK SÖZE GİRDİ FİLLS,AMA BU ONA YETMİYORDU DAHA FAZLASINI İSTİYORDU AÇGÖZLÜLÜK HERŞEYDİ ONUN İÇİN KRALLAR KADAR ZENGİN OLMAKTI AMACI,BU YÜZDEN CADİR HAYATI YAŞATIYORDU BİZE HERDEFASINDA AYRI BİR ŞEHİR HERDEFASINDA AYRI ORTAMLAR ÖLDÜRÜYORDU BENİ,ANNEM JİLES BU YORUCU SEYEHATLERE FAZLA DAYANAMADI VE GENÇ YAŞTA HASTA YATAĞINA DÜŞTÜ,BABAMIN HAYALİ BENİ İYİ BİR TİCARET ADAMI YAPMAKTI ANCAK BU DURUMDAN ÇOK RAHATSIZDIN ÇÜNKİ BEN KILIÇ VE KALKAN AŞIĞIYDIM. BİR GECE AİLEMEN UZAKLARA VE EFSANEVİ KOTANTİES ŞEHRİNE GİTMEK İSTEDİM(SAVAŞÇILARIN ŞEHRİ)DİYE ARAYA GİRDİ CÜCE.

FİLLS HİKAYESİNE DEVAT ETTİ,VE SONUNDA O SIKICI HAYATTAN KAÇMAYI BAŞARDIM ANNEMİ YALNIZ BIRAKMAK İSTEMİYORDUM AMA BURADA KALARAK ARZULADIĞIM SAVAŞÇI KİMLİĞİNİ ELDE EDEMEZDİM.

15 YAŞINDAYDIM, BÜYÜK SORİEN ÇÖLÜ SANDIĞIMDAN DAHADA TEHLİKELİYDİ GECELERİ UYUYAMIYORDUM BAZI AKŞAMLAR ETRAFTA GÖRDÜĞÜM RUHANİ VARLIKLAR BENİ ÇOK KORKUTUYORDU NEYSE Kİ ÇÖLÜ SAĞ SALİM YARILAMIŞTIM DEKEN ERZAĞIMIN TÜKENDİĞİNİDE GÖRDÜM,AÇ VE SUSUZYAŞAMAM İMKANSIZDI BU ÇÖLDE.2 GÜN DAHA DAYANABİLDİM VE SONUNDA SUSUZLUĞUMA YENİLEREK BAYILDIM..

Gözlerimi açtığımda...

bukadar yetrli dedi genç adam"hikayemin geri kalanını daha sakın bir gecede anlatmak isterim"

hetrik: sen nasıl istersen öyle olsun genç adam.

fills : anlayışın için teşekkür ederim hetrik

hetrik: odan hazır istediğin kadar burada kalabilirsin ben buralarda olacağım bir ihtiyacın olursa bana seslenirsin.

fills başını salladı

fills :bugün gördüklerimden sonra uyuyabileceğimi zannetmiyorum

HANIN ÜST KATI ZİFİRİ KARANLIKTI BİRKAÇ MUMLA AYDINLATACAK KADAR KÜÇÜK BİRYER DEĞİLDİ oda numaran"4" diye bağırdı cüce alt kattan

FİLLS ODAYA GİRDİĞİNDE KÜÇÜK BİR KEDİNİN ŞÖMİNE KENARINDA UYUDUĞUNU GÖRDÜ ADAMIN HOŞUNA GİTMİŞTİ BU GERGİN GECEDEDEN SONRA SEVİMLİ BİR KEDİNİN ONA EŞLİK ETMESİ TÜM GERGİNLİĞİNİ ÜZERİNDEN ATMASINA YARDIMCI OLURDU.

ODA YA HAKİM OLAN TÜTSÜ KOKUSU FİLLS İN RUHUNU RAHATLATMIŞTI ADETA.

ESKİ BİR YATAK ONU BEKLİYORDU,PENCERE KARANLIK KÖY MEYDANINA BAKIYORDU

CEYLAN DERSİNDEN YAPILMIŞ PERDELER FİLLS İN GÖRDÜĞÜ EN İLGİNÇ İŞLEME TÜRÜYDÜ KOYUN POSTUNDAN YAPILMIŞ YATAK OLDUKÇA RAHAT GÖRÜNÜYORDU

SİZCE?

Büyük bir gürültüyle uyandı fills, koridorda yankılanan ayak sesleri adamın ürpermesine neden olmuştu "lanet olsun" dedi sinirli bir şekilde.

O anda pencerenin açık olduğunu fark etti "sanırım çok içtim" dedi mırıldanarak.

Tam gözlerini köy meydanına bakan pencereye çevirmiş iken loş karanlıkta belli belirsiz hareket eden birilerini gördü 3 kişiyi görebiliyordu yüzleri belli olmuyor konuştukları dil ise bir oka dar gizemliydi,fills fark edilmek istemiyordu pencereyi açık bırakmış olanları izliyordu birden 3 kişi aynı anda yüzlerini fills e çevirdi gözleri kıpkırmızı parlıyor yüzleri ise çürümüş insan cesetlerini andırıyordu

O sırada fills in arkasından omzuna bir el dokundu arkasını döndüğünde

"odin aşkına beni korkuttun" dedi ona korkmuş gözlerle bakan cüceye,bir elinde tuttuğu gaz lambası cücenin gergin yüz hatlarını dahada belirginleştiriyordu "sende gördünmü fills"hetrik in sesi titriyordu "evet" diye cevap verdi genç adam "daha önce bu varlıklardan hiç görmemiştin" dedi fills sessiz bir şekilde adam tekrar pencereye yöneldi ancak az önce orada olan 3 kişiden eser yoktu.

alt katı dolduran ayak sesleri cüceyi paniğe soktu "handa müşterinmi var" dedi adam cücenin solmuş yüzüne bakarak hetrik kekeleyerek "bubbu vvakiitte hhan kkapalı ollur ben kapıları çoktan kilitledim" fills hızılıca sönmüş şöminenin kenarındaki kılıcını aldı.

oda kapısının altından içeriye süzülen biçimsiz gölge cüceyi öyle korkutmuştu ki hetrik yerinden bile kımıldayamıyor titremeye başlayan ellerini kontrol edemiyordu,fills savunma pozisyonuna geçti "kendini

göster" iblis dedi sertçe kapının ardından gelen tiz ses ikisinde anlamadığı bir dilde "zakanrum tibes utnemina nomes utnemina nomes"

fills kılıcına sımsıkı bağlanmıştı o anda karşısına iri bir ogre çıksa bile onu ikiye ayırabilecek gücü avuçlarında hissediyordu.

cücenin heyecanlı nefes alış veriş ve büyüyen göz yuvaları ne kadar korktuğunu gözler önüne seriyordu. az önce koridordan gelen tiz ses yerini pencerenin gıcırdamasına neden olan sert rüzgara bıraktı.

daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığını düşünen fills geniş kılıcını büyük bir güçle kapının ardındakine zarar verme ümidiyle düzlemesine ceviz kaplamayı delip geçti, kılıcın boşlukta olduğunu anlayan genç adam cesaretini toplayıp kapıyı açtı ancak karanlık koridorda kimsenin olmayışı fills i şaşırtmış hetrik i ise bir anlığına rahatlatmıştı "ben hana iniyorum" dedi genç adam soğuk kanlılıkla cüceye bakarak hızlıca etrafına baktı "al bu kılıcı kendine dikkat et"dedi cüceye "ya sen silahsız mı gidiyorsun"dedi hetrik "sen beni merak etme"diye cevap verdi genç adam

Yatağın üzerinde duran kılıç cüceyi kedisine çağırıyordu sanki. kılıçta normal olmayan birşey vardı,hetrik dikkatlice eline aldı büyük bir özenle inceliyordu "göründüğün kadar ağır değilsin" dedi içinden. züerindeki rünler ortak lisanda yazılmıştı"bu gayet normal "dedi cüce çünkü kılıç insan yapımıydı,elf ustalarını bile kışkırtacak türdendi.

"kusursuz değil mi"bir ses yankılandı odanın içinden aniden hareketlenen cüce "kimsin sen"diye bağırdı etrafına dikkatle bakarak. daha sonra anladı ki ses beyninden geliyordu "şu an ellerinde ne olmasını isterdin" dedi kafasındaki ses hetrik dalaga geçerek "çift başlı bir balta olmasını isterdim " dedi. kılıç birden insanı kör edebilecek şekilde parladı cüce şok etkisiyle silahı yere attı gözlerini açtığı anda yerde duran çift başlı balta aklını başından almıştı

Odaya giren fills kılıcın büyüsunü seyretmekte olan cüceye gülümseyerek" umarım seni korkutmamıştır" dedi. hetrik "hayır" anlamında başını salladı "demek aklından geçen çift başlı bir baltaydı ha..hiç şaşırmadım" dedi fills baltayı yerden kaldırırken.

kendine gelen cüce daha önce adama bu şekil alıcı gözlerle bakmamıştı adamın ağzından çıkan birkaç büyü sözle silah tekrar eski haline dönmüştü "handa kimseyi bulamadım..nasıl olduysa kapılar hala kitli" dedi genç adam..

"sana birşey soracağım..ben güneyden geldim bu köye..köyün 700 metre aşağısında terk edilmiş bir kasaba gördüm..ilginç olanı herşey yerli yerindeydi hatta açık olmak gerekirse bu köyden bile iyi durumdaydı" diye konuşmasına devam etti fills "biz oraya hayalet kasaba deriz" diye araya girdi cüce "çeşitli rivayetlere göre..bu köy kurulmadan önce bile o kasaba şimdiki halinden farksızmış"genç adam bütün dikkatini cüceye vermişti.

"peki o kasabaya girdin mi" dedi cüce.

" hayır" anlamında başını salladı genç adam ürpererek.

"oradaki terk edilmiş evlerden bir kaçına girdiler ancak içeri giren aklını yitiriyor geri kalan hayatını delilikle geçiriyordu"

"söylediklerine bakılırsa bu apaçık bir büyü" dedi fills kendinden emin bir şekilde

"konu büyüden açılmışken senin bir büyücü olduğunu düşünüyorum"dedi hetrik.

fills yüzünün aldığı hafif bir tebessümle "evet bir yarım büyücü diğer yarım kılıç istasıdır"dedi yumruğunu sıkarak.

"eminim bana anlatacak çok şeyin var" diyerek elini fills in omzuna koydu cüce..

Gün ışığı pencereden içeri süzülüyor odayı kızılımsı bir renge boyuyordu sanki

fills yorgun gözlerle okumakta olduğu kitabın yıpranmış sayfalarını merakla çeviriyor okuduğu büyü sözlemlerini hafızasına kazımak için tekrar tekrar çatlamış dudaklarıyla büyük bir özenle okuyordu "sabah oldu ve ben bütün gece uyuyamadım"diyerek homurdandı genç adam.

hetrik her sabah olduğu gibi akşamdan kalan dağınıklığı toparlıyordu geniş handa,oda uyuyamamış gecesini kabuslarla boğuşarak geçirmişti.

aşağıya inen fills in sesini duydu

"günaydın"dedi cüceye sırtarak "aklı sıra benimle dalga geçiyor"diye ters çıktı hetrik.

cüce şaşkınlıkla siyah,uzun cübbeye sarılmış genç adama bakıyordu "işte şimdi tam bir büyücü oldun"dedi kaşlarını çatarak.

"senin gözlerin mavimiydi"dedi hetrik "gözlerim gün ışığına hassastır ve bazen gözlerim bu gibi tepkiler veriyor"diye cevap verdi fills.

saçlarındaki beyazlıklar büyüünün verdiği yorgunluğu gösteriyordu adeta.
"ben kasabaya gidiyorum..şu hayaletleri bir ziyaret edeyim..orada birşeyler dönüyor ve ben bu gizemi ortaya çıkaracağım" diyerek dışarı çıktı büyücü.
hetrik arkasından bakakaldı sadece..

fills gündüz gözüyle köyü izlerken"sanki dün gece burada olanlar bir rüyadan ibaretti"dite düşündü.
hiçbirşey olmamış gibi günlük işlerine devam eden insanlar acınacak bir tablo sergiliyordu.
"ne yapabilirler ki,,burayı terketmekten başka,,anlaşılan bu insanları burada istemeyen birileri var" diye sessiz bir şekilde düşündü genç adam..

Görünüşü bir rahibi yürüyüşü ise bir bozkırlı barbara aitti sanki.
birşeyler satmaya çalışan seyyar satıcıların sesleri ve demircilerin çekiç sesleri birbirine karışıyor ilginç bir ortam meydana getiriyordu.
karşısında ona gülümsemekte olan bir meleze yöneldi "merhaba sanırım bu ahırın sahibi sensin" dedi fills
"kesinlikle öyle evlat..galiba atsız kaldın"yüzündeki gülümseyiş hiç eksilmiyordu.
"ben hu-fills..evet bir ata ihtiyacım..sakıncası yoksa görebilirmiyim".

büyük bir gürültüyle açıldı ahırın kapısı.
atlar kulakları sağır edercesine hep bir ağızdan kişnemeye başladı.
ahırın böylesine bu denli temiz olduğuna şaşırان büyüü adamın bu düzenine hayran kalmıştı..
bir anlığına duraksayan melez adam uzun beyaz sakalını sıvazlayarak fills i baştan sona süzdü "şanslısın evlat tam sana göre bir atım var..eminim vücudun hiç zorlanmayacaktır"dedi arada bir öksürerek.

adam yavaş adımlarla baştan ikinci ata yöneldi esmer bir attı "parlak derisi ve bakımlı dişeri hayvanın sağlıklı olduğunu gösterir"diyerek müşteriyi etkileyen ilk cümleyi kurmuş oldu..
fills daha öncede binicilik yapmış ancak bunun gibi büyük ve sakın bir at hiç görmemişti.
"evvet şimdi fiyata gelelim (80 altın)"dedi adam "bu gayet normal" diye düşündü genç adam.hünerli ellerini cübbesine daldırdı küçük bir kese çıkardı melez adam heyecanlı heyecanlı izliyordu fills ı."tam (100 altın)"dedi büyücü atın bakım eşyalarıyla beraber..
adam memnuniyetle kabul etti.....

esen sert rüzgar atın bir anlığına duraksamasına neden olmuştu "daha ilk günden pes edemezsin timan"genç adam kısıp gözlerle etrafa bakarak derken ileride beliren birkaç kişi fills in gözüne çarptı.
birden şaha kalkan atı rüzgara karşı direnmeye çalışan topluluğa mahmuzladı.
timan müthiş bir kişnemeyle ileri atıldı.
"yabancı nereye gidiyorsun"diye bağırđı gurup a öncülük eden ortayaşlı bir barbar..
öyle uzun boyluydu ki atın üzerindeki büyücünün omuzuna kadar geliyordu boyu .
"nereden gelir nereye gidersiniz"dedi fills barbarın kendisine sorduğı soruyu duymayarak.
"güneyden haneus şehrinden geliyoruz..burada konaklayabileceğimiz biryer biliyormusun"dedi barbar bir eliyle gözlerini havda uçşan toz toprağı karşı koruyarak.
"aynı yöne doğru devam edin"diye cevap verdi genç adam..barbar teşekkür anlamında gözlerini kıptı ve geride kalan dört kişiye el hareketi yaparak ileriye işaret etti farklı bir dilde konuşarak..

fills yoluna devam etti, sert rüzgar beraberinde yağmur bulutlarında getirmişti.
hafif çiselemeye başlayan yağmur en azından tozu örtüyordu.
"nihayet geldik"dedi büyücü timanın siyah yelesini okşayarak.
atın sırtından yere atlayan fills bu gizemli kasabanın atmosferini sevmişti havdaki enerjiyi hissediyordu sanki..

Fills şaşkınlıkla terkedilmiş bu gizemli kasabayı izliyor gördüklerine hala inanamıyordu .
aniden at şahlandı ve büyük bir hızla fills in yanından uzaklaştı.
büyücünün ayak bileklerini kavrayan çürümüş bir el genç adamın daha önce hissetmediğı korku duygusunu canlandırmıştı..
tam kılıcı kabzasından tutmuştu ki etrafındaki nesnelerin değıştığını farkettti.
birden gözlerine karanlık çöktü çığlık atmaya çalışıyordu ama boşuluyormuş gibiydi.
dizleri üzerine çöktü elleri titriyor gözlerinden yaşlar süzölüyordu,aniden karanlık yokoldu çevresini dolduran insanlar boş gözlerle ona bakıyordu.
herbir ağızdan"büyücüyü öldürün..yakalım onu"diye bağırıyorlardı.
fills konuşamıyordu sanki ağzı yokmuş gibiydi sadece olanları izleyebiliyordu.
elleri ve ayakları zincirli sırüstü yere çevrilmişti gökyüzü kan kırmızısıydı adeta.
yanına tiksintiyle yaklaşan bazı insanlar yüzünü tekmeliyor akla gelmeyecek küfürler savuruyorlardı.
kızmış halkın arasından maskeli bir suret belirdi elinde taşıdığı keskin kılıcı kan ile yıkanmıştı o anda fills in hemen yanı başında belirdi güçlü elleriyle kılıcı titremekte olan büyücünün sağ bacağına indirdi.
kopan bacadan fıskıran kan halkı dahada canavarlaştırıyordu.
fills acı hissetmiyor ancak vücuduna dokunulduğunu hissedebiliyordu tıpkı bir rüya gibi.
bir anda gözlerini açtı kendisini toprağı boşulmuş halde buldu.bir müddet duraksadı daha sonra kendine geldiğinde ilk yaptığı şey bacaklarını kontrol etmek oldu.

terlemiş elleriyle vücudunu deliler gibi kontrol ediyor yaşadığı kabustan hala kurtulmaya çalışıyor gibiydi. tozla kaplı yüzünü gökyüzüne çevirdi ve daha önce hiç farkına varmadığı birşeyi gördü hızlıca ayağa kalkarak"odin adına kasabaya yağmur yağmıyor"dedi bağırarak.. kasabada ne rüzgar vardı nede su. sanki dış dünyadan tamamen kpmuştu burası başka bir boyuttu. fills hayatında gördüğü en inanılmaz büyüü seyretmekteydi hayran gözlerle. bir iki adım ilerisinde bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor,kıyameti andıran ölümcül rüzgar esiyor ancak kasaba güneşin sığından kuruyordu. tüyleri ürperten bir çılgılla kendine geldi adam...

Ses büyücünün hemen sağındaki iki katlı bir evden geliyordu. elini kınına uzattı fakat kılıcının kendisinde olmadığını görünce heyecanlı bir şekilde çevresine bakındı. kılıç çılgılığın geldiği evin giriş kapısında saplı duruyordu. fills alelacele koştu ve kılıcı yerinden büyük bir hissetle çekti bu müdahalenin etkisiyle açılan kapı ağır bir nem kokusunun dışarı çıkmasına neden oldu. içerisi karanlık ve bir okadarda örümcek ağlarıyla doluydu. dikkatli adımlarla içeri doğru yürüdü genç adam. koridor öyle karanlık tı ki fills bir anlığına kör olduğunu zannetti kılıcını bir eliyle havaya kaldırdı"flentos had-hak"dedi derin gırtlaktan. diğer elini kılıcın üzerinde gezdirdi ve kılıç aniden alevlendi. şimdi görebiliyorum dedi içinden.. küçük deliklerden fırlayan fareler,damıtan oluklar evin dışarıdan görüldüğü kadar iyi olmadığını gösteriyordu. çılgılık sesi kesilmişti. fills yavaş adımlarla ilerliyor çürümüş basamakları korkarak çıkıyordu. "sesin üst kattan geldiğine eminim"dedi kendi kendine. ikinci kata çıktığında sahip olduğu mana enerjisinin azalmakta olduğunu hisetti. koridor tamamen kızılımsı bir ışıkla doldu. büyücünün görebildiği tek bir kapı vardı oda koridorun sonunda idi. kılıcını iki eliyle sımsıkı tutmuş ve savunma pozisyonu almıştı. az önce yaptığı ateş büyüsünün sönmekte olduğunu gördü. gözleri kapıya kitlenmiş dikkatlice yürüyordu. kapı kendiliğinden aralandı. büyücü sürekli zihnine "korkma..korkma"emrini veriyordu ve sonunda kapının teras katına açıldığını farketti. kimsecikler yoktu. içeri giren soğuk hava büyücünün bir anlığına titremesine neden oldu. dışarıdan gelen bağırlara kulak astı anlamsız bir ifadeyle koşarak terasa çıktı. az önce bomboş olan kasaba şimdi tam anlamıyla şenlik yeriydi. kabustan kurtulduğunu zanneden fills aynı kabusu tekrar yaşıyordu ancak bu sefer halkın arasından izliyordu bütün olanları. kasaba meydanında yere bağladıkları büyücünün kol ve bacaklarını vahşice kesmişler cesetten akan kanı köpekler gibi yalıyorlardı. cesedi ateşe vererek bir çember meydana getirildi. yüzlerindeki maskeler dağ troll lerinin geniş burunlu ve uzun dişli yüzlerini anımsatıyordu fills e. pencerelere çımış insanlar ayın yaptıkları anlaşılan gurupla coşuyor dini bir ilahi söylüyorlardı. fills terasta yalnız olmadığını geçte olsa görmüştü. hemen yanibaşında olanlar karşısında gözyaşı dökten küçük bir kız çocuğunu gördü. çaresizce yapılan katliamı izliyor kendisini sımsıkı tutmuş iri adamlara direnmeye çalışıyordu. adamların birisi"işte senin sonunda baban gibi olacak"diyordu kızın saçlarından acımasızca tutup olanları görmesine zorluyordu. fills öyle bir etkilenmişti ki yanaklarında süzülen gözyaşlarını hissetmiyordu bile. daha fazla dayanamayıp elinde tuttuğu kılıcı küçük kızı tutan iri-yarı adama savurdu ancak bunun bir hayalden ibaret olduğunu çaresizce kabullenmek zorundaydı.derken.. içeriden bir kadın sesi yükseldi emredici bir sesle "kızı bana getirin" dedi. kızı tutmakta olan adam çocuğun yakasından tutarak içeri götürdü. büyücü onları takip etmek istiyor ancak kımıldıyamıyordu ve odadan büyük bir çılgılık sesi yükseldi. bir müddet sonra dışarı çıkan adamın kılıcı kanla yıkanmıştı. elinde tuttuğu şey kızın minik kanlar içerisinde gövdesinden ayırdığı kellesiydi. halka doğru fırlattı. fills gördükleri karşısında yere kapaklandı gözlerini yumdu ve dua etmeye başladı. gözlerini açtığında bomboş terasta yalnız başıydı...

Hetrik in meraklı gözleri az önce hana gelen barbarların üzerindeydi üç kişi olmalarına rağmen bir tabur askere rahatlıkla yetebilecek ekmek tüketmişlerdi,aralarından biri tuhaf dövmeleri ve büyük küpeleriyle cücenin gözlerine hiç alışık olmadık gülünç bir görüntü sergiliyordu hetrik bazen kendisini tutamıyor raflardaki şişeleri temizleme bahanesiyle arkasını dönüyor ve küçük bir çocuk gibi kıkırdıyordu tam

barbarlara karşı başını çeviriyordu ki daha önce kokusunu hiç almadığı bir koku eşliğinde burnunun dibinde duran iki metrelik dev adama bakıyordu cücenin utançla kızaran yüzü adeta yaramazlık yapan bir çocuğun suçluluk duygusunu yansıtıyordu "buyrun" diyebilirdi sadece yutkunarak,barbar kalın bir sesle "ben ve arkadaşlar yorgun çok,dinlenmek için yer ararız olurmusun yardım. barbar ortak dili düzgün konuşamıyordu "anlaşılan kendi topraklarından pek fazla ayrılmamışlar"diye düşünmeden edemedi cüce.hetrik "elbette yardım ederim"diye karşılık verdi. "adım Hemones kardeş cüce"hemones dostça elini cüceye uzattı eli okadar genişti ki cüce barbarın elini kavrayamıyordu bile"memnun oldum hemores bende hetrik"dedi cüce hafif bir tebessümle"Ganthela"diye bağırdı cüce sinirli bir şekilde etrafına bakarak"gelıyorum"diye bir ses yükseldi kalabalığın arasından. hetrik en sonunda kendisine hızlı adımlarla gelmekte olan çocuğu görmüştü"Tanrı aşkına nerelerdesin sen,zaten üç gündür hastayım diye kaytarıyorsun işten,14 yaşına geldin vew hala azarlanmaktan utanmıyorsun seni zıppır senii"cüce konuşurken ağzından tükürükler saçılıyordu"özür dilerim hetrik amca"diye karşılık verdi çocuk. "benim üst katta işim var eline bir kağıt kalem al senden bişeyler isteyen müşterilerin isimlerini yaz ve biraz hızlı ol unutma senin artık yaşın geldi bensizde bu hanı idare edebilmen gerek"diye konuşmasına devam etti cüce"peki hetrik amca"dedi başını eğerek çocuk. Ganthelo hasta annesi ile birlikte yaşayan bir erkek çocuğu idi babası Sİnestra İKİ SENE ÖNCE bir altın madeni kazıcısıydı ve en son iş gecesinden sonra onu birdaha gören olmamış çeşitli söylentilere göre oğün yüklü kıymetli maden taşları ile ortadan kaybolmuştu eşi amonti ve 12 yaşındaki çocuğunu acımasızca yalnız başına bırakmıştı.

Acı dolu kabuslar sona ermişti ama Hu-Fills in yüreğinde derin bir yara bırakmıştı bu korkunç hatıralar. herdefasında buraya gelmemesi gerektiğini söylüyordu kendi kendine. bir adm sonra yaşamış olduğu kabusları geride bırakacaktı o anda zihninde küçük kıza yapılanları canlandırıyordu"gülle gülle"diyebilirdi sadece genç adam"yapacak birşey yok"içindeki ses böyle diyordu büyücüye sonunda kabuslar kasabasını geride bırakmıştı o bir adımı atmak ona okadar zor gelmişti ki.... devamlı kasabada bulmuş olduğu tuhaf kristali inceliyordu,terasta aniden önünde belirmişti bu taş dış görünüşü normal bir kristalden farksızdı ancak sahip olduğu enerji aurası okadar kuvvetliydi ki bir mıknaş gibi kendisine çekmişti genç adamı. boş olan eliyle kılıcını yavaşça kınından çekti ve kristali kılıç kabzasının tam üzerine koydu"eminim birbirinize çok yakışacaksınız"dedi hayran gözlerle....

Yağmur çoktan çekilmiş ve güneş yerini dolunaya bırakmıştı. yağmurla yıkanmış toprak,kokusuyla genç büyücünün ruhunu temizliyordu sanki. ay ışııyla buluşan kılıç bir ayna misali fills in yüz hatlarını gösteriyordu o anda bir kışneme sesiyle kılıcın büyüleyici etkisinden çıkan fills "Timan"diye bağırdı büyük bir coşkuyla"ilk günden beni bırakıp gideceğini zannetmiştim ama beni utandırmayı başardın sevgili dostum"diyerek ustalıkla bindi atına genç adam"hadi timan burada gereğinden fazla durduk gitme zamanı geldi"derken boş araziye dolduran başka bir atlının sesi ilişti büyücünün kulaklarına.timan hiddetle kışnemeye başladı durum öyle bir hale gelmişti ki fills attan inmek zorunda kalmıştı gözlerini karanlığın arasında beliren kara bir süvariye dikti hu-fills. Atlının elindeki devasa topuz büyücünün o ana kadar gördüğü en muntazam silahtı.kara süvari başlılı cübbesiyle bütünleşmişti adeta yüzü görünmüyor ve kullandığı zincir eldivenler neredeyde bütün bedenini saklı kılıyordu ilk hamle süvariden gelmişti saldırıya kılıçla karşılık veren fills birden bileğinin kırıldığını zannetti "lanet olsun kimsin sen" dedi acı içerisinde. atından inen süvari tek bir kelime ile karşılık verdi "taş" bunun anlamı neydi diye düşündü genç adam ama ne olursa olsun fills çok sinirlenmişti sol elinin avuç içi ateş gibi yanıyordu"katentr mois"diyerek birşey fırlatır gibi savurdu elini kara süvariye doğru.elinden çıkan alev topu çok şiddetli bir şekilde topuza çarptı süvarinin elinden fırlayan silah kömür gibi yanıyordu"büyüüüüü"dedi tıslayarak.taş kelimesi büyücüyü tatmin etmemişti"ne istiyorsun benden"dedi büyücülere has bir bakışla. süvari iki elini avuç hizasında birbirine kenetledi sağ eline bir kılıcın kabzasını tutuyormuş gibi şekil verdi ve anlaşılmayan bir dilde sözcükler dökülüyordu ağzından en sonunda kenetlediği ellerini birbirinden ayırdı rahatsız eden bir kahkaha eşliğinde.fills bu büyü karşısında şok olmuştu okuduğu hiçbir büyü kitabında böyle bir numara görmemişti.süvarinin elinde artık büyülenmiş bir pala vardı"yüzünü göster iblis yoksa korkuyormusun"fills çift elli kılıcıyla atağa geçti gövdesini hedef almıştı fakat yabancının önsezisi okadar kuvvetliydi ki büyücünün hangi yöne doğru vuracağını kendisinden daha iyi biliyor gibiydi.birbirine karışan metal sesleri ikisininde birer kılıç ustası olduğunu söyler gibiydi.fills in güçlü tekmesi süvarinin azda olsa sendelemesine neden olmuştu bunu fırsat bilen büyücü ani bir reflex sonucuda olsa yabancının boğazını kesmiş ve diz üstü yere kapaklanmasına neden olmuştu süvari başını öne eğmiş kahkahalarla gülüyordu buna bir anlam veremeyn büyücü kan ile yıkanmış kılıcının keskin ucuyla süvarinin kapşonunu açtı"bu olamaz"diyebilirdi korku dolu gözlerle, karşısında duran yüz kendisine aitti "bu nasıl bir büyü "dedi şaşkınlıkla.gittikçe yükselen kahkaha sesleri büyücünün zihninde yankılanmaya başladı gözlerini yuman fills acınacak bir durumda kıvranmaya başladı acısında verdiği sinirle arkasını döndü ve kılıcını korku içerisinde olan adamın boğazına dayadı "odin adına sakın ol savaşçı"dedi gergin adam.bir müddet sonra gözleri görür hale gelen fills kara süvariye yere serdiği yöne dönmesiyle şok olması bir oldu.

Bedeni lime lime edilmiş bir adamın cesed i boş gözlerle büyücüye bakıyordu"ölümü öyle ani olmuş gözlerini kapayama vakti bile olmamış"dedi yaşlı adam"sana nekadark teşekkür etsem azdır savaşı, bu hırsız tam üç senedir köyümüzde ne var ne yok alıp götürdü sadece hırsızlık değil köyden birinde ölümüne neden olmuştu zamanında"diye konuşmaya devam etti yaşlı adam.
"ama süvariye ne oldu"dedi büyücü çevresine bakınarak kendisine al al bakan yaşlı adamın yakasından tuttu"kara süvari nerde"dedi tekrar titreyen ses tonuyla.
fills gerçeği görmezlikten geliyordu" bu apaçık bir büyüydü" diye düşünmeden edemedi"tanrım ne yaptım ben"cesetten kopmuş olduğu anlaşılan kol parçası,büyüyle topuzu etkisiz hale getirdiği yerdianlaşılan adam bana yumrukla saldırdı"dedi içindeki acı bir hisle.
Biriken kan tımanın su içtiği küçük su göletine karışıyordu."gitmem gerek"diyerek atına doğru yürümeye başladı fills"peki bu ceset ne olacak"dedi yaşlı adam tedirgin sesiyle."onu gömebilirsin"diye cevap verdi genç büyücü.

Elinin tersiyle alnında birikmiş terini silen hetrik büyücüyu merak ediyordu"nereye gitmiş olabilir"işte cevabını aradığı soru buydu"poaahh bundan banane"dedi cüce homurdanarak.
koca döşeklerle boy ölçüşen cüce neyse ki barbarların odasını hazırlamıştı,yine çalışmaktan şikayet ediyor ve hala neden çalıştığını düşünüyordu"işte bir cüce eseri daha"odanın tertip ve düzenine bakıyordu övünerek"ve iyi bir ibrayı hakettin "dedi arkadan gelen tanıdık bir ses,cüce gülümseyerek arkasını döndü"tanrım fills bu halin ne mezar kazıcılığı işinemi başladın"diyerek kahkahalarla güldü cüce"hiç komik değil"diye karşılık verdi büyücü yorgun bir edayla.
fills çamurla yıkanmış gibiydi eğer konuşmasaydı hetrik onu bir toprak golem zannedebilirdi"hetriksana anlatacağım çok şey varikasabanın karanlık sırrı azda olsa aydınlandı gibi"fills bir yandan konuşuyor diğer yandan üzerindeki kileri çıkarmaya çalışıyordu öğrenerek"bunları nasıl temizliyebilirim"diyerek cüceye uzattı çamurla bütünleşmiş giysilerini"ganthela yıkayabilir"dedi cüce"ganthelada kim bir akrabanmı?"
"hayır ama oğlum gibidir yakında tanışırsınız aaah olamaz onu aşağıda yalnız bırakmıştım"dedi cüce eliyle kafasına vurarak..."aaaa evet aşağıda litre litre bira dağıtan bi çocuk vardı o olmasın sakın"dedi fills sırtarak.
alelacele aşağıya inen cüce masalara teker teker göz gezdirdi sonra derin bir nefes aldı arkasından "hetrik amca,hetrik amca"diye bağırarak ganthela elinde tutmuş olduğu buruşmuş bir kağıtla cüceye doğru koşuyordu.hetrik in her zamanki sinirli ifadesini gören çocuk hızlı adımlarını yavaşlatarak cücenin yanına başına geldi,çocuk başını eğerek"hepsini yazdım hetrik amca"dedi son derece sessiz bir şekilde..persömeni tedirgin gözlerle inceleyen cüce elini hemen hemen kendi boyuyla eşit olan ganthelanın omzuna koydu ve gülümsedi"afarin evlat işte senden beklediğim bu"diyerek çocuğa birazda olsa yaptığı işin motivesini kazandırmıştı..
hetrik "birşeyi unuttun galiba"dedi çatık kaşlarıyla çocuğa bakarak"aaa evet diyerek küçük kemerine sıkıştırmış olduğu keseyi cüceye uzattı çocuk sırtarak..keseyi açan cüce"bu çocuk iyi iş yapmış"diye düşündü içinden.."al bakalım bu senin hakkın,umarım istediğin tay ın fiyatını tamamlıyordur"diyerek 3 altın sıkıştırdı çocuğun avucuna..sevinçten cücenin boynuna atlayan ganthela,bir an için hetrik öyle duygulanmıştı ki kaybettiği kızını kucaklıyormuş hissini vermişti bu çocuk kendisine...çukurlaşmış gözlerinden süzülen bir damla yaş duygu selinde boğulmuş cücenin hissettiklerini yansıtıyordu adeta..

Uzun zaman geçti,han yine yalnız kalmıştı ancak ona dostluk eden biri vardı 27 senedir kendisini yalnız bırakmayan bir dostu vardı. meşhur hancı hetrik.

tütün ve alkol kokusu içmeden sarhoş ediyordu cüceyi,sönmekte olan şömine ateşinin karşısına geçmiş derin derin içine çekiyordu piposunu.
kömürleşmekte olan odunların çıtırtı sesi doldurmuştu koca hanı.
"hey Fills çek bir sandalye"dedi cüce ciğerlerini yavaşça boşaltırken.fills cücelerin sahip olduğu ısıtma duyularının gerçekten fevkelade olduğunu biliyordu.karanlığın içinden bir hayalet gibi süzülen genç adam sessizce efkarlanmış cücenin yanına oturdu.

"bugün anlatmak istediğin birşeyler vardı sanırım"dedi hetrik ateşin verdiği kızılımsı görüntüyle yüz hatları belli belirsiz ortaya çıkıyordu,fills bütün gece başından geçen yaşadığı o kabus dolu hikayesini anlatıyordu,kendinden bezmiş cüce o her zamanki heyecanla genç adamı dinliyordu.
fills bulmuş olduğu kristali cüceye gösterirken hetrik in hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordu"herikulade"dedi cüce.
parmak uçlarını taşın üzerinde gezdirirken isteksizce kristali avucunun içine gömüp geri çeken fills"bu normal bir taş değil,sahip olduğu aura enerjisi mükemmel"taşı ejderha derisi kesesine geri koydu "onu ne yapmayı düşünüyorsun" dedi cüce heyecanlanarak.
"belki kadim bir büyücünün faydası dokunabilir"diye karşılık verdi genç adam..
"hahah neyse hazır seni bulmuşken maceranın devamını anlat istersen"dedi cüce.

bu konuda pek isteksiz görünen fills hatıralarını gözleriyle arıyor gibiydi"evet şimdi hatırladım,çölde geçen amansız iki günden sonra yorgun düşmüş ve bayılmıştım.
tekrar kendime geldiğimde güzel bir koku eşlik etti bana.

gözlerimi araladımda kendimi dört bir tarafı iksirlerle çevrili geniş bir odada buldum. üzerimde ipekten örülmüş yeni giysiler vardı öyle bir huzurluydum ki bunu sana anlatamam hetrik. ilk dikkatimi çeken şey kusursuz bir düzene sahip olan kitaplıklardı ve ardından herbiri çeşitli renklerden oluşan karışımları cam şişeleri aydınlatıyordu odayı tıpkı bir gaz lambası gibi. hayran gözlerle etrafı izlerken odanın çeşitli süslemelerle işlenmiş olan kapısı yavaşça aralandı içimi tarif edilemez bir korku sarmıştı ancak tam aksine içimi aydınlatan bir gülümseyişle ve ruhumu temizleyen bir ses ile kendime gelmişim. heran ağlayacakmış gibi duran gözlerle "kendini nasıl hissediyorsun oğlum"diyerek saçlarımı okşuyordu yaşlı adam. cüce yorgun ruhuyla fills i dikkatlice dinliyordu,genç adam anlatmaya devam etti "konuşamadım evet konuşamadım" bana nasıl rastladığını ve uykumda sayıkladığım isimleri anlattı.ölümcül lient çölünde ne aradığımı sordu ancak ailemden kaçtığımı ve hayalerimin peşinden koştuğumu söyliyemedim,birden seni anlıyorum evlat"dedi samimi bakışlarıyla "bedeninde bir savaşçı ruhu var"diyerek beni şaşırtan ilk sözünü söylemiş oldu"eğer bu çölü tek başına geçmeyi göze aldıysan eminim amacına ulaşacaksın çocuğum"dedi gizem dolu bir edayla. adeta düşüncelerimi okuyor gibiydi ve içtenlikle amacımı destekliyordu "siz kimsiniz"diyebildim sadece şakınlık denizinden çıkmış bir balık gibiydim..

fills o anda hanın sıcak havasını bastıran soğuk havayı sezdi "sanırım bi misafirimiz var"diyerek hanın kapısına yöneldi. büyücünün az önceki halinden eser yoktu birden sandalyesinden fırlayan adam kendisine "katil"diye bağırarak çocuğu izliyordu.

çocuk acı ve nefretten yoğrulan bir yüz ifadesiyle titreyen parmaklarının arasında duran bıçağı büyücüğe doğrulttu diğer eliyle daha fazla acı taşıyamayan kan kırmızısı gözlerinden akan yaşları siliyordu. büyücü aniden yere kapaklandı kasabada hissettiği baş ağrısı tekrar başlamıştı ve yavaşça bütün görüş açısı karardı göz kapakları ağırlaşıyorve işitme gücünü kaybediyordu kendi sesini bile duyamaz hale gelmişti. karanlığın yerini güneş vedenizin bulunduğu sessiz bir kıyı aldı. gerçek dünyadan bütün bağlantısı kesilen fills ucu bucağı görünmeyen denizi izlemekte olan çok güzel bir elf kızı gördü. altın sarısı saçları esen tatlı rüzgarın etkisiyle dalgalanıyor bembeyaz ipekten giysisi ile ölümsüz elf diyarına has bir görünüm sağlıyordu. fills bunu tamamen bir hayal ürünü olduğunu biliyordu fakat böylesini ne görmüş nede duymuştu. gördüğü rüya gerçk ile ayırt edilemezdi çıplak ayaklarına hoş bir his veren sıcak kumu bile hisdebiliyordu. yavaş adımlarla elfe doğru ilerlemeye başladı ona yaklaştıkça mükemmel bir kokunun kendisine eşlik ettiğini hissetti. "hoşgeldin" dedi elf kızı ciddi bir ifadeyle,hala rüzgarla dans eden dalgaları izliyor ve narin elleriyle dağılan altın sarısı saçlarını düzeltiyordu. "tenesa"dedi adam kızın güzel mavi gözlerine bakarak. üzgün bir ifadeyle başını eğen fills,elf kızının duygu yüklü sesiyle söylediği şarkının etkisinde kalmıştı "yapamadım"dedi genç adam"yapamadım"omuzunda kızın elini hisseden fills hafifçe başını kaldırdı . ancak artık karşısında o hayalleri süsleyen güzel elf kızı yoktu gözlerinden kan damlayan siyah bir yüze bakıyordu büyücü "neden"diye bağırdı kız fills in yakasına yapışarak. kumsal geniş bir mezarlığadönüştü.güneş o herzzaman korktuğu kara bulutların ardına saklandı"beni burada terkettin lanet olsun sana lanet olsun birlikte yaşadığımız herşeye"fills korku ve acının verdiği bir hisle hiçbirşey söyleyemedi donuk gözlerle olanları izliyordu.. birden herşey karardı

Kendine gelen fills buhulu bir camdan bakıyormuş gibiydi anlam veremediği şekilsiz şeyler görüyordu. nihayet birşeyler duymaya başladı bu ses kendisini sarsmakta olan cüceye aitti"hetrik"dedi büyücü titrek sesiyle.

"odin adına ne oluyor sana böylei biraz önce kalbin bile durmuştu kaskatı kesilmiştin ölüden farkın yoktu"diyerek yere kapaklanan büyücüğü doğrultmaya çalışıyordu hetrik. gözleri kan çanağına dönen fills terlemiş elleriyle göz yaşlarını siliyor diğer yandan ise dert yakınıyordu"ne yaptım ben tenesayı o halde nasıl bıraktım lanet olsun ban"sesi öyle yüksek ve kızgın çıkıyordu ki hetrik bir anlığına geri sendeledi. kısa süren bi nöbetten sonra han yine sessizliğin esiri olmuştu"umarım tanrılar seni yalnız bırakmaz aziz dostum"diyerek sakinleşen fills in üzerine kalın bir battaniye örttü cüce hetrik..

neredeyse sabah olacaktı ancak iki gündür uykusuz kalan cüce rahat bir şekilde uyuyamamıştı yine.bütün gece büyücünün yanbaşıonda durmuştu. derin bir esnemeyle uyanan fills kaşısınd uykusu sarhoşu olan cücenin donuk gözlerine bakıyordu. fills daha önce kendini hiç bu kadar ağır hissetmemiştiigece olanları yarım yamalak hatırlıyabiliyordu hatırlamakta istermiyordu zaten. aniden üst kattan gelen bağırışlara kulak astı şaşkınlıkla"bu aksan.bu dil temeroyen diyarına ait"dedi genç

adam alelacele tukarı çıkarken.

"sanırım hetrik barbnarlara bile oda veriyor "diye düşündü.

odanın kapısına yetişen fills tamda kapıyı tıklatmak için elini uzatmıştı ki kapı büyük bir gürültüylr açıldı.. kendisine sinirli bir suratla bakan barbarın ne söyleyeceğini tahmin etmiş gibiydi"adetmi kapı dinlemek sizin burda"diyerek eliyle büyücüğü yavaşça yolundan çekti.

iri adımlarla ilerleyen barbar kendi dilinde söylenerek aşağıya indi.

fills yüzünü odaya çevirdi tartışma hala devam ediyor gibiydi genç barbar kendisinden yaşça büyük yaşlı bozkırlıya son sözünü söyledikten sonra hemones"raahatsızlık için özür dileriz"dedi.

fills ile yüzyüze gelmemeye çalışlıyordu"siz fırtına sırasında karşılaştığım insanlar olmalısınız<"diyerek içeri süzüldü genç adam..

Illyra'nın Hikayesi

Aynı Kan, Farklı Kader...

gökyüzü mavi bir safirin parıltısının tonları ile toprak üzerinde dolaşüyor, güneş ortaya çıkmak istemiyor, ışıkları sarı değil gümüşsü bir siliklikle isteksizce büyük ovayı aydınlatıyordu.

bu hikayeyi anlatırken aslında bu ovanın, ileride gözüken vadinin ve ufku lekeyen buz denizinin görüntüsünün çok huzurlu olduğunu, insanın baktıkça şakıyan kuşlar eşliğinde dünyada bir cennet yaşadığını söylemek isterdim. ama bu hikaye böyle değil...

ova kan içinde cesetlerle doluydu. senenin ilk karı gökyüzünden bahar kelekleri misali düşmeye başladığında ovadaki savaşta sona ermişti. şimdi ise her yer cesetlerle, yaralılarla, acıyla inleyen askerlerle doluydu. kar ölenlerin üzerini sonusuz huzura götürebilmek için sakince örtüyor, sağ kalanlar kaçmak için birbirini çığniyordu.

o sırada bir asker gözlerini açtı. şansına fazla yaralanmamıştı, bir iki derin kesiği vardı o kadar, ama yüzünün yanına büyük ve çirkin bir kesik almıştı, bu savaşın anısı olarak onu hep taşıyacaktı. ismi cryen olan asker başını iki eli ile tutarak ayağa kalktı. kendine biraz geldiğinde, savaşa kendisiyle gelen iki kardeşini aramaya koyuldu. ama degnen in cesedini bulması pek zaman almamıştı. peki vergil? nereye bakarsa baksın, kime sorarsa sorsun vergil i bulamamıştı.

böylece cryen de en yakın şehire gidenlerin peşine takıldı.

şehirdeki insanlar korkuyla şehir kapılarını kapatmış hiç kimseyi içeri almıyordu. askerlerin savaşmışları irfitlerin veba saçtığını, savaşta sağ kurtulanların çoğunun bile vebadan öldüğünü ve bu vebanın hemencecik bulaştığını duymuşlardı.

cryen tiksintiyle şehire baktı. kendisi bir paralı askerdı, bu gibi insanlar için savaşmıştı çoğu zaman, ve şimdi ise gözlerinin önünde çizilen manzara sinirlenmesine yol açmıştı. diğer paralı askerler ne yapacaklarını bilemeden kapıların önünde dururken, bir çoğunda veba belirtileri gözükmeye başladı. cryen burada daha fazla bir şey yapamayacağını biliyordu.

bu yüzden gitti....

ilk gün yürüyebildiği kadar uzağa yürüdü, ama gece acıktığını, iğrenç koktuğunu farkettiler. bir şeyler yapması gerekliydi. güneş tekrar isteksizce ışıırken çorak bir yolun kenarına oturmuş, asker pelerinine sarınmış biraz sakil vede çaresiz hissederek birisinin geçmesini bekliyordu.

öğlene doğru sonunda birisi geçmişti. bu yaşlı bir katırın sırtına binmiş yaşlı bir adamdı. cryen yola çıkıp önünde durduğunda katırını dizginlemiş, önünde duran adamı iyi görebilmek için gözlerini kısmıştı

"ne istiyorsun benden?"

"sadece yiyecek bir şeyler beyim"

"benim vebalı askere verecek yiyeceğim yok!"

"param var size para veririm"

"senin paranı istemem"

"sizi korurum"

"bunu nasıl yapacaksın?"

"isterseniz size hiç yaklaşmadan, çevrenizden gideceğiniz yere kadar"

yaşlı adam uzun bir süre düşündü

"teklifin makul gözüküyor, ama yanıma yaklaşmayacaksınız"

"hayır yaklaşmayacağım"

böylece yaşlı adam katırından zahmetle indi, eğer torbalarını karıştırdı ve biraz peynirle ekmek çıkartıp bir kayanın üzerine koydu. sonra ihtiyatla uzaklaştı

"o zaman yemeğini ye ve gidelim"

alalacele ekmeği yiyen cryen in aklına o sırada bir şey dank etti. kendisinde vebanın hiç bir emaresi gözükmemişti. veba aklına savaş alanını getirdi, ve savaş alanında kardeşlerini... degnen ve vergil... yemeğini bitirdiğinde katırını süren ihtiyarın, çevresinde dolaşmaya etrafını kolağan etmeye başladı. adamları daha konuşmamışlardı. geceleri konaklıyor, gündüzleri yürüyorlardı.

günler ve günler sonra cryen iklimin sıcaklaştığını hissetti. toprak artık daha verimsizdi. bu kendisine çok mantıksız geldi. daha öyle uzun aylar geçmemişti ki kar yağın oavadan ayrılmasından. bu düşünceler içinde günler geçti, hava ısındı ve ayakların altındaki toprak giderek inceldi ardından kuma dönüştü. bir akşam cryen anlamaz bir şekilde kumu avcuna alıp tekrar yere akıtırken, yaşlı adam ona baktı

"niye bu kadar şaşırдын saf oğlan, Lusran a geldik. burası tamamen çöldür"

"Lusran ı daha öncede duymuştum ama daha önceden hiç gelmedim"

"her halinden belli, bundan sonra yolcuğumuz değişecek, geceleri yürüyeceğiz, gündüzleri ise sakalacak bir gölge, bir vaha arıyacağız, geceleri yolculuk ederken çöl binbir tehlike ile doludur. ama öyle akrep yada kertenlele değil! çöl tazıları, kum yaratıkları bunlar, ateş onları rahatsız eder"

sonraki yolculuklarında gündüzleri dinlendiler ve geceleri ilerlediler. cryen tek elinde meşalesini tek elinde kılıcını taşıyordu.

ve yolculuklarının bitmesin yakın bir gece, gerçekten bir tazi saldırı. oldukça iri ve iğrenç görünüşü vardı. dudakları olmayan ağızlarından sıra sıra iğrenç dişleri bir kapan misali fırlamış, ellerinden daha büyük olan pençeleri kana susamışçasına sonuna kadar açılmış, önlerine uluyarak fırlamıştı.

cryen için verdiği sözü tutma zamanı gelmişti. adam ona anlaştıkları gibi yemeğini vermişti. ama buraya

kadar karşılarına bir sorun çıkmamıştı. cryen bir elinde meşale ve bir elinde kılıcı ile taziye kokutmak için saldırdı. tazi ateşten geri çekilirken, keskin ve parlak çelik onlarca kez tazinin teninin içinden geçti. en sonunda tazi yere düştüğünce acınası bir şekilde yalvarırcasına pençesini cryen e doğru kaldırdı. sonrada son nefesini verdi.

cryen yaşlı adamın kahkahasını duyarak arkasına döndü. adam kahkaha atarken titremeye başlamıştı. titredikçe bulanıyor, bulandıkça sesi tizleşiyordu. bulanma bittiğinde cryen karşısında narin yüz hatları ile katırın üstünde oturan vergil i gördü

"vergil yaşıyorsun"

ama vergil cevap vermemişti

"seni küçük haylaz nası böyle bir numara yapabildin, nası kendini yaşlandırdın"

vergil yine sustu. sonra yavaşça ellerini birleştirdi ve gözlerini kapatarak mırıldanmaya başladı. sesinin tonunun yükselip alçalmasıyla beraber, meşale ışıklarında o ritme uyumla dalgalanıyordu. sonunda meşale alevleri inanılmayacak derecede yükseldi, vergilin seside artık bir kükreme halini almıştı. o sırada kararlılıkla elini kaldırdı ve....

Elini kaldırdı ve, kumlar inanılmaz bir ses tonuyla kükreyerek girdaplar oluşturarak Cryen in çevresinde dönmeye başladı. Cryen ne olduğunu tam kavrayamamıştı ki, Vergil katırı ile birlikte oratadan kayboldu. Çölün ortasında tamamen tek başına kalan Cryen in meşaleside sönmüştü. Kumlar öyle bir şiddetle esiyordu ki gökyüzünü bile göremiyordu. Ve Cryen kumlara ve rüyalara kendini teslim etti....

Uzaklardan bir yerden bir metal çınlaması sesi kulağına çalındı. Gözleri tamamen kapalıydı ve çok sıcaktı. Yavaş yavaş bilinci yerine gelirken içinde bulunduğu durumu kavradı. Gece baygınlık geçirmişti. Şimdi ise çöldeki akababalar onun ölü olduğunu sanıyor, etlerini yemek için birbirlerine giriyorlardı. Ama Cryen in üstündeki zırhı onların işini zorlaştırmış, yüzüstü yatan savaştının ısıracak bir yerini bulamamışlardı.

Cryen ayağa kalkarak elleriyle onları korkutup kovaladı. İleriye baktığında uzanabildiğince kızgın çöl gözlerinin önünde sarı bir halı gibi yere seriliyordu. Burada su bulmadan kesinlikle kısa bir sürede ölürdü, ve bu sefer akbabalar gerçekten cesedini didiklerdi.

Ama bir anda bir şey fark etti. Gölgede duruyordu. Issız çölün ortasında gölgede duruyordu!

Gölge yapan şeyin ne olduğunu anlamak için arkasına yavaşça döndü. Gözleri hayretle sonuna kadar açılmıştı. Hatta en başta bunun bir serap olup olmadığından bile emin olamadı.

Kum taşları üstüste dizilmişti. Yüksek, hatta çok yüksekti. İki büyük sütun dikdörtgen girişli kapının yanını süslüyordu ve bir kadın bir erkek heykeli canlı devler gibi, sütunların yanında edebi bir nöbet tutuyordu. Cryen burasının neresi olduğunu bilmiyordu, fakat bu muazzam yapının içine girmenin, çölde ölmekten çok çok daha iyi olacağını kendine söyleyip duruyordu. Yanağındaki yarayı sıvazladı ve kendine cesaret vermek adına bir dua mırıldandı.

Ardından yavaş adımlarla büyük kapının içine doğru ilk adımını attı. Binanın girişi upuzun sütunlu bir holdü ve bir kısmı açık kapıdan giren günışığı ile aydınlanmıştı. Holün sonu gözükmüyordu. Sağda solda sütunlara dolanmış eski kurumuş sarmaşıklar vardı. Cryen yavaş adımlarla ilerlemeye devam etti.

İlerledikçe yol karardı. Ama Cryen in cebinde sadece çıkmaktaşı ve kav vardı, geceki kum fırtınasında meşale kaybolmuştu. Gözleri karanlığa alışana dek bekledi, ardından ilerlemeye devam etti. Sonunda ileride cılız bir ışık görünmüştü ki, bir mekanizmanın "klik" sesiyle yerinden sıçradı. sonra zırhında bir tangırtı duydu. Yere dikkatle baktığında küçük bir okun yerde yattığını farketti. Bu seferlik çok şanslıydı!

Bastığı yer karosunu dikkatle inceledi ve sadece yerden biraz daha çıkık olduğunu farketti. Duvarların arasındaki deliklere bakmaya çalıştı fakat kumtaşlarının içinde hiç bir şey belli olmuyordu. Bu hafif aydınlıkta yer karloarını bulmak çok zor olsada Creyn pür dikkat bastığı her adımı ihtiyatla atarak, ve yavaş yavaş ışığa yaklaşarak yürüyüşünü devam ettirdi. Ve sonunda tekrar muazzam bir kapıdan geçti.

Burası inanılmaz güzeldi. Altıgen şeklindeki odanın bir girişi (Cryen in girdiği kapı) ve tam karşı tarafında bir çıkışı vardı. Oda yüksekti ve tam ortasında mis gibi tertemiz bir suyla dolu havuz vardı. Havuzun etrafında havuzun suyu ile beslenen bir kaç meyve ağacı, havuzun altı tarafında altı mermer sütunun etrafında, yine suyla beslenip büyümüş sarmaşıklar vardı. Havuzun yanındaki bir kaidenin üzerinde ipek kaplı antik bir divan vardı.

Havuzun tam üst kısmında kalın camlarla kaplı bir kubbe duruyordu ki odanın ışık kaynağı buydu.

Saatlerdir aç ve sussuz olan Cryen in aklından bir anda tüm düşünceler silindi. Hızla zırhını çıkarttı ve kendini havuzun içine atıverdi. Bir yandan hem suyu içiyor, hemde o müthiş serinlik içinde yüzüyordu. Bu yerin burada ne kadar uzun zamandır olduğunu bilmiyordu, ama havuzun dibine daldığında çok küçücük

boruların yavaş yavaş havuza su doldurğunu gördü. Demek ki bunca zaman bitkiler böyle beslenmiş, su hiç bitmemişti.

Havuzdan çıkıp pelerininle kurulandı ve kendini ipek divanın üzerine attı. bu sırada bir kaç meyve koparmış, divanın üzerinde uzanırken bu meyveleri ısırmaya başlamıştı.

Son egzotik meyvesini yemişti ki, üzerine dayanılmaz bir rahavet çöktü. Gözleri istesede istemesede kendiliğinden kapanıverdi. Rüyasız bir uykuydu.

Saatler sonra uyandığında üşüyordu, bir yandanda zangır zangır titriyordu. Gözlerini odada gezdirdiğinde havuzun kurumuş, ağaçların solmuş olduğunu gördü. Mermer sütunlar sanki paslanmış ve kanlanmış ve inanılmaz bir şekilde iğrenç kokuyorlardı. Oda karanlıktı, daha doğrusu loştu. Bir anda o sessizlik içinde bir ayaksesi duydu. Zihnine ve kılıcına uzandı fakat geç kalmıştı. Sıcak bir el omuzunu kavramıştı.....

Arkasını döndüğünde o karanlığın içinde bir yıldız gibi ışıldayan, hayatında gördüğü en güzel kadını gördü Cryen. Ama sonra karanlığın içinde güzelliği soldu, elleri demir kadar soğudu. İskeletimsi yüzündeki en dikkat çekici nokta uğursuz karanlık taşıyan boş gözleri ve sivri dişleriydi. Cryen çıprındı. Ama kadın omuzunu sıkıca kavramıştı. Dişleri ile boynuna doğru eğildi. Onu ısıracakken.

...Cryen çığlık atarak uyuduğu koltuktan kalktı. Demek ki bir rüyaydı. hızlıca kalkıp zırhını giydi. İlerideki kapıdan yürüşüne devam etti. Havuzlu oda onu huzursuz etmişti. Yine uzun bir yürüyüşün ardından başka büyük bir kapıya geldi. Bu koridorda tuzak yoktu. Kapılar büyük ve bronz işlemeliydi. ama kilitliydi. Cryen kilitlere büyük kılıcı ile vurdu. Kısa bir uğraştan sonra kapı artık kilitli değildi.

Yeni odadan içeriye adımını attığında gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı çünkü çok parlaktı. İçeride altınlar, altınlar ve altınlar vardı. Bazıları sikke şeklinde, bazıları taç, bazıları asa şeklindeydi ama hepsi som altındı. Aralarında değerli taşların parıltısı oynasıyordu. Ama Cryen bir savaşçıydı. O kadar altının yığınlarının arasında dikkatinin odaklandığı tek nokta, altın kakmalı bir zırhtı. Kaidenin yanına koşup zırhı inceledi. Altındaki minicik halkalar, üstündeki ince ama ne olduğunu bilmediği mavimsi bir çelik.. Ve zırhın yanında duran altın-yakut kabızlı hayatında gördüğü en güzel kılıç.. Kendi zırhını tiksintiyle attı ve bu yeni zırhı altın kalkanı ve mükemmel kılıcı kuşandı.

Kulaklarıyla değil ama sanki zihninde bir yerlerde bir "klik" sesi duymuştu. Sanki uzun zamandır olması gerek bir şey, şu anda yerine oturmuştu. Hazine odasının en arkasında üzeri bezle örtülü ayna benzeri bir şey gördü. Bezi çektiği anda ayna sandığı şeyin, mavi büyü enerjisi ile parlayan bir şey olduğunu gördü. Bir çerçevenin içindeydi, aynı bir ayna gibi. Cryen büyü hakkında pek bir şey bilmezdi. Ama bu garip şeyin ne olduğunu keşfetmek için meraklan çatlıyordu. Hem ayrıca taa kapıda düşündüğü gibi, çölü geri dönemezdi. Üstelik üstünde bu kadar harika bir zırh kalkan ve kılıç varken kendini yenilmez hissediyordu. Ne olursa olsun onunla başa çıkabilirdi..

Böylece geçit kapısından adımını attı. Uzun bir sürüklenme ve boşluk hissinin ardından, büyük bir çabayla dışarı tükürüldüğünde iki ayağı üzerine düşmeyi becerdi. Nerede olduğuna dikkatle baktı. Yine o ovadaydı. Uzaklardaki ufku buz denizi lekeliyordu. Bu sefer yine yanında arkadaşları ve kardeşleri vardı. Hepsi müthiş bir güven ve kararlılıkla gelecek saldırıyı karşılamak için elleri silahlarında hazır bekliyordu. Cryen Vergil e ve Degnen e baktı. Bu sırada Tüm yaşadıkları aklından siliniyor, Cryen içinden bir şeylerin kaybolduğunu hissediyor, ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu. Bu sırada kılıcı ile gelen saldırıyı en önden karşıladı.

Zırh ve kılıç gerçekten mükemmeldi. Cryen rahatlıkla iblisleri al aşağı ediyor, çoğunu tek bir kılıç hamlesiyle öldürüyordu. Ve bu sefer kısa bir süre içinde savaş sona ermişti. Ama neyin değiştiğini bilmiyordu. Vergil gülmeye başladı. Kanla yıkanmıştı. Uğursuz kahkahalarla gülyordu. Ta ki Cryen asıl dünyasına, yine o ovaya dönene kadar. Arkadaşlarını katleden kendisiydi. Zırhı üzerinden söküp atmaya çalıştı. Ama mümkün değildi. Kılıç bile eline yapışmıştı. Çaresizlikle hayıkırdı. Ta ki....

Ta ki o gülümseyişi tekrar görene kadar. Vergil'in gülümseyişi.. Aslında Vergil, Degnen'den bile önce ölmüştü. Onun yerine geçen bu ilbis.. Onu ele geçirmişti. Kendi katliam planlarında kullanmıştı. Cryen bu yaptıklarını nasıl düzeltebilirdi. Aynı kandan gelen kardeşlerin farklı kaderlerini, nasıl kanları gibi aynı yapabiliirdi.

Bunun imkansız olduğunu anlamıştı. Ve cehennemeye açılan boyut kapısı onu yutarken, karşı koymak için çabaladı ama başaramadı. Cryen artık iblis in askeri idi. Zamanla içindeki yarayı unutacak, kardeşlerini yaşamını unutacak, katletmek için yaşayacak, yaşamak için katledecekti.

İşte hayat bazen böyle tuhaftır, iyi gözükten kötüdür, kötü gözükten iyidir. Önemli olan baktığının arkasını görebilmektir.

Ve bu acı dolu hikayeye son sokmayı koyarken, söyleyeceğim tek şey, Cryen, Vergil, Degnen, hiç biri kötü değildi. Sadece kader farklılaşmış, birini piyon birini ölü birisininide cehennem yaratığı yapmıştı.

Lupus Nigra'nın Hikayeleri

Ufak bir yazım

19. y.y. da bir bilim adamı "maddeler küçük içi dolu taneciklerden oluşmuştur demiş" ve eklemiş "bakın deney yaptım aha tahminim doğrulandı" odadaki herkez kafa sallamış "vay be" demişler "adam doğru söylüyor. Maddeler içi dolu taneciklerden olmuştur. Bu doğrudur."

Sonra adamın biri demişki "yoo yoo bakın deney yaptım. Altın plakadan X ışını geçirdim böyle böyle oldu. O adamın dediği gibi olsa böyle olmazdı. Hem onun zamanında X ışını falan da yoktu. O adam yanlış diyor. Madde küçücük bir çekirdeği ve etrafında dönen elektronları olan küçük taneciklerden oluşuyor" İnsanlar bakmışlar "aa bu adamın dediği doğru harbiden öle. Vay anasını." ve eklemişler "Hmm! Bakın bu doğru işte. Adam deney yapmış doğru söylüyo. O zaman bu doğrudur. Maddeler çekirdek ve çekirdeğin etrafında durmadan dönen elektronlardan meydana gelmiştir. Bu doğrudur."

Daha sonra adamın biri demişki "Bakın böyle olay var bu parçacıkların yükleri var çekirdek pozitif etrafta dönüp duran şeyler de negatif. Yaaaa" demiş gene insanlar sandayelerinde öne eğilip önlerindeki kağıt kalemle çöpten adamlar çizmiş ve yanındaki adamlar sos oynarken aynı anda kafalarını sallamışlar. "Evet evet adam haklı bakın hesapları deneyleri doğru." demiş ve eklemiş "bundan böyle böyle biline...bu tanecikler yüklü + olana proton - olana ellektron diyelim." Adamlar kafa sallamış ve önlerindeki bulmacaya yada kitap arasındaki çıplak kadın resimli dergiye eğmiş kafalarını ve beklemişler bir sonraki doğru söyleyen adamı.

Daha da sonra kabarık beyaz saçlı eski bir patent ofisi memuru derki. "Aaa ama bakın ben düşündüm hesapladım bakın böyle bişi çıkıyor. Eğer o adamın dediği gibi olsaydı. Böle böle olurdu. Patlardı çekirdek. Ama patlıyomu çekirdek? Bakın patlamıyo patlaması için böle yapmak lazımdı. Yani bu çekirdek içinde patlamaması için bişey bulundurmali. Ben buna nötron diyorum." İnsanlar bakmış ve "Hee hee" demiş ve eklemişler "Bundan sonra böle biline bu nötrondur." Sonra sıkılmışlar bağzıları uyumuş sıraların üzerinde. Bir adam beyaz saçlı adama gelmiş demiği "Patlarmı harbiden." Beyaz kabarık saçlı eski memur "Evet evet patlar şehirleri yok eder hatta." "Hmm demiş adam ben bunu aklımda tutayım ozaman" Sonra bi ara patlatmış adam 2 şehrin üzerinde. "Beyaz saçlı adam demiş ki 4. Dünya savaşında taşlar ve sopalarla savaşcaz"

Sonra sonra bi adam daha çıkmış demiş ki "Ben aldım iki hidrojen iyonunu çok hızlı çarpıştırdım birbirleriyle. Ve n'oldu biliyomusunuz?" adamlar "gerçekten çok merak ediyoruz n'oldu? demişler." dalga geçer bir sesle. Adam anlamamış dalga geçtiklerini ve demiş ki "bi sürü parçacık çıktı ortaya inanamazsınız. Bakın iyon diyorum bunların elektronu yok bi proton bi nötron nasıl olurda bi sürü parçacık çıkar. Demek ki neymiş maddeler sadece proton elektron nötrondan değil. Aynı zamanda Quark adını verdiğim bu küçük maddelerden oluşmaktadır." İnsanlar susmuş ve bağzıları kafa sallamış. Bağzıları ise içerideki gofret otomatının parasını yuttuğundan şikayetçiymiş. Biri "Belediye gene çukur açmış evimin önüne neredeyse içine düşüyodum die söylenmiş." O sırada Bağdat'ta bir F-117 den atılmış bir Penetrater bombasının GPS verilerini yanlış değerlendirince ve pilotta bunu önemsemeyince bir eve düşmüş ve küçük bir kız annesini ölürken izlemek zorunda kalmış. ABD'liler Clinton'un iyi bir saksafoncu olduğunu unutmuşlar bu sayede.

O zaman ne biliyoruz biz. Bir şeyler biliyormuyuz ya da bildiklerimiz o konu hakkında yorum yapmaya yeterli mi?

Bir şey doğrudur demek için ne kadar bilmeliyiz.

Ben size söyleyeyim. Biz bir b*k bilmiyoruz. O zaman kapayın çenenizi de bari bilenler konuşsun. Kahve makinaları dışarda. Puaça istiyosanız size tavsiyem 06 ya gidin. Süper doyuran yapıyolar onun da tadına bir bakın hazır gitmişken. Ama lütfen çıkmayacaksınız bari sesiniz çıkarmayın da biz bir şeyler öğrenlim.

Engizison

Kanlı sopalarla dövüldü ve tüm kan ona aitti. Çengellerinde kurbanlarının deri parçaları birikmiş kırbaçlarla kırbaçlandı ve tüm deriler ona aitti. Hakaretler ve yuhalamalar arasında yolları kahverengi pıhtı kaplanmış sokaklarda atlarla sürüklendi ve tüm pıhtı onun kanıydı.

Cadı diyorlardı ona. Üzerine bozuk sebze ve yumurta atıyorlardı. Bazen askerlerin oluşturduğu yol kenarı barikatından fırlayan biri bağlı bulunduğu direğin taşındığı at arabasına yeterince yaklaşmayı başarıp yüzüne ya da artık neresine gelirse oraya tükürüyor, üzerine yol boyunca ikinci kat pencerelerinden lazımlıklar boşaltılıyordu. Hakkında yüksek sesle edepsiz espriler yapıyor ve espriyi yapanın etrafındakiler katıla katıla gülüyorlardı.

Cadı olduğunu itiraf etmesini söylüyordu başındaki piskopos tek elinde incili öbür elinde tespihi ile. Bunu söyledikten sonra biraz bekliyor sonra yanındaki adama başıyla işaret veriyordu. Yanındaki siyah kapüşona benzer maskeli adam ise artık sırada hangi işkence varsa onu uyguluyordu.

Uzun süredir acı hissetmiyordu. Tüm parmakları kırılmıştı. Çoğu dişini çekmişlerdi. Aç bırakılmış dövülmüş kendini dindar olarak gösteren insanlarca defalarca tecavüze uğramış sonra tekrar değişik işkencelere maruz bırakılıp tekrar tecavüze uğramıştı.

Uzun, çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmiyordu. Kapüşonlu adamın eline bir bıçak aldığını da görmedi. Ne de o bıçakla karnının yarıldığını hissetti. Başında Latince bir şeyler söyleyen bir adam duyuyordu ama bunun kim olduğunu anlayamıyordu. Karnında acayip bir şeyler hissetti bir an ama sonra o his de kayboldu.

Sonra tüm bunlar bir rüyaymış gibi düşünmeye başladı. Az sonra annesi çığlık atan sesine gelip onu kaldıracak "korkma kızım hepsi bir kabustu, geçti artık" diyecekti ve kahvaltı edeceklerdi birlikte.

Ama öyle olmadı.

Bir bıçak alnına bir şey kazıyordu. 'Sanırım bir haç' diye düşündü. Sonra karnına bir şeyleri geri soktular ve bir bezle bağladılar ki tekrar dışarı dökülmesin. Onu kaldırdılar yattığı yerden. Sürükleyerek bir yere doğru götürüyorlardı. Bir iki basamak çıkarıldığını hissetti ve elleri arkadan bağlandı. Etrafında birçok insan vardı. Bütün meydan doluydu ve gözler ona bakıyordu.

Bacaklarında bir sıcaklık hissediyordu. Sonra yukarı doğru yükseldi bu sıcaklık. Burnuna yanık et kokusu geliyordu. Yanıyordu... Bir şekilde bunu biliyordu ama acı çekmenin çok ötesindeydi artık. Gözlerini kapadı ve ışığın gelmesini onu götürmesini bekledi ama ışık çok geç geldi.

O Engizisyon mahkemelerinde dinsizlik yada cadılıkla yargılanıp diri diri yakılan binlerce insandan sadece biriydi.

Kötülük

Kötülük Ancak Kötülük Doğurur

Sınır Ormanı'nın hemen kıyısında Tesh Nehrinin, yanında sessizce aktığı küçük, güzel bir kasabaydı onlarınki. Belki haritalarda bile bulamazdınız bu kasabayı ama Aileria'nın tüm dünyası kasaba ve hemen yanındaki ormanın küçük bir bölümünden oluşuyordu.

On altıncı yaş günü çok yakındı. Mirtul'un on birinde doğmuştu. Bakire'nin Yılı'nda tam on altısına basacağını hesaplamıştı köylerine uğrayan ozan ve takvimlere işaretlemişti o günü Aileria. Her yıl köylerine uğrayan ozanlara "Bakire'nin Yılı'nı ne kadar var" diye sorardı. Çünkü on altıncı yaş evlenme yaşı diye kabul edilmişti köylerinde. Ablası on altısında evlenmişti. Erac'ın kızı da on altısında evlenmişti ve düşün çok güzeldi.

"On altı" diye fısıldadı cırlı çıplak yattığı yerden tepesinde yükselen ağaçlara doğru. Yanında uzanan Teos'a çevirdi başını. Teos da ona döndü. Yüzünde küçük küçük gülümsemeyle baktı ona. Tanrılar adına ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Kızıl saçları kendisinininkiyle aynı renkteydi ve yattıkları yerde birbirlerine karışıyorlardı. Köydeki kızların yarısı ona âşıkta ama o, Aileria'yı seçmişti hepsinin arasından

"Ne oldu?" diye sorudu masumca Aileria'ya. "Hiç" diye cevap verdi kız. "Sadece on altıma basıyorum biliyorsun." Teos'un masum yüzündeki gülümseme sırtına dönüşürken Aileria'nın ne demek istediğini anlar gibi görünüyordu. "Sana ne hediye hazırladığımı merak ediyorsan kusura bakma ama bu bir sürpriz" dedi tüm saflığıyla. Anlaşılan anlamamıştı ki kız üzerlerindeki battaniyeyi çekip sırtını döndüğünde epey şaşırdı. "Ne oldu? Ne söyledim gene? Sadece hediyeni doğum gününde vermek istiyordum. Eğer şimdi vermeme istersen ben bir koşu gidip..." kız ona dönüp "Hayır o değil." İki damla yaş gözlerinden utançla kızarmış yanaklarına akıyordu. "Ben... Şeyi düşünüyordum. Biliyorsun işte... Babam etrafta dolaşarak çok güzel bir kız olduğumu çok iyi yetiştirildiğimi söyleyip duruyor ve annem de çok güzel bir gelin olacağımı ve evlenme yaşımın geldiğini Tesh'in karşısından Ilger'in oğlunun ne kadar yakışıklı olduğunu ve..." Teos parmağını kızın dudaklarına koyarak onu susturdu sessizce ve gözlerinin içine bakarak kısık sesle "seni seviyorum Aileria. Seninle evlenmeyi tabii ki isterim" dedi ve kızın içini yakan o gülümseyişiyle ekledi. "Aslında... Doğum gününde teklif edecektim."

Bir anda genç kızın içini bir sıcaklık kapladı ve dayanamayıp yerinde doğruldu. Gözyaşlarının arasında gülümseyerek "gerçekten mi? Gerçekten benimle evlenecek misin?" Teos da doğruldu ve kızın dudaklarını kendininkilere yapıştırdı. Uzun uzun öptü onu sonra yanaklarındaki gözyaşlarını elleriyle temizleyerek "tabi ki seninle evleneceğim. Sen, diyarların gördüğü en güzel gelin ve benim eşim olacaksın. Her gece bunun hayaliyle uykuya daldım. Ne sanıyordun benimle sadece gönül eğlendirdiğimi mi? Tanrılar şahidim olsun senden başkasını düşünemiyorum. Hayır dediğini düşündükçe kalbime sancılar giriyordu. " Kızı tekrar öptü sonra kollarının arasına alarak "Tanrılar şahidim olun ki Aileria'yı seviyorum" dedi on yedi yaşının tüm ciddiyetiyle.

Teos'un boynunda ağlıyordu Aileria ama bu seferkiler mutluluk gözyaşlarıydı. Teos da ağlıyordu. Birbirlerine sarılarak öylece kaldılar hava kararana kadar. Selune, ağaçlar arasından genç âşıkların çıplak bedenlerini gümüş ışığı ile aydınlatırken onlar birbirlerinin kollarında gelecek ile ilgili hayaller kuruyorlardı. Yıl vadî takvimi ile 1361 idi aylardan Mirtul'du ve Selune her ne kadar genç âşıklara gülümsese de Şansın Hanımı Tymora onlar için ağlıyordu.

Hava karardıktan sonra Aileria eve koşarak daldı ve neredeyse küçük kız kardeşine toslayacaktı. "Nerde kaldın annem meraktan çıldıracaktı" dedi Nikea elinde hiç bırakmadığı bez bebeği ile. Annesi mutfakta tencereyi karıştırırken başını çevirip baktı. Yüzünde kızgın ama rahatlamış bir ifade vardı. "Nerde kaldın Ail. Baban gelmeden yetiştiğin için şanslısın yok çok kızardı" dedi "buraya gel de şu tabakları al hadi. Bu saate kadar nerdeydin söyle bakalım." Aileria tabakları annesinin elinden alıp yemek masasına götürürken " Nefili ile ormanda mantar topluyorduk. Konuşurken vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım, özür dilerim, bir daha olmayacak" diye sıraladı önceden hazırladığı konuşmasını. Nikea, yüzünü oyuncağının arkasına gizleyip kıkırdarak, kısık sesle "Teos ile öpüşüyordun değil mi? Ail, Teos'u seviyor... Ail, Teos'u..." Kaşlarını çatarak tabağı havaya kaldıran Aileria sinirle kardeşine baktı "sus yoksa bunu geçiririm kafana." Ama ufaklığın korkmuş gibi bir hali yoktu. "Hayır, geçiremezsin. Yoksa anneme ormanda Teos ile öpüşüğünü söylerim."

Aileria sinirden tavana vurmuş bir halde Nikea'nın üstüne yürüyordu "bana bak bücür..." diye bağırırken annesi olaya müdahale etti. "Ail, kızı rahat bırak gel bakım buraya. Ben sana her zaman ne diyorum?" Annesinin sürekli tekrarladığı sözleri gözlerini devirerek ezberden tekrarlarlarken annesi de ona eşlik ediyordu. "Şiddet ancak şiddeti, kötülük ancak kötülüğü doğurur... Biliyorum anne zaten ona vurmayacaktım ama bazen şu küçük sıçanı alıp evire çevire..." "Yeter!" diye çıkıştı annesi otoriter ve sert bir ses tonuyla. Bu tonda konuştuğunda babasının bile sesi kesilirdi. "Şimdi gidin elinizi yıkarın az sonra babanız gelecek."

Babaları da gelip masaya oturduktan sonra sessizce yemeklerini yemeye başladılar. Helderuth, katı bir babaydı ama kızlarına bir fiske dahi vurmamıştı bu güne kadar. Tarlada çalışmaktan teni kapkaraydı. Elleri nasırlı ve kocamandı. Köydeki en uzun boylu ve iri adamdı. Aile mirası kızıl saçlar Aileria'ya ondan geçmişti. Bir an genç kız 'acaba Teos ile çocuklarımız da kızıl saçlı mı olacak?' diye düşündü ve gülümsedi. Ama başını çevirip Nikea'ya baktığında gözleri fal taşı açılıverdi. Nikea oyuncak bebeğini almış dudaklarını Teos Teos diye oynatarak bebeğin öpüyordu. "Seni küçük sıçan... Ben sana gösteririm" diye sessizce söylendi Ail.

Yemekten sonra âdeti olduğu üzere babaları oturma odasında piposunu tütürüyor anneleri de karşısında örgü örüyordu. Nikea, şöminenin başında bebeğiyle oynuyordu. 'Her şey yakında değişecek' diye düşünüyordu camdan yıldızlara bakarken genç kız. Tanrılar bile bundan daha haklı olamazdı.

Ailesine Teos'u sevdiğini söyleyecekti. Biraz cesaretini toplarsa annesine açacaktı durumu ama... Bakışlarını biraz aşağıya indirdiğinde bir şey gördüğünü sandı genç kız. Biraz daha dikkatli baktığında artık emindi yerinde hafifçe doğrularak odaklandı. Köye yaklaşan birileri vardı. Kalabalık bir gruptular. Bayırdan aşağıya ellerinde meşalelerle hızla ilerliyorlardı. "Baba!" Diye bağırdı Ail. "Birileri geliyor."

Helderuth, koca gövdesini ayağa kaldırarak camdan dışarı, yola baktı. Kaşları Aileria'nın daha önce görmediği kadar çatılmıştı. "İçerde kalın" dedi çok sert bir tonla ve yıllardır bir kere bile yerinden kaldırılmamış olan şöminenin üzerindeki kılıcı alarak dışarı çıktı.

İnsanlar evlerinden dışarı çıkarken meşaleliler yaklaşıyordu. Bazı köy sakinleri ellerinde tırmıklar, yabalar ve oraklarla köyün girişinde toplanmaya başlamıştı. Teos da oradaydı. Elinde kocaman bir sopa vardı.

Atlıydılar ve çok kalabalıktılar. Hepsi siyah giyinmişlerdi. En öndeki atlıyı görünce Ail yerinde zıpladı. Adam tek gözü bir bantla kapalı yüzünün o tarafında kocaman bir yara olan kâbuslardan fırlamış bir tipti. Atlı bir şeyler söyledi ama genç kız duyamıyordu. Duyabilmek için kapıdan çıkıp annesinin yanına gitti. Çıkarken küçük kardeşine "İçeride kal" diye seslendi babasının ki gibi bir tonla.

"Ben, Siyah Güneşin Seçilmiş, Yüce Savaş Leydisi, Zenthil Kalesi'nin efendilerinden Ayaleni Siyahnehir'in Teğmeni Argunos Terric. Kara Güneş'in inayeti ve Leydimin bana verdiği yetkiyle bu kasabayı Zenthil Kalesi'ne bağlıyorum. Bundan sonra Leydi Siyahnehir'e vergi vereceksiniz ve biz de şu andan itibaren sizin vergi memurlarınız." Bu söz üzerine siyah zırhlar içindeki savaşçılardan bir kıkırdama duyuldu. Sözlerine devam etti "Yüce Leydi'mizin emirleri doğrultusunda bu köy sakinleri ellerindeki altın gümüş ve bakırın..."

Helderuth daha fazla dayanamadı. "Biz kimsenin efendiliğini kabul etmedik." diye patladı. Tek gözlü adam sakince Helderuth'a döndü "Sizin düşüncelerinizi sormadık zaten burası artık Zenthil Kalesi'nin topraklarıdır. Şu andan itibaren Leydi'nin sözleri sizin için emirdir." Aileria'nın sevgili Teos'u elinde sopayla öne atıldı babasının onu tutma çabalarına rağmen "seni köpek. Sen kim olduğunu sanıyorsun. Gel buraya da kim kimin efendisi..." sözleri gırtlığına giren bir ok ile kanlı bir hırıldamaya dönüşürken babasının kollarına yığıldı.

Kalabalıktan iki çığlık yükselmışti. Biri Teos'un annesinden diğeri ise Aileria'dan çıkmıştı. Bir anda ortalık karıştı. Helderuth dev gibi elleriyle annesini ve kızını eve doğru ittirirken diğer yandan bağıırıyordu "Kızları içeri sok Natal. Kapıyı arkadan sürgüleyin." Ail, çığlıklar atarak sevgili Teos'una koşmaya çalışırken babası onu belinden tutarak annesine doğru fırlattı. Ona ve ailesine dev gövdesiyle siper olurken içeri girdiler. Aileria'nın dizleri boşalmıştı sanki. Düşünemiyordu bile.

Annesi onu ve küçük kardeşini sürükleyerek yemek masasının altındaki kapağı açtı ve kilere soktu. İki kızını da bağrına basıyor bir yandan da elleriyle kızlarının kulaklarını tıkamaya çalışıyordu. Dışarıdan bağrışlar ve savaş çığlıkları yükselirken buna insanların acı çığlıkları ve feryatlar eşlik ediyordu.. Sesler biraz uzaklaşmaya başlamıştı ki bir anda sert bir çarpma sesi duyuldu. Anne ve kızlar bir anda korku ile zıpladılar. Biri evin kapısına sertçe vurmuştu. İki üç vuruştan sonra eski ahşap kapının parçalanma sesi duyuldu.

Yukarıdan ayak sesleri gelmeye başladı ve ayak sesleriyle birlikte başlarının üzerindeki tahta tavandan tozlar yağıyordu. Tahtaların arasından giren ışık ayak sesleriyle kesiliyordu. İki üç kişi olmalıydılar.

Eşyaları yerlere atıyor tabak çanağı kırıyorlar evi yağmalıyorlardı. Kendi aralarında konuşuyor bir şeyleri işaret ederek Aileria'nın anlamadığı bir dilde espriler yapıp kakhaha atıyorlardı. En sonunda değerli bir şey kalmadığına kanaat getirip kapıya doğru yürümeye başladılar.

Giderlerken bir sandalye devrildi. Ses aniden patlamıştı ve ürken Nikea ufak bir inleme koyuverdi. Bir anda en arkadaki adam çıkmaktan vazgeçti. Bir süre hareketsiz durdu. Geri döndü ve odanın içinde yürümeye başladı. Nikea, annesine daha da sıkı sarıldı. Aileria ise durumun farkında bile değildi. Natal çocuklarını korurcasına kollarını daha da sıkı sardı.

Yağmacı tam üzerlerinden geçerken gölgesi tahtaların arasından kızların ve annelerinin üzerine düşüyordu. Yürüyüp odanın içlerine doğru giderken her bir ayak sesi ile Nikea yerinden sıçırıyordu. Bir süre orada kaldı adam sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Anlaşılan kapağı fark etmemişti. Natal adam evden çıkarken derin bir nefes aldı ve titreyerek geri verdi.

Bir anda kilerin kapağı açıldı ve iğrenç bir kafa içeriye uzandı. "Bak hele sen buradakilere... Kızlar parti veriyο ben niye yok?" dedi. Adamın sapsarı iğrenç bir yüzü vardı. Yamuk yumuk sarı dişleri bazı yerlerde ağzından dışarı çıkmıştı. Yüzünde iğrenç bir gülümsene elinde kısa bir kılıçla kısa merdivenden aşağıya inmeye başladığında Nikea, çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Çığlıklara pis dişlerini daha da gösterecek bir sırtışla karşılık veren yağmacı kızların tam önünde durdu.

Goblin kırması olduğu belli olan haydut elindeki kılıcının ucu ile Aileria'nın saçlarını yüzünü görmek için aralamaya başladı. Natal kızını uzağa kaçırmaya çalışırken yaratıktan tıslama gibi bir ses yükseldi. "Hm... Kızlar pekte güzelmış." Yüzünde şehvetin oluşturduğu bir gülümseme vardı. Sarı siğilli ellerinin biriyle Ail'in kolunu kavrayıp çekmek istedi. Tam o anda Natal dayanamayıp yaratığın üzerine vahşice atladı. Annesi haydudun suratını tırmalamaya çalışır, çığlıklar arasında tükürükler saçarken Aileria ancak başını kaldırıp annesine bakabilmişti. Natal, anneliğın verdiği tüm güçle yaratığın kulağını çekiyor bir yandan da boynunu tırmalıyordu. Genç kız annesinin sırtına dikmişti gözlerini.

Sonra gözleri annesinin sırtında beliren kanlı çelik parçasına ilişti. Goblin soyu, bu şiddetli ama etkisiz saldırıdan sıkılmış olacak ki kılıcını kadının karnına kabzasına kadar sokmuştu. Annesinin cansız bendeni yere düşerken hala kızlarına bakıyordu. Nikea, annesine doğru çığlık atarak ilerlerken yağmacı da Aileria'ya doğru ilerliyordu. Yoluna çıkan küçük kıza elinin tersiyle vurdu ama tok bir ses duyulmuştu bu darbeden. Küçük kız bir anda yana yığıldı. Goblin ilerlemesini durdurup kıza baktığında Aileria da onun bakışlarını takip etti. Küçük kardeşi yerde yatıyordu ve başından toprak zemine kan sızıyordu. Haydudun silahın kabzasında kan vardı.

"Hay aptal kız. Pazarda iyi paraydı." Bunu çok sakın söylemişti. "Sonra Ail'e döndü ve "olsun... en azından bi tane daha var. Sen de çırpınıp ölme sakın. Yoksa Gulth'a bu evden para yok." Diye ekleyip genç kızın üzerine yürüdü. Onu kolundan tutup kaldıracakken birden vazgeçti ve yüzünü tekrar araladı. "Sen güzel... Belki sen bana kalmalı..." Yüzünde yine o şehvetli ifade vardı. Dilini dudaklarında gezdirip yağlı elleriyle Aileria'nın eteğinin altına uzanmaya başladı. Aileria, yaratığın pis nefesini ve ter kokusunu üzerinde bir ağırlık olarak hissetti ve o anda kendine geldi biraz.

Tam karşısında ona şehvetle bakan elleriyle onu yoklayan yaratığın sarı gözlerini gördü ve çırpınmaya başladı. Önceleri elleriyle haydudun ellerini engellemeye çalışıyordu. Sonra diziyle üzerine çullanmaya çalışan yaratığı itirmeye çalıştı. En sonunda tekmeler atmaya başlamıştı. Tırnaklarından biri goblin soyunun gözüne gelince goblin bir çığlık atıp anlamsız sözler söylemeye başladı ve biraz geriledi.

Aileria, bunu fırsat bilip yaratığın kasıklarına sert bir tekme yerleştirdi. Yaratık anlaşılmaz sözler ve viyaklamalarla tek eli gözlerinde tek eli kılıcıyla havayı keserek ve kılıcın üzerinde kalan annesinin kanını genç kızın yüzüne sıçratarak gerilemeye devam etti. Yaratığın iki büküm olmaya başlayıp kılıcını savurmadığını gördüğünde genç kız duvara yaslandı. Tam elinin altında sert bir şey hissetti ve onu çekip aldı.

Büyükçe bir taşı bu. Yaratık gözlerini ve kasıklarını tutuyordu. Aileria, oturduğu yerden kalktı ve tüm cesaretini kullanarak taşı goblina fırlattı. Taş tok bir ses çıkartarak yere düştü. Goblin tiz bir acı çığlığı atıp arkasını döndü ve kiler kapağına doğru ilerlemeye başladı. Helderuth'un ortanca kızı bir an yaratığı kaçırdı diye sevinecekti sonra aklına dışardaki azılı haydutlar geldi. Yerdeki taşı tekrar eline aldı. Yaratık neredeyse merdivenden çıkmıştı. Goblini bacağından tutup çekince yaratık dengesini kaybetti ve yüz üstü merdivene düşüp çenesiyle basamaklardan birini kırdı. Kendi kılıcı kulağını parçalarken sırt üstü dönmeye çalıştı. Başını kaldırıp tek gözüyle baktığında tepesinde Volkyr gibi dikilmiş Aileria'yı gördü.

Kılıcını karnı açıkta olan kıza saplamaya karar verdi. Ama Kılıç basamakların arasına sıkışmıştı. Taş başına inerken gözleri kocaman açıldı. Aileria, göğsünden hırıltılar çıkararak taşı tekrar kaldırdı ve tekrar indirdi. İkinci vuruşunda goblin hareketsiz kalmıştı ama o tekrar kaldırdı. Vurdu tekrar vurdu tekrar ve tekrar. Yaratığın kemikleri görünürken Helderuth'un kıza vurmaya devam etti. Ta ki ellerine gri pembe cıvık bir madde bulaşana kadar... O zaman bile bir kere daha vurdu ve madde yüzüne de sıçradı. Sonra durdu.

Taşı elinden bıraktı. Öylece cesedin üzerinde dikildi. Yaptığı işi inceleyen bir zanaatkâr gibi baktı cesede.

Dışarıda seslerin kesildiğini ne zaman fark etti emin değildi. Ya da orada cesede ne kadar süre baktığını da bilmiyordu. Etrafına baktı... Annesinin cesedi yerde kendi kanında öylece yatıyordu. Gözleri hala açıktı. Kız kardeşi duvar kenarındaydı. O da öylece nefes almadan yatıyordu. Başından kan akıyordu.

"Dışarı çıkmalıyım" diye düşündü ilk önce. Ama çıkmadan bir silaha ihtiyacı vardı. Annesinin kanı ile kaplı kılıç gözüne ilişti ama ona dokunmak istemiyordu. Yaratığın belinde bir metal parıltısı fark etti. Uzanıp deri katları arasından çıkardığı şey uzun bir hançerdi. Hançeri sıkıca eline alarak kırık merdivenden yukarı tırmandı.

Dışarısı duman kokuyordu. Kapıdan çıkarken ilk baktığı yer sevgili Teos'unun düştüğü yerdi. Hemen yanında Teos'un babası ve annesi yatıyordu. Annesinin sırtında bir ok vardı. Dayanamayarak başını çevirdi ama baktığı yerde de babasının o dağ gibi cüssesini gördü. Yerde yüz üstü yatıyordu ve sırtında oklar vardı. Yaraları sadece oklarla sınırlı değildi. Başı açılmıştı bacağında derin ve uzun bir yarık vardı ama onu öldüren yaralar bunlar değildi sırtında, tam kalbinin üzerinde koca bir mızrak vardı.

Tüm tanıdıkları, bildiği, konuştuğu, selamlaştığı, sohbet ettiği herkes etrafındaydı. Herkes orda etrafında ölü yatıyordu. Evlerin bazıları alevler içindeydi. Dumanları gökyüzüne sarmallar çizerek yükseliyor ateşlerin ışıkları kan göllerinde parıltılar çıkarıyordu. Bildiği dünya bir anda yok olmuştu Aileria'nın.

Dünyası önünde ölü yatarken bütün bu katliamın başından beri yapmadığı bir şey yaptı Ail. Bacakları daha fazla onu taşıyamıyorlardı. O da ayakta durmak istemiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırmaya başladı. Hıçkınkılları feryada dönüştü. Gözyaşları sel gibi akarken başını kaldırıp gökyüzüne çığlık atmaya başladı.

Selune, çığlıklara karşılık vermeyi çok istedi. Tymora, kendine yağdırılan lanetleri duyuyordu. Ama ikisi de sessiz kaldılar.

Sonunda başarmıştı. Lady Karael diyordu mahiyeti ona. 'Ne kadar münasip bir lakap' diye düşündü favori teğmeni ile paylaştığı yatakta tavana bakarak. Bane'in, Kara El'in bir seçilmiş olarak bundan daha onurlu bir lakap düşünemiyordu. 'Bu kale ve içindeki her şey benim' diye geçirdi içinden. Bir kutsama ve teşekkür işareti gibi siyah çarşafı yumruğunda sıktı.

Buraya kadar gelmek inanılmaz bir başarıydı. Doğru bağlantıları ve güç merkezlerini toplaması ne kadar da uzun sürmüştü. Zhentil kalesinde geçirdiği o korkunç günleri hatırladı bir an. Fahişe olarak geçirdiği o yıllarda odasına giren insanları düşündü. Bir gün o genç fahişenin bir Savaş Ladysi, hem de yüce Kara El'in bir seçilmiş olacağı akıllarına gelir miydi acaba. Yaşamak için gereken her şeyi yapan o çelimsiz kızın emri altında yüzlerce adam ve takdire şayan büyü gücüyle diyarlara korku salacağı hiçbirinin aklına gelmezdi herhalde. Gelse farklı davranırlardı.

Aslında bir bakıma Karanehir denilen o Cyric rahibesine teşekkür etmeliydi. Eğer onun adamları köyünü basmasaydı şimdi onun yatağında onun eski kalesinde böyle bir güce hâkim olarak yaşayamazdı. Nasıl da hırsıyla hayata sarılmıştı. Hayatta kalmasının tüm o korkunç seneleri canlı atlatmasını sağlayan içindeki intikam ateşinden başka bir şey değildi çünkü. Zhentil Kalesi'nin karanlık hücrelerinde ihanetten yargılanmayı beklerken ne kadar yaşlı ve güçsüz gözüküyordu o "savaş leydisi." Bu düşünce yüzünde koca bir gülümsemeye sebep oldu.

Ve bir de Agunos vardı tabi... Tek gözlü subay... Onu da asla unutmamıştı Aileria. Bane'in bahşettiği güç ile kendi siyah zırh eldivenleriyle gırtlaklamıştı yaşlı savaşçıyı. Nasıl da güzel bir his ti... Nasıl da yüce efendisine münasip bir ölümdü.

Zhentil Kalesi'nin arka sokaklarında çok şey öğrenmişti. Çok şey duymuştu. Cyric ile Bane'in ezeli düşmanlar olmaları gibi küçük şeyler. Zhentil Kalesi'ni yönetenler gibi ufak eyler ve bir insanı öldürmenin yöntemleri. Gece sessizce ilerleyip bıçağı doğru noktaya saplamak, gölgelerle bir olmak, insanlara sözleriyle yön vermek bunlar Zhentil denilen dehşetler ve mucizeler okulunun bahşettiği ufak hediyelerdi. Karşılığında ise fazla bir şey istemiyordu bu okul. Eski sürekli müşterileri ona bilgi ve gücün kapılarını açarken bir bir arkasında düşüyordu o geçerken.

En sonunda hayatta kalmasının esas nedeniyle karşılaştığında kadının karşısındakinin kim olduğundan en ufak bir fikri bile yoktu. Ona şöyle tanıtmıştı kendini "Teresis'li Aileria... hizmetinizdeyim" demişti. Kadın "Teresis'mi hiç duymadım ne tarafta kalıyor?" diye sormuştu. Bir gece yok ettiği küçücük köyden bir haber. "Zhentil'in doğusunda diye yalan söylemişti Aileria kadına gülümserken." Kadının onun bir Bane rahibesi olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Örümcek ağı gibi örmüştü komplolardan oluşan ağını. Kadın son ana kadar en ufak bir şüphe bile

duymamıştı. Ta ki Fzoul Chembryl, tüm Zhentrim'in mutlak efendisi onu yani bir Cyric rahibesini çağırana kadar. Fzoul, tanrıları arasındaki çatışmayı mahkemeye taşımayacağını söylerken Aileria içinden kahkahalar atıyordu. Ve Fzoul bu imansızın gerçek yüzünü tüm Zhentilar'lara gösterdiği için teşekkür eder onun görev yaptığı kaleyi ve hükmettiği toprakları Aileria'ya verirken Karael sadece bu göreve layık olmadığını ama Fzoul, Lord Kara El'in en yüce seçilmiş bu görevi ona layık gördüyse kabul edeceğini söylerken zafer çığlıkları atıyordu.

Hücresinde eski savaş leydisini ziyaret ettiğinde ona nereden geldiğini söyledi. Kadın zincirlere vurulmuş eli ayağı ve ağzı bağlıydı ama anlamıştı... hatırlamıştı...

Sonra emrine ve yönetimine verilmiş kalesine gitti. Burada Karanehir'in eski subayları onu ve emirlerini bekliyordu. Bazılarını birden hatırladı. Hele aralarından biri vardı ki... Okçu... o okçu Teos'un boynuna oku yollayan o sıska adam. Onca yıl boyunca onun yüzünü hatırlayamamıştı. O günü kafasında tekrar tekrar canlandırırken o adamın yüzünü bir türlü hatırlayamıyordu. Ama orda tüm subaylar karşındayken bir anda onu fark etti.

Adam hala aşağıda zindanlardaydı. Onu öldürmeye kıyamıyordu doğrusu. Başına güvendiği gardiyanları koyuyordu sürekli. Sanki bu hücrenin başını tutmak Hanımefendilerinin kapısını tutmak kadar onurlu bir görevmiş gibi konuşuyordu. Hayır o adamı öldürmeyecekti. Onu özel olarak saklıyor. Gerektiğinde iyileştirmek için işkenceler sırasında yanında fazladan iyileştirme büyülerini getiriyor. Adama sadece kendinin dokunmasına izin veriyordu. Yiyecekleri bile zehirli olabilir diye önce zindan bekçisine denettiriyordu.

O adam yaşayacaktı. Leydi Karael yaşadığı sürece yaşayacaktı.

Kara kadifeden çarşafı soğuk gece havasından korunmak için beline sararak kalktı yataktan. O kalkarken yatak arkadaşı biraz kımıldandı. Ah! Ona hayrandı Aileria. Verdiği her görevi sorgusuz ve başarıyla halletmesine, komutası altındakilerin saygısını kazanabilmesine, cesaretine hayrandı. Ve tabi yataktaki becerilerine de. Daha bu sabah bir görevden dönmüştü. Bir kasabayı vergiye bağlamakla görevlendirilmişti ancak kasabada direnişle karşılaşmıştı.

O da verilen emirler doğrultusunda kasabayı haritadan silmişti. Kimsenin adını bile bilmediği ufacık bir yerleşimdi zaten. İnanılmaz olanı ise çatışma sırasında kimseyi kaybetmemiş olmasıydı.

'Bak anne' dedi içinden çalışma masasının üzerinde kağıtları ararken 'söylediğin pekte doğru çıkmadı değil mi? Kötülük sadece kötülük doğurur demiştin değil mi? Bak bana kötülüğe kalbimi açtım ve bana güç getirdi.'

Sonunda aradığı kâğıdı buldu. Savaş raporunun yazılı olduğu kâğıdı eline aldı ve okumaya başladı. Kayıp asker çatışmadan sonra ganimet toplama sırasında kaybolmuştu. Arkadaşları onun bir eve girdiğini görmüşlerdi en son ama sonra onlar evden çıkarken o kalmıştı.

Adamı arama zahmetine girmemişlerdi bu da yatak arkadaşının emriydi. Zaten değersiz bir yarı orktu onu kimse özlemeyecekti.

Luvenes'in Hikayesi

Karga

Yukarda parlayan kocaman küreye gözlerini dikti ve uzunca onu seyretti. Gözleri inci gibi parlıyordu ama bu yanılsamaydı ;

Kapkara olan, ışığı bile içine çeken gözlerdi bunlar ama bugün bu geceki ışık ay ışığıydı, asla sönmeyecekmiş gibi duruyordu. Karga da bundan memnundu tüyleri bir kez olsun gümüş ışıkların altında beyaz gibi duruyordu. Bu onun hoşuna gidiyordu ve kendisini ısıtmasa bile soğuk gecede ay onun için kutsalmış gibi bakıyordu. Belki de öyleydi, en derin korkular onunla beraber ortaya çıkıyordu. Gece onla başlardı ; uyanmış olanlar saklanır uyananlar av için pengelerini zalimce toprağa gömerek sessizce yürürlerdi. Karga bugün ne av ne de avcıydı o şu anı yaşamıyordu...

Kendi benliğinden uzak o sınırlı aklında küçük hayalini tiyatrodan canlandırır gibi oynatıyordu ama bir fark vardı ; bu tiyatrosunda ses yoktu görüntüde yoktu ama onun hissettiği bir şey vardı,

Mutluluk.

Uyanmayacağını dilediği bu rüyası gerçek olacaktı. Dolunayda tüylerinin rengi açılacak gagası kısılacaktı. kanatlarını ona doğru açacaktı ve gerinecekti ama bir tek ve son siyah tüyü konduğu daldan aşağı ufak bir su birikintisine düştüğünde etrafına hafif bir dalga yayacak ve ıslanan tüy batacaktı ; işte bu anda karga uçacaktı kanatlarını asla dolunayın ışıklarından ayıramayacaktı. İnci gözlerini kapatacak ufak bir ıslaklık ormana solmuş bir yaprağın üstüne düşecek ve yaprak ağırca yeşerirken karga ölmeyi dileyecek. Gerçeğe ulaşma arzusuna kavuşacak çünkü gümüş bir ok ona çarpacak ve tam ortadan onu yakalayacaktı.

Karga yere düştüğünde oku fırlatan elf ,yere kargaya baktı ve gözlerine inanamadı; kargalar, lanetli kuşlar bu elf ormanında olmamalıydı evet ama elf yanlış gördüğünü umarak yerdeki beyaz güvercine baktı...

Kan güvercinin göğsünden toprağa ağırca aktı ve kum tanecikleri kenara kaçılarak kan geldiği için çok ama çok ufak bir birikinti oluşturdu. Ay ışığı birikintinin üzerine vurdu, elf sadece izliyordu ama o anlamıyordu. Bu mucize değildi. Bunu anlamıyordu. Bu sadece hayaldi, gerçek olan ama olmayan, aklın içinde var olan ama her an dışarıda can bulabilecek bir şeydi. Aynı kargada olduğu gibi...

Göz sadece yüzeysel görmeye yarar, halbuki kabuğun içindeki özü görmek gözlerin değil aklın yapabileceği bir iştir.

Aniden kopan bir çığlık elfi şaşırttı ve adam o tarafa döndü ; Binlerce karga ormandan, tünelerinden ayrılarak ayın önünü kapayacak şekilde uçuyorlardı. Artık onun o parlak ışıkları gözükmüyordu. Umutlarda hayallerde kargaların lanetli ve çirkin şarkılarıyla bölünmüştü. O gak sesleri elfin sivri kulaklarında sonsuz bir çığlık gibi yankılanıyordu, adam kulaklarını kapadı ama fayda etmedi. Çünkü her şey onun zihnindeydi. Ne binlerce karga ne de kanat çırpışları vardı sadece ölü bir güvercin. Beyaz tüylerini artık başka renk görüyordu elf. Kana bulanmış acıyla çarpılmış ufak bir beden. Ok güvercinin hala bedeninde saplıydı ve orda kalacaktı. Elf kafasını zorladı tüm bunlardan kurtulmak için, o sadece avlanmaya gelmişti... Ama av olacaktı.

Soğuk bir rüzgar esti ve tüm ağaçlardaki yaprakların hissiyatı elfin içinin ürpermesine neden oldu. Oku elinden düştü çünkü tutamayacağı kadar soğumuştü.

Kendisinde öyle idi. Ayaklarından itibaren oluşmaya başlayan kristalizimsi buzlanmaya bakan elf acıyla inledi. Bunun hayal olmasını bekliyordu ama değildi ; hissediyordu acıyı... ve yavaş yavaş oluyordu bu. Bir anlık bir refleksle arkasında hissettiği şeyi görmek için kafasını çevirdi.

Kızıl saçlı bir kız, siyah bir cüppe içinde -ayakları toprağa emin bir şekilde basılmıştı- duruyordu. Alnında bir nokta vardı ama elf yaşadığı şoktan bunun ne olduğunu anlamadı ve kız ona yaklaştı o sırada buzlar elfin beline kadar gelmişti.

Kız ağzını açmamıştı ama sözcükler bir şekilde elfe taşınyordu. "Yalnızken çok savunmasızsınız değil mi? Şimdi onlarca karga bedeninin donarken üstüne konsa ve didik ,didik etini kemirse... hoş olurdu." Elfin şaşkın suratına baktı ve güldü. " Ah evet korkuyorsun, ölmekte olan diğerleri gibi. Bu soğuk sadece burada değil... tüm yurdun donuyor ELF! Ne bir ailen kaldı ne de sevdiğim dediğin kişi, hepsi ama hepsi şu anda ölüler. Zavallılar..." kız biraz daha yaklaşıncı alnında ne

olduğunu gördü ve iyice şaşırdı. Kız ölüydü çünkü alnın ortasındaki delik bir elf oku tarafından açılmıştı ; yara küçüktü ama derin gözüküyordu. Elf” ne istiyorsun benden ve halkımdan !”

Kız rüzgardan da soğukça ağzını açarak söyledi “Gayet basit uzun kulaklı... sizlerden nefret ediyorum, öğreniyorum ve tiksiniyorum ayrıca anladığımı umarak söylüyorum ki ben bir necromencerım ve sen şu anda benim ölüler alemimde bulunuyorsun. Eğer önüne bakarsan kargaya doğru, yada güvercin...”

Elf baktı ve inanamadı ; güvercin üstündeki ok bedeninden ayrı yerdeydi ama ölü güvercin şimdi kanatlarını açmış uçmaya hazırlanıyordu ama bir terslik vardı ;

Güvercin havalanırken tüm beyaz tüyleri döküldü ve siyaha dönüştü, tüm tüyler elfin üstüne doğru uçtular ve elf kafasını kaldırıp baktığında kemikten kanatlı karganın rahatça süzüldüğünü gördü.

Ama uçan tek o değildi yüz binlerce kemik karga gökyüzünde idi ama ayı kapatıyordu. Ancak her bir karga gurubu bir elf bedeni taşıyordu. Ölü bedenler...

“evet bu manzara çok hoş değilmi? A bu arada sana da veda etmem lazım cehennemin sıcak köşelerinde buzlarını eritirken beni düşün ve bir an olsun aklımdan çıkarma çünkü ben, beni öldüreni aklımdan çıkaramayacağım. Onun ölmüş olması beni tatmin etmez ancak...” Bir kahkaha attı ve zarif bir ısıklıkla gözleri kırmızı boynuzlu simsiyah bir atı ormandan çağırdı. Kız atın sırtına atladı ve “unutma bu ismi ; Shaiya! Lanetim üzerinizde olsun” dedi, bir öpücük gönderdi ve elf boynuna kadar donukken dörtnala ormanın derinliklerinde kayboldu.

Elf acı bir çığlık attı ve tam önünde duran dolunaya baktı ;

Kargalar hala bedenleri taşıyorlardı ama elf kızın lanetine küfretti ve rengi kızıl olan aya bakmadan gözlerini kapatan buzla huzura kavuştu ancak bu bir anlıktı, acı onu daima burada bekleyecekti ;

Kız her gün bunu ona yapacaktı her gün aynı sözler söylenecek değişen tek şey ise Dolunayın rengi olacaktı...

Gümüş grisinden , kan kırmızına ; gecenin maviliğinden , siyaha dönüşecekti...

Mguzel'in Hikayesi

KATİL

Düşünüyordu Ozan.

Ne yazması gerektiğini düşünüyordu.

Bir türlü karar veremiyordu ne yazması gerektiğine. Düşünüyordu ama hiçbir fikir gelmiyordu aklına.

Bir vahşet romanı yazıp kendisini edebiyatçılara ve arkadaşlarına kanıtlamalıydı. Ama nasıl yazacaktı ve ne yazacaktı.

Daha önce çok güzel öyküler yazmıştı ve hepsi çok beğenilmişti. Ama hepsi çiçek, böcek, aşk öyküsüydü.

Bir şey yazamıyordu Ozan. Ama yazması gerekiyordu. Yazmalıydı.

Birden aklına bir fikir gelmişti. Düşündü. Vazgeçer gibi oldu. Ama bunu yapmalıydı. Kendisini kanıtlamalıydı Ozan.

Bilgisayarını masanın üzerine bıraktı. Telefonunu eline aldı ve numarayı çevirdi.

"Alo"

Karşısındaki ses bir erkek sesiydi.

"Mert" dedi Ozan. "Nasılsın?"

"İyi. Oğlum benim çok canım sıkılıyor. Çıkıp dolaşalım mı?"

"İyi. Oğlum benim çok canım sıkılıyor. Çıkıp dolaşalım mı?"

"Neden canın sıkılıyor acaba. Bir öykü yazamadın mı hala beceriksiz."

Gülüyordu Mert. Ozan'ın sinirleri bozulmuştu.

"Bu gün yazacağım" dedi içinden Ozan.

"Efendim Ozan"

"Yok bir şey Mert. Seni almaya geliyorum. Birlikte dolaşalım biraz."

"Tamam, olur" dedi Mert. "Bekliyorum."

Ozan telefonu kapattı ve yerine bıraktı. Evin ve arabanın anahtarını masanın üzerinden aldı. Ceketini giydi ve kapıdan dışarıya çıktı.

"Bu gün yazacağım" dedi yine.

Apartmanın çıkışına gelmişti. Sisli havada bir süre arabasını aradı Ozan. Buldu. Arabaya yöneldi. Arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu.

Kısa süre sonra Mert'in evine varmıştı. Mert onu dışarıda bekliyordu.

Mert'in beklediği kapının önünde durdu ve Mert'e kapıyı açtı.

Mert hızlı bir şekilde arabaya bindi.

"Gazla" dedi.

"Geceye akalım dostum. Kızlar bizi bekliyor."

Ozan:

"Tabi ki" dedi.

Yola koyuldu.

Boş bir araziye girmişlerdi. Dışarısı karanlık olduğu için pek fazla bir şey göremiyordu Mert. Sonradan fark etmişti buraya girdiklerini.

"Dostum ben buralarda bar olduğunu sanmıyorum" dedi Mert.

Ozan öfke dolu gözlerle Mert'e bakıyordu. Mert Ozan'ın bakışlarından korkmuştu.

"İn!" dedi Ozan.

Ozan'ın sesi Mert'i ürkütmüştü. Yavaşça arabadan indi Mert.

Ozan bagaja yöneldi. Bagajdan bir balta çıkarttı.

Mert ürkmüştü.

"Ne yapıyorsun dostum. Hiç komik değil." dedi Mert.

"Kes sesini!" dedi Ozan.

Ozan elindeki baltayla Mert'in üzerine doğru yürüyordu. Mert bir an için kaçmayı denedi fakat bir ağaç dalına takılıp yere yuvarlandı. Mert korku dolu gözlerle Ozan'a bakıyordu

"Yapma!" dedi.

"Ne olursun yapma Ozan. Biz arkadaşız."

Ozan'ın daha fazla beklemeye niyeti yoktu.

Mert'i düştüğü yerden kaldırdı ve bir ağaca yasladı. Elindeki baltayı hızlıca Mert'in kafasına vurdu. Kafası darmadağın olmuştu Mert'in.

Baltaya baktı Ozan. Mert'in beyni baltaya yapışmıştı.

Midesinin bulandığını hissetti Ozan. Kustu. Ama devam etmeliydi.

Mert'in başı olmayan bedenini toprağa yatırdı.

Elindeki baltayı havaya kaldırdı ve hızlıca indirdi. Bir bacağı tamamen kopmuştu Mert'in.

Atar damarı kesilmediği için hala can çekiyordu Mert.

Ozan önemsemedi bu durumu. Baltayı tekrar kaldırdı ve hızlıca tekrar indirdi. Diğer bacağı da kopmuştu

Mert'in. Sonra sağ eli. Daha sonrada sol eli.

Geriledi Ozan. Mert'in son durumuna baktı. Arkadaşını altı parçaya ayırmıştı. Yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi.

Tekrar arabanın bagajına yöneldi Ozan. Bagajdan bir kürek çıkardı. Altı ayrı çukur kazdı ve arkadaşının altı ayrı parçasını bu çukurlara yuvarladı.

Daha sonra çukurları kapattı ve en son olarak da avucuna aldığı toprakla kan izlerini örttü.

Arabaya yöneldi. Kapıyı açıp oturdu arabaya. Bir süre hiç kımıldamadan oturdu. Ölüm sessizliğini dinliyordu.

Arabayı çalıştırıp gaza bastı. Kısa süre sonra gözden kaybolmuştu.

"Gelin. Gözlerini açtı."

Çevresine bakındı Ozan. Gözleri tam açılmamıştı daha.

"Oğlum."

Ozan başını sesin geldiğı yöne çevirmişti. Annesini gördü. Gülümsedi.

"Korkuttun bizi oğlum."

Yattığı yerden kalktı. Vücudu sırlıklam olmuştu.

"Ne oldu anne."

Ozan hala gördüğü rüyanın etkisindeydi.

"Rüya görüyordun herhalde. Çok korkuttun bizi."

Annesi Ozan'ın başucuna geldi. Bir süre başını okşadı.

"Ateşin var. İstersen doktora gidelim oğlum."

"Hayır anne, gerek yok."

"Hep okuduğun garip öyküler yüzünden bu rüyaları görüyorsun dostum. Bir de yazmaya kalktın. Bırak artık şu korku öykülerini. Bak rüyalarına giriyor. Bünyen kaldırmıyor oğlum işte."

Ozan başını kapıya doğru çevirdi.

Mert'i gördü. Gülümsedi. En çok buna sevinmişti.

opium_dream'in Hikayesi

istanbul ve ben

bekleyen bir ruhun eli açmış küçük bir yakınlarıydık beklide köprünün aşağısında bir yerlerde hep onu bekleriz hep onun için yaşarız peki bu yaşam neydi peki bu acele nereydi bilinmezliğe daha iyiye yoksa sonu belli olmayan karamsarlıklarına istanbul vapurla karşıya geçerken martıların şarkı söylediği yunusların eşlik ettiği büyük gemilerin arasından adeta köşe kapmaca oynar gibi süzülerek karşıya geçmek hele birde o karşıda sevdiğine kavuşmak bir bekleyişi sona erdirmek bu istanbul sonu beli olmayan aşkların kenti hayallerimin bir köşesinde şehrin iki yakasında da aynıdır ha kalmışsın pier lottiye gitmişsin ha Maçka parkına ha aşıyan ha kandilliye ha Üsküdar'a ne fark eder içinde sevgi olduktan sonra Ortaköy sahilinden bebeğe doğru yürümek elinde kağıt helva sevdiceğinin gözünde bir damla yaş akarcasına bir mutluluk en güzeli bu değil mi İstanbul aşkların şehrimi yoksa gitgide karmaşıklığın düzensizliğin aldığı bir metropol mu kimine göre evet kimine göre hayır ama benim için İstanbul hep bilinmezliğin en güzel aşklarının sevdiklerimin ev sahipliği yaptığı sonsuz güzelliklerle dolu erişilmesi zor aslında sevdiğine bir çok acının yanında ona sevgiyi de armağan etmesi ne kadar acı çeksem de ne kadar üzülssem de İstanbul benim için her zaman erişilmeyi bekleyen yeniden fethini bekleyen endamının içine bir çoklarını saklamış entrikaları yalanlarıyla aşklarıyla sözün bittiği yerde başlayan ve herkes için bir dönüm noktası olan İstanbul kaybettiklerimi bulmaya bulmaktan ziyade kazandıklarımı görmeye geldim ben her gelişimde ayrı bir tat ayrı bir aşk var içimde ama son zamanlarda bu aşk yerini bir hastalık gibi içime işleyen ve içimden kopması imkansız bir hale geldi ne oldu da istanbula bu kadar aşıkken birden onun düşmanı oldum bu düşmanlık İstanbula mı yoksa kalb kırıklarına ev sahipliğini yapması mı bilemiyorum ama gitgide hayattan soğumaya ve soğudukça yaşamdan aldığım zevk ve o güzelim şehri İstanbulun kostantinopolisin gözümde ve gönlümde küçülmesi artık ne bir şehir var aklımda nede yeni bir aşk kalbimin kapıları kapanmak üzere bir daha hiç açılmamasına gözlerim ise son kez istanbulu görmenin heyecanı ve hüznü içinde martı sesleri ve ada vapurunun son gidişi son gidişiyle birlikte içimde ki hüznü arttırması artık elveda İstanbul elveda sevdiğim elveda

Raistlin'in Hikayesi

KontROLSUZ GÜÇ

"Hedef belliydi. Tam on dört saattir aynı noktada oturmuş aynı yeri izliyorduk. İnsan sekiz katlı bir evin çatısından aşağı ilk baktığında kalbinin sıkıştığını ve korkunun onun dengesini bozmaya çalıştığını fark ediyor. Vucudundan aşağı soğuk su boşalıyormuş gibi hissettiren düşen tansiyonu aslında hayatta kalma iç güdüsünün bir oyunundan başka bir şey değil. İnsanın aklına ister istemez fizik kanunları geliyor. Bu yükseklikten düşüşünde kemiklerinin kırılıp nasıl bir acı vereceğini gözlerinde canlandırmaya ve hissetmeye çalışıyorsun. Bir anda kafan sanki vücudunun ağırlık merkezini yukarı çekiyormuş ve bu seni aşağı düşürebilirmiş gibi geliyor sana. Elin ayagın tutmamaya senin istediklerini yapmamaya başlıyor. Fakat bunu tam on dört saat yasadıktan sonra artık o yükselti sana çekyatlı kanepen kadar rahat gelmeye başlıyor. Demet ve Onur'la beraber catinin tepesinde her türlü maymunluğu yapıp her türlü geyiği ettikten sonra uykusuzlughumuz hat safhada yatarken gecenin karanlığı iyice basmaya başlamıştı."

Uzun boylu atletik yapılı adam sinirli bir şekilde ayakta kalktı. "Yeter be kardeşim yağmurun altında yatıp aynı yere bakmaktan anam ağladı. Gireceksek girelim artık içeri."

"Onur! Otursana birisi görecektir sonra polislerle uğraşmak zorunda kalacağız, manyak misin?" diye bağırarak kolları birleşik kadın sesine hakim olamamıştı.

Ayaktaki adam kadının ciyak ciyak sesiyle korkuyla yeniden yere sindi ister istemez. "Shhhhhh hasta misin ya. Bana ayakta kalkma deyip kendi yaptığına bak!"

Bariton bir sesin fısıltısı catida uzanmış devasa bir adamdan geliyordu. "Ulan var ya Demet, ben olmasam siz ne halt ederdiniz? Yemin ederim ikinizi önce topluyorum sonra carpiyorum gene benim yarım kadar etmiyorsunuz."

Onur topsakalının altından düzgün dişlerini göstererek kıkırdadı: "Okuz Osman, kaç kilosun sen? herhalde yarin kadar etmeyiz, hahaha!"

"Pfff orda yatmaktan başka bir olayını göremedik Osman Abi, daha ne kadar bekleyeceğiz burada?" diye sordu Demet.

"Yemin ederim arabanın arkasında 'Baba daha ne kadar yol var' diye soran çocuklardan farkınız yok. Oturun oturduğunuz yerde lan, içeride garip bir alet var ne olduğunu çözemedim. Bakın bakalım siz bir şey anlayabilecek misiniz." Osman, Demet ve Onur'a bakarak garip sözcükler sarfetmeye başladı. Cevresinde garip bir karanlık dansetmeye başlarken gözlerinin koyu kahverengisi sanki yavaş yavaş aka donusuyordu.

İki adam bir kadın catinin üzerinde sessizce yatarak aşağıya bakmaya devam ettiler. Sonunda Onur sessizliği bozdu:

"Teknolojik bir cihaz ama ne olduğunu tam kestiremedim." Onur umursamazca sırt üstü yatıp rahatladı. "Siz erkekler bir halattan anlamıyorsunuz. Bodrum katında uyduyla iletişim kuran bir alet var. Ama nasıl oluyorda canak olmadan çalışıyor bilemiyorum." diyerek ince dudaklarını buzdu Osman kollarını catti "Bir radyo frekansından iletişim kuruyor ama kodunu çözmiyorum. Bu normal bir frekans değil, daha önce bunu kullanan hiç bir cihaz görmemişim. Orada oturan nobetçi de yerinden kipi damadı, kesinlikle doğru yerdeyiz."

"Evet bütün gün aynı şeyi söyleyip durdun, artık içeri giriyor muyuz girmiyor muyuz?" diye patladı Onur. İnsan azmanı "Bize içeri gir denmedi. Bu yer hakkında bilgi topla dendi, biz de onu yapıyoruz. Problemin nedir anlamıyorum seni."

"Problemim bütün gün kafamıza yağmur yağdıran fırtınanın. Donuma kadar ıslandım, bu saatte bu karanlıkta kim bu binanın tepesine bakacak da bizi görecektir?"

"Evet yeter artık karanlık bizi gizler. Eski haline getir su havayı..." diye ekledi Demet.

Pis sakallı dev adamın cene kolları gerildi ve isaret parmağını tehditkar bir şekilde diğerlerine yöneltti. "Nankor ***ler, bütün gün burada saklanmamızı sağladığınız için bana teşekkür edeceğinize bir de kızıyorsunuz. Alın size adam gibi hava, biri bizi görürse ben de sizi ***mezsem." İnaniılmaz bir şekilde, gokyüzünden düşmeye başlayan damlalar hızla kesildi ve karanlık bulutlar dağılmaya başlayarak geceyi aydınlatan ay ışığına yol açılar.

Onur umursamazca güldü: "Gormez gormez merak etme, paranoyan beni hiç eğlendirmiyor. Madem bu

meret internete bagli, ben bir internete kafeye gidip orayi hack etmeyi deneyecegim". Demet uzun favorilerinden birini farkinda olmadan cekistirirken saskinlikla Onur'a bakti: "Gerçekten böyle bir şey yapabilir misin?"

Onur kendinden emin bir ses tonuyla "Elbette! Ben bir bilgisayar uzmaniyim, bir kac saatte icerideki o alet her ne halt gonderiyorsa hepsini izleyebilirim."

"Eh, burda bos bos oturup didismektense bir de bunu deneyelim, ne dersin Osman abi?" diye sordu Demet.

"Iyi fikir. Hadi bakalim koc, goreyim seni. Bensiz böyle bir şey basarabilecegine inanmasam da hakkini yemeyeyim yetenekli cocuksun. Yalniz her 15 dakika'da bir beni ara ve durumdan haberdar et. Eger 15 dakika'dan daha fazla aramazsan bir şeylerin ters gittigine kanaat getirecegim ve iletisimi kesecegim. Bir parola bulalım."

"Demet'e jilet alayim mi?' olsun parola"

Demet birlesik kaslarini catarak Onur'a bakti, fakat methanetinden hic odun vermemisti. "Simdi bir şey soylerdim de... neyse..."

"Ya uydur iste bir şey simdi benim aklima gelmiyor" diye gecistirdi Osman.

"Bakkaldan sakiz aldım olsun. Ulan ne kadar profesyoneliz ha! Eeee nasıl incem simdi ben asagi?" Onur umutsuzca asagi bakti.

"Demiyor muyum bensiz bir halta yaramiyorsunuz diye, iste bu yuzden." diyen pardesulu adam ayaga kalkti. Uzerinde kat kat giysisi, genis omuzlari ve heybetli vucudu, ufak kafasiyla buyuk bir tezat olusturuyordu. Tekrar garip sozcukler dudaklarindan dokulurken Onur da ayaga kalkti. Siyah deri paltosunun altina giymis oldugu kirlenmis ve islanmis jeanini iyice sikarak suyunu cikardi. Osman garip sozleri soylerken etrafinda kirmizi ve siyah elektrik dalgaları atlamaya baslarken bir anda burnundan kanlar bosalmaya basladi. Etrafinda karanlik bir sis olusan iki metre on santimlik adam oldugu yerde bir kac santim havaya yukselerek suzulmeye basladi.

Onur ve Demet, adamin burnundan bosalan kanlari hic umursamamislardi. Sanki bu dogal bir seymis gibi gormezden geliyorlardi. Onur Osman'in sirtina tutunduktan sonra iki binanın arasinda karanligin icinde asagi suzulmeye basladilar.

Demet yana dogru surunerek Onur'un uzerinde yattigi uzun namlulu suikast silahini ustalikla asagi dogrultup durbununden hedefleri olan evi izlemeye basladi.

Osman'dan ayrildiktan sonra sabah uce kadar acik olan Parodi Cafe'ye yurumeye basladim. Bu mahalledeki sokak isiklari cok bakimsizdi. Bizimki gibi bir belediyeden de ufak nufuslu bir mahalleye onem vermesini beklemezdim zaten. Sokakta gezen sarhos adamlarin dengesiz hareketleri ve promil olcumu butun canlilari yok etmeyen insanlara cin iskencesi gibi gelen sarkilari eslik ederken, yere bakip kusmuk ve sidik golcuklerinin uzerinden hoplayip ziplamaktan anam aglamaya baslamisti. Sokak aralarindan birinde buraya geldigimizde bize laf atan travestilerden birinin yerdeki kani hala duruyordu."

Uc kisilik bu arkadas grubu, Aydingel mahallesine ilk geldiklerinde sabah yedi civariydi. Mahallenin sabahin bu saatindeki inanilmaz hareketlilik hepsini sasirtmistti. Sokaklar ezilmis kola kutularıyla mac yapan kir icindeki cocuklarla ve Istanbul'un belki de obur ucundaki isinin oldugu yere kalkan son otobusu yakalamak icin alel acele kosturan adamlarla doluydu. Apartman onlerine oturmus ya da pencerelerinden sarkan kadinlari yuksek sesli muhabbetleri seyyar satircilarin anlasilmaz ulamalarla suslu sozlerine karisiyordu.

Bu curcunanin arasina dusen grup kendilerini bir kahvehaneye atarak kurtarmaya calistilarsa da demlenmis cayin ferah kokusunu yogun sigara dumaninin sert kokusu bozuyordu. Yine de okey taslarinin sangirtisina karisan muhabbetlere eslik eden gazete hisirtilari, gizli meseleleri konusmalari icin gerekli ortamı saglamisti.

Onur fisildayarak: "Abi burada nasıl aradigimiz evi bulacagiz? Birisine de soramiyoruz, etrafta da gezemiyoruz"

Bariton sesli adam cevapladi: "Benze gezip yeri bulalım ve direk iceri dalip herkesi oldurelim. Sonra bilgi toplariz."

Demet saskinlikla: "Peki OLDU canim! Bize iceri dalin denmedi hatirlarsan. Bilgi toplayin ve izinizi belli etmeyin dendi"

"Eger herkesi oldurursek geriye iz kalmaz." diye Osman ciddiyetle cevapladi.

"Oha artik. Sen iyice manyaklastin ha!" dedi Onur cileden cikmis bir sekilde.

Osman acik alnini sertce tokatlayarak fisildadi: "Ya da gece havanin kararmasini bekleyip sonra aradigimiz sokaga gidebiliriz ve kimse anlamaz. Aman Tanrim bu nasıl benim aklima gelmedi?"

Demet gozlerini kisarak cevapladi: "Emin misin? O saatte daha cok dikkat cekmez miyiz?"

"Sarhos taklidi yapariz."

"Sizi bilmem ama ben cok iyi taklit yaparim" dedi Onur tek kasini kaldirarak

"Evet karizma yapmaya calisan ama asla basaramyan adam taklidini yapmakta cok iyisin" dedi kadin.

"Tamam o zaman plan budur, itirazi olan var mi diye sormuyorum cunku bu benim planim, yani KESİN

ise yarayacak." diye haince gulumsedi devasa adam
Grup hep beraber dalga gecerek gulmeye basladi bir anda.

Plan yapilmis olmasina ragmen birbirine laf atmaktan yerinde duramayan grup elemanlari once bir internet kafeye geciler ve orada da biraz zaman kaybettikten sonra hala sabahin saat 10'unda kendilerini mahallede ara sokaklarda dolasirken buldular. Her kose basinda fahiselerini pazarlamaya calisan yapiskan adamlardan ve ustunu basini cekistiren cingenelerle dolu sokaklarda ofkesi cabuk parlayan Osman artik cileden cikmisti.

"Bir sonraki serefsizin agzini burnunu kirmazsam bana da Osman demesinler."

Adam dua edermis gibi ellerini acararak dua eder gibi garip sozcukler soylemeye basladi. Havada ufak ufak simsekler cakmaya baslarken Osman tatmin olmus bir sekilde digerlerine gulumsedi: "Mukemmel bir buyu oldu. Birazdan burada tas ustunde tas kalmayacak. Hava karardiginda etrafta ne br sokak ***** ne de fahise kalacak."

"Tamam o zaman bir sorun cikmadan burada bekleyelim, hava kararınca bakmaya devam ederiz." diyen Demet, sacina dusmeye baslayan yagmur damlalarından korunmak için kapisonunu kafasına gecirip, montunu iliklemeğe basladi.

Hava çok kısa bir süre içerisinde kara bulutlarla kaplanmış sagnak yağış, sokaklarda ufak goletler oluşturmaya başlamıştı. Üç kişi tenhalasmış sokaklarda bir süre yürüdüktan sonra aradıkları Ahmet Demir sokaginin başına geldiler. Demet sakince "Sokaga girmeyelim arkadan dolasıp bir ara sokaktan evi bulmaya çalışalım." dedi.

Sessizce aralarında onaylayan grup paralel bir sokaktan ilerlerken yüksek apartmanlardan birini gözlerine kestirdiler.

"Bu apartmanın tepesine çıkarsak her yeri görebiliriz." dedi bagirdi Onur adeta dovercesine düşen yağmurun altında. Bu sırada fırtınanın ebedi karanlığında gizlenmiş ara sokaklardan birinden iki uzun boylu figür belirdi. Grup ciddiyetle ve ofkeyle bu beklenmeyen misafirlerin evlerden sızan ışığa çıkmalarını izlemeye başladılar.

Uzun boylu figürlerin ilk önce sert topuk sesleri sokakta yankılanırken ışığa beyaz bir peluşun parlaması eşlik etti. Cırtlak yarı-erkeksi bir ses bir anda bagirdi: "Hey seker seyler, ne işiniz var bu saatte dışarda? Eglence mi arıyorsunuz?"

Saskinlikten dillerini yutan üç kişi geniş omuzlu uzun boylu travestilerin sokak boyunca yürüyerek kendilerine yaklaşımlarını sessizce izlediler.

Sathaces'in Hikayesi

Rankhas Khasaran (Özgeçmiş)

Bölüm I - Rankhas'ın vedası

Ateşin etrafında on-on beş çocuk vardı, bir de ihtiyar. Ateşin yaydığı ışık ihtiyarın yüzüne vuruyor, onu daha esrarengiz hale getiriyordu. Çocuklar pür dikkat onu dinliyorlardı. Farklı yaşlardaki bu çocuklar, ihtiyar öyküleri anlattıkça meraklanıyor, cesaretleniyor ve korkuyorlardı. İhtiyar genç Germoth ve yedi trol hikayesine geçmek üzereydi ki bir muhafız ateşin başına gelip Yaşlı Adama birşeyler fısıldadı.

İhtiyar'ın bakışları değişti, o talı masalcı dede görüntüsünden sıyrıldı. Çocuklara "Hemen evlerinize gidin" diye bağırdı. Bu kısa ama kesin emir çocukların bir an paniklemesine yol açtı. Yaklaşık beş dakika sonra heryer çocuklarını arayan anneler ve annelerini arayan çocuklarla dolmuştu. Erkekler ise savaş hazırlığındaydı.

Savaş tecrübesi olmayan bu köylüler buldukları savaş aletlerini ellerinden geldiğince kuşandılar. İhtiyarlar özellikle Köy'ün beyi Vethrin emirler yağıdıyor, hazırlık yapıyorlardı. Zaten az nüfuslu bu köyden çıka çıka seksen dört asker çıkmıştı.

Savaşın niçin başladığını kimse anlayamamıştı, ama köy yolunun girişinde bir ormancının bir grup asker tarafından öldürüldüğünü gören çoban Ebaru soluğu köyde almıştı. Sonra ise olanlar malum...

İstilacılarla köyün yakınındaki otlakta karşılaştılar. İlk hamleyi kendileri yapmak istiyorlardı. Saldırdılar... Yaklaşık elli asker vardı karşılarında, bu onlara cesaret veriyordu. Koştular... Çarpıştılar, kalkanlara çarpan kılıçlar, zırhları delen oklar, kan kokusu, korku ve ölüm... Daha kalabalık olan köylüler karşılarına çıkanı öldürdüler, öldüler de.

Öldürecekleri kimse kalmadığını düşünüp zafer şarkısı söyleyeceklerdi ki, savaşın yaklaşık yüz adım gerisinde ayakta duran cüppeli bir grup gördüler. Onlara doğru koştular, koşmaz olaydılar...

Köylüler yeterince yaklaşıncı cüppeli adamlar büyülerini fısıldamaya başladılar. Beş kişiydiler...

Köylüler içlerinden az kaldı diyorlardı, şu rahip kılıklı herifleri de öldürelim, köyümüze dönelim diyorlardı. Ama rahiplerin büyülerini onlara hayatlarındaki en korkunç anı yaşattı. Çoğu için son anı...

Her büyücü birşeyler fısıldıyordu. Kendilerinden geçmişlerdi. İlk kurban demirci Curell oldu. Kendisini işaret eden büyücünün elinde filizlendi "soğuk" ve aralarında bir bağ oluşturdu sanki. Kalbinin donduğunu hissetti, sevginin, nefretin. Buz gibi oldu zihni ve donmuş ruhu cesedinden çıkarken bile acı çekiyordu. Diğerleri de farklı sonlarla karşılaşmadılar, bazı büyüler topluca öldürdü onları. Kıp kıp cüppeli büyücü, bir alev topu yaratmıştı. Ve üzerlerine yolladı. Yere düşmeden bile sıcaklığını hissetmişlerdi. Yere düştüğünde ise sıçrayan ateş parçaları derilerini ve kemiklerini eritmişti. Ve daha birçok vahşet dolu büyü, vücutlara saplanan büyümlü jiletler, kılıcını büyülemiş bir savaş büyücüsü ve daha bir çoğu...

Havada uçan büyüler, kan ve katliam.

Savaşta sağ çıkanlardan biri masal anlatan ihtiyardı. Ah ölmüş olsaydı keşke. O kadar genç öldü de o niye sağ kaldı? Ölseydi de görmeseydi kadın ve çocukların halini. Bu büyücü topluluk çocuklara büyü öğretiyorlardı, kadanlar ise her türlü işlerini yapan kölelerdi. İhtiyarı ise esir bile tutmuyorlardı, yemek bile vermiyorlardı ona. O da yaşlı başlı haliyle halkı dürüst insanlardan oluşan bir köye doğru yola düştü.

Köy halkı onu kabullenmiş, öyküsünü dinlemişti. Her gün ziyaretine gelen bir genç vardı, adı Rankhas idi. Çok ilgili ve meraklıydı. İhtiyar ise yılların verdiği tecrübeyi birine aktarmadan ölmek istemezdi. Böylece Rankhası eğitti. Bildiği herşeyi anlatmaya çalıştı ona. Savaşı, aşkı, iyiliğin ve kötülüğün sınırları, herşeyi ama herşeyi aktarmaya çalıştı...

Günler geçtikçe Rankhas değişiyordu. Biraz daha büyüdüğünü hissetti. İhtiyar ise ölümü bekliyordu. Yanına gitti ihtiyarın. İhtiyar ondan son birşey isteyeceğini söyledi. Bütün bu eğitime karşı son birşey. Selengeye git dedi. Orası büyük ve güzel bir şehirdir. Kalabalıktır da. Orda yaşa, neleri yapacağını çok iyi biliyorsun. Artık kendi kararlarını verebiliyorsun. Gerektiğinde öldürmekten çekinme. Son öğüdüm de şu olsun O büyücüler... Onlardan köyümün intikamını al. Korkakların işi olan büyüden uzak dur. Kılıcın soğuşunu tatsınlar...

Böyle dedi ve canını verdi ihtiyar.Eskiden hep hikayeler anlatırdı çocuklara.Onun hayatı da muhteşem bir hikayeydi.Yaşlı kurt böylece göçüp gitti.Onun ve talebesinin öyküsünü iletmek bana düştü.

Rankhas Khasaran köyde sevilen tanınan bir gençti.İhtiyarla arasından geçenlerden sonra ise saygı gösterilen birisi olmuştu.Öyle ki köyden gidişi herkesi duygulandırdı.Köyün kızları o giderken arkasından şarkısını söylüyorlardı...

Ey Rankhas, Khasaranların yüce evladı, nereye gidersin?
Yolun açık olsun, karlı doruklarda bizi de yağdedersin.
Rankhas sevindirmek için yollardasın ihtiyarı, intikam için.
Büyücüleri bulup da çeliği tattırmak için.
Rankhas veda etme bize elveda mı ne dersin,
Sen yürü arkada dualarla gidersin...

Ey Rankhas, Khasaranların yüce evladı, yolun açık olsun,
Yüreğinin bir yerinde bizim şarkımız dursun.
Rankhas intikamını al kahraman ol ne dersin,
Sen yürü arkada dualarla gidersin...

Enes "Eramir" K.

shalafi666'in Hikayeleri

hiç griffon gördünmü?

Tharieveel ormanı dauer arm körfezine doğru bir burun yapar,brightright diyarının orta güney bölgesinde. Kuzeyinde giant düzlüklerinin,güneyinde markazor kumluklarının bulunduğu, bu meşe ormanı denize uzanan hasretli bir kol gibidir.

Ne varki ormanla deniz asla buluşmamış, aralarında elfler tarafından, göğe yakarış,derinliklerinde yaşayan cüce ırkı tarafından yüce kaya diye adlandırılan ,insanların haritalarında stone's end diye geçen dağ sırası bulunmaktadır.

Ormanın en doğu ucu sideath,yaban elf lerinin egemenliğinde,stones end in güneyi mur-kiad tepe cücelerinin hakimiyetindedir .insanlar ve tabi ki buçukluklar,bu yörelerin civarlarında sırtlarına bir ok yeme kaygısı taşımadan dolaşabilirler.

elbette cüce şehirlerine elçi olarak gönderilmedilerse girmelerine izin yoktur,elf başkentleri içinse bu söz konusu bile olamaz.

Ticaret genel olarak ana yollarda karşılaşan,kervanlar arasında, yada daha yoğun olarak,stone's end in doğusundaki pelt çalılıklarından doğup daha doğuda dauren arm ile buluştuğu insanlara ait fellport liman şehrinde yapılır.

Fellport limanına iki gün önce varmışlardı.geceyi doklara fazla uzak olmayan elvenaxe hanında geçirdiler.kızarmış tavşanla beraber,adam kırmızı şarap içerken,kız koca bir kupa cüce birasını miğdeye indirmiş,sonra neşeyle başka diyarlarda öğrendiği şarkıları söylemişti ahaliye. Handakilerin çoğu insan olmakla beraber,kıyıda köşede cüceler zar atıyor,elfler sohbet ediyorlardı.

Geç saatte yatmış olmalarına rağmen ikisi de dinç önlerinde ki bir günlük yola hazır,şafakla atladılar atlarına.kara ile mesiir deniz yolculuğunun etkilerini önceki gece üzerlerinden sıcak birer banyoyla atmış dörtnala yarışarak başladılar güne.

Öğle sıcaklığını kiegard kumluğunda karşılamamak için ve yolları açık olduğundan,esden nehrini batıya doğru paralel takip edip,pelt çalılıklarının gölgesinde indiler atlarından.

Kara haylazlıklarıyla,mesiir 'i kızdırmaya çalışırken nehir kenarında,onlarda gölgeliğe kurulup handan aldıkları sosis ve elma suyuyla açlıklarını bastırdı.

-avalon:ne kadar yolumuz kaldı çok heyecanlıyım,tannnrıım sonunda onları görebileceğime inanamıyorum.gercekten göreceğiz onları dimi.gökte süzülüşlerini,çok kocaman olmalılar ve de vahşi,bir ayıyı bir lokmada yutuyolar mış.iki deveyi iki pençeleriyle tutup kaldırabilirlermiş.konuşsana salafiii delirtiyo şu saklin ben.hadi anlaaat.

-shalafi:hahahaha tamam tamam saklin ol şurda yarım günlük yolumuz kaldı akşam olmadan göreceksin griffonları.

-avalon:dayanamıyorum işte,çok heyecanlıyım,hep bi grifon görmek istemiştım,birgün görebileceğimi bile hiç umut edemedim.

-shalafi:haklısın,soyları brightright in her yerine yayılmış değil.çoğu burada stone's end in zirvelerinde elf lerin himaye ve eğitimin de yaşıyor .hem o kadar vahşide değiller,ayılara yada develere saldırmıyorlar.et yedikleri doğru ama yalnızca elflerin beslediği sürülerden elde ettikleri tütsülenmiş eti yemeye alıştırdılar.

Stone's end in güney yamaçlarına yaklaştıklarında akşamüzeri olmak üzereydi.ancak bu sıcak yaz günü için,geceyi kucalamaya henüz iki üç saat vardı. Bir griffon görebilmek için saatlerdir yukarı bakan avalon un omuzları tutulmuş sırtı ağrıyaya yüz tutmuştu kii bir çılgılık koyuverdi.

AYYY SHALAFİİİİ GRIFFONLAR ,BİR SÜRÜ GRIFFON

Üzerlerinde çok yukarılarda onlarca kanatlı siluet,dağın yüce zirvelerinden,daireler çizerek alçalıyordu,henüz çok yukarılarda idiler ama her an siluetleri netleşiyor hızla iniyorlardı.

crushing rock kumuluna.yaklaştıkça dev kanatları akşam güneşini yanıp sönen gölgelere ayırmaya başladı.kükremeleri gökyüzünü doldurdu.

Son ikiyüz metrede en öndeki, diğerlerine göre biraz daha iri duran griffon kanatlarını mağrurca iki yana açtı ve inişini yavaşlatmaya başladı.
Hemen arkasından diğerleri de kanatlarını açarak düşüşü hafiflettiler.

saflarını bozmadan,kusursuz birer zamanlamayla her griffon üzerindeki binicileriyle gökyüzüne yayıldı ve son elli metreyi baştan sona doğru iki kanat halinde oluşturulmuş V sekli düzeniyle,kumuldan fazla toz kaldırmadan aynı anda indiler.

Lider hayvanın üzerinden ince yapılı bir sluet yumuşak kumun üzerine atladı.

Avalon kara dan biraz daha fazla irkmiş,kocaman açılmış gözleri ve birde ağzıyla,az önce önlerindeki yirmi dönüm alanı kaplayan filoya baka kaldı.

Shalafi atından atlayarak griffonundan inen elfe doğru yürümeye başlamıştı bile.

-evalingriffmaster:salam sana ve yanında getirdiğin dostluğa.

-shalafi:salam sana ve mağrur,kadim elf halkına

iki eski dost birbirlerini kucaklarken elflerde en az avalon kadar şaşkın bakıyordu ikiliye.

-evalin:hoş geldin eski dost,elf diyarında senin adın benim adım gibi bilinir.konuşacak çok şey var.daha rahat bir mekana geçelim istersen.

-shalafi:insanlar vefasızdır evalin,ama senin yürüdüğün yol benim de yolumdur.

Evalin kendi hayvanının hemen arkasında duran iki griffon binicisine atları almalarını işaret ederken.binicisiz üçüncü bir griffon da shalafiye doğru bir pençesini aşağı indirdi nazikçe.

Hayvanın sırtına tırmanan shalafi avalon'a seslendi.

-ee hadi griffonları görmek istemiyormuydun?

Kız, atının emin pençelerde olduğundan emin olmak için bir an duraksadıysa da büyücünün terkinde yerini alması bir nefes aralığında gerçekleşti.

Önce lider griffon çöl kumulunu havalandırarak yerden yükseldi güçlü kanat darbeleriyle. Kartal kanatları havayı yararken,aslan kafası kulak zarlarını zorlayan bir kükremeye filonun geri kalanına kalkış işaretini verdi.

Ardışık sırayla havalanan tüm filo altlarında geniş bir kum fırtınası bırakarak çölden havalandı azametle.

Şimdi güneş yere kavuşmuş,kızıl çöl fırtınası bazalt kayaları aşındırırken,yıldızlar teker teker göz kırpmaya başladı havalanan yaratıkların sırtındaki binicilere.

Hayvanlar giderek artan bir hızla yükseldi.nadiren kanat çırpıyor sanki göz bebeklerinden fışkıran ateşle,irade öz güven ve kararlılıkla yükseliyorlardı dağın yamaçlarından zirveye.

Avalon huşuyla altındaki hayvanın altın sarısından,kil kahverengine çalan tüylerini inceliyor,bacakları arasındaki muhteşem yaratığın nefes alışını ,kaslarının hareketlerini,yoğun kokusunu hissediyordu. Giderek artan bir hızla yükselirlerken,altlarında uzanan çölün enginliğini,yamaçlardaki ormanın koyu yeşilliğine geçişi,dağ sıralarıyla yolu kesilmiş denizin bölgeye uzattığı hasret elini oluşturan körfezi izledi.

Saçları rüzgarın avucunda sert ve şevkatli ellerde taranırken,gözlerinden akan yaş hızın ve huşu'nun sonucuydu.

Shalafi arkasında beline sıkı sıkı sarılmış avalon ile griffon u rahatça idare ediyor,zaten yolunu ondan iyi bilen hayvanın koşumlarını gevşekçe,büyük bir keyifle tutuyordu.

Zirveye kadar lideri izlediler.ulaştıklarında lider hayvanın kükremesiyle filo dağıldı ve her griffon sahiplerini engin tepelere yayılmış konaklarına doğru rotasını değiştirdi.

Zirvede büyük ve oldukça kadim krater gölünün çevresine yayılmış şehirlerinin üzerinde uçarak biniciler birbirlerinin yoluna çıkmaksızın kendi evlerinin bulunduğu yamaçlara indiler.

Shalafi ve avalon u taşıyan griffon(lesleomin) lideri takip ederek hemen ardından elf sarayının ön bahçesinde bulunan,taşlarla ve çiçeklerle süslenmiş ana avluya indi.

Eğerden indiler ve hayvanı yuvasına götürmek için gelen bakıcının yanında getirdiğı tütsülenmiş et ile teşekkür ettiler lesleomin e.

Shalafi eti vermeden keselerinden çıkardığı birkaç baharatla eti tatlandırmıştı.leslomin in bu fazladan ihtimama teşekkürü kulak zarlarına zararından dolayı pek de kedi mırıldanması sayılamayacak bir homurtuyla geldi.

Karşılarında binlerce yıldır değişmemiş ancak bu günün kelimeleriyle bile tasviri zor elf sarayı uzanıyordu gökyüzüne.

merilliell

Rahibe sol ayağının altında çıtırdayan kavruklaşmış dalın sesiyle irkildi ve daha sıkı tutunmaya çalıştı sağ eliyle.biraz daha ileriye uzanmak için kurtçukların yıllardır kemirdiği dala vermesi gerektiği ağırlığını.

Ama bu riski almak zorundaydı bir hayat buna bağlıydı şimdi.bu her riske değer diye düşündü.beyaz cüppesi yer yer kahverengi siyah lekelerle dolmuş,kol ve bacaklarında ağacı sarmalayan yabancı böğürtlen çalısının dikenlerinin çizdiği yerlerden sızan kanda siyah ve kahverenginin yanında yerini almaya başlamıştı.

o küçükçük örümceklerin nasıl olup ta bu kadar kalın ve yapışkan bir ağ örebildiğine hayranlık duymaya çalışıyordu suratına yapışmış koca bir parçayı omzuyla oradan oynatmaya çalışırken.altındaki dal bir kez daha çatırdadı.

küçük bir dua fısıldamayı düşündü tanrısından yardım istemek için ama hemen bundan vaz geçti.böyle bir şeyi tanrısının ona bahsettiği koruma büyülerine başvurmadan yapabilmeliydi.gerçek bir savaşçı rahibe olmak istiyorsa.

O nun daha önemli işleri olmalıydı şimdi

hele hele savaş devam ederken.o pis cehennem çukurundan oluk oluk akan goblin ler,kurt adamlar,minatorlar troller ve daha nice kötü yaratığa karşı haftalardır savaşan çocuklarını gözlüyor.onlara savunma ve iyileştirme büyülerini bahsediyor ve ışığın savaşçıları karanlığa karşı takdis ediyor olmalıydı.

Bunlar ona korkutucu gelen vahim olaylardı.neden kötülük huzurun kısa bir süre yaşandığı her yerde bitip hastalık gibi halkları mutsuz etmek zorundaydı ki sanki.merrilliell için bunlar anlaşılmas üzücü yanlarıydı hayatın.

ve dal kırıldı.tiz bir çığlıkla meri savruldu.dikenler biraz daha derine girdi beyaz teninden.acıyla dudaklarını ısırarak meri şimdi tek eliyle tutunduğu daldan aşağı sarkıyordu.düşmenin verdiği panikle sol elini sıkılamamış avucunun içindeki narin yaşama zarar vermemişti. ama yinede becerememişti işte.sakarlığı yüzünden yine kendini içinden çıkılması zor bir duruma sokmuştu ve büyü kullanmak zorunda kalacaktı.

ama olsun denemişti en azından.ve duasını fısıldadı gözleri yapraklar arasından zorlukla geçen altın sarısı ışıktaki meri vücudunun hafiflediğini hissetti.okyanus mavisinden çivit rengine oradan turkuaz a atlayan ışımlar sardı etrafını.

kulaklarında büyü'nün müziği.kıpkırmızı dudakları kutsanmışlığın verdiği mutluluk ve iman la yukarı doğru muhteşem bir yay çiziyordu.havada asılı dururken etrafındaki orman sessizleşmiş sanki zaman durmuş,her ağaç her yaprak huşuyla onu süzüyordu.

meri uzandı ve sol elindeki yaşamı kibarca anne kuşun çalı çırpıdan yaptığı yuvaya özenle

yerleştirdi.serçe parmağıyla pembe tüylerini okşadı yavrunun son bir kez .

kristal ışımların arasında ağaca tırmandığı yirmi metreyi süzülerek inerken teşekkür cik lemesinde yavru kuşun ona gerçekten göz kırpmış olup olamayacağını düşünüyordu...

hırsızın sırrı

Stiff sneakfox kaybedilmekte olan bir savaşın ortasında,kaybeden tarafta nasıl yer aldığını tartıyordu gittikçe bulanıklaşan bilincinin o son parıldayan yıldızlarının arasında.bir kez öksürdü,suratının gömülü kaldığı kan ile kaplı mermer koridor hafif hafif dalgalanıyordu biri tamamen kapanmış diğeri yarı açık bakan gözlerinin önünde.sırtına basıp geçen demir destekli bir çizmenin daha altında inledi ve ciğerleri boğazına kusulmak üzere biraz daha fazla kan pompaladı.etrafindaki karmaşa yavaş yavaş yerde yattığı koridoru terk ediyor sesler uzaklaşıyor,savaşı ileriye taşıyordu ama,ölecek kadar bile cesareti olmayan hırsız inleyerek sağ elini bir kulaç ileri attı.

Islak tok bir sesle mermere çarpan elinin sesini duydu sadece.eli hissedemedi.nede çok aşağılardan kırmızı buğunun ardından bakabildiği karşı odada patlayan ateş topunun vücudunu saran sıcaklığını hissedebildi.en olumlu bakış açısıyla beş kaburgam kırık diye geçirdi içinden ve bunlardan herhangi birinin keskin ucunun kalbime batmasına sadece üzerime basacak bir çizme daha kaldı.

Sol bacağını oraya aldığı çekiç darbesinden beri zaten hissetmiyordu. sağlam olduğunu sandığı sağ bacağına da gönderecek güç bulamıyordu paramparça kırık bedeninde.

Sol eliyle kan ile vıcık vıcık Cübbesinin iç cebile yöneldi,her hefesin de daha çok kan kusarak,kırık kaburgaları biraz daha etine gömülürken yeşim heykelciğin tanıdık yuvarlak karnını tanıdı parmakları.kadim üç kelimeyi dudaklarının arasından çıkan pembe baloncuklarla tükürür gibi fısıldadı.karanlığa gömülmeden ,tam gömülürken mavi bir pırıltı yakaladı ölmek üzere olan göz bebekleri.

Townportal büyüsü onu lasslamut han ının çamurlu eşliğine taşımış ama akıp giden hayatı kırık bedenine geri getirmemişti.

Cesedinin yanında yarısı yanık bir parşömen kağıdı yere,çamura uzandı.ortak dilde `...ilox. Gelm.. şeytan ko...dı kurtul... k yazıyordu.

sokak oldukça ıssız ,gece yeteri kadar sessiz ve meyhane alabildiğine ışıltılı ve gürültülüydü.

yokdan var olan insan paçavrasına dönmüş ceset kısa bir an kaldırımı kanıyla lekeledi.hemen ardından ince becerikli parmaklar vücudu karanlıklara çekerken ceplerini boşaltıyor,lağım cüceleri çizmelerini çekiştiriyordu bile.

zavallıyı kategorilere ayırıp paylaşmak çok da uzun sürmedi.çizmeler ve yırtık pelerin şlop a gitti tabii.lağım cücelerinin maceraperest prensi şevkle hüküm cübbesini fırlatıp atarak yeni hazinesine sarındı.birkaç iyi kesilmiş zümrüt ve opal loncanın yolunu tuttu elbette fire vererek,sonradan fireler bulundu ve aynı gece içerisinde birkaç kender ve sefil insan boğularak loncaya sadık olunması hakkında göz dağı yapıldı.

iş et ve kemiği sıyırmaya gelince şehir çöplüğünde dolanan akbaba ve kargalara cömert davranıldı.

sabah olduğunda herkez mutlu mesut,şehir günlük yaşamına devam etti.

ne gagasında gümüş bir yüzükle uzaklaşan kuzgun dikkat çekti,nede parıldayan gözleri yeni kaybedilmiş ve o olmasa tamamen kaybolacağından emin olduğu haritaya öz çocuğuymuşcasına sarılmış kender.

gün doğumuyla beraber ilk salvo ok şehir duvarlarının üzerinde kara bir bulut gibi toplandı.

şehir halkını ilk vuran şaşkınlık oldu zira bir saldırı beklenmiyordu,tamam savaş vardı ama şehirlerinden çok uzaklarda sınır illerinde süregelen rutin bir keşmekeşten ibaretti.

kara bulut ölüm ve kan getirerek tüm şehire yayıldı,çocuklar anneleriyle,çobanlar keçileriyle içlerinden geçen yere saplanan siyah tüylü oklara baka kaldılar,zırhları ilk birkaç oka dayanan şövalyeler bedenleri hırpalanmış kirpiye dönen et ve çelik yığınları halinde devrildiler.

duvar diplerine içgüdüsel olarak fırlamış kenderler, gnome lar ,insanlar ve cüceler vücutlarına saplanan tüylü aksesuarlarla(kender yorumu)her bir köşede ne olduğunu bile anlamadan öldüler.

ölenlerin bedenlerine ok yağmaya yarım gün dönümü kadar devam etti.

ilk ok salvosu bittiğinde yada ara verildiğinde canlı kalanlar evlerinin içinde kalmış ve burunlarını sokağa uzatmamış şanslılardan ibaretti.